ដំណឹងល្អ និងកិច្ចការរប
ស់ពួកសាវក

តារាងមាតិកា

ដំណឹងល្អរបស់ម៉ាថាយ	1
ដំណឹងល្អរបស់ម៉ាកុស	52
ដំណឹងល្អរបស់លូកា	84
ដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន	140
កិច្ចការរបស់ពួកសាវក	182

ម៉ាថាយ

ជំពូកទី 1

1 សៀវភៅ នៃ ជំនាន់ របស់ ព្រះ យេស៊ូវ គ្រីស្ទ
ជា កូន របស់ ដាវីឌ ជា កូន របស់ អ័ប្រាហាំ។
2 អ័ប្រាហាំ បង្កើត អ៊ីសាក អ៊ីសាក បង្កើត យ៉ាកុប
លោកយ៉ាកុបបង្កើតបានយូដាស និងបងប្អូនរបស់គាត់។
3 ហើយ យូដាស បង្កើត ផារេស និង សារ៉ា ជា
អ្នក ថាម៉ារ ហើយផារេសបង្កើតអេរ៉ុម អេរ៉ុម បង្កើត
ជនជាតិ អើរ៉ាម
៤ ហើយ អើរ៉ាម បង្កើត អាមីណាដាប់ អាមីណាដា
ប់ បង្កើត ណាសុន ហើយណាសុនបង្កើតត្រីសាល់ម៉ុន
5 ត្រីសាល់ម៉ូនបង្កើតបូសពីរ៉ាចាប ហើយ បូអូស បង្កើ
ត អូបេដ ពី នាងរស់; លោកអូបេដបង្កើតលោកអ៊ី
សាយ។
6 ហើយ អ៊ីសាយ បង្កើត ស្ដេច ដាវីឌ ព្រះបាទ
ដាវីឌ បង្កើត សាឡូម៉ូន ពី នាង ដែល ត្រូវ
ជា មហេសី របស់ នាង អ៊ូរីស។
7 សាឡូម៉ូន បង្កើត រ៉ូបោម ហើយ រ៉ូបោម បង្កើត
អបីយ៉ា ហើយ អបីយ៉ា បង្កើត អេសា
៨ អេសា បង្កើត យ៉ូសាផាត យ៉ូសាផាត បង្កើត យ៉ូ
រ៉ាម ហើយ យ៉ូរ៉ាម បង្កើត អូសៀស
៩ អូស៊ាស បង្កើត យ៉ូថាម ហើយ យ៉ូអាថាម បង្កើ
ត អ័ខស អាខស បង្កើត អេសេគា។
10 អេសេគា បង្កើត ម៉ាណាសេ ម៉ាណាសេបង្កើតអាំម៉ូ
ន ហើយ អាំម៉ូន បង្កើត យ៉ូសៀស
11 ហើយ យ៉ូសៀស បង្កើត បាន យេកូនាស និ
ង បង ប្អូន របស់ គាត់ នៅ គ្រា ដែល គេ ត្រូ
វ គេ នាំ ទៅ ក្រុង បាប៊ីឡូន
១២ហើយ បន្ទាប់ ពី ពួក គេ ត្រូវ បាន នាំ
ទៅ ក្រុង បាប៊ីឡូន នោះ យេកូនាស បង្កើត សា
ឡាធីអែល។ ហើយ Salathiel បង្កើត Zorobabel;
១៣ ហើយ ស្សូបាបិល បង្កើត អបីយូឌ ហើយ អបី
យូដ បង្កើត អេលីយ៉ាគីម អេលាគីម បង្កើត អសោ
រ។
១៤ ហើយ អសោរ បង្កើត សាដុក សាដុក បង្កើ
ត អគីម អាគីម បង្កើត អេលីឌ។
15 អេលីយ៉ូដ បង្កើត អេឡាសារ អេលាសារ បង្កើ
ត ម៉ាថាន ម៉ាថានបង្កើតបានយ៉ាកុប
១៦ ហើយ យ៉ាកុប បង្កើត យ៉ូសែប ជា ប្ដី រប
ស់ ម៉ារា ដែល បាន ប្រសូត មក ពី ព្រះយេស៊ូវ
ដែល ហៅ ថា ព្រះគ្រីស្ទ។
១៧ ដូច្នេះ គ្រប់ ជំនាន់ ចាប់ តាំង ពី អ័ប្រាហាំ
ដល់ ដាវីឌ មាន ដប់ បួន ជំនាន់។ តាំងពីព្រះបា
ទដាវីឌរហូតដល់ការបញ្ជូនទៅកាន់បាប៊ីឡូនមានដប់បួន
ជំនាន់។ ហើយចាប់តាំងពីការនាំយកទៅបាប៊ីឡូនទៅកា
ន់ព្រះគ្រីស្ទគឺដប់បួនជំនាន់។
១៨ឥឡូវ នេះ ការ ប្រសូត របស់ ព្រះ យេស៊ូវ
គ្រីស្ទ គឺ កើត ឡើង ដោយ ប្រាជ្ញា៖ នៅ ពេ
ល ដែល ជា ម្ដាយ របស់ ទ្រង់ ម៉ារៀ បាន រៀ
ប ការ ជាមួយ នឹង យ៉ូសែប មុន នឹង ពួក
គេ មក ជាមួយ គ្នា នោះ នាង បាន រក ឃើ
ញ ថា ជា កូន នៃ ព្រះ វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ។
19 បន្ទាប់មក យ៉ូសែប ប្ដីរបស់នាង ជាមនុស្សសុចរិត ហើ
យមិនព្រមធ្វើជាគំរូដល់នាង ជាសាធារណៈនោះ បានតាំ
ងចិត្តទុកនាងចោលជាឯកជន។
20 ប៉ុន្តែ ខណៈ ដែល គាត់ គិត អំពី រឿង ទាំ
ង នេះ មើល ចុះ ទេវតា នៃ ព្រះ អម្ចាស់ បាន
លេច មក ឯ គាត់ ក្នុង សុបិន មួយ ដោយ និ
យាយ ថា យ៉ូសែប ជា បុត្រ របស់ ព្រះបាទ ដាវី
ឌ អើយ កុំ ខ្លាច នឹង យក នាង ម៉ារី ជា ភរិ
យា របស់ អ្នក ឡើយ ដ្បិត អ្វី ដែល បាន ចា
ប់ កំណើត ក្នុង នាង គឺ នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។
21 ហើយ នាង នឹង សំរាល បាន កូន ប្រុស មួ
យ ហើយ អ្នក នឹង ដាក់ ឈ្មោះ គាត់ ថា យេ
ស៊ូវ ដ្បិត គាត់ នឹង ជួយ សង្គ្រោះ ប្រជាជន រ
បស់ គាត់ ពី អំពើ បាប របស់ ពួក គេ
22 ឥឡូវ នេះ ការ ទាំង អស់ នេះ ត្រូវ បាន
ធ្វើ ឡើង ដើម្បី ឲ្យ វា បាន សម្រេច ដែល បា
ន មាន បន្ទូល ពី ព្រះ អម្ចាស់ ដោយ ព្យាកា
រី ថា
២៣មើល ចុះ ព្រហ្មចារី នឹង មាន កូន ហើយ នឹ
ង ប្រសូត បាន កូន ប្រុស មួយ ហើយ ពួក
គេ នឹង ហៅ ឈ្មោះ គាត់ ថា អេម៉ាញូអែល ដែ
ល ត្រូវ បាន បក ប្រែ ថា ព្រះ ដែល គង់
នៅ ជាមួយ យើង។
២៤ បន្ទាប់ មក យ៉ូសែប ដែល ត្រូវ បាន គេ
ប្រោស ពី ដំណេក បាន ធ្វើ ដូច ដែល ទេវ
តា របស់ ព្រះអម្ចាស់ បាន បង្គាប់ គាត់ ហើយ
បាន យក ប្រពន្ធ គាត់ មក ឯ គាត់។

25 នាង មិន ស្គាល់ នាង ទេ រហូត ដល់ នាង
សំរាល បាន កូន ប្រុស ច្បង របស់ នាង ហើ
យ គាត់ ដាក់ ឈ្មោះ គាត់ ថា យេស៊ូ។

ជំពូកទី 2

១ ឥឡូវ នេះ ពេល ដែល ព្រះ យេស៊ូ ប្រសូត
នៅ ភូមិ បេថ្លេហិម នៃ ស្រុក យូដា ក្នុង រជ្ជកា
ល ស្តេច ហេរ៉ូឌ មើល ចុះ មាន អ្នក ប្រាជ្ញ ពី
ខាង កើត មក ក្រុង យេរូសាឡិម
2 ដោយ សួរ ថា តើ អ្នក ដែល កើត មក ជា
ស្តេច សាសន៍ យូដា នៅ ឯ ណា? យើងបានឃើ
ញផ្កាយនៅទិសខាងកើត ហើយមកថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ។
3 កាល ស្តេច ហេរ៉ូឌ បាន ឮ សេចក្តី ទាំង
នេះ ហើយ ទ្រង់ ព្រួយ ចិត្ត ហើយ ក្រុង យេរូសា
ឡិម ទាំង មូល នៅ ជា មួយ នឹង ទ្រង់។
៤ហើយ កាល លោក បាន ប្រមូល ពួក នាយ
ក បូជាចារ្យ និង ពួក អាចារ្យ ទាំង អស់ រប
ស់ ប្រជាជន មក ជា មួយ គ្នា ហើយ នោះ
លោក បាន ទាមទារ ពី កន្លែង ដែល ព្រះគ្រី
ស្ទ គួរ ប្រសូត។
៥ហើយ គេ ទូល ទ្រង់ ថា នៅ ក្រុង បេថ្លេហិ
ម នៃ ស្រុក យូដា ដ្បិត មាន សេចក្តី ចែង ទុ
ក ដោយ ហោរា ដូច្នេះ
៦ហើយ អ្នក ភូមិ បេថ្លេហិម នៅ ក្នុង ដែនដី យូ
ដា មិន មែន ជា អ្នក តូច ជាង គេ ក្នុង ចំ
ណោម ចៅហ្វាយ របស់ យូដា ទេ ដ្បិត នឹង មា
ន អភិបាល មួយ រូប ចេញ ពី អ្នក ដែល នឹ
ង គ្រប់ គ្រង លើ អ៊ីស្រាអែល ជា ប្រជារាស្ត្រ រ
បស់ យើង។
៧ ពេល នោះ ហេរ៉ូឌ បាន ហៅ អ្នក ប្រាជ្ញ
ជា សម្ងាត់ មក សួរ ពួក គេ ដោយ ឧស្សា
ហ៍ ព្យាយាម ថា តើ ផ្កាយ នោះ លេច មក
នៅ ពេល ណា។
៨ លោក ចាត់ គេ ទៅ ក្រុង បេថ្លេហិម ហើយ
មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «ចូរ ទៅ រក កូន តូច
នេះ ដោយ ឧស្សាហ៍ ព្យាយាម! ពេល រក ឃើ
ញ គាត់ ហើយ សូម នាំ ពាក្យ មក ខ្ញុំ ម្តង
ទៀត ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ មក ថ្វាយ បង្គំ គាត់ ដែរ។
9 កាល គេ បាន ឮ ស្តេច ហើយ គេ ក៏ ចេ
ញ ទៅ ហើយមើលចុះ ផ្កាយដែលគេឃើញនៅទិសខា
ងកើត បានដើរមុនគេ រហូតដល់វាមក ហើយឈរពីលើក
ន្លែងដែលក្មេងនោះនៅ។
10 ពេល ឃើញ ផ្កាយ នោះ គេ អរ សប្បាយ
ជា ខ្លាំង។
១១ ហើយ ពេល ដែល ពួកគេ ចូល ទៅ ក្នុង
ផ្ទះ ពួកគេ បាន ឃើញ កូន តូច នៅ ជាមួយ
នឹង ម៉ារៀ ជា ម្តាយ របស់ គាត់ ហើយ ក៏ ក្រា
ប ថ្វាយបង្គំ គាត់ ហើយ ពេល ដែល ពួក គេ
បាន បើក ទ្រព្យ សម្បត្តិ របស់ ពួក គេ ហើយ
ពួកគេ ក៏ យក អំណោយ ដល់ គាត់។ មាស គ្រឿ
ងក្រអូប និង ទឹកអប់។
១២ ហើយ ដោយ មាន ការ ព្រមាន ពី ព្រះ ក្នុ
ង សុបិន មួយ ថា មិន ត្រូវ ត្រឡប់ ទៅ ឯ
ហេរ៉ូឌ វិញ ទេ នោះ ពួក គេ ក៏ ចេញ ដំណើ
រ ទៅ ស្រុក របស់ ខ្លួន តាម ផ្លូវ ផ្សេង។
13 ហើយ ពេល គេ ចេញ ដំណើរ ទៅ មើល ទេវ
តា នៃ ព្រះ អម្ចាស់ បាន លេច មក ឯ យ៉ូ
សែប ក្នុង សុបិន ថា ចូរ ក្រោក ឡើង យក កូ
ន តូច និង ម្តាយ រត់ ទៅ ស្រុក អេស៊ីប ហើ
យ នៅ ទីនោះ រហូត ដល់ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ហេរ៉ូ
ឌ នឹង ស្វែង រក ក្មេង នោះ ដើម្បី បំផ្លាញ
គាត់។
14 ពេល គាត់ ក្រោក ឡើង គាត់ ក៏ នាំ កូន តូ
ច និង ម្តាយ គាត់ ចេញ ទៅ ស្រុក អេស៊ីព្ទ
ទាំង យប់។
១៥ ហើយ នៅ ទីនោះ រហូត ដល់ ការ សោយ
ទិវង្គត របស់ ស្តេច ហេរ៉ូដ ដើម្បី បាន សម្រេច
តាម ព្រះបន្ទូល របស់ ព្រះអម្ចាស់ ដោយ ព្យាកា
រី ថា៖ «យើង បាន ហៅ កូន ខ្ញុំ ចេញ ពី ស្រុ
ក អេស៊ីប។
១៦ ពេល នោះ ហេរ៉ូឌ ឃើញ ថា គាត់ ត្រូវ អ្ន
ក ប្រាជ្ញ ចំអក នោះ គាត់ ខឹង ជា ខ្លាំង ក៏ ចា
ត់ គេ ចេញ ទៅ ហើយ សម្លាប់ កុមារ ទាំង អ
ស់ ដែល នៅ ក្រុង បេថ្លេហិម និង នៅ តាម
ឆ្នេរ ទាំង អស់ ចាប់ ពី អាយុ ពីរ ឆ្នាំ ឡើង
ទៅ។ ពេល ដែល គាត់ បាន សួរ អ្នក ប្រាជ្ញ
ដោយ ឧស្សាហ៍ ព្យាយាម។
17 បន្ទាប់ មក បាន សម្រេច តាម ពាក្យ ដែ
ល ព្យាការី យេរេមា មាន ប្រសាសន៍ ថា៖
18 នៅ ក្រុង រ៉ាម៉ា មាន សំឡេង យំ សោក និង
យំ សោក យ៉ាង ខ្លាំង រ៉ាដែល បាន យំ សោ

ក ចំពោះ កូន ហើយ មិន បាន ធូរ ចិត្ត ទេ
ពី ព្រោះ គេ មិន មែន។
19 ប៉ុន្តែ ពេល ហេរ៉ូឌ បាន សោយ ទិវង្គត ហើ
យ មើល ចុះ ទេវតា របស់ ព្រះអម្ចាស់ បាន លេ
ច មក ក្នុង សុបិន ឃើញ យ៉ូសែប នៅ ស្រុ
ក អេស៊ីប។
20 ដោយ ពោល ថា ចូរ ក្រោក ឡើង យក កូន
តូច និង ម្ដាយ ទៅ ក្នុង ស្រុក អ៊ីស្រាអែល ដ្បិ
ត គេ បាន ស្លាប់ ហើយ ដែល បាន ស្វែង រ
ក ជីវិត កូន តូច នោះ ហើយ។
21 រួច គាត់ ក្រោក ឡើង ហើយ យក កូន តូ
ច និង ម្ដាយ គាត់ ចូល ទៅ ក្នុង ទឹក ដី អ៊ី
ស្រាអែល។
22 ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់បានឮថា Archelaus បានសោ
យរាជ្យនៅ Judaea ក្នុងបន្ទប់របស់ព្រះបាទហេរ៉ូឌជាបិតា
របស់គាត់ គាត់ក៏ភ័យខ្លាចមិនហ៊ានទៅទីនោះដែរ ទោះជា
យ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់ត្រូវបានគេព្រមានពីព្រះក្នុងសុបិន
មួយ គាត់បានងាកទៅផ្នែកនៃស្រុកកាលីឡេ។
23 ហើយ គាត់ បាន មក ហើយ ស្នាក់ នៅ ក្នុ
ង ទីក្រុង មួយ ឈ្មោះ ថា ណាសារ៉ែត ដើម្បី នឹ
ង បាន សម្រេច តាម ពាក្យ ដែល ព្យាការី បា
ន និយាយ ថា គាត់ នឹង ត្រូវ ហៅ ថា ជា អ្ន
ក ណាសារ៉ែត។

ជំពូកទី 3

1 នៅ គ្រា នោះ លោក យ៉ូហាន បាទីស្ដ បាន ម
ក ដល់ ដោយ ប្រកាស នៅ ទីរហោស្ថាន នៃ
ស្រុក យូដា។
២ ហើយ ដោយ និយាយ ថា ចូរ អ្នក ប្រែ ចិត្ត
ចុះ ដ្បិត នគរ ស្ថានសួគ៌ ជិត មក ដល់ ហើយ។
3 ដ្បិត នេះ ហើយ គឺ ជា អ្នក ដែល ត្រូវ បា
ន ព្យាការី អេសាយ បាន និយាយ ថា ៖ «
សំឡេង មនុស្ស ម្នាក់ ស្រែក នៅ ទីរហោស្ថាន
ថា ចូរ រៀបចំ ផ្លូវ របស់ ព្រះ អម្ចាស់ ចូរ ធ្វើ
ឲ្យ ផ្លូវ របស់ វា ត្រង់។
4 ហើយ យ៉ូហាន ដដែល នោះ ពាក់ សក់ អូដ្ឋ
និង ខ្សែ ក្រវាត់ ស្បែក នៅ ចង្កេះ។ សាច់របស់
គាត់គឺកណ្ដូប និងទឹកឃ្មុំព្រៃ។
5 រួច ចេញ ទៅ ក្រុង យេរូសាឡឹម និង ស្រុក
យូដា ទាំង មូល និង តំបន់ ជុំវិញ ទន្លេ យ័រដាន់
។
៦ ហើយ បាន ទទួល បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ពី
គាត់ នៅ ទន្លេ យ័រដាន់ ដោយ សារភាព អំពើ
បាប របស់ ពួក គេ។
៧ ប៉ុន្តែ កាល លោក បាន ឃើញ ពួក ផារិស៊ី និ
ង ពួក សាឌូស៊ី ជា ច្រើន មក ទទួល បុណ្យ
ជ្រមុជ ទឹក របស់ លោក នោះ លោក មាន ប្រ
សាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា ឱ ជំនាន់ ពស់ វែក
អើយ តើ នរណា បាន ព្រមាន អ្នក ឲ្យ រត់ ចេ
ញ ពី សេចក្ដី ក្រោធ ដែល នឹង មក ដល់?
៨ ដូច្នេះ ចូរ បង្កើត ផល ផ្លែ មក ជួប នឹង កា
រ ប្រែចិត្ត៖
៩ហើយ កុំ គិត ក្នុង ចិត្ត ថា យើង មាន អ័ប្រា
ហាំ ដល់ ឪពុក យើង ឡើយ ដ្បិត ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្ន
ក ថា ព្រះ មាន លទ្ធភាព ពី ថ្ម ទាំង នេះ ដើ
ម្បី ចិញ្ចឹម កូន ដល់ អ័ប្រាហាំ។
១០ហើយ ឥឡូវ នេះ ដែរ ពូថៅ ក៏ ត្រូវ បាន
ដាក់ នៅ គល់ ដើម ឈើ ដែរ ហេតុ ដូច្នេះ
ហើយ បាន ជា ដើម ឈើ ណា ដែល មិន ប
ង្កើត ផល ល្អ ត្រូវ បាន គេ កាប់ ទម្លាក់ ចោ
ល ទៅ ក្នុង ភ្លើង។
11 ខ្ញុំពិតជាធ្វើពិធីជ្រមុជអ្នកដោយទឹកដើម្បីឲ្យអ្នកប្រែចិត្ត
ប៉ុន្តែអ្នកដែលមកតាមខ្ញុំគឺខ្លាំងជាងខ្ញុំ ស្បែកជើងដែលខ្ញុំមិ
នសមនឹងទទួលទេ គាត់នឹងធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកអ្នក
ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងដោយភ្លើង។
12 កង្ហារ របស់ អ្នក ណា នៅ ក្នុង ដៃ គាត់ នឹ
ង សម្អាត កម្រាល ឥដ្ឋ របស់ គាត់ ហើយ ប្រមូ
ល ស្រូវ សាលី ចូល ក្នុង ច្របល់។ ប៉ុន្តែ គាត់
នឹង ដុត កម្ទេច ចោល ដោយ ភ្លើង មិន
ចេះ រលត់។
១៣ បន្ទាប់ មក ព្រះយេស៊ូ យាង ពី ស្រុក កាលី
ឡេ ទៅ ទន្លេ យ័រដាន់ មក ឯ លោក យ៉ូហាន
ដើម្បី ទទួល ពិធី ជ្រមុជ ទឹក ពី ព្រះអង្គ។
14 ប៉ុន្តែ យ៉ូហាន ហាម គាត់ ដោយ និយាយ ថា
ខ្ញុំ ត្រូវ ធ្វើ ពិធី ជ្រមុជ ពី អ្នក ហើយ អ្នក ម
ក ឯ ខ្ញុំ ឬ?
15 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « ឥ
ឡូវ នេះ សូម អត់ ធ្មត់ ទៅ ចុះ ដ្បិត វា បា

ន ក្លាយ ទៅ ជា យើង ដើម្បី បំពេញ សេច
ក្តី សុចរិត ទាំង អស់។បន្ទាប់មកគាត់បានរងទុក្ខ។
16 ពេល ដែល លោក ទទួល ពិធី ជ្រមុជ ទឹក
លោក យេស៊ូ បាន ឡើង ពី ទឹក ភ្លាម ហើយ
មើល ចុះ ផ្ទៃ មេឃ បាន បើក ចំហ ដល់ លោ
ក ហើយ លោក បាន ឃើញ ព្រះវិញ្ញាណ នៃ
ព្រះ ចុះ មក ដូច ជា សត្វ ព្រាប ហើយ បំភ្លឺ
មក លើ លោក។
១៧ ហើយ មើល ឮ សំឡេង ពី លើ មេឃ ម
ក ថា នេះ ជា កូន ជា ទី ស្រឡាញ់ របស់ ខ្ញុំ
ដែល ខ្ញុំ ពេញ ចិត្ត ជា ខ្លាំង។

ជំពូកទី 4

1 ពេល នោះ ព្រះយេស៊ូ ត្រូវ នាំ ព្រះវិញ្ញាណ ឡើ
ង ទៅ ក្នុង ទីរហោស្ថាន ដើម្បី ត្រូវ អារក្ស ល្បួ
ង។
2 ហើយ កាល គាត់ តម សែសិប ថ្ងៃ សែសិ
ប យប់ គាត់ ក៏ ស្រេក ឃ្លាន។
៣ ពេល អ្នក ល្បួង មក រក គាត់ គាត់ និយា
យ ថា បើ អ្នក ជា ព្រះ រាជ បុត្រា នៃ ព្រះ ចូ
រ បង្គាប់ ឲ្យ ថ្ម ទាំង នេះ ធ្វើ ជា អាហារ។
4 ប៉ុន្តែ គាត់ ឆ្លើយ ថា៖ «មាន ចែង ទុក មក ថា
មនុស្ស មិន មែន រស់ ដោយ អាហារ តែ ម្នា
ក់ ឯង ទេ គឺ ដោយ សារ គ្រប់ ទាំង ពាក្យ
ដែល ចេញ ពី ព្រះឱស្ឋ ព្រះ។
5 រួច អារក្ស ក៏ នាំ គាត់ ចូល ទៅ ក្នុង ទីក្រុ
ង ដ៏វិសុទ្ធ ហើយ ដាក់ គាត់ នៅ លើ កំពូល
នៃ ព្រះវិហារ
៦ហើយ និយាយ ទៅ កាន់ គាត់ ថា បើ អ្នក
ជា ព្រះ រាជបុត្រា នៃ ព្រះ ចូរ ទម្លាក់ ខ្លួន ចុះ
ដ្បិត មាន ចែង ទុក ថា ទ្រង់ នឹង បង្គាប់ ពួ
ក ទេវតា របស់ ទ្រង់ អំពី អ្នក ហើយ ពួក
គេ នឹង ទ្រាំទ្រ អ្នក នៅ ក្នុង ដៃ គេ ក្រែង
លោ អ្នក បាក់ ជើង អ្នក រាល់ ពេល ប្រឆាំងនឹង
ថ្មមួយ។
7 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « មា
ន ចែង ទុក ជា ថ្មី ថា អ្នក មិន ត្រូវ ល្បួង
ព្រះអម្ចាស់ ជា ព្រះ របស់ អ្នក ឡើយ។
៨ហើយ ជា ថ្មី ទៀត អារក្ស បាន នាំ គាត់ ឡើ
ង ទៅ លើ ភ្នំ ដ៏ ខ្ពស់ មួយ ហើយ បង្ហាញ
គាត់ អំពី នគរ ទាំង អស់ នៃ ពិភពលោក និ
ង សិរី ល្អ នៃ ពួក គេ។
9 រួច មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា របស់ ទាំ
ង នេះ ខ្ញុំ នឹង ឲ្យ អ្នក បើ អ្នក ចង់ ក្រាប
ថ្វាយបង្គំ ខ្ញុំ។
10 បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គា
ត់ ថា៖ « សាតាំង អើយ ចូរ ចេញ ទៅ ចុះ ដ្បិត
មាន ចែង ទុក មក ថា ចូរ ថ្វាយបង្គំ ព្រះអម្ចាស់
ជា ព្រះ របស់ អ្នក ហើយ អ្នក ត្រូវ តែ គោរ
ព បំរើ ព្រះអង្គ ប៉ុណ្ណោះ។
១១ រួច អារក្ស ក៏ ចាក ចេញ ពី គាត់ ហើយ
មើល ចុះ មាន ទេវតា មក បម្រើ គាត់។
១២ឥឡូវ នេះ កាល ព្រះ យេស៊ូវ បាន ឮ ថា
យ៉ូហាន ត្រូវ គេ ចាប់ ដាក់ គុក នោះ ទ្រង់
ក៏ ចេញ ទៅ ស្រុក កាលីឡេ
13 ហើយ គាត់ បាន ចាក ចេញ ពី ណាសារ៉ែត
មក ហើយ ស្នាក់ នៅ ក្រុង កាពើណិម ដែល
នៅ លើ ឆ្នេរ សមុទ្រ ក្នុង ព្រំប្រទល់ នៃ សាប៊ូ
ឡូន និង នេបថាលីម
១៤ ដើម្បី ឲ្យ សម្រេច តាម សេចក្តី ដែល ហោ
រា អេសាយ បាន មាន បន្ទូល ថា
១៥ ដែនដី សាប៊ូឡូន និង ដែនដី នេបថាលីម តា
ម ផ្លូវ សមុទ្រ ហួស ទន្លេ យ័រដាន់ ស្រុក កាលី
ឡេ នៃ សាសន៍ ដទៃ
16 មនុស្ស ដែល អង្គុយ ក្នុង ភាព ងងឹត បាន
ឃើញ ពន្លឺ ដ៏ អស្ចារ្យ ហើយ អ្នក ដែល អង្គុ
យ នៅ ក្នុង តំបន់ និង ស្រមោល នៃ សេចក្តី
ស្លាប់ ក៏ លេច ឡើង។
១៧ ចាប់ ពី ពេល នោះ មក ព្រះ យេស៊ូ ចាប់
ផ្តើម ផ្សព្វ ផ្សាយ ហើយ មាន ព្រះ បន្ទូល ថា ចូ
រ ប្រែ ចិត្ត ដ្បិត ព្រះ រាជ្យ នៃ ស្ថាន បរមសុ
ខ ជិត មក ដល់ ហើយ។
18 ព្រះយេស៊ូ យាង កាត់ សមុទ្រ កាលីឡេ ទត
ឃើញ បង ប្អូន ពីរ នាក់ គឺ ស៊ីម៉ូន ហៅ ពេត្រុ
ស និង អនទ្រេ ជា ប្អូន របស់ គាត់ កំពុង បោះ
អួន ទៅ ក្នុង សមុទ្រ ដ្បិត ពួក គេ ជា អ្នក
នេសាទ។
១៩ ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក
គេ ថា៖ « មក តាម ខ្ញុំ ខ្ញុំ នឹង តាំង អ្នក រាល់
គ្នា ឲ្យ ធ្វើ ជា អ្នក នេសាទ មនុស្ស។

20 រួច គេ ក៏ ចោល សំណាញ់ ភ្លាម ហើយ ដើ
រ តាម ទ្រង់។
21 ហើយ ចេញ ពី ទី នោះ ទៅ គាត់ ឃើញ ប
ង ប្អូន ពីរ នាក់ ទៀត គឺ យ៉ាកុប ជា កូន សេ
បេដេ និង យ៉ូហាន ជា ប្អូន គាត់ នៅ ក្នុង ក
ប៉ាល់ ជាមួយ សេបេដេ ជា ឪពុក កំពុង ជួសជុ
ល អួន។ ហើយគាត់បានហៅពួកគេ។
22 ហើយ ពួក គេ ក៏ ចាក ចេញ ពី សំពៅ និ
ង ឪពុក ទៅ តាម ទ្រង់ ភ្លាម។
២៣ហើយ ព្រះយេស៊ូ យាង ទៅ ជុំវិញ ស្រុក កា
លីឡេ ទាំង មូល ទាំង បង្រៀន នៅ ក្នុង សា
លា ប្រជុំ របស់ គេ ហើយ ប្រកាស ដំណឹង
ល្អ អំពី រាជាណាចក្រ ហើយ ប្រោស ជំងឺ គ្រប់
បែប យ៉ាង និង ជំងឺ គ្រប់ យ៉ាង ក្នុង ចំណោ
ម ប្រជាជន។
២៤ហើយ កិត្តិនាម របស់ គាត់ បាន សាយភា
យ ទូទាំង ប្រទេស ស៊ីរី ហើយ ពួកគេ បាន
នាំ មនុស្ស ឈឺ ទាំង អស់ ដែល ត្រូវ បាន
នាំ មក ជាមួយ នឹង ជំងឺ និង ទារុណកម្ម ផ្សេង
ៗ និង អស់ អ្នក ដែល មាន អារក្ស និង អ្នក
ដែល វង្វេង និង អ្នក ដែល មាន ជំងឺ ខ្វិន។ ហើ
យគាត់បានព្យាបាលពួកគេ។
25 ហើយ មាន មនុស្ស ជា ច្រើន មក តាម
លោក ពី ស្រុក កាលីឡេ និង ពី ក្រុង ដេកាប៉ូ
លីស និង ពី ក្រុង យេរូសាឡិម និង ពី ស្រុក
យូដា និង ពី ខាង នាយ ទន្លេ យ័រដាន់។

ជំពូកទី 5

1 កាល ទ្រង់ ទត ឃើញ ហ្វូង មនុស្ស ហើយ
ទ្រង់ ក៏ ឡើង ទៅ លើ ភ្នំ មួយ កាល ទ្រង់ គ
ង់ ហើយ ពួក សិស្ស ក៏ មក ឯ ទ្រង់
2 ហើយ គាត់ បាន បើក មាត់ របស់ គាត់ ហើ
យ បង្រៀន ពួក គេ ដោយ មាន ប្រសាសន៍
ថា:
៣ អ្នក ដែល មាន វិញ្ញាណ មាន សុភមង្គល
ហើយ ដ្បិត ពួកគេ ជា ព្រះរាជ្យ នៃ ស្ថានសួគ៌។
៤ អ្នក ដែល កាន់ ទុក្ខ មាន សុភមង្គល ហើយ
ដ្បិត គេ នឹង បាន សម្រាល ទុក្ខ។
5 អ្នក ដែល ស្លូត បូត មាន សុភមង្គល ហើយ
ដ្បិត គេ នឹង ទទួល ផែនដី ជា មត៌ក។
6 អ្នក ណា ស្រេក ឃ្លាន សេចក្ដី សុចរិត អ្នក
នោះ មាន សុភមង្គល ហើយ ដ្បិត នឹង បាន ឆ្អែ
ត។
៧ អ្នក ដែល មាន ចិត្ត មេត្តា នោះ មាន សុភ
មង្គល ហើយ ដ្បិត គេ នឹង បាន សេចក្ដី មេ
ត្តា ករុណា។
៨ អ្នក ដែល មាន ចិត្ត បរិសុទ្ធ មាន សុភមង្គ
ល ហើយ ដ្បិត គេ នឹង ឃើញ ព្រះ។
៩ អ្នក បង្កើត សន្តិភាព មាន សុភមង្គល ហើយ
ដ្បិត គេ នឹង ត្រូវ បាន ហៅ ថា ជា កូន រប
ស់ ព្រះ។
10 អ្នក ដែល ត្រូវ គេ បៀតបៀន ដោយ
ព្រោះ តែ សេចក្ដី សុចរិត អ្នក នោះ មាន សុភ
មង្គល ហើយ ដ្បិត គេ ជា ព្រះរាជ្យ នៃ ស្ថានសួ
គ៌។
11 អ្នក មាន សុភមង្គល ហើយ នៅ ពេល ដែ
ល មនុស្ស នឹង ជេរ អ្នក ហើយ បៀតបៀន អ្នក
ហើយ នឹង និយាយ អាក្រក់ គ្រប់ បែប យ៉ាង
ប្រឆាំង នឹង អ្នក ដោយ មិន ពិត ដោយ សារ
ខ្ញុំ។
12 ចូរ អរ សប្បាយ ហើយ រីករាយ ជា ខ្លាំង ដ្បិ
ត អ្នក រាល់ គ្នា បាន រង្វាន់ យ៉ាង ធំ នៅ
ស្ថានសួគ៌ ដ្បិត គេ បៀតបៀន ពួក ហោរា ដែ
ល នៅ មុន ឯង យ៉ាង នោះ
១៣ អ្នក រាល់ គ្នា ជា អំបិល នៃ ផែនដី ប៉ុន្តែ
ប្រសិន បើ អំបិល បាត់ រសជាតិ តើ អំបិល នឹ
ង ត្រូវ ធ្វើ អ្វី? ពេល នោះ វា ជា ការ ល្អ ឥ
ត ខ្វោះ ឡើយ ប៉ុន្តែ ត្រូវ គេ ដេញ ចេញ ហើ
យ ត្រូវ គេ ជាន់ ឈ្លី ក្រោម ជើង មនុស្ស។
១៤ អ្នករាល់គ្នាជាពន្លឺនៃពិភពលោក។ ទីក្រុង ដែល
នៅ លើ ភ្នំ មិន អាច លាក់ ខ្លួន បាន ទេ។
15 មនុស្ស ទាំង ឡាយ ក៏ មិន អុជ ទៀន ហើ
យ ដាក់ នៅ ក្រោម គុម្ពឈើ ដែរ ប៉ុន្តែ នៅ
លើ ជើង ចង្កៀង។ ហើយវាផ្តល់ពន្លឺដល់អស់អ្នកដែល
នៅក្នុងផ្ទះ។
16 សូម ឲ្យ ពន្លឺ របស់ អ្នក ភ្លឺ នៅ ចំពោះ មុ
ខ មនុស្ស លោក ដើម្បី ឲ្យ គេ បាន ឃើញ
ការ ល្អ របស់ អ្នក ហើយ លើក តម្កើង សិរីរុង
រឿង របស់ ព្រះបិតា របស់ អ្នក ដែល គង់
នៅ ស្ថាន បរមសុខ។

17 កុំ គិត ថា ខ្ញុំ មក ដើម្បី បំផ្លាញ ក្រឹត្យវិន័យ ឬ ពួក ហោរា ឡើយ ខ្ញុំ មិន មែន មក ដើម្បី បំផ្លាញ ទេ គឺ ដើម្បី បំពេញ។
១៨ត្បិត ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា ដរាប ណា ស្ថានសួគ៌ និង ផែនដី កន្លង ផុត ទៅ លេខ មួយ ឬ ចំណុច ជើង មួយ នឹង មិន ឆ្លង ផុត ពី ក្រឹត្យ វិន័យ ឡើយ ដរាប ណា អ្វីៗ ទាំង អស់ ត្រូវ បាន សម្រេច។
១៩ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលបំពានលើបញ្ញត្តិដ៏តូចបំផុតមួយ ហើយនឹងបង្រៀនមនុស្សដូច្នេះ អ្នកនោះនឹងត្រូវបានគេហៅថាតូចជាងគេនៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលធ្វើ ហើយបង្រៀនពួកគេ អ្នកនោះនឹងត្រូវបានគេហៅថាជាធំនៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌។
២០ត្បិត ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា លើកលែង តែ សេចក្តី សុចរិត របស់ អ្នក នឹង លើស ពី សេចក្តី សុចរិត របស់ ពួក អាចារ្យ និង ពួក ផារិស៊ី ទេ អ្នក នឹង មិន អាច ចូល ទៅ ក្នុង នគរ ស្ថាន សួគ៌ បាន ឡើយ។
២១ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ឮ ថា គេ និយាយ ពី ដើម ថា កុំ សម្លាប់។ ហើយ អ្នក ណា ដែល សម្លាប់ នឹង មាន គ្រោះថ្នាក់ នៃ ការ វិនិច្ឆ័យ ទោស
22 ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ថា អ្នក ណា ដែល ខឹង នឹង បង ប្រុស ខ្លួន ដោយ គ្មាន ហេតុ ផល នោះ នឹង មាន គ្រោះថ្នាក់ ដល់ ការ ជំនុំជំរះ ហើយ អ្នក ណា ដែល និយាយ ទៅ កាន់ បង ប្រុស របស់ ខ្លួន ថា Raca នោះ នឹង មាន គ្រោះថ្នាក់ ដល់ ក្រុម ប្រឹក្សា។ ប៉ុន្តែ អ្នក ណា នឹង និយាយ ថា អ្នក ល្ងង់ នឹង ត្រូវប្រឈមនឹងភ្លើងនរក។
២៣ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ ប្រសិន បើ អ្នក នាំ អំណោយ របស់ អ្នក ទៅ កាន់ អាសនៈ ហើយ នៅ ទីនោះ នឹក ចាំ ថា ប្អូន ប្រុស របស់ អ្នក បាន ទាស់ នឹង អ្នក
២៤ ចូរ ទុក អំណោយ របស់ អ្នក នៅ មុខ អាសនៈ ហើយ ទៅ តាម ផ្លូវ របស់ អ្នក។ ចូរ ផ្សះផ្សា នឹង បង ប្រុស របស់ អ្នក ជា មុន សិន រួច មក ថ្វាយ អំណោយ របស់ អ្នក។
25 ចូរ យល់ ព្រម ជា មួយ នឹង មារ សត្រូវ របស់ អ្នក ជា ប្រញាប់ ខណៈ ដែល អ្នក នៅ ក្នុង ផ្លូវ ជាមួយ គាត់។ ក្រែង មារ សត្រូវ បញ្ជូន អ្នក ទៅ ចៅក្រម ហើយ ចៅក្រម បញ្ជូន អ្នក ទៅ មន្ត្រី ហើយ អ្នក ត្រូវ ជាប់ គុក។
26 យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា អ្នក នឹង មិន ត្រូវ ចេញ ពី ទី នោះ ឡើយ រហូត ដល់ អ្នក បាន ចំណាយ អស់ ទាំង អស់។
27 អ្នក រាល់ គ្នា បាន ឮ គេ និយាយ ពី ដើម ថា កុំ ប្រព្រឹត្ត អំពើ ផិត ក្បត់។
28 ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ថា អ្នក ណា ដែល មើល ទៅ លើ ស្ត្រី ដែល មាន ចិត្ត លោភលន់ បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ ផិត ក្បត់ នឹង នាង ក្នុង ចិត្ត រួច ទៅ ហើយ។
២៩ហើយ ប្រសិនបើ ភ្នែក ស្តាំ របស់ អ្នក ធ្វើ ឲ្យ អ្នក ប្រមាថ ចូរ ដក វា ចេញ ហើយ បោះ វា ចេញ ពី អ្នក ទៅ ដ្បិត វា មាន ប្រយោជន៍ សម្រាប់ អ្នក ដែល អវយវៈ ណា មួយ របស់ អ្នក ត្រូវ វិនាស ហើយ មិនមែន ថា រូបកាយ ទាំងមូល របស់ អ្នក ត្រូវ ធ្លាក់ ទៅ ក្នុង នរក ទេ។
30 ហើយប្រសិនបើដៃស្តាំរបស់អ្នកធ្វើបាបអ្នក ចូរកាត់វាចោល ហើយបោះវាចេញពីអ្នកទៅ ព្រោះវាមានប្រយោជន៍សម្រាប់អ្នកដែលអវយវៈណាមួយរបស់អ្នកត្រូវវិនាស ហើយមិនមែនថារូបកាយរបស់អ្នកទាំងមូលនឹងត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងនរកនោះទេ។
31 មាន សេចក្តី ចែង ទុក មក ថា អ្នក ណា ដែល លែង ប្រពន្ធ ចូរ ឲ្យ អ្នក នោះ សរសេរ លិខិត លែង លះ ឲ្យ ទៅ។
៣២ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា អ្នក ណា ដែល លែង ប្រពន្ធ ខ្លួន ដោយ សន្សំ ហេតុ នៃ ការ សហាយស្មន់ អ្នក នោះ នាំ ឲ្យ នាង ប្រព្រឹត្ត អំពើ ផិត ក្បត់ ហើយ អ្នក ណា ដែល រៀបការ នឹង នាង ដែល លែង លះ នោះ អ្នក នោះ នឹង ប្រព្រឹត្ត អំពើ ផិត ក្បត់។
33 ម្តងទៀត អ្នក រាល់ គ្នា បាន ឮ ថា វា ត្រូវ បាន គេ និយាយ ដោយ ពួក គេ ពី បុរាណ ថា អ្នក មិន ត្រូវ ស្បថ ឡើយ ប៉ុន្តែ ត្រូវ ធ្វើ តាម ពាក្យ សម្បថ របស់ អ្នក ចំពោះ ព្រះ អម្ចាស់។
៣៤ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា កុំ ស្បថ អ្វី ទាំង អស់។ មិន មែន ដោយ ស្ថាន សួគ៌; ព្រោះវាជាបល្ល័ង្ករបស់ព្រះជាម្ចាស់។

35 ក៏ មិន មែន ដោយ ផែនដី; ដ្បិត វា ជា ក
ន្លែង ដាក់ ជើង របស់ ទ្រង់ មិន មែន ដោយ
ក្រុង យេរូសាឡិម ទេ។ ព្រោះវាជាទីក្រុងរបស់ស្ដេចដ៏
អស្ចារ្យ។
៣៦ ហើយ ក៏ មិន ត្រូវ ស្បថ ដោយ ក្បាល ឯ
ង ដែរ ព្រោះ អ្នក មិន អាច ធ្វើ ឲ្យ សក់ មួ
យ ស ឬ ខ្មៅ បាន ឡើយ។
៣៧ ប៉ុន្តែ សូម ឲ្យ ការ ប្រាស្រ័យ ទាក់ទង រប
ស់ អ្នក ត្រូវ ទៅ មែន ហើយ មែន ហើយ; ទេ ទេ៖
អ្វី ដែល លើស ពី នេះ មក ពី អំពើ អាក្រក់
។
38 អ្នក រាល់ គ្នា បាន ឮ គេ និយាយ ថា ភ្នែ
ក សម្រាប់ ភ្នែក និង ធ្មេញ សម្រាប់ ធ្មេញ។
៣៩ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា កុំ ឲ្យ អ្នក រាល់
គ្នា តតាំង នឹង អំពើ អាក្រក់ ឡើយ ប៉ុន្តែ អ្នក
ណា ដែល វាយ អ្នក លើ ថ្ពាល់ ស្ដាំ របស់ អ្ន
ក ចូរ បែរ ទៅ ម្ខាង ទៀត ផង។
40 ហើយ ប្រសិន បើ អ្នក ណា ចង់ ប្ដឹង អ្ន
ក តាម ច្បាប់ ហើយ យក អាវ របស់ អ្នក ចេ
ញ នោះ ត្រូវ ឲ្យ អ្នក នោះ មាន អាវ ធំ ផង
៤១ ហើយ អ្នក ណា បង្ខំ អ្នក ឲ្យ ទៅ មួយ
ម៉ាយ ត្រូវ ទៅ ជា មួយ នឹង អ្នក នោះ ពីរ នា
ក់។
៤២ ចូរ ឲ្យ អ្នក ណា ដែល សុំ អ្នក ហើយ អ្ន
ក ណា ដែល ខ្ចី ពី អ្នក មិន ត្រូវ បែរ ចេ
ញ ឡើយ។
៤៣ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ឮ ថា មាន ពាក្យ ថា
ចូរ ស្រឡាញ់ អ្នក ជិត ខាង ហើយ ស្អប់ ខ្មាំ
ង សត្រូវ របស់ អ្នក។
44 ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា ចូរ ស្រឡាញ់ ខ្មាំង
សត្រូវ របស់ អ្នក សូម ប្រទាន ពរ ដល់ អ្នក
ដែល ដាក់ បណ្ដាសា អ្នក ធ្វើ ល្អ ចំពោះ អ្នក
ដែល ស្អប់ អ្នក ហើយ អធិស្ឋាន សម្រាប់ ពួក
អ្នក ដែល ប្រើ អ្នក យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ ហើ
យ បៀតបៀន អ្នក។
45 ដើម្បី ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ជា កូន រប
ស់ ព្រះវរបិតា អ្នក ដែល គង់ នៅ ស្ថានសួគ៌ ដ្បិ
ត ទ្រង់ បាន ធ្វើ ឲ្យ ព្រះអាទិត្យ របស់ ទ្រង់
រះ លើ មនុស្ស អាក្រក់ និង ខាង សេចក្តីល្អ ហើ
យ បាន បង្អុរ ភ្លៀង មក លើ មនុស្ស សុចរិត
និង មនុស្ស អយុត្តិធម៌។
៤៦ត្បិត បើ អ្នក រាល់ គ្នា ស្រឡាញ់ អ្នក ដែ
ល ស្រឡាញ់ អ្នក តើ អ្នក បាន រង្វាន់ អ្វី? សូម្បី
តែអ្នកយកពន្ធក៏ដូចគ្នាដែរ?
៤៧ហើយ ប្រសិន បើ អ្នក រាល់ គ្នា សំពះ
តែ បង ប្អូន របស់ អ្នក ប៉ុណ្ណោះ តើ អ្នក រា
ល់ គ្នា ធ្វើ អ្វី លើស ពី អ្នក ដទៃ? សូម្បីតែអ្នក
យកពន្ធក៏អត់?
48 ដូច្នេះ ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា បាន គ្រប់ លក្ខណ៍
ដូច ជា ព្រះវរបិតា របស់ អ្នក ដែល គង់
នៅ ស្ថានសួគ៌ ទ្រង់ គ្រប់ លក្ខណ៍។

ជំពូកទី 6

១ ចូរ ប្រយ័ត្ន កុំ ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា ធ្វើ ទាន
នៅ មុខ មនុស្ស ដើម្បី ឲ្យ គេ ឃើញ បើ មិន
ដូច្នោះ ទេ អ្នក រាល់ គ្នា គ្មាន រង្វាន់ អ្វី ពី
ព្រះបិតា របស់ អ្នក ដែល គង់ នៅ ស្ថានសួគ៌
ឡើយ។
២ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ នៅ ពេល អ្នក ធ្វើ ទាន
ចូរ កុំ ផ្លុំ ត្រែ នៅ ចំពោះ មុខ អ្នក ដូច មនុ
ស្ស មាន ពុត ប្រព្រឹត្ត នៅ ក្នុង សាលា ប្រជុំ
និង នៅ តាម ផ្លូវ ដើម្បី ឲ្យ ពួក គេ បាន សិ
រី ល្អ ដល់ មនុស្ស។ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាក
ដ ថា គេ មាន រង្វាន់ របស់ គេ។
៣ ប៉ុន្តែ ពេល ដែល អ្នក ធ្វើ ទាន ចូរ កុំ ឲ្យ
ដៃ ឆ្វេង ដឹង ថា ដៃ ស្ដាំ របស់ អ្នក ធ្វើ
អ្វី ឡើយ។
៤ ដើម្បី ឲ្យ ទាន របស់ អ្នក នៅ ក្នុង ទី ស្ងា
ត់ កំបាំង ហើយ បិតា របស់ អ្នក ដែល ទត
ឃើញ ក្នុង ទី ស្ងាត់ កំបាំង នឹង ប្រទាន រង្វា
ន់ ដល់ អ្នក ដោយ ចំហ។
5 ហើយ កាល ណា អ្នក អធិស្ឋាន នោះ អ្នក នឹ
ង មិន ត្រូវ បាន ដូច មនុស្ស មាន ពុត ទេ
ត្បិត ពួក គេ ចូល ចិត្ត ឈរ អធិស្ឋាន នៅ ក្នុ
ង សាលា ប្រជុំ និង នៅ កែង ផ្លូវ ដើម្បី ឲ្យ
គេ ឃើញ មនុស្ស។ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ
ថា គេ មាន រង្វាន់ របស់ គេ។
៦ ប៉ុន្តែ ពេល អ្នក អធិស្ឋាន ចូរ ចូល ទៅ ក្នុង
ទូ របស់ អ្នក ហើយ ពេល អ្នក បាន បិទ ទ្វា
រ ហើយ ចូរ អធិស្ឋាន ទៅ ព្រះបិតា របស់ អ្នក
ដែល គង់ នៅ ក្នុង ទី ស្ងាត់ កំបាំង។ ហើយព្រះ

បិតារបស់អ្នកដែលទតឃើញដោយសម្ងាត់ នឹងប្រទានរ
ង្វាន់ដល់អ្នកដោយបើកចំហ។
៧ ប៉ុន្តែ ពេល អ្នក អធិស្ឋាន ចូរ កុំ ប្រើ ពាក្យ ដ
ដែលៗ ឥត ប្រយោជន៍ ដូច សាសន៍ ដទៃ ធ្វើ
ឡើយ ដ្បិត គេ គិត ថា គេ នឹង ឮ គេ និយា
យ ច្រើន ណាស់។
៨ ដូច្នេះ ចូរ កុំ ធ្វើ ដូច ពួក គេ ឡើយ ដ្បិត
ព្រះវរបិតា របស់ អ្នក ជ្រាប នូវ អ្វី ដែល អ្ន
ក ត្រូវ ការ មុន នឹង អ្នក រាល់ គ្នា ទូល សូ
ម ទ្រង់។
៩ ដូច្នេះ ចូរ អ្នក អធិស្ឋាន តាម របៀប នេះ ថា
៖ ព្រះវរបិតា នៃ យើង រាល់ គ្នា ដែល គង់
នៅ ស្ថានសួគ៌ អើយ សូម ឲ្យ ព្រះនាម ទ្រង់ បា
ន បរិសុទ្ធ។
10 នគរ របស់ អ្នក មក ដល់។ ព្រះហឫទ័យទ្រង់
បានសម្រេចនៅលើផែនដី ដូចនៅស្ថានសួគ៌ដែរ។
11 សូម ប្រទាន អាហារ ប្រចាំ ថ្ងៃ របស់ យើ
ង នៅ ថ្ងៃ នេះ ផង។
១២ ហើយ អត់ ទោស ឲ្យ យើង ខ្ញុំ ដូច ជា
យើង អត់ ទោស កូន បំណុល របស់ យើង
ដែរ។
13 ហើយ កុំ នាំ យើង ទៅ ក្នុង ការ ល្បួង
ឡើយ ប៉ុន្តែ សូម រំដោះ យើង ឲ្យ រួច ពី សេច
ក្តី អាក្រក់ ចុះ ដ្បិត ទ្រង់ ជា នគរ និង ឫទ្ធានុភា
ព និង សិរីល្អ ជា រៀង រហូត។ អាម៉ែន។
១៤ ព្រោះ បើ អ្នក រាល់ គ្នា អត់ ទោស ឲ្យ ម
នុស្ស លោក ចំពោះ ការ រំលង របស់ គេ
នោះ ព្រះវរបិតា របស់ អ្នក ដែល គង់ នៅ
ស្ថានសួគ៌ ក៏ នឹង អត់ទោស ឲ្យ អ្នក ដែរ៖
១៥ ប៉ុន្តែ បើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន អត់ទោស មនុ
ស្ស ចំពោះ ការ រំលង របស់ គេ ទេ ហើយ
ព្រះបិតា របស់ អ្នក ក៏ មិន អត់ទោស ចំពោះ
ការ រំលង របស់ អ្នក ដែរ។
១៦ ម្យ៉ាងទៀត ពេល អ្នក តម ចូរ កុំ ធ្វើ ដូច
ជា មនុស្ស មាន ពុត មាន ទឹកមុខ ក្រៀមក្រំ
ឡើយ ដ្បិត ពួកគេ បង្ខូច មុខ ដើម្បី ឲ្យ ពួកគេ
លេចមុខ ដល់ មនុស្ស ដើម្បី តម អាហារ។ ខ្ញុំ
ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា គេ មាន រង្វាន់ រប
ស់ គេ។
17 ប៉ុន្តែ ពេល អ្នក តម នោះ ចូរ លាប ក្បាល អ្ន
ក ហើយ លាង សម្អាត មុខ។
18 ដើម្បី កុំ ឲ្យ អ្នក បង្ហាញ ខ្លួន ដល់ មនុ
ស្ស ដើម្បី តម អាហារ ឡើយ ប៉ុន្តែ ចំពោះ ព្រះ
វរបិតា របស់ អ្នក ដែល គង់ នៅ ក្នុង ទី ស្ងា
ត់ កំបាំង វិញ ហើយ ព្រះបិតា របស់ អ្នក ដែ
ល ទត ឃើញ ក្នុង ទី ស្ងាត់ កំបាំង នឹង ប្រទា
ន រង្វាន់ ដល់ អ្នក ដោយ ចំហ។
19 កុំ ទុក ទ្រព្យ សម្បត្តិ ទុក សម្រាប់ ខ្លួន ឯ
ង នៅ លើ ផែនដី ជា កន្លែង ដែល កណ្ដៀរ និ
ង ច្រែះ ពុក រលួយ ហើយ ជា កន្លែង ដែល
ចោរ ទម្លាយ ចូល លួច។
20 ប៉ុន្តែ ចូរ ប្រមូល ទ្រព្យ សម្បត្តិ ទុក សម្រាប់
ខ្លួន ឯង នៅ ស្ថានសួគ៌ ជា កន្លែង ដែល មា
ន កន្លាត ឬ ច្រែះ មិន រលួយ ហើយ ជា កន្លែ
ង ដែល ចោរ មិន ទម្លាយ ឬ លួច។
២១ ព្រោះ ទ្រព្យ សម្បត្តិ របស់ អ្នក នៅ ទីណា
ចិត្ត អ្នក ក៏ នៅ ទី នោះ ដែរ។
22 ពន្លឺ នៃ រូប កាយ គឺ ជា ភ្នែក បើ ដូច្នេះ
បើ ភ្នែក អ្នក នៅ លីវ រូប កាយ អ្នក ទាំង មូ
ល នឹង ពេញ ទៅ ដោយ ពន្លឺ។
23 ប៉ុន្តែ ប្រសិន បើ ភ្នែក អ្នក អាក្រក់ រូប កា
យ អ្នក ទាំង មូល នឹង ពោរពេញ ទៅ ដោ
យ ភាព ងងឹត។ ដូច្នេះ បើ ពន្លឺ ដែល នៅ ក្នុ
ង អ្នក ជា ភាព ងងឹត នោះ ភាព ងងឹត ខ្លាំ
ង ប៉ុណ្ណា ទៅ!
24 គ្មានអ្នកណាអាចបម្រើម្ចាស់ពីរនាក់បានទេ ដ្បិតគាត់
នឹងស្អប់មួយ ហើយស្រឡាញ់មួយទៀត។ បើមិនដូច្នេះទេ
គាត់នឹងកាន់ដៃម្ខាង ហើយមើលងាយអ្នកម្ខាងទៀត។ អ្ន
ក រាល់ គ្នា មិន អាច បម្រើ ព្រះ និង មនុ
ស្ស ជា ច្រើន បាន ទេ។
25 ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្ន
ក ថា កុំ គិត ដល់ ជីវិត របស់ អ្នក ឡើយ
តើ អ្នក ត្រូវ បរិភោគ អ្វី ឬ អ្វី ដែល អ្នក ត្រូ
វ ផឹក។ អ្វី ដែល អ្នក ត្រូវ ពាក់ តើ ជីវិត មិន
លើស សាច់ និង រូប កាយ ជាង សម្លៀក បំពា
ក់ ឬ?
26 មើល ហ្វូង សត្វ នៅ លើ អាកាស ដ្បិត វា
មិន សាប ព្រោះ មិន ច្រូត កាត់ ឬ ប្រមូល ក្នុ
ង ជង្រុក ទេ។ ប៉ុន្តែ ព្រះបិតារបស់អ្នកដែលគង់នៅស្ថា
នសួគ៌ ទ្រង់ចិញ្ចឹមពួកគេ។ តើអ្នកមិនប្រសើរជាងពួកគេ
ទេឬ?

២៧ ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា តើ អ្នក ណា
ម្នាក់ អាច បន្ថែម មួយ ហត្ថ ដល់ កម្ពស់ រប
ស់ អ្នក ដោយ ការ គិត?
28 ហើយ ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក គិត អំពី ស
ម្លៀក បំពាក់? ពិចារណាផ្កាលីលីនៃវាល, របៀបដែលវា
ដុះ; ពួកគេ មិន នឿយហត់ ហើយ ក៏ មិន រវៃ៖
២៩ហើយ ក៏ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា សូម្បី
តែ សាឡូម៉ូន ក្នុង សិរី ល្អ ទាំង អស់ របស់
ទ្រង់ ក៏ មិន បាន ពាក់ ដូច មួយ ក្នុង ចំណោ
ម ពួក ទាំង នេះ ដែរ។
៣០ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ បើ សិន ជា ព្រះ បា
ន សម្លៀក បំពាក់ ស្មៅ នៅ វាល ដែល នៅ
ថ្ងៃ នេះ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ស្អែក ត្រូវ បាន
បោះ ចូល ក្នុង ឡ នោះ ទ្រង់ នឹង មិន ស្លៀ
ក ពាក់ អ្នក ច្រើន ទៀត ទេ ឱ អ្នក មាន ជំ
នឿ តិច អើយ?
31 ដូច្នេះ កុំ គិត ថា តើ យើង ត្រូវ បរិភោគ អ្វី?
ឬតើយើងនឹងផឹកអ្វី? ឬ តើ យើង ត្រូវ ស្លៀកពាក់
ឯណា?
៣២ (ដ្បិត បន្ទាប់ ពី ការ ទាំង អស់ នេះ ពួក
សាសន៍ ដទៃ ស្វែង រក។
33 ប៉ុន្តែ ចូរ ស្វែង រក នគរ ព្រះ ជា មុន សិន
ហើយ និង សេចក្ដី សុចរិត របស់ ទ្រង់ ហើយអ្វីៗ
ទាំងអស់នេះនឹងត្រូវបន្ថែមមកអ្នក។
៣៤ ដូច្នេះ កុំ គិត ដល់ ថ្ងៃ ស្អែក ឡើយ ដ្បិត
ថ្ងៃ ស្អែក នឹង គិត តែ រឿង ខ្លួន ឯង។ ល្មមដ
ល់ថ្ងៃគឺអំពើអាក្រក់របស់វា។

ជំពូកទី 7

1 កុំ វិនិច្ឆ័យ ឡើយ ដើម្បី កុំ ឲ្យ អ្នក រាល់
គ្នា ត្រូវ កាត់ ទោស។
2 ដ្បិត បើ អ្នក វិនិច្ឆ័យ ដោយ ការ វិនិច្ឆ័យ
ណា នោះ អ្នក នឹង ត្រូវ កាត់ ទោស ហើយ ដោ
យ រង្វាស់ ណា ដែល អ្នក បាន វាស់ នោះ នឹ
ង ត្រូវ វាស់ ជា ថ្មី មក អ្នក វិញ។
៣ហើយ ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក មើល ឃើ
ញ រុយ ដែល នៅ ក្នុង ភ្នែក បង ប្អូន រប
ស់ អ្នក ប៉ុន្តែ មិន បាន គិត ដល់ ធ្នឹម ដែល
នៅ ក្នុង ភ្នែក របស់ អ្នក ផ្ទាល់?
4 ឬ តើ អ្នក នឹង និយាយ ទៅ កាន់ បង ប្រុ
ស របស់ អ្នក យ៉ាង ដូច ម្ដេច ថា សូម ឲ្យ
ខ្ញុំ ដក កំណក ចេញ ពី ភ្នែក អ្នក! ហើយមើល
ចុះ ធ្នឹមនៅក្នុងភ្នែករបស់អ្នក?
5 អ្នក ជា មនុស្ស មាន ពុត ចូរ បោះ ធ្នឹម ចេ
ញ ពី ភ្នែក របស់ អ្នក ជា មុន សិន។ ពេល
នោះ អ្នក នឹង ឃើញ ច្បាស់ ដើម្បី បណ្ដេញ កំ
ណក ចេញ ពី ភ្នែក បង ប្អូន អ្នក។
6 កុំ ឲ្យ របស់ ដែល បរិសុទ្ធ ដល់ ឆ្កែ ឡើយ
ហើយ ក៏ កុំ បោះ គុជ របស់ អ្នក នៅ មុខ
ជ្រូក ដែរ ក្រែង វា ជាន់ ជើង វា ហើយ ត្រឡ
ប់ មក វិញ ហើយ សង អ្នក វិញ។
៧ ចូរ សុំ នោះ វា នឹង បាន ប្រទាន មក អ្នក
ចូរស្វែងរក នោះអ្នកនឹងឃើញ។ គោះ ហើយ វា នឹ
ង ត្រូវ បាន បើក ឱ្យ អ្នក :
៨ត្បិត អស់ អ្នក ណា ដែល សុំ ក៏ ទទួល។ អ្ន
កណាស្វែងរកក៏ឃើញ។ ហើយ អ្នក ណា ដែល
គោះ វា នឹង ត្រូវ បើក។
៩ ឬ តើ មាន បុរស ណា ក្នុង ចំណោម អ្នក
រាល់ គ្នា បើ កូន គាត់ សុំ នំប៉័ង តើ គាត់ នឹ
ង យក ថ្ម មក ឲ្យ គាត់ ឬ?
១០ ឬ បើ គាត់ សុំ ត្រី តើ គាត់ នឹង ឲ្យ ព
ស់ ដល់ គាត់ ឬ?
11 បើ ដូច្នេះ បើ អ្នក រាល់ គ្នា ជា មនុស្ស អា
ក្រក់ ចេះ ផ្ដល់ អំណោយ ល្អ ដល់ កូនៗ តើ
តើ ព្រះបិតា របស់ អ្នក ដែល គង់ នៅ ស្ថាន
សួគ៌ នឹង ប្រទាន របស់ ល្អ ដល់ អស់ អ្នក
ដែល សុំ ទ្រង់ យ៉ាង ណា?
១២ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ គ្រប់ ការ ទាំង អស់ ដែ
ល អ្នក ចង់ ឲ្យ មនុស្ស ធ្វើ ចំពោះ អ្នក ចូរ
ធ្វើ ចំពោះ គេ ចុះ ដ្បិត នេះ ជា ក្រឹត្យវិន័យ និ
ង ជា ហោរា។
13 ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា ចូល តាម ទ្វារ ច្រក ទ្វា
រ ចុះ ដ្បិត ទ្វារ ក៏ ធំ ហើយ ផ្លូវ ក៏ ទូលាយ ដែ
ល នាំ ទៅ រក សេចក្ដី វិនាស ហើយ មាន
ច្រើន ដែល ចូល ទៅ
១៤ ដោយសារ ច្រក ផ្លូវ ចង្អៀត ហើយ ជា ផ្លូវ
ចង្អៀត ដែល នាំ ទៅ រក ជីវិត ហើយ មាន មនុ
ស្ស តិច ណាស់ ដែល រក ឃើញ។
១៥ ចូរ ប្រយ័ត្ន នឹង ព្យាការី ក្លែង ក្លាយ ដែល
មក រក អ្នក រាល់ គ្នា ក្នុង សម្លៀក បំពាក់ រប

ស់ ចៀម ប៉ុន្តែ ក្នុង ចិត្ត ពួក គេ ជា ចចក ដែ
ល កំពុង ក្អែក។
16 អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ស្គាល់ ពួក គេ ដោយ
ផល ផ្លែ។ តើ បុរស ប្រមូល ទំពាំង បាយ ជូរ
ពី បន្លា ឬ ផ្លែ ល្វា?
១៧ ទោះ បី ជា យ៉ាង នេះ ក្តី ដើម ឈើ ល្អ
ទាំង អស់ តែង ផ្តល់ ផ្លែ ល្អ ប៉ុន្តែ ដើម ឈើ
ពុក រលួយ បង្កើត ផល អាក្រក់។
18 ដើម ឈើ ល្អ មិន អាច បង្កើត ផល អាក្រ
ក់ បាន ទេ ហើយ ដើម ឈើ ខូច ក៏ មិន អា
ច បង្កើត ផល ល្អ ដែរ។
19 ដើម ឈើ ណា ដែល មិន បង្កើត ផល
ល្អ ត្រូវ កាប់ រំលំ ហើយ បោះ ចូល ក្នុង ភ្លើង
។
២០ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ ដោយ សារ ផល ផ្លែ រ
បស់ គេ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ស្គាល់ ពួក គេ។
21 មិន មែន អស់ អ្នក ណា ដែល និយាយ ម
ក ខ្ញុំ ថា ព្រះ អម្ចាស់ ព្រះអម្ចាស់ នឹង ចូល
ទៅ ក្នុង នគរ ស្ថានសួគ៌ ឡើយ។ រីឯអ្នកដែលធ្វើ
តាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះបិតាខ្ញុំ ដែលគង់នៅស្ថានបរម
សុខ។
22 នៅ ថ្ងៃ នោះ មាន មនុស្ស ជា ច្រើន និយា
យ មក ខ្ញុំ ថា ព្រះអម្ចាស់ អើយ តើ យើង ខ្ញុំ
មិន បាន ទាយ ក្នុង ព្រះនាម ទ្រង់ ទេ? តើ ក្នុ
ង នាម អ្នក បាន ដេញ អារក្ស ចេញ ឬ? ហើ
យ ក្នុង នាម អ្នក បាន ធ្វើ ការ អស្ចារ្យ ជា
ច្រើន?
២៣ហើយ ពេល នោះ ខ្ញុំ នឹង ប្រកាស ប្រាប់
ពួក គេ ថា ខ្ញុំ មិន ដែល ស្គាល់ អ្នក ទេ៖ អ្ន
ក ដែល ប្រព្រឹត្ត អំពើ ទុច្ចរិត អើយ ចូរ ចេញ
ពី ខ្ញុំ ទៅ។
២៤ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ អ្នក ណា ដែល ឮ ពា
ក្យ ទាំង នេះ របស់ ខ្ញុំ ហើយ ធ្វើ តាម នោះ
ខ្ញុំ នឹង ប្រដូច គាត់ ទៅ នឹង អ្នក ប្រាជ្ញ ម្នាក់
ដែល បាន សង់ ផ្ទះ របស់ គាត់ នៅ លើ ថ្ម
។
25 ហើយ ភ្លៀង បាន ធ្លាក់ ចុះ ហើយ ទឹក ជំន
ន់ មក ហើយ ខ្យល់ បក់ បោក មក លើ ផ្ទះ
នោះ។ វាមិនដួលរលំទេ ដ្បិតវាត្រូវបានសង់នៅលើថ្ម។
26 ហើយ អស់ អ្នក ណា ដែល ឮ ពាក្យ ទាំ
ង នេះ របស់ ខ្ញុំ ហើយ មិន ធ្វើ នោះ នឹង ត្រូ
វ បាន ប្រដូច ទៅ នឹង មនុស្ស ល្ងង់ ម្នាក់ ដែ
ល បាន សង់ ផ្ទះ របស់ ខ្លួន នៅ លើ ខ្សាច់
២៧ ហើយ ភ្លៀង បាន ធ្លាក់ ចុះ ហើយ ទឹក ជំន
ន់ បាន មក ហើយ ខ្យល់ បក់ បោក មក
លើ ផ្ទះ នោះ។ ហើយវាក៏ធ្លាក់ចុះ ហើយការដួលរលំរ
បស់វាដ៏អស្ចារ្យ។
28 ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា
នៅ ពេល ព្រះ យេស៊ូ បាន បញ្ចប់ ពាក្យ ទាំ
ង នេះ ហើយ ប្រជាជន បាន ងឿង ឆ្ងល់ ចំ
ពោះ គោល លទ្ធិ របស់ ទ្រង់៖
២៩ ព្រោះ លោក បាន បង្រៀន ពួក គេ ដូច
ជា អ្នក មាន សិទ្ធិ អំណាច មិន មែន ដូច ពួ
ក អាចារ្យ ទេ។

ជំពូកទី 8

1 កាល លោក ចុះ ពី ភ្នំ មក មាន មនុស្ស
ជា ច្រើន ដើរ តាម លោក។
2 ហើយ មើល ចុះ មាន មនុស្ស ឃ្លង់ ម្នាក់ បា
ន មក ក្រាប ថ្វាយបង្គំ គាត់ ដោយ ពោល ថា
ព្រះអម្ចាស់ អើយ បើ ទ្រង់ សព្វ ព្រះហឫទ័យ ទ្រ
ង់ អាច ធ្វើ ឲ្យ ទូលបង្គំ ជា ស្អាត បរិសុទ្ធ។
3 ព្រះយេស៊ូ លើក ដៃ ពាល់ គាត់ ដោយ មាន
ព្រះបន្ទូល ថា៖ « ខ្ញុំ សុខ ចិត្ត! ចូរអ្នកស្អាត។ ហើយ
ភ្លាមៗនោះជំងឺឃ្លង់របស់គាត់ត្រូវបានសម្អាត។
4 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
កុំ ប្រាប់ នរណា ឡើយ! ប៉ុន្តែ ចូរ ទៅ បង្ហាញ ខ្លួ
ន ដល់ សង្ឃ ហើយ ថ្វាយ អំណោយ ដែល
លោក ម៉ូសេ បាន បង្គាប់ ដើម្បី ជា ទីបន្ទាល់ ដ
ល់ ពួក គេ។
5 កាល ព្រះយេស៊ូ យាង ចូល ទៅ ក្រុង កាពើ
ណិម មាន នាយ ទាហាន ម្នាក់ មក រក ព្រះអង្គ
អង្វរ ព្រះអង្គ
៦ ហើយ ទូល ថា ព្រះ អម្ចាស់ អើយ អ្នក ប
ម្រើ របស់ ទូលបង្គំ ដេក នៅ ផ្ទះ ដោយ មាន
ជំងឺ ខ្វិន ទទួល ទារុណកម្ម យ៉ាង ធ្ងន់ធ្ងរ។
៧ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
ខ្ញុំ នឹង មក ព្យាបាល គាត់»។
8 មេទ័ព ទូល ឆ្លើយ ថា៖ «លោក ម្ចាស់ ទូលបង្គំ
មិន សម នឹង លោក មក ក្រោម ដំបូល ទូល

បង្គំ ឡើយ សូម និយាយ តែ ពាក្យ ប៉ុណ្ណោះ
នោះ អ្នក បម្រើ របស់ ទូលបង្គំ នឹង បាន ជា។
9 ដ្បិត ខ្ញុំ ជា មនុស្ស នៅ ក្រោម អំណាច មា
ន ទាហាន នៅ ក្រោម ខ្ញុំ ហើយ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្ន
ក នេះ ថា ចូរ ទៅ ហើយ គាត់ ក៏ ទៅ។ ហើយ
ម្នាក់ទៀតមក ហើយគាត់ក៏មក។ ហើយ អ្នក បម្រើ រ
បស់ ខ្ញុំ អើយ ចូរ ធ្វើ ដូច្នេះ ហើយ គាត់ ក៏ ធ្វើ
។
10 កាល ព្រះយេស៊ូ បាន ឮ ដូច្នេះ ទ្រង់ អស្ចារ្យ
ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ ពួក អ្នក ដែល ដើ
រ តាម ថា៖ «ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ជា ប្រាក
ដ ថា ខ្ញុំ មិន បាន រក ឃើញ សេចក្តី ជំនឿ
ដ៏ អស្ចារ្យ នោះ ទេ មិនមែន ក្នុង ស្រុក អ៊ីស្រា
អែល ទេ។
១១ហើយ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា មនុស្ស ជា ច្រើន
នឹង មក ពី ទិស ខាង កើត និង ខាង លិច ហើ
យ នឹង អង្គុយ ចុះ ជា មួយ នឹង អ័ប្រាហាំ និ
ង អ៊ីសាក និង យ៉ាកុប នៅ ក្នុង នគរ ស្ថានសួគ៌។
12 ប៉ុន្តែ កូន ចៅ នៃ នគរ នឹង ត្រូវ ដេញ ចេ
ញ ទៅ ក្នុង ទីងងឹត ខាង ក្រៅ។ នឹង មាន កា
រ យំ សោក ហើយ សង្កៀត ធ្មេញ។
១៣ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ នាយ ទាហា
ន ថា៖ «ទៅ! ហើយ ដូច ដែល អ្នក បាន ជឿ ចូ
រ ធ្វើ ដូច្នេះ ចំពោះ អ្នក។ ហើយ អ្នក បម្រើ រប
ស់ គាត់ បាន ជា សះស្បើយ ក្នុង ម៉ោង ដដែ
ល។
14 កាល ព្រះយេស៊ូ យាង ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ រ
បស់ ពេត្រុស ទ្រង់ ទត ឃើញ ម្តាយ របស់ ភរិ
យា ទ្រង់ កំពុង ដេក ហើយ ឈឺ គ្រុន។
15 គាត់ ក៏ ពាល់ ដៃ នាង ហើយ គ្រុន ក៏ ចេ
ញ ពី នាង ហើយ នាង ក៏ ក្រោក ឡើង ហើ
យ បម្រើ គេ។
16 លុះ ដល់ ល្ងាច គេ នាំ អារក្ស ជា ច្រើន ម
ក ឯ ទ្រង់ ហើយ ទ្រង់ ក៏ បណ្តេញ វិញ្ញាណ
ចេញ ដោយ ព្រះបន្ទូល ទ្រង់ ហើយ ប្រោស អ
ស់ អ្នក ដែល ឈឺ
១៧ ដើម្បី ឲ្យ សម្រេច ដូច ដែល ព្យាការី អេ
សាយ បាន មាន ប្រសាសន៍ ថា ទ្រង់ បាន យ
ក ជំងឺ របស់ យើង ហើយ សម្រាល ជំងឺ រប
ស់ យើង។
១៨ឥឡូវ នេះ ពេល ព្រះ យេស៊ូ ទត ឃើញ ហ្វូ
ង មនុស្ស យ៉ាង ច្រើន អំពី គាត់ នោះ ទ្រង់
បាន បង្គាប់ ឲ្យ ចេញ ទៅ ត្រើយ ម្ខាង។
១៩ មាន អាចារ្យ ម្នាក់ មក ទូល ថា៖ «លោក
គ្រូ ខ្ញុំ នឹង ទៅ តាម លោក ទោះ លោក ទៅ
ណា ក៏ ដោយ។
២០ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
កញ្ជ្រោង មាន រន្ធ ហើយ បក្សាបក្សី ក៏ មាន សំ
បុក។ កូនមនុស្សគ្មានកន្លែងដាក់ក្បាលទេ។
២១ ហើយ សិស្ស របស់ ទ្រង់ ម្នាក់ ទៀត ទូ
ល ទ្រង់ ថា៖ «លោក ម្ចាស់ សូម អនុញ្ញាត ឲ្យ
ខ្ញុំ ទៅ បញ្ចុះ សព ឪពុក ខ្ញុំ ជា មុន សិន។
22 ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា
៖ «មក តាម ខ្ញុំ! ហើយ ទុក ឲ្យ មនុស្ស ស្លាប់
បញ្ចុះ សព គេ។
២៣ កាល លោក ចុះ ក្នុង សំពៅ ពួក សិស្ស
ក៏ តាម លោក ទៅ។
២៤ហើយ មើល ចុះ មាន ខ្យល់ ព្យុះ ដ៏ ខ្លាំង មួ
យ បាន កើត ឡើង នៅ ក្នុង សមុទ្រ ដរាប ដ
ល់ កប៉ាល់ ត្រូវ បាន គ្រប ដោយ រលក ប៉ុន្តែ
គាត់ បាន ដេក លក់។
25 ពួក សិស្ស ចូល មក គាល់ ទ្រង់ ហើយ ដា
ស់ ទ្រង់ ទាំង ពោល ថា ព្រះអម្ចាស់ អើយ សូ
ម សង្គ្រោះ យើង ខ្ញុំ ផង យើង ត្រូវ វិនាស
ទៅ។
26 ហើយ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក រាល់ គ្នា ភ័យ ខ្លា
ច! បន្ទាប់មក គាត់បានក្រោកឡើង ហើយបន្ទោសខ្យល់
និងសមុទ្រ។ ហើយមានភាពស្ងប់ស្ងាត់ដ៏អស្ចារ្យ។
២៧ ប៉ុន្តែ មនុស្ស ទាំង នោះ ងឿង ឆ្ងល់ ជា
ខ្លាំង ហើយ និយាយ ថា តើ មនុស្ស យ៉ាង
ណា ដែល សូម្បី តែ ខ្យល់ និង សមុទ្រ ក៏
ស្តាប់ បង្គាប់ លោក!
28 ហើយ ពេល គាត់ មក ដល់ ត្រើយ ម្ខាង ក្នុ
ង ស្រុក ហ្គាសេណេស នោះ បាន ជួប គាត់ មា
ន អារក្ស ពីរ នាក់ ចេញ ពី ផ្នូរ យ៉ាង សាហា
វ ណាស់ ដើម្បី កុំ ឲ្យ មាន អ្នក ណា ដើរ កា
ត់ ផ្លូវ នោះ។
29 ហើយ មើល ចុះ ពួក គេ បាន ស្រែក ឡើ
ង ថា ៖ តើ យើង មាន ការ អ្វី នឹង លោ

ក យេស៊ូ ជា ព្រះរាជបុត្រា នៃ ព្រះ? តើអ្នកមកទី
នេះដើម្បីធ្វើទារុណកម្មយើងមុនម៉ោងទេ?
30 ហើយ មាន ផ្លូវ ល្អ ចេញ ពី ពួក គេ មា
ន ហ្វូង ជ្រូក ជា ច្រើន កំពុង ចិញ្ចឹម។
31 ដូច្នេះ អារក្ស អង្វរ គាត់ ដោយ និយាយ ថា
បើ អ្នក ដេញ យើង ចេញ សូម អនុញ្ញាត ឲ្យ
យើង ទៅ ក្នុង ហ្វូង ជ្រូក។
32 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «
ទៅ! លុះ ចេញ មក ក៏ ចូល ទៅ ក្នុង ហ្វូង
ជ្រូក ហើយ មើល ចុះ ជ្រូក មួយ ហ្វូង ក៏ រត់
ចុះ យ៉ាង ខ្លាំង ចុះ ទៅ ក្នុង សមុទ្រ ហើយ
ស្លាប់ ក្នុង ទឹក បាត់ ទៅ។
33 ហើយ ពួក អ្នក ដែល រក្សា ពួក គេ បាន
រត់ ចេញ ទៅ តាម ផ្លូវ របស់ ខ្លួន ទៅ ក្នុង
ទីក្រុង ហើយ ប្រាប់ គ្រប់ ការ ទាំង អស់ និង
អ្វី ដែល បាន កើត ឡើង ដល់ ពួក អារក្ស ចូ
ល មក។
៣៤ ហើយ មើល ចុះ អ្នក ក្រុង ទាំង មូល បា
ន ចេញ មក ទទួល ព្រះ យេស៊ូ ហើយ កាល
បាន ឃើញ ទ្រង់ ពួក គេ បាន អង្វរ ទ្រង់
ឲ្យ ទ្រង់ ចេញ ពី ឆ្នេរ របស់ គេ។

ជំពូកទី 9

1 រួច គាត់ ចូល ក្នុង សំពៅ ហើយ ឆ្លង កាត់
ចូល ទៅ ក្នុង ទីក្រុង របស់ គាត់។
២ហើយ មើល ចុះ ពួក គេ បាន នាំ បុរស ម្នាក់
ដែល មាន ជំងឺ ខ្វិន កំពុង ដេក នៅ លើ
គ្រែ មក ឯ ទ្រង់ ហើយ ព្រះយេស៊ូវ បាន ឃើ
ញ សេចក្តី ជំនឿ របស់ ពួក គេ បាន មាន ប
ន្ទូល ទៅ កាន់ អ្នក ជំងឺ ខ្វិន កូនអើយ ចូរអរស
ប្បាយចុះ! អំពើបាបរបស់អ្នកត្រូវបានអត់ទោសឱ្យអ្នក។
3 ហើយ មើល ចុះ មាន ពួក អាចារ្យ ខ្លះ និយា
យ ក្នុង ខ្លួន គេ ថា អ្នក នេះ ប្រមាថ។
4 ព្រះយេស៊ូ ជ្រាប អំពី គំនិត របស់ គេ មាន
ព្រះបន្ទូល ថា៖ « ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក រាល់
គ្នា គិត អាក្រក់ ក្នុង ចិត្ត?
5 ដ្បិត បើ និយាយ ថា អំពើ បាប របស់ អ្នក
ត្រូវ បាន អត់ ទោស ឲ្យ បាន ស្រួល ជាង។
ឬនិយាយថា "ក្រោកឡើងដើរ?
៦ប៉ុន្តែ ដើម្បី ឲ្យ អ្នក បាន ដឹង ថា បុត្រ មនុ
ស្ស មាន អំណាច នៅ លើ ផែនដី ដើម្បី អត់
ទោស អំពើ បាប (បន្ទាប់មក ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូ
ល ទៅ កាន់ អ្នក ជំងឺ ខ្វិន) ចូរ ក្រោក ឡើង
យក គ្រែ របស់ អ្នក ហើយ ទៅ ផ្ទះ របស់ អ្នក
។
៧ រួច គាត់ ក្រោក ឡើង ទៅ ផ្ទះ គាត់។
៨ ប៉ុន្តែ កាល ហ្វូង មនុស្ស បាន ឃើញ វា ពួក
គេ អស្ចារ្យ ហើយ លើក តម្កើង ព្រះ ដែល បា
ន ប្រទាន អំណាច បែប នេះ ដល់ មនុស្ស។
9 កាល ព្រះយេស៊ូ យាង ចេញ ពី ទី នោះ ទ្រ
ង់ ទត ឃើញ បុរស ម្នាក់ ឈ្មោះ ម៉ាថាយ កំពុ
ង អង្គុយ នៅ កន្លែង ទទួល ទំនៀម ទម្លាប់ ហើ
យ ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « មក
តាម ខ្ញុំ។ រួច គាត់ ក្រោក ឡើង តាម គាត់។
១០ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា
នៅ ពេល ដែល ព្រះយេស៊ូវ គង់ នៅ ក្នុង
ផ្ទះ នោះ មើល ចុះ អ្នក ទារ ពន្ធ និង មនុស្ស មា
ន បាប ជា ច្រើន បាន មក អង្គុយ ជា មួ
យ នឹង ទ្រង់ និង ពួក សិស្ស។
11 កាល ពួក ផារិស៊ី ឃើញ ដូច្នោះ ក៏ សួរ ពួ
ក សិស្ស ថា៖ «ហេតុ អ្វី បាន ជា ម្ចាស់ រប
ស់ អ្នក បរិភោគ ជា មួយ នឹង អ្នក ទារ ពន្ធ
និង មនុស្ស មាន បាប?
12 លុះ ព្រះយេស៊ូ ជ្រាប ដូច្នេះ ទ្រង់ មាន ព្រះប
ន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « អ្នក រាល់ គ្នា ដែល ជា អ្ន
ក រាល់ គ្នា មិន ត្រូវ ការ គ្រូ ពេទ្យ ទេ គឺ អ្ន
ក ដែល ឈឺ។
១៣ ប៉ុន្តែ ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា ទៅ រៀន នូវ អត្ថន័
យ នេះ ចុះ ខ្ញុំ នឹង មាន សេចក្តី មេត្តា ករុណា
មិន មែន ជា យញ្ញបូជា ទេ ត្បិត ខ្ញុំ មិន មែ
ន មក ដើម្បី ហៅ មនុស្ស សុចរិត ទេ ប៉ុន្តែ
ជា មនុស្ស មាន បាប ឲ្យ ប្រែ ចិត្ត។
១៤ សិស្ស របស់ លោក យ៉ូហាន ចូល មក គា
ល់ ព្រះអង្គ ទូល ថា៖ «ហេតុ អ្វី បាន ជា យើ
ង ខ្ញុំ និង ពួក ខាង គណៈផារិស៊ី តម ប៉ុន្តែ សិ
ស្ស របស់ លោក មិន តម ដូច្នេះ?
១៥ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «
តើ កូន ចៅ ក្នុង បន្ទប់ កំលោះ អាច កាន់ ទុ
ក្ខ បាន ទេ ដរាប ណា កូន កំលោះ នៅ ជា
មួយ ពួក គេ? ប៉ុន្តែ ថ្ងៃ នោះ នឹង មក ដល់ ពេ

ល ដែល កូន កំលោះ ត្រូវ បាន គេ យក ចេ
ញ ហើយ បន្ទាប់ មក ពួក គេ នឹង តម អាហា
រ។
១៦ គ្មាន អ្នក ណា យក ក្រណាត់ ថ្មី ទៅ
លើ សម្លៀក បំពាក់ ចាស់ ឡើយ ព្រោះ ខោអា
វ ដែល ដាក់ ពេញ នោះ យក ចេញ ពី ស
ម្លៀក បំពាក់ ហើយ ការ ជួល កាន់ តែ អាក្រ
ក់ ទៅៗ។
17 ទាំង មនុស្ស ក៏ មិន ដាក់ ស្រា ថ្មី ចូល ក្នុ
ង ដប ចាស់ ដែរ ឯ ដប បែក ស្រា អស់ ហើ
យ ដប ក៏ វិនាស ទៅ តែ គេ ដាក់ ស្រា ថ្មី
ចូល ក្នុង ដប ថ្មី ហើយ ទាំង ពីរ ត្រូវ រក្សា ទុ
ក។
18 ពេល ដែល គាត់ និយាយ រឿង ទាំង នេះ
ទៅ ពួក គាត់ មើល ចុះ មាន អ្នក គ្រប់ គ្រង
ម្នាក់ មក ថ្វាយ បង្គំ គាត់ ដោយ និយាយ ថា កូ
ន ស្រី របស់ ខ្ញុំ ឥឡូវ នេះ បាន ស្លាប់ ទៅ
ហើយ ប៉ុន្តែ សូម មក ដាក់ ដៃ លើ នាង
នោះ នាង នឹង មាន ជីវិត។
១៩ ព្រះយេស៊ូ ក៏ ក្រោក ឡើង ដើរ តាម ព្រះអង្គ
ហើយ ពួក សិស្ស ក៏ ធ្វើ ដូច្នោះ ដែរ។
២០ហើយ មើល ចុះ ស្ត្រី ម្នាក់ ដែល មាន ជំងឺ ចេ
ញ ឈាម ដប់ពីរ ឆ្នាំ បាន មក ពី ក្រោយ គា
ត់ ហើយ ពាល់ អាវ របស់ គាត់៖
21 ដ្បិត នាង និយាយ ក្នុង ចិត្ត ថា បើ ខ្ញុំ អា
ច ប៉ះ អាវ របស់ គាត់ នោះ ខ្ញុំ នឹង បាន ជា
។
22 ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូ បែរ ទៅ រក នាង ព្រះអង្គ មា
ន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « កូន ស្រី អើយ! ជំនឿរបស់អ្នក
បានធ្វើឱ្យអ្នកជាសះស្បើយ។ ហើយស្ត្រីនោះបានជាសះ
ស្បើយតាំងពីម៉ោងនោះ។
23 កាល ព្រះយេស៊ូ យាង ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ រ
បស់ អ្នក គ្រប់ គ្រង ទត ឃើញ អ្នក ធ្វើ ការ និ
ង ប្រជាជន ស្រែក ហោ
២៤ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «
ទុក កន្លែង សិន ព្រោះ ស្រី បម្រើ មិន ស្លាប់
ទេ គឺ ដេក លក់»។ ហើយពួកគេបានសើចចំអកឱ្យគា
ត់។
25 ប៉ុន្តែ កាល គេ លើក មនុស្ស ចេញ ហើយ
នោះ ទ្រង់ ក៏ ចូល ទៅ ចាប់ ដៃ នាង ហើយ
ស្រី បម្រើ ក៏ ក្រោក ឡើង។
២៦ ហើយ កិត្តិនាម នៅ ទី នេះ បាន សាយភា
យ ទៅ ក្នុង ស្រុក ទាំង មូល។
27 កាល ព្រះយេស៊ូ យាង ចេញ ពី ទី នោះ មា
ន មនុស្ស ខ្វាក់ ពីរ នាក់ ដើរ តាម ព្រះអង្គ ទាំ
ង ស្រែក ថា៖ «ព្រះរាជវង្ស ព្រះបាទ ដាវីឌ អើយ
សូម អាណិត មេត្តា យើង ខ្ញុំ ផង។
28 ពេល គាត់ ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ មនុស្ស ខ្វាក់
ក៏ ចូល មក ឯ គាត់ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូ
ល ទៅ គេ ថា៖ « អ្នក រាល់ គ្នា ជឿ ថា ខ្ញុំ
អាច ធ្វើ ការ នេះ បាន ឬ? ពួកគេទូលព្រះអង្គថា៖
«បាទ ព្រះអម្ចាស់!
29 រួច ក៏ ពាល់ ភ្នែក របស់ គាត់ ដោយ មាន
ប្រសាសន៍ ថា ៖ « តាម ជំនឿ របស់ អ្នក រា
ល់ គ្នា ចុះ!
30 ហើយភ្នែករបស់គេបានភ្លឺឡើង។ ព្រះយេស៊ូ ហាម
ឃាត់ គេ យ៉ាង ម៉ឺងម៉ាត់ ថា៖ « កុំ ឲ្យ អ្នក
ណា ដឹង ឡើយ។
31 ប៉ុន្តែ ពេល ដែល ពួក គេ ចាក ចេញ ទៅ
នោះ បាន ផ្សព្វផ្សាយ កិត្តិនាម របស់ ទ្រង់
ទៅ គ្រប់ ប្រទេស ទាំង អស់។
32 កាល គេ ចេញ ទៅ មើល គេ នាំ មនុស្ស ល្
ង់ ម្នាក់ ដែល មាន អារក្ស ចូល មក ឯ ទ្រង់
។
33 កាល អារក្ស ត្រូវ គេ ដេញ ចេញ នោះ មនុ
ស្ស ល្ងង់ ក៏ និយាយ ឡើង ហើយ ហ្វូង មនុ
ស្ស កោត ស្ញប់ ស្ញែង ដោយ ពោល ថា៖ «វា
មិន ដែល ឃើញ នៅ ស្រុក អ៊ីស្រាអែល ទេ។
34 ប៉ុន្តែ ពួក ផារិស៊ី និយាយ ថា គាត់ ដេញ អារ
ក្ស ចេញ តាម រយៈ មេ នៃ អារក្ស។
35 ព្រះយេស៊ូ យាង ទៅ ជុំវិញ ក្រុង និង ភូមិ
ទាំង ប៉ុន្មាន ដោយ បង្រៀន នៅ ក្នុង សាលា
ប្រជុំ ព្រម ទាំង ប្រកាស ដំណឹង ល្អ អំពី ព្រះរា
ជាណាចក្រ ហើយ ប្រោស ជំងឺ គ្រប់ យ៉ាង និង
ជំងឺ គ្រប់ យ៉ាង ក្នុង ចំណោម ប្រជាជន។
៣៦ ប៉ុន្តែ ពេល គាត់ ឃើញ ហ្វូង មនុស្ស គាត់
មាន ចិត្ត អាណិត អាសូរ ដល់ ពួក គេ ដោ
យ សារ ពួក គេ បាន ដួល សន្លប់ ហើយ ត្រូ
វ ខ្ចាត់ខ្ចាយ ទៅ ក្រៅ ប្រទេស ដូច ជា ចៀម
គ្មាន អ្នក គង្វាល។
៣៧ បន្ទាប់មក ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ កា
ន់ ពួក សិស្ស ថា៖ « ចំរូត ពិត ជា មាន ច្រើ

ន ណាស់ ប៉ុន្តែ អ្នក ធ្វើ ការ មាន តិច ណាស់
។
៣៨ ដូច្នេះ ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា អធិស្ឋាន ដល់
ព្រះ អម្ចាស់ នៃ ការ ច្រូត កាត់ ឲ្យ ទ្រង់ ចា
ត់ អ្នក ច្រូត មក ក្នុង ការ ច្រូត កាត់ របស់
ទ្រង់។

ជំពូកទី 10

១ហើយ កាល ទ្រង់ បាន ហៅ សិស្ស ទាំង ដប់
ពីរ នាក់ មក ទ្រង់ ទ្រង់ ប្រទាន អំណាច ដ
ល់ ពួក គេ ប្រឆាំង នឹង វិញ្ញាណ មិន បរិសុទ្ធ
ដើម្បី បណ្តេញ ពួក គេ ចេញ ហើយ ប្រោស ជំ
ងឺ គ្រប់ បែប យ៉ាង និង ជំងឺ គ្រប់ យ៉ាង។
២ ឥឡូវ នេះ ឈ្មោះ របស់ សាវ័ក ដប់ពីរ នាក់
នេះ គឺ ទីមួយ ស៊ីម៉ូន ហៅពេត្រុស និងអនទ្រេជាប្អូន។
យ៉ាកុប ជា កូន របស់ សេបេដេ និង យ៉ូហាន
ជា ប្អូន។
៣ ភីលីព និង បាថូឡូមេ ថូម៉ាស និង ម៉ាថាយ អ្នកយក
ពន្ធ; យ៉ាកុប ជា កូន របស់ លោក អាល់ផាយ និ
ង លោក លេបបាស ដែល មាន នាម ត្រកូល
ថា ថាដាអ៊ីស។
៤ ស៊ីម៉ូន ជន ជាតិ កាណាន និង យូដាស អ៊ីស្ការីយ៉ុ
ត ដែល ក្បត់ គាត់ ដែរ។
5 ព្រះយេស៊ូ ទាំង ដប់ពីរ រូប នេះ ចាត់ គេ
ទៅ ហើយ បង្គាប់ គេ ថា៖ « កុំ ទៅ តាម ផ្លូវ រ
បស់ សាសន៍ ដទៃ ឡើយ ហើយ អ្នក រាល់
គ្នា ក៏ មិន ត្រូវ ចូល ទៅ ក្នុង ក្រុង ណា មួ
យ របស់ សាសន៍ សាម៉ារី ដែរ។
៦ ប៉ុន្តែ ចូរ ទៅ រក ចៀម ដែល វង្វេង នៃ វ
ង្ស អ៊ីស្រាអែល វិញ។
៧ ហើយ កាល ដែល អ្នក រាល់ គ្នា ទៅ ចូរ
ប្រកាស ថា នគរ ស្ថានសួគ៌ ជិត មក ដល់ ហើ
យ។
៨ ចូរ ប្រោស អ្នក ជំងឺ ឲ្យ ជា សះស្បើយ សម្អា
ត មនុស្ស ឃ្លង់ ប្រោស មនុស្ស ស្លាប់ បណ្តេញ
អារក្ស ចេញ។
៩ ចូរ កុំ ឲ្យ មាស ប្រាក់ ឬ លង្ហិន ក្នុង កាបូប
របស់ អ្នក ឡើយ
10 មិន ត្រូវ សរសេរ សំបុត្រ សម្រាប់ ការ ធ្វើ
ដំណើរ របស់ អ្នក ឡើយ ទាំង អាវ ធំ ពីរ ទាំ
ង ស្បែក ជើង ឬ ក៏ មិន ទាន់ មាន ជើង ផ
ង ដែរ ដ្បិត អ្នក ធ្វើ ការ សម នឹង សាច់ របេ
ស់ ខ្លួន។
១១ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា ចូល ទៅ ក្នុង ទីក្រុង
ឬ ក្រុង ណា ក៏ ដោយ ចូរ សួរ ថា តើ អ្នក
ណា នៅ ក្នុង ក្រុង នោះ សក្តិសម ហើយនៅទី
នោះរហូតដល់អ្នករាល់គ្នាទៅទីនោះ។
១២ ហើយ ពេល ដែល អ្នក រាល់ គ្នា ចូល
ទៅ ក្នុង ផ្ទះ មួយ ចូរ សំពះ ចុះ។
13 ហើយ ប្រសិន បើ ផ្ទះ នោះ សក្តិសម ចូរ
ឲ្យ សេចក្តី សុខ សាន្ត របស់ អ្នក កើត មាន
លើ ផ្ទះ នោះ តែ បើ ផ្ទះ នោះ មិន សក្តិស
ម ទេ ចូរ ឲ្យ សេចក្តី សុខសាន្ត ត្រឡប់ មក
អ្នក វិញ។
១៤ហើយ អ្នក ណា ដែល មិន ទទួល អ្នក ឬ
មិន ឮ ពាក្យ របស់ អ្នក នៅ ពេល អ្នក ចាក
ចេញ ពី ផ្ទះ ឬ ទីក្រុង នោះ ចូរ អង្រួន ធូលី
ដី ចេញ ពី ជើង អ្នក។
15 យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា វា នឹង មា
ន ការ អត់ឱន សម្រាប់ ដែនដី សូដុម និង ក្រុ
ង កូម៉ូរ៉ា នៅ ថ្ងៃ ជំនុំជំរះ ជាង ក្រុង នោះ។
១៦ មើល ចុះ យើង ចាត់ អ្នក ទៅ ដូច ជា ចៀ
ម នៅ កណ្តាល ហ្វូង ចចក។ ដូច្នេះ ចូរ អ្នក រា
ល់ គ្នា មាន ប្រាជ្ញា ដូច សត្វ ពស់ ហើយ គ្មា
ន គ្រោះថ្នាក់ ដូច សត្វ ព្រាប។
17 ប៉ុន្តែ ចូរ ប្រយ័ត្ន ចំពោះ មនុស្ស ផង ដ្បិត
គេ នឹង បញ្ជូន អ្នក ទៅ កាន់ ក្រុម ប្រឹក្សា ហើ
យ គេ នឹង វាយ អ្នក រាល់ គ្នា នៅ ក្នុង សា
លា ប្រជុំ។
១៨ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ត្រូវ នាំ ទៅ ចំ
ពោះ មុខ ពួក អភិបាល និង ស្តេច ដោយ យ
ល់ ដល់ ខ្ញុំ សម្រាប់ ជា ទីបន្ទាល់ ប្រឆាំង នឹ
ង ពួក គេ និង សាសន៍ ដទៃ។
19 ប៉ុន្តែ ពេល ដែល គេ ប្រគល់ អ្នក រាល់ គ្នា
ចូរ កុំ គិត ពី របៀប ឬ អ្វី ដែល អ្នក ត្រូវ និ
យាយ ឡើយ ដ្បិត វា នឹង ត្រូវ ឲ្យ អ្នក រាល់
គ្នា ក្នុង ម៉ោង នោះ ដែល អ្នក ត្រូវ និយាយ។
២០ត្បិត មិនមែន អ្នក រាល់ គ្នា ដែល និយា
យ ទេ គឺ ជា ព្រះវិញ្ញាណ នៃ ព្រះវរបិតា របេ
ស់ អ្នក ដែល មាន បន្ទូល នៅ ក្នុង អ្នក។

21 ហើយ ប្អូន ប្រុស នឹង ប្រគល់ ប្អូន ប្រុស
ទៅ សម្លាប់ ឪពុក កូន ហើយ កូន នឹង ក្រោ
ក ឡើង ប្រឆាំង នឹង ឪពុក ម្តាយ ហើយ ធ្វើ
ឲ្យ គេ ស្លាប់។
22 ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ត្រូវ គេ ស្អប់
ដោយ មនុស្ស ទាំង អស់ ដោយ ព្រោះ នាម ខ្ញុំ
ប៉ុន្តែ អ្នក ណា ដែល ស៊ូ ទ្រាំ ដល់ ទី បំផុ
ត នឹង បាន សង្គ្រោះ។
23 ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគេបៀតបៀនអ្នកនៅក្នុងទីក្រុងនេះ
ចូររត់ទៅឯទីក្រុងមួយទៀត ដ្បិតខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា
អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវឆ្លងកាត់ទីក្រុងនានានៃអ៊ីស្រាអែលឡើ
យ ដរាបណាបុត្រមនុស្សនឹងយាងមក។
២៤ សិស្ស មិន លើស ម្ចាស់ ឡើយ ហើយ ក៏
មិន មែន ជា អ្នក បម្រើ លើស ជាង ម្ចាស់
ដែរ។
25 វា គ្រប់គ្រាន់ ហើយ សម្រាប់ សិស្ស ដែល
គាត់ ធ្វើ ជា ម្ចាស់ របស់ គាត់ និង អ្នក ប
ម្រើ ជា ម្ចាស់ របស់ គាត់។ ប្រសិន បើ គេ
ហៅ ម្ចាស់ ផ្ទះ ថា បេលសេប៊ូល តើ គេ ហៅ អ្ន
ក ទាំង នោះ ពី គ្រួសារ គាត់ ប៉ុន្មាន ទៀត?
26 ដូច្នេះ ចូរ កុំ ខ្លាច ពួក គេ ឡើយ ដ្បិត គ្មា
ន អ្វី គ្រប ដណ្ដប់ ឡើយ ដែល នឹង មិន ត្រូ
វ បាន បើក បង្ហាញ ឡើយ។ ហើយលាក់ទុក នោះ
នឹងមិនត្រូវបានគេដឹងឡើយ។
27 សេចក្តី ដែល ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា នៅ
ក្នុង ទីងងឹត គឺ អ្នក រាល់ គ្នា និយាយ នៅ ក្នុ
ង ពន្លឺ ហើយ អ្វី ដែល អ្នក រាល់ គ្នា ឮ ដោ
យ ត្រចៀក ដែល អ្នក រាល់ គ្នា ផ្សាយ នៅ
លើ ដំបូល ផ្ទះ។
28 ហើយ កុំ ខ្លាច អស់ អ្នក ណា ដែល សម្លា
ប់ រូប កាយ តែ មិន អាច សម្លាប់ ព្រលឹង បា
ន ឡើយ តែ ត្រូវ ខ្លាច អ្នក ណា ដែល អាច
បំផ្លាញ ទាំង ព្រលឹង និង រូប កាយ ក្នុង នរក
វិញ។
២៩ ចាប ពីរ ក្បាល លក់ បាន ថ្លៃ ណាស់ ឬ?
ហើយម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេនឹងមិនធ្លាក់នៅលើដីដោយ
គ្មានព្រះបិតារបស់អ្នក។
30 ប៉ុន្តែ សក់ របស់ អ្នក រាល់ គ្នា ត្រូវ បាន
រាប់ បញ្ចូល ទាំង អស់។
31 ដូច្នេះ ចូរ កុំ ខ្លាច ឡើយ អ្នក រាល់ គ្នា មា
ន តម្លៃ ជាង ចាប ជា ច្រើន ទៅ ទៀត។
32 ដូច្នេះ អ្នក ណា ដែល សារភាព ខ្ញុំ នៅ ចំ
ពោះ មុខ មនុស្ស នោះ ខ្ញុំ ក៏ នឹង សារភាព អ្ន
ក នោះ នៅ ចំពោះ ព្រះភ័ក្ត្រ ព្រះបិតា របស់
ខ្ញុំ ដែល គង់ នៅ ស្ថាន បរមសុខ។
33 ប៉ុន្តែ អ្នក ណា ដែល បដិសេធ ខ្ញុំ នៅ ចំ
ពោះ មុខ មនុស្ស លោក ខ្ញុំ ក៏ នឹង បដិសេធ
អ្នក នោះ នៅ ចំពោះ ព្រះភ័ក្ត្រ ព្រះបិតា រប
ស់ ខ្ញុំ ដែល គង់ នៅ ស្ថាន បរមសុខ។
៣៤ កុំ គិត ថា ខ្ញុំ មក ដើម្បី បញ្ជូន សេចក្តី
សុខសាន្ត មក ផែនដី ឡើយ ខ្ញុំ មក មិន មែ
ន មក ដើម្បី បញ្ជូន សេចក្តី សុខសាន្ត ទេ គឺ
ជា ដាវ។
35 ដ្បិត ខ្ញុំ មក ដើម្បី ឲ្យ បុរស ទាស់ នឹង ឪ
ពុក ហើយ កូន ស្រី ទាស់ នឹង ម្តាយ ហើយ កូ
ន ប្រសា ទាស់ នឹង ម្តាយ ក្មេក។
៣៦ ហើយ សត្រូវ របស់ មនុស្ស នឹង ត្រូវ ជា
ពួក គេ ក្នុង គ្រួសារ របស់ ខ្លួន។
៣៧ អ្នក ណា ដែល ស្រឡាញ់ ឪពុក ឬ ម្តាយ
លើស ជាង ខ្ញុំ នោះ មិន សក្តិសម នឹង ខ្ញុំ ឡើ
យ ហើយ អ្នក ណា ដែល ស្រឡាញ់ កូន ប្រុ
ស កូន ស្រី លើស ពី ខ្ញុំ ក៏ មិន សក្តិសម នឹ
ង ខ្ញុំ ដែរ។
៣៨ហើយ អ្នក ណា ដែល មិន យក ឈើ ឆ្កា
ង របស់ ខ្លួន ហើយ ដើរ តាម ខ្ញុំ នោះ មិន ស
ក្តិសម នឹង ខ្ញុំ ទេ។
៣៩ អ្នក ណា ដែល រក ឃើញ ជីវិត របស់ ខ្លួ
ន អ្នក នោះ នឹង បាត់ បង់ ជីវិត ហើយ អ្នក
ណា ដែល បាត់ បង់ ជីវិត ដោយ យល់ ដ
ល់ ខ្ញុំ អ្នក នោះ នឹង រក ឃើញ។
៤០ អ្នក ណា ដែល ទទួល អ្នក រាល់ គ្នា ទទួ
ល ខ្ញុំ ហើយ អ្នក ណា ដែល ទទួល ខ្ញុំ ក៏ ទ
ទួល ព្រះអង្គ ដែល ចាត់ ខ្ញុំ ឲ្យ មក។
៤១ អ្នក ណា ដែល ទទួល ព្យាការី ក្នុង នាម
នៃ ព្យាការី នោះ នឹង ទទួល រង្វាន់ របស់ ព្យាកា
រី។ ហើយ អ្នក ណា ដែល ទទួល មនុស្ស សុចរិ
ត ក្នុង នាម មនុស្ស សុចរិត អ្នក នោះ នឹង ទ
ទួល រង្វាន់ ពី មនុស្ស សុចរិត។
៤២ហើយ អ្នក ណា ដែល ឲ្យ ទឹក ត្រជាក់ មួ
យ ពែង ដល់ កូន តូច ទាំង នេះ ក្នុង នាម
ជា សិស្ស ប៉ុណ្ណោះ យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាក

ដ ថា អ្នក នោះ នឹង បាត់បង់ រង្វាន់ ដោយ ឥ
ត ប្រាជ្ញា ឡើយ។

ជំពូកទី 11

១ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា កា
ល ព្រះ យេស៊ូ បាន បញ្ចប់ ការ បង្គាប់ ដ
ល់ សិស្ស ទាំង ដប់ពីរ នាក់ របស់ ទ្រង់ ហើ
យ ទ្រង់ ក៏ ចេញ ពី ទី នោះ ទៅ បង្រៀន និ
ង ផ្សព្វ ផ្សាយ នៅ ក្នុង ក្រុង របស់ ពួក គេ។
២ កាល លោក យ៉ូហាន បាន ឮ អំពី កិច្ចការ
របស់ ព្រះគ្រិស្ដ នៅ ក្នុង គុក លោក ក៏ ចាត់
សិស្ស ពីរ នាក់ ឲ្យ ទៅ
៣ រួច សួរ គាត់ ថា តើ អ្នក ជា អ្នក ដែល គួ
រ មក ឬ តើ យើង រក អ្នក ផ្សេង?
៤ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ចូ
រ ទៅ បង្ហាញ លោក យ៉ូហាន ម្ដង ទៀត អំ
ពី សេចក្ដី ទាំង ប៉ុន្មាន ដែល អ្នក រាល់ គ្នា
បាន ឮ និង ឃើញ។
5 មនុស្សខ្វាក់បានមើលឃើញ ហើយមនុស្សខ្វិនដើរ មនុ
ស្សឃ្លង់ត្រូវបានសម្អាត ហើយមនុស្សថ្លង់បានឮ មនុស្ស
ស្លាប់បានរស់ឡើងវិញ ហើយមនុស្សក្រីក្របានផ្សាយដំ
ណឹងល្អដល់ពួកគេ។
៦ហើយ មាន ពរ ហើយ អ្នក ណា ដែល មិន
អាក់ អន់ ចិត្ត នឹង ខ្ញុំ។
៧ ហើយ ពេល ដែល ពួក គេ ចេញ ដំណើរ
ទៅ នោះ ព្រះ យេស៊ូ ចាប់ ផ្ដើម មាន បន្ទូល
ទៅ បណ្ដា ជន អំពី យ៉ូហាន ថា តើ អ្នក រា
ល់ គ្នា ចេញ ទៅ វាល រហោស្ថាន ដើម្បី មើ
ល អ្វី? ដើមត្រែងញ័រជាមួយខ្យល់?
៨ ប៉ុន្ដែ តើ អ្នក រាល់ គ្នា ចេញ ទៅ មើល អ្វី?
បុរសម្នាក់ស្លៀកពាក់ខោអាវទន់? មើល អស់ អ្នក ដែ
ល ស្លៀក សម្លៀក បំពាក់ ទន់ៗ ស្ថិត ក្នុង ដំ
ណាក់ របស់ ស្ដេច។
៩ ប៉ុន្ដែ តើ អ្នក រាល់ គ្នា ចេញ ទៅ មើល អ្វី?
ហោរា? មែន ហើយ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ហើយ លើស
ជាង ព្យាការី ទៅ ទៀត។
10 ដ្បិត នេះ ហើយ គឺ ជា គាត់ ដែល មាន
សេចក្ដី ចែង ទុក មក ថា មើល ចុះ យើង ចា
ត់ ទូត របស់ យើង ទៅ ចំពោះ មុខ អ្នក ដែ
ល នឹង រៀបចំ ផ្លូវ របស់ អ្នក នៅ ចំពោះ មុ
ខ អ្នក។
11 យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា ក្នុង ចំណោ
ម ពួក អ្នក ដែល កើត ពី ស្ត្រី នោះ មិន មា
ន អ្នក ណា ធំ ជាង យ៉ូហាន បាទីស្ទ ឡើង
ទេ ទោះ បី ជា អ្នក ដែល តូច ជាង គេ ក្នុ
ង នគរ ស្ថានសួគ៌ ក៏ ធំ ជាង គាត់ ដែរ។
១២ហើយ តាំង ពី ជំនាន់ លោក យ៉ូហាន បាទីស្ទ
រហូត ដល់ ឥឡូវ នេះ នគរ ស្ថានសួគ៌ បាន រ
ង នូវ អំពើ ឃោរឃៅ ហើយ ពួក ឃោរឃៅ ចា
ប់ យក ដោយ កម្លាំង។
១៣ ដ្បិត ហោរា និង ក្រឹត្យវិន័យ ទាំង អស់ បា
ន ទាយ រហូត ដល់ យ៉ូហាន។
១៤ហើយ ប្រសិន បើ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ទទួ
ល វា នោះ គឺ អេលីយ៉ាស ដែល ត្រូវ មក ខា
ង មុខ។
15 អ្នក ណា ដែល មាន ត្រចៀក សម្រាប់ ស្ដា
ប់ ចូរ ឲ្យ អ្នក នោះ ស្ដាប់ ចុះ។
១៦ ប៉ុន្ដែ តើ ខ្ញុំ នឹង ប្រដូច មនុស្ស ជំនាន់
នេះ ទៅ ណា? ប្រៀប ដូច ជា ក្មេងៗ ដែល កំ
ពុង អង្គុយ នៅ ផ្សារ ហើយ ស្រែក ហៅ មិត្ត
ភក្ដិ របស់ ខ្លួន ថា
១៧ ហើយ ដោយ និយាយ ថា យើង បាន ដា
ក់ បំពង់ ឲ្យ អ្នក ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា មិន បា
ន រាំ ទេ។ យើង ខ្ញុំ កាន់ ទុក្ខ អ្នក រាល់ គ្នា
ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា មិន បាន សោក ស្ដាយ
ឡើយ។
18 ដ្បិត លោក យ៉ូហាន មក ទាំង មិន បាន ប
រិភោគ ឬ ផឹក ទេ ហើយ គេ ថា គាត់ មាន
អារក្ស។
19 កូន មនុស្ស បាន មក ស៊ី ផឹក ហើយ គេ និ
យាយ ថា មើល ចុះ បុរស ស្លេក ស្លាំង និង ជា
អ្នក ស៊ី ស្រា ជា មិត្ត របស់ អ្នក ទារ ពន្ធ និ
ង មនុស្ស មាន បាប។ ប៉ុន្ដែ ប្រាជ្ញា គឺ សុចរិ
ត សម្រាប់ កូនៗ របស់ នាង។
២០ បន្ទាប់ មក លោក ចាប់ ផ្ដើម វាយ ប្រហារ
ក្រុង នានា ដែល ការ ងារ ដ៏ ខ្លាំង ក្លា របស់
លោក ភាគ ច្រើន ត្រូវ បាន ធ្វើ ពី ព្រោះ ពួ
ក គេ មិន ប្រែ ចិត្ត
២១ វេទនា ដល់ អ្នក ហើយ ខូរ៉ាស៊ីន! វេទនា ដ
ល់ អ្នក បេតសៃដា! ត្បិតប្រសិនបើកិច្ចការដ៏មហិមា ដែ

លបានធ្វើនៅក្នុងអ្នក បានធ្វើនៅក្រុងទីរ៉ុស និងក្រុងស៊ីដូ
ន នោះគេនឹងប្រែចិត្តតាំងពីយូរយារណាស់មកហើយ ដោ
យស្លៀកបាវ និងផេះ។
២២ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា វា នឹង មាន ការ
អត់ឱន សម្រាប់ ក្រុង ទីរ៉ុស និង ក្រុង ស៊ីដូន
នៅ ថ្ងៃ ជំនុំជំរះ ជាង អ្នក ទៅ ទៀត។
២៣ហើយ អ្នក ក្រុង កាពើណិម ដែល ត្រូវ បាន
តម្កើង ឡើង ទៅ ស្ថានសួគ៌ នឹង ត្រូវ នាំ
ទៅ នរក ដ្បិត បើ កិច្ចការ ដ៏ អស្ចារ្យ ដែល បា
ន ធ្វើ នៅ ក្នុង អ្នក បាន ធ្វើ នៅ ក្រុង សូដុំ
ម នោះ វា នឹង នៅ មាន រហូត ដល់ សព្វ ថ្ងៃ
។
២៤ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា វា នឹង មាន ការ
អត់ឱន សម្រាប់ ដែនដី សូដុម នៅ ថ្ងៃ ជំនុំជំ
រះ ជាង សម្រាប់ អ្នក។
25 នៅ ពេល នោះ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ត
ប ថា៖ « ឱ ព្រះវរបិតា នៃ ស្ថានសួគ៌ និង ផែន
ដី អើយ ខ្ញុំ អរ ព្រះគុណ ដល់ ទ្រង់ ពី ព្រោះ
ទ្រង់ បាន លាក់ ការណ៍ ទាំង នេះ ពី អ្នក
ប្រាជ្ញ និង មាន ប្រាជ្ញា ហើយ បាន បើក សម្តែ
ង ដល់ ទារក។
26 ទោះ ជា យ៉ាង នេះ ក្តី ឱ ព្រះ វរបិតា អើយ
ដ្បិត វា ហាក់ ដូច ជា ល្អ នៅ ចំពោះ មុខ
ទ្រង់។
27 អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានប្រគល់មកខ្ញុំពីព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ។
គ្មានអ្នកណាស្គាល់ព្រះបុត្រាឡើយ លើកលែងតែព្រះបិ
តាប៉ុណ្ណោះ។ មិន ស្គាល់ នរណា ម្នាក់ ជា ព្រះបិ
តា ឡើយ លើក លែង តែ ព្រះបុត្រា ហើយ អ្ន
ក ណា ដែល ព្រះបុត្រា នឹង បើក សម្តែង
ឲ្យ ឃើញ។
28 អស់ អ្នក ដែល នឿយហត់ ហើយ ផ្ទុក ធ្ងន់ ចូ
រ មក ឯ ខ្ញុំ ហើយ ខ្ញុំ នឹង ឲ្យ អ្នក រាល់
គ្នា សម្រាក។
29 ចូរ យក នឹម របស់ ខ្ញុំ ដាក់ លើ អ្នក ហើ
យ រៀន ពី ខ្ញុំ ដ្បិត ខ្ញុំ ស្លូត ហើយ មាន ចិត្ត
សុភាព ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង បាន សេច
ក្តី សំរាក ដល់ ព្រលឹង អ្នក។
30 ដ្បិត នឹម របស់ ខ្ញុំ ងាយ ស្រួល ហើយ បន្ទុ
ក របស់ ខ្ញុំ ក៏ ស្រាល។

ជំពូកទី 12

1 នៅពេលនោះ ព្រះយេស៊ូយាងកាត់ស្រូវនៅថ្ងៃសប្ប័ទ។
ពួក សិស្ស របស់ លោក ស្រេក ឃ្លាន ហើយ
ចាប់ ផ្តើម បោច ត្រចៀក ពោត បរិភោគ។
២ ប៉ុន្តែ កាល ពួក ខាង គណ:ផារីស៊ី បាន ឃើ
ញ ដូច្នោះ ក៏ ទូល ទ្រង់ ថា៖ «មើល ចុះ ពួក សិ
ស្ស របស់ លោក ធ្វើ ការ ដែល មិន មាន
ច្បាប់ ធ្វើ នៅ ថ្ងៃ សប្ប័ទ។
3 ប៉ុន្តែ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖
« តើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន បាន អាន អ្វី ដែល
ដាវីឌ បាន ធ្វើ នៅ ពេល ដែល គាត់ ឃ្លាន និ
ង អ្នក ដែល នៅ ជា មួយ នឹង គាត់ ទេ។
4 តើ គាត់ បាន ចូល ទៅ ក្នុង ព្រះដំណាក់
នៃ ព្រះ ដោយ របៀប ណា ហើយ បាន បរិភោ
គ អាហារ ដែល មិន មាន ច្បាប់ សម្រាប់ គា
ត់ បរិភោគ ឬ ក៏ មិន សម្រាប់ អ្នក ដែល
នៅ ជាមួយ គាត់ ដែរ គឺ សម្រាប់ តែ ពួក បូ
ជាចារ្យ ប៉ុណ្ណោះ?
5 ឬ ក៏ អ្នក រាល់ គ្នា មិន បាន អាន ក្នុង ក្រឹ
ត្យវិន័យ ដែរ តើ នៅ ថ្ងៃ សប្ប័ទ តើ ពួក បូជា
ចារ្យ ក្នុង ព្រះវិហារ បាន បង្ខូច ថ្ងៃ សប្ប័ទ ហើ
យ គ្មាន កំហុស យ៉ាង ដូច ម្តេច?
៦ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា នៅ កន្លែង នេះ មា
ន មួយ ធំ ជាង ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ។
៧ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ដឹង
ពី អត្ថន័យ នេះ ហើយ នោះ ខ្ញុំ នឹង មាន សេ
ចក្តី មេត្តា ករុណា ហើយ មិន លះបង់ ទេ នោះ
អ្នក រាល់ គ្នា នឹង មិន បាន ថ្កោលទោស មនុ
ស្ស គ្មាន ទោស ឡើយ។
៨ត្បិត កូន មនុស្ស ជា ព្រះ អម្ចាស់ នៅ ថ្ងៃ
សប្ប័ទ។
៩ កាល លោក ចាក ចេញ ពី ទី នោះ លោក
ចូល ទៅ ក្នុង សាលា ប្រជុំ របស់ គេ។
១០ហើយ មើល ចុះ មាន បុរស ម្នាក់ ដែល
ដៃ របស់ គាត់ ស្វិត។ គេ សួរ ព្រះអង្គ ថា៖ «
នៅ ថ្ងៃ សប្ប័ទ តើ មាន សិទ្ធិ ប្រោស ឬ? ដើ
ម្បី ឲ្យ គេ ចោទ ប្រកាន់ គាត់។
១១ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា តើ ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា មាន នរ
ណា ម្នាក់ ដែល មាន ចៀម តែ មួយ ហើយ

ប្រសិន បើ វា ធ្លាក់ ទៅ ក្នុង រណ្ដៅ នៅ
ថ្ងៃ សប្បូ័ទ តើ គាត់ នឹង មិន ចាប់ វា ហើយ
លើក វា ចេញ ទេ?
១២ ចុះ មនុស្ស ល្អ ជាង ចៀម ប៉ុន្មាន? ដូច្នេះ
នៅថ្ងៃសប្បូ័ទ មានច្បាប់អនុញ្ញាត។
13 រួច គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ បុរស នោះ
ថា ចូរ លាត ដៃ ឡើង។ ហើយគាត់បានលាតវាចេ
ញ។ ហើយវាត្រូវបានស្តារឡើងវិញទាំងស្រុង ដូចជាផ្សេ
ងទៀត។
14 ពួក ខាង គណៈ ផារីស៊ី ក៏ ចេញ ទៅ ប្រ
ជុំ ប្រឆាំង នឹង លោក ដើម្បី ធ្វើ ឲ្យ គេ បំផ្លា
ញ លោក។
15 ប៉ុន្តែ កាល ព្រះយេស៊ូ ជ្រាប ហើយ នោះ ទ្រ
ង់ ក៏ ដក ខ្លួន ចេញ ពី ទី នោះ ហើយ មា
ន មនុស្ស ជា ច្រើន តាម ទ្រង់ ហើយ ទ្រង់
ក៏ ប្រោស គេ ទាំង អស់
16 ហើយ បាន បង្គាប់ ពួក គេ កុំ ឲ្យ គេ
ធ្វើ ឲ្យ គេ ស្គាល់
១៧ ដើម្បី ឲ្យ សម្រេច តាម សេចក្តី ដែល ហោ
រា អេសាយ បាន មាន បន្ទូល ថា
១៨ មើល អ្នក បម្រើ របស់ យើង ដែល យើង
បាន ជ្រើស រើស ជា ទី ស្រឡាញ់ របស់ ខ្ញុំ ដែ
ល ព្រលឹង របស់ ខ្ញុំ ពេញ ចិត្ត៖ ខ្ញុំ នឹង ដាក់
វិញ្ញាណ របស់ ខ្ញុំ លើ គាត់ ហើយ គាត់ នឹង
បង្ហាញ ការ វិនិច្ឆ័យ ដល់ សាសន៍ ដទៃ។
១៩ គាត់ នឹង មិន ខំ ប្រឹង ឬ យំ ឡើយ គ្មាននរ
ណាម្នាក់ឮសំឡេងរបស់គាត់នៅតាមដងផ្លូវឡើយ។
20 គាត់ នឹង មិន បាក់ ដើម ត្រែង ដែល មា
ន ស្នាម ជាំ ទេ ហើយ វា នឹង មិន រលត់ ទេ
រហូត ទាល់ តែ គាត់ បញ្ជូន ការ ជំនុំ ជម្រះ
ទៅ រក ជ័យជំនះ។
២១ ហើយ សាសន៍ ដទៃ នឹង ទុក ចិត្ត ក្នុង
ព្រះនាម ទ្រង់។
22 រួច ក៏ បាន នាំ បុរស ម្នាក់ ដែល មាន អា
រក្ស ខ្វាក់ និង មនុស្ស ល្ងង់ មក ឯ គាត់ ហើ
យ គាត់ បាន ប្រោស គាត់ ឲ្យ ជា ដរាប
ណា មនុស្ស ខ្វាក់ និង មនុស្ស ល្ងង់ និយាយ
ទាំង ឃើញ។
23 ប្រជាជន ទាំង អស់ ងឿង ឆ្ងល់ ជា ខ្លាំង ហើ
យ និយាយ ថា៖ «នេះ មិន មែន ជា កូន រប
ស់ ដាវីឌ ឬ?
២៤ ប៉ុន្តែ ពេល ពួក ផារិស៊ី បាន ឮ ដូច្នេះ ក៏
និយាយ ថា៖ «អ្នក នេះ មិន ដេញ អារក្ស ចេ
ញ ទេ គឺ ដោយ បេលសេប៊ូល ជា មេ នៃ អារ
ក្ស វិញ។
25 ព្រះយេស៊ូ ជ្រាប គំនិត របស់ ពួក គេ ហើ
យ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « នគរ ទាំង
ឡាយ ដែល បែក បាក់ ទាស់ នឹង ខ្លួន នឹង
ត្រូវ បំផ្លាញ ចោល។ ហើយ គ្រប់ ក្រុង ឬ ផ្ទះ
ដែល បែក បាក់ ទាស់ នឹង ខ្លួន មិន ត្រូវ ឈ
រ ឡើយ
២៦ហើយ ប្រសិន បើ សាតាំង ដេញ សាតាំង
ចេញ នោះ វា នឹង ត្រូវ បែក បាក់ ទាស់ នឹ
ង ខ្លួន ឯង។ តើ រាជាណាចក្រ របស់ ព្រះអង្គ
ស្ថិត នៅ យ៉ាង ដូច ម្តេច?
២៧ ហើយ ប្រសិន បើ ខ្ញុំ ដេញ អារក្ស ដោ
យ សារ បេលសេប៊ូល តើ កូន ចៅ របស់ អ្ន
ក ដេញ វា ចេញ ដោយ សារ នរណា? ដូច្នេះ ពួ
កគេនឹងធ្វើជាចៅក្រមរបស់អ្នក។
28 ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ខ្ញុំ ដេញ អារក្ស ចេញ ដោ
យ ព្រះវិញ្ញាណ នៃ ព្រះ នោះ នគរ នៃ ព្រះ
បាន មក ដល់ អ្នក ហើយ។
២៩ ឬ ម្យ៉ាង ទៀត តើ អ្នក ណា អាច ចូល
ទៅ ក្នុង ផ្ទះ បុរស ខ្លាំង ម្នាក់ ហើយ រឹប អូ
ស យក ទ្រព្យ សម្បត្តិ របស់ ខ្លួន បាន យ៉ា
ង ដូច ម្តេច លើក លែង តែ គាត់ ចង បុរស
ខ្លាំង នោះ ជា មុន? ហើយបន្ទាប់មកគាត់នឹងបំផ្លាញ
ផ្ទះរបស់គាត់។
៣០ អ្នកដែលមិននៅជាមួយខ្ញុំ អ្នកនោះប្រឆាំងនឹងខ្ញុំ។ អ្ន
ក ណា ដែល មិន មក ជា មួយ ខ្ញុំ អ្នក
នោះ ត្រូវ ខ្ចាត់ខ្ចាយ ទៅ ក្រៅ ប្រទេស។
៣១ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា អំពើ
បាប និង ការ ប្រមាថ គ្រប់ បែប យ៉ាង នឹង
ត្រូវ បាន អត់ទោស ដល់ មនុស្ស ប៉ុន្តែ ការ ប្រ
មាថ ទាស់ នឹង ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ នឹង មិន
ត្រូវ បាន អត់ទោស ដល់ មនុស្ស ឡើយ។
៣២ ហើយ អ្នក ណា ដែល និយាយ ទាស់ នឹ
ង បុត្រ មនុស្ស នោះ នឹង បាន អត់ ទោស
ឲ្យ អ្នក នោះ ប៉ុន្តែ អ្នក ណា ដែល និយាយ
ទាស់ នឹង ព្រះ វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ នោះ នឹង មិ
ន បាន អត់ ទោស ឲ្យ អ្នក នោះ ឡើយ ហើ

យ ក៏ មិន នៅ ក្នុង លោកីយ៍ នេះ ឬ ក្នុង
លោកិយ ខាង មុខ ដែរ។
33 ទាំងធ្វើឱ្យដើមឈើល្អ ហើយផ្លែក៏ល្អដែរ។ ឬ ធ្វើ
ឲ្យ ដើម ឈើ ខូច ហើយ ផ្លែ ក៏ ខូច ដែរ ដ្បិ
ត ដើម នោះ ស្គាល់ ដោយ ផ្លែ។
៣៤ ឱ ជំនាន់ ពស់ វែក អើយ តើ អ្នក រាល់
គ្នា ជា មនុស្ស អាក្រក់ អាច និយាយ សេចក្ដី
ល្អ បាន យ៉ាង ដូច ម្ដេច? មាត់ និយាយ ចេ
ញ ពី ចិត្ត។
៣៥ មនុស្ស ល្អ ចេញ ពី កំណប់ ល្អ នៃ ចិត្ត
នាំ មក នូវ របស់ ល្អ ហើយ មនុស្ស អាក្រក់
ចេញ ពី កំណប់ អាក្រក់ នាំ របស់ អាក្រក់ មក
។
៣៦ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ថា រាល់ ពា
ក្យ ឥត ប្រយោជន៍ ដែល មនុស្ស នឹង និយាយ
នោះ គេ នឹង ប្រាប់ អំពី វា នៅ ថ្ងៃ ជំនុំជំរះ។
៣៧ត្បិត ដោយ សារ ពាក្យ របស់ អ្នក អ្នក នឹ
ង បាន សុចរិត ហើយ ដោយ សារ ពាក្យ រប
ស់ អ្នក អ្នក នឹង ត្រូវ បាន កាត់ ទោស។
៣៨ ពេល នោះ ពួក អាចារ្យ និង ខាង គណៈផារី
ស៊ី ខ្លះ ឆ្លើយ ថា៖ «លោក គ្រូ យើង ខ្ញុំ នឹង
ឃើញ ទី សំគាល់ មួយ ពី លោក»។
39 ប៉ុន្តែ គាត់ បាន ឆ្លើយ ទៅ ពួក គេ ថា: មនុ
ស្ស ជំនាន់ អាក្រក់ និង ផិត ក្បត់ ស្វែង រក
ទី សម្គាល់ មួយ; វា នឹង មិន មាន ទី សំគា
ល់ ណា មួយ ឡើយ ក្រៅ ពី ទី សំគាល់ រប
ស់ ព្យាការី យ៉ូណាស។
40 ដ្បិត លោក យ៉ូណាស នៅ ក្នុង ពោះ ត្រី
បាឡែន បី ថ្ងៃ បី យប់។ ដូច្នេះ កូនមនុស្សនឹងនៅ
បីថ្ងៃបីយប់នៅក្នុងបេះដូងនៃផែនដី។
41 ពួក អ្នក ក្រុង នីនីវេ នឹង ក្រោក ឡើង ក្នុ
ង ការ ជំនុំ ជំរះ ជាមួយ នឹង មនុស្ស ជំនាន់
នេះ ហើយ នឹង ផ្តន្ទាទោស វា ពី ព្រោះ ពួក
គេ បាន ប្រែ ចិត្ត នៅ ក្នុង ការ អធិប្បាយ រប
ស់ យ៉ូណាស។ ហើយមើលចុះ ធំជាងយ៉ូណាសនៅទី
នេះ។
42 មហាក្សត្រី ខាង ត្បូង នឹង ក្រោក ឡើង
នៅ ក្នុង ការ ជំនុំជំរះ ជាមួយ មនុស្ស ជំនាន់
នេះ ហើយ នឹង ផ្តន្ទាទោស វា ដ្បិត នាង បាន
មក ពី តំបន់ ចុង បំផុត នៃ ផែនដី ដើម្បី ស្តា
ប់ ព្រះ ប្រាជ្ញា ញាណ របស់ សាឡូម៉ូន ហើយមើ
លចុះ មានម្នាក់ធំជាងសាឡូម៉ូននៅទីនេះ។
43 ពេល វិញ្ញាណ អាក្រក់ ចេញ ពី មនុស្ស ទៅ
គាត់ ដើរ កាត់ កន្លែង ស្ងួត រក កន្លែង សម្រា
ក តែ រក មិន ឃើញ។
44 រួច គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ថា ខ្ញុំ នឹង ត្រឡ
ប់ ទៅ ផ្ទះ វិញ ពី កន្លែង ដែល ខ្ញុំ ចេញ ម
ក។ លុះ មក ដល់ គាត់ រក ឃើញ ទទេ បោក
បក់ ទៅ ជា លម្អ។
45 រួច គាត់ ក៏ ទៅ ហើយ យក វិញ្ញាណ អាក្រ
ក់ ជាង ខ្លួន ប្រាំពីរ ទៀត ទៅ ជា មួយ ហើ
យ ចូល ទៅ រស់ នៅ ទី នោះ ហើយ ស្ថានភា
ព ចុង ក្រោយ របស់ មនុស្ស នោះ អាក្រក់ ជា
ង មនុស្ស ដំបូង ទៅ ទៀត។ ទោះ បី ជា យ៉ា
ង ណា ក៏ ដោយ ចំពោះ មនុស្ស ជំនាន់ អាក្រ
ក់ នេះ។
៤៦ ពេល គាត់ កំពុង តែ និយាយ ជាមួយ ប្រ
ជាជន មើល ចុះ ម្ដាយ និង បងប្អូន របស់ គាត់
បាន ឈរ នៅ ខាង ក្រៅ ដោយ ចង់ និយា
យ ជាមួយ គាត់។
៤៧ រួច មក មាន ម្នាក់ និយាយ ទៅ គាត់ ថា
មើល ចុះ ម្ដាយ និង បង ប្អូន របស់ អ្នក ឈ
រ នៅ ខាង ក្រៅ ដោយ ចង់ និយាយ ជា មួ
យ នឹង អ្នក។
48 ប៉ុន្តែ គាត់ ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ដែល ប្រាប់ គា
ត់ ថា តើ នរណា ជា ម្ដាយ របស់ ខ្ញុំ? ហើយអ្ន
កណាជាបងប្អូនរបស់ខ្ញុំ?
49 ហើយ គាត់ បាន លើក ដៃ របស់ គាត់
ទៅ កាន់ ពួក សិស្ស របស់ គាត់ ហើយ មា
ន ប្រសាសន៍ ថា : មើល មើល ម្ដាយ និង បង
ប្អូន របស់ ខ្ញុំ !
50 ដ្បិត អ្នក ណា ដែល ធ្វើ តាម ព្រះហឫទ័
យ នៃ ព្រះវរបិតា ខ្ញុំ ដែល គង់ នៅ ស្ថានសួគ៌
អ្នក នោះ ក៏ ជា បង ប្អូន ប្អូន ស្រី និង ម្ដាយ
របស់ ខ្ញុំ ដែរ។

ជំពូក 13

1 នៅ ថ្ងៃ ដដែល នោះ ព្រះយេស៊ូ យាង ចេញ
ពី ផ្ទះ ទៅ គង់ នៅ មាត់ សមុទ្រ។

២ហើយ មនុស្ស យ៉ាង ច្រើន កុះករ បាន មក
ឯ ទ្រង់ ដូច្នេះ ទ្រង់ បាន ចូល ទៅ ក្នុង សំពៅ
ហើយ អង្គុយ។ មហាជនទាំងមូលឈរនៅមាត់ច្រាំង។
៣ហើយ លោក បាន និយាយ រឿង ជា ច្រើន
ដល់ ពួក គេ ជា ពាក្យ ប្រស្នា ថា មើល ចុះ
មាន អ្នក ព្រោះ គ្រាប់ ម្នាក់ ចេញ ទៅ ព្រោះ
៤ ពេល គាត់ ព្រោះ គ្រាប់ ពូជ ក៏ ធ្លាក់ តាម
ផ្លូវ ហើយ ហ្វូង ក៏ មក ស៊ី អស់។
5 អ្នក ខ្លះ ធ្លាក់ ទៅ លើ កន្លែង មាន ថ្ម ជា
កន្លែង ដែល មាន ដី មិន ច្រើន ហើយ ភ្លាម
ៗ នោះ ក៏ ផុស ឡើង ដោយ សារ តែ ដី មិ
ន ជ្រៅ។
6 ហើយនៅពេលដែលព្រះអាទិត្យរះ ពួកគេបានឆេះ ហើ
យ ដោយ សារ តែ ពួក គេ គ្មាន ឫស ពួក
គេ ក៏ ក្រៀម ស្វិត ទៅ។
៧ ហើយ ខ្លះ ធ្លាក់ ទៅ ក្នុង បន្លា ហើយ បន្លា
ក៏ ដុះ ឡើង ហើយ ច្របាច់ វា៖
៨ ប៉ុន្តែ អ្នក ខ្លះ ទៀត ធ្លាក់ ចូល ដី ល្អ ហើ
យ បង្កើត ផល ខ្លះ មួយ រយ ដង ខ្លះ ហុកសិ
ប ដង ខ្លះ សាមសិប ដង។
9 អ្នក ណា មាន ត្រចៀក សម្រាប់ ស្តាប់ ចូរ
ឲ្យ អ្នក នោះ ស្តាប់ ចុះ។
10 ហើយ ពួក សិស្ស បាន មក សួរ គាត់
ថា ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក និយាយ ទៅ កា
ន់ ពួក គេ ជា ពាក្យ ប្រស្នា ដូច្នេះ?
11 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «
ដោយ សារ វា ត្រូវ បាន ប្រទាន ឲ្យ អ្នក រា
ល់ គ្នា ដើម្បី ដឹង ពី អាថ៌កំបាំង នៃ នគរ ស្ថា
នសួគ៌ ប៉ុន្តែ មិន ត្រូវ បាន ប្រទាន ដល់ ពួក
គេ ទេ។
១២ត្បិត អ្នក ណា ដែល មាន នោះ នឹង ត្រូវ
ឲ្យ ទៅ អ្នក នោះ ហើយ អ្នក នោះ នឹង មា
ន ច្រើន ជាង ប៉ុន្តែ អ្នក ណា ដែល មិន មាន
នោះ នឹង ត្រូវ ដក ចេញ ពី អ្នក នោះ សូម្បី
តែ របស់ ដែល គាត់ មាន។
១៣ ដូច្នេះ ខ្ញុំ និយាយ ជា ពាក្យ ប្រស្នា ទៅ ពួ
ក គេ ព្រោះ គេ មើល មិន ឃើញ ឮគេមិនឮ ក៏មិ
នយល់ដែរ។
១៤ហើយ នៅ ក្នុង ពួក គេ បាន សម្រេច នូ
វ ការ ព្យាករណ៍ របស់ អេសាយ ដែល បាន និ
យាយ ថា ដោយ ការ ឮ អ្នក នឹង បាន ឮ ហើ
យ នឹង មិន យល់ ឡើយ ពេល ឃើញ អ្នក រា
ល់ គ្នា នឹង ឃើញ ហើយ មិន យល់ ឡើយ។
១៥ត្បិត ចិត្ត របស់ ប្រជាជន នេះ ក្រៀម ក្រំ
ហើយ ត្រចៀក របស់ ពួក គេ ងងឹត ក្នុង កា
រ ស្តាប់ ហើយ ភ្នែក របស់ ពួក គេ បាន បិទ។
ក្រែង ពេល ណា ដែល គេ ឃើញ នឹង ភ្នែក
ឮ ដោយ ត្រចៀក ហើយ គួរ យល់ ដោយ ចិត្ត
ហើយ គួរ ប្រែ ចិត្ត ហើយ ខ្ញុំ គួរ ប្រោស គេ
ឲ្យ ជា។
១៦ ប៉ុន្តែ ភ្នែក របស់ អ្នក មាន សុភមង្គល ហើយ
ព្រោះ វា មើល ឃើញ ហើយ ត្រចៀក របស់ អ្ន
ក រាល់ គ្នា បាន ឮ។
១៧ត្បិត ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា ព្យាការី និ
ង មនុស្ស សុចរិត ជា ច្រើន បាន ប្រាថ្នា ច
ង់ ឃើញ រឿង ទាំង នោះ ដែល អ្នក រាល់
គ្នា បាន ឃើញ ប៉ុន្តែ មិន បាន ឃើញ ទេ។ ហើ
យ ដើម្បី ស្តាប់ សេចក្តី ទាំង នោះ ដែល អ្ន
ក រាល់ គ្នា បាន ឮ តែ មិន បាន ឮ ឡើយ។
18 ដូច្នេះ ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា ស្តាប់ ឧទាហរណ៍ អំ
ពី អ្នក ព្រោះ គ្រាប់។
19 កាល ណា អ្នក ណា ឮ ព្រះបន្ទូល នៃ នគ
រ ហើយ មិន យល់ នោះ មារ អាក្រក់ នឹង មក
ហើយ ចាប់ យក អ្វី ដែល បាន សាប ក្នុង ចិ
ត្ត ទៅ។ នេះ ហើយ ជា អ្នក ដែល បាន ទទួ
ល គ្រាប់ពូជ នៅ ខាង ផ្លូវ។
២០ ប៉ុន្តែ អ្នក ណា ដែល ទទួល គ្រាប់ពូជ
ទៅ ក្នុង កន្លែង ដែល មាន ថ្ម អ្នក នោះ ក៏
ដូច គ្នា ដែរ ដែល បាន ឮ ព្រះ បន្ទូល ហើ
យ អន្លង់ ក៏ ទទួល ដោយ អំណរ។
២១ ក៏ ប៉ុន្តែ គាត់ មិន បាន ចាក់ ឫស ក្នុង ខ្លួ
ន គាត់ ទេ ប៉ុន្តែ គាត់ ស៊ូ ទ្រាំ មួយ រយៈ សិ
ន ដ្បិត ពេល មាន ទុក្ខ លំបាក ឬ ការ បៀត
បៀន កើត ឡើង ដោយ សារ ព្រះ បន្ទូល
នោះ គាត់ ត្រូវ អាក់ អន់ ចិត្ត។
២២ ហើយ អ្នក ដែល បាន ទទួល គ្រាប់ពូជ
នៅ ក្នុង បន្លា គឺ ជា អ្នក ដែល ឮ ព្រះ បន្ទូ
ល។ ហើយ ការ ខ្វល់ខ្វាយ នៃ លោកីយ៍ នេះ និ
ង ការ បោក បញ្ឆោត នៃ ទ្រព្យ សម្បត្តិ បា
ន រារាំង ព្រះ បន្ទូល ហើយ គាត់ បាន ក្លាយ
ទៅ ជា គ្មាន ផល។

២៣ ប៉ុន្តែ អ្នក ណា ដែល ទទួល គ្រាប់ ពូជ ទៅ ក្នុង ដី ល្អ គឺ ជា អ្នក ណា ដែល ឮ ព្រះ បន្ទូល ហើយ យល់។ ដែល បង្កើត ផល ខ្លះ មួយ រយ ខ្លះ ហុកសិប ខ្លះ សាមសិប។
២៤ ព្រះអង្គ លើក ឧទាហរណ៍ មួយ ទៀត ប្រាប់ ពួក គេ ថា នគរ ស្ថានសួគ៌ ប្រៀប ដូច ជា បុរស ម្នាក់ ដែល បាន សាប ព្រោះ គ្រាប់ ពូជ ល្អ ក្នុង ស្រែ របស់ ខ្លួន
25 ប៉ុន្តែ ពេល មនុស្ស ដេក លក់ សត្រូវ របស់ គាត់ បាន មក ព្រោះ ស្រងែ នៅ ក្នុង ស្រូវ សាលី រួច ក៏ ចេញ ទៅ។
26 ប៉ុន្តែ ពេល ពន្លក ដុះ ចេញ ផ្លែ នោះ ស្រងែ ក៏ លេច មក ដែរ។
២៧ ដូច្នេះ អ្នក បម្រើ របស់ ម្ចាស់ ផ្ទះ មក សួរ គាត់ ថា៖ «លោក ម្ចាស់ តើ លោក មិន បាន សាប ព្រោះ គ្រាប់ ពូជ ល្អ នៅ ក្នុង ស្រែ របស់ លោក ឬ? តើ មាន ដើម ត្រែង ពី ណា?
28 ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «សត្រូវ បាន ធ្វើ ដូច្នេះ។ ពួក អ្នក បម្រើ សួរ គាត់ ថា តើ លោក ចង់ ឲ្យ យើង ទៅ ប្រមូល ពួក វា ឬ?
29 ប៉ុន្តែ គាត់ ឆ្លើយ ថា ទេ! ក្រែង លោ អ្នក ប្រមូល ស្រងែ ហើយ ក៏ យក ឫស ស្រូវ មក ជាមួយ ដែរ។
30 ចូរ ឲ្យ អ្នក ទាំង ពីរ ដុះ ឡើង ជា មួយ គ្នា រហូត ដល់ រដូវ ច្រូត កាត់ ហើយ នៅ រដូវ ច្រូត កាត់ ខ្ញុំ នឹង ប្រាប់ អ្នក ច្រូត ថា ចូរ ប្រមូល ស្រងែ ជា មុន សិន ហើយ ចង វា ជា បាច់ ដើម្បី ដុត វា តែ ត្រូវ ប្រមូល ស្រូវ ដាក់ ក្នុង ជង្រុក របស់ ខ្ញុំ។
31 លោក បាន លើក ឧទាហរណ៍ មួយ ទៀត ប្រាប់ ពួក គេ ថា នគរ ស្ថានសួគ៌ ប្រៀប បាន នឹង គ្រាប់ ពូជ ម៉្យាង ដែល មនុស្ស ម្នាក់ បាន យក ទៅ សាប ព្រោះ ក្នុង ស្រែ របស់ ខ្លួន។
៣២ ពិតប្រាកដណាស់ គ្រាប់ពូជណាដែលតូចជាងគេបំផុត ប៉ុន្តែនៅពេលដែលវាធំឡើង នោះវាធំជាងគេក្នុងចំណោមរុក្ខជាតិ ហើយក្លាយជាដើមឈើ ដូច្នេះហើយបានជាសត្វស្លាបនៅលើអាកាសមកស្នាក់នៅតាមមែករបស់វា។
33 ទ្រង់មានបន្ទូលជាប្រស្នាមួយទៀតទៅកាន់ពួកគេ នគរស្ថានសួគ៌ប្រៀបដូចជាមេម្សៅដែលស្ត្រីម្នាក់យក ហើយលាក់ក្នុងបាយបីរង្វាល់ រហូតទាល់តែម្សៅទាំងមូលឡើង។
៣៤ ការ ទាំង នេះ បាន និយាយ ទៅ កាន់ បណ្តា ជន ដោយ ពាក្យ ប្រស្នា របស់ ព្រះ យេស៊ូ។ ព្រះអង្គ មិន មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ដោយ គ្មាន ពាក្យ ប្រស្នា ឡើយ។
៣៥ ដើម្បី ឲ្យ សម្រេច តាម ពាក្យ ដែល ហោរា បាន ថ្លែង ថា អញ នឹង បើក មាត់ ជា ពាក្យ ប្រស្នា ខ្ញុំ នឹង និយាយ រឿង ដែល បាន លាក់ ទុក តាំង ពី កំណើត ពិភពលោក។
36 បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូ ចាត់ បណ្តាជន ឲ្យ ចេញ ទៅ ក្នុង ផ្ទះ ហើយ ពួក សិស្ស ក៏ ចូល មក គាល់ ព្រះអង្គ ទាំង មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ «សូម ប្រាប់ យើង អំពី រឿង ប្រៀប ប្រដូច អំពី ស្រងែ នៅ វាល»។
៣៧ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា៖ « អ្នក ណា ដែល សាប ព្រោះ គ្រាប់ ពូជ ល្អ គឺ ជា កូន មនុស្ស។
38 វាលគឺជាពិភពលោក; គ្រាប់ពូជល្អគឺជាកូននៃនគរ។ រីឯស្រងែគឺជាកូនរបស់មេកំណាច។
39 ខ្មាំង សត្រូវ ដែល ព្រោះ វា គឺ មារ។ ការប្រមូលផលគឺជាចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោក។ ហើយអ្នកច្រូតគឺជាទេវតា។
40 ដូច្នេះ ស្រងែត្រូវបានប្រមូល ហើយដុតក្នុងភ្លើង។ ដូច្នេះ នៅចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោកនេះ។
41 កូនមនុស្សនឹងចាត់ពួកទេវតារបស់គាត់មក ហើយពួកគេនឹងប្រមូលអស់ពីនគររបស់គាត់ នូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលនាំឱ្យខូចចិត្ត និងអស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត។
42 ហើយ នឹង បោះ ពួក គេ ទៅ ក្នុង ភ្លើង ឆេះ នោះ នឹង មាន ការ យំ ហើយ សង្កៀត ធ្មេញ។
៤៣ ពេល នោះ មនុស្ស សុចរិត នឹង ភ្លឺ ឡើង ដូច ជា ព្រះអាទិត្យ នៅ ក្នុង នគរ នៃ ព្រះបិតា របស់ គេ។ អ្នក ណា មាន ត្រចៀក សម្រាប់ ស្តាប់ ចូរ ឲ្យ អ្នក នោះ ស្តាប់ ចុះ។
៤៤ ជាថ្មីម្តងទៀត នគរស្ថានសួគ៌ប្រៀបដូចជាកំណប់ទ្រព្យដែលលាក់ទុកក្នុងវាលស្រែ។ របស់ ដែល គេ រក ឃើញ ក៏ លាក់ ទុក ដោយ អំណរ ក៏

ទៅ លក់ របស់ ដែល ខ្លួន មាន ហើយ ទិញ
ដី នោះ។
45 ម្តង ទៀត នគរ ស្ថានសួគ៌ ប្រៀប ដូច ជា អ្ន
ក ជំនួញ ម្នាក់ ដែល ស្វែង រក គុជ ដ៏ ល្អ
46 កាល គាត់ រក ឃើញ គុជ មួយ ដែល មា
ន តម្លៃ យ៉ាង ធំ ហើយ ក៏ ទៅ លក់ របស់
ទាំង អស់ ដែល គាត់ មាន ហើយ ទិញ វា។
៤៧ហើយ ជា ថ្មី ទៀត នគរ ស្ថានសួគ៌ ប្រៀប ដូ
ច ជា សំណាញ់ មួយ ដែល ត្រូវ បាន បោះ ចូ
ល ទៅ ក្នុង សមុទ្រ ហើយ ប្រមូល គ្រប់ ប្រភេ
ទ៖
48 លុះ ឆ្អែត ហើយ គេ ក៏ នាំ គ្នា ទៅ ច្រាំង
ហើយ អង្គុយ ប្រមូល របស់ ល្អ ដាក់ ក្នុង ក
ប៉ាល់ តែ បោះ របស់ អាក្រក់ ចេញ។
៤៩ ដូច្នេះ ហើយ នៅ ចុង បញ្ចប់ នៃ ពិភពលោ
ក នេះ ទេវតា នឹង ចេញ មក ហើយ ញែក មនុ
ស្ស អាក្រក់ ចេញ ពី ចំណោម មនុស្ស សុចរិត
50 ហើយ នឹង បោះ ពួក គេ ទៅ ក្នុង ភ្លើង
ឆេះ នោះ នឹង មាន ការ យំ ហើយ សង្កៀត ធ្មេ
ញ។
51 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «
តើ អ្នក រាល់ គ្នា យល់ សេចក្តី ទាំង នេះ ឬ?
គេ ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «បាទ ព្រះអម្ចាស់!
52 បន្ទាប់មក លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួកគេ
ថា ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា អាចារ្យ គ្រ
ប់ រូប ដែល ត្រូវ បាន ណែនាំ ដល់ នគរ ស្ថា
នសួគ៌ ប្រៀប បាន នឹង បុរស ម្នាក់ ដែល ជា
ម្ចាស់ ផ្ទះ ដែល នាំ យក របស់ ថ្មី ទាំង ចា
ស់ ចេញ ពី កំណប់ ទ្រព្យ របស់ ខ្លួន។
៥៣ ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា កា
ល ព្រះ យេស៊ូ បាន និយាយ ពាក្យ ប្រស្នា ទាំ
ង នេះ ចប់ ហើយ នោះ ទ្រង់ ក៏ ចេញ ពី
ទី នោះ ទៅ។
៥៤ ហើយ ពេល គាត់ មក ដល់ ស្រុក របស់
គាត់ គាត់ បាន បង្រៀន ពួក គេ នៅ ក្នុង សា
លា ប្រជុំ របស់ ពួក គេ ដរាប ដល់ ពួក គេ
ងឿង ឆ្ងល់ ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ថា តើ អ្នក
នេះ មាន ប្រាជ្ញា និង ការ អស្ចារ្យ ពី ណា?
55 តើ នេះ មិន មែន ជា កូន ជាង ឈើ ឬ?
តើ ម្តាយ របស់ គាត់ មិន ហៅ ថា ម៉ារៀ? និងប
ងប្អូនរបស់គាត់ យ៉ាកុប យ៉ូសែស ស៊ីម៉ូន និងយូដាស?
៥៦ ហើយ បង ប្អូន ស្រី របស់ គាត់ តើ ពួក
គេ មិន នៅ ជាមួយ យើង ទាំង អស់ គ្នា ឬ?
តើ បុរស នេះ មាន របស់ ទាំង នេះ ពី ណា?
៥៧ ហើយ ពួក គេ បាន អាក់ អន់ ចិត្ត នឹង
លោក។ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ
គេ ថា៖ « ព្យាការី ម្នាក់ មិន មែន គ្មាន កិត្តិយ
ស ទេ ក្រៅ ពី នៅ ក្នុង ស្រុក របស់ ខ្លួន និ
ង ក្នុង ផ្ទះ របស់ ខ្លួន ប៉ុណ្ណោះ។
៥៨ ហើយ គាត់ មិន បាន ធ្វើ ការ ដ៏ ខ្លាំង
ក្លា ច្រើន នៅ ទី នោះ ទេ ដោយ សារ តែ
ការ មិន ជឿ របស់ ពួក គេ។

ជំពូកទី 14

1 នៅ គ្រា នោះ ហេរ៉ូឌ ជា ស្តេច បាន ឮ អំពី
កិត្តិនាម របស់ ព្រះយេស៊ូ
2 ហើយ និយាយ ទៅ កាន់ អ្នក បម្រើ របស់
គាត់ ថា នេះ គឺ ជា យ៉ូហាន បាទីស្ទ; ទ្រង់មាន
ព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ។ ហេតុ នេះ ហើយ បាន
ជា ស្នា ដៃ ដ៏ ខ្លាំង ក្លា បង្ហាញ ខ្លួន ក្នុង
លោក។
៣ ព្រោះ ហេរ៉ូឌ បាន ចាប់ លោក យ៉ូហាន ហើ
យ ចាប់ គាត់ ដាក់ គុក ដោយ យល់ ដល់
ហេរ៉ូឌា ដែល ជា ភរិយា របស់ ភីលីព ជា បង
ប្រុស របស់ គាត់។
4 ដ្បិត យ៉ូហាន មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា
វា មិន មាន ច្បាប់ ឲ្យ អ្នក មាន នាង ទេ។
៥ហើយ ពេល ដែល គាត់ ចង់ សម្លាប់ គាត់ គា
ត់ បាន កោត ខ្លាច ហ្វូង មនុស្ស ពី ព្រោះ ពួ
ក គេ បាន រាប់ គាត់ ជា ហោរា។
6 លុះ ដល់ ថ្ងៃ ខួប កំណើត របស់ ហេរ៉ូឌ កូ
ន ស្រី របស់ ហេរ៉ូឌា បាន រាំ នៅ ចំពោះ មុ
ខ ពួក គេ ហើយ ធ្វើ ឲ្យ ហេរ៉ូឌ ពេញ ចិត្ត។
៧ ពេល នោះ លោក បាន សន្យា ដោយ ស្បថ
ថា នឹង ប្រគល់ អ្វី ដែល នាង សុំ។
៨ ហើយ មុន នឹង នាង បាន បង្គាប់ ម្តាយ នា
ង ថា ចូរ ដាក់ ក្បាល យ៉ូហាន បាទីស្ទ ឲ្យ
ខ្ញុំ នៅ ទី នេះ ក្នុង ផ្ទាំង សាក។
៩ហើយ ស្តេច មាន ព្រះទ័យ សោកស្តាយ៖
ទោះ ជា យ៉ាង ណា ដោយ យល់ ដល់ ពា
ក្យ សម្បថ និង អស់ អ្នក ដែល អង្គុយ ពិសា

អាហារ ជា មួយ ទ្រង់ នោះ ទ្រង់ បាន បង្គាប់
ឲ្យ យក វា ទៅ ឲ្យ នាង។
10 គាត់ ក៏ ចាត់ គាត់ ទៅ កាត់ ក្បាល យ៉ូហា
ន នៅ ក្នុង គុក។
១១ ហើយ ក្បាល របស់ គាត់ ត្រូវ បាន គេ
យក មក ដាក់ ក្នុង ថ្លាំង សាក មួយ ហើយ
ប្រគល់ ទៅ ឲ្យ ស្រី ក្រមុំ ហើយ នាង ក៏ យ
ក វា ទៅ ឲ្យ ម្តាយ។
12 ពួក សិស្ស ក៏ មក យក សព ទៅ បញ្ចុះ រួ
ច ទៅ ជម្រាប លោក យេស៊ូ។
13 កាល ព្រះយេស៊ូ ជ្រាប ដំណឹង នេះ ទ្រង់ ក៏
ចាក ចេញ ពី ទី នោះ តាម សំពៅ ទៅ កន្លែ
ង ស្ងាត់ ដាច់ ឡែក ពី គេ កាល បណ្តាជន
បាន ឮ ដូច្នេះ គេ ក៏ ដើរ តាម ទ្រង់ ចេញ
ពី ទីក្រុង
14 ព្រះយេស៊ូ យាង ចេញ ទៅ ទត ឃើញ ហ្វូ
ង មនុស្ស ជា ច្រើន ហើយ មាន ចិត្ត អាណិ
ត អាសូរ ដល់ ពួក គេ ហើយ ទ្រង់ ក៏ ប្រោ
ស អ្នក ជំងឺ ឲ្យ ជា។
15 លុះ ដល់ ពេល ព្រលប់ ពួក សិស្ស ចូល ម
ក គាល់ ទ្រង់ ទាំង ពោល ថា ទី នេះ ជា
ទី ស្ងាត់ ជ្រងំ ហើយ វេលា ក៏ កន្លង ផុត
ទៅ ហើយ។ ចូរ ចាត់ ហ្វូង មនុស្ស ចេញ ទៅ
ដើម្បី ឲ្យ ពួក គេ ចូល ទៅ ក្នុង ភូមិ ហើយ
ទិញ ស្បៀង អាហារ។
១៦ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖
« គេ មិន បាច់ ទៅ ទេ។ ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា បរិ
ភោគ។
17 ហើយ ពួកគេ និយាយ ទៅ កាន់ គាត់ ថា
យើង នៅ ទី នេះ មាន តែ នំបុ័ង ប្រាំ ដុំ និ
ង ត្រី ពីរ ក្បាល។
18 គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ថា ចូរ នាំ ពួក គេ ម
ក ឯ ខ្ញុំ។
១៩ហើយ លោក បាន បង្គាប់ បណ្តាជន ឲ្យ អង្គុ
យ លើ ស្មៅ ហើយ យក នំបុ័ង ទាំង ប្រាំ ដុំ និ
ង ត្រី ពីរ ក្បាល ឡើង ទៅ ហើយ លោក ស
ម្លឹង មើល ទៅ លើ មេឃ ហើយ ប្រទាន ពរ
ហើយ កាច់ នំប៉័ង ហើយ ប្រទាន នំប៉័ង ដល់ ពួ
ក សិស្ស និង ពួក សិស្ស ដល់ ហ្វូង មនុស្ស។.

20 ហើយ ពួកគេ បាន បរិភោគ ទាំង អស់ បា
ន ឆ្អែត ហើយ ពួក គេ បាន ប្រមូល បំណែក
ដែល នៅ សល់ ដប់ពីរ កន្ត្រក។
២១ ហើយ អ្នក ដែល បាន បរិភោគ មាន បុរ
ស ប្រហែល ប្រាំ ពាន់ នាក់ ក្រៅ ពី ស្ត្រី និង
កុមារ។
22 ភ្លាមៗនោះ ព្រះយេស៊ូវ បាន បង្ខិតបង្ខំ ពួក សិ
ស្ស របស់ ទ្រង់ ឲ្យ ចុះ សំពៅ ហើយ ឲ្យ
ទៅ ត្រើយ ម្ខាង មុន ទ្រង់ ខណៈ ដែល ទ្រង់
បាន ចាត់ ហ្វូង មនុស្ស ឲ្យ ទៅ។
23 កាល ទ្រង់ ចាត់ បណ្តា ជន ចេញ ទៅ ហើ
យ ទ្រង់ ក៏ ឡើង ទៅ លើ ភ្នំ ដាច់ ដោយ
ឡែក ដើម្បី អធិស្ឋាន លុះ ដល់ វេលា ល្ងាច ទ្រ
ង់ គង់ នៅ ទី នោះ តែ ឯង
24 ប៉ុន្តែ ឥឡូវ នេះ កប៉ាល់ បាន នៅ កណ្តាល
សមុទ្រ ហើយ ត្រូវ រលក បោក បក់ មក វិញ
ដ្បិត ខ្យល់ បាន ផ្ទុយ ទៅ វិញ
២៥ ហើយ នៅ ម៉ោង ទី បួន នៃ យប់ នោះ
ព្រះ យេស៊ូ យាង ទៅ ឯ ពួក គេ ដោយ ដើ
រ លើ សមុទ្រ។
26 កាល ពួក សិស្ស ឃើញ លោក កំពុង ដើរ
លើ សមុទ្រ ពួក គេ ព្រួយ ចិត្ត ដោយ ពោល
ថា៖ «វា ជា វិញ្ញាណ! ហើយពួកគេបានស្រែកឡើងដោ
យភ័យខ្លាច។
២៧ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ភ្លា
ម ថា៖ « ចូរ មាន ចិត្ត សប្បាយ! វាគឺជាខ្ញុំ; កុំខ្លាច។
28 ពេត្រុស ទូល ឆ្លើយ ថា៖ «បពិត្រ ព្រះអម្ចាស់
ប្រសិន បើ ព្រះអង្គ ពិត មែន សូម ឲ្យ ទូលប
ង្គំ ចុះ ទៅ លើ ទឹក»។
២៩ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ « មក! ពេល ពេត្រុ
ស ចុះ ពី សំពៅ ហើយ គាត់ ក៏ ដើរ លើ ទឹ
ក ទៅ ឯ ព្រះយេស៊ូ។
៣០ ប៉ុន្តែ ពេល គាត់ ឃើញ ខ្យល់ បក់ បោក
គាត់ ក៏ ភ័យ ខ្លាច។ ហើយ ចាប់ ផ្តើម លិច គា
ត់ បាន ស្រែក ឡើង ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ អើយ សូ
ម សង្គ្រោះ ខ្ញុំ ផង»។
31 ភ្លាមៗនោះ ព្រះយេស៊ូវ បាន លើក ព្រះហស្ត រ
បស់ ទ្រង់ ចាប់ ទ្រង់ ហើយ មាន បន្ទូល ទៅ
គាត់ ថា ឱ អ្នក មាន ជំនឿ តិចតួច អើយ ហេ
តុ អ្វី បាន ជា អ្នក សង្ស័យ?
៣២ លុះ ចូល ទៅ ក្នុង សំពៅ ខ្យល់ ក៏ ឈប់។

33 ពេល នោះ ពួក អ្នក ដែល នៅ ក្នុង សំពៅ
បាន មក ក្រាប ថ្វាយបង្គំ ទ្រង់ ដោយ ពោល
ថា អ្នក ពិត ជា ព្រះរាជបុត្រា នៃ ព្រះ
៣៤ ហើយ កាល គេ ឆ្លង ផុត ហើយ គេ ក៏ ម
ក ដល់ ស្រុក គេនេសារ៉ែត។
៣៥ហើយ កាល ពួក អ្នក នៅ កន្លែង នោះ បា
ន ដឹង អំពី ទ្រង់ ពួក គេ ក៏ បញ្ជូន ចេញ
ទៅ គ្រប់ ប្រទេស ដែល នៅ ជុំវិញ ហើយ
នាំ អស់ អ្នក ដែល មាន ជំងឺ មក ឯ ទ្រង់
36 ហើយ បាន អង្វរ គាត់ ឲ្យ បាន ត្រឹម តែ
ពាល់ អាវ របស់ គាត់ ប៉ុណ្ណោះ ។

ជំពូកទី 15

1 បន្ទាប់ មក ពួក អាចារ្យ និង ពួក ផារិស៊ី មក
ឯ ព្រះ យេស៊ូ ដែល ជា អ្នក ក្រុង យេរូសាឡិម
ទាំង ពោល ថា
២ ហេតុ អ្វី បាន ជា សិស្ស របស់ អ្នក ប្រព្រឹ
ត្ត ខុស នឹង ទំនៀម ទម្លាប់ របស់ អ្នក ចាស់
ទុំ? ពេលបរិភោគនំប៉័ង គេមិនលាងដៃទេ។
3 ប៉ុន្តែ គាត់ បាន ឆ្លើយ ទៅ ពួក គេ ថា៖ « ហេ
តុ អ្វី បាន ជា អ្នក រាល់ គ្នា ប្រព្រឹត្ត ល្មើស
នឹង ព្រះ បញ្ញត្តិ នៃ ព្រះ តាម ទំនៀម ទម្លាប់ រ
បស់ អ្នក?
4 ដ្បិត ព្រះ បាន បង្គាប់ ថា ចូរ គោរព ឪពុក
ម្ដាយ ចុះ ហើយ អ្នក ណា ដែល ដាក់ បណ្ដា
សា ឪពុក ឬ ម្ដាយ ចូរ ឲ្យ អ្នក នោះ ស្លាប់
ទៅ។
5 ប៉ុន្តែ អ្នក រាល់ គ្នា និយាយ ថា អ្នក ណា ដែ
ល និយាយ ទៅ កាន់ ឪពុក ឬ ម្ដាយ របស់ ខ្លួ
ន ថា វា ជា អំណោយ ដោយ អ្វី ដែល អ្នក
អាច នឹង ទទួល បាន ពី ខ្ញុំ។
៦ ហើយ កុំ គោរព ឪពុក ឬ ម្ដាយ របស់ គាត់
គាត់ នឹង មាន សេរីភាព។ ដូច្នេះ អ្នក រាល់ គ្នា
បាន ធ្វើ ឲ្យ បញ្ញត្តិ របស់ ព្រះ គ្មាន ប្រសិទ្ធភា
ព តាម ប្រពៃណី របស់ អ្នក។
៧ ពួក អ្នក មាន ពុត អើយ អេសាយ បាន ទា
យ អំពី អ្នក យ៉ាង ល្អ ដោយ ពោល ថា
៨ហើយ ប្រជាជន នេះ ចូល មក ជិត ខ្ញុំ ដោ
យ មាត់ របស់ គេ ហើយ គោរព ខ្ញុំ ដោយ ប
បូរមាត់ របស់ គេ ប៉ុន្តែ ចិត្ត គេ នៅ ឆ្ងាយ ពី
ខ្ញុំ។
៩ ប៉ុន្តែ ដោយ ឥត ប្រយោជន៍ ពួកគេ គោរព ប្រ
ណិប័តន៍ ខ្ញុំ ដោយ បង្រៀន អំពី គោលលទ្ធិ បទ
បញ្ញត្តិ របស់ មនុស្ស។
១០ហើយ លោក បាន ហៅ ហ្វូង មនុស្ស មក
ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ « ចូ
រ ស្តាប់ ហើយ យល់
១១ មិន មែន អ្វី ដែល ចូល ទៅ ក្នុង មាត់
ធ្វើ ឲ្យ មនុស្ស សៅហ្មង ឡើយ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលចេ
ញពីមាត់ នេះធ្វើឱ្យមនុស្សសៅហ្មង។
១២ ពេល នោះ ពួក សិស្ស របស់ លោក ចូល
មក សួរ លោក ថា៖ «តើ អ្នក ដឹង ទេ ថា ពួ
ក ផារិស៊ី បាន អាក់ អន់ ចិត្ត បន្ទាប់ ពី ពួក
គេ បាន ឮ ពាក្យ នេះ?
13 ប៉ុន្តែ គាត់ បាន ឆ្លើយ តប ថា៖ « គ្រប់ រុក្ខជា
តិ ដែល ព្រះវរបិតា នៃ ខ្ញុំ ដែល គង់ នៅ ស្ថា
នសួគ៌ មិន បាន ដាំ នោះ នឹង ត្រូវ ចាក់ ឫ
ស ឡើង។
១៤ ចូរ ទុក ឲ្យ គេ នៅ តែ ឯង ទៅ ពួក
គេ ជា អ្នក ដឹក នាំ មនុស្ស ខ្វាក់។ ហើយ
បើ មនុស្ស ខ្វាក់ ដឹក នាំ មនុស្ស ខ្វាក់ ទាំង
ពីរ នឹង ធ្លាក់ ទៅ ក្នុង ប្រឡាយ។
15 រួច មក ពេត្រុស ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា ចូរ
ប្រាប់ រឿង ប្រៀប ប្រដូច នេះ ដល់ យើង ខ្ញុំ
១៦ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « អ្នក រាល់
គ្នា នៅ តែ មិន យល់ ឬ?
១៧ តើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន ទាន់ យល់ នៅ
ឡើយ ទេ ថា អ្វី ដែល ចូល តាម មាត់ ចូល
ទៅ ក្នុង ពោះ ហើយ ត្រូវ បោះ ចេញ ទៅ ក្នុ
ង ទឹក?
១៨ប៉ុន្តែ អ្វីៗ ដែល ចេញ ពី មាត់ ចេញ មក
ពី ចិត្ត។ ហើយ គេ ធ្វើ ឲ្យ មនុស្ស សៅហ្មង។
19 ដ្បិត គំនិត អាក្រក់ ការ ធ្វើ ឃាត ការ ផិត
ក្បត់ ការ សហាយស្មន់ ការ លួច សាក្សី ក្លែងក្លាយ
ការ ប្រមាថ ចេញ ពី ចិត្ត
20 នេះ ហើយ ជា របស់ ដែល ធ្វើ ឲ្យ មនុ
ស្ស សៅហ្មង ប៉ុន្តែ ការ បរិភោគ ដោយ ដៃ មិ
ន បរិសុទ្ធ មិន ធ្វើ ឲ្យ មនុស្ស សៅហ្មង ឡើយ
។

21 ព្រះយេស៊ូ យាង ទៅ ទី នោះ ហើយ យាង
ទៅ ឆ្នេរ ក្រុង ទីរ៉ុស និង ក្រុង ស៊ីដូន។
២២ហើយ មើល ចុះ ស្ត្រី ជនជាតិ កាណាន ម្នាក់
បាន ចេញ ពី ឆ្នេរ ដដែល ហើយ ស្រែក ទៅ
គាត់ ថា ៖ សូម អាណិត មេត្តា ដល់ ទូលបង្គំ
ឱ ព្រះ អម្ចាស់ ជា បុត្រ របស់ ព្រះបាទ ដាវីឌ
អើយ! កូន ស្រី របស់ ខ្ញុំ ខឹង នឹង អារក្ស យ៉ា
ង ខ្លាំង។
23 ប៉ុន្តែ គាត់ មិន បាន ឆ្លើយ តប នាង មួយ
ម៉ាត់ ទេ។ សិស្ស របស់ ព្រះអង្គ បាន មក អង្វ
រ ព្រះអង្គ ថា៖ «សូម បញ្ជូន នាង ទៅ! ព្រោះនាង
ស្រែកតាមយើង។
២៤ ប៉ុន្តែ គាត់ បាន ឆ្លើយ ថា ខ្ញុំ មិន បាន ចា
ត់ ខ្ញុំ ឲ្យ ទៅ ឯ ចៀម ដែល វង្វេង នៃ វ
ង្ស អ៊ីស្រាអែល ទេ។
25 នាង ក៏ ចូល មក ក្រាប ថ្វាយបង្គំ លោក
ទាំង ពោល ថា៖ «លោក ម្ចាស់ អើយ សូម ជួ
យ ខ្ញុំ ផង»។
26 ប៉ុន្តែ គាត់ ឆ្លើយ ថា៖ « មិន មែន ជា ការ
ឲ្យ យក នំប៉ុង កូន ទៅ បោះ ឲ្យ ឆ្កែ ទេ។
27 នាង ទូល ថា៖ «ពិត ហើយ ព្រះអម្ចាស់! ប៉ុន្តែ
ឆ្កែ ស៊ី កំទេច អាហារ ដែល ធ្លាក់ ពី តុ រប
ស់ ម្ចាស់ វា ទៅ។
28 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ នាង ថា៖ «
ឱ ស្ត្រី អើយ ជំនឿ របស់ អ្នក ធំ ណាស់ សូម
ធ្វើ តាម ចិត្ត នាង ចុះ។ ហើយ កូនស្រី របស់គា
ត់ បាន ជាសះស្បើយ តាំងពី ម៉ោង នោះ ម
ក ។
២៩ ព្រះយេស៊ូ យាង ចេញ ពី ទី នោះ មក ជិ
ត សមុទ្រ កាលីឡេ។ រួចឡើងទៅលើភ្នំមួយ ហើយអ
ង្គុយនៅទីនោះ។
៣០ហើយ មនុស្ស ជា ច្រើន បាន មក ឯ ទ្រង់
ដោយ មាន ពួក អ្នក ខ្វិន ខ្វាក់ ភ្នែក មនុស្ស ខ្វា
ក់ និង អ្នក ដទៃ ជា ច្រើន នាក់ ទៀត ហើយ
ទម្លាក់ ពួក គេ នៅ ជើង ព្រះ យេស៊ូ។ ហើយគា
ត់បានព្យាបាលពួកគេ:
31 អស់ អ្នក ដែល មាន ការ ងឿង ឆ្ងល់ ជា
ខ្លាំង ពេល ឃើញ មនុស្ស ល្ងង់ ចេះ តែ និយា
យ មនុស្ស ពិការ ជា មនុស្ស ខ្វិន ដើរ និង មនុ
ស្ស ខ្វាក់ មើល មិន ឃើញ ហើយ គេ លើក
តម្កើង ព្រះ នៃ សាសន៍ អ៊ីស្រាអែល។
32 ពេលនោះ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ត្រាស់ហៅពួកសិស្សមក
ហើយមានបន្ទូលថា ខ្ញុំអាណិតដល់ហ្វូងមនុស្សណាស់ ពី
ព្រោះពួកគេនៅជាមួយខ្ញុំឥឡូវនេះបីថ្ងៃហើយ គ្មានអ្វីបរិ
ភោគឡើយ ហើយខ្ញុំនឹងមិនឲ្យពួកគេទៅតមអាហារទេ
ក្រែងពួកគេដួលសន្លប់តាមផ្លូវ។
33 ហើយ ពួក សិស្ស របស់ ទ្រង់ ទូល សួរ ទ្រ
ង់ ថា តើ យើង គួរ មាន នំប៉ុង ច្រើន យ៉ាង
នេះ នៅ ទី រហោស្ថាន ពី ណា ដើម្បី ឲ្យ ហ្វូ
ង មនុស្ស ដ៏ ច្រើន នេះ ពេញ?
៣៤ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «តើ
អ្នក រាល់ គ្នា មាន នំប៉័ង ប៉ុន្មាន? ពួក គេ
ពោល ថា៖ «មាន ត្រី ប្រាំពីរ ក្បាល និង ត្រី តូ
ច ពីរ បី ក្បាល»។
៣៥ ហើយ លោក បាន បញ្ជា ឲ្យ បណ្ដាជន អ
ង្គុយ លើ ដី។
36 ព្រះអង្គ យក នំប៉ុង ប្រាំពីរ ដុំ និង ត្រី មក
អរ ព្រះគុណ ហើយ កាច់ ប្រទាន ដល់ ពួក សិ
ស្ស និង ពួក សិស្ស ដល់ ហ្វូង មនុស្ស។
37 គេ បាន បរិភោគ ទាំង អស់ គ្នា ហើយ ក៏
ប្រមូល សាច់ ដែល នៅ សល់ ប្រាំពីរ កន្ត្រក
មក ឆ្អែត។
៣៨ ហើយ អ្នក ដែល បាន បរិភោគ មាន បុរ
ស បួន ពាន់ នាក់ ក្រៅ ពី ស្ត្រី និង កុមារ។
39 ហើយ គាត់ បាន ចាត់ ហ្វូង មនុស្ស ចេញ
ទៅ ហើយ យក សំពៅ ទៅ ដល់ ឆ្នេរ នៃ ម៉ា
ដាឡា។

ជំពូកទី 16

1 ពួក ខាង គណ:ផារីស៊ី ជា មួយ នឹង ពួក
សាឌូស៊ី ក៏ មក ដែរ ហើយ ចង់ ល្បង លោក
ឲ្យ បង្ហាញ ទី សំគាល់ មួយ ពី ស្ថានសួគ៌ ដ
ល់ ពួក គេ។
2 ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ពេល
ល្ងាច អ្នក រាល់ គ្នា និយាយ ថា អាកាស ធាតុ
នឹង ល្អ ដ្បិត មេឃ ក្រហម។
3 លុះ ព្រឹក ឡើង អាកាស ធាតុ នឹង មាន សភា
ព អាក្រក់ ពី មួយ ថ្ងៃ ទៅ មួយ ថ្ងៃ ព្រោះ
ផ្ទៃ មេឃ ពណ៌ ក្រហម ចុះ ខ្សោយ។ ឱ ពួក
អ្នក មាន ពុត អើយ អ្នក រាល់ គ្នា អាច យ
ល់ ឃើញ ផ្ទៃ មេឃ។ ប៉ុន្តែ តើ អ្នក រាល់ គ្នា មិ

ន អាច ដឹង ពី ទី សំគាល់ នៃ សម័យ កា
ល បាន ឬ?
4 ជំនាន់ មនុស្ស អាក្រក់ និង ផិត ក្បត់ ស្វែង រ
ក ទី សម្គាល់។ ហើយ គ្មាន ទី សម្គាល់ ណា
ត្រូវ បាន ផ្តល់ ដល់ វា ឡើយ ក្រៅ ពី ទី ស
ម្គាល់ របស់ ហោរា យ៉ូណាស។ លោក ក៏ ចាក
ចេញ ពី ពួក គេ ហើយ ចេញ ទៅ។
៥ ហើយ កាល ពួក សិស្ស របស់ លោក មក
ដល់ ត្រើយ ម្ខាង ពួកគេ ភ្លេច យក នំប៉័ង។
៦ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ចូ
រ ប្រុង ប្រយ័ត្ន នឹង មេ ម្សៅ របស់ ពួក ផារិ
ស៊ី និង ពួក សាឌូស៊ី។
7 ហើយ ពួកគេ បាន វែកញែក ក្នុង ចំណោម ពួ
ក គេ ដោយ និយាយ ថា៖ «គឺ មក ពី យើង
មិន បាន យក នំប៉័ង មក ទេ»។
៨ កាល ព្រះយេស៊ូ ជ្រាប ហើយ ព្រះអង្គ មាន
ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ឱ អ្នក រាល់ គ្នា ដែ
ល មាន ជំនឿ តិច អើយ ហេតុ អ្វី បាន ជា
អ្នក រាល់ គ្នា វែកញែក គ្នា ព្រោះ អ្នក រាល់
គ្នា មិន បាន យក នំប៉័ង មក?
៩ តើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន ទាន់ យល់ ទេ ហើ
យ ក៏ មិន នឹក ចាំ ពី នំប៉័ង ប្រាំ ដុំ ក្នុង ចំ
ណោម ប្រាំ ពាន់ នាក់ ហើយ តើ អ្នក រាល់
គ្នា យក បាន ប៉ុន្មាន កន្ត្រក?
10 ទាំងនំប៉័ងប្រាំពីរក្នុងចំណោមបួនពាន់នាក់ ហើយតើអ្ន
កយកបានប៉ុន្មានកន្ត្រក?
១១ តើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន យល់ ថា ខ្ញុំ មិន
បាន និយាយ ប្រាប់ អ្នក អំពី នំប៉័ង យ៉ាង ដូ
ច ម្តេច ដើម្បី ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា ប្រយ័ត្ន នឹង
ដំបែ របស់ ពួក ផារិស៊ី និង ពួក សាឌូស៊ី?
១២ ពេល នោះ ពួក គេ បាន យល់ ពី របៀប
ដែល លោក បាន ហាម ពួក គេ កុំ ឲ្យ ប្រយ័
ត្ន នឹង មេ នំប៉័ង ប៉ុន្តែ អំពី គោល លទ្ធិ រប
ស់ ពួក ផារិស៊ី និង ពួក សាឌូស៊ី។
13 កាល ព្រះយេស៊ូ យាង មក ដល់ ឆ្នេរ សមុ
ទ្រ សេសារា ភីលីព ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល សួរ ពួ
ក សិស្ស ថា៖« តើ មនុស្ស លោក ថា ខ្ញុំ ជា
កូន មនុស្ស ជា អ្នក ណា?
14 គេ និយាយ ថា អ្នក ខ្លះ ថា អ្នក ជា យ៉ូហា
ន បាទីស្ទ ខ្លះ ថា អេលីយ៉ាស។ និងអ្នកផ្សេងទៀត
យេរេមា ឬព្យាការីម្នាក់។
១៥ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា៖ « ចុះ
អ្នក រាល់ គ្នា ថា ខ្ញុំ ជា អ្នក ណា?
16 ស៊ីម៉ូន ពេត្រុស ឆ្លើយ ថា៖ «អ្នក ជា ព្រះគ្រីស្ទ
ជា ព្រះរាជបុត្រា នៃ ព្រះ ដ៏ មាន ព្រះជន្ម រស់
។
17 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
ស៊ីម៉ូន បាយ៉ូណា អ្នក មាន ពរ ហើយ ដ្បិត សាច់
និង ឈាម មិន បាន បើក បង្ហាញ វា ដល់ អ្ន
ក ទេ គឺ ជា ព្រះវរបិតា ខ្ញុំ ដែល គង់ នៅ
ស្ថានសួគ៌ វិញ។
18 ហើយ ខ្ញុំ ក៏ ប្រាប់ អ្នក ដែរ ថា អ្នក គឺ
ជា ពេត្រុស ហើយ នៅ លើ ថ្ម នេះ យើង នឹ
ង សង់ សាសនាចក្រ របស់ ខ្ញុំ ហើយទ្វារនរកនឹង
មិនអាចយកឈ្នះវាបានទេ។
១៩ហើយ យើង នឹង ប្រទាន ដល់ អ្នក នូវ កូ
នសោ នៃ នគរ ស្ថានសួគ៌ ហើយ អ្វី ដែល អ្ន
ក នឹង ចង នៅ លើ ផែនដី នឹង ត្រូវ បាន
ចង នៅ ស្ថានសួគ៌ ហើយ អ្វី ដែល អ្នក នឹង
ស្រាយ នៅ លើ ផែនដី នឹង ត្រូវ ស្រាយ
នៅ ស្ថានសួគ៌។
២០ បន្ទាប់ មក លោក បាន បង្គាប់ ពួក សិស្ស
របស់ លោក កុំ ឲ្យ ប្រាប់ អ្នក ណា ថា លោ
ក គឺ លោក យេស៊ូ គ្រិស្ត។
21 ចាប់ ពី ពេល នោះ មក ព្រះ យេស៊ូ បាន
ចាប់ ផ្តើម បង្ហាញ ដល់ ពួក សិស្ស ទ្រង់ អំ
ពី របៀប ដែល ទ្រង់ ត្រូវ ទៅ ក្រុង យេរូសា
ឡិម ហើយ រង ទុក្ខ វេទនា ជា ច្រើន ពី ពួក
ព្រឹទ្ធាចារ្យ ពួក សង្ឃនាយក និង ពួក អាចារ្យ ហើ
យ ត្រូវ គេ សម្លាប់ ហើយ ត្រូវ ប្រោស ឲ្យ រ
ស់ ឡើង វិញ នៅ ថ្ងៃ ទី បី។
22 ពេត្រុស ក៏ ចាប់ គាត់ ទៅ ហើយ ចាប់ ផ្តើ
ម ស្តី បន្ទោស គាត់ ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ អើយ សូ
ម យាង ទៅ ឆ្ងាយ ពី ព្រះអង្គ ទៅ!
23 ប៉ុន្តែ គាត់ បែរ មក និយាយ ទៅ ពេត្រុស
ថា ចូរ ថយ ចេញ ពី ក្រោយ ខ្ញុំ សាតាំង ឯង
ជា ការ ប្រមាថ ដល់ ខ្ញុំ ត្បិត ឯង មិន បាន
ស៊ី របស់ ដែល មក ពី ព្រះ ទេ គឺ ជា រប
ស់ ដែល កើត ពី មនុស្ស វិញ។
24 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ កាន់ ពួក សិ
ស្ស ថា៖ « ប្រសិន បើ អ្នក ណា មក តាម ខ្ញុំ

សូម ឲ្យ អ្នក នោះ បដិសេធ ខ្លួន ឯង ហើយ
លើក ឈើ ឆ្កាង មក តាម ខ្ញុំ ចុះ។
25ដ្បិត អ្នក ណា ដែល ចង់ សង្គ្រោះ ជីវិត រប
ស់ ខ្លួន អ្នក នោះ នឹង បាត់ បង់ ជីវិត ហើយ
អ្នក ណា ដែល បាត់ បង់ ជីវិត ដោយ យល់
ដល់ ខ្ញុំ អ្នក នោះ នឹង រក ឃើញ។
26 ចុះ បើ គេ បាន ពិភព លោក ទាំង មូល
ហើយ បាត់ ព្រលឹង ខ្លួន តើ បាន ប្រយោជន៍ អ្វី?
ឬ តើ មនុស្ស នឹង យក អ្វី ជា ថ្នូរ នឹង ព្រ
លឹង ខ្លួន?
២៧ត្បិត កូន មនុស្ស នឹង មក ដោយ សិរី
ល្អ នៃ ព្រះ វរបិតា ទ្រង់ ជាមួយ នឹង ពួក ទេ
វតា របស់ ទ្រង់ បន្ទាប់មក គាត់នឹងផ្តល់រង្វាន់ដល់មនុ
ស្សគ្រប់រូប តាមអំពើរបស់គាត់។
28 យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា មាន អ្នក
ខ្លះ ឈរ នៅ ទី នេះ ដែល នឹង មិន បាន ភ្ល
ក្ស រសជាតិ នៃ សេចក្ដី ស្លាប់ ដរាប ដល់ ពួ
ក គេ ឃើញ បុត្រ មនុស្ស យាង មក ក្នុង ន
គរ របស់ ទ្រង់។

ជំពូក 17

1 ហើយ ប្រាំ មួយ ថ្ងៃ ក្រោយ មក ព្រះ យេ
ស៊ូ នាំ ពេត្រុស យ៉ាកុប និង យ៉ូហាន ជា ប្អូន រ
បស់ គាត់ ឡើង ទៅ លើ ភ្នំ ខ្ពស់ ដាច់ ពី
គ្នា
2 ហើយ បាន ប្រែ មុខ មាត់ នៅ ចំពោះ មុ
ខ ពួក គេ ហើយ មុខ របស់ គាត់ បាន ភ្លឺ ដូ
ច ព្រះអាទិត្យ ហើយ សម្លៀក បំពាក់ របស់ គា
ត់ ក៏ ស ដូច ពន្លឺ។
៣ហើយ មើល ចុះ មាន ម៉ូសេ និង អេលីយ៉ាស
កំពុង និយាយ ជាមួយ គាត់ បាន លេច មក
ដល់ ពួក គេ។
4 រួច ពេត្រុស ឆ្លើយ ទៅ ព្រះ យេស៊ូ ថា ព្រះ
អម្ចាស់ ជា ការ ល្អ សម្រាប់ ពួក យើង នៅ
ទី នេះ បើ ទ្រង់ សព្វ ព្រះ ហឫទ័យ សូម ឲ្យ
យើង ធ្វើ ត្រសាល បី នៅ ទី នេះ មួយ សម្រា
ប់ អ្នក និង មួយ សម្រាប់ ម៉ូសេ និង មួយ ស
ម្រាប់ អេលីយ៉ាស។
5 កាល ព្រះអង្គ កំពុង តែ មាន ព្រះបន្ទូល
នៅ ឡើយ នោះ ស្រាប់ តែ ពពក ដ៏ ភ្លឺ មួយ
គ្រប បាំង ពួក គេ ហើយ មើល ចុះ មាន សំឡេ
ង ចេញ ពី ពពក មក ថា នេះ ជា បុត្រ ដ៏
ជា ទី ស្រឡាញ់ របស់ យើង ដែល ខ្ញុំ ពេញ
ចិត្ត ណាស់ ឮគាត់។
៦ កាល ពួក សិស្ស បាន ឮ ដូច្នេះ ក៏ ក្រាប
មុខ ទាំង ភ័យ ខ្លាច។
7 ព្រះយេស៊ូ យាង មក ពាល់ ពួក គេ ទាំង មា
ន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « ចូរ ក្រោក ឡើង កុំ ភ័យ ខ្លា
ច ឡើយ។
8 កាល គេ ងើប មុខ ឡើង ទៅ ហើយ គេ មិ
ន ឃើញ អ្នក ណា ឡើយ ក្រៅ ពី ព្រះយេស៊ូ
ប៉ុណ្ណោះ។
9 កាល ដែល ពួក គេ ចុះ ពី ភ្នំ មក ព្រះយេ
ស៊ូ ក៏ បង្គាប់ គេ ថា៖ « កុំ ប្រាប់ អ្នក ណា អំ
ពី ការ និមិត្ត នោះ ឡើយ រហូត ដល់ បុត្រ ម
នុស្ស បាន រស់ ឡើង វិញ»។
10 ពួក សិស្ស សួរ លោក ថា៖ «ហេតុ អ្វី បា
ន ជា ពួក អាចារ្យ និយាយ ថា អេលីយ៉ាស ត្រូ
វ មក មុន?
១១ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «
លោក អេលីយ៉ាស ពិត ជា នឹង មក ជា មុន
សិន ដើម្បី ស្តារ អ្វីៗ ទាំង អស់ ឡើង វិញ។
១២ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា អេលីយ៉ាស បាន ម
ក ដល់ ហើយ ហើយ គេ មិន បាន ស្គាល់ គា
ត់ ទេ ប៉ុន្តែ បាន ប្រព្រឹត្ត ចំពោះ គាត់ តាម
អ្វី ដែល ពួក គេ បាន រាយ បញ្ជី។ បុត្រ មនុ
ស្ស ក៏ នឹង រង ទុក្ខ ពួក គេ ដែរ។
១៣ ពេល នោះ ពួក សិស្ស បាន យល់ ថា លោ
ក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់ គេ អំពី យ៉ូហា
ន បាទីស្ទ។
14 កាល មក ដល់ ហ្វូង មនុស្ស ហើយ មាន បុរ
ស ម្នាក់ ចូល មក ជិត ទ្រង់ ហើយ លុត ជង្គ
ង់ ចុះ មក ឯ ទ្រង់ ហើយ និយាយ ថា
15 ឱ ព្រះអម្ចាស់ អើយ សូម អាណិត មេត្តា ដ
ល់ កូន ខ្ញុំ ផង ដ្បិត គាត់ ជា មនុស្ស ឆ្កួត ហើ
យ ឈឺ ចាប់ ត្បិត ជា ញឹក ញាប់ គាត់ ធ្លាក់
ទៅ ក្នុង ភ្លើង ហើយ ធ្លាក់ ទឹក ជា ញឹកញាប់។
16 ហើយ ខ្ញុំ បាន នាំ គាត់ ទៅ ឯ ពួក សិ
ស្ស របស់ អ្នក ហើយ ពួកគេ មិន អាច ព្យាបា
ល គាត់ បាន ទេ។

17 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ថា៖ « មនុ
ស្ស ជំនាន់ ក្រោយ ដែល មិន មាន ជំនឿ និ
ង ទុច្ចរិត អើយ តើ ខ្ញុំ នឹង នៅ ជា មួយ អ្ន
ក ដល់ ពេល ណា? តើខ្ញុំត្រូវរងទុក្ខអ្នករយៈពេលប៉ុ
ន្មាន? នាំគាត់មកទីនេះ។
18 ព្រះយេស៊ូ ស្តី បន្ទោស អារក្ស។ គាត់បានចាកចេ
ញពីគាត់ទៅ ហើយកុមារបានជាសះស្បើយតាំងពីពេល
នោះមក។
១៩ ពេល នោះ ពួក សិស្ស មក ឯ ព្រះយេស៊ូ
ដាច់ ឡែក ពី គេ ហើយ សួរ ថា៖ «ហេតុ អ្វី
បាន ជា យើង ដេញ លោក មិន បាន?
២០ហើយ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា
៖ « ដោយ សារ តែ អ្នក រាល់ គ្នា មិន មាន ជំ
នឿ។ ត្បិត ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា ប្រសិ
ន បើ អ្នក រាល់ គ្នា មាន ជំនឿ ដូច គ្រាប់
ម្សៅ នោះ អ្នក ត្រូវ និយាយ ទៅ កាន់ ភ្នំ
នេះ ថា ចូរ ដក ចេញ ទៅ កន្លែង នេះ ទៅ។
ហើយវានឹងដកចេញ។ ហើយគ្មានអ្វីដែលមិនអាចទៅរួច
សម្រាប់អ្នកឡើយ។
២១ ទោះ បី យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ ការ បែប
នេះ មិន ចេញ ទៅ ក្រៅ ទេ គឺ ដោយ ការ អ
ធិស្ឋាន និង ការ តម អាហារ។
22 កាល ដែល ពួក គេ ស្នាក់ នៅ ក្នុង ស្រុ
ក កាលីឡេ នោះ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល
ទៅ គេ ថា បុត្រ មនុស្ស នឹង ត្រូវ បញ្ជូន
ទៅ ក្នុង កណ្ដាប់ ដៃ មនុស្ស។
23 ហើយ គេ នឹង សម្លាប់ គាត់ ហើយ នៅ
ថ្ងៃ ទី បី គាត់ នឹង ត្រូវ បាន រស់ ឡើង វិញ
ហើយ ពួក គេ មាន ការ សោកស្ដាយ ជា ខ្លាំ
ង។
២៤ លុះ មក ដល់ ក្រុង កាពើណិម អស់ អ្នក
ដែល ទទួល ប្រាក់ សួយសារអាករ បាន មក
ឯ ពេត្រុស ហើយ សួរ ថា៖ «ម្ចាស់ ឯង មិន ប
ង់ សួយ សារ អាករ ឬ?
25 គាត់ ឆ្លើយ ថា បាទ! ពេល គាត់ ចូល ទៅ ក្នុ
ង ផ្ទះ ព្រះយេស៊ូ ហាម គាត់ ថា៖ « ស៊ីម៉ូន អើយ!
តើ ស្ដេច លើ ផែនដី យក ទំនៀម ទម្លាប់ ឬ
សួយសារអាករ ពី នរណា? កូន របស់ ពួក គេ
ឬ ជា ជន បរទេស?
26 ពេត្រុស និយាយ ទៅ គាត់ ថា៖ «ពី អ្នក ដ
ទៃ! ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា កូន ចៅ មាន សេរីភា
ព»។
២៧ ទោះ បី ជា យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ ក្រែង
យើង ធ្វើ ឲ្យ ពួក គេ អាក់ អន់ ចិត្ត ចូរ
ទៅ សមុទ្រ ហើយ បោះ ទំពក់ ហើយ យក ត្រី
ដែល ឡើង មក មុន គេ។ ពេល អ្នក បើក មា
ត់ ហើយ នោះ អ្នក នឹង រក លុយ មួយ ដុំ
ដែល យក មក ឲ្យ គេ សម្រាប់ ខ្ញុំ និង អ្នក។

ជំពូក 18

1 នៅ ពេល នោះ ពួក សិស្ស បាន ចូល មក
គាល់ ព្រះ យេស៊ូ ដោយ សួរ ថា៖ «តើ អ្នក
ណា ជា អ្នក ធំ ជាង គេ នៅ ក្នុង ព្រះ រាជា
ណាចក្រ ស្ថានសួគ៌?
2 ព្រះយេស៊ូ ហៅ ក្មេង តូច ម្នាក់ មក ហើយ ដា
ក់ គាត់ នៅ កណ្ដាល ពួក គេ
៣ហើយ បាន និយាយ ថា យើង ប្រាប់ អ្នក
ជា ប្រាកដ ថា បើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន បាន
ប្រែ ចិត្ត ហើយ ក្លាយ ទៅ ដូច ជា កុមារ តូ
ច ទេ នោះ អ្នក នឹង មិន ចូល ទៅ ក្នុង នគ
រ ស្ថានសួគ៌ ឡើយ។
៤ ដូច្នេះ អ្នក ណា ដែល បន្ទាប ខ្លួន ដូច ក្មេ
ង តូច នេះ អ្នក នោះ គឺ ធំ ជាង គេ នៅ ក្នុ
ង នគរ ស្ថានសួគ៌។
៥ហើយ អ្នក ណា ដែល ទទួល កូន តូច បែ
ប នេះ ក្នុង នាម ខ្ញុំ អ្នក នោះ ទទួល ខ្ញុំ។
៦ ប៉ុន្តែ អ្នកណា ដែល ធ្វើ ឲ្យ ក្មេង តូច ម្នា
ក់ ក្នុង ចំណោម កូន តូច ទាំង នេះ ដែល
ជឿ ដល់ ខ្ញុំ នោះ ជា ការ ប្រសើរ សម្រាប់ គា
ត់ ដែល កិន ថ្ម មួយ ត្រូវ បាន ព្យួរ ក គាត់
ហើយ គាត់ ត្រូវ បាន លង់ ទឹក ក្នុង ជម្រៅ
សមុទ្រ។
៧ វេទនា ដល់ ពិភព លោក ដោយ ព្រោះ អំ
ពើ ល្មើស! ព្រោះវាត្រូវតែមានការបំពានមក។ ប៉ុន្តែ វេ
ទនា ដល់ អ្នក ណា ដែល ការ ប្រមាថ មក
ដល់!
៨ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ បើ ដៃ ឬ ជើង របស់ អ្ន
ក ធ្វើ បាប អ្នក ចូរ កាត់ វា ចេញ ហើយ
បោះ វា ចេញ ពី អ្នក៖ វា ជា ការ ប្រសើរ ស
ម្រាប់ អ្នក ក្នុង ការ ចូល ទៅ ក្នុង ជីវិត ដៃ

ល ត្រូវ បាន បញ្ឈប់ ឬ ពិការ ជាជាង ការ មា
ន ដៃ ពីរ ឬ ជើង ពីរ ត្រូវ បោះ ទៅក្នុង ភ្លើ
ង អស់កល្ប ជានិច្ច។
៩ហើយ ប្រសិនបើ ភ្នែក អ្នក ធ្វើ ឲ្យ អ្នក ធ្វើ
បាប ចូរ ដក វា ចេញ ហើយ បោះ វា ចេញ
ពី អ្នក ទៅ វាជាការ ប្រសើរ សម្រាប់ អ្នក ដើ
ម្បី ចូល ទៅ ក្នុង ជីវិត ដោយ ភ្នែក តែ មួយ
ជាជាង មាន ភ្នែក ពីរ ដើម្បី ត្រូវ ធ្លាក់ ទៅ ក្នុ
ង ភ្លើង នរក។
10 ចូរ ប្រយ័ត្ន កុំ ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា មើលងា
យ កូន តូច ទាំង នេះ ឡើយ។ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក
រាល់ គ្នា ថា នៅ ស្ថាន សួគ៌ ទេវតា របស់ ពួក
គេ តែង តែ ឃើញ មុខ ព្រះ បិតា ខ្ញុំ ដែល គ
ង់ នៅ ស្ថាន សួគ៌។
១១ ព្រោះ កូន មនុស្ស បាន មក ដើម្បី ស
ង្គ្រោះ អ្នក ដែល បាត់ បង់។
១២ ចុះ អ្នក រាល់ គ្នា យល់ យ៉ាង ណា? ប្រសិ
ន បើ មនុស្ស ម្នាក់ មាន ចៀម មួយ រយ ហើ
យ មួយ ក្បាល វង្វេង តើ គាត់ មិន ទុក ចៀ
ម កៅសិប ប្រាំបួន ទៅ លើ ភ្នំ ហើយ ស្វែង រ
ក ចៀម ដែល វង្វេង នោះ ទេ?
១៣ហើយ ប្រសិន បើ គាត់ រក ឃើញ វា មែន
នោះ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា គាត់ រីករា
យ នឹង ចៀម នោះ ច្រើន ជាង កៅសិប ប្រាំបួ
ន ដែល មិន វង្វេង ទៅ ទៀត។
១៤ ដូច្នេះ វា មិន មែន ជា ព្រះហឫទ័យ របស់
ព្រះវរបិតា នៃ អ្នក រាល់ គ្នា ដែល គង់ នៅ
ស្ថានសួគ៌ ទេ ដែល ថា កូន តូច ម្នាក់ ក្នុង ចំ
ណោម អ្នក តូច ទាំង នេះ ត្រូវ វិនាស ទៅ។
១៥ ម្យ៉ាងទៀត ប្រសិនបើប្អូនប្រុសរបស់អ្នកបំពានលើអ្ន
ក ចូរទៅប្រាប់គាត់ពីកំហុសរបស់គាត់រវាងអ្នក និងគាត់
តែម្នាក់ឯង។
16 ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ គាត់ មិន ព្រម ស្តាប់ អ្នក
ទេ ចូរ យក មួយ ឬ ពីរ ទៀត ទៅ ជា មួយ
អ្នក ដើម្បី ឲ្យ គ្រប់ ពាក្យ សម្តី របស់ សាក្សី
ពីរ ឬ បី នាក់ ត្រូវ បាន តាំង នៅ ក្នុង មាត់
។
១៧ហើយ ប្រសិនបើ គាត់ ធ្វេសប្រហែស ក្នុង
ការ ស្តាប់ ពួកគេ ចូរ ប្រាប់ វា ទៅ កាន់ សា
សនាចក្រ ចុះ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ គាត់ ធ្វេសប្រហែ
ស ក្នុង ការ ស្តាប់ ក្រុម ជំនុំ ចូរ ឲ្យ គាត់
នៅ ចំពោះ អ្នក ក្នុង នាម ជា ជន ជាតិ សា
សន៍ និង ជា អ្នក យកពន្ធ។
១៨ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា អ្វី ដែល អ្ន
ក នឹង ចង នៅ លើ ផែនដី នឹង ត្រូវ បាន
ចង នៅ ស្ថានសួគ៌ ហើយ អ្វី ដែល អ្នក នឹង
ស្រាយ នៅ លើ ផែនដី នឹង ត្រូវ ស្រាយ
នៅ ស្ថានសួគ៌។
19ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ថ្មី ថា ប្រសិន បើ អ្នក រា
ល់ គ្នា ពីរ នាក់ យល់ ព្រម នៅ លើ ផែន
ដី ថា ប៉ះ អ្វី ដែល គេ នឹង សុំ នោះ នឹង
បាន ធ្វើ សម្រាប់ ពួក គេ ពី ព្រះ វរបិតា ខ្ញុំ
ដែល គង់ នៅ ស្ថានសួគ៌។
20 ដ្បិត កន្លែង ដែល មាន ពីរ ឬ បី នាក់ ម
ក ជា មួយ គ្នា ក្នុង នាម ខ្ញុំ នោះ ខ្ញុំ នៅ ក
ណ្ដាល ពួក គេ។
21 ពេល នោះ ពេត្រុស ចូល មក ជិត គាត់ ហើ
យ ទូល ថា៖ «បពិត្រ ព្រះអម្ចាស់ តើ បង ប្រុ
ស របស់ ខ្ញុំ នឹង ប្រព្រឹត្ត អំពើ បាប នឹង ខ្ញុំ
ប៉ុន្មាន ដង ហើយ ខ្ញុំ អត់ ទោស គាត់? រហូតដល់
ប្រាំពីរដង?
22 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
ខ្ញុំ មិន ប្រាប់ អ្នក ថា ទាល់ តែ ប្រាំពីរ ដង
ទេ ប៉ុន្តែ រហូត ដល់ ចិតសិប ដង ប្រាំពីរ។
២៣ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា នគរ ស្ថានសួ
គ៌ ប្រដូច ទៅ នឹង ស្តេច មួយ អង្គ ដែល នឹ
ង គិត អំពី អ្នក បម្រើ របស់ ទ្រង់។
២៤ហើយ ពេល គាត់ ចាប់ ផ្តើម គិត នោះ
គេ បាន នាំ ម្នាក់ មក គាត់ ដែល ជំពាក់ គា
ត់ មួយ ម៉ឺន ហាល
25 ប៉ុន្តែ ដោយ សារ គាត់ មិន ត្រូវ បង់
នោះ ទេ ម្ចាស់ របស់ គាត់ បាន បញ្ជា គាត់
ឲ្យ លក់ ទាំង ប្រពន្ធ និង កូន របស់ គាត់ និង
របស់ ទាំង អស់ ដែល គាត់ មាន ហើយ ត្រូវ
សង ប្រាក់ វិញ។
26 អ្នក បម្រើ នោះ ក្រាប ចុះ ក្រាប ថ្វាយបង្គំ
គាត់ ទាំង ពេល ថា ព្រះអម្ចាស់ អើយ សូម អ
ត់ ធ្មត់ នឹង ទូលបង្គំ នោះ ទូលបង្គំ នឹង សង
ទ្រង់ ទាំង អស់។
២៧ ពេល នោះ ម្ចាស់ នៃ អ្នក បម្រើ នោះ មា
ន ចិត្ត អាណិត អាសូរ ហើយ ដោះ លែង គាត់
ហើយ អត់ ទោស គាត់។

28 ប៉ុន្តែ អ្នក បម្រើ ដដែល បាន ចេញ ទៅ រ
ក អ្នក បម្រើ ម្នាក់ ដែល ជំពាក់ គាត់ មួយ រ
យ កាក់ គាត់ បាន ដាក់ ដៃ លើ គាត់ ហើយ
ចាប់ ដៃ គាត់ ដោយ និយាយ ថា ចូរ សង
ខ្ញុំ ដែល អ្នក ជំពាក់។
29 ហើយ អ្នក បម្រើ របស់ គាត់ ក៏ ក្រាប
នៅ ជើង គាត់ ហើយ អង្វរ គាត់ ថា សូម អត់
ធ្មត់ នឹង ខ្ញុំ ខ្ញុំ នឹង សង អ្នក ទាំង អស់។
30 គាត់ មិន ព្រម ទេ ប៉ុន្តែ បាន ទៅ ដាក់ គុ
ក រហូត ដល់ គាត់ សង បំណុល។
៣១ ដូច្នេះ ពេល ពួក អ្នក បម្រើ របស់ គាត់ បា
ន ឃើញ អ្វី ដែល បាន កើត ឡើង ពួក គេ
មាន ការ សោកស្តាយ ជា ខ្លាំង ហើយ បាន ម
ក ប្រាប់ លោក ម្ចាស់ អំពី ការ ទាំង អស់ ដែ
ល បាន ធ្វើ។
32 បន្ទាប់ មក ម្ចាស់ របស់ គាត់ បាន ហៅ គា
ត់ មក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា ឱ អ្នក ប
ម្រើ ដ៏ អាក្រក់ អើយ ខ្ញុំ បាន អត់ ទោស ឱ្យ
អ្នក នូវ បំណុល ទាំង អស់ នោះ ដោយ សារ
អ្នក ចង់ បាន ខ្ញុំ
៣៣ អ្នក ក៏ គួរ អាណិត អ្នក រួម ការងារ ដែរ
ដូច ជា ខ្ញុំ អាណិត អ្នក ដែរ ឬ?
៣៤ហើយ ចៅហ្វាយ របស់ គាត់ ខឹង ហើយ បញ្ជូ
ន គាត់ ទៅ អ្នក ធ្វើ ទារុណកម្ម រហូត ដល់
គាត់ បាន សង គ្រប់ ទាំង អស់ ដែល មក ដ
ល់ គាត់។
៣៥ ដូច្នេះ ព្រះបិតា របស់ ខ្ញុំ ដែល គង់ នៅ
ស្ថានសួគ៌ នឹង ធ្វើ ចំពោះ អ្នក ដូច គ្នា ដែរ
បើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន អត់ទោស ឲ្យ បងប្អូន
ម្នាក់ៗ នូវ ការ រំលង របស់ ខ្លួន។

ជំពូកទី 19

១ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា កា
ល ព្រះ យេស៊ូ មាន ព្រះ បន្ទូល ទាំង នេះ
ចប់ ហើយ នោះ ទ្រង់ ក៏ ចេញ ពី ស្រុក កាលី
ឡេ ហើយ យាង ទៅ ឯ ឆ្នេរ នៃ ស្រុក យូដា
ហួស ទន្លេ យ័រដាន់។
2 មហាជន ជា ច្រើន បាន ដើរ តាម ព្រះអង្គ។
ហើយគាត់បានព្យាបាលពួកគេនៅទីនោះ។
3 ពួក ខាង គណៈផារីស៊ី ក៏ ចូល មក ឯ ទ្រង់
ហើយ ល្បង គាត់ ថា តើ មាន ច្បាប់ ឲ្យ បុរ
ស ដក ប្រពន្ធ ចេញ ដោយ គ្រប់ ហេតុ ផ
ល ឬ?
4 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា៖ « តើ អ្ន
ក រាល់ គ្នា មិន បាន អាន ទេ ឬ អី ថា ព្រះ
អង្គ ដែល បង្កើត ពួក គេ ពី ដើម ដំបូង
គេ បាន បង្កើត ពួក គេ ទាំង ប្រុស ទាំង ស្រី
។
៥ហើយ បាន និយាយ ថា ហេតុ នេះ ហើយ បា
ន ជា មនុស្ស ប្រុស នឹង ចាក ចេញ ពី ឪពុ
ក ម្តាយ ហើយ នឹង នៅ ជាប់ នឹង ប្រពន្ធ រប
ស់ ខ្លួន ហើយ ពួក គេ ទាំង ពីរ នឹង ក្លាយ
ជា សាច់ ឈាម តែ មួយ?
៦ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ ពួក គេ មិន មែន ជា
សាច់ ពីរ ទៀត ទេ គឺ មាន សាច់ តែ មួយ ប៉ុ
ណ្ណោះ។ ហេតុ នេះ បាន ជា អ្វី ដែល ព្រះ បា
ន រួម ជា មួយ គ្នា កុំ ឲ្យ មនុស្ស បែក បា
ក់ ឡើយ។
៧ គេ ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «ហេតុ អ្វី បាន ជា
លោក ម៉ូសេ បង្គាប់ ឲ្យ ធ្វើ លិខិត លែង
លះ គ្នា ហើយ ដក នាង ចេញ?
៨ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «
លោក ម៉ូសេ ដោយ សារ តែ ចិត្ត រឹង ប៉ឹង រប
ស់ អ្នក រាល់ គ្នា បាន បង្ខំ អ្នក ឲ្យ ដក ប្រ
ពន្ធ ចេញ ប៉ុន្តែ តាំង ពី ដើម ដំបូង មក វា មិ
ន ដូច្នោះ ទេ។
៩ហើយ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា អ្នក ណា ដែល លែ
ង ប្រពន្ធ ខ្លួន លើក លែង តែ អំពើ សហាយស្មុ
ន់ ហើយ ទៅ រៀបការ នឹង អ្នក ផ្សេង នោះ ប្រ
ព្រឹត្ត អំពើ ផិត ក្បត់។
10 ពួក សិស្ស ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «ប្រសិន បើ បុ
រស នេះ កើត មាន ជា មួយ នឹង ប្រពន្ធ រប
ស់ ខ្លួន នោះ មិន មែន ជា ការ ល្អ ឡើយ»។
១១ ប៉ុន្តែ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា៖ « មនុស្ស ទាំង អស់ មិន អាច ទទួល ពា
ក្យ នេះ បាន ឡើយ លើក លែង តែ អ្នក ដែ
ល បាន ប្រទាន ឲ្យ ប៉ុណ្ណោះ។
12 ត្បិត មាន ឥន្ទ្រ ខ្លះ ដែល កើត ចេញ ពី
ផ្ទៃ ម្តាយ មក ហើយ មាន ឥន្ទ្រ ខ្លះ ដែល បា
ន ធ្វើ ជា ឥន្ទ្រ ពី មនុស្ស ហើយ មាន ឥន្ទ្រ

ដែល បាន តាំង ខ្លួន ជា ឥន្ទ្រ សម្រាប់ ជា
ព្រះ រាជាណាចក្រ ស្ថានសួគ៌។ អ្នក ណា អាច ទ
ទួល បាន ចូរ ឲ្យ អ្នក នោះ ទទួល ចុះ។
១៣ ពេល នោះ មាន គេ នាំ ក្មេង តូចៗ មក
ឯ លោក ដើម្បី ឲ្យ លោក ដាក់ ដៃ លើ ពួក
គេ ហើយ អធិស្ឋាន ហើយ ពួក សិស្ស ក៏ ស្តី ប
ន្ទោស ពួក គេ។
14 ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់ មាន បន្ទូល ថា ចូរ អ
ត់ ទ្រាំ នឹង ក្មេង តូចៗ ទៅ ហើយ កុំ ហាម
គេ ឲ្យ មក ឯ ខ្ញុំ ឡើយ ដ្បិត ក្នុង ចំណោម
មនុស្ស បែប នេះ គឺ ជា នគរ នៃ ស្ថានសួគ៌។
15 លោក ដាក់ ដៃ លើ ពួក គេ រួច ចាក ចេ
ញ ពី ទី នោះ។
16 ហើយ មើល ចុះ មាន មនុស្ស ម្នាក់ បាន ម
ក សួរ គាត់ ថា លោកគ្រូ ល្អ តើ ខ្ញុំ នឹង ធ្វើ
ការ ល្អ អ្វី ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ មាន ជីវិត ដ៏ នៅ អ
ស់ កល្ប ជានិច្ច?
17 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ « ហេ
តុ អ្វី បាន ជា អ្នក ហៅ ខ្ញុំ ថា ល្អ? គ្មាន
អ្វី ល្អ ក្រៅ ពី មួយ នោះ ទេ នោះ គឺ ជា
ព្រះ ប៉ុន្តែ ប្រសិន បើ អ្នក ចង់ ចូល ក្នុង ជីវិត
ចូរ កាន់ តាម បញ្ញត្តិ។
18 គាត់ សួរ គាត់ ថា តើ មួយ ណា? ព្រះយេ
ស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ «កុំ សម្លាប់ មនុស្ស កុំ
ប្រព្រឹត្ត អំពើ ផិត ក្បត់ មិន ត្រូវ លួច មិន ត្រូវ
ធ្វើ សាក្សី ក្លែង ក្លាយ
១៩ ចូរ គោរព ឪពុក ម្ដាយ របស់ អ្នក ហើយ
ត្រូវ ស្រឡាញ់ អ្នក ជិត ខាង ដូច ខ្លួន ឯង។
20 កំលោះ សួរ គាត់ ថា៖ «ខ្ញុំ បាន រក្សា រប
ស់ ទាំង នេះ តាំង ពី ក្មេង មក តើ ខ្ញុំ នៅ
ខ្វះ អ្វី?
21 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
ប្រសិន បើ អ្នក ចង់ បាន ល្អ ឥត ខ្ចោះ ចូរ
ទៅ លក់ ទ្រព្យ សម្បត្តិ ដែល ខ្លួន មាន ហើ
យ ចែក ឲ្យ ជន ក្រីក្រ នោះ អ្នក នឹង មាន
ទ្រព្យ សម្បត្តិ នៅ ស្ថាន បរមសុខ ហើយ មក
តាម ខ្ញុំ ចុះ។
22 កាល យុវជន បាន ឮ ពាក្យ នោះ ក៏ ចេ
ញ ទៅ ដោយ ទុក្ខ ព្រួយ ព្រោះ មាន ទ្រព្យ
សម្បត្តិ ច្រើន។
23 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ កាន់ សិស្ស
ថា៖ « ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ជា ប្រាកដ ថា អ្ន
ក មាន នឹង ពិបាក ចូល ទៅ ក្នុង ព្រះរាជ្យ
នៃ ស្ថាន បរមសុខ ណាស់។
២៤ហើយ ជា ថ្មី ទៀត ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា វា
ងាយស្រួល សម្រាប់ សត្វ អូដ្ឋ ដើម្បី កាត់ ភ្នែ
ក ម្ជុល ជា ជាង សម្រាប់ អ្នក មាន ដើម្បី ចូ
ល ទៅ ក្នុង នគរ ព្រះ។
25 កាល ពួក សិស្ស បាន ឮ ដូច្នោះ ក៏ ងឿង
ឆ្ងល់ ជា ខ្លាំង ដោយ ពោល ថា តើ មាន អ្នក
ណា អាច បាន សង្គ្រោះ?
26 ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវ បាន ទត ឃើញ ពួកគេ ហើ
យ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « នេះ ជា រឿ
ង មិន អាច ទៅ រួច ជា មួយ នឹង មនុស្ស
ទេ។ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងព្រះអ្វីៗទាំងអស់គឺអាចធ្វើទៅបាន។
27 រួច ពេត្រុស ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា មើល ចុះ
យើង បាន បោះ បង់ ចោល ទាំង អស់ ហើ
យ ដើរ តាម អ្នក ដូច្នេះ តើ យើង នឹង មាន អ្វី?
28 ហើយ ព្រះយេស៊ូវ មាន បន្ទូល ទៅ ពួកគេ
ថា ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា អ្នក រាល់
គ្នា ដែល បាន ដើរ តាម ខ្ញុំ នៅ ក្នុង ការ កើ
ត ឡើង វិញ នៅ ពេល ដែល បុត្រ មនុស្ស នឹ
ង អង្គុយ ក្នុង បល្ល័ង្ក នៃ សិរីល្អ របស់ ទ្រង់
នោះ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង អង្គុយ លើ បល្ល័ង្ក ដ
ប់ពីរ ដោយ វិនិច្ឆ័យ កុលសម្ព័ន្ធ ទាំង ដប់ពីរ
នៃ កុលសម្ព័ន្ធ។ អ៊ីស្រាអែល។
២៩ហើយ អស់ អ្នក ណា ដែល បាន បោះ ប
ង់ ចោល ផ្ទះ ឬ បង ប្អូន ឬ ប្អូន ស្រី ឬ ឪពុក
ម្តាយ ប្រពន្ធ ឬ កូន ឬ ដី សម្រាប់ ជា នាម រប
ស់ ខ្ញុំ នោះ នឹង ទទួល បាន មួយ រយ ដង
ហើយ នឹង ទទួល ជីវិត ដ៏ នៅ អស់ កល្ប
ជានិច្ច។
30 ប៉ុន្តែ មនុស្សជាច្រើនដែលមុនគេ នឹងក្លាយជាចុងក្រោ
យ។ ហើយចុងក្រោយគឺទីមួយ។

ជំពូកទី 20

១ត្បិត នគរ ស្ថានសួគ៌ ប្រៀប បាន នឹង បុរ
ស ម្នាក់ ជា ម្ចាស់ ផ្ទះ ដែល ចេញ ពី ព្រលឹម
ដើម្បី ជួល អ្នក ធ្វើ ការ នៅ ក្នុង ចម្ការ ទំពាំ
ង បាយ ជូរ របស់ គាត់។

២ ហើយ ពេល គាត់ បាន យល់ ព្រម ជា មួ
យ កម្មករ ក្នុង មួយ កាក់ មួយ ថ្ងៃ គាត់ ក៏ ប
ញ្ជូន ពួក គេ ទៅ ក្នុង ចម្ការ របស់ គាត់។
3 ហើយ គាត់ បាន ចេញ ប្រហែល ជា ម៉ោង
ទី បី ហើយ បាន ឃើញ អ្នក ឯ ទៀត ឈរ
នៅ ទំនេរ នៅ ក្នុង ផ្សារ
៤ហើយ បាន និយាយ ទៅ កាន់ ពួក គេ; ចូរ
អ្នក រាល់ គ្នា ទៅ ក្នុង ចម្ការ ទំពាំងបាយជូរ
ចុះ ហើយ អ្វី ដែល ត្រឹម ត្រូវ នោះ ខ្ញុំ នឹង
ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា។ ហើយពួកគេបានទៅតាមផ្លូវរបស់
ពួកគេ។
5 គាត់ បាន ចេញ ទៅ វិញ នៅ ម៉ោង ទី
ប្រាំ មួយ និង ទី ប្រាំបួន ហើយ ក៏ ធ្វើ ដូ
ច្នោះ ដែរ។
6 លុះ ដល់ ម៉ោង ទី ដប់មួយ គាត់ បាន ចេ
ញ ទៅ ឃើញ អ្នក ឯ ទៀត ឈរ នៅ ទំនេរ
ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា៖ «ហេតុ
អ្វី បាន ជា អ្នក រាល់ គ្នា ឈរ នៅ ទី
នេះ ពេញ មួយ ថ្ងៃ ដោយ ទំនេរ?
7 គេ ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «ព្រោះ គ្មាន អ្នក
ណា ជួល យើង ទេ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគេ
ថា៖ «ចូរអ្នករាល់គ្នាទៅចម្ការទំពាំងបាយជូរ។ ហើយអ្វីក៏
ដោយដែលត្រឹមត្រូវ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងទទួល។
៨ ដូច្នេះ លុះ ដល់ ល្ងាច ម្ចាស់ ចម្ការ បាន និយា
យ ទៅ កាន់ អ្នក បម្រើ របស់ គាត់ ថា ចូរ
ហៅ អ្នក ធ្វើ ការ ហើយ ឲ្យ គេ ជួល គេ ចា
ប់ ពី អ្នក ចុង ក្រោយ រហូត ដល់ អ្នក ដំបូង
។
៩ហើយ ពេល ពួក គេ មក ដល់ ដែល គេ ជួ
ល ប្រហែល ម៉ោង ដប់ មួយ ពួក គេ បាន ទ
ទួល ប្រាក់ ម្នាក់ៗ មួយ កាក់។
10 ប៉ុន្តែ ពេល ដែល អ្នក ដំបូង មក ដល់ នោះ
ពួក គេ ស្មាន ថា ពួក គេ គួរ តែ ទទួល បា
ន ច្រើន ជាង នេះ ហើយពួកគេក៏ទទួលបានប្រាក់មួ
យកាក់ដល់មនុស្សម្នាក់ៗដែរ។
១១ ហើយ កាល បាន ទទួល ហើយ គេ ក៏ រអ៊ូរ
ទាំ ទាស់ នឹង អ្នក ល្អ នៃ ផ្ទះ
12 ដោយ មាន បន្ទូល ថា អ្នក ទាំង នេះ បាន
ធ្វើ ចុង ក្រោយ តែ មួយ ម៉ោង ប៉ុណ្ណោះ ហើ
យ ទ្រង់ បាន ធ្វើ ឲ្យ ពួក គេ ស្មើ នឹង យើ
ង ដែល បាន ទទួល បន្ទុក និង កំដៅ នៃ ថ្ងៃ។
13 ប៉ុន្តែ គាត់ បាន ឆ្លើយ ទៅ ម្នាក់ ក្នុង ចំ
ណោម ពួក គេ ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «ស
ម្លាញ់ អើយ ខ្ញុំ មិន បាន ធ្វើ ខុស ទេ តើ អ្ន
ក មិន ព្រម ឲ្យ ខ្ញុំ មួយ កាក់ ទេ ឬ?
១៤ ចូរ យក របស់ នោះ ជា របស់ អ្នក ហើ
យ ទៅ តាម ផ្លូវ របស់ អ្នក៖ យើង នឹង ប្រគ
ល់ ដល់ អ្នក ចុង ក្រោយ នេះ ដូច ជា ដល់
អ្នក ដែរ។
១៥ តើ ការ ដែល ខ្ញុំ ចង់ ធ្វើ តាម ចិត្ត ខ្លួ
ន ឯង មិន មាន ច្បាប់ ទេ ឬ? តើ ភ្នែក រប
ស់ អ្នក អាក្រក់ ឬ ទេ ព្រោះ ខ្ញុំ ល្អ?
16 ដូច្នេះ អ្នក ចុង ក្រោយ នឹង ទៅ ជា មុន គេ
ហើយ អ្នក ចុង ក្រោយ បង្អស់ នឹង ត្រូវ បា
ន គេ ហៅ មក ជា ច្រើន ប៉ុន្តែ មាន មនុស្ស
តិច ណាស់ ដែល ត្រូវ បាន ជ្រើស រើស។
17 ព្រះយេស៊ូ យាង ឡើង ទៅ ក្រុង យេរូសាឡឹ
ម នាំ សិស្ស ទាំង ដប់ពីរ នាក់ ចេញ ពី ផ្លូវ
ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖
១៨ មើល ចុះ យើង ឡើង ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម
ហើយ កូន មនុស្ស នឹង ត្រូវ គេ ក្បត់ ទៅ នឹ
ង ពួក សង្ឃនាយក និង ពួក អាចារ្យ ហើយ
គេ នឹង កាត់ទោស គាត់ ដល់ ស្លាប់
១៩ហើយ នឹង បញ្ជូន គាត់ ទៅ ឲ្យ សាសន៍
ដទៃ ដើម្បី ចំអក ហើយ វាយ ដំ និង ឆ្កាង គាត់
ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី បី គាត់ នឹង រស់ ឡើង វិញ
។
20 រួច មក ម្ដាយ របស់ កូន សេបេដេ បាន ម
ក ឯ គាត់ ទាំង គោរព ប្រណិប័តន៍ គាត់ ហើ
យ ប្រាថ្នា ចង់ បាន អ្វី មួយ ពី គាត់។
21 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ នាង ថា៖ « តើ
អ្នក ចង់ ធ្វើ អ្វី? នាង ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «សូម
អនុញ្ញាត ឲ្យ កូន ប្រុស ទាំង ពីរ របស់ ខ្ញុំ
នេះ បាន អង្គុយ ម្នាក់ នៅ ខាង ស្តាំ អ្នក និង
ម្នាក់ ទៀត នៅ ខាង ឆ្វេង ក្នុង ព្រះរាជ្យ រប
ស់ អ្នក។
22 ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ថា៖ « អ្ន
ក រាល់ គ្នា មិន ដឹង ថា អ្នក សួរ អ្វី ទេ។
តើ អ្នក រាល់ គ្នា អាច ពិសា ពែង ដែល ខ្ញុំ
នឹង ទទួល បាន ហើយ ទទួល បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹ
ក ដែល ខ្ញុំ ទទួល បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ឬ ទេ?
ពួកគេនិយាយទៅកាន់គាត់ថា យើងអាចធ្វើបាន។

23 ហើយ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ផឹក ពី ពែង របស់ ខ្ញុំ
ហើយ ទទួល បុណ្យ ជ្រមុជ ដោយ បុណ្យ ជ្រមុ
ជ ទឹក ដែល ខ្ញុំ បាន ធ្វើ បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក។
ប៉ុន្តែ ការ អង្គុយ ខាង ស្តាំ និង ខាង ឆ្វេង រប
ស់ ខ្ញុំ គឺ មិន មែន ជា របស់ ខ្ញុំ ដែល ត្រូវ
ឲ្យ ទេ ប៉ុន្តែ វា នឹង ត្រូវ ធ្វើ។ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រ
ទានដល់ពួកគេ ដែលត្រូវបានរៀបចំពីព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ។
២៤ហើយ ពេល អ្នក ដប់ នាក់ បាន ឮ ដូច្នេះ
ពួក គេ មាន សេចក្តី ក្តៅ ក្រហាយ ចំពោះ ប
ង ប្អូន ទាំង ពីរ នាក់ នោះ។
25 ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវ បាន ហៅ ពួកគេ មក ហើ
យ មាន បន្ទូល ថា អ្នក រាល់ គ្នា ដឹង ថា
មេ នៃ សាសន៍ ដទៃ កាន់ អំណាច លើ ពួក
គេ ហើយ ពួក អ្នក ដែល មាន សិទ្ធិ អំណាច
យ៉ាង ខ្លាំង លើ ពួកគេ។
26 ប៉ុន្តែ វា នឹង មិន កើត ឡើង ក្នុង ចំណោម
អ្នក រាល់ គ្នា ឡើយ ប៉ុន្តែ អ្នក ណា ដែល ច
ង់ ធ្វើ ជា អ្នក ធំ ចូរ ឲ្យ អ្នក នោះ ធ្វើ ជា
អ្នក បម្រើ របស់ អ្នក។
២៧ ហើយ អ្នក ណា ដែល នឹង ធ្វើ ជា មេ
ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា ចូរ ឲ្យ អ្នក នោះ
ធ្វើ ជា អ្នក បម្រើ របស់ អ្នក
២៨ ទោះ បី ជា បុត្រ មនុស្ស បាន មក មិន
មែន ដើម្បី ត្រូវ បម្រើ ទេ គឺ ដើម្បី បម្រើ ហើ
យ ប្រគល់ ជីវិត របស់ ខ្លួន ជា ថ្លៃ លោះ ម
នុស្ស ជា ច្រើន ផង។
29 ហើយ កាល ដែល ពួក គេ ចាក ចេញ
ពី ក្រុង យេរីខូ នោះ មាន មនុស្ស យ៉ាង ច្រើ
ន ដើរ តាម ទ្រង់។
30 ហើយ មើល ចុះ មាន បុរស ខ្វាក់ ពីរ នាក់
ដែល អង្គុយ នៅ ខាង ផ្លូវ កាល បាន ឮ ថា
ព្រះយេស៊ូវ យាង កាត់ តាម នោះ ក៏ ស្រែក
ឡើង ថា សូម អាណិត មេត្តា ដល់ យើង ខ្ញុំ
ផង ឱ ព្រះ អម្ចាស់ ជា បុត្រ របស់ ព្រះបាទ ដាវី
ឌ អើយ!
31 ហើយ ហ្វូង មនុស្ស បាន ស្តី បន្ទោស ពួក
គេ ដោយ ព្រោះ ពួក គេ គួរ តែ រក្សា សន្តិភា
ព ប៉ុន្តែ ពួក គេ បាន ស្រែក កាន់ តែ ខ្លាំង
ឡើង ថា ៖ ឱ ព្រះ អម្ចាស់ ជា បុត្រ របស់
ព្រះ បាទ ដាវីឌ អើយ សូម អាណិត មេត្តា យើ
ង ខ្ញុំ ផង។
32 ព្រះយេស៊ូ ក៏ ឈប់ ហើយ ហៅ គេ មក ហើ
យ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « តើ អ្នក រាល់ គ្នា ច
ង់ ឲ្យ ខ្ញុំ ធ្វើ អ្វី ដល់ អ្នក?
33 គេ ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ អើយ សូ
ម ឲ្យ ភ្នែក របស់ យើង បាន បើក។
34 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះហឫទ័យ អាណិត អាសូ
រ ដល់ ពួក គេ ហើយ ពាល់ ភ្នែក គេ ភ្លាម
នោះ ភ្នែក របស់ គេ បាន ឃើញ ហើយ គេ
ក៏ ដើរ តាម ព្រះអង្គ ទៅ។

ជំពូកទី 21

1 កាល ពួក គេ ចូល ទៅ ជិត ក្រុង យេរូសា
ឡិម ហើយ មក ដល់ បេតផាសេ ដល់ ភ្នំ ដើម
ដើម អូលីវ រួច ក៏ ចាត់ សិស្ស ពីរ នាក់ ឲ្យ
ទៅ ព្រះយេស៊ូវ
2 ដោយ ប្រាប់ ពួកគេ ថា ចូរ ចូល ទៅ ក្នុង ភូ
មិ ទល់ មុខ អ្នក ភ្លាម នោះ អ្នក នឹង ឃើញ
លា មួយ ចង និង កូន លា មួយ នៅ ជា មួ
យ ចូរ ស្រាយ វា ហើយ នាំ វា មក ឯ ខ្ញុំ។
៣ហើយ ប្រសិន បើ អ្នក ណា ម្នាក់ និយាយ
ទៅ កាន់ អ្នក នោះ អ្នក ត្រូវ និយាយ ថា ព្រះ
អម្ចាស់ ត្រូវ ការ ពួក គេ។ ហើយភ្លាមៗនោះគាត់នឹ
ងបញ្ជូនពួកគេ។
4 ការ ទាំង អស់ នេះ បាន កើត ឡើង ដើម្បី
សម្រេច តាម ពាក្យ ដែល ព្យាការី មាន ប្រសា
សន៍ ថា
5 ចូរ ប្រាប់ កូន ស្រី របស់ ស៊ីយ៉ូន ថា មើល
ចុះ ស្តេច របស់ អ្នក បាន យាង មក ឯ អ្នក
ដោយ ស្លូតបូត ហើយ គង់ លើ លា ហើយ មា
ន កូន លា មួយ ក្បាល។
6 ពួក សិស្ស ក៏ ទៅ ធ្វើ តាម ព្រះយេស៊ូ បង្គា
ប់
7 រួច ក៏ នាំ លា និង កូន លា មក ស្លៀក ស
ម្លៀក បំពាក់ ឲ្យ វា រួច ដាក់ ឲ្យ វា នៅ ទី
នោះ។
៨ហើយ ហ្វូង មនុស្ស យ៉ាង ច្រើន កុះ សម្លៀ
ក បំពាក់ របស់ ពួក គេ នៅ តាម ផ្លូវ។ អ្នក

ខ្លះ ទៀត កាប់ មែក ឈើ ហើយ បោះ ចោល
តាម ផ្លូវ។
៩ហើយ ហ្វូង មនុស្ស ដែល បាន ទៅ មុន ហើ
យ អ្នក ដែល ដើរ តាម នោះ បាន ស្រែក
ឡើង ថា៖ «ហូសាណា ថ្វាយ ព្រះ រាជ បុត្រា ដាវី
ឌ៖ មាន ពរ ហើយ អ្នក ណា ដែល យាង ម
ក ក្នុង ព្រះនាម នៃ ព្រះ អម្ចាស់! ហូសាណានៅ
ខ្ពស់បំផុត។
១០ កាល លោក ចូល ទៅ ក្នុង ក្រុង យេរូសា
ឡិម មនុស្ស ក្រុង ទាំង អស់ រំជួល ចិត្ត ដោយ
ពោល ថា៖ «តើ អ្នក នេះ ជា អ្នក ណា?
11 មហាជន ពោល ថា៖ «នេះ ហើយ ជា ព្រះយេ
ស៊ូ ជា ព្យាការី របស់ អ្នក ស្រុក ណាសារ៉ែត
ស្រុក កាលីឡេ»។
12 ព្រះយេស៊ូ យាង ចូល ទៅ ក្នុង ព្រះវិហារ រប
ស់ ព្រះ ហើយ បណ្ដេញ អស់ អ្នក ដែល លក់
និង ទិញ ក្នុង ព្រះវិហារ ចេញ ហើយ ផ្ដួល តុ
អ្នក ដូរ ប្រាក់ និង កៅអី អ្នក លក់ ព្រាប។
13 ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា មា
ន ចែង ទុក មក ថា ផ្ទះ របស់ ខ្ញុំ នឹង ត្រូវ
ហៅ ថា ផ្ទះ នៃ ការ អធិស្ឋាន ប៉ុន្តែ អ្នក រាល់
គ្នា បាន ធ្វើ ជា រូង របស់ ចោរ។
១៤ មនុស្សខ្វាក់ និងមនុស្សខ្វិនបានមករកគាត់នៅក្នុង
ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ។ ហើយគាត់បានព្យាបាលពួកគេ។
15 កាល ពួក សង្ឃនាយក និង ពួក អាចារ្យ បា
ន ឃើញ ការ ដ៏ អស្ចារ្យ ដែល ទ្រង់ បាន ធ្វើ
ហើយ ក្មេងៗ យំ នៅ ក្នុង ព្រះ វិហារ ហើយ
និយាយ ថា ហូសាណា ដល់ ព្រះរាជបុត្រា នៃ
ដាវីឌ គេ មិន ពេញ ចិត្ត ខ្លាំង
16 ហើយ សួរ គាត់ ថា តើ អ្នក ឮ អ្វី ដែ
ល អ្នក ទាំង នេះ និយាយ? ព្រះយេស៊ូ មាន
ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «បាទ! តើ អ្នក រាល់
គ្នា មិន ដែល អាន ពាក្យ សរសើរ ពី មាត់
ទារក និង កូន ប៉ៅ ទេ?
17 លោក ក៏ ចាក ចេញ ពី ក្រុង ទៅ ភូមិ បេ
ថានី។ ហើយគាត់បានស្នាក់នៅទីនោះ។
18 លុះ ព្រឹក ឡើង ពេល គាត់ ត្រឡប់ ចូល ទី
ក្រុង គាត់ ឃ្លាន។
១៩ ហើយ កាល គាត់ ឃើញ ដើម ឧទុម្ពរ មួ
យ នៅ តាម ផ្លូវ គាត់ ក៏ ដើរ ទៅ រក ដើម
នោះ រក មិន ឃើញ ទេ គឺ មាន តែ ស្លឹក ប៉ុ
ណ្ណោះ ហើយ និយាយ ទៅ កាន់ វា ថា កុំ ឲ្យ
មាន ផ្លែ ដុះ លើ ឯង ត ទៅ មុខ រហូត ទៅ
។ ពេល នេះ ដើម ឧទុម្ពរ ក៏ ក្រៀម ស្វិត ទៅ
។
20 កាល ពួក សិស្ស ឃើញ ដូច្នោះ ក៏ ងឿង ឆ្ង
ល់ ដោយ ពោល ថា៖ «ដើម ឧទុម្ពរ ក្រៀម ស្វិ
ត ទៅ!
២១ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «
ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ជា ប្រាកដ ថា ប្រសិ
ន បើ អ្នក រាល់ គ្នា មាន ជំនឿ ហើយ មិន
សង្ស័យ ទេ អ្នក រាល់ គ្នា មិន ត្រឹម តែ ប្រព្រឹ
ត្ត ចំពោះ ដើម ឧទុម្ពរ ប៉ុណ្ណោះ ទេ ប៉ុន្តែ ប្រសិ
ន បើ អ្នក រាល់ គ្នា និយាយ ទៅ កាន់ ភ្នំ
នេះ ថា ចូរ អ្នក ដក ចេញ ទៅ។ ហើយត្រូវបោះ
ចូលទៅក្នុងសមុទ្រ។ វានឹងត្រូវធ្វើ។
២២ហើយ គ្រប់ ការណ៍ ទាំង អស់ ទោះ ជា អ្ន
ក រាល់ គ្នា សូម ដោយ ការ អធិស្ឋាន ដោយ
ជឿ នោះ អ្នក នឹង ទទួល បាន។
២៣ ហើយ ពេល គាត់ ចូល ទៅ ក្នុង ព្រះវិហា
រ ហើយ ពួក នាយក បូជាចារ្យ និង ពួក ព្រឹទ្ធាចា
រ្យ នៃ ប្រជាជន បាន មក ឯ គាត់ ខណ: ដែ
ល គាត់ កំពុង បង្រៀន ហើយ សួរ ថា៖ «តើ អ្ន
ក ធ្វើ ការ ទាំង នេះ ដោយ អំណាច អ្វី? ហើ
យ តើ អ្នក ណា បាន ឲ្យ សិទ្ធិ អំណាច នេះ?
២៤ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ទៅ គេ ថា
៖ « ខ្ញុំ នឹង សួរ អ្នក រឿង មួយ ផង ដែរ បើ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ប្រាប់ ខ្ញុំ នោះ ខ្ញុំ នឹង ប្រាប់ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ដោយ អំណាច អ្វី ដែល ខ្ញុំ ធ្វើ
ការ ទាំង នេះ។
២៥ តើ បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក របស់ លោក យ៉ូហា
ន មក ពី ណា? ពីស្ថានសួគ៌ឬរបស់មនុស្ស? ពួក
គេ គិត ជា មួយ គ្នា ថា៖ «ប្រសិន បើ យើង
នឹង និយាយ ថា មក ពី ស្ថាន សួគ៌! គាត់ នឹង
និយាយ មក យើង ថា ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្ន
ក រាល់ គ្នា មិន ជឿ គាត់?
26 ប៉ុន្តែ ប្រសិន បើ យើង នឹង និយាយ ថា ម
នុស្ស យើងខ្លាចប្រជាជន; ព្រោះគ្រប់គ្នាចាត់ទុកលោកយ៉ូ
ហានជាហោរា។
២៧ គេ ទូល ឆ្លើយ ថា៖ «យើង មិន អាច ប្រា
ប់ បាន ទេ។ ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ

ថា៖ « ខ្ញុំ ក៏ មិន ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ថា ខ្ញុំ
ធ្វើ ការ ទាំង នេះ ដោយ អាង អំណាច អ្វី»។
28 ចុះ អ្នក រាល់ គ្នា គិត យ៉ាង ណា? បុរសម្នាក់
មានកូនប្រុសពីរនាក់។ គាត់ មក ដល់ ទី មួយ ហើ
យ មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «កូន អើយ ចូរ ទៅ
ធ្វើ ការ នៅ ក្នុង ចម្ការ របស់ ខ្ញុំ ទៅ!»។
២៩ គាត់ ឆ្លើយ ថា ខ្ញុំ មិន ព្រម ទេ ប៉ុន្តែ ក្រោ
យ មក គាត់ បាន ប្រែ ចិត្ត ហើយ ទៅ។
30 ហើយ គាត់ បាន មក ដល់ ទីពីរ ហើយ បា
ន និយាយ ដូច គ្នា ។ គាត់ ឆ្លើយ ថា ខ្ញុំ ទៅ
ហើយ លោក មិន ទៅ ទេ។
31 តើ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ ទាំង ពីរ បាន
ធ្វើ តាម បំណង ប្រាថ្នា របស់ ឪពុក ឬ? ពួក
គេ និយាយ ទៅ កាន់ លោក ថា៖ «ទីមួយ»។ ព្រះ
យេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ខ្ញុំ ប្រា
ប់ អ្នក រាល់ គ្នា ជា ប្រាកដ ថា ពួក អ្នក ទា
រ ពន្ធ និង ស្រ្តី ពេស្យា ចូល ទៅ ក្នុង ព្រះរា
ជ្យ ព្រះជាម្ចាស់ នៅ មុខ អ្នក រាល់ គ្នា»។
៣២ត្បិត យ៉ូហាន បាន មក ឯ អ្នក តាម ផ្លូវ
នៃ សេចក្តី សុចរិត ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា មិន
បាន ជឿ គាត់ ទេ ប៉ុន្តែ ពួក អ្នក ទារ ពន្ធ និ
ង ពួក ពេស្យា បាន ជឿ គាត់។ ហើយ អ្នក រា
ល់ គ្នា នៅ ពេល អ្នក បាន ឃើញ វា ហើយ
អ្នក រាល់ គ្នា មិន បាន ប្រែ ចិត្ត នៅ ពេល
ក្រោយ ឡើយ ដើម្បី ឲ្យ អ្នក អាច ជឿ គាត់។
33 ចូរ ស្តាប់ ពាក្យ ប្រស្នា មួយ ទៀត ថា មា
ន ម្ចាស់ ចម្ការ ម្នាក់ បាន ដាំ ចម្ការ ទំពាំងបា
យជូរ ហើយ ធ្វើ របង ព័ទ្ធ ជុំវិញ ហើយ ជីក ក
ន្លែង ដាក់ ស្រា ទំពាំងបាយជូរ ក្នុង នោះ ហើ
យ សង់ ប៉ម មួយ ទុក ឲ្យ កសិករ ហើយ ចេ
ញ ទៅ ស្រុក ឆ្ងាយ។
៣៤ លុះ ដល់ ពេល កំណត់ ផល ហើយ នោះ
ទ្រង់ ក៏ ចាត់ អ្នក បម្រើ ទៅ ឯ ពួក អ្នក ច
ម្ការ ដើម្បី ឲ្យ ពួក គេ ទទួល ផល
៣៥ ហើយ ពួក កសិករ បាន ចាប់ អ្នក បម្រើ
របស់ គាត់ ហើយ វាយ ម្នាក់ ហើយ សម្លាប់ ម្នា
ក់ ទៀត ហើយ នឹង គប់ ដុំ ថ្ម មួយ ទៀត។
36 ជា ថ្មី ម្តង ទៀត លោក បាន ចាត់ អ្នក ប
ម្រើ ផ្សេង ទៀត ច្រើន ជាង អ្នក ទី មួយ
ទៅ ទៀត ហើយ ពួក គេ ក៏ បាន ធ្វើ ចំពោះ
ពួក គេ ដូច គ្នា។

៣៧ ប៉ុន្តែ ជា ចុង ក្រោយ ទ្រង់ បាន ចាត់ កូ
ន ប្រុស របស់ គាត់ ទៅ ឯ ពួក គេ ដោយ
មាន បន្ទូល ថា ពួក គេ នឹង គោរព ដល់ កូ
ន ប្រុស របស់ ខ្ញុំ។
៣៨ ប៉ុន្តែ កាល ពួក កសិករ ឃើញ កូន ប្រុស
នោះ ក៏ និយាយ គ្នា ថា អ្នក នេះ ជា អ្នក ទទួ
ល មរតក។ មក យើង នឹង សម្លាប់ វា ហើយ យើ
ង នឹង ចាប់ យក មរតក របស់ គាត់។
39 ហើយ គេ ចាប់ គាត់ បោះ គាត់ ចេញ ពី ចំ
ការ ហើយ សម្លាប់ គាត់។
៤០ ដូច្នេះ ពេល ម្ចាស់ ចម្ការ មក តើ គាត់ នឹង
ធ្វើ អ្វី ដល់ ពួក កសិករ ទាំង នោះ?
៤១ ពួកគេ និយាយ ទៅ កាន់ គាត់ ថា គាត់ នឹ
ង បំផ្លាញ មនុស្ស អាក្រក់ ទាំង នោះ ដោយ
វេទនា ហើយ នឹង លែង ចំការ របស់ គាត់
ទៅ អោយ អ្នក ចំការ ឯ ទៀត ដែល នឹង ផ្ត
ល់ ផល ដល់ គាត់ តាម រដូវ កាល របស់ ពួ
ក គេ។
42 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «
តើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន ដែល បាន អាន ក្នុង
គម្ពីរ ទេ ថ្ម ដែល ពួក ជាង សង់ បាន បដិសេ
ធ នោះ ក៏ ក្លាយ ទៅ ជា ក្បាល ជ្រុង ដែរ
នេះ ជា ការ របស់ ព្រះ អម្ចាស់ ហើយ ជា កា
រ អស្ចារ្យ នៅ ក្នុង ភ្នែក របស់ យើង?
៤៣ ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្ន
ក ថា នគរ នៃ ព្រះ នឹង ត្រូវ ដក ចេញ ពី
អ្នក ហើយ បាន ប្រគល់ ដល់ ប្រជាជាតិ មួយ
ដែល បង្កើត ផល នៃ វា។
៤៤ហើយ អ្នក ណា ដែល ដួល លើ ថ្ម នេះ
នឹង ត្រូវ បាក់ បែក ប៉ុន្តែ អ្នក ណា ដែល វា
ដួល នោះ នឹង កិន អ្នក នោះ ឲ្យ ទៅជា ម្សៅ
។
៤៥ ហើយ កាល ពួក សង្ឃនាយក និង ពួក ខា
ង គណៈផារីស៊ី បាន ឮ ពាក្យ ប្រស្នា របស់
លោក ហើយ ពួក គេ យល់ ថា លោក មាន
ប្រសាសន៍ អំពី ពួក គេ។
៤៦ ប៉ុន្តែ ពេល ដែល ពួក គេ ស្វែង រក ដាក់
ដៃ លើ លោក ពួក គេ បាន ភ័យ ខ្លាច ប
ណ្តា ជន ព្រោះ ពួក គេ យក លោក ធ្វើ ជា
ព្យាការី។

ជំពូកទី 22

1 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ទៅ គេ ម្ដ
ង ទៀត ដោយ ពាក្យ ប្រស្នា ថា៖
2 នគរ ស្ថានសួគ៌ ប្រៀប ដូច ជា ស្ដេច មួយ
អង្គ ដែល បាន រៀប ការ សម្រាប់ បុត្រ រប
ស់ ទ្រង់
3 ហើយ ចាត់ អ្នក បម្រើ របស់ លោក ឲ្យ
ទៅ ហៅ អ្នក ដែល គេ ស្នើ ទៅ ក្នុង ពិធី
មង្គលការ តែ គេ មិន មក ទេ។
4 ម្ដង ទៀត គាត់ ចាត់ អ្នក បម្រើ ផ្សេង ទៀ
ត ឲ្យ ចេញ ទៅ ដោយ មាន ប្រសាសន៍ ថា ចូ
រ ប្រាប់ ពួក អ្នក ដែល គេ ស្នើ ថា មើល ចុះ
ខ្ញុំ បាន រៀប ចំ អាហារ ពេល ល្ងាច ហើយ
គោ និង ហ្វូង របស់ ខ្ញុំ ត្រូវ បាន សម្លាប់ ហើ
យ អ្វីៗ ទាំង អស់ បាន ត្រៀម ជា ស្រេច
ហើយ ចូរ មក ដល់ មង្គលការ ចុះ។
5 ប៉ុន្តែ ពួក គេ បាន បំភ្លឺ ហើយ បាន ចេញ ដំ
ណើរ ទៅ ចម្ការ របស់ គាត់ ម្នាក់ ទៀត ទៅ រ
ក ទំនិញ របស់ គាត់។
៦ហើយ ពួក អ្នក ដែល នៅ សេសសល់ បា
ន ចាប់ ពួក អ្នក បម្រើ របស់ ទ្រង់ ហើយ អង្វ
រ ពួក គេ ដោយ ចិត្ត ឃោរឃៅ ហើយ បាន
សម្លាប់ ពួក គេ។
7 ប៉ុន្តែ កាល ស្ដេច បាន ឮ ដូច្នេះ ទ្រង់ ព្រះ ពិ
រោធ ហើយ ទ្រង់ ក៏ ចាត់ ពល ទ័ព ចេញ
ទៅ បំផ្លាញ ពួក ឃាតក ទាំង នោះ ហើយ ដុ
ត បំផ្លាញ ទីក្រុង ចោល។
៨ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក អ្នក ប
ម្រើ ថា៖ «ពិធី មង្គល ការ បាន ត្រៀម ខ្លួន
ជា ស្រេច ហើយ ប៉ុន្តែ អ្នក ដែល បាន ស្នើ
នោះ មិន សម សោះ»។
9 ដូច្នេះ ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា ទៅ តាម ផ្លូវ ធំ ហើ
យ តាម ដែល អ្នក រាល់ គ្នា នឹង រក ឃើញ
ចូរ សុំ រៀប ការ។
10 ដូច្នេះ អ្នក បម្រើ ទាំង នោះ បាន ចេញ
ទៅ តាម ផ្លូវ ធំ ហើយ ប្រមូល មនុស្ស ទាំង
អស់ តាម ដែល គេ បាន រក ឃើញ ទាំង អា
ក្រក់ និង ល្អ ហើយ ពិធី មង្គលការ ក៏ បាន រៀ
ប ចំ ដោយ ភ្ញៀវ។
11 កាល ស្ដេច ចូល ទៅ មើល ភ្ញៀវ ទ្រង់ ទ
ត ឃើញ បុរស ម្នាក់ ដែល មិន ស្លៀក ពាក់
ក្នុង ពិធី មង្គលការ
12 គាត់ ក៏ សួរ គាត់ ថា៖ «សម្លាញ់ អើយ ម៉េច
ក៏ ឯង មក ទី នេះ ដោយ មិន មាន សម្លៀ
ក បំពាក់ មង្គល ការ? ហើយគាត់មិនចេះនិយាយ។
១៣ ស្ដេច មាន រាជឱង្ការ ទៅ កាន់ ពួក អ្នក
បម្រើ ថា៖ «ចូរ ចង ដៃ ជើង ហើយ នាំ គាត់
ទៅ បោះ ចោល ក្នុង ទីងងឹត ខាង ក្រៅ។ នឹ
ង មាន ការ យំ និង សង្កៀត ធ្មេញ។
១៤ ព្រោះ មាន មនុស្ស ជា ច្រើន ត្រូវ បាន
ហៅ ប៉ុន្តែ មាន តិច ណាស់ ដែល ត្រូវ បាន
ជ្រើស រើស។
15 ពួក ខាង គណៈផារីស៊ី បាន ទៅ ប្រឹក្សា អំ
ពី របៀប ដែល ពួក គេ អាច នឹង ចាប់ ដៃ
គាត់ នៅ ក្នុង សុន្ទរកថា របស់ គាត់។
16 ហើយ គេ ចាត់ អ្នក កាន់ តាម ហេរ៉ូឌា
ទៅ ឯ ទ្រង់ ដោយ ពោល ថា ព្រះគ្រូ យើង ខ្ញុំ
ដឹង ថា ទ្រង់ ពិត ហើយ បង្រៀន ផ្លូវ នៃ
ព្រះ ដោយ សេចក្ដី ពិត ហើយ ក៏ មិន ខ្វល់ នឹ
ង អ្នក ណា ដែរ ត្បិត ទ្រង់ មិន ចាត់ ទុក ម
នុស្ស ទេ។
17 ដូច្នេះ ចូរ ប្រាប់ យើង ថា តើ អ្នក គិត យ៉ា
ង ណា? តើ មាន ច្បាប់ អនុញ្ញាត ឲ្យ សេសា
រ ឬ ទេ?
18 ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូ ជ្រាប ពី អំពើ ទុច្ចរិត របស់
គេ ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « ហេតុ អ្វី បាន
ជា អ្នក រាល់ គ្នា ល្បួង ខ្ញុំ?
១៩ សូម បង្ហាញ ប្រាក់ សួយសារអាករ មក ខ្ញុំ។
គេ យក ប្រាក់ មួយ កាក់ មក ព្រះអង្គ។
20 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា៖ « តើ រូ
ប នេះ ជា អ្នក ណា?
21 គេ និយាយ ទៅ កាន់ គាត់ ថា សេសារ។ ព្រះ
អង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ « ដូច្នេះ ចូរប្រគល់របស់ដែ
លសេសារទៅជារបស់សេសារ។ ហើយចំពោះព្រះជាម្ចា
ស់នូវអ្វីៗដែលជារបស់ព្រះជាម្ចាស់។
22 កាល គេ បាន ឮ ពាក្យ ទាំង នេះ ហើយ
គេ ក៏ កោត ស្ញើច ជា ខ្លាំង ហើយ ចាក ចេ
ញ ពី ទ្រង់ ទៅ។
23 នៅ ថ្ងៃ ដដែល នោះ ពួក ខាង គណៈសាឌូ
ស៊ី បាន ចូល មក គាល់ ទ្រង់ ហើយ ពោល

ថា គ្មាន ការ រស់ ឡើង វិញ ទេ ក៏ សួរ ទ្រ
ង់ ថា
២៤ ដោយ ពោល ថា លោក គ្រូ លោក ម៉ូសេ មា
ន ប្រសាសន៍ ថា៖ «ប្រសិន បើ បុរស ណា ម្នា
ក់ ស្លាប់ ទៅ គ្មាន កូន ទេ ប្អូន ប្រុស គាត់ នឹ
ង យក ប្រពន្ធ គាត់ ហើយ បង្កើត ពូជ ដល់
បង ប្រុស គាត់។
25 ឥឡូវ នេះ មាន បង ប្អូន ប្រាំពីរ នាក់ នៅ
ជា មួយ យើង ហើយ អ្នក ទី មួយ នៅ ពេល
ដែល គាត់ បាន រៀប ការ នឹង ប្រពន្ធ ហើយ
បាន ស្លាប់ ទៅ ហើយ ដោយ គ្មាន បញ្ហា នោះ
បាន ទុក ប្រពន្ធ ទៅ ឲ្យ បង ប្រុស គាត់។
២៦ ដូចគ្នាដែរ ទីពីរ និងទីបី ដល់ទីប្រាំពីរ។
២៧ ហើយ ចុង ក្រោយ បង្អស់ ស្ត្រី នោះ ក៏ ស្លា
ប់ ដែរ។
28 ដូច្នេះ ក្នុង ការ ប្រោស ឲ្យ រស់ ឡើង វិញ
តើ នាង នឹង ក្លាយ ជា ប្រពន្ធ នរណា ក្នុង ចំ
ណោម អ្នក ទាំង ប្រាំពីរ? ព្រោះពួកគេទាំងអស់គ្នាមា
ននាង។
29 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « អ្ន
ក រាល់ គ្នា ធ្វើ ខុស ដោយ មិន បាន ស្គាល់
បទ គម្ពីរ ឬ ឫទ្ធានុភាព នៃ ព្រះ។
៣០ដ្បិត នៅ ពេល រស់ ឡើង វិញ ពួក គេ មិ
ន បាន រៀប ការ ឬ ក៏ មិន បាន រៀប ការ
ទេ គឺ ដូច ជា ពួក ទេវតា របស់ ព្រះ នៅ ស្ថា
ន សួគ៌។
31 ប៉ុន្តែ ដូច ជា បាន ប៉ះ ដល់ ការ ប្រោស ម
នុស្ស ស្លាប់ ឲ្យ រស់ ឡើង វិញ តើ អ្នក រាល់
គ្នា មិន បាន អាន សេចក្តី ដែល ព្រះ បាន
មាន បន្ទូល ទៅ កាន់ អ្នក ទេ ថា
៣២ ខ្ញុំ ជា ព្រះ របស់ អ័ប្រាហាំ ជា ព្រះ រប
ស់ អ៊ីសាក និង ជា ព្រះ របស់ យ៉ាកុប? ព្រះ មិ
ន មែន ជា ព្រះ នៃ មនុស្ស ស្លាប់ ទេ គឺ
ជា ព្រះ នៃ មនុស្ស រស់។
៣៣ហើយ កាល ហ្វូង មនុស្ស បាន ឮ ដូច្នេះ ពួ
ក គេ ងឿង ឆ្ងល់ ចំពោះ គោល លទ្ធិ របស់
លោក។
៣៤ ប៉ុន្តែ កាល ពួក ខាង គណៈផារីស៊ី បាន ឮ
ថា ទ្រង់ បាន ដាក់ ពួក សាឌូស៊ី ឲ្យ នៅ
ស្ងៀម នោះ ក៏ មក ប្រជុំ គ្នា។
35 ពេល នោះ មាន ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម ពួក
គេ ជា មេធាវី បាន សួរ សំណួរ មួយ ល្បង គា
ត់ ហើយ និយាយ ថា
៣៦ លោកគ្រូ តើមួយណាជាបញ្ញត្តិដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងក្រិត្យ
វិន័យ?
៣៧ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
អ្នក ត្រូវ ស្រឡាញ់ ព្រះអម្ចាស់ ជា ព្រះ របស់
អ្នក ឲ្យ អស់ ពី ចិត្ត អស់ ពី ព្រលឹង ហើយ អ
ស់ ពី គំនិត។
៣៨ នេះ ជា បញ្ញត្តិ ទី ១ និង ដ៏ អស្ចារ្យ។
39 ហើយ ទីពីរ គឺ ដូច ជា វា គឺ អ្នក ត្រូវ
ស្រឡាញ់ អ្នក ជិត ខាង ដូច ជា ខ្លួន ឯង។
40 នៅ លើ បញ្ញត្តិ ទាំង ពីរ នេះ ក្រិត្យ វិន័យ និ
ង ព្យាការី ទាំង អស់ ត្រូវ ព្យួរ។
41 ពេល ដែល ពួក ផារិស៊ី មក ជុំ គ្នា ព្រះយេ
ស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល សួរ គេ ថា៖
42 ដោយ និយាយ ថា តើ អ្នក រាល់ គ្នា គិត
យ៉ាង ណា អំពី ព្រះ គ្រីស្ទ? តើគាត់ជាកូនអ្នកណា?
ពួក គេ និយាយ ទៅ កាន់ លោក ថា៖ «ព្រះ
រាជ បុត្រា របស់ ព្រះបាទ ដាវីឌ»។
43 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា៖ «តើ
ព្រះបាទ ដាវីឌ ហៅ ព្រះអង្គ ថា ព្រះអម្ចាស់
យ៉ាង ដូច ម្តេច?
44 ព្រះអម្ចាស់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ កាន់ ព្រះអ
ម្ចាស់ របស់ ខ្ញុំ ថា៖ «អ្នក អង្គុយ ខាង ស្តាំ ដែ
រហូត ដល់ យើង ដាក់ ខ្មាំង សត្រូវ របស់ អ្ន
ក ជាក់ ជើង អ្នក?
45 បើ ដាវីឌ ហៅ គាត់ ថា ព្រះអម្ចាស់ តើ គា
ត់ ជា កូន របស់ គាត់ យ៉ាង ណា?
៤៦ ហើយ គ្មាន នរណា អាច ឆ្លើយ គាត់ បា
ន មួយ ម៉ាត់ ឡើយ ហើយ ក៏ មិន មាន នរ
ណា ម្នាក់ ចាប់ ផ្តើម សួរ គាត់ ពី ថ្ងៃ នោះ
ទៀត ឡើយ។

ជំពូកទី 23

1 បន្ទាប់ មក ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ ប
ណ្ដា ជន និង ពួក សិស្ស ថា៖
2 ដោយ ពោល ថា ពួក អាចារ្យ និង ពួក ផារិ
ស៊ី អង្គុយ នៅ កន្លែង របស់ លោក ម៉ូសេ

3 ដូច្នេះ អ្វីៗ ទាំង អស់ ដែល ពួក គេ ស្នើ
ឲ្យ អ្នក សង្កេត នោះ អ្នក ដែល សង្កេត ហើយ
ធ្វើ។ ប៉ុន្តែ អ្នក រាល់ គ្នា មិន ធ្វើ តាម អំពើ
ដែល គេ ធ្វើ ឡើយ ដ្បិត គេ និយាយ ហើយ
មិន ធ្វើ។
4 ដ្បិត គេ ចង បន្ទុក ដ៏ ធ្ងន់ ហើយ កើត ទុ
ក្ខ ព្រួយ ហើយ ដាក់ លើ ស្មា មនុស្ស។ ប៉ុន្តែ ពួ
កគេ ផ្ទាល់ នឹង មិន ធ្វើ ចលនា ដោយ ម្រាម
ដៃ ម្ខាង របស់ ពួកគេ ឡើយ។
5 ប៉ុន្តែ កិច្ចការ ទាំង អស់ ដែល គេ ធ្វើ ដើ
ម្បី ឲ្យ មនុស្ស គេ ឃើញ គឺ គេ ធ្វើ ឲ្យ មា
ន រូប រាង ទូលាយ ហើយ ពង្រីក ព្រំ ប្រទល់
នៃ សម្លៀក បំពាក់ របស់ ខ្លួន
៦ ហើយ ស្រឡាញ់ បន្ទប់ ខាង លើ បំផុត ក្នុ
ង ពិធី ជប់លៀង និង កៅអី ធំៗ ក្នុង សាលា
ប្រជុំ
៧ ហើយ ជំរាបសួរ នៅ តាម ទីផ្សារ ហើយ គេ
ហៅ មនុស្ស ថា រ៉ាប៊ី រ៉ាប៊ី។
៨ ប៉ុន្តែ កុំ ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា ហៅ ថា រ៉ាប៊ី ឡើ
យ ដ្បិត មាន តែ ម្នាក់ ជា ម្ចាស់ របស់ អ្នក
គឺ ជា ព្រះ គ្រីស្ទ។ ហើយអ្នកទាំងអស់គ្នាជាបងប្អូននឹ
ងគ្នា។
៩ ហើយ កុំ ហៅ អ្នក ណា ថា បិតា របស់ អ្ន
ក នៅ លើ ផែនដី ឡើយ ដ្បិត មាន តែ មួ
យ គត់ គឺ បិតា របស់ អ្នក ដែល គង់ នៅ ស្ថា
នសួគ៌។
10 មិន ត្រូវ ហៅ អ្នក រាល់ គ្នា ថា ជា ម្ចា
ស់ ឡើយ ដ្បិត មាន តែ ម្នាក់ ជា ម្ចាស់ រប
ស់ អ្នក សូម្បី តែ ព្រះគ្រិស្ត។
១១ ប៉ុន្តែ អ្នក ណា ដែល ធំ ជាង គេ ក្នុង ចំ
ណោម អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ធ្វើ ជា អ្នក ប
ម្រើ របស់ អ្នក។
១២ហើយ អ្នក ណា ដែល លើក តម្កើង ខ្លួន
ឯង នឹង ត្រូវ បន្ទាប ខ្លួន។ ហើយអ្នកដែលបន្ទាបខ្លួ
ននឹងត្រូវលើកតម្កើង។
១៣ ប៉ុន្តែ វេទនា ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា ពួក អាចារ្យ
និង ពួក ផារិស៊ី ជា មនុស្ស មាន ពុត! ដ្បិត អ្ន
ក រាល់ គ្នា បាន បិទ ទ្វារ នគរ ស្ថានសួគ៌ ប្រ
ឆាំង នឹង មនុស្ស ដ្បិត អ្នក រាល់ គ្នា មិន ចូ
ល ទៅ ក្នុង ខ្លួន ឡើយ ហើយ ក៏ មិន ទទួ
ល រង ទុក្ខ លំបាក ដល់ អ្នក ដែល ចូល
ទៅ ដែរ។
១៤ ពួកអាចារ្យ និងពួកផារីស៊ី ជាពួកពុតត្បុតអើយ! ដ្បិ
ត អ្នក រាល់ គ្នា លេប ត្របាក់ ផ្ទះ ស្ត្រី មេម៉ា
យ ហើយ ធ្វើ ពុត ជា អធិស្ឋាន យ៉ាង យូរ ដូ
ច្នេះ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ទទួល ទោស ធំ ជាង។
១៥ ពួកអាចារ្យ និងពួកផារីស៊ី ជាពួកពុតត្បុតអើយ! ដ្បិ
ត អ្នក រាល់ គ្នា ដើរ កាត់ សមុទ្រ និង ដី ដើ
ម្បី បង្កើត មនុស្ស មួយ សាសនា ហើយ ពេល
អ្នក រាល់ គ្នា បាន បង្កើត ឡើង អ្នក រាល់
គ្នា ធ្វើ ឲ្យ គាត់ ក្លាយ ជា កូន នរក ច្រើន
ជាង ខ្លួន ឯង ពីរ ដង។
16 វេទនា ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា ជា អ្នក នាំ ផ្លូ
វ ខ្វាក់ ដែល និយាយ ថា អ្នក ណា ដែល ស្បួ
ថ នឹង ព្រះ វិហារ នោះ មិន មាន អ្វី សោះ។ ប៉ុ
ន្តែ អ្នក ណា ស្បួថ នឹង មាស ព្រះវិហារ អ្នក
នោះ ជា កូន បំណុល!
១៧ មនុស្ស ល្ងង់ និង ខ្វាក់ អើយ តើ មាស ធំ
ជាង ឬ ជា ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ ដែល ញែក មា
ស ជា បរិសុទ្ធ?
១៨ហើយ អ្នក ណា ដែល ស្បួថ នឹង អាសនៈ
នោះ គ្មាន អ្វី សោះ។ អ្នកណាស្បួថដោយយកអំ
ណោយដែលមាននៅលើវា អ្នកនោះមានទោស។
១៩ អ្នក រាល់ គ្នា ជា មនុស្ស ល្ងីល្ងើ និង ខ្វាក់
អើយ តើ វា ធំ ជាង អំណោយ ឬ អាសនៈ ដៃ
ល ញែក អំណោយ នោះ ជា បរិសុទ្ធ?
20 ដូច្នេះ អ្នក ណា ដែល ស្បួថ នឹង អាសនៈ អ្ន
ក នោះ ស្បួថ នឹង អាសនៈ នេះ និង ដោយ
គ្រប់ ការណ៍ នៅ លើ អាសនៈ។
២១ហើយ អ្នក ណា ដែល ស្បួថ នឹង ព្រះវិហា
រ បរិសុទ្ធ អ្នក នោះ ស្បួថ ដោយ វា និង ដោ
យ អ្នក ដែល នៅ ក្នុង នោះ។
២២ ហើយ អ្នក ណា ដែល ស្បួថ នឹង ស្ថានសួ
គ៌ នោះ ស្បួថ ដោយ បល្ល័ង្ក នៃ ព្រះ និង ដោ
យ អ្នក ដែល គង់ នៅ លើ នោះ។
២៣ ពួកអាចារ្យ និង ពួកផារីស៊ី ជាពួកពុតត្បុតអើយ! ដ្បិ
ត អ្នក រាល់ គ្នា បង់ មួយ ភាគ ក្នុង ដប់
នៃ ជីអង្កាម និង អានីស និង ជីមមីន ហើយ បា
ន លុប ចោល រឿង ដែល មាន ទម្ងន់ ធ្ងន់
ជាង ច្បាប់ ការ ជំនុំជំរះ សេចក្ដី មេត្តា ករុណា និ
ង សេចក្ដី ជំនឿ៖ ការ ទាំង នេះ អ្នក គួរ តែ

ធ្វើ ហើយ មិន ត្រូវ ទុក មួយ ទៀត ចោល
ឡើយ។
24 អ្នក រាល់ គ្នា ជា អ្នក នាំ ផ្លូវ ដែល ខ្វា
ក់ ភ្នែក ហើយ លេប សត្វ អូដ្ឋ។
២៥ ពួកអាចារ្យ និង ពួកផារីស៊ី ជាពួកពុតត្បុតអើយ! ដ្បិ
ត អ្នក រាល់ គ្នា ធ្វើ ការ សម្អាត ផ្នែក ខាង
ក្រៅ នៃ ពែង និង ចាន ប៉ុន្តែ ក្នុង នោះ ពោរពេ
ញ ទៅ ដោយ ការ ជំរិត យក ប្រាក់ និង លើ
ស ចំណុះ។
26 អ្នក ខាង គណៈផារីស៊ី ខ្វាក់ អើយ ចូរ សម្អា
ត របស់ ដែល នៅ ក្នុង ពែង និង ចាន ជា មុ
ន សិន ដើម្បី ឲ្យ ផ្នែក ខាង ក្រៅ បាន ស្អា
ត ផង ដែរ។
២៧ ពួកអាចារ្យ និងពួកផារីស៊ី ជាពួកពុតត្បុតអើយ! ដ្បិ
ត អ្នក រាល់ គ្នា ប្រៀប បាន ទៅ នឹង ផ្នូរ
ដែល មាន ពណ៌ ស ដែល ពិត ជា មើល
ទៅ ខាង ក្រៅ យ៉ាង ស្រស់ ស្អាត ប៉ុន្តែ នៅ
ខាង ក្នុង ពោរពេញ ទៅ ដោយ ឆ្អឹង មនុស្ស
ស្លាប់ និង ភាព មិន បរិសុទ្ធ ទាំង អស់។
28 សូម្បីតែ អ្នក ពី ខាង ក្រៅ ក៏ បង្ហាញ ថា
សុចរិត ចំពោះ មនុស្ស ដែរ ប៉ុន្តែ ក្នុង ខ្លួន អ្ន
ក ពោរពេញ ទៅ ដោយ ការ លាក់ពុត និង អំ
ពើ ទុច្ចរិត។
២៩ ពួកអាចារ្យ និងពួកផារីស៊ី ជាពួកពុតត្បុតអើយ! ពី
ព្រោះ អ្នក រាល់ គ្នា សង់ ផ្នូរ របស់ ព្យាការី
ហើយ តុបតែង ផ្នូរ របស់ មនុស្ស សុចរិត
៣០ហើយ ចូរ និយាយ ថា បើ យើង នៅ ក្នុង ជំ
នាន់ នៃ បុព្វបុរស របស់ យើង នោះ យើង នឹ
ង មិន បាន រួម ចំណែក ជា មួយ នឹង ពួក
គេ ក្នុង ឈាម នៃ ព្យាការី ឡើយ។
៣១ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា ធ្វើ ជា
សាក្សី ចំពោះ ខ្លួន អ្នក ថា អ្នក រាល់ គ្នា ជា
កូន ចៅ របស់ ពួក គេ ដែល បាន សម្លាប់
ព្យាការី។
៣២ ចូរ បំពេញ តាម រង្វាស់ នៃ បុព្វបុរស រប
ស់ អ្នក។
33 សត្វពស់អើយ ជំនាន់ពស់វែកអើយ តើអ្នកអាចគេចផុ
តពីសេចក្ដីវិនាសនៃឋាននរកដោយរបៀបណា?
៣៤ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ មើល ចុះ យើង ចាត់
ព្យាការី និង ពួក អ្នក ប្រាជ្ញ និង អាចារ្យ មក
ឯ អ្នក រាល់ គ្នា៖ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ស
ម្លាប់ ហើយ ឆ្កាង ពួក គេ ខ្លះ។ ហើយ អ្នក រា
ល់ គ្នា នឹង វាយ ដំ ខ្លះ នៅ ក្នុង សាលា ប្រ
ជុំ របស់ អ្នក ហើយ បៀតបៀន ពួក គេ ពី ក្រុ
ង មួយ ទៅ ក្រុង។
35 ដើម្បី ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា បាន មក លើ
ឈាម សុចរិត ទាំង អស់ ដែល បាន បង្ហូរ ម
ក លើ ផែនដី ចាប់ តាំង ពី ឈាម របស់ អេបិ
ល ដ៏ សុចរិត រហូត ដល់ ឈាម របស់ សាការី
ជា កូន របស់ បារ៉ាគា ដែល អ្នក បាន សម្លា
ប់ នៅ ចន្លោះ ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ និង អាសនៈ។
៣៦ យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា រឿង ទាំ
ង នេះ នឹង កើត មាន ដល់ មនុស្ស ជំនាន់
នេះ។
៣៧ ឱ ក្រុងយេរូសាឡិម ក្រុងយេរូសាឡិមអើយ អ្នកដែ
លបានសម្លាប់ព្យាការី ហើយបានគប់ពួកអ្នកដែលត្រូវបា
នបញ្ជូនមករកអ្នក តើប៉ុន្មានដងដែលខ្ញុំនឹងប្រមូលកូនរប
ស់អ្នកមកជាមួយគ្នា ដូចជាមេមាន់ប្រមូលមាន់នៅក្រោម
ស្លាបរបស់វា ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនព្រមទេ!
៣៨ មើល ចុះ ផ្ទះ របស់ អ្នក ត្រូវ បាន ទុក
ឲ្យ អ្នក នៅ ស្ងាត់ ស្ងៀម។
៣៩ត្បិត ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា អ្នក រាល់ គ្នា នឹង
មិន ឃើញ ខ្ញុំ ពី ពេល នេះ ទេ រហូត ដល់
អ្នក នឹង និយាយ ថា មាន ពរ ហើយ អ្នក
ណា ដែល មក ក្នុង ព្រះ នាម នៃ ព្រះ អម្ចា
ស់។

ជំពូកទី 24

1 ព្រះយេស៊ូ យាង ចេញ ពី ព្រះវិហារ ហើយ ពួ
ក សិស្ស ចូល មក ជិត ព្រះអង្គ ដើម្បី បង្ហា
ញ អគារ នានា ក្នុង ព្រះវិហារ។
2 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « អ្ន
ក រាល់ គ្នា ឃើញ របស់ ទាំង នេះ ឬ? ខ្ញុំ
ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ជា ប្រាកដ ថា នៅ ទី
នេះ នឹង មិន មាន ថ្ម មួយ ដុំ លើ ថ្ម មួ
យ ទៀត ឡើយ ដែល នឹង មិន ត្រូវ បោះ ចោ
ល ឡើយ។
3 ហើយ ពេល ដែល ទ្រង់ គង់ លើ ភ្នំ ដើម
អូលីវ ពួក សិស្ស បាន មក ឯ ទ្រង់ ដោយ
ស្ងាត់ៗ ដោយ សួរ ថា ចូរ ប្រាប់ យើង ខ្ញុំ ចុះ
តើ ការ ទាំង នេះ នឹង កើត ឡើង នៅ ពេ

ល ណា? តើ អ្វី នឹង ជា ទី សំគាល់ នៃ កា
រ យាង មក របស់ អ្នក និង ពី ចុង បញ្ចប់
នៃ ពិភពលោក?
4 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ចូរ
ប្រយ័ត្ន កុំ ឲ្យ អ្នក ណា បោក បញ្ឆោត អ្នក រា
ល់ គ្នា ឡើយ។
5 ដ្បិត នឹង មាន មនុស្ស ជា ច្រើន មក ក្នុង
នាម ខ្ញុំ ដោយ ពោល ថា ខ្ញុំ ជា ព្រះ គ្រីស្ទ ហើ
យនឹងបញ្ឆោតមនុស្សជាច្រើន។
៦ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង បាន ឮ អំពី ស
ង្គ្រាម និង ពាក្យ ចចាមអារ៉ាម អំពី សង្គ្រាម ចូរ
មើល ថា អ្នក រាល់ គ្នា មិន ត្រូវ តក់ស្លុត ឡើ
យ ដ្បិត ការ ទាំង អស់ នេះ ត្រូវ តែ កើត
ឡើង ប៉ុន្តែ ទី បញ្ចប់ នៅ មិន ទាន់ មាន
នៅ ឡើយ ទេ។
៧ត្បិត ប្រជាជាតិ នឹង ក្រោក ឡើង ទាស់ នឹ
ង ប្រជាជាតិ ហើយ នគរ នឹង ទាស់ នឹង នគរ
ហើយ នឹង មាន ទុរ្ភិក្ស និង ជំងឺ អាសន្នរោគ និ
ង ការ រញ្ជួយ ដី នៅ កន្លែង ផ្សេង គ្នា។
៨ ទាំង អស់ នេះ ជា ការ ចាប់ ផ្តើម នៃ ទុ
ក្ខ ព្រួយ។
៩ ពេល នោះ ពួក គេ នឹង បញ្ជូន អ្នក ទៅ រ
ង ទុក្ខ ហើយ នឹង សម្លាប់ អ្នក ហើយ អ្នក រា
ល់ គ្នា នឹង ត្រូវ គេ ស្អប់ ពី គ្រប់ ជាតិ សា
សន៍ ដោយ សារ តែ នាម យើង។
១០ហើយ បន្ទាប់ មក មនុស្ស ជា ច្រើន នឹង ត្រូ
វ អាក់ អន់ ចិត្ត ហើយ នឹង ក្បត់ គ្នា ទៅ វិ
ញ ទៅ មក ហើយ នឹង ស្អប់ គ្នា ទៅ វិញ
ទៅ មក។
១១ ហើយ ហោរា ក្លែងក្លាយ ជា ច្រើន នឹង
ក្រោក ឡើង ហើយ នឹង បោក បញ្ឆោត ជា ច្រើ
ន។
១២ហើយ ដោយ ព្រោះ អំពើ ទុច្ចរិត នឹង មា
ន ច្រើន ឡើង សេចក្តី ស្រឡាញ់ របស់ មនុ
ស្ស ជា ច្រើន នឹង ចុះ ត្រជាក់។
១៣ ប៉ុន្តែ អ្នក ណា ដែល ស៊ូ ទ្រាំ ដរាប ដ
ល់ ទី បំផុត អ្នក នោះ នឹង បាន សង្គ្រោះ។
១៤ហើយ ដំណឹង ល្អ នៃ នគរ នេះ នឹង ត្រូ
វ បាន ប្រកាស នៅ ទូទាំង ពិភពលោក សម្រា
ប់ ជា សាក្សី ដល់ គ្រប់ ជាតិសាសន៍ ហើយបន្ទា
ប់មកទីបញ្ចប់នឹងមកដល់។
១៥ ដូច្នេះ ពេល ណា អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ឃើ
ញ សេចក្តី គួរ ស្អប់ ខ្ពើម នៃ សេចក្តី វិនាស
ដែល បាន ថ្លែង ដោយ ហោរា ដានីយ៉ែល ឈ
រ ក្នុង ទី បរិសុទ្ធ (អ្នក ណា ដែល អាន សូម
ឲ្យ គាត់ យល់៖)
16 ដូច្នេះ ចូរ ឲ្យ ពួក អ្នក នៅ ស្រុក យូដា រ
ត់ ទៅ លើ ភ្នំ
17 កុំ ឲ្យ អ្នក ដែល នៅ លើ ដំបូល ផ្ទះ
ចុះ មក យក អ្វី ពី ផ្ទះ របស់ ខ្លួន ឡើយ
18 មិន ត្រូវ ឲ្យ អ្នក ដែល នៅ វាល ត្រឡប់
ទៅ យក សម្លៀក បំពាក់ របស់ ខ្លួន វិញ ឡើ
យ។
១៩ហើយ វេទនា ដល់ អស់ អ្នក ដែល មាន
កូន ហើយ ដល់ អ្នក ដែល បំបៅ កូន នៅ
ថ្ងៃ នោះ!
20 ប៉ុន្តែ ចូរ អធិស្ឋាន កុំ ឲ្យ ការ ហោះ ហើរ រ
បស់ អ្នក នៅ ក្នុង រដូវរងា ឬ នៅ ថ្ងៃ សប្ប័
ទ ឡើយ
២១ត្បិត ពេល នោះ នឹង មាន ទុក្ខ វេទនា យ៉ា
ង ខ្លាំង ដែល មិន មាន តាំង ពី ការ ចាប់
ផ្តើម នៃ ពិភពលោក មក ដល់ ពេល នេះ ឬ
ក៏ មិន ដែល នឹង មាន ដែរ។
22 ហើយ លើកលែង តែ ថ្ងៃ ទាំង នោះ ត្រូវ
បាន ខ្លី នោះ គ្មាន សាច់ ឈាម ត្រូវ បាន ស
ង្គ្រោះ ឡើយ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ ជា ប្រយោជន៍ ដ
ល់ អ្នក រើស តាំង ថ្ងៃ នោះ នឹង ត្រូវ បាន
ខ្លី។
២៣ ពេល នោះ ប្រសិន បើ អ្នក ណា ម្នាក់ នឹ
ង ប្រាប់ អ្នក ថា មើល៍ នេះ ជា ព្រះ គ្រីស្ទ ឬ
នៅ ទី នោះ។ ជឿទេ
២៤ត្បិត នឹង មាន ព្រះគ្រីស្ទ ក្លែងក្លាយ និង ព្យា
ការី ក្លែង ក្លាយ ហើយ នឹង បង្ហាញ ទីសំគាល់ និ
ង ការអស្ចារ្យ យ៉ាង ធំ បើអាច ពួកគេនឹងបញ្ឆោតអ្ន
ករើសតាំង។
២៥ មើល ចុះ ខ្ញុំ បាន ប្រាប់ អ្នក ពី មុន មក។
26 ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ បើ គេ នឹង ប្រាប់ អ្នក
ថា មើល ចុះ គាត់ នៅ ក្នុង ទីរហោស្ថាន កុំចេញ
ទៅមើល គាត់ស្ថិតនៅក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់។ ជឿទេ
២៧ត្បិត ដូច ជា ផ្លេកបន្ទោរ ចេញ ពី ទិស ខា
ង កើត ហើយ ភ្លឺ សូម្បី តែ ទៅ ខាង លិច។ បុ
ត្រមនុស្សក៏នឹងមកដល់ដែរ។

28 ត្បិត នៅ កន្លែង ណា ក៏ ដោយ ឥន្ទ្រី នឹង
មក ជុំ គ្នា
២៩ រំពេច បន្ទាប់ ពី សេចក្តី វេទនា នៃ ថ្ងៃ
នោះ ព្រះអាទិត្យ នឹង ងងឹត ហើយ ព្រះច័ន្ទ នឹង
មិន ផ្តល់ ពន្លឺ ដល់ នាង ហើយ ផ្កាយ នឹង ធ្លា
ក់ ពី លើ មេឃ ហើយ អំណាច នៃ ស្ថានសួ
គ៌ នឹង ត្រូវ កក្រើក។
30 ហើយបន្ទាប់មកនឹងលេចមកនូវទីសំគាល់របស់បុត្រម
នុស្សនៅស្ថានសួគ៌ ហើយបន្ទាប់មកកុលសម្ព័ន្ធទាំងអស់
នៅលើផែនដីនឹងកាន់ទុក្ខ ហើយពួកគេនឹងឃើញបុត្រមនុ
ស្សយាងមកក្នុងពពកនៃស្ថានសួគ៌ដោយអំណាច និងសិរី
រុងរឿងដ៏អស្ចារ្យ។
៣១ហើយ គាត់ នឹង ចាត់ ពួក ទេវតា របស់
គាត់ ដោយ បន្លឺ សំឡេង ត្រែ យ៉ាង ខ្លាំង ហើ
យ ពួក គេ នឹង ប្រមូល ពួក អ្នក រើស តាំ
ង របស់ គាត់ ពី ខ្យល់ ទាំង បួន ពី ចុង មេ
ឃ ម្ខាង ទៅ ម្ខាង ទៀត។
៣២ ឥឡូវ នេះ ចូរ រៀន ពាក្យ ប្រៀបធៀប អំ
ពី ដើម ឧទុម្ពរ ពេល មែក របស់ វា ទន់ ហើ
យ ដុះ ស្លឹក អ្នក រាល់ គ្នា ដឹង ថា រដូវ ក្តៅ
ជិត មក ដល់ ហើយ។
៣៣ ដូច្នេះ ដូចគ្នាដែរ ពេល ណា អ្នក រាល់ គ្នា
ឃើញ របស់ ទាំង នេះ ចូរ ដឹង ថា វា នៅ ជិ
ត ហើយ សូម្បី តែ នៅ មាត់ ទ្វារ ក៏ ដោយ។
34 យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា ជំនាន់
នេះ នឹង មិន កន្លង ផុត ទៅ ឡើយ ដរាប
ណា អ្វីៗ ទាំង អស់ នេះ ត្រូវ បាន សម្រេច។
35 ស្ថានសួគ៌ និងផែនដីនឹងរលាយបាត់ទៅ ប៉ុន្តែពាក្យរប
ស់ខ្ញុំនឹងមិនរលាយបាត់ឡើយ។
៣៦ ប៉ុន្តែ ពី ថ្ងៃ និង ម៉ោង នោះ គ្មាន អ្នក
ណា ស្គាល់ ទេ មិនមែន ទេវតា នៃ ស្ថានសួគ៌
ទេ គឺ មាន តែ ព្រះវរបិតា ខ្ញុំ ប៉ុណ្ណោះ។
៣៧ ប៉ុន្តែ ដូច ជា ជំនាន់ របស់ ណូអេ នោះ កា
រ យាង មក នៃ កូន មនុស្ស ក៏ នឹង កើត
ឡើង ដែរ។
៣៨ ព្រោះ ដូច ជា នៅ មុន ទឹក ជំនន់ ពួក
គេ កំពុង ស៊ី ផឹក រៀប ការ និង រៀប ការ រហូ
ត ដល់ ថ្ងៃ ដែល ណូអេ ចូល ទៅ ក្នុង ហិប
៣៩ ហើយ មិន ដឹង ទាល់ តែ ទឹក ជំនន់ ម
ក ដល់ ហើយ យក ពួក គេ ទាំង អស់ ទៅ។
បុត្រមនុស្សក៏នឹងមកដល់ដែរ។

40 បន្ទាប់មក ពីរនាក់នឹងនៅវាល។ មួយនឹងត្រូវយក ហើ
យម្នាក់ទៀតទុកចោល។
41 ស្ត្រីពីរនាក់នឹងកិនស្រូវ។ មួយនឹងត្រូវយក ហើយម្នាក់
ទៀតទុកចោល។
៤២ ដូច្នេះ ចូរ ប្រុង ប្រយ័ត្ន ចុះ ដ្បិត អ្នក រាល់
គ្នា មិន ដឹង ថា ព្រះ អម្ចាស់ របស់ អ្នក នឹង
មក ដល់ ម៉ោង ណា ទេ។
៤៣ ប៉ុន្តែ ចូរ ដឹង ការ នេះ ថា ប្រសិន បើ អ្ន
ក ល្អ នៃ ផ្ទះ បាន ដឹង ថា ចោរ នឹង មក
ដល់ ណា នោះ គាត់ នឹង បាន មើល ហើយ នឹ
ង មិន ធ្វើ ឲ្យ ផ្ទះ របស់ គាត់ ត្រូវ ខូច ខា
ត ឡើយ។
៤៤ ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា អ្នក រាល់
គ្នា ត្រូវ ត្រៀម ខ្លួន ផង ដែរ ដ្បិត ក្នុង ម៉ោង
ដូច ដែល អ្នក រាល់ គ្នា មិន គិត ថា បុត្រ ម
នុស្ស នឹង មក។
៤៥ ដូច្នេះ តើ អ្នក ណា ជា អ្នក បម្រើ ដ៏
ស្មោះ ត្រង់ និង មាន ប្រាជ្ញា ដែល ម្ចាស់ របស់
គាត់ បាន តាំង ជា អ្នក គ្រប់ គ្រង លើ ក្រុ
ម គ្រួសារ របស់ គាត់ ដើម្បី ផ្តល់ សាច់ ដល់
ពួក គេ នៅ ពេល កំណត់?
៤៦ មាន ពរ ហើយ អ្នក បម្រើ នោះ ដែល ម្ចា
ស់ របស់ ខ្លួន មក ដល់ នឹង ឃើញ ការ
ធ្វើ ដូច្នេះ។
៤៧ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា គាត់ នឹង តាំ
ង គាត់ ជា អ្នក គ្រប់ គ្រង លើ ទំនិញ ទាំ
ង អស់ របស់ គាត់។
48 ប៉ុន្តែ ហើយ ប្រសិន បើ អ្នក បម្រើ អាក្រក់
នោះ និយាយ ក្នុង ចិត្ត ថា ម្ចាស់ របស់ ខ្ញុំ ព
ន្យារ ពេល ការ មក ដល់ របស់ គាត់។
៤៩ហើយ នឹង ចាប់ ផ្តើម វាយ អ្នក បម្រើ រប
ស់ គាត់ ហើយ ស៊ី ផឹក ជា មួយ នឹង អ្នក ប្រ
មឹក។
50 ម្ចាស់ នៃ អ្នក បម្រើ នោះ នឹង មក នៅ ក្នុ
ង ថ្ងៃ ដែល គាត់ មិន បាន ស្វែង រក គាត់
ហើយ ក្នុង ម៉ោង ដែល គាត់ មិន បាន ដឹង
51 ហើយ នឹង កាត់ គាត់ ជា មួយ ផ្នែក ហើ
យ ចាត់ ទុក គាត់ ជា ចំណែក របស់ គាត់
ជា មួយ នឹង មនុស្ស មាន ពុត។

ជំពូកទី 25

១ ពេល នោះ នគរ ស្ថានសួគ៌ នឹង ត្រូវ បាន ប្រ
ដូច នឹង ស្ត្រី ព្រហ្មចារី ដប់ នាក់ ដែល បាន
យក ចង្កៀង របស់ ខ្លួន ហើយ ចេញ ទៅ ជួ
ប កូន កំលោះ។
២ ហើយ ប្រាំ នាក់ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ មា
ន ប្រាជ្ញា ហើយ ប្រាំ នាក់ ទៀត ជា មនុស្ស
ល្ងង់។
3 អស់ អ្នក ដែល ល្ងង់ បាន យក ចង្កៀង រប
ស់ ខ្លួន ហើយ មិន យក ប្រេង ទៅ ជា មួយ
ឡើយ។
៤ ប៉ុន្តែ អ្នក ប្រាជ្ញ បាន យក ប្រេង ដាក់ ក្នុ
ង ធុង ជាមួយ នឹង ចង្កៀង។
៥ ពេល ដែល កូន កំលោះ កំពុង តែ ងងុយ
ដេក ទាំង អស់។
៦ ហើយ នៅ ពាក់ កណ្ដាល អធ្រាត្រ មាន កា
រ ស្រែក ឡើង ថា មើល កូន កំលោះ មក! ចូរចេ
ញទៅជួបគាត់។
៧ ពេល នោះ ស្ត្រី ព្រហ្មចារី ទាំង អស់ បាន
ក្រោក ឡើង ហើយ កែ ចង្កៀង របស់ ខ្លួន។
៨ហើយ មនុស្ស ល្ងង់ និយាយ ទៅ កាន់ អ្នក
ប្រាជ្ញ ថា ចូរ ឲ្យ យើង ពី ប្រេង របស់ អ្នក
ព្រោះចង្កៀងរបស់យើងរលត់ហើយ។
៩ ប៉ុន្តែ អ្នក ប្រាជ្ញ ឆ្លើយ ថា៖ «មិន ដូច្នោះ ទេ!
ក្រែង មាន មិន គ្រប់ គ្រាន់ សម្រាប់ យើង និ
ង អ្នក រាល់ គ្នា តែ ត្រូវ ទៅ រក អ្នក លក់
ហើយ ទិញ សម្រាប់ ខ្លួន ឯង។
10 កាល គេ ទៅ ទិញ កូន កំលោះ ក៏ មក។ អ្ន
ក ដែល ត្រៀម ខ្លួន ជា ស្រេច បាន ចូល
ទៅ ក្នុង ពិធី មង្គលការ ជា មួយ គាត់ ហើយ
ទ្វារ ក៏ បិទ។
១១ ក្រោយ មក ស្ត្រី ព្រហ្មចារី ឯ ទៀត ក៏ ចូ
ល មក ដោយ ពោល ថា៖ «លោក ម្ចាស់ អើយ
សូម បើក ចំហ ឲ្យ យើង ខ្ញុំ។
១២ ប៉ុន្តែ គាត់ បាន ឆ្លើយ ថា៖ «ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក
ជា ប្រាកដ ថា ខ្ញុំ មិន ស្គាល់ អ្នក ទេ។
13 ដូច្នេះ ចូរ ប្រុង ប្រយ័ត្ន ដ្បិត អ្នក រាល់ គ្នា មិ
ន ដឹង ថ្ងៃ ឬ ម៉ោង ដែល បុត្រ មនុស្ស យា
ង មក នោះ ទេ។
១៤ដ្បិត នគរ ស្ថានសួគ៌ ប្រៀប ដូច ជា មនុ
ស្ស ម្នាក់ ដែល ធ្វើ ដំណើរ ទៅ ស្រុក ឆ្ងាយ
ដែល បាន ហៅ អ្នក បម្រើ របស់ ខ្លួន មក
ហើយ ប្រគល់ ទំនិញ ដល់ គេ។
១៥ហើយ ដល់ ម្នាក់ គាត់ បាន ឲ្យ ប្រាំ ថាលិន
ទៅ ពីរ នាក់ ទៀត និង មួយ ទៀត ដល់មនុស្ស
គ្រប់រូបតាមសមត្ថភាពរបស់គាត់; ហើយភ្លាមៗនោះបាន
ធ្វើដំណើររបស់គាត់។
16 អ្នក ដែល បាន ប្រាក់ ប្រាំ ណែន ក៏ ទៅ
ជួញ ដូរ ជា មួយ គ្នា ហើយ ធ្វើ ឲ្យ ប្រាំ ណែ
ន ទៀត។
១៧ ហើយ ដូច គ្នា ដែរ អ្នក ដែល បាន ទទួ
ល ពីរ គាត់ ក៏ បាន ពីរ ទៀត ដែរ។
18 ប៉ុន្តែ អ្នក ដែល បាន ទទួល មួយ នោះ បា
ន ទៅ ជីក ដី ហើយ លាក់ លុយ របស់ ម្ចា
ស់ ខ្លួន។
១៩ យូរ មក ហើយ ម្ចាស់ នៃ អ្នក បម្រើ ទាំង
នោះ មក ហើយ គិត ជា មួយ នឹង ពួក គេ។
២០ហើយ ដូច្នេះ អ្នក ដែល បាន ទទួល ប្រាំ ថា
លិន បាន មក ហើយ យក ប្រាំ ថាលិន ទៀ
ត មក ដោយ ពោល ថា ៖ «ព្រះអម្ចាស់ អើយ
ទ្រង់ បាន ប្រគល់ ប្រាំ ថាលិន មក ខ្ញុំ មើល
ចុះ ខ្ញុំ បាន ចំណេញ ប្រាំ ណែន ទៀត
21 ចៅហ្វាយ របស់ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ
គាត់ ថា ធ្វើ បាន ល្អ អ្នក បម្រើ ដ៏ ល្អ និង
ស្មោះ ត្រង់ អើយ អ្នក បាន ស្មោះ ត្រង់ នឹង
រឿង មួយ ចំនួន នោះ ខ្ញុំ នឹង តាំង អ្នក ជា
អ្នក គ្រប់ គ្រង លើ របស់ ជា ច្រើន ចូរ ចូល
ទៅ ក្នុង សេចក្ដី អំណរ របស់ ម្ចាស់ របស់ អ្ន
ក។
22 អ្នក ដែល បាន ទទួល ប្រាក់ ពីរ ណែន
ក៏ ចូល មក ទូល ថា៖ «លោក ម្ចាស់ ព្រះអង្គ
បាន ប្រគល់ ប្រាក់ ពីរ ណែន មក ឲ្យ ខ្ញុំ មើ
ល!
23 ចៅហ្វាយ របស់ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ
គាត់ ថា ធ្វើ បាន ហើយ អ្នក បម្រើ ដ៏ ល្អ និង
ចិត្ត ស្មោះ ត្រង់! អ្នក បាន ស្មោះ ត្រង់ នឹង រឿ
ង មួយ ចំនួន អញ នឹង តាំង អ្នក ជា អ្នក គ្រ
ប់ គ្រង លើ រឿង ជា ច្រើន ចុះ ចូរ ចូល
ទៅ ក្នុង សេចក្ដី អំណរ របស់ ម្ចាស់ ឯង។

២៤ ពេល នោះ អ្នក ដែល ទទួល បាន មួយ ថាលិន ចូល មក ហើយ ទូល ថា៖ «លោក ម្ចាស់ ទូលបង្គំ ស្គាល់ ទ្រង់ ហើយ ថា ទ្រង់ ជា មនុស្ស រឹង ប៉ឹង ច្រូត កាត់ កន្លែង ដែល ទ្រង់ មិន បាន សាប ព្រោះ ហើយ ប្រមូល កន្លែង ដែល ទ្រង់ មិន បាន ចំបើង។

25 ហើយ ខ្ញុំ បាន ភ័យ ខ្លាច ហើយ បាន ទៅ លាក់ ទេពកោសល្យ របស់ អ្នក នៅ លើ ផែនដី។

26 ម្ចាស់ របស់ គាត់ បាន ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា អ្នក បម្រើ ដ៏ អាក្រក់ និង ខ្ជិល ច្រអូស អើយ អ្នក ដឹង ថា ខ្ញុំ ច្រូត នៅ កន្លែង ដែល ខ្ញុំ មិន បាន សាប ព្រោះ ហើយ ប្រមូល កន្លែង ដែល ខ្ញុំ មិន បាន ចំបើង។

២៧ ដូច្នេះ អ្នក គួរ តែ ដាក់ លុយ របស់ ខ្ញុំ ទៅ អ្នក ដោះដូរ ហើយ នៅ ពេល ដែល ខ្ញុំ មក ខ្ញុំ គួរ តែ ទទួល ប្រាក់ របស់ ខ្ញុំ ដោយ គិត កម្រៃ។

28 ដូច្នេះ ចូរ យក ប្រាក់ ពី គាត់ ហើយ ប្រគល់ ទៅ អ្នក ដែល មាន ដប់ ណែន។

២៩ត្បិត អស់ អ្នក ណា ដែល មាន នឹង ត្រូវ ឲ្យ ហើយ អ្នក នោះ នឹង មាន បរិបូរ ប៉ុន្តែ ពី អ្នក ណា ដែល គ្មាន នឹង ត្រូវ ដក ចេញ សូម្បី តែ របស់ ដែល គាត់ មាន។

30 ហើយ បោះ អ្នក បម្រើ ដែល មិន បាន ប្រយោជន៍ នោះ ទៅ ក្នុង ទីងងឹត ខាង ក្រៅ នោះ នឹង មាន ការ យំ ហើយ សង្កៀត ធ្មេញ។

31 ពេល ដែល កូន មនុស្ស នឹង មក ដោយ សិរីល្អ របស់ ទ្រង់ ហើយ មាន ទេវតា បរិសុទ្ធ ទាំង អស់ នៅ ជា មួយ នឹង ទ្រង់ នោះ ទ្រង់ នឹង អង្គុយ លើ បល្ល័ង្ក នៃ សិរីល្អ របស់ ទ្រង់

32 ហើយ នៅ ចំពោះ ទ្រង់ នឹង ត្រូវ បាន ប្រមូល គ្រប់ ទាំង សាសន៍ ហើយ ទ្រង់ នឹង ញែក ពួក គេ ចេញ ពី គ្នា ដូច ជា អ្នក គង្វាល ញែក ចៀម របស់ ខ្លួន ចេញ ពី ពពែ

33 ហើយ គាត់ នឹង ដាក់ ចៀម នៅ ខាង ស្តាំ របស់ គាត់, ប៉ុន្តែ ពពែ នៅ ខាង ឆ្វេង.

៣៤ ពេល នោះ ស្តេច នឹង មាន បន្ទូល ទៅ ពួក គេ នៅ ខាង ស្តាំ ទ្រង់ ថា ចូរ មក អ្នក រាល់ គ្នា បាន ប្រទាន ពរ ពី ព្រះ វរបិតា របស់ យើង ចូរ គ្រង នគរ ដែល បាន រៀបចំ ទុក សម្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា តាំង ពី កំណើត ពិភពលោក មក។

៣៥ ព្រោះ ខ្ញុំ ឃ្លាន ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ឲ្យ សាច់ ខ្ញុំ៖ ខ្ញុំ ស្រេក ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ឲ្យ ខ្ញុំ ផឹក៖ ខ្ញុំ ជា ជន បរទេស ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា បាន នាំ ខ្ញុំ ចូល។

36 អាក្រាត ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ស្លៀក ពាក់ ខ្ញុំ: ខ្ញុំ ឈឺ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា មក លេង ខ្ញុំ: ខ្ញុំ នៅ ក្នុង គុក ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា បាន មក ឯ ខ្ញុំ។

37 ដូច្នេះ តើ មនុស្ស សុចរិត នឹង ឆ្លើយ តប ទៅ គាត់ វិញ ថា ៖ « លោក ម្ចាស់ តើ យើង បាន ឃើញ ទ្រង់ ស្រេក ឃ្លាន អាហារ ដល់ លោក ឬ? ឬស្រេកទឹក ហើយឱ្យអ្នកផឹក?

38 តើ យើង បាន ឃើញ អ្នក ជា ជន បរទេស ហើយ យក អ្នក ចូល ទៅ ក្នុង ពេល ណា? ឬ អាក្រាត ហើយស្លៀកពាក់ឱ្យអ្នក?

៣៩ ឬ តើ យើង ឃើញ អ្នក ឈឺ ឬ នៅ ក្នុង គុក ហើយ មក ឯ អ្នក នៅ ពេល ណា?

40 ហើយ ស្តេច នឹង ឆ្លើយ ហើយ មាន បន្ទូល ទៅ ពួកគេ ថា យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា ដរាបណា អ្នក បាន ធ្វើ វា ដល់ បងប្អូន របស់ ខ្ញុំ ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម បងប្អូន របស់ ខ្ញុំ ដែល តូច បំផុត នេះ អ្នក បាន ធ្វើ ចំពោះ ខ្ញុំ ហើយ។

41 បន្ទាប់មក គាត់ នឹង មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ នៅ ខាង ឆ្វេង ផង ដែរ ថា ចូរ ថយ ចេញ ពី ខ្ញុំ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ដាក់ បណ្តាសា ទៅ ក្នុង ភ្លើង ដ៏ អស់ កល្ប ជានិច្ច រៀបចំ សម្រាប់ អារក្ស និង ពួក ទេវតា របស់ វា

42 ដ្បិត ខ្ញុំ ឃ្លាន ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា មិន បាន ឲ្យ សាច់ ខ្ញុំ ទេ ខ្ញុំ ស្រេក ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា មិន បាន ឲ្យ ខ្ញុំ ផឹក ទេ។

43 ខ្ញុំ ជា ជន បរទេស ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា មិន បាន យក ខ្ញុំ ទៅ ក្នុង អាក្រាត ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា មិន បាន ស្លៀក ពាក់ ឲ្យ ខ្ញុំ ឈឺ ហើយ នៅ ក្នុង គុក ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា មិន មក លេង ខ្ញុំ ទេ។

៤៤ ពេល នោះ គេ ក៏ នឹង ឆ្លើយ តប ទៅ គាត់ វិញ ថា ៖ «លោក ម្ចាស់ តើ ពេល ណា យើង បាន ឃើញ ទ្រង់ ឃ្លាន ឬ ស្រេក ទឹក ឬ

ជា ជន បរទេស ឬ អាក្រាត ឬ ឈឺ ឬ នៅ ក្ន
ង គុក ហើយ មិន បាន បម្រើ ទ្រង់ ឬ?
45 បន្ទាប់មក គាត់ នឹង ឆ្លើយ ទៅ ពួកគេ ថា ៖
« ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា ដរាបណា អ្ន
ក មិន បាន ធ្វើ ចំពោះ អ្នក តូច បំផុត មួ
យ ក្នុង ចំណោម អ្នក ទាំង នេះ នោះ អ្នក មិ
ន បាន ធ្វើ ចំពោះ ខ្ញុំ ទេ។
46 ហើយ អ្នក ទាំង នេះ នឹង បាត់ ទៅ ក្នុង
ការ ដាក់ ទោស អស់ កល្ប ជានិច្ច ប៉ុន្តែ មនុ
ស្ស សុចរិត នឹង បាន ជីវិត អស់ កល្ប ជានិច្ច
។

ជំពូកទី 26

១ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា កា
ល ព្រះយេស៊ូវ បាន បញ្ចប់ ពាក្យ ទាំង នេះ
ហើយ ទ្រង់ មាន បន្ទូល ទៅ ពួក សិស្ស ថា
២ អ្នក រាល់ គ្នា ដឹង ថា ក្រោយ ពីរ ថ្ងៃ ជា
បុណ្យ នៃ បុណ្យ រំលង ហើយ បុត្រ មនុស្ស ត្រូ
វ បាន គេ ក្បត់ ដើម្បី ត្រូវ គេ ឆ្កាង។
៣ បន្ទាប់ មក ក៏ ប្រមូល ពួក នាយក បូជាចារ្យ
ពួក អាចារ្យ និង ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ នៃ ប្រជាជន ម
ក ឯ វាំង នៃ សម្ដេច សង្ឃ ដែល ហៅ ថា
កៃផាស
4 ហើយ បាន ពិគ្រោះ គ្នា ដើម្បី យក ព្រះយេ
ស៊ូ ដោយ ប្រាជ្ញា ហើយ ធ្វើ គុត ទ្រង់។
5 ប៉ុន្តែ គេ និយាយ ថា មិន មែន នៅ ថ្ងៃ បុ
ណ្យ ទេ ក្រែង មាន ការ ចលាចល ក្នុង ចំណោ
ម ប្រជាជន។
6 ពេល ដែល ព្រះយេស៊ូ គង់ នៅ ភូមិ បេថានី
ក្នុង ផ្ទះ របស់ ស៊ីម៉ូន ជា មនុស្ស ឃ្លង់
៧ មាន ស្ត្រី ម្នាក់ កាន់ ប្រអប់ ប្រេង ក្រអូប
ដ៏ មាន តម្លៃ មក រក លោក ហើយ ចាក់
លើ ក្បាល របស់ លោក ខណៈ ដែល លោក កំ
ពុង អង្គុយ បរិភោគ។
៨ ប៉ុន្តែ ពេល ឃើញ ពួក សិស្ស របស់ គាត់
ក៏ ខឹង ជា ខ្លាំង ដោយ សួរ ថា៖ «ការ ខ្ជះខ្ជា
យ នេះ មាន គោល បំណង អ្វី?
9 ដ្បិត ប្រេង ក្រអូប នេះ ប្រហែល ជា ត្រូវ បា
ន គេ លក់ ក្នុង តម្លៃ ជា ច្រើន ហើយ ចែក
ឲ្យ ជន ក្រីក្រ។
10 កាល ព្រះយេស៊ូ យល់ ដូច្នេះ ទ្រង់ មាន ព្រះ
បន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក
រាល់ គ្នា រំខាន ស្ត្រី នោះ? ដ្បិត នាង បាន
ធ្វើ ការ ល្អ មក លើ ខ្ញុំ។
១១ ដ្បិត អ្នក រាល់ គ្នា មាន អ្នក ក្រ នៅ
ជា មួយ ជានិច្ច។ ប៉ុន្តែអ្នកមិនតែងតែមានខ្ញុំទេ។
១២ ព្រោះ នាង បាន ចាក់ ប្រេង លាប លើ ខ្លួ
ន ខ្ញុំ នោះ នាង បាន ធ្វើ វា សម្រាប់ បញ្ចុះ
សព ខ្ញុំ។
13 យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា នៅ កន្លែ
ង ណា ដែល ដំណឹង ល្អ នេះ ត្រូវ បាន ប្រ
កាស នៅ ក្នុង ពិភពលោក ទាំង មូល ក៏ នឹង
មាន ការ នេះ ដែរ ដែល ស្ត្រី នេះ បាន ធ្វើ ត្រូ
វ បាន គេ ប្រាប់ សម្រាប់ ការ រំឭក ដល់ នា
ង។
១៤ បន្ទាប់ មក មាន ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម សិ
ស្ស ទាំង ដប់ពីរ នាក់ ឈ្មោះ យូដាស អ៊ីស្ការីយ៉ុត
បាន ទៅ ជួប ពួក នាយក បូជាចារ្យ
15 រួច មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា តើ អ្នក រា
ល់ គ្នា នឹង ឲ្យ អ្វី ដល់ ខ្ញុំ ហើយ ខ្ញុំ នឹង ប្រ
គល់ វា ទៅ អ្នក រាល់ គ្នា? ពួក គេ បាន
ចុះ កិច្ច សន្យា ជា មួយ លោក ដោយ ប្រា
ក់ សាមសិប ដុំ។
១៦ ហើយ ចាប់ ពី ពេល នោះ មក គាត់ បា
ន ស្វែង រក ឱកាស ដើម្បី ក្បត់ គាត់។
១៧ នៅ ថ្ងៃ ទី មួយ នៃ ពិធី បុណ្យ នំប៉័ង ឥ
ត មេ ពួក សិស្ស បាន ចូល មក ជិត ព្រះ
យេស៊ូ ហើយ ទូល ថា៖ «តើ លោក ចង់ ឲ្យ យើ
ង រៀបចំ បុណ្យ ចម្លង លោក នៅ ឯ ណា?
18 ហើយ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ថា ៖ « ចូ
រ ចូល ទៅ ក្នុង ទីក្រុង ទៅ មនុស្ស បែប
នេះ ហើយ និយាយ ទៅ គាត់ ថា ព្រះ គ្រូ មា
ន ប្រសាសន៍ ថា ពេល វេលា របស់ ខ្ញុំ មក ដ
ល់ ហើយ! ខ្ញុំ នឹង ធ្វើ បុណ្យ ចម្លង នៅ ផ្ទះ
អ្នក ជា មួយ សិស្ស របស់ ខ្ញុំ។
១៩ហើយ ពួក សិស្ស បាន ធ្វើ ដូច ដែល
ព្រះ យេស៊ូ បាន តែងតាំង ពួក គេ; គេរៀបចំបុ
ណ្យចម្លង។
20 លុះ ដល់ ល្ងាច លោក ក៏ អង្គុយ ជា មួយ
សិស្ស ទាំង ដប់ពីរ នាក់។

21 ហើយ ពេល ដែល ពួក គេ បាន បរិភោគ គា
ត់ បាន និយាយ ថា ៖«ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រា
កដ ថា ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា នឹង មា
ន ម្នាក់ ក្បត់ ខ្ញុំ។
22 ហើយ ពួក គេ ព្រួយ ចិត្ត ជា ខ្លាំង ហើយ
ចាប់ ផ្តើម និយាយ ទៅ កាន់ គាត់ ថា ៖ «ព្រះ
អម្ចាស់ តើ ខ្ញុំ ឬ?
23 គាត់ ឆ្លើយ ថា៖ « អ្នក ណា ដែល ជ្រលក់
ដៃ ក្នុង ចាន ជាមួយ ខ្ញុំ អ្នក នោះ នឹង ក្បត់
ខ្ញុំ»។
២៤ បុត្រ មនុស្ស ទៅ ដូច មាន ចែង ទុក អំពី
លោក ប៉ុន្តែ វេទនា ដល់ អ្នក ណា ដែល បុ
ត្រ មនុស្ស ត្រូវ គេ ក្បត់! បើ គាត់ មិន បាន
កើត មក វា ជា ការ ល្អ សម្រាប់ បុរស នោះ។
២៥ យូដាស ដែល ក្បត់ លោក ឆ្លើយ ថា៖ «លោ
ក គ្រូ តើ ខ្ញុំ ឬ? លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ
គាត់ ថា៖ « អ្នក បាន និយាយ ហើយ។
26 ពេល ដែល គេ កំពុង បរិភោគ នោះ ព្រះយេ
ស៊ូ ក៏ យក នំប៉័ង មក ឲ្យ ពរ រួច កាច់ ប្រទា
ន ឲ្យ ពួក សិស្ស ទាំង មាន ព្រះបន្ទូល ថា ចូ
រ យក ទៅ បរិភោគ។ នេះគឺជារាងកាយរបស់ខ្ញុំ។
27 លោក ក៏ យក ពែង មក អរ ព្រះគុណ ហើ
យ ប្រទាន ទៅ គេ ដោយ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖
« ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា ពិសា វា ចុះ!
28 ដ្បិត នេះ ជា ឈាម របស់ ខ្ញុំ នៃ សញ្ញា
ថ្មី ដែល ត្រូវ បាន បង្ហូរ សម្រាប់ មនុស្ស ជា
ច្រើន សម្រាប់ ការ ផ្តាច់ បាប។
២៩ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា ខ្ញុំ នឹង មិន ផឹក
ផ្លែ ទំពាំងបាយជូរ នេះ ចាប់ ពី ពេល នេះ ត
ទៅ ទេ រហូត ដល់ ថ្ងៃ នោះ ដែល ខ្ញុំ ផឹក
វា ថ្មី ជា មួយ អ្នក រាល់ គ្នា ក្នុង នគរ រប
ស់ ព្រះ វរបិតា ខ្ញុំ។
៣០ហើយ កាល ពួក គេ បាន ច្រៀង ទំនុកតម្កើ
ង ហើយ ពួក គេ ក៏ ចេញ ទៅ លើ ភ្នំ ដើ
ម អូលីវ។
៣១ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ
គេ ថា៖ « យប់ នេះ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ត្រូវ អា
ក់ អន់ ចិត្ត ដោយ សារ ខ្ញុំ ដ្បិត មាន ចែង ទុ
ក ថា យើង នឹង វាយ អ្នក គង្វាល ហើយ ហ្វូ
ង ចៀម នឹង ត្រូវ ខ្ចាត់ខ្ចាយ ទៅ។
32 ប៉ុន្តែ បន្ទាប់ ពី ខ្ញុំ បាន រស់ ឡើង វិញ ខ្ញុំ
នឹង ទៅ មុន អ្នក រាល់ គ្នា ទៅ ស្រុក កាលី
ឡេ។
33 ពេត្រុស ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា ទោះ ជា មនុ
ស្ស ទាំង អស់ នឹង ត្រូវ អាក់ អន់ ចិត្ត ដោ
យ សារ អ្នក ក៏ ដោយ ក៏ ខ្ញុំ មិន ដែល អា
ក់ អន់ ចិត្ត ដែរ។
៣៤ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា នៅ យប់ នេះ មុ
ន មាន់ រងាវ អ្នក នឹង បដិសេធ ខ្ញុំ បី ដង។
35 ពេត្រុស និយាយ ទៅ គាត់ ថា ទោះ បី ខ្ញុំ
ត្រូវ ស្លាប់ ជា មួយ អ្នក ក៏ ដោយ ក៏ ខ្ញុំ មិ
ន បដិសេធ នឹង អ្នក ដែរ។ ពួកសិស្សក៏និយាយដូ
ចគ្នាដែរ។
៣៦ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូវ យាង មក ជាមួយ ពួក
គេ ទៅកាន់ កន្លែង មួយ ឈ្មោះ គែតសេម៉ានី
ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ កាន់ ពួក សិស្ស
ថា ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា អង្គុយ នៅ ទី នេះ ពេ
ល ខ្ញុំ ទៅ អធិស្ឋាន នៅ ទីនោះ ។
៣៧ ហើយ គាត់ បាន នាំ ពេត្រុស និង កូន ប្រុ
ស ទាំង ពីរ របស់ សេបេដេ ទៅ ជា មួយ ហើ
យ ចាប់ ផ្តើម កើត ទុក្ខ ព្រួយ ជា ខ្លាំង។
៣៨ បន្ទាប់ មក លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួ
ក គេ ថា ព្រលឹង របស់ ខ្ញុំ មាន ទុក្ខ ជា ខ្លាំ
ង រហូត ដល់ ស្លាប់។ ចូរ នៅ ទី នេះ ហើយ
ចាំ យាម ជាមួយ ខ្ញុំ។
39 ហើយ គាត់ បាន ដើរ ទៅ មុខ បន្តិច ហើ
យ ក្រាប លើ ហើយ អធិស្ឋាន ដោយ និយាយ
ថា ឱ ព្រះ វរបិតា នៃ ខ្ញុំ អើយ បើ អាច សូម
ឲ្យ ពែង នេះ កន្លង ផុត ពី ខ្ញុំ ចុះ ទោះ បី
ជា យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ មិន មែន តាម ចិត្ត
ខ្ញុំ ទេ គឺ តាម តែ ទ្រង់ ប្រាថ្នា។
40 ហើយ គាត់ បាន មក ឯ ពួក សិស្ស ឃើ
ញ ថា ពួក គេ កំពុង ដេក លក់ ហើយ មាន
ប្រសាសន៍ ទៅ ពេត្រុស ថា តើ អ្នក រាល់
គ្នា មិន អាច មើល ខ្ញុំ មួយ ម៉ោង បាន ទេ?
៤១ ចូរ ប្រុង ប្រយ័ត្ន ហើយ អធិស្ឋាន ដើម្បី កុំ
ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា ចូល ទៅ ក្នុង ការ ល្បួង
ឡើយ វិញ្ញាណ ពិត ជា សុខ ចិត្ត មែន ប៉ុន្តែ
សាច់ ឈាម ខ្សោយ។

42 គាត់ បាន ចេញ ទៅ វិញ ជា លើក ទី ពីរ
ហើយ អធិស្ឋាន ដោយ និយាយ ថា ឱ ព្រះ វរបិ
តា នៃ ខ្ញុំ បើ ពែង នេះ មិន បាត់ ពី ខ្ញុំ ទេ
លើក លែង តែ ខ្ញុំ បាន ផឹក វា នោះ ព្រះហឫ
ទ័យ ទ្រង់ បាន សម្រេច។
43 ព្រះអង្គ យាង មក ឃើញ គេ ដេក លក់ វិ
ញ ព្រោះ ភ្នែក របស់ គេ ធ្ងន់។
44 ហើយ គាត់ ក៏ ចាក ចេញ ពី ពួក គេ ហើ
យ ចេញ ទៅ វិញ ហើយ អធិស្ឋាន ជា លើក
ទី បី ដោយ និយាយ ពាក្យ ដដែល។
45 បន្ទាប់មក ទ្រង់យាងមកឯពួកសិស្ស ទ្រង់មានបន្ទូល
ទៅពួកគេថា ចូរដេកចុះ ហើយសម្រាកចុះ មើលចុះ ដល់
ពេលកំណត់ហើយ បុត្រមនុស្សត្រូវចាប់បញ្ជូនទៅក្នុងក
ណ្ដាប់ដៃនៃមនុស្សមានបាប។
46 ចូរ ក្រោក ឡើង យើង នឹង ទៅ ចុះ មើល ទ្រ
ង់ នៅ ជិត ដៃ ហើយ ដែល ក្បត់ ខ្ញុំ។
៤៧ហើយ ខណៈ ដែល គាត់ កំពុង តែ មាន ប្រ
សាសន៍ នៅ ឡើយ នោះ មើល យូដាស ជា សិ
ស្ស ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម សិស្ស ទាំង ដប់ពីរ
នាក់ បាន មក ហើយ មាន ហ្វូង មនុស្ស យ៉ា
ង ច្រើន កាន់ ដាវ និង ដំបង ពី ពួក នាយក បូ
ជាចារ្យ និង ព្រឹទ្ធាចារ្យ នៃ ប្រជាជន។
48 ឥឡូវ នេះ អ្នក ដែល ក្បត់ គាត់ បាន ផ្ដល់
ទី សំគាល់ មួយ ដល់ ពួក គេ ដោយ និយា
យ ថា អ្នកណា ដែល ខ្ញុំ នឹង ថើប អ្នក នោះ
ក៏ ដូច្នោះ ដែរ ចូរ កាន់ វា ឲ្យ ជាប់។
49 ភ្លាមៗនោះ គាត់ចូលមកជិតព្រះយេស៊ូ ហើយមានព្រះ
បន្ទូលថា៖ «លោកម្ចាស់! ហើយថើបគាត់។
50 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
សម្លាញ់ អើយ! ពេល នោះ គេ មក ដាក់ ដៃ
លើ ព្រះយេស៊ូ ហើយ ចាប់ ព្រះអង្គ។
៥១ហើយ មើល ចុះ មាន ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម ពួ
ក គេ ដែល នៅ ជា មួយ នឹង ព្រះ យេស៊ូ
បាន លើក ដៃ ចេញ ហើយ ទាញ ដាវ របស់
គាត់ ហើយ បាន វាយ អ្នក បម្រើ របស់ សម្ដេ
ច សង្ឃ ហើយ ចំ ត្រចៀក គាត់។
52 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « ចូ
រ ដាក់ ដាវ របស់ អ្នក ឡើង វិញ ទៅ កន្លែ
ង គាត់ ដ្បិត អស់ អ្នក ណា ដែល កាន់ ដាវ
នឹង ត្រូវ ស្លាប់ ដោយ មុខ ដាវ។

53 តើអ្នកគិតថាឥឡូវនេះខ្ញុំមិនអាចអធិស្ឋានទៅព្រះបិតា
របស់ខ្ញុំបានទេ ហើយឥឡូវនេះទ្រង់នឹងប្រទានឱ្យខ្ញុំច្រើន
ជាងដប់ពីរកងពល?
54 ប៉ុន្តែ តើ ធ្វើ ដូច ម្ដេច នឹង ធ្វើ ឲ្យ បទគម្ពី
រ ត្រូវ បាន សម្រេច ដែល វា ត្រូវ តែ ដូច្នេះ?
55 នៅ ម៉ោង ដដែល នោះ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះ
បន្ទូល ទៅ បណ្ដា ជន ថា៖ « តើ អ្នក រាល់
គ្នា ចេញ មក ដូច ចោរ កាន់ ដាវ និង ដំបង
ដើម្បី ចាប់ ខ្ញុំ ឬ? ខ្ញុំ អង្គុយ បង្រៀន ក្នុង ព្រះវិ
ហារ ជា មួយ អ្នក រាល់ ថ្ងៃ ហើយ អ្នក រាល់
គ្នា មិន បាន ចាប់ ខ្ញុំ ឡើយ។
៥៦ ប៉ុន្តែ ការ ទាំង អស់ នេះ បាន ធ្វើ ឡើង
ដើម្បី ឲ្យ បទ គម្ពីរ របស់ ព្យាការី បាន សម្រេ
ច។ ពេល នោះ ពួក សិស្ស ទាំង អស់ បាន
បោះ បង់ ចោល លោក ហើយ រត់ ទៅ បាត់។
៥៧ហើយ ពួក អ្នក ដែល បាន ចាប់ ព្រះ យេ
ស៊ូ បាន នាំ ទ្រង់ ទៅ ឯ សម្ដេច សង្ឃ កៃផា
ស ជា កន្លែង ដែល ពួក អាចារ្យ និង ពួក ព្រឹទ្ធា
ចារ្យ បាន ជួប ជុំ គ្នា។
58 ប៉ុន្តែ ពេត្រុស បាន ដើរ តាម គាត់ ពី ចម្ងា
យ ទៅ ឯ វាំង របស់ សម្ដេច សង្ឃ ហើយ ចូ
ល ទៅ អង្គុយ ជា មួយ នឹង ពួក អ្នក បម្រើ
ដើម្បី មើល ទី បញ្ចប់។
៥៩ ឥឡូវ នេះ ពួក នាយក បូជាចារ្យ និង ពួក ព្រឹ
ទ្ធាចារ្យ និង ក្រុម ប្រឹក្សា ទាំង អស់ បាន ស្វែ
ង រក សាក្សី មិន ពិត ប្រឆាំង នឹង ព្រះ យេ
ស៊ូ ដើម្បី ធ្វើ គុត ទ្រង់។
៦០ ប៉ុន្តែ រក មិន ឃើញ៖ មែន ហើយ ទោះ បី
មាន សាក្សី ក្លែងក្លាយ ជា ច្រើន បាន មក
ក៏ ដោយ ប៉ុន្តែ រក មិន ឃើញ ទេ។ ចុងក្រោយ
សាក្សីក្លែងក្លាយពីរនាក់បានមកដល់
៦១ ហើយ និយាយ ថា អ្នក នេះ និយាយ ថា
ខ្ញុំ អាច បំផ្លាញ ព្រះវិហារ នៃ ព្រះ ហើយ ស
ង់ វា ក្នុង រយៈ ពេល បី ថ្ងៃ។
62 ហើយ មហា បូជាចារ្យ ក្រោក ឡើង សួរ គា
ត់ ថា តើ អ្នក មិន ឆ្លើយ អ្វី? តើ សាក្សី ទាំ
ង នេះ ទាស់ នឹង អ្នក ជា អ្វី?
63 ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូ បាន រក្សា សន្តិភាព របស់
ព្រះអង្គ។ លោកមហាបូជាចារ្យឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំសូមជំរាប
លោកដោយព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ ថាលោកប្រាប់យើង
ថាលោកជាព្រះគ្រិស្ដ ជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់ឬ?

៦៤ ព្រះយេស៊ូវ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា អ្ន
ក បាន មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ទោះ ជា យ៉ាង
ណា ក៏ ដោយ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា ត ទៅ មុខ
អ្នក នឹង ឃើញ បុត្រ មនុស្ស គង់ នៅ ខាង
ស្ដាំ ព្រះ ហស្ដ នៃ អំណាច ហើយ យាង មក
ក្នុង ពពក នៃ ស្ថានសួគ៌។
65 បន្ទាប់មក មហាបូជាចារ្យ ហែក សម្លៀក បំពា
ក់ របស់គាត់ ដោយ និយាយ ថា គាត់ បាន និយា
យ ប្រមាថ មើលងាយ ។ តើ យើង ត្រូវ ការ
សាក្សី អ្វី ទៀត? មើល ចុះ ឥឡូវ នេះ អ្នក រាល់
គ្នា បាន ឮ ពាក្យ ប្រមាថ គាត់ ហើយ។
66 តើអ្នកគិតយ៉ាងណា? ពួក គេ ឆ្លើយ ថា៖ «គាត់
មាន ទោស ប្រហារ ជីវិត។
67 បន្ទាប់មក គេបានស្ដោះទឹកមាត់ដាក់មុខគាត់ ហើយវា
យគាត់។ ហើយ អ្នក ខ្លះ ទៀត វាយ គាត់ ដោ
យ បាត ដៃ
68 ដោយ និយាយ ថា ចូរ ទាយ មក យើង រា
ល់ គ្នា ថា ព្រះ គ្រីស្ទ ជា អ្នក ណា ដែល វា
យ អ្នក?
៦៩ ឥឡូវ នេះ ពេត្រុស អង្គុយ នៅ ខាង ក្រៅ
ក្នុង វាំង ហើយ ស្រី ក្រមុំ មក ឯ គាត់ ដោយ
និយាយ ថា អ្នក ក៏ នៅ ជា មួយ នឹង ព្រះ
យេស៊ូ ជា អ្នក ស្រុក កាលីឡេ ដែរ។
70 ប៉ុន្តែ គាត់ បាន បដិសេធ ចំពោះ មុខ ពួក
គេ ទាំង អស់ ដោយ និយាយ ថា ខ្ញុំ មិន ដឹ
ង ថា អ្នក និយាយ អ្វី ទេ។
៧១ ពេល គាត់ ចេញ ទៅ ក្នុង បន្ទប់ ល្វែង
ស្ត្រី បម្រើ ម្នាក់ ទៀត ឃើញ គាត់ ក៏ និយា
យ ទៅ កាន់ អ្នក ដែល នៅ ទី នោះ ថា៖ «អ្ន
ក នេះ ក៏ នៅ ជា មួយ នឹង ព្រះ យេស៊ូ
ជា អ្នក ស្រុក ណាសារ៉ែត ដែរ។
៧២ ហើយ គាត់ បាន បដិសេធ ម្ដង ទៀត ដោ
យ ពាក្យ សម្បថ ថា ខ្ញុំ មិន ស្គាល់ បុរស
នោះ ទេ។
73 មួយសន្ទុះក្រោយមក អស់អ្នកដែលឈរនៅក្បែរនោះ
មករកលោក ហើយនិយាយទៅកាន់លោកពេត្រុសថា៖ «
ប្រាកដណាស់អ្នកក៏ជាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេដែរ។ ដ្បិ
ត ពាក្យ សម្ដី របស់ អ្នក នាំ ទុក្ខ ដល់ អ្នក។
74 រួច មក គាត់ ចាប់ ផ្ដើម ដាក់ បណ្ដាសា ហើ
យ ស្បថ ថា ខ្ញុំ មិន ស្គាល់ បុរស នោះ ទេ។
ហើយភ្លាមៗនោះមាន់ដល់។
75 ហើយ ពេត្រុស ក៏ នឹក ចាំ ពាក្យ របស់
ព្រះ យេស៊ូ ដែល មាន បន្ទូល ទៅ គាត់ ថា មុ
ន មាន់ រងាវ អ្នក ត្រូវ បដិសេធ បី ដង។ គាត់
ក៏ ចេញ ទៅ ទាំង យំ យ៉ាង ជូរចត់។

ជំពូក 27

1 លុះ ព្រឹក ឡើង ពួក នាយក បូជាចារ្យ និង ពួ
ក ព្រឹទ្ធាចារ្យ នៃ ប្រជាជន ទាំង អស់ នាំ គ្នា
ប្រឹក្សា នឹង ព្រះយេស៊ូ ដើម្បី ប្រហារ ជីវិត ព្រះអ
ង្គ។
2 កាល គេ ចង គាត់ ហើយ គេ ក៏ នាំ គាត់
ចេញ ទៅ ហើយ ប្រគល់ ទៅ ឲ្យ លោក ប៉ុនទា
ស ពីឡាត ជា អភិបាល។
៣ រួច មក យូដាស ដែល បាន ក្បត់ គាត់ ពេល
គាត់ ឃើញ ថា គាត់ ត្រូវ បាន កាត់ ទោស
គាត់ បាន ប្រែ ចិត្ត ហើយ បាន យក ប្រាក់
សាមសិប បំណែក មក ជូន ពួក នាយក បូជា
ចារ្យ និង ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ ម្ដង ទៀត។
4 ដោយ និយាយ ថា ខ្ញុំ បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ បា
ប ដែល ខ្ញុំ បាន ក្បត់ ឈាម គ្មាន ទោស។
គេ សួរ ថា តើ នោះ ជា អ្វី ដល់ យើង? ឃើញ
អ្នកទៅនោះ។
5 ហើយ គាត់ បាន បោះ ដុំ ប្រាក់ ក្នុង ព្រះ វិ
ហារ ហើយ ចេញ ទៅ ហើយ ចង ក សម្លាប់ ខ្លួ
ន។
៦ ពួក នាយក បូជាចារ្យ យក ប្រាក់ ទាំង
នោះ មក ហើយ និយាយ ថា៖ «គ្មាន ច្បាប់ ឲ្យ
ដាក់ ចូល ក្នុង ឃ្លាំង ទេ ព្រោះ ជា តម្លៃ ឈា
ម។
៧ហើយ ពួក គេ បាន ប្រឹក្សា ហើយ បាន ទិ
ញ ចំការ ជាង ស្មូន ជាមួយ នឹង ពួក គេ ដើ
ម្បី កប់ មនុស្ស ចម្លែក នៅ ក្នុង។
៨ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ វាល នោះ ត្រូវ បាន
ហៅ ថា វាល នៃ ឈាម រហូត មក ដល់ សព្វ
ថ្ងៃ នេះ។
៩ រួច មក បាន សម្រេច តាម ពាក្យ ដែល
ព្យាការី យេរេមា មាន ប្រសាសន៍ ថា ពួក គេ
បាន យក ប្រាក់ សាមសិប ដុំ ជា តម្លៃ របស់
លោក ដែល ពួក កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល បាន
ឲ្យ តម្លៃ។

១០ ហើយ បាន ប្រគល់ ពួក គេ សម្រាប់ ចំកា
រ ជាង ស្មូន ដូច ជា ព្រះ អម្ចាស់ បាន តែងតាំ
ង ខ្ញុំ។
11 ព្រះយេស៊ូ ក៏ ឈរ នៅ ចំពោះ មុខ ទេសាភិ
បាល ហើយ អភិបាល ក៏ សួរ គាត់ ថា៖ «តើ អ្ន
ក ជា ស្តេច សាសន៍ យូដា ឬ? ព្រះយេស៊ូមាន
ព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ « អ្នកនិយាយមែន!
១២ ហើយ ពេល គាត់ ត្រូវ ចោទ ប្រកាន់ ពី
ពួក នាយក បូជាចារ្យ និង ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ គាត់ មិ
ន បាន ឆ្លើយ អ្វី សោះ។
13 លោក ពីឡាត សួរ គាត់ ថា៖ «តើ លោក មិ
ន បាន ឮ ពាក្យ ដែល ពួក គេ ចោទ ប្រកា
ន់ លោក ប៉ុន្មាន ទេ?
14 ហើយ គាត់ បាន ឆ្លើយ ទៅ គាត់ មិន ដែ
ល មាន មួយ ម៉ាត់; យ៉ាង ណា លោក អភិបា
ល បាន អស្ចារ្យ ជា ខ្លាំង។
១៥ ឥឡូវ នេះ នៅ ក្នុង ពិធី បុណ្យ នោះ ទេសាភិ
បាល មិន ព្រម ដោះលែង អ្នក ទោស ម្នាក់ ដែ
ល ពួក គេ ចង់ ធ្វើ ដល់ ប្រជាជន។
១៦ ហើយ ពេល នោះ ពួក គេ មាន អ្នក ទោ
ស ដ៏ សំខាន់ ម្នាក់ ឈ្មោះ បារ៉ាបាស។
១៧ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ នៅ ពេល ដែល ពួក
គេ បាន ប្រមូល ផ្តុំ គ្នា ហើយ លោក ពីឡាត
សួរ ពួក គេ ថា៖ «តើ អ្នក រាល់ គ្នា ចង់ ឲ្យ
ខ្ញុំ ដោះលែង អ្នក ណា? បារ៉ាបាស ឬព្រះយេស៊ូដែល
ហៅថាព្រះគ្រីស្ទ?
18 ដ្បិត គាត់ ដឹង ថា គេ បាន រំដោះ គាត់
ដោយ សេចក្តី ច្រណែន។
19 ពេល គាត់ អង្គុយ លើ សាល ជំនុំ ជម្រះ
ហើយ ប្រពន្ធ គាត់ ក៏ ចាត់ គាត់ ទៅ ប្រាប់
ថា៖ «អ្នក មិន ត្រូវ ធ្វើ អ្វី នឹង បុរស ត្រឹម ត្រូ
វ នោះ ទេ ដ្បិត ថ្ងៃ នេះ ខ្ញុំ បាន រង ទុក្ខ
ជា ច្រើន ក្នុង សុបិន អំពី គាត់។
២០ ប៉ុន្តែ ពួក នាយក បូជាចារ្យ និង ពួក ព្រឹទ្ធាចា
រ្យ បាន បញ្ចុះបញ្ចូល បណ្តាជន ឲ្យ សុំ បារ៉ាបា
ស ហើយ បំផ្លាញ លោក យេស៊ូ។
21 លោក ទេសាភិបាល ឆ្លើយ ទៅ គេ ថា៖ «
តើ អ្នក រាល់ គ្នា ចង់ ឲ្យ ខ្ញុំ ដោះ លែង អ្ន
ក ទាំង ពីរ ឬ? គេ និយាយ ថា បារ៉ាបាស។
22 ពីឡាត សួរ ពួកគេ ថា តើ ខ្ញុំ ត្រូវ ធ្វើ អ្វី
ចំពោះ ព្រះយេស៊ូវ ដែល ហៅ ថា ព្រះគ្រីស្ទ? ពួក
គេ ទាំង អស់ គ្នា និយាយ ទៅ កាន់ គាត់ ថា
៖ «សូម ឲ្យ គាត់ ត្រូវ ឆ្កាង»។
23 លោក អភិបាល សួរ ថា៖ «ហេតុ អ្វី បាន
ជា គាត់ ប្រព្រឹត្ត អំពើ អាក្រក់? ប៉ុន្តែ គេ ស្រែក
កាន់ តែ ខ្លាំង ឡើង ថា៖ «សូម ឲ្យ គេ ឆ្កាង»។
24 កាល ពីឡាត ឃើញ ថា គាត់ មិន អាច
ឈ្នះ អ្វី បាន ប៉ុន្តែ ការ ចលាចល បាន កើត
ឡើង គាត់ ក៏ យក ទឹក ទៅ លាង ដៃ នៅ ចំ
ពោះ ហ្វូង មនុស្ស ដោយ និយាយ ថា ខ្ញុំ គ្មា
ន ទោស ដោយសារ ឈាម នៃ មនុស្ស សុចរិ
ត នេះ ទេ សូម មើល ចុះ។
25 បន្ទាប់ មក បាន ឆ្លើយ ទៅ ប្រជាជន ទាំង
អស់ គ្នា ថា៖ «ព្រះលោហិត របស់ ព្រះអង្គ ធ្លា
ក់ មក លើ យើង និង លើ កូន ចៅ របស់
យើង។
26 រួច ក៏ ដោះ លែង បារ៉ាបាស ឲ្យ គេ ហើយ
កាល គេ វាយ លោក យេស៊ូ ហើយ នោះ ក៏
បញ្ជូន គាត់ ទៅ ឆ្កាង។
២៧ ពេល នោះ ពួក ទាហាន របស់ អភិបាល
ក៏ នាំ លោក យេស៊ូ ចូល ទៅ ក្នុង សាល ប្រ
ជុំ ហើយ ប្រមូល ទាហាន ទាំង មូល មក ឯ
លោក។
28 គេ ដោះ គាត់ ហើយ ពាក់ អាវ ពណ៌ ក្រហ
ម ទុំ។
29 កាល គេ យក មកុដ បន្លា ហើយ គេ យក
មកុដ នោះ ដាក់ លើ ព្រះសិរសា ហើយ មាន
ដើម ត្រែង នៅ ដៃ ស្តាំ របស់ ទ្រង់ ហើយ
គេ លុត ជង្គង់ នៅ ចំពោះ ទ្រង់ ហើយ ចំអក
ឲ្យ ទ្រង់ ដោយ ពោល ថា សូម ថ្វាយ បង្គំ ស្តេ
ច សាសន៍ យូដា!
30 គេ ស្តោះ ទឹកមាត់ ដាក់ គាត់ ហើយ យក
ដើម ត្រែង មក វាយ ក្បាល គាត់។
31 ហើយ បន្ទាប់ ពី នោះ ពួក គេ បាន ចំអ
ក ឲ្យ លោក ហើយ ពួក គេ ក៏ ដោះ អាវ
ក្រៅ ចេញ ពី លោក ហើយ យក សម្លៀក បំពា
ក់ របស់ លោក មក ពាក់ លើ លោក រួច នាំ
លោក ទៅ ឆ្កាង លោក។
32 កាល គេ ចេញ មក គេ បាន រក ឃើញ បុរ
ស ម្នាក់ ឈ្មោះ ស៊ីម៉ូន ជា អ្នក ស្រុក គីរេន ហើ
យ គេ បង្ខំ គាត់ ឲ្យ កាន់ ឈើ ឆ្កាង។

៣៣ហើយ កាល ពួក គេ បាន មក ដល់ កន្លែង មួយ ឈ្មោះ កុលកូថា នោះ គឺ ជា កន្លែង លលាដ៍ ក្បាល។
34 គេ យក ទឹក ខ្មេះ មក ឲ្យ គាត់ ផឹក ហើយ ពេល គាត់ ភ្លក់ ហើយ គាត់ មិន ផឹក ទេ។
35 ហើយ គេ ឆ្កាង គាត់ ហើយ ញែក សម្លៀក បំពាក់ របស់ គាត់ ហើយ ចាប់ ឆ្នោត ដើម្បី នឹង បាន សម្រេច តាម ពាក្យ ដែល ហោរា បាន មាន ប្រសាសន៍ ថា ពួក គេ បាន ញែក សម្លៀក បំពាក់ របស់ ខ្ញុំ នៅ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ ហើយ ពួក គេ បាន ចាប់ ឆ្នោត លើ អាវ កាក់ របស់ ខ្ញុំ។
៣៦ ហើយអង្គុយចុះ ពួកគេបានមើលគាត់នៅទីនោះ។
៣៧ រួច ដាក់ ពាក្យ ចោទ ប្រកាន់ លើ ក្បាល គាត់ ថា នេះ ជា ព្រះ យេស៊ូ ជា ស្តេច សាសន៍ យូដា។
៣៨ ពេល នោះ មាន ចោរ ពីរ នាក់ បាន ឆ្កាង ជា មួយ នឹង លោក ម្នាក់ នៅ ខាង ស្តាំ និង ម្នាក់ ទៀត នៅ ខាង ឆ្វេង។
39 ហើយ អស់ អ្នក ដែល ដើរ កាត់ តាម នោះ បាន ជេរ ប្រមាថ ទ្រង់ ហើយ គ្រវី ក្បាល
40 ហើយ និយាយ ថា អ្នក ណា ដែល បំផ្លាញ ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ ហើយ សង់ វា ក្នុង រយៈ ពេល បី ថ្ងៃ ចូរ សង្គ្រោះ ខ្លួន ឯង ចុះ។ បើអ្នកជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ចូរចុះពីឈើឆ្កាងចុះ។
៤១ ពួក នាយក បូជាចារ្យ ក៏ ចំអក លោក ដូច គ្នា ដែរ ជាមួយ នឹង ពួក អាចារ្យ និង ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ ថា
42 ទ្រង់បានសង្គ្រោះអ្នកដទៃ ខ្លួនគាត់មិនអាចជួយសង្គ្រោះបានទេ។ ប្រសិន បើ គាត់ ជា ស្តេច នៃ ជន ជាតិ អ៊ីស្រាអែល សូម ឲ្យ គាត់ ចុះ ពី ឈើ ឆ្កាង ឥឡូវ នេះ ទៅ យើង នឹង ជឿ គាត់។
43 គាត់ បាន ទុក ចិត្ត លើ ព្រះ សូម ឲ្យ គាត់ ដោះលែង គាត់ ឥឡូវ នេះ បើ គាត់ ចង់ បាន គាត់ ចុះ ដ្បិត គាត់ ថា ខ្ញុំ ជា ព្រះ រាជបុត្រា នៃ ព្រះ។
44 ចោរ ដែល ត្រូវ បាន គេ ឆ្កាង ជា មួយ នឹង លោក ក៏ ពោះ ធ្មេញ ដូច គ្នា ដែរ។
៤៥ ឥឡូវ នេះ ចាប់ ពី ម៉ោង ទី ប្រាំមួយ មក នោះ មាន ភាព ងងឹត ពេញ ផ្ទៃ ដី រហូត ដល់ ម៉ោង ទី ប្រាំបួន។
46 លុះដល់ម៉ោងប្រាំបួន ព្រះយេស៊ូបន្លឺសំឡេងយ៉ាងខ្លាំងថា៖ « អេលី អេលី ឡាម៉ា សាបាកថានី? នោះ គឺ ជា ការ និយាយ ថា ព្រះ នៃ ទូលបង្គំ ព្រះ នៃ ទូលបង្គំ ហេតុ អ្វី បាន ជា ព្រះអង្គ បោះ បង់ ទូលបង្គំ?
៤៧ អ្នក ខ្លះ ដែល ឈរ នៅ ទី នោះ ពេល ឮ ដូច្នេះ ក៏ ពោល ថា៖ «អ្នក នេះ ហៅ លោក អេលីយ៉ាស»។
48 ភ្លាមៗនោះមានម្នាក់រត់មកយកអេប៉ុងមួយមកចាក់ទឹកខ្មេះពេញ រួចដាក់លើដើមត្រែង រួចឲ្យគាត់ផឹក។
49 អ្នក ឯ ទៀត ពោល ថា៖ «ចាំ មើល តើ អេលីយ៉ាស នឹង មក សង្គ្រោះ គាត់ ឬ អត់?
50 ព្រះយេស៊ូ បាន ស្រែក ឡើង ជា ខ្លាំង ម្តង ទៀត នោះ ក៏ បន្លឺ ខ្យល់ មក។
៥១ហើយ មើល ចុះ វាំងនន នៃ ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ ត្រូវ បាន ហែក ជា ពីរ ពី លើ ទៅ ក្រោម។ ផែនដីក៏រញ្ជួយ ហើយថ្មក៏រលំ។
52 ហើយផ្នូរត្រូវបានបើក។ ហើយសាកសពជាច្រើននៃពួកបរិសុទ្ធដែលបានដេកលក់បានក្រោកឡើង
៥៣ ហើយ បាន ចេញ ពី ផ្នូរ បន្ទាប់ ពី ទ្រង់ មាន ព្រះជន្ម រស់ ឡើង វិញ ហើយ បាន ចូល ទៅ ក្នុង ទីក្រុង បរិសុទ្ធ ហើយ បាន បង្ហាញ ខ្លួន ដល់ មនុស្ស ជា ច្រើន។
៥៤ ពេល ដែល នាយ ទាហាន និង ពួក អ្នក ដែល នៅ ជា មួយ គាត់ ឈរ មើល ព្រះ យេស៊ូ ឃើញ ការ រញ្ជួយ ដី និង ការ ទាំង នោះ បាន កើត ឡើង នោះ ពួក គេ ភ័យ ខ្លាច យ៉ាង ខ្លាំង ដោយ ពោល ថា ពិត ជា អ្នក នេះ ជា ព្រះ រាជបុត្រា នៃ ព្រះ មែន។
55 ហើយ ស្ត្រី ជា ច្រើន បាន នៅ ទី នោះ មើល ពី ចម្ងាយ ដែល ដើរ តាម ព្រះ យេស៊ូ ពី ស្រុក កាលីឡេ ដោយ បម្រើ ទ្រង់
56 ក្នុង ចំណោម នោះ មាន នាង ម៉ារី ជា អ្នក ស្រុក ម៉ាក់ដាឡា និង នាង ម៉ារី ជា ម្តាយ របស់ យ៉ាកុប និង យ៉ូសែស និង ជា ម្តាយ របស់ កូន ចៅ សេបេដេ។

57 លុះ ដល់ ល្ងាច មាន សេដ្ឋី ម្នាក់ នៅ ស្រុ
ក អើរីម៉ាថា ហៅ យ៉ូសែប ជា សិស្ស របស់ ព្រះ
យេស៊ូ ដែរ។
58 គាត់ ទៅ ជួប លោក ពីឡាត ហើយ អង្វរ
សុំ ព្រះ សព ព្រះយេស៊ូ។ បន្ទាប់ មក លោក ពី
ឡាត បាន បញ្ជា ឲ្យ យក សព ចេញ។
៥៩ ហើយ កាល យ៉ូសែប យក សព ហើយ លោ
ក ក៏ រុំ ដោយ ក្រណាត់ ទេសឯក ស្អាត។
60 រួច ដាក់ ក្នុង ផ្នូរ ថ្មី របស់ គាត់ ដែល គា
ត់ បាន ឆ្លាក់ នៅ ក្នុង ថ្ម រួច គាត់ បាន រមៀ
ល ថ្ម ដ៏ ធំ មួយ ទៅ មាត់ ទ្វារ ផ្នូរ ហើយ
ចេញ ដំណើរ ទៅ។
៦១ ហើយ មាន នាង ម៉ារី ជា អ្នក ស្រុក ម៉ាក់
ដាឡា និង នាង ម៉ារី ម្នាក់ ទៀត អង្គុយ ទល់
មុខ ផ្នូរ។
៦២ ឥឡូវ នេះ នៅ ថ្ងៃ បន្ទាប់ ដែល បន្ទាប់ ពី
ថ្ងៃ រៀបចំ នោះ ពួក នាយក បូជាចារ្យ និង ពួក
ខាង គណៈផារីស៊ី បាន មក ជួប លោក ពីឡាត់
។
63 ដោយ និយាយ ថា លោក ម្ចាស់ យើង ខ្ញុំ
នៅ ចាំ ថា អ្នក បោក បញ្ឆោត នោះ បាន និ
យាយ កាល គាត់ នៅ មាន ជីវិត ថា បី ថ្ងៃ
ក្រោយ មក ខ្ញុំ នឹង រស់ ឡើង វិញ។
៦៤ ដូច្នេះ ចូរ បង្គាប់ ឲ្យ ប្រាកដ ថា ផ្នូរ ត្រូវ
បាន ប្រាកដ រហូត ដល់ ថ្ងៃ ទី បី ក្រែង ពួក
សិស្ស របស់ លោក មក ទាំង យប់ ហើយ លួ
ច យក លោក ទៅ ហើយ និយាយ ទៅ ប្រជាជ
ន ថា ទ្រង់ មាន ព្រះជន្ម រស់ ឡើង វិញ ហើ
យ ដូច្នេះ កំហុស ចុង ក្រោយ នឹង អាក្រក់ ជា
ង ថ្ងៃ ទី មួយ។
65 ពីឡាត មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «
អ្នក រាល់ គ្នា មាន នាឡិកា ហើយ ចូរ ទៅ ចុះ
ធ្វើ ឲ្យ ប្រាកដ តាម ដែល អ្នក អាច ធ្វើ
ទៅ បាន។
66 ដូច្នេះ ហើយ ពួក គេ បាន ទៅ ហើយ ធ្វើ
ឲ្យ ប្រាកដ ថា ផ្នូរ ដោយ បិទ ថ្ម ហើយ ដាក់
នាឡិកា។

ជំពូក 28

1 នៅ ចុង ថ្ងៃ សប្ប័ទ កាល ចាប់ ផ្ដើម ភ្លឺ ដ
ល់ ថ្ងៃ ទី មួយ នៃ សប្ដាហ៍ នាង ម៉ារី ជា អ្ន
ក ស្រុក ម៉ាដាឡា និង នាង ម៉ារី ម្នាក់ ទៀត
មក មើល ផ្នូរ។
២ហើយ មើល ចុះ មាន ការ រញ្ជួយ ដី ដ៏ ធំ មួ
យ ត្បិត ទេវតា នៃ ព្រះ អម្ចាស់ បាន ចុះ ពី
ស្ថានសួគ៌ ហើយ បាន មក ហើយ រមៀល ថ្ម
ពី ទ្វារ មក វិញ ហើយ អង្គុយ លើ វា។
៣ ទឹក មុខ គាត់ ដូច ជា ផ្លេក បន្ទោរ ហើយ
សម្លៀក បំពាក់ របស់ គាត់ ស ដូច ព្រិល។
៤ ហើយ ដោយ ខ្លាច គាត់ អ្នក រក្សា បាន ញ័រ
ហើយ ក្លាយ ទៅ ជា មនុស្ស ស្លាប់។
5 ទេវតា ឆ្លើយ ទៅ ស្ត្រី ទាំង នោះ ថា៖ «កុំ
ខ្លាច ឡើយ ដ្បិត ខ្ញុំ ដឹង ថា អ្នក រាល់ គ្នា
ស្វែង រក ព្រះ យេស៊ូ ដែល ត្រូវ គេ ឆ្កាង។
6 គាត់ មិន នៅ ទី នេះ ទេ ដ្បិត គាត់ បាន រ
ស់ ឡើង វិញ ដូច គាត់ បាន និយាយ។ ចូរ ម
ក មើល កន្លែង ដែល ព្រះអម្ចាស់ គង់។
៧ ហើយ ទៅ ជា ប្រញាប់ ហើយ ប្រាប់ ពួក សិ
ស្ស របស់ ទ្រង់ ថា ទ្រង់ មាន ព្រះជន្ម រស់
ឡើង វិញ ហើយ ហើយមើលចុះ គាត់បានទៅមុនអ្នក
ទៅកាលីឡេ។ អ្នកនឹងឃើញគាត់នៅទីនោះ៖ មែនហើយ
ខ្ញុំបានប្រាប់អ្នកហើយ។
៨ហើយ ពួក គេ បាន ចាក ចេញ ពី ផ្នូរ យ៉ា
ង ឆាប់ រហ័ស ដោយ ការ ភ័យ ខ្លាច និង សេ
ចក្តី អំណរ ជា ខ្លាំង។ ហើយ រត់ ទៅ ប្រាប់ ពួ
ក សិស្ស។
៩ កាល ដែល គេ ទៅ ប្រាប់ ពួក សិស្ស រប
ស់ ទ្រង់ មើល ចុះ ព្រះ យេស៊ូ បាន ជួប ពួក
គេ ដោយ មាន ព្រះ បន្ទូល ថា៖ « ព្រឹទ្ធាចារ្យ ទាំ
ង អស់! ពួក គេ ចូល មក កាន់ ជើង លោក
ហើយ ក្រាប ថ្វាយបង្គំ ព្រះអង្គ។
10 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «កុំ
ខ្លាច អី ចូរ ទៅ ប្រាប់ បង ប្អូន ខ្ញុំ ថា ពួក
គេ ទៅ ស្រុក កាលីឡេ នោះ គេ នឹង ឃើញ
ខ្ញុំ នៅ ទី នោះ។
១១ឥឡូវ នេះ ពេល ដែល ពួក គេ កំពុង ទៅ
មើល ចុះ នាឡិកា មួយ ចំនួន បាន ចូល មក

ក្នុង ទីក្រុង ហើយ បាន បង្ហាញ ដល់ នាយក បូ
ជាចារ្យ នូវ ការ ទាំង អស់ ដែល បាន ធ្វើ។
១២ ហើយ កាល ដែល គេ ប្រជុំ ជា មួយ ពួ
ក ព្រឹទ្ធាចារ្យ ហើយ បាន ប្រឹក្សា ហើយ ពួក
គេ ក៏ ឲ្យ ប្រាក់ យ៉ាង ច្រើន ដល់ ពួក ទាហា
ន
១៣ ដោយ ពោល ថា អ្នក រាល់ គ្នា និយាយ ថា
ពួក សិស្ស របស់ លោក បាន មក ទាំង យប់
ហើយ លួច យក លោក ទៅ ពេល យើង កំពុ
ង ដេក។
១៤ ហើយ ប្រសិន បើ រឿង នេះ ចូល ដល់
ត្រចៀក អភិបាល នោះ យើង នឹង បញ្ចុះបញ្ចូល
គាត់ ហើយ ធានា ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា។
១៥ ដូច្នេះ ពួក គេ បាន យក ប្រាក់ ហើយ ធ្វើ
តាម ពាក្យ ដែល គេ បាន បង្រៀន ហើយ ពា
ក្យ នេះ ត្រូវ បាន គេ រាយការណ៍ ជា ទូទៅ
ក្នុង ចំណោម ជន ជាតិ យូដា រហូត ដល់ ស
ព្វ ថ្ងៃ។
១៦ រួច សិស្ស ទាំង ដប់ មួយ រូប បាន ចេ
ញ ទៅ ស្រុក កាលីឡេ ទៅ លើ ភ្នំ មួយ ដែ
ល ព្រះ យេស៊ូ បាន តាំង ពួក គេ។
17 ពេល ឃើញ លោក ក៏ ក្រាប ថ្វាយបង្គំ ព្រះ
អង្គ ប៉ុន្តែ អ្នក ខ្លះ សង្ស័យ។
18 ព្រះយេស៊ូ យាង មក ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល
ទៅ គេ ថា៖ « គ្រប់ ទាំង អំណាច បាន ប្រទា
ន មក ខ្ញុំ នៅ ស្ថានសួគ៌ និង នៅ ផែនដី។
១៩ ដូច្នេះ ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា ទៅ បង្រៀន គ្រ
ប់ ទាំង សាសន៍ ដោយ ធ្វើ បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹ
ក ដល់ ពួក គេ ក្នុង ព្រះនាម នៃ ព្រះ វរបិតា
ព្រះ រាជបុត្រា និង នៃ ព្រះ វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ
20 ចូរ បង្រៀន ពួកគេ ឲ្យ កាន់ តាម គ្រប់ ការ
ណ៍ ទាំង អស់ តាម អ្វី ដែល យើង បាន ប
ង្គាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ហើយ មើល ចុះ ខ្ញុំ នៅ ជា
មួយ អ្នក រាល់ គ្នា រហូត ដល់ ទី បញ្ចប់
នៃ ពិភពលោក។ អាម៉ែន។

ដំណឹងល្អរបស់ម៉ាកុស

ជំពូកទី 1

១ ការចាប់ផ្តើមនៃដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ;
២ ដូច ដែល មាន ចែង ទុក ក្នុង គម្ពីរ ថា មើល ចុះ យើង ចាត់ ទូត របស់ យើង នៅ ចំពោះ មុខ អ្នក ដែល នឹង រៀបចំ ផ្លូវ របស់ អ្នក នៅ ចំពោះ មុខ អ្នក។
3 សំឡេង មនុស្ស ម្នាក់ ស្រែក នៅ ទី រហោស្ថាន ថា ចូរ រៀបចំ ផ្លូវ របស់ ព្រះអម្ចាស់ ចូរ ធ្វើឲ្យ ផ្លូវ របស់ ទ្រង់ ត្រង់។
៤ យ៉ូហាន បាន ធ្វើ បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក នៅ ទីរហោស្ថាន ហើយ បាន ផ្សាយ ពី បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក នៃ ការ ប្រែ ចិត្ត សម្រាប់ ការ ផ្តាច់ បាប។
៥ហើយ នៅទីនោះ ដែនដីយូដាទាំងមូល និងពួកក្រុងយេរូសាឡិមបានចេញទៅឯគាត់ ហើយទាំងអស់គ្នាបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកពីគាត់នៅទន្លេយ័រដាន់ ដោយសារភាពអំពើបាបរបស់ពួកគេ។
៦ ហើយ យ៉ូហាន ពាក់ សក់ អូដ្ឋ ហើយ មាន ក្រវាត់ ស្បែក នៅ ចង្កេះ។ គាត់បានស៊ីសត្វកណ្តូប និងទឹកឃ្មុំព្រៃ។
៧ ហើយ បាន អធិប្បាយ ថា មាន អ្នក ខ្លាំង ជាង ខ្ញុំ មក តាម ខ្ញុំ គឺ បន្ទះ ស្បែកជើង របស់ អ្នក ណា ដែល ខ្ញុំ មិន សក្តិសម នឹង ឈរ ចុះ ហើយ ដោះ ស្រាយ ចេញ។
៨ ខ្ញុំ បាន ធ្វើ បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា យ៉ាង ពិត ប្រាកដ ប៉ុន្តែ គាត់ នឹង ធ្វើ បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ដល់ អ្នក ដោយ ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ។
៩ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា នៅ គ្រា នោះ ព្រះ យេស៊ូ បាន យាង មក ពី ណាសារ៉ែត នៃ ស្រុក កាលីឡេ ហើយ បាន ទទួល បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ពី យ៉ូហាន នៅ ទន្លេ យ័រដាន់។
10 ហើយ ភ្លាមៗ នោះ គាត់ បាន ឡើង ពី ទឹក មក គាត់ ឃើញ ផ្ទៃ មេឃ បើក ហើយ ព្រះវិញ្ញាណ ដូច ជា សត្វ ព្រាប ចុះ មក សណ្ឋិត លើ គាត់។
11 មាន សំឡេង ពី លើ មេឃ មក ថា៖ «អ្នក ជា កូន ជា ទី ស្រឡាញ់ របស់ ខ្ញុំ ដែល ខ្ញុំ ពេញ ចិត្ត ណាស់»។
១២ហើយ ភ្លាមៗ នោះ ព្រះវិញ្ញាណ ក៏ បណ្តេញ គាត់ ទៅ ក្នុង ទីរហោស្ថាន។
១៣ ហើយ គាត់ បាន នៅ ទី នោះ ក្នុង ទីរហោស្ថាន អស់ សែសិប ថ្ងៃ ដែល ត្រូវ បាន ល្បួង ពី សាតាំង។ ហើយនៅជាមួយសត្វព្រៃ។ ហើយទេវតាបានបម្រើគាត់។
១៤ឥឡូវ នេះ បន្ទាប់ ពី លោក យ៉ូហាន ត្រូវ បាន គេ ចាប់ ដាក់ គុក ហើយ ព្រះ យេស៊ូ បាន យាង មក ស្រុក កាលីឡេ ដោយ ប្រកាស ដំណឹង ល្អ អំពី ព្រះរាជ្យ នៃ ព្រះ។
១៥ ហើយ ដោយ និយាយ ថា ពេល វេលា ត្រូវ បាន សម្រេច ហើយ នគរ នៃ ព្រះ គឺ មក ដល់ ជិត ហើយ។ ចូរ ប្រែ ចិត្ត ហើយ ជឿ លើ ដំណឹង ល្អ ចុះ។
១៦ ពេល គាត់ ដើរ តាម សមុទ្រ កាលីឡេ គាត់ ឃើញ ស៊ីម៉ូន និង អនទ្រេ ជា ប្អូន របស់ គាត់ បោះ អួន ទៅ ក្នុង សមុទ្រ ព្រោះ ពួក គេ ជា អ្នក នេសាទ។
17 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « អ្នក រាល់ គ្នា មក តាម ខ្ញុំ ខ្ញុំ នឹង តាំង អ្នក ឲ្យ ទៅ ជា អ្នក នេសាទ មនុស្ស។
18 ហើយ ភ្លាមៗ នោះ ពួក គេ បាន បោះ សំណាញ់ ហើយ ដើរ តាម ទ្រង់។
១៩ ហើយ កាល គាត់ ចេញ ទៅ ឆ្ងាយ បន្តិច ហើយ គាត់ ឃើញ យ៉ាកុប ជា កូន របស់ សេបេដេ និង យ៉ូហាន ជា ប្អូន គាត់ ដែល នៅ ក្នុង សំពៅ កំពុង ជួសជុល អួន។
20 លោក ក៏ ហៅ ពួក គេ ភ្លាម ហើយ ពួក គេ បាន ទុក លោក សេបេដេ ជា ឪពុក នៅ ក្នុង សំពៅ ជា មួយ នឹង ពួក អ្នក បម្រើ ជួល ហើយ ដើរ តាម លោក។
21 ហើយ ពួក គេ បាន ចូល ទៅ ក្នុង ក្រុង កាពើណិម; នៅ ថ្ងៃ សប្ប័ទ លោក ចូល ទៅ ក្នុង សាលា ប្រជុំ ភ្លាម ហើយ បង្រៀន។
22 ហើយ ពួក គេ ងឿង ឆ្ងល់ ចំពោះ គោលលទ្ធិ របស់ ទ្រង់ ដ្បិត ទ្រង់ បាន បង្រៀន ពួ

ក គេ ក្នុង នាម ជា អ្នក មាន សិទ្ធិ អំណាច
មិន ដូច ពួក អាចារ្យ នោះ ទេ។
២៣ ហើយ នៅ ក្នុង សាលា ប្រជុំ របស់ គេ មា
ន បុរស ម្នាក់ ដែល មាន វិញ្ញាណ អាក្រក់ ហើ
យគាត់បានស្រែកថា
២៤ ដោយ ពោល ថា ចូរ យើង នៅ តែ ម្នាក់
ឯង! តើ យើង មាន រឿង អ្វី នឹង លោក យេ
ស៊ូ ជា អ្នក ស្រុក ណាសារ៉ែត? តើអ្នកមកបំផ្លាញពួ
កយើងមែនទេ? ខ្ញុំស្គាល់អ្នកថាអ្នកជានរណា ជាព្រះដ៏វិសុ
ទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់។
25 ព្រះយេស៊ូ ស្តី បន្ទោស គាត់ ថា៖ « សូម រ
ក្សា សន្តិភាព ហើយ ចេញ ពី គាត់ ទៅ។
26 កាល វិញ្ញាណ អាក្រក់ បាន ហែក គាត់ ហើ
យ ស្រែក យ៉ាង ខ្លាំង នោះ គាត់ ក៏ ចេញ ពី
គាត់។
២៧ ហើយ គេ ទាំង អស់ គ្នា ងឿង ឆ្ងល់
ជា ខ្លាំង ដល់ ម្ល៉េះ បាន ជា សួរ គ្នា ថា តើ
នេះ ជា អ្វី? តើ នេះ ជា លទ្ធិ ថ្មី អ្វី? ដ្បិត ទ្រ
ង់ បង្គាប់ ដោយ អំណាច ដល់ វិញ្ញាណ អាក្រក់
ហើយ វា ក៏ ស្តាប់ បង្គាប់ ទ្រង់។
28 ហើយ ភ្លាមៗ នោះ កិត្តិនាម របស់ គាត់ បា
ន សាយភាយ ពេញ តំបន់ ជុំវិញ ស្រុក កាលី
ឡេ។
29 ហើយ ភ្លាមៗ នោះ ពេល ពួក គេ ចេញ ពី
សាលា ប្រជុំ ហើយ គេ ក៏ ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ
របស់ ស៊ីម៉ូន និង អនទ្រេ ជាមួយ នឹង យ៉ាកុប និ
ង យ៉ូហាន។
30 ប៉ុន្តែ ម្តាយ របស់ ស៊ីម៉ូន បាន ឈឺ គ្រុន ហើ
យ គេ ប្រាប់ គាត់ អំពី នាង។
31 គាត់បានមកចាប់ដៃនាង ហើយលើកនាងឡើង។ រំពេ
ចនោះ គ្រុនក៏ចេញពីនាងទៅ ហើយនាងបានបម្រើគេ។
៣២ហើយ នៅ ពេល ល្ងាច លុះ ថ្ងៃ លិច គេ
នាំ អស់ អ្នក ដែល មាន ជំងឺ និង អស់ អ្នក
ដែល មាន អារក្ស ចូល មក ឯ លោក។
33 ហើយ ក្រុង ទាំង អស់ បាន មក ជុំ គ្នា
នៅ មាត់ ទ្វារ។
34 ហើយ ទ្រង់ បាន ប្រោស មនុស្ស ជា ច្រើ
ន នាក់ ដែល មាន ជំងឺ ផ្សេងៗ ហើយ ដេញ
អារក្ស ជា ច្រើន ចេញ ហើយ មិន បាន បង្ខំ
អារក្ស ឲ្យ និយាយ ទេ ព្រោះ គេ ស្គាល់ គាត់។
35 លុះ ព្រឹក ឡើង គាត់ ក្រោក ឡើង យ៉ាង ខ្លាំ
ង មុន ថ្ងៃ គាត់ ចេញ ទៅ កន្លែង ស្ងាត់ ហើ
យ អធិស្ឋាន នៅ ទី នោះ។
36 ស៊ីម៉ូន និង ពួក អ្នក ដែល នៅ ជា មួយ គា
ត់ តាម ក្រោយ។
៣៧ កាល គេ រក ឃើញ ហើយ គេ ក៏ និយា
យ ទៅ កាន់ គាត់ ថា៖ «មនុស្ស ទាំង អស់ ម
ក រក អ្នក»។
៣៨ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា ចូរ យើង ទៅ ក្រុង បន្ទាប់ ទៀត ដើម្បី
ឲ្យ ខ្ញុំ ប្រកាស នៅ ទី នោះ ដែរ ព្រោះ ហេ
តុ ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា ខ្ញុំ ចេញ មក។
39 ហើយ គាត់ បាន ផ្សព្វផ្សាយ នៅ ក្នុង សា
លា ប្រជុំ របស់ ពួក គេ ទូទាំង ស្រុក កាលី
ឡេ ហើយ ដេញ អារក្ស ចេញ។
40 ហើយ មាន មនុស្ស ឃ្លង់ ម្នាក់ មក រក គា
ត់ អង្វរ គាត់ ហើយ លុត ជង្គង់ ចុះ ទៅ គាត់
ហើយ និយាយ ទៅ គាត់ ថា បើ ឯង ចង់ អ្នក
អាច ធ្វើ ឲ្យ ខ្ញុំ ស្អាត បាន
៤១ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះហឫទ័យ មេត្តា ករុណា
លើក ព្រះហស្ត ទៅ ពាល់ ព្រះអង្គ ទាំង មាន
ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « ខ្ញុំ សុខ ចិត្ត! ចូរអ្នក
ស្អាត។
៤២ ហើយ ពេល ដែល គាត់ បាន និយាយ ភ្លា
ម ជំងឺ ឃ្លង់ បាន ចេញ ពី គាត់ ហើយ គាត់
បាន ជា ស្អាត។
43 ហើយ គាត់ បាន ចោទ ប្រកាន់ គាត់ យ៉ា
ង តឹង រឹង, ហើយ ជា បន្ទាន់ ឱ្យ គាត់ ទៅ
ឆ្ងាយ;
44 រួច មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា មើល ចុះ
អ្នក មិន និយាយ អ្វី នឹង អ្នក ណា ឡើយ ប៉ុ
ន្តែ ទៅ តាម ផ្លូវ របស់ អ្នក ហើយ បង្ហាញ ខ្លួ
ន ទៅ កាន់ បូជាចារ្យ ហើយ ថ្វាយ ការ សម្អា
ត របស់ អ្នក ដែល លោក ម៉ូសេ បាន បង្គាប់
ទុក ជា ទីបន្ទាល់ ដល់ ពួក គេ។
45 ប៉ុន្តែ គាត់ បាន ចេញ ទៅ ក្រៅ ហើយ ចាប់
ផ្តើម ផ្សាយ ជា ច្រើន ហើយ បាន ឆេះ សន្ធោ
សន្ធៅ ទៅ ក្រៅ ដរាប ដល់ ព្រះ យេស៊ូ មិន
អាច ចូល ទៅ ក្នុង ទីក្រុង ដោយ ចំហ ទៀ
ត ទេ គឺ ទ្រង់ គង់ នៅ ទី ស្ងាត់ ជ្រងំ ហើយ
គេ មក រក ទ្រង់ គ្រប់ ទិសទី។

ជំពូកទី 2

១ហើយ ម្តង ទៀត គាត់ បាន ចូល ទៅ ក្នុង
ក្រុង កាពើណិម បន្ទាប់ ពី ប៉ុន្មាន ថ្ងៃ មក។ ហើ
យមានសំលេងរំខានថាគាត់នៅក្នុងផ្ទះ។
2 ហើយភ្លាមៗនោះមនុស្សជាច្រើនបានមកជួបជុំគ្នា ដរា
បណាគ្មានកន្លែងទទួលពួកគេទេ មិនមែនច្រើនដូចនៅមា
ត់ទ្វារទេ ហើយគាត់បានអធិប្បាយព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួក
គេ។
៣ហើយ ពួក គេ មក ឯ ទ្រង់ ដោយ នាំ មនុ
ស្ស ខ្វិន ម្នាក់ ដែល កើត មាន បួន នាក់។
៤ហើយនៅពេលដែលពួកគេមិនអាចចូលទៅជិតព្រះអង្គ
សម្រាប់សារព័ត៌មានពួកគេបានបើកដំបូលកន្លែងដែល
ព្រះអង្គគង់។ ហើយនៅពេលដែលពួកគេបានបំបែកវាឡើ
ងហើយពួកគេបានទម្លាក់គ្រែដែលអ្នកជំងឺពិការដេក។
5 កាល ព្រះយេស៊ូ ទត ឃើញ សេចក្តី ជំនឿ រ
បស់ គេ ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ កាន់ អ្នក
ជំងឺ ពិការ ថា៖ « កូន អើយ អំពើ បាប របស់ អ្ន
ក បាន អត់ ទោស ឲ្យ ហើយ។
6 ប៉ុន្តែ មាន អាចារ្យ ខ្លះ អង្គុយ នៅ ទី នោះ
ហើយ វែកញែក ក្នុង ចិត្ត
៧ ហេតុ អ្វី បាន ជា បុរស នេះ និយាយ ប្រមា
ថ យ៉ាង នេះ? តើ នរណា អាច អត់ ទោស បា
ប បាន ប៉ុន្តែ មាន តែ ព្រះ?
៨ ហើយ ភ្លាមៗ នោះ កាល ព្រះ យេស៊ូ ជ្រាប
ក្នុង វិញ្ញាណ របស់ ទ្រង់ ថា ពួក គេ បាន វែក
ញែក ក្នុង ចិត្ត ដូច្នេះ ទ្រង់ មាន បន្ទូល ទៅ ពួ
ក គេ ថា៖ « ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក គិត អំ
ពី រឿង ទាំង នេះ ក្នុង ចិត្ត ដូច្នេះ?
9 តើ ការ និយាយ ទៅ កាន់ អ្នក ជំងឺ ខ្វិន
ថា តើ បាប របស់ អ្នក ត្រូវ បាន អត់ ទោ
ស អោយ អ្នក ឬ ឬនិយាយថា "ក្រោកឡើង យកគ្រែ
របស់អ្នក ហើយដើរទៅ?
10 ប៉ុន្តែ ដើម្បី ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ដឹង ថា
កូន មនុស្ស មាន អំណាច នៅ លើ ផែនដី ដើ
ម្បី អត់ ទោស អំពើ បាប (ទ្រង់ មាន បន្ទូល
ទៅ កាន់ អ្នក ជំងឺ ខ្វិន)។
11 ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា ចូរ ក្រោក ឡើង យក
គ្រែ របស់ អ្នក ហើយ ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ រប
ស់ អ្នក។

12 ហើយ ភ្លាម នោះ គាត់ បាន ក្រោក ឡើង, យ
ក គ្រែ, ហើយ ចេញ ទៅ មុខ ពួក គេ ទាំង
អស់; ពួកគេ ទាំង អស់ គ្នា ងឿង ឆ្ងល់ ហើយ
លើក តម្កើង ព្រះ ដោយ ពោល ថា យើង មិន
ដែល ឃើញ ម៉ូដ នេះ ទេ។
១៣ ហើយ គាត់ បាន ចេញ ទៅ មាត់ សមុ
ទ្រ ម្តង ទៀត។ បណ្តាជន ទាំង ប៉ុន្មាន បាន ងា
ក មក រក លោក ហើយ លោក ក៏ បង្រៀន ពួ
ក គេ។
១៤ ពេល គាត់ ដើរ កាត់ គាត់ ឃើញ លេវី ជា
កូន របស់ លោក អាល់ផាយ អង្គុយ នៅ កន្លែ
ង ទទួល ទំនៀម ទម្លាប់ ហើយ មាន ប្រសាស
ន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ « មក តាម ខ្ញុំ។ ហើយគាត់បាន
ក្រោកឡើងដើរតាមគាត់។
១៥ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា កា
ល ដែល ព្រះ យេស៊ូ គង់ នៅ ក្នុង ផ្ទះ រប
ស់ ទ្រង់ អ្នក ទារ ពន្ធ និង មនុស្ស មាន បាប
ជា ច្រើន ក៏ អង្គុយ ជា មួយ នឹង ព្រះ យេស៊ូ
និង ពួក សិស្ស របស់ ទ្រង់ ដែរ ដ្បិត មាន ម
នុស្ស ជា ច្រើន ហើយ ពួក គេ ដើរ តាម ទ្រង់
។
16 កាល ពួក អាចារ្យ និង ពួក ផារិស៊ី ឃើញ ទ្រ
ង់ សោយ អាហារ ជា មួយ នឹង អ្នក ទារ ពន្ធ
និង មនុស្ស មាន បាប នោះ ក៏ សួរ ពួក សិ
ស្ស ថា តើ ទ្រង់ ស៊ី ផឹក ជា មួយ នឹង អ្នក
ទារ ពន្ធ និង មនុស្ស មាន បាប យ៉ាង ដូច ម្ដេ
ច?
១៧ កាល ព្រះ យេស៊ូវ បាន ឮ ដូច្នេះ ទ្រង់ មា
ន ព្រះ បន្ទូល ទៅ ពួក គេ ថា អ្នក រាល់
គ្នា ដែល ជា អ្នក រាល់ គ្នា មិន ត្រូវ ការ
គ្រូ ពេទ្យ ទេ គឺ ពួក អ្នក ដែល ឈឺ។
18 ពួក សិស្ស របស់ លោក យ៉ូហាន និង ពួក
ខាង គណៈផារីស៊ី ធ្លាប់ តម ប៉ុន្តែ ពួកគេ មក ទូ
ល ព្រះអង្គ ថា៖ «ហេតុ អ្វី បាន ជា សិស្ស រប
ស់ លោក យ៉ូហាន និង ពួក ខាង គណៈផារីស៊ី
តម ប៉ុន្តែ សិស្ស របស់ លោក មិន តម ដូច្នេះ?
19 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « កូ
ន កំលោះ អាច តម អាហារ ពេល កូន កំ
លោះ នៅ ជាមួយ បាន ឬ? ដរាបណាពួកគេមានកូ
នកំលោះនៅជាមួយ ពួកគេមិនអាចតមបានទេ។

20 ប៉ុន្តែ ថ្ងៃ នឹង មក ដល់ ពេល ដែល កូន កំ
លោះ ត្រូវ ដក ចេញ ពី ពួក គេ ហើយ បន្ទា
ប់ មក ពួក គេ នឹង តម នៅ ថ្ងៃ នោះ។
២១ គ្មាន អ្នក ណា ដេរ ក្រណាត់ ថ្មី លើ ស
ម្លៀក បំពាក់ ចាស់ ឡើយ បើ មិន ដូច្នេះ ទេ ក្រ
ណាត់ ថ្មី ដែល ពេញ ទៅ នោះ ដក ចេញ
ពី ក្រណាត់ ចាស់ ហើយ ការ ជួល ក៏ កាន់
តែ អាក្រក់។
២២ ហើយ គ្មាន អ្នក ណា ដាក់ ស្រា ថ្មី ចូ
ល ក្នុង ដប ចាស់ ឡើយ បើ សិន ជា ស្រា
ថ្មី នឹង ផ្ទុះ ពេញ ដប ហើយ ស្រា ត្រូវ កំពប់
ហើយ ដប នឹង ត្រូវ រសាត់ ទៅ តែ ត្រូវ ដា
ក់ ស្រា ថ្មី ចូល ក្នុង ដប ថ្មី។
២៣ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា គា
ត់ បាន ដើរ កាត់ ចម្ការ ពោត នៅ ថ្ងៃ សប្ប៉
ទ។ ពួក សិស្ស របស់ លោក ចាប់ ផ្ដើម បណ្ដើ
រ ទៅ បេះ ពោត។
២៤ហើយ ពួកខាងគណៈផារីស៊ីទូលព្រះអង្គថា៖ «មើល
ចុះ ហេតុអ្វីបានជាគេធ្វើនៅថ្ងៃសប្ប័ទ?
25 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «
តើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន ដែល បាន អាន នូវ
អ្វី ដែល ដាវីឌ បាន ធ្វើ នៅ ពេល ដែល គា
ត់ ត្រូវ ការ ហើយ ស្រេក ឃ្លាន គាត់ និង អ្នក
ដែល នៅ ជាមួយ គាត់ ឬ?
26 តើ គាត់ បាន ចូល ទៅ ក្នុង ព្រះដំណាក់ រ
បស់ ព្រះ យ៉ាង ដូច ម្ដេច នៅ ជំនាន់ របស់
លោក អប៊ីយ៉ាថារ ជា មហា បូជាចារ្យ ហើយ បា
ន បរិភោគ អាហារ ដែល មិន មាន ច្បាប់ អនុ
ញ្ញាត ឲ្យ បរិភោគ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ ពួក បូជាចារ្យ
ហើយ ក៏ បាន ឲ្យ ពួក អ្នក ដែល នៅ ជាមួ
យ នឹង លោក ដែរ?
27 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «
ថ្ងៃ សប្ប័ទ ត្រូវ បាន បង្កើត ឡើង សម្រាប់ ម
នុស្ស មិន មែន មនុស្ស សម្រាប់ ថ្ងៃ សប្ប័ទ ទេ
។
28 ដូច្នេះ កូន មនុស្ស ក៏ ជា ព្រះអម្ចាស់ នៃ
ថ្ងៃ សប្ប័ទ ដែរ។

ជំពូកទី 3

1 លោក ចូល ទៅ ក្នុង សាលា ប្រជុំ ម្ដង ទៀ
ត។ នៅទីនោះមានបុរសម្នាក់ដែលមានដៃស្វិត។
2 ហើយ គេ បាន មើល គាត់ ថា តើ គាត់ នឹ
ង ប្រោស គាត់ នៅ ថ្ងៃ សប្ប័ទ។ ដើម្បី ឲ្យ
គេ ចោទ ប្រកាន់ គាត់។
៣ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់ បុរ
ស ដែល មាន ដៃ ស្វិត ថា ចូរ ក្រោក ឡើង។
4 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា៖ « តើ
ថ្ងៃ សប្ប័ទ មាន សិទ្ធិ ធ្វើ អំពើ ល្អ ឬ ធ្វើ អំ
ពើ អាក្រក់? សង្គ្រោះជីវិត ឬសម្លាប់? ប៉ុន្តែពួកគេបានរ
ក្សាសន្តិភាពរបស់ពួកគេ។
៥ហើយ កាល ទ្រង់ បាន មើល ជុំវិញ ពួក
គេ ដោយ កំហឹង ដោយ ព្រួយ ចិត្ត ដោយ សា
រ តែ ចិត្ត រឹង របស់ គេ នោះ ទ្រង់ មាន បន្ទូ
ល ទៅ បុរស នោះ ថា ចូរ លាត ដៃ ទៅ។ គា
ត់ ក៏ លាត វា ចេញ ហើយ ដៃ របស់ គាត់
បាន ជា ឡើង វិញ ដូច ដៃ ម្ខាង ទៀត។
6 ពួក ខាង គណៈផារីស៊ី បាន ចេញ ទៅ ហើ
យ ភ្លាម ៗ បាន ប្រឹក្សា ជា មួយ នឹង ពួក
ហេរ៉ូឌា ប្រឆាំង នឹង ទ្រង់ អំពី របៀប ដែល ពួ
ក គេ អាច បំផ្លាញ ទ្រង់។
7 ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវ បាន ដក ខ្លួន ចេញ ជាមួ
យ ពួក សិស្ស ទៅ សមុទ្រ ហើយ មាន ហ្វូង
មនុស្ស យ៉ាង ច្រើន មក ពី ស្រុក កាលីឡេ និ
ង ពី ស្រុក យូដា
៨ និង ពី ក្រុង យេរូសាឡឹម និង ពី ក្រុង អ៊ីឌូម៉ា
និង ពី ខាង កើត ទន្លេ យ័រដាន់។ ពួក គេ អំ
ពី ក្រុង ទីរ៉ុស និង ក្រុង ស៊ីដូន ជា មួយ ហ្វូង
មនុស្ស ជា ច្រើន កាល បាន ឮ ថា ទ្រង់ ធ្វើ
ការ អស្ចារ្យ យ៉ាង ណា ក៏ មក ឯ ទ្រង់។
៩ហើយ លោក បាន មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កា
ន់ ពួក សិស្ស របស់ លោក ថា កប៉ាល់ តូច មួ
យ ត្រូវ រង់ចាំ លោក ដោយ ព្រោះ មាន មនុ
ស្ស ច្រើន ក្រែង លោ ពួក គេ គប់ លោក។
10 ដ្បិត ទ្រង់ បាន ប្រោស មនុស្ស ជា ច្រើន
យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ ពួក គេ បាន សង្កត់ ស
ង្កិន លោក ឲ្យ ពាល់ លោក ទាំង អស់ អ្នក
ដែល មាន គ្រោះ កាច។

11 ពេល ឃើញ លោក វិញ្ញាណ អាក្រក់ ក៏ ក្រា
ប នៅ មុខ លោក ហើយ ស្រែក ឡើង ថា៖ «
លោក ជា បុត្រ របស់ ព្រះជាម្ចាស់»។
១២ ហើយ លោក បាន បង្គាប់ ពួក គេ យ៉ាង
មុឺងម៉ាត់ កុំ ឲ្យ គេ ធ្វើ ឲ្យ លោក ស្គាល់។
13 ហើយ គាត់ ឡើង ទៅ លើ ភ្នំ មួយ ហើយ
ហៅ ទៅ កាន់ អ្នក ដែល គាត់ ចង់: ហើយ ពួ
ក គេ បាន មក ឯ គាត់.
១៤ ហើយ លោក បាន តែងតាំង ដប់ពីរ នាក់
ឲ្យ ពួកគេ នៅ ជាមួយ លោក ហើយ ដើម្បី
ឲ្យ លោក ចាត់ ពួកគេ ឲ្យ ទៅ ផ្សព្វផ្សាយ
១៥ ហើយ ដើម្បី មាន អំណាច ក្នុង ការ ព្យាបា
ល ជំងឺ ហើយ ដេញ អារក្ស ចេញ
16 ហើយ ស៊ីម៉ូន គាត់ ដាក់ នាម ថា ពេត្រុស
17 ហើយ យ៉ាកុប ជា កូន សេបេដេ និង យ៉ូហាន
ជា ប្អូន របស់ យ៉ាកុប ហើយគាត់បានដាក់ឈ្មោះពួក
គេថា Boanerges ដែលជាកូនប្រុសនៃផ្គរលាន់:
18 ហើយ អនទ្រេ ភីលីព បាថូឡូមេ ហើយ ម៉ាថាយ ថូ
ម៉ាស និង យ៉ាកុប ជា កូន របស់ អាលផាយ ថាដា
អ៊ីស និង ស៊ីម៉ូន ជា សាសន៍ កាណាន
១៩ ហើយ យូដាស អ៊ីស្ការីយ៉ុត ដែល ក្បត់ គាត់
ដែរ ហើយ ពួក គេ បាន ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ មួ
យ។
២០ហើយ ហ្វូង មនុស្ស បាន មក ជួប ជុំ
គ្នា ម្តង ទៀត ដើម្បី កុំ ឲ្យ ពួក គេ បរិភោគ
នំប៉័ង ច្រើន ពេក។
21 ពេល មិត្ត ភក្តិ របស់ គាត់ បាន ឮ ដូច្នេះ
ក៏ ចេញ ទៅ ចាប់ គាត់ ព្រោះ គេ ថា គាត់
នៅ ខាង គាត់។
22 ហើយ ពួក អាចារ្យ ដែល ចុះ មក ពី ក្រុ
ង យេរូសាឡិម បាន និយាយ ថា៖ «គាត់ មាន
បេលសេប៊ូល ហើយ គាត់ បាន ដេញ អារក្ស ដោ
យ មេ នៃ អារក្ស។
23 ហើយ លោក បាន ហៅ ពួក គេ មក លោ
ក ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ជា ពា
ក្យ ប្រស្នា ថា តើ សាតាំង អាច ដេញ សាតាំ
ង បាន យ៉ាង ដូច ម្តេច?
២៤ហើយ ប្រសិន បើ នគរ មួយ បែក ទាស់
នឹង ខ្លួន ឯង នោះ នគរ នោះ មិន អាច ឈ
រ បាន ឡើយ។
25 ហើយ បើ ផ្ទះ មួយ បែក ទាស់ នឹង ខ្លួន
ឯង ផ្ទះ នោះ មិន អាច ឈរ បាន ឡើយ។
២៦ហើយ ប្រសិន បើ សាតាំង ក្រោក ឡើង ទា
ស់ នឹង ខ្លួន ហើយ ត្រូវ បែក បាក់ នោះ វា មិ
ន អាច ឈរ បាន ឡើយ ប៉ុន្តែ ត្រូវ បាន បញ្
ប់។
២៧ គ្មាន អ្នក ណា អាច ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ រ
បស់ បុរស ខ្លាំង ក្លា ហើយ បំផ្លាញ ទ្រព្យ សម្ប
ត្តិ របស់ ខ្លួន បាន ឡើយ លើក លែង តែ គា
ត់ នឹង ចង បុរស ខ្លាំង នោះ ជា មុន សិន។
ហើយបន្ទាប់មកគាត់នឹងបំផ្លាញផ្ទះរបស់គាត់។
28 យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា អំពើ បាប
ទាំង អស់ នឹង ត្រូវ បាន អត់ ទោស ដល់ កូ
ន មនុស្ស ហើយ ការ ប្រមាថ ណា ក៏ ដោយ
ដែល ពួក គេ នឹង ប្រមាថ។
២៩ ប៉ុន្តែ អ្នក ណា ដែល ប្រមាថ ដល់ ព្រះវិញ្ញា
ណ បរិសុទ្ធ នោះ មិន ដែល អត់ទោស ឲ្យ ឡើ
យ គឺ ត្រូវ ប្រឈម នឹង ការ ទទួល ទោស
ដ៏ អស់កល្ប ជានិច្ច។
30 ដោយ សារ ពួក គេ និយាយ ថា គាត់ មា
ន វិញ្ញាណ មិន បរិសុទ្ធ។
31 ពេល នោះ បង ប្អូន និង ម្តាយ របស់ គា
ត់ បាន មក ហើយ ឈរ នៅ ខាង ក្រៅ ចាត់
គាត់ ឲ្យ ហៅ គាត់។
32 បណ្តាជន អង្គុយ ជុំវិញ លោក ហើយ និយា
យ ទៅ កាន់ លោក ថា៖ «មើល ចុះ ម្តាយ និង
បង ប្អូន របស់ អ្នក មិន បាន ស្វែង រក អ្ន
ក ទេ។
33 ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល តប ទៅ គេ ថា៖ «
តើ នរណា ជា ម្តាយ ខ្ញុំ ឬ បង ប្អូន របស់ ខ្ញុំ?
៣៤ ហើយ គាត់ មើល ជុំវិញ អស់ អ្នក ដែល
អង្គុយ ជុំវិញ គាត់ ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ថា មើ
ល ចុះ ម្តាយ និង បង ប្អូន របស់ ខ្ញុំ!
៣៥ ព្រោះ អ្នក ណា ដែល ធ្វើ តាម ព្រះហឫទ័
យ របស់ ព្រះ អ្នក នោះ ក៏ ជា បង ប្រុស ខ្ញុំ
ប្អូន ស្រី និង ម្តាយ ខ្ញុំ ដែរ។

ជំពូកទី 4

១ហើយ គាត់ បាន ចាប់ ផ្តើម បង្រៀន ម្តង
ទៀត នៅ មាត់ សមុទ្រ ហើយ មាន មនុស្ស

ជា ច្រើន មក ឯ គាត់ ដូច្នេះ គាត់ បាន ចូល
ទៅ ក្នុង សំពៅ ហើយ អង្គុយ នៅ ក្នុង សមុទ្រ
។ ប្រជាជនទាំងមូលនៅមាត់សមុទ្រ។
២ហើយ លោក បាន បង្រៀន ពួក គេ នូវ រឿ
ង ជា ច្រើន ដោយ ពាក្យ ប្រស្នា ហើយ មាន
បន្ទូល ទៅ ពួកគេ ក្នុង គោលលទ្ធិ របស់ លោ
ក ថា
3 ស្តាប់; មើល ចុះ មាន អ្នក ព្រោះ គ្រាប់ ចេញ
ទៅ ព្រោះ
៤ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា កា
ល លោក បាន សាប ព្រោះ មាន ខ្លះ ធ្លាក់ តា
ម ផ្លូវ ហើយ ហ្វូង សត្វ ហើរ មក លេប វា អ
ស់។
៥ ហើយ អ្នក ខ្លះ បាន ធ្លាក់ ទៅ លើ ដី ថ្ម
ជា កន្លែង ដែល វា មិន សូវ មាន ដី។ ហើយ
ភ្លាមៗនោះវាក៏ផុសឡើង ព្រោះវាគ្មានជម្រៅដី។
6 ប៉ុន្តែនៅពេលដែលព្រះអាទិត្យរះឡើង វាបានឆេះ។ ហើ
យ ដោយ សារ វា គ្មាន ឫស វា ក៏ ក្រៀម ស្វិ
ត ទៅ។
៧ ហើយ ខ្លះ បាន ធ្លាក់ ចុះ ក្នុង ចំណោម ប
ន្លា ហើយ បន្លា ក៏ ដុះ ឡើង ហើយ ច្របាច់ វា
ហើយ វា មិន បង្កើត ផល អ្វី ឡើយ។
៨ ហើយ អ្នក ផ្សេង ទៀត បាន ធ្លាក់ មក
លើ ដី ល្អ ហើយ បាន បង្កើត ផល ដែល
ដុះ ឡើង ហើយ ដុះ ឡើង។ ហើយបានចេញមក ខ្លះ
សាមសិប ខ្លះហុកសិប និងខ្លះមួយរយ។
៩ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា៖ « អ្នក ណា ដែល មាន ត្រចៀក អាច ស្ដា
ប់ បាន ចូរ ឲ្យ អ្នក នោះ ស្ដាប់ ចុះ»។
10 កាល លោក នៅ តែ ម្នាក់ ឯង អស់ អ្នក
ដែល នៅ ជុំវិញ លោក ជា មួយ សិស្ស ទាំ
ង ដប់ពីរ នាក់ បាន សួរ លោក អំពី រឿង
ប្រៀប ប្រដូច។
១១ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា៖ « វា ត្រូវ បាន ផ្ដល់ ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា ដើ
ម្បី ដឹង ពី ភាព អាថ៌កំបាំង នៃ នគរ ព្រះ។ ប៉ុ
ន្តែ ចំពោះ អ្នក ដែល នៅ ខាង ក្រៅ កិច្ចការ
ទាំង អស់ នេះ ត្រូវ បាន ធ្វើ ឡើង ជា ឧទា
ហរណ៍
12 ដោយ ឃើញ គេ អាច មើល ឃើញ តែ មិ
ន យល់ ឮគេឮ តែមិនយល់។ ក្រែង ពេល ណា មួ
យ ពួក គេ ត្រូវ បាន ប្រែ ចិត្ត ហើយ អំពើ
បាប របស់ ពួក គេ គួរ តែ ត្រូវ បាន អត់
ទោស ឱ្យ ពួក គេ។
១៣ ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក
គេ ថា៖ « អ្នក រាល់ គ្នា មិន ដឹង រឿង ប្រៀប
ប្រដូច នេះ ឬ? ចុះ បើ ដូច្នេះ តើ អ្នក រាល់
គ្នា នឹង ស្គាល់ ពាក្យ ប្រស្នា ទាំង អស់ យ៉ា
ង ដូច ម្ដេច?
១៤ អ្នក ព្រោះ ព្រោះ ពាក្យ។
១៥ហើយ អ្នក ទាំង នេះ នៅ ខាង ផ្លូវ ជា ក
ន្លែង ដែល ពាក្យ ត្រូវ បាន គេ សាប ព្រោះ។
ប៉ុន្តែ កាល គេ បាន ឮ ហើយ សាតាំង ក៏ មក
ភ្លាម ហើយ ដក យក ពាក្យ ដែល បាន សា
ប ក្នុង ចិត្ត គេ ចេញ។
១៦ហើយ ពួក វា ក៏ ដូច គ្នា ដែរ ដែល ត្រូវ
បាន គេ សាប ព្រោះ លើ ដី ថ្ម។ ពេលបានឮ
ព្រះបន្ទូលហើយ ទទួលភ្លាមដោយអំណរ។
១៧ហើយ គ្មាន ឫស គល់ នៅ ក្នុង ខ្លួន ឡើ
យ ហើយ ដូច្នេះ ត្រូវ ស៊ូទ្រាំ តែ មួយ រយៈ ពេ
ល ក្រោយ មក ពេល មាន ទុក្ខ លំបាក ឬ កា
រ បៀតបៀន កើត ឡើង ដោយ សារ ព្រះ បន្ទូ
ល នោះ គេ ក៏ អាក់ អន់ ចិត្ត ភ្លាម។
១៨ហើយ អ្នក ទាំង នេះ ហើយ ដែល ត្រូវ បា
ន គេ សាប ព្រោះ នៅ ក្នុង បន្លា ដូចជាឮពាក្យ
១៩ហើយ ការ ខ្វល់ខ្វាយ នៃ លោកីយ៍ នេះ និ
ង ការ បោក បញ្ឆោត នៃ ទ្រព្យ សម្បត្តិ និង
តណ្ហា នៃ អ្វី ផ្សេង ទៀត ដែល ចូល ទៅ ក្នុ
ង នោះ ច្របាច់ ពាក្យ ហើយ វា ក្លាយ ទៅ
ជា គ្មាន ផល។
២០ហើយ អ្នក ទាំង នេះ ហើយ ដែល ត្រូវ បា
ន គេ សាប ព្រោះ លើ ដី ល្អ ដូច ជា ឮ
ព្រះបន្ទូល ហើយ ទទួល ហើយ បង្កើត ផល ខ្លះ
សាមសិប ដង ខ្លះ ហុកសិប និង ខ្លះ មួយ រយ។
21 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «
តើ គេ យក ទៀន មក ដាក់ នៅ ក្រោម គុ
ម្ពោត ឬ នៅ ក្រោម គ្រែ? ហើយមិនត្រូវដាក់នៅ
លើជើងចង្កៀងទេ?
២២ត្បិត គ្មាន អ្វី លាក់ កំបាំង ដែល នឹង មិ
ន ត្រូវ បាន បង្ហាញ ឱ្យ ឃើញ ឡើយ មិន មា
ន រឿង សម្ងាត់ ណា មួយ ត្រូវ បាន គេ យ
ក មក ក្រៅ ប្រទេស ទេ។

23 បើ អ្នក ណា មាន ត្រចៀក ស្តាប់ ចូរ ឲ្យ អ្ន
ក នោះ ស្តាប់ ចុះ។
២៤ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា៖ « ចូរ ប្រយ័ត្ន នឹង អ្វី ដែល អ្នក បាន ឮ
ចុះ នោះ នឹង ត្រូវ វាស់ ដោយ រង្វាស់ ណា ដែ
ល អ្នក បាន ឮ នោះ នឹង ត្រូវ វាស់ ដល់ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ហើយ អ្នក ដែល បាន ឮ នឹង
ត្រូវ ផ្តល់ ឲ្យ កាន់ តែ ច្រើន។
25ដ្បិត អ្នក ណា ដែល មាន នោះ នឹង ត្រូវ
ឲ្យ ទៅ អ្នក នោះ ហើយ អ្នក ណា ដែល មិ
ន មាន នោះ នឹង ត្រូវ បាន យក សូម្បី តែ រ
បស់ ដែល គាត់ មាន។
26 ហើយ គាត់ បាន និយាយ ថា ៖ « នគរ
នៃ ព្រះ ក៏ ដូច ជា មនុស្ស បោះ គ្រាប់ ពូ
ជ ទៅ ក្នុង ដី ដែរ
27 ហើយ ត្រូវ ដេក ហើយ ក្រោក ទាំង យប់ ទាំ
ង ថ្ងៃ ហើយ គ្រាប់ពូជ នឹង ដុះ ឡើង គាត់ មិ
ន ដឹង ពី របៀប ណា ទេ។
28 ដ្បិត ផែនដី បង្កើត ផល ដោយ ខ្លួន ឯង។ ទី
មួយ ស្លឹក បន្ទាប់មកត្រចៀក បន្ទាប់មកពោតពេញត្រចៀ
ក។
២៩ ប៉ុន្តែ ពេល ចេញ ផ្លែ គាត់ ក៏ ដាក់ កណ្តៀ
វ ភ្លាម ព្រោះ រដូវ ច្រូត កាត់ មក ដល់។
៣០ហើយ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ថា តើ យើង
នឹង ប្រដូច នគរ នៃ ព្រះ ទៅ ណា? ឬ តើ
យើង នឹង ប្រៀបធៀប វា ដោយ របៀប ណា?
៣១ វា ប្រៀប ដូច ជា គ្រាប់ ពូជ ម៉្យាង ដែល
កាល ណា គេ សាប ព្រោះ នៅ លើ ផែនដី
នោះ មាន ចំនួន តិច ជាង គ្រាប់ ទាំង អស់
ដែល មាន នៅ លើ ផែនដី។
32 ប៉ុន្តែ ពេល ដែល វា ត្រូវ បាន គេ សាប
ព្រោះ វា ដុះ ឡើង ហើយ ធំ ជាង ស្មៅ ទាំង
អស់ ហើយ ក៏ ពន្លក មែក យ៉ាង ធំ ចេញ។ ដូ
ច្នេះ សត្វ ហើរ លើ អាកាស អាច ជ្រក ក្រោ
ម ម្លប់ របស់វា។
៣៣ហើយ ដោយ មាន ពាក្យ ប្រស្នា បែប នេះ
ជា ច្រើន ទ្រង់ មាន បន្ទូល ទៅ ពួក គេ តាម
ដែល ពួក គេ អាច ឮ វា បាន។
៣៤ ប៉ុន្តែ ទ្រង់ មិន មាន បន្ទូល ទៅ គេ ដោ
យ គ្មាន ពាក្យ ប្រស្នា ឡើយ ហើយ កាល ពួ
ក គេ នៅ តែ ម្នាក់ ឯង នោះ ទ្រង់ បាន ព
ន្យល់ គ្រប់ ទាំង អស់ ដល់ ពួក សិស្ស ទ្រង់។
៣៥ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ដដែល នោះ លុះ ដល់ ល្ងា
ច លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា ចូរ យើ
ង ឆ្លង ទៅ ត្រើយ ម្ខាង។
៣៦ ហើយ កាល គេ ចាត់ ហ្វូង មនុស្ស ចេ
ញ ហើយ គេ ក៏ ចាប់ គាត់ ដូច ជា គាត់
នៅ ក្នុង សំពៅ។ ហើយ មាន កប៉ាល់ តូចៗ
ផ្សេង ទៀត នៅ ជាមួយ គាត់។
៣៧ ហើយ មាន ខ្យល់ ព្យុះ យ៉ាង ខ្លាំង ហើយ
រលក បោកបក់ ចូល ទៅ ក្នុង សំពៅ រហូត ដ
ល់ ឥឡូវ វា ពេញ។
38 ហើយ គាត់ នៅ ផ្នែក ខាង ក្រោយ នៃ ក
ប៉ាល់ ដេក លក់ លើ ខ្នើយ ហើយ គេ ដាស់ គា
ត់ ហើយ និយាយ ទៅ គាត់ ថា ៖ « លោក
គ្រូ លោក មិន ខ្វល់ ថា យើង ត្រូវ វិនាស
ទេ ឬ?
39 ហើយ គាត់ បាន ក្រោក ឡើង ហើយ បន្ទោ
ស ខ្យល់ ហើយ និយាយ ទៅ កាន់ សមុទ្រ
ថា ៖ សន្តិភាព អើយ! ខ្យល់ ក៏ រលត់ ទៅ ហើ
យ មាន ភាព ស្ងប់ ស្ងាត់ យ៉ាង ខ្លាំង។
40 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «
ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក រាល់ គ្នា ភ័យ ខ្លាច
ដូច្នេះ?ម៉េច ក៏ គ្មាន ជំនឿ?
41 ហើយ ពួក គេ ភ័យ ខ្លាច ជា ខ្លាំង ហើយ
និយាយ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក ថា តើ មនុ
ស្ស បែប ណា ដែល សូម្បី តែ ខ្យល់ និង ស
មុទ្រ ក៏ ស្តាប់ បង្គាប់ លោក?

ជំពូកទី 5

១ហើយ ពួក គេ បាន ឆ្លង ដល់ ត្រើយ ម្ខាង
នៃ សមុទ្រ ចូល ទៅ ក្នុង ស្រុក កាដារ៉ែន។
2 ពេល គាត់ ចេញ ពី សំពៅ ភ្លាម នោះ បុរស
ម្នាក់ ដែល មាន វិញ្ញាណ អាក្រក់ ចេញ ពី ផ្នូ
រ មក ជួប គាត់។
3 ព្រះអង្គគង់នៅក្នុងចំណោមផ្នូរ។ ហើយ គ្មាន អ្នក
ណា អាច ចង គាត់ បាន ទេ មិន មែន ដោ
យ ច្រវាក់ ទេ៖
4 ដោយ សារ គាត់ ត្រូវ បាន គេ ចង ជា ញឹ
កញាប់ ជាមួយ នឹង ច្រវាក់ និង ច្រវាក់ ហើយ ច្រ

វាក់ ត្រូវ បាន គាត់ ដក ចេញ ហើយ ចំណង
ក៏ បាន បែក ជា បំណែកៗ ដែរ៖ គ្មាន អ្នក
ណា អាច វាយ គាត់ បាន ឡើយ។
5 ហើយ ជានិច្ចកាល ទាំង យប់ ទាំង ថ្ងៃ គាត់
នៅ លើ ភ្នំ ហើយ នៅ ក្នុង ផ្នូរ ដោយ យំ ហើ
យ កាប់ គាត់ ដោយ ថ្ម។
6 កាល គាត់ ឃើញ ព្រះយេស៊ូ ពី ចម្ងាយ គាត់
រត់ ទៅ ថ្វាយ បង្គំ ព្រះអង្គ។
7 រួច បន្លឺ សំឡេង យ៉ាង ខ្លាំង ថា៖ «ឱ ព្រះយេ
ស៊ូ ជា ព្រះរាជបុត្រា នៃ ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់ បំផុ
ត អើយ តើ ខ្ញុំ មាន រឿង អ្វី ដល់ ទ្រង់? ទូលប
ង្គំ សូម អង្វរ ព្រះអង្គ ថា កុំ ធ្វើ ទារុណកម្ម ទូ
លបង្គំ ឡើយ។
៨ ព្រោះ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ «
វិញ្ញាណ អាក្រក់ អើយ ចូរ ចេញ ពី បុរស មក!
9 គាត់ សួរ គាត់ ថា តើ អ្នក ឈ្មោះ អ្វី? លោ
ក ឆ្លើយ ថា៖ «ខ្ញុំ ឈ្មោះ កងពល ព្រោះ យើង
មាន គ្នា ច្រើន។
10 ហើយ គាត់ បាន អង្វរ គាត់ ជា ខ្លាំង ដើ
ម្បី កុំ ឱ្យ គាត់ បញ្ជូន ពួក គេ ចេញ ពី ស្រុ
ក ។
១១ ឥឡូវ នេះ មាន ជ្រូក មួយ ហ្វូង យ៉ាង ធំ
កំពុង ស៊ី ចំណី នៅ ក្បែរ ភ្នំ។
12 អារក្ស ទាំង អស់ បាន អង្វរ លោក ដោយ
ពោល ថា សូម ចាត់ យើង ខ្ញុំ ទៅ ក្នុង ជ្រូក
ដើម្បី ឲ្យ យើង ចូល ទៅ ក្នុង ជ្រូក នោះ។
១៣ ហើយ ភ្លាមៗ នោះ ព្រះយេស៊ូ ក៏ ឲ្យ គេ
ចាក ចេញ។ វិញ្ញាណ អាក្រក់ ក៏ ចេញ ចូល
ទៅ ក្នុង ជ្រូក ហើយ ហ្វូង សត្វ ក៏ រត់ ចុះ ចូ
ល ទៅ ក្នុង សមុទ្រ យ៉ាង ខ្លាំង (មាន គ្នា ប្រ
ហែល ពីរ ពាន់ នាក់) ហើយ ក៏ ចាប់ កុក ក្នុ
ង សមុទ្រ។
១៤ ហើយ អ្នក ដែល ចិញ្ចឹម ជ្រូក រត់ ទៅ
ប្រាប់ នៅ ក្នុង ទីក្រុង និង ក្នុង ស្រុក។ ហើយ
ពួក គេ បាន ចេញ ទៅ មើល អ្វី ដែល វា
ត្រូវ បាន ធ្វើ។
15 ពេល នោះ គេ ចូល មក ឯ ព្រះយេស៊ូ ហើ
យ ឃើញ អ្នក ដែល មាន អារក្ស ចូល ហើ
យ មាន កង ទ័ព អង្គុយ ហើយ ស្លៀក ពាក់
ហើយ គិត ត្រឹម ត្រូវ ហើយ គេ ភ័យ ខ្លាច។

16 ហើយ អស់ អ្នក ដែល បាន ឃើញ វា ប្រា
ប់ ពួក គេ ពី របៀប ដែល វា កើត ឡើង ចំ
ពោះ អ្នក ដែល មាន អារក្ស ចូល ហើយ ក៏ អំ
ពី ជ្រូក ដែរ។
17 ហើយ ពួក គេ ចាប់ ផ្តើម អធិស្ឋាន ឲ្យ
លោក ចាក ចេញ ពី ឆ្នេរ សមុទ្រ របស់ ពួក
គេ។
១៨ហើយ ពេល គាត់ ចូល ទៅ ក្នុង សំពៅ អ្ន
ក ដែល ត្រូវ អារក្ស ចូល បាន អធិស្ឋាន សុំ
ឲ្យ គាត់ នៅ ជា មួយ គាត់។
19 ទោះ បី ជា យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ ព្រះ យេ
ស៊ូ មិន បាន អត់ ទោស គាត់ ទេ ប៉ុន្តែ មាន
ព្រះ បន្ទូល ទៅ គាត់ ថា ចូរ ទៅ ផ្ទះ ឯ មិ
ត្ត ភក្តិ របស់ អ្នក ហើយ ប្រាប់ ពួក គេ អំពី
ការ ដ៏ អស្ចារ្យ ដែល ព្រះ អម្ចាស់ បាន ធ្វើ
ចំពោះ អ្នក ហើយ ទ្រង់ មាន ព្រះហឫទ័យ អា
ណិត អាសូរ ដល់ អ្នក។
20 រួច គាត់ ក៏ ចេញ ទៅ ហើយ ចាប់ ផ្តើម
ផ្សាយ នៅ ក្រុង ដេកាប៉ូលី អំពី ការ ដ៏ អស្ចា
រ្យ ដែល ព្រះយេស៊ូវ បាន ធ្វើ ចំពោះ គាត់ ហើ
យ មនុស្ស ទាំង អស់ ភ្ញាក់ ផ្អើល។
២១ហើយ កាល ព្រះយេស៊ូ បាន ឆ្លង កាត់ ក
ប៉ាល់ ទៅ ត្រើយ ម្ខាង ម្តង ទៀត នោះ មាន
មនុស្ស ជា ច្រើន មក ឯ ទ្រង់ ហើយ ទ្រង់
ក៏ នៅ ជិត សមុទ្រ។
២២ហើយ មើល ចុះ មាន អ្នក គ្រប់ គ្រង សាលា
ប្រជុំ ម្នាក់ ឈ្មោះ យ៉ៃរ៉ុស បាន មក។ ហើយ ពេ
ល ឃើញ គាត់ គាត់ ក៏ ដួល នៅ ជើង គាត់
23 ហើយ បាន អង្វរ គាត់ យ៉ាង ខ្លាំង ដោយ និ
យាយ ថា កូន ស្រី តូច របស់ ខ្ញុំ ដេក នៅ ជិ
ត ស្លាប់៖ ខ្ញុំ សូម អង្វរ អ្នក សូម មក ដាក់
ដៃ លើ នាង ដើម្បី ឲ្យ នាង បាន ជា សះស្បើ
យ។ ហើយនាងនឹងរស់នៅ។
២៤ ព្រះយេស៊ូយាងទៅជាមួយព្រះអង្គ។ មាន មនុ
ស្ស ជា ច្រើន ដើរ តាម លោក ហើយ បាន គ
ប់ លោក។
25 ហើយ ស្ត្រី ម្នាក់ ដែល មាន បញ្ហា ឈាម
ដប់ពីរ ឆ្នាំ
26 ហើយ បាន រង ទុក្ខ វេទនា ជា ច្រើន ពី
គ្រូពេទ្យ ជា ច្រើន ហើយ បាន ចំណាយ អស់

ទាំង អស់ ដែល នាង មាន ហើយ មិន មាន
អ្វី ប្រសើរ ឡើយ ប៉ុន្តែ កាន់ តែ អាក្រក់ ទៅៗ
27 កាល នាង បាន ឮ អំពី ព្រះយេស៊ូ ក៏ ចូល
ទៅ ខាង ក្រោយ ហើយ ពាល់ ព្រះពស្ត្រ របស់
ព្រះអង្គ។
28 ដ្បិត នាង ថា បើ ខ្ញុំ អាច ពាល់ តែ សំលៀ
ក បំពាក់ របស់ គាត់ នោះ ខ្ញុំ នឹង បាន ជា
ជា មិន ខាន។
២៩ហើយ ភ្លាម នោះ ប្រភព នៃ ឈាម របស់
នាង បាន រីង ស្ងួត។ ហើយនាងមានអារម្មណ៍នៅក្នុ
ងខ្លួនរបស់នាងថានាងបានជាសះស្បើយពីគ្រោះកាច
នោះ។
30 ព្រះយេស៊ូ ជ្រាប ក្នុង ខ្លួន ភ្លាម ថា គុណធ
ម៌ បាន ចេញ ពី គាត់ មក ព្រះអង្គ បែរ ទៅ រ
ក អ្នក សារព័ត៌មាន ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖
« អ្នក ណា ពាល់ អាវ របស់ ខ្ញុំ?
31 ហើយ ពួក សិស្ស របស់ ទ្រង់ ទូល សួរ ទ្រ
ង់ ថា៖ «អ្នក ឃើញ ហ្វូង មនុស្ស កំពុង ចោម
រោម អ្នក ហើយ សួរ ថា តើ អ្នក ណា ពាល់ ខ្ញុំ?
32 ហើយ គាត់ មើល ជុំវិញ ដើម្បី ឃើញ នា
ង ដែល បាន ធ្វើ ការ នេះ ។
33 ប៉ុន្តែ ស្ត្រី នោះ ភ័យ ខ្លាច ហើយ ញាប់ ញ័រ
ដោយ ដឹង ថា នាង បាន ធ្វើ អ្វី ខ្លះ ក៏ មក
ក្រាប នៅ ចំពោះ មុខ គាត់ ហើយ ប្រាប់ គា
ត់ ពី ការ ពិត។
34 ហើយ គាត់ បាន និយាយ ទៅ កាន់ នាង
ថា : កូនស្រី , ជំនឿ របស់ អ្នក បាន ធ្វើ ឱ្យ
អ្នក ជា សះស្បើយ ។ ចូរ ទៅ ដោយ សុខសាន្ត
ហើយ មាន គ្រោះ កាច ទាំង ស្រុង។
35 កាល លោក កំពុង តែ មាន ប្រសាសន៍ ស្រា
ប់ តែ មាន អ្នក គ្រប់ គ្រង សាលា ប្រជុំ ម
ក ពី ផ្ទះ និយាយ ថា៖ «កូន ស្រី របស់ លោ
ក ស្លាប់ ហើយ ហេតុ អ្វី បាន ជា លោក រំខា
ន លោក គ្រូ ទៀត?
៣៦ កាល ព្រះយេស៊ូ បាន ឮ ព្រះបន្ទូល ដែល
មាន ព្រះបន្ទូល មក ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល
ទៅ កាន់ អ្នក គ្រប់ គ្រង សាលា ប្រជុំ ថា៖ «
កុំ ខ្លាច អី ជឿ តែ ប៉ុណ្ណោះ។
៣៧ ហើយ គាត់ មិន បាន បង្ខំ អ្នក ណា
ឲ្យ ដើរ តាម គាត់ ឡើយ ក្រៅ ពី ពេត្រុស យ៉ា
កុប និង យ៉ូហាន ជា ប្អូន របស់ យ៉ាកុប។
38 ហើយ គាត់ មក ដល់ ផ្ទះ របស់ អ្នក គ្រ
ប់ គ្រង សាលា ប្រជុំ ហើយ ឃើញ ការ ចលាច
ល និង អ្នក ដែល យំ សោក យ៉ាង ខ្លាំង។
39 ពេល គាត់ ចូល មក គាត់ មាន ប្រសាសន៍
ទៅ គេ ថា៖ « ហេតុ អ្វី បាន ជា ធ្វើ ឲ្យ អ្ន
ក រាល់ គ្នា យំ សោក ដូច្នេះ? នាងក្រមុំមិនស្លាប់
ទេ តែដេកលក់។
40 ហើយ គេ សើច ចំអក ឲ្យ គាត់។ ប៉ុន្តែ ពេ
ល គាត់ ដេញ វា ចេញ អស់ ហើយ គាត់ ក៏
នាំ ឪពុក ម្ដាយ ក្មេក ព្រម ទាំង អ្នក ដែល
នៅ ជាមួយ ចូល ទៅ ក្នុង កន្លែង ដែល កូន
ក្រមុំ ដេក។
41 ហើយ គាត់ ក៏ ចាប់ ដៃ ស្រី នោះ ហើយ និ
យាយ ទៅ កាន់ នាង ថា: " Talitha cumi; ដែលត្រូ
វបានបកស្រាយថា Damsel ខ្ញុំប្រាប់អ្នកថា ចូរក្រោកឡើង
។
42 ភ្លាមនោះស្រីក្រមុំក៏ក្រោកឡើងដើរទៅ។ ព្រោះនាងមា
នអាយុដប់ពីរឆ្នាំ។ ហើយ ពួក គេ ភ្ញាក់ ផ្អើល យ៉ា
ង ខ្លាំង។
៤៣ហើយ លោក បាន បង្គាប់ ពួក គេ យ៉ាង
ម៉ឺងម៉ាត់ កុំ ឲ្យ អ្នក ណា ដឹង រឿង នេះ ឡើ
យ។ ហើយ បង្គាប់ ថា ត្រូវ ឲ្យ នាង បរិភោគ
អាហារ។

ជំពូកទី 6

1 លោក ក៏ ចេញ ពី ទី នោះ ទៅ ស្រុក រប
ស់ លោក។ ហើយ ពួក សិស្ស ដើរ តាម លោក
។
2 លុះ ដល់ ថ្ងៃ សប្ប័ទ លោក ចាប់ ផ្ដើម បង្រៀ
ន នៅ ក្នុង សាលា ប្រជុំ ហើយ មនុស្ស ជា
ច្រើន ដែល បាន ឮ គាត់ ងឿង ឆ្ងល់ ដោយ
សួរ ថា៖ «អ្នក នេះ មាន រឿង ទាំង នេះ ម
ក ពី ណា? តើ នេះ ជា ប្រាជ្ញា អ្វី ដែល បា
ន ប្រទាន ដល់ គាត់ ដើម្បី សូម្បី តែ ការ ដ៏
ខ្លាំង ក្លា បែប នេះ ក៏ ត្រូវ បាន ធ្វើ ដោយ
ដៃ របស់ គាត់?
3 តើ នេះ មិន មែន ជា ជាង ឈើ ជា កូន
ម៉ារៀ ជា ប្អូន របស់ យ៉ាកុប យ៉ូសេ យូដា និង ស៊ីម៉ូ
ន ឬ? ហើយបងប្អូនស្រីរបស់គាត់មិននៅទីនេះជាមួយ
យើងទេឬ? ហើយពួកគេបានអាក់អន់ចិត្តនឹងគាត់។

៤ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «
ព្យាការី ម្នាក់ មិន មែន គ្មាន កិត្តិយស ទេ គឺ
នៅ ក្នុង ស្រុក របស់ គាត់ និង ក្នុង ចំណោម
ញាតិ សន្តាន របស់ គាត់ និង ក្នុង ផ្ទះ របស់
គាត់។
៥ហើយ គាត់ មិន អាច ធ្វើ កិច្ចការ ដ៏ ខ្លាំង
ក្លា បាន ឡើយ លើក លែង តែ គាត់ បាន ដា
ក់ ដៃ លើ អ្នក ជំងឺ ពីរ បី នាក់ ហើយ បា
ន ប្រោស ពួក គេ ឲ្យ ជា។
6 ហើយ គាត់ បាន អស្ចារ្យ ដោយ សារ តែ
ការ មិន ជឿ របស់ ពួក គេ. ហើយគាត់បានដើរជុំ
វិញភូមិនានាដោយបង្រៀន។
៧ហើយ គាត់ បាន ហៅ អ្នក ទាំង ដប់ពីរ រូប
មក គាត់ ហើយ ចាប់ ផ្តើម បញ្ជូន ពួក គេ ចេ
ញ ដោយ ពីរ នាក់ និង ពីរ នាក់។ ព្រះអង្គប្រទាន
អំណាចលើវិញ្ញាណអាក្រក់។
៨ហើយ បាន បង្គាប់ ពួក គេ ថា ពួក គេ មិ
ន ត្រូវ យក អ្វី សម្រាប់ ការ ធ្វើ ដំណើរ រប
ស់ ពួក គេ ឡើយ រក្សា ទុក តែ ដំបង ប៉ុ
ណ្ណោះ គ្មានក្រដាស់ប្រាក់ គ្មាននំប៉័ង គ្មានលុយក្នុងកាបូប
របស់ពួកគេ៖
9 ប៉ុន្តែត្រូវពាក់ស្បែកជើងកែងចោត។ ហើយកុំពាក់អាវពីរ
។
10 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «
អ្នក រាល់ គ្នា ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ នៅ កន្លែង
ណា ក៏ ដោយ ត្រូវ ស្នាក់ នៅ រហូត ដល់ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ចាក ចេញ ពី កន្លែង នោះ។
១១ហើយ អ្នក ណា ដែល មិន ទទួល អ្នក ឬ
មិន ឮ អ្នក នៅ ពេល អ្នក ចាក ចេញ ពី
ទី នោះ ចូរ អង្រួន ធូលី ដី នៅ ក្រោម ជើង រ
បស់ អ្នក ដើម្បី ជា ទីបន្ទាល់ ប្រឆាំង នឹង ពួ
ក គេ។ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ជា ប្រាកដ ថា
នៅ ថ្ងៃ ជំនុំជំរះ ក្រុង សូដុំម និង ក្រុង កូម៉ូរ៉ា
នឹង អាច អត់ឱន បាន ជាង ក្រុង នោះ។
១២ហើយ ពួក គេ បាន ចេញ ទៅ ហើយ បា
ន ប្រកាស ថា មនុស្ស ទាំង ឡាយ ត្រូវ ប្រែ
ចិត្ត។
13 ហើយ ពួក គេ បាន ដេញ អារក្ស ជា ច្រើ
ន ចេញ ហើយ លាប ប្រេង លើ មនុស្ស ជា
ច្រើន នាក់ ដែល ឈឺ ហើយ បាន ប្រោស ពួ
ក គេ ឲ្យ ជា។
១៤ ស្តេច ហេរ៉ូដ បាន ឮ អំពី គាត់។ (ដ្បិត
ឈ្មោះ របស់ លោក បាន សាយភាយ ទៅ
ក្រៅ ប្រទេស៖) ហើយ គាត់ បាន និយាយ ថា
លោក យ៉ូហាន បាទីស្ត បាន រស់ ឡើង វិញ
ហើយ ដូច្នេះ ការ អស្ចារ្យ នានា បង្ហាញ ខ្លួន ក្នុ
ង លោក។
15 អ្នក ខ្លះ ទៀត ពោល ថា៖ «គឺ លោក អេលី
យ៉ាស។ ហើយ អ្នក ខ្លះ ទៀត ពោល ថា ជា
ហោរា ឬ ក៏ ជា ហោរា។
១៦ ប៉ុន្តែ កាល ហេរ៉ូឌ បាន ឮ ដូច្នេះ គាត់ មា
ន ប្រសាសន៍ ថា៖ «គឺ យ៉ូហាន ដែល ខ្ញុំ កាត់
ក្បាល គាត់ បាន រស់ ឡើង វិញ ហើយ។
១៧ ហេរ៉ូឌ ផ្ទាល់ បាន ចាត់ លោក ទៅ ចាប់
លោក យ៉ូហាន ហើយ ចាប់ គាត់ ដាក់ គុក ដោ
យ យល់ ដល់ ហេរ៉ូឌា ដែល ជា ភរិយា រប
ស់ ភីលីព ជា បង ប្រុស របស់ គាត់ ដ្បិត គា
ត់ បាន រៀបការ នឹង នាង ហើយ។
18 ដ្បិត យ៉ូហាន បាន និយាយ ទៅ កាន់ ហេរ៉ូ
ដ ថា ៖ « វា គ្មាន ច្បាប់ ឲ្យ ឯង មាន ប្រ
ពន្ធ របស់ បង ប្រុស ឯង ទេ។
១៩ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ ហេរ៉ូឌា បាន ឈ្លោះ ប្រ
កែក នឹង គាត់ ហើយ នឹង សម្លាប់ គាត់។ ប៉ុន្តែនា
ងមិនអាច៖
20 ស្តេច ហេរ៉ូដ ខ្លាច លោក យ៉ូហាន ដោយ ដឹ
ង ថា គាត់ ជា មនុស្ស សុចរិត ហើយ ជា មនុ
ស្ស បរិសុទ្ធ ហើយ បាន គោរព គាត់។ ពេល
ឮ គាត់ គាត់ ក៏ ធ្វើ ជា ច្រើន ហើយ បាន ឮ
គាត់ ដោយ អំណរ។
21 ហើយ ពេល ដល់ ថ្ងៃ ដ៏ ស្រួល នោះ ហេរ៉ូ
ឌ ក្នុង ថ្ងៃ ខួប កំណើត របស់ គាត់ បាន
ធ្វើ ពិធី ជប់ លៀង ដល់ ចៅហ្វាយ មេទ័ព ជា
ន់ ខ្ពស់ និង មេ នៃ ស្រុក កាលីឡេ។
22 ពេល ដែល កូន ស្រី របស់ ហេរ៉ូឌា បាន ចូ
ល មក រាំ ហើយ ធ្វើ ឲ្យ ហេរ៉ូដ ពេញ ចិត្ត នឹ
ង អ្នក ដែល អង្គុយ ជា មួយ នឹង គាត់
នោះ ស្តេច មាន បន្ទូល ទៅ ស្រី ក្រមុំ ថា ចូ
រ សុំ ពី ខ្ញុំ តាម ចិត្ត ខ្ញុំ នឹង ឲ្យ វា
23 ហើយ គាត់ ស្បថ នឹង នាង ថា អ្វី ដែល អ្ន
ក នឹង សុំ ពី ខ្ញុំ នោះ ខ្ញុំ នឹង ប្រគល់ វា ដ
ល់ អ្នក ដល់ ពាក់ កណ្តាល នៃ នគរ របស់ ខ្ញុំ
។

២៤ នាង ចេញ ទៅ សួរ ម្ដាយ ថា៖ «តើ ខ្ញុំ ត្រូ
វ សួរ អ្វី? នាង ពោល ថា៖ «លោក យ៉ូហាន បា
ទីស្ទ»។
25 នាង ក៏ ចូល ទៅ គាល់ ស្ដេច ភ្លាម ដោ
យ ប្រញាប់ សួរ ថា អញ ចង់ ឲ្យ ឯង ប្រគ
ល់ ក្បាល យ៉ូហាន បាទីស្ទ ឲ្យ អញ តាម ប្រ
ដាប់ សាក
២៦ហើយ ស្ដេច សោក ស្ដាយ ជា ខ្លាំង។ ប៉ុន្តែ
ដោយ យល់ ដល់ ពាក្យ សម្បថ របស់ គាត់ និ
ង ដោយ ប្រយោជន៍ ពួក គេ ដែល បាន អង្គុ
យ ជា មួយ នឹង គាត់ គាត់ មិន បដិសេធ នា
ង ឡើយ។
២៧ ភ្លាម នោះ ស្ដេច ក៏ ចាត់ ពេជ្ឈឃាដ ម្នាក់
មក ហើយ បង្គាប់ ឲ្យ នាំ យក ក្បាល មក ហើ
យ គាត់ ក៏ ទៅ កាត់ ក្បាល គាត់ នៅ ក្នុង
គុក
28 រួច ក៏ យក ក្បាល ដាក់ ក្នុង ឆ្នាំង សាក
ទៅ ឲ្យ ស្រី ហើយ នាង ក្រមុំ ក៏ ឲ្យ ទៅ ម្ដា
យ។
២៩ កាល ពួក សិស្ស របស់ លោក បាន ឮ ដូ
ច្នេះ ក៏ មក យក សព លោក ទៅ បញ្ចុះ ក្នុ
ង ផ្នូរ។
៣០ហើយ ពួក សាវ៉ក បាន ប្រមូល គ្នា មក
ឯ ព្រះយេស៊ូវ ហើយ ប្រាប់ ទ្រង់ នូវ គ្រប់ ការ
ណ៍ ទាំង អស់ ទាំង អ្វី ដែល ពួក គេ បាន
ធ្វើ និង អ្វី ដែល ពួក គេ បាន បង្រៀន។
31 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «
ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា ចេញ ទៅ ឯ ទី ស្ងាត់ ជ្រ
ងំ ហើយ សម្រាក បន្តិច សិន ព្រោះ មាន មនុ
ស្ស ជា ច្រើន មក ហើយ ពួក គេ គ្មាន ពេ
ល សម្រាក ច្រើន ដូច ការ ញ៉ាំ អី ទេ។
៣២ ហើយ ពួក គេ ចេញ ដំណើរ ទៅ កន្លែង
ស្ងាត់ ដោយ សំពៅ ដោយ ឯក ជន។
៣៣ហើយ ប្រជាជន បាន ឃើញ ពួកគេ កំពុង
ចាកចេញ ហើយ មាន មនុស្ស ជា ច្រើន បាន
ស្គាល់ ទ្រង់ ហើយ បាន រត់ ទៅ ទីនោះ ចេ
ញ ពី ទីក្រុង ទាំង អស់ ហើយ ចេញ ពី ពួក
គេ ហើយ មក ជួប លោក។
34 កាល ព្រះយេស៊ូ យាង ចេញ មក ទ្រង់ ទត
ឃើញ មនុស្ស ជា ច្រើន ទ្រង់ មាន ព្រះហឫទ័
យ អាណិត អាសូរ ដល់ ពួក គេ ពី ព្រោះ ពួ
ក គេ ដូច ជា ចៀម មិន មាន អ្នក គង្វាល
ហើយ ទ្រង់ ចាប់ ផ្ដើម បង្រៀន គេ ច្រើន យ៉ា
ង។
35 ហើយ ពេល ថ្ងៃ បាន កន្លង ផុត ទៅ ហើ
យ ពួក សិស្ស របស់ ព្រះអង្គ បាន មក រក
ព្រះអង្គ ហើយ ទូល ថា៖ «នេះ ជា ទី ស្ងាត់ ជ្រ
ងំ ហើយ ឥឡូវ នេះ ពេល វេលា កន្លង ហួស
ទៅ ហើយ។
36 ចូរ ចាត់ គេ ចេញ ទៅ ដើម្បី ឲ្យ គេ បា
ន ទៅ ស្រុក ជុំវិញ ហើយ ចូល ទៅ ក្នុង ភូ
មិ នានា ហើយ ទិញ នំប៉័ង ឲ្យ ខ្លួន គេ ដ្បិត
គេ គ្មាន អ្វី បរិភោគ ទេ។
៣៧ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា៖ « ចូរ
អ្នក រាល់ គ្នា ឲ្យ ពួក គេ បរិភោគ»។ គេ សួរ
គាត់ ថា៖ «តើ យើង ត្រូវ ទៅ ទិញ នំប៉័ង ពី
រ រយ កាក់ មក ឲ្យ គេ ហូប ឬ?»។
៣៨ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា៖ «តើ
អ្នក រាល់ គ្នា មាន នំប៉័ង ប៉ុន្មាន? ទៅមើល។
លុះ គេ ដឹង ហើយ ក៏ ពោល ថា ប្រាំ និង
ត្រី ពីរ ។
39 ហើយ ទ្រង់ បាន បង្គាប់ ពួក គេ ឲ្យ អង្គុ
យ ចុះ ជា មួយ ក្រុម នៅ លើ ស្មៅ បៃតង។
40 ហើយ គេ អង្គុយ នៅ ក្នុង ជួរ មួយ រយ និ
ង ហាសិប។
៤១ហើយ កាល ទ្រង់ យក នំប៉័ង ទាំង ប្រាំ ដុំ
និង ត្រី ទាំង ពីរ នោះ ហើយ ទ្រង់ ងើប មុ
ខ ទៅ លើ មេឃ ហើយ បាន ប្រទាន ពរ ហើ
យ កាច់ នំប៉័ង នោះ ហើយ ប្រទាន ដល់ ពួក
សិស្ស របស់ ទ្រង់ ដើម្បី ដាក់ នៅ ចំពោះ ពួ
ក គេ ត្រីទាំងពីរនោះបានចែកអោយគាត់ទាំងអស់គ្នា។
42 ហើយ ពួក គេ បាន បរិភោគ ទាំង អស់ បា
ន ឆ្អែត។
៤៣ ហើយ ពួក គេ ចាប់ បាន ដប់ពីរ កន្ត្រក
ពេញ ដោយ បំណែក និង ត្រី។
៤៤ ហើយ អ្នក ដែល បាន បរិភោគ នំប៉័ង នោះ
មាន ប្រមាណ ប្រាំ ពាន់ នាក់។
៤៥ហើយ ភ្លាមៗនោះ ទ្រង់បានបង្ខិតបង្ខំពួកសិស្សទ្រង់
ឱ្យចុះសំពៅ ហើយទៅត្រើយម្ខាង មុននឹងទៅក្រុងបេត
សៃដា ខណៈពេលដែលទ្រង់បានបញ្ជូនប្រជាជនចេញ
ទៅ។

46 កាល លោក បាន ចាត់ គេ ចេញ ទៅ ហើ
យ លោក ក៏ យាង ទៅ លើ ភ្នំ ដើម្បី អធិស្ឋា
ន។
៤៧ ហើយ ពេល ល្ងាច កប៉ាល់ នៅ កណ្ដាល ស
មុទ្រ ហើយ គាត់ នៅ លើ គោក តែ ម្នាក់ ឯង
។
48 ហើយគាត់បានឃើញពួកគេនឿយហត់ក្នុងការចែវទូក
។ ដ្បិត ខ្យល់ បាន ផ្ទុយ នឹង ពួក គេ ហើយ
ប្រហែល ម៉ោង ទី បួន នៃ យប់ ទ្រង់ យាង ម
ក ឯ ពួក គេ ដោយ ដើរ លើ សមុទ្រ ហើយ នឹ
ង ឆ្លង កាត់ ពួក គេ។
៤៩ ប៉ុន្តែ ពេល ឃើញ គាត់ ដើរ លើ សមុទ្រ
គេ ស្មាន ថា វា ជា វិញ្ញាណ ហើយ ស្រែក
ឡើង ថា៖
៥០ ព្រោះ គេ ឃើញ គាត់ ទាំង អស់ គ្នា ហើ
យ ភ័យ ព្រួយ។ រំពេចនោះ ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូ
ល ទៅ គេ ថា៖ « ចូរ មាន ចិត្ត សប្បាយ ចុះ!»
។ កុំភ័យខ្លាច។
51 ហើយគាត់បានឡើងទៅកាន់ពួកគេនៅក្នុងសំពៅ; ខ្យ
ល់ ក៏ រលត់ ទៅ គេ ក៏ ងឿង ឆ្ងល់ ជា ខ្លាំង
ហើយ ងឿង ឆ្ងល់។
52 ដ្បិត គេ មិន បាន ចាត់ ទុក ថា ជា អព្ភូត
ហេតុ នៃ នំប៉័ង ទេ ដ្បិត ចិត្ត របស់ គេ រឹង រូ
ស។
53 ហើយ ពេល ដែល ពួក គេ បាន ឆ្លង ផុ
ត ហើយ ពួក គេ បាន ចូល ទៅ ក្នុង ដែនដី
គេនេសារ៉ែត ហើយ បាន អូស ទៅ ច្រាំង។
៥៤ ហើយ ពេល ដែល ពួក គេ ចេញ ពី សំ
ពៅ ពួក គេ បាន ស្គាល់ លោក ភ្លាម។
55 ហើយ បាន រត់ កាត់ តំបន់ នោះ ទាំង មូ
ល ជុំវិញ ហើយ ចាប់ ផ្ដើម ដឹក អ្នក ជំងឺ
ទៅ លើ គ្រែ ជា កន្លែង ដែល គេ ឮ ថា គា
ត់ គង់។
៥៦ហើយ ទោះ បី គាត់ ចូល ទៅ ក្នុង ភូមិ ឬ
ទីក្រុង ឬ ប្រទេស ណា ក៏ ដោយ ពួក គេ បា
ន ដាក់ អ្នក ជំងឺ នៅ តាម ផ្លូវ ហើយ អង្វរ
សុំ ឲ្យ គេ ពាល់ បើ វា ប៉ះ នឹង ព្រំ ប្រទ
ល់ នៃ សម្លៀក បំពាក់ របស់ គាត់។ ហើយ អ
ស់ អ្នក ដែល ពាល់ គាត់ បាន ជា ជា សះ
ស្បើយ។

ជំពូកទី 7

១ បន្ទាប់ មក ពួក ផារីស៊ី និង ពួក អាចារ្យ ខ្លះ
មក ឯ លោក ដែល មក ពី ក្រុង យេរូសាឡិម។
២ហើយ កាល គេ ឃើញ សិស្ស ទ្រង់ ខ្លះ បរិ
ភោគ នំប៉័ង ដោយ ស្មោកគ្រោក ពោល គឺ ដោ
យ ដៃ មិន ស្អាត នោះ គេ រក ឃើញ ថា មា
ន ទោស។
3 ចំពោះ ពួក ផារិស៊ី និង ជន ជាតិ យូដា ទាំ
ង អស់ លើក លែង តែ ពួក គេ លាង ដៃ
ជា ញឹក ញាប់ មិន ត្រូវ បរិភោគ ឡើយ ដោយ
កាន់ តាម ទំនៀម ទម្លាប់ ចាស់ ទុំ។
៤ ហើយ ពេល ពួក គេ មក ពី ផ្សារ លើក លែ
ង តែ ពួក គេ លាង សម្អាត ទេ គេ មិន បរិ
ភោគ ឡើយ។ នៅ ទីនោះ មាន របស់ របរ
ជា ច្រើន ទៀត ដែល ពួក គេ បាន ទទួល យ
ក ទៅ កាន់ ដូច ជា ការ លាង ពែង ផើង ផើ
ង ធ្វើពី លង្ហិន និង តុ។
5 ពេល នោះ ពួក ផារិស៊ី និង ពួក អាចារ្យ សួរ
លោក ថា៖ «ហេតុ អ្វី បាន ជា ពួក សិស្ស រប
ស់ លោក មិន ដើរ តាម ទំនៀម ទម្លាប់ រប
ស់ ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ តែ បរិភោគ នំប៉័ង ដោយ
ដៃ មិន ស្អាត?
៦ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «
អេសាយ បាន ទាយ ពី អ្នក រាល់ គ្នា ជា មនុ
ស្ស មាន ពុត ដូច មាន ចែង ទុក មក ថា ប្រ
ជាជន នេះ គោរព ខ្ញុំ ដោយ បបូរ មាត់ ប៉ុន្តែ
ចិត្ត របស់ គេ នៅ ឆ្ងាយ ពី ខ្ញុំ។
៧ ទោះ បី ជា គេ ថ្វាយ បង្គំ ខ្ញុំ ដោយ ឥ
ត ប្រយោជន៍ យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ ដោយ ប
ង្រៀន ពី គោលលទ្ធិ តាម បញ្ញត្តិ របស់ មនុស្ស
។
៨ ដោយ សារ ការ លះបង់ ព្រះ បញ្ញត្តិ នៃ
ព្រះ នោះ អ្នក រាល់ គ្នា កាន់ ទំនៀម ទម្លាប់ រ
បស់ មនុស្ស ដូច ជា ការ លាង ផើង និង ពែ
ង។ និង អ្វីៗ ជា ច្រើន ទៀត ដូច ជា អ្នក ធ្វើ
។
៩ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា បដិសេធ ព្រះ បញ្ញត្តិ
នៃ ព្រះ យ៉ាង ពេញលេញ ដើម្បី ឲ្យ អ្នក រា
ល់ គ្នា កាន់ តាម ប្រពៃណី របស់ ខ្លួន។

10 ដ្បិត ម៉ូសេ បាន និយាយ ថា ចូរ គោរព ឪពុ
ក ម្ដាយ របស់ អ្នក! ហើយ អ្នក ណា ដែល ដា
ក់ បណ្ដាសា ឪពុក ឬ ម្ដាយ ចូរ ឲ្យ អ្នក នោះ
ស្លាប់ ទៅ។
11 ប៉ុន្តែ អ្នក រាល់ គ្នា និយាយ ថា ប្រសិន បើ
អ្នក ណា ម្នាក់ និយាយ ទៅ កាន់ ឪពុក ឬ ម្ដា
យ របស់ ខ្លួន ថា វា គឺ ជា កូរិន នោះ គឺ
ជា អំណោយ មួយ ដោយ អ្វី ដែល អ្នក អាច
នឹង ទទួល បាន ពី ខ្ញុំ។ គាត់នឹងមានសេរីភាព។
១២ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា លែង បង្ខំ គាត់ ឲ្យ
ធ្វើ អ្វី គួរ ឲ្យ ឪពុក ឬ ម្ដាយ គាត់ ទៀត ហើ
យ។
១៣ ចូរ ធ្វើ ឲ្យ ព្រះបន្ទូល របស់ ព្រះ គ្មាន ប្រ
សិទ្ធភាព តាម ទំនៀម ទម្លាប់ របស់ អ្នក ដែល
អ្នក រាល់ គ្នា បាន ថ្លែង នោះ ហើយ អ្នក រា
ល់ គ្នា ប្រព្រឹត្ត បែប នេះ ជា ច្រើន។
១៤ហើយ កាល លោក បាន ហៅ មនុស្ស ទាំ
ង អស់ មក លោក ហើយ លោក មាន ប្រសា
សន៍ ទៅ ពួក គេ ថា ចូរ ស្ដាប់ ខ្ញុំ ទាំង អ
ស់ គ្នា ហើយ យល់៖
15 គ្មាន អ្វី ដែល មក ពី មនុស្ស ទេ ដែល ចូ
ល ទៅ ក្នុង គាត់ អាច ធ្វើ ឲ្យ គាត់ សៅហ្ម
ង បាន ប៉ុន្តែ របស់ ដែល ចេញ ពី គាត់
នោះ ហើយ ដែល ធ្វើ ឲ្យ មនុស្ស សៅហ្មង។
16 បើ អ្នក ណា មាន ត្រចៀក ស្ដាប់ ចូរ ឲ្យ អ្ន
ក នោះ ស្ដាប់ ចុះ។
17 កាល ព្រះអង្គ យាង ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ
ពី បណ្ដាជន សិស្ស របស់ ព្រះអង្គ សួរ ព្រះអ
ង្គ អំពី រឿង ប្រៀប ប្រដូច។
18 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «
តើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន យល់ ដូច្នេះ ដែរ ឬ? អ្ន
ករាល់គ្នាមិនយល់ទេឬថារបស់ណាដែលមិនចូលទៅក្នុង
មនុស្សនោះ វត្ថុនោះមិនអាចធ្វើអោយគាត់សៅហ្មងឡើ
យ។
19 ពី ព្រោះ វា មិន ចូល ទៅ ក្នុង ចិត្ត រប
ស់ គាត់ ប៉ុន្តែ ចូល ទៅ ក្នុង ពោះ ហើយ ចេ
ញ ទៅ ក្នុង ទឹក ហូរ ដោយ សម្អាត សាច់
ទាំង អស់?
20 ហើយ គាត់ បាន និយាយ ថា អ្វី ដែល ចេ
ញ ពី មនុស្ស នេះ ដែល ធ្វើ ឱ្យ មនុស្ស
សៅហ្មង ។
21 ដ្បិត ពី ខាង ក្នុង ចេញ ពី ចិត្ត មនុស្ស ចេ
ញ ពី គំនិត អាក្រក់ ការ ផិត ក្បត់ ការ សហា
យស្មន់ ការ សម្លាប់ មនុស្ស
22 ចោរលួច លោភលន់ អំពើអាក្រក់ ការបោកបញ្ឆោត
លោភលន់ ភ្នែកអាក្រក់ ការប្រមាថ អំនួត ភាពល្ងង់ខ្លៅ
២៣ អំពើ អាក្រក់ ទាំង នេះ ចេញ មក ពី ខា
ង ក្នុង ហើយ ធ្វើ ឲ្យ មនុស្ស សៅហ្មង។
24 ហើយ ចេញ ពី ទី នោះ គាត់ បាន ក្រោក
ឡើង ទៅ ក្នុង ព្រំប្រទល់ ក្រុង ទីរ៉ុស និង ក្រុ
ង ស៊ីដូន ហើយ ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ មួយ ហើ
យ គ្មាន អ្នក ណា ដឹង ឡើយ ប៉ុន្តែ គាត់ មិ
ន អាច លាក់ ខ្លួន បាន ទេ។
25 ស្ត្រី ម្នាក់ ដែល កូន ស្រី មាន វិញ្ញាណ មិ
ន បរិសុទ្ធ បាន ឮ គាត់ ក៏ មក ដួល នៅ ជើ
ង គាត់។
26 ស្ត្រី នោះ ជា ជនជាតិ ក្រិច ជា អ្នក ស៊ីរ៉ូហ្វីនី
ក តាម សាសន៍។ នាង អង្វរ លោក ឲ្យ បណ្ដេ
ញ អារក្ស ចេញ ពី កូន ស្រី។
២៧ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ នាង
ថា៖ « ត្រូវ ឲ្យ កូន ឆ្អែត ជា មុន សិន ព្រោះ មិ
ន មែន ជា ការ ឲ្យ យក អាហារ របស់ ក្មេង
ៗ ទៅ បោះ ឲ្យ ឆ្កែ ទេ។
28 ហើយ នាង ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា បាទ ,
ព្រះ អម្ចាស់ : ប៉ុន្តែ សត្វ ឆ្កែ នៅ ក្រោម តុ
បាន ស៊ី បំណែក របស់ កុមារ ។
29 ហើយ គាត់ បាន និយាយ ទៅ កាន់ នាង :
សម្រាប់ ពាក្យ នេះ ទៅ តាម ផ្លូវ របស់ អ្នក
។ អារក្សបានចេញពីកូនស្រីរបស់អ្នក។
៣០ ហើយ ពេល នាង មក ដល់ ផ្ទះ នាង ឃើ
ញ អារក្ស ចេញ ទៅ ហើយ កូន ស្រី របស់
នាង ដេក នៅ លើ គ្រែ។
៣១ហើយ ជា ថ្មី ទៀត ដោយ ចេញ ដំណើរ
ពី ឆ្នេរ ក្រុង ទីរ៉ុស និង ក្រុង ស៊ីដូន មក ដល់
សមុទ្រ កាលីឡេ ដោយ កាត់ កណ្ដាល ឆ្នេរ
នៃ ក្រុង ដេកាប៉ូលីស។
៣២ហើយ ពួក គេ នាំ មនុស្ស ម្នាក់ ដែល ថ្ល
ង់ មក ឯ គាត់ ហើយ មាន ឧបសគ្គ ក្នុង កា
រ និយាយ របស់ គាត់។ គេអង្វរព្រះអង្គអោយដាក់ដៃ
លើព្រះអង្គ។
33 ហើយ គាត់ បាន ដក គាត់ ចេញ ពី ហ្វូ
ង មនុស្ស ហើយ ដាក់ ម្រាមដៃ របស់ គាត់ ចូ

ល ទៅ ក្នុង ត្រចៀក របស់ គាត់, ហើយ គាត់
បាន ស្តោះ ទឹក មាត់, ហើយ ប៉ះ អណ្តាត រប
ស់ គាត់;
៣៤ រួច គាត់ សម្លឹង មើល ទៅ លើ មេឃ គា
ត់ ដក ដង្ហើម ធំ ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ
គាត់ ថា អេភផាថា នោះ គឺ បើក ឡើង។
៣៥ ហើយ ភ្លាម ត្រចៀក របស់ គាត់ ត្រូវ បាន
បើក ហើយ ខ្សែ នៃ អណ្តាត របស់ គាត់ បា
ន រលុង ហើយ គាត់ បាន និយាយ ដោយ ចំហ
។
36 ហើយ គាត់ បាន បង្គាប់ ពួក គេ កុំ ឲ្យ
ប្រាប់ អ្នក ណា ឡើយ ប៉ុន្តែ កាល ណា លោ
ក បាន ចោទ កាន់ តែ ច្រើន នោះ ពួក គេ នឹ
ង បោះពុម្ព វា កាន់ តែ ច្រើន ឡើង។
៣៧ ហើយ មាន ការ ងឿង ឆ្ងល់ ជា ខ្លាំង ដោ
យ និយាយ ថា គាត់ បាន ធ្វើ គ្រប់ យ៉ាង បា
ន ល្អ ហើយ គាត់ បាន ធ្វើ ឲ្យ មនុស្ស ថ្លង់
ទាំង ពីរ អាច ស្តាប់ ឮ ហើយ មនុស្ស ល្ងង់
អាច និយាយ បាន។

ជំពូកទី 8

1 នៅ គ្រា នោះ ហ្វូង មនុស្ស យ៉ាង ច្រើន ឥ
ត មាន អ្វី បរិភោគ នោះ ព្រះយេស៊ូ ក៏ ហៅ ពួ
ក សិស្ស មក ឯ ទ្រង់ ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល
ទៅ គេ ថា
2 ខ្ញុំ មាន ចិត្ត អាណិត អាសូរ ដល់ ហ្វូង មនុ
ស្ស ព្រោះ ឥឡូវ នេះ ពួក គេ នៅ ជា មួយ
នឹង ខ្ញុំ បី ថ្ងៃ ហើយ ហើយ គ្មាន អ្វី បរិភោគ
3 ហើយ ប្រសិន បើ ខ្ញុំ ចាត់ គេ ឲ្យ តម
ទៅ ផ្ទះ របស់ គេ នោះ គេ នឹង ដួល សន្លប់
នៅ តាម ផ្លូវ ដ្បិត មាន អ្នក មក ពី ចម្ងាយ។
4 ពួក សិស្ស ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «តើ អ្នក
ណា អាច ធ្វើ ឲ្យ មនុស្ស ទាំង នេះ មាន នំ
ប៉័ង នៅ វាល រហោស្ថាន បាន?
៥ លោក សួរ ពួក គេ ថា៖ «តើ អ្នក រាល់
គ្នា មាន នំប៉័ង ប៉ុន្មាន? ហើយ ពួកគេ និយាយ
ថា ប្រាំពីរ។
6 ហើយ ទ្រង់ បាន បង្គាប់ ប្រជាជន ឲ្យ អង្គុ
យ លើ ដី ហើយ ទ្រង់ យក នំប៉័ង ប្រាំពីរ ដុំ
មក អរ ព្រះគុណ ហើយ កាច់ ប្រទាន ដល់ ពួ
ក សិស្ស របស់ ទ្រង់ ដើម្បី តម្កល់ ពួក គេ
ហើយពួកគេបានដាក់ពួកគេនៅចំពោះមុខប្រជាជន។
៧ ហើយ ពួក គេ មាន ត្រី តូចៗ មួយ ចំនួន
ហើយ ទ្រង់ បាន ប្រទាន ពរ ហើយ បាន បង្គា
ប់ ឲ្យ ដាក់ វា នៅ ចំពោះ មុខ ពួក វា ផង
៨ ដូច្នេះ គេ បាន បរិភោគ ឆ្អែត ហើយ យក សា
ច់ ដែល នៅ សល់ ប្រាំពីរ កន្ត្រក។
៩ អ្នក ដែល បាន បរិភោគ មាន ប្រមាណ បួ
ន ពាន់ នាក់ ហើយ លោក ក៏ ចាត់ គេ ឲ្យ
ទៅ។
10 ហើយភ្លាមៗនោះ គាត់បានចូលទៅក្នុងកប៉ាល់ជាមួយ
ពួកសិស្សរបស់គាត់ ហើយបានទៅដល់ផ្នែកនៃដាល់ម៉ានុ
ថា។
11 ពួក ខាង គណ:ផារីស៊ី បាន ចេញ មក ហើ
យ ចាប់ ផ្តើម ចោទ ប្រកាន់ លោក ដោយ ស្វែ
ង រក ទី សំគាល់ មួយ ពី ស្ថាន សួគ៌ ល្បួង
លោក។
១២ ហើយ គាត់ ដក ដង្ហើម យ៉ាង ខ្លាំង ហើយ
មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ « ហេតុ អ្វី បាន ជា មនុ
ស្ស ជំនាន់ នេះ ស្វែង រក ទី សម្គាល់? ខ្ញុំ ប្រា
ប់ អ្នក រាល់ គ្នា ជា ប្រាកដ ថា គ្មាន ទី សំគា
ល់ ណា ត្រូវ ឲ្យ ដល់ មនុស្ស ជំនាន់ នេះ
ឡើយ។
១៣ លោក ក៏ ចាក ចេញ ពី ពួក គេ ហើយ ចូ
ល ក្នុង សំពៅ ម្តង ទៀត ចេញ ដំណើរ ទៅ
ត្រើយ ម្ខាង។
១៤ ឥឡូវ នេះ ពួក សិស្ស បាន ភ្លេច យក នំប៉ុ
ង ហើយ ក៏ មិន មាន នំប៉័ង លើស ពី មួយ
ក្នុង សំពៅ ជាមួយ ដែរ។
15 ទ្រង់ ក៏ បង្គាប់ ពួក គេ ថា ចូរ ប្រយ័ត្ន នឹ
ង ដំបែ របស់ ពួក ផារិស៊ី និង មេ របស់ ហេរ៉ូ
ឌ។
16 ហើយ ពួកគេ បាន វែកញែក ក្នុង ចំណោម
ពួក គេ ដោយ និយាយ ថា៖ «គឺ ដោយ សារ
យើង គ្មាន នំប៉័ង។
17 កាល ព្រះយេស៊ូ ជ្រាប ហើយ ទ្រង់ មាន ព្រះ
បន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក
រាល់ គ្នា វែកញែក ព្រោះ អ្នក រាល់ គ្នា គ្មាន នំ
ប៉័ង? យល់ អត់ ទាន់ យល់? តើ អ្នក មាន ចិត្ត
រឹង ប៉ឹង ឬ?

18 មាន ភ្នែក មើល មិន ឃើញ ឬ? ហើយ មា
ន ត្រចៀក មិន ឮ ឬ? ហើយអ្នកមិនចាំទេ?
១៩ ពេល ខ្ញុំ កាច់ នំប៉័ង ប្រាំ ក្នុង ចំណោម
ប្រាំ ពាន់ នាក់ តើ អ្នក រាល់ គ្នា យក បំណែ
ក ប៉ុន្មាន កន្ត្រក? ពួកគេទូលព្រះអង្គថា៖ «ដប់ពីរ»។
២០ហើយ ពេល អ្នក ទាំង ប្រាំពីរ នាក់ ក្នុង ចំ
ណោម បួន ពាន់ នាក់ នោះ តើ អ្នក រាល់
គ្នា បាន យក បំណែក ប៉ុន្មាន កន្ត្រក? ហើយ ពួ
កគេ និយាយ ថា ប្រាំពីរ។
21 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «
តើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន យល់ យ៉ាង ណា?
22 ហើយ គាត់ មក ដល់ បេតសៃដា; គេនាំមនុស្ស
ខ្វាក់ម្នាក់មករកគាត់ ហើយអង្វរគាត់អោយពាល់គាត់។
23 ហើយគាត់បានចាប់ដៃបុរសខ្វាក់ ហើយនាំគាត់ចេញ
ពីទីក្រុង។ ពេល គាត់ ស្តោះ ទឹក មាត់ ដាក់ ភ្នែ
ក គាត់ សួរ គាត់ ថា តើ គួរ ឬ អត់?
២៤ គាត់ ងើប មុខ ឡើង ហើយ និយាយ ថា៖ «
ខ្ញុំ ឃើញ មនុស្ស ដូច ជា ដើម ឈើ កំពុង
តែ ដើរ។
25 បន្ទាប់ មក គាត់ ដាក់ ដៃ លើ ភ្នែក គាត់ ម្ត
ង ទៀត ហើយ ធ្វើ ឲ្យ គាត់ ងើប មុខ ឡើង
គាត់ បាន ជា ឡើង វិញ ហើយ ឃើញ មនុ
ស្ស គ្រប់ គ្នា យ៉ាង ច្បាស់។
26 រួច គាត់ ក៏ ចាត់ គាត់ ទៅ ផ្ទះ គាត់ ដោ
យ មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ « កុំ ចូល ទៅ ក្នុង
ក្រុង ឬ ប្រាប់ អ្នក ណា នៅ ក្នុង ក្រុង ឡើយ
។
២៧ ព្រះយេស៊ូ យាង ចេញ ទៅ ក្រុង សេសា
រា ភីលីព និង ពួក សិស្ស ទៅ តាម ផ្លូវ ព្រះអ
ង្គ ក៏ សួរ ពួក សិស្ស ថា៖ «តើ គេ ថា ខ្ញុំ
ជា អ្នក ណា?
28 គេ ឆ្លើយ ថា៖ «យ៉ូហាន បាទីស្ដ អើយ! និងអ្នក
ផ្សេងទៀត គឺជាហោរាម្នាក់។
29 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «
ប៉ុន្តែ អ្នក រាល់ គ្នា ថា ខ្ញុំ ជា អ្នក ណា? ពេត្រុ
ស ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា៖ «អ្នក ជា ព្រះ គ្រិស្ដ»
។
30 ហើយ ទ្រង់ បាន បង្គាប់ ពួក គេ កុំ ឲ្យ
ប្រាប់ អ្នក ណា អំពី ទ្រង់ ឡើយ។
៣១ហើយ លោក បាន ចាប់ ផ្តើម បង្រៀន ពួ
ក គេ ថា កូន មនុស្ស ត្រូវ រង ទុក្ខ វេទនា
ជា ច្រើន ហើយ ត្រូវ គេ បដិសេធ ចោល ពី
ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ និង ពី ពួក នាយក បូជាចារ្យ និ
ង ពួក អាចារ្យ ហើយ ត្រូវ គេ សម្លាប់ ហើយ
បី ថ្ងៃ ក្រោយ មក បាន រស់ ឡើង វិញ។
៣២ ហើយ គាត់ និយាយ ពាក្យ នោះ ដោយ ចំ
ហ។ ពេត្រុស ចាប់ គាត់ ហើយ ចាប់ ផ្តើម បន្ទោ
ស គាត់។
33 ប៉ុន្តែ ពេល គាត់ ងាក ទៅ មើល ពួក សិ
ស្ស គាត់ ក៏ បន្ទោស ពេត្រុស ថា៖ « សាតាំង អើ
យ ចូរ ថយ ចេញ ពី ក្រោយ ខ្ញុំ ចុះ ដ្បិត អ្ន
ក មិន បាន ស៊ី របស់ ដែល មក ពី ព្រះ ទេ
គឺ ជា របស់ ដែល កើត ពី មនុស្ស វិញ។
៣៤ហើយ កាល ទ្រង់ បាន ហៅ ប្រជាជន មក
ទ្រង់ ជាមួយ នឹង ពួក សិស្ស ផង ទ្រង់ មាន
បន្ទូល ទៅ ពួក គេ ថា អ្នក ណា ដែល នឹង
មក តាម ខ្ញុំ ចូរ ឲ្យ អ្នក នោះ បដិសេធ ខ្លួន
ឯង ហើយ លើក ឈើ ឆ្កាង មក តាម ខ្ញុំ។
៣៥ត្បិត អ្នក ណា ដែល ចង់ សង្គ្រោះ ជីវិត
ខ្លួន អ្នក នោះ នឹង បាត់ បង់ ជីវិត។ ប៉ុន្តែអ្នកណា
ដែលបាត់បង់ជីវិតព្រោះតែខ្ញុំ និងពីដំណឹងល្អ អ្នកនោះនឹង
បានសង្គ្រោះ។
៣៦ ចុះ បើ មនុស្ស បាន ពិភព លោក ទាំង មូ
ល ហើយ បាត់ ព្រលឹង ខ្លួន តើ នឹង មាន ប្រ
យោជន៍ អ្វី?
៣៧ ឬ តើ មនុស្ស នឹង យក អ្វី ជា ថ្នូរ នឹ
ង ព្រលឹង ខ្លួន?
៣៨ ដូច្នេះ អ្នក ណា ដែល នឹង ត្រូវ ខ្មាស ចំ
ពោះ ខ្ញុំ និង ពាក្យ របស់ ខ្ញុំ នៅ ក្នុង ជំនាន់
ដ៏ ផិត ក្បត់ និង អំពើ បាប នេះ។ បុត្រមនុស្សនឹង
ត្រូវអាម៉ាស់ពីគាត់ដែរ នៅពេលដែលគាត់មកក្នុងសិរីល្អ
នៃព្រះបិតារបស់គាត់ជាមួយនឹងពួកទេវតាដ៏វិសុទ្ធ។

ជំពូកទី 9

១ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា មាន ពួក
គេ មួយ ចំនួន ដែល ឈរ នៅ ទី នេះ ដែ
ល នឹង មិន បាន ភ្លក្ស រសជាតិ នៃ សេចក្ដី
ស្លាប់ ដរាប ដល់ ពួក គេ បាន ឃើញ នគរ
នៃ ព្រះ មក ដោយ អំណាច។

2 ប្រាំមួយ ថ្ងៃ ក្រោយ មក ព្រះយេស៊ូ នាំ ពេត្រុ
ស លោក យ៉ាកុប និង យ៉ូហាន ទៅ ជា មួយ ហើ
យ នាំ ពួក គេ ឡើង ទៅ លើ ភ្នំ ខ្ពស់ ដា
ច់ ដោយ ឡែក ពី គ្នា ហើយ លោក បាន
ប្រែ មុខ ជា នៅ ចំពោះ មុខ ពួក គេ។
3 ហើយ សម្លៀក បំពាក់ របស់ គាត់ បាន ក្លា
យ ទៅ ជា ភ្លឺ ថ្លា, ស លើស លុប ដូច ជា
ព្រិល; ដូច្នេះ គ្មាន អ្វី ពេញ លើ ផែនដី អាច
ធ្វើ ឲ្យ ពួក វា មាន ពណ៌ ស បាន ឡើយ។
៤ ហើយ អេលីយ៉ាស បាន លេច មក ជា មួ
យ នឹង ម៉ូសេ ហើយ ពួក គេ កំពុង និយាយ
ជា មួយ នឹង ព្រះ យេស៊ូ។
5 ពេត្រុស ទូល ឆ្លើយ ទៅ ព្រះយេស៊ូ ថា៖ «លោ
ក គ្រូ ល្អ សម្រាប់ យើង ខ្ញុំ នៅ ទី នេះ ហើ
យ ឲ្យ យើង ធ្វើ ត្រសាល បី។ មួយ សម្រាប់
អ្នក និង មួយ សម្រាប់ ម៉ូសេ និង មួយ សម្រា
ប់ អេលីយ៉ាស។
6 ព្រោះគាត់មិនដឹងថាត្រូវនិយាយអ្វីទេ។ ព្រោះ ពួក
គេ ភ័យ ខ្លាច។
7 ពេល នោះ មាន ពពក មក គ្រប បាំង ពួក
គេ ហើយ មាន សំឡេង ចេញ ពី ពពក មក
ថា៖ «នេះ ជា កូន ដ៏ ជា ទី ស្រឡាញ់ របស់
ខ្ញុំ សូម ស្ដាប់ គាត់ ចុះ»។
៨ រំពេច នោះ កាល ពួក គេ ក្រឡេក មើល ជុំវិ
ញ ទៅ ហើយ នោះ គេ លែង ឃើញ អ្នក
ណា ទៀត ហើយ ក្រៅ ពី លោក យេស៊ូ នៅ
ជា មួយ នឹង គេ ប៉ុណ្ណោះ។
៩ហើយ កាល ពួក គេ ចុះ ពី ភ្នំ មក ទ្រង់ បា
ន បង្គាប់ ពួក គេ កុំ ឲ្យ ប្រាប់ អ្នក ណា
ពី អ្វី ដែល ពួក គេ បាន ឃើញ ឡើយ ដរា
ប ដល់ បុត្រ មនុស្ស បាន រស់ ឡើង វិញ
១០ហើយ ពួក គេ បាន រក្សា ពាក្យ នោះ
ជា មួយ នឹង ខ្លួន គេ ដោយ សួរ គ្នា ទៅ វិ
ញ ទៅ មក ថា តើ ការ រស់ ឡើង វិញ គួរ
មាន ន័យ យ៉ាង ណា។
១១ គេ សួរ លោក ថា៖ «ហេតុ អ្វី បាន ជា ពួ
ក អាចារ្យ និយាយ ថា អេលីយ៉ាស ត្រូវ មក មុ
ន?
12 ហើយ គាត់ បាន ឆ្លើយ ទៅ ពួក គេ ថា, ពិ
ត ជា អេលីយ៉ាស មក មុន, ហើយ បាន ស្តារ
ឡើង វិញ របស់ ទាំង អស់; ហើយ របៀប ដែ
ល មាន ចែង ទុក អំពី កូន មនុស្ស ថា គា
ត់ ត្រូវ រង ទុក្ខ វេទនា ជា ច្រើន ហើយ ត្រូវ
នៅ ទទេ។
១៣ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា អេលីយ៉ាស ពិត
ជា បាន មក មែន ហើយ ពួក គេ បាន ធ្វើ ចំ
ពោះ គាត់ នូវ អ្វី ដែល ពួក គេ បាន ចុះ ប
ញ្ជី ដូច ដែល មាន ចែង អំពី គាត់។
១៤ ហើយ កាល ទ្រង់ យាង មក ឯ ពួក សិ
ស្ស ទ្រង់ ទត ឃើញ ហ្វូង មនុស្ស យ៉ាង ច្រើ
ន អំពី ពួក គេ ហើយ ពួក អាចារ្យ កំពុង សួ
រ ពួក គេ។
15 ហើយ ភ្លាមៗ នោះ មនុស្ស ទាំង អស់ ដែ
ល បាន ឃើញ គាត់ មាន ការ ងឿង ឆ្ងល់
ជា ខ្លាំង ហើយ រត់ មក គោរព គាត់។
16 លោក សួរ ពួក អាចារ្យ ថា៖ « តើ អ្នក រ
ល់ គ្នា មាន សំណួរ អ្វី ខ្លះ?
17 មាន មនុស្ស ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម ហ្វូង មនុ
ស្ស ឆ្លើយ ថា៖ «លោក គ្រូ ខ្ញុំ បាន នាំ កូន ប្រុ
ស របស់ ខ្ញុំ ដែល មាន វិញ្ញាណ ឆ្កួត មក
ឯ លោក ហើយ។
១៨ហើយ នៅ កន្លែង ណា ដែល គាត់ យក
គាត់ នោះ គាត់ ហែក គាត់ ហើយ គាត់ បាន ផុ
ស ឡើង ហើយ សង្កៀត ធ្មេញ គាត់ ហើយ ស្រ
ក់ ទៅ។ ហើយ ខ្ញុំ បាន និយាយ ទៅ កាន់ ពួ
ក សិស្ស របស់ អ្នក ថា ពួក គេ ត្រូវ ដេញ
គាត់ ចេញ ហើយពួកគេមិនអាច។
19 គាត់ ឆ្លើយ តប ថា ឱ មនុស្ស ជំនាន់ ដែ
ល គ្មាន ជំនឿ អើយ តើ ខ្ញុំ នឹង នៅ ជា មួ
យ អ្នក ដល់ ពេល ណា? តើខ្ញុំត្រូវរងទុក្ខអ្នករយៈ
ពេលប៉ុន្មាន? នាំគាត់មកខ្ញុំ។
២០ហើយ គេ នាំ គាត់ មក ឯ គាត់ ហើយ កា
ល គាត់ ឃើញ គាត់ នោះ វិញ្ញាណ ក៏ ចាប់
គាត់ ភ្លាមៗ គាត់ក៏ដួលទៅលើដី ហុយឡើង។
21 ហើយ គាត់ សួរ ឪពុក របស់ គាត់ ថា
តើ វា មក ដល់ ពេល ណា ហើយ ចាប់ តាំ
ង ពី ការ នេះ បាន មក ដល់ គាត់? ហើយគា
ត់បាននិយាយថា: ពីកុមារ។
២២ហើយ ជា ញឹក ញាប់ វា បាន បោះ គាត់
ទៅ ក្នុង ភ្លើង ហើយ ចូល ទៅ ក្នុង ទឹក ដើម្បី
បំផ្លាញ គាត់ ប៉ុន្តែ ប្រសិន បើ អ្នក អាច ធ្វើ

អ្វី បាន សូម អាណិត មេត្តា យើង ហើយ ជួយ
យើង ផង។
23 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
ប្រសិន បើ អ្នក អាច ជឿ បាន អ្វីៗ ទាំង អ
ស់ អាច កើត ឡើង ចំពោះ អ្នក ដែល ជឿ។
២៤ហើយ ភ្លាម នោះ ឪពុក របស់ កុមារ បាន
ស្រែក ឡើង ហើយ និយាយ ទាំង ទឹក ភ្នែក ថា
៖ «លោក ម្ចាស់ កូន ជឿ ហើយ! ជួយអ្នកនូវការមិន
ជឿរបស់ខ្ញុំ។
25 កាល ព្រះយេស៊ូ ទត ឃើញ មនុស្ស រត់ ម
ក ជា មួយ គ្នា នោះ ទ្រង់ ក៏ បន្ទោស វិញ្ញា
ណ អាក្រក់ ដោយ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់
ថា វិញ្ញាណ ល្ងង់ និង ថ្លង់ អើយ អញ បង្គាប់ ឯ
ង ថា ចូរ ចេញ ពី វា ទៅ កុំ ឲ្យ ចូល ក្នុង
វា ទៀត ឡើយ
26 វិញ្ញាណ ក៏ ស្រែក ឡើង ហើយ ហែក គាត់
ឈឺ ចេញ ពី គាត់ ហើយ គាត់ ដូច ជា ស្លា
ប់ ទៅ។ មនុស្ស ជា ច្រើន និយាយ ថា ទ្រង់ បា
ន សុគត ហើយ។
២៧ ព្រះយេស៊ូចាប់ដៃគាត់ លើកគាត់ឡើង។ ហើយគាត់
បានក្រោកឡើង។
28 កាល លោក ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ ពួក សិស្ស
សួរ លោក ដោយ ឡែក ថា៖ «ហេតុ អ្វី បាន
ជា យើង ដេញ លោក មិន បាន?
២៩ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក
គេ ថា ប្រភេទ នេះ អាច កើត ឡើង ដោយ
គ្មាន អ្វី សោះ ឡើយ ប៉ុន្តែ ដោយ ការ អធិស្ឋាន
និង ការ តម អាហារ។
៣០ហើយ ពួក គេ បាន ចេញ ពី ទី នោះ ហើ
យ ឆ្លង កាត់ ស្រុក កាលីឡេ; ហើយគាត់មិនចង់ឱ្យ
នរណាម្នាក់ដឹងវាទេ។
31 ដ្បិត ទ្រង់ បាន បង្រៀន ពួក សិស្ស ទ្រង់
ហើយ មាន បន្ទូល ទៅ គេ ថា កូន មនុស្ស
ត្រូវ បាន បញ្ជូន ទៅ ក្នុង កណ្ដាប់ ដៃ មនុស្ស
ហើយ គេ នឹង សម្លាប់ គាត់។ ក្រោយ ពី គេ
សម្លាប់ គាត់ នឹង រស់ ឡើង វិញ នៅ ថ្ងៃ ទី
បី។
32 ប៉ុន្តែ គេ មិន យល់ ពាក្យ នោះ ទេ ហើយ
ខ្លាច សួរ គាត់។
33 រួច គាត់ មក ដល់ ក្រុង កាពើណិម ហើយ
គាត់ នៅ ក្នុង ផ្ទះ គាត់ សួរ ពួក គាត់ ថា
តើ អ្នក រាល់ គ្នា ឈ្លោះ គ្នា តាម ផ្លូវ ធ្វើ អ្វី?
៣៤ ប៉ុន្តែ ពួក គេ បាន រក្សា សន្តិភាព របស់ ពួ
ក គេ ព្រោះ តាម របៀប ដែល ពួក គេ បា
ន ប្រកែក គ្នា ថា តើ នរណា ជា អ្នក ធំ ជា
ង គេ។
35 ព្រះអង្គក៏អង្គុយចុះ ហើយហៅសិស្សទាំងដប់ពីររូបមក
ហើយមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ « បើអ្នកណាប្រាថ្នាចង់
ធ្វើមុនគេ អ្នកនោះនឹងត្រូវចុងក្រោយ ហើយជាអ្នកបម្រើ
ទាំងអស់។
36 គាត់ ក៏ យក កូន មួយ មក ដាក់ នៅ ក
ណ្ដាល ពួក គេ ហើយ កាល គាត់ ចាប់ គាត់
នៅ ក្នុង ដៃ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក
គេ ថា
៣៧ អ្នក ណា ដែល ទទួល កូន ម្នាក់ ក្នុង នា
ម ខ្ញុំ នោះ ទទួល ខ្ញុំ ហើយ អ្នក ណា ដែល ទ
ទួល ខ្ញុំ អ្នក នោះ មិន ទទួល ខ្ញុំ ទេ គឺ ជា អ្ន
ក ដែល ចាត់ ខ្ញុំ ឲ្យ មក។
38 លោក យ៉ូហាន តប ទៅ គាត់ វិញ ថា៖ «
លោក គ្រូ យើង ឃើញ មនុស្ស ដេញ អារក្ស
ចេញ ក្នុង នាម លោក តែ គាត់ មិន មក តា
ម យើង ទេ យើង ខ្ញុំ ហាម គាត់ ព្រោះ គាត់
មិន តាម យើង។
39 ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « កុំ ឃា
ត់ គាត់ ឡើយ ដ្បិត គ្មាន អ្នក ណា ធ្វើ ការ
អស្ចារ្យ ក្នុង នាម ខ្ញុំ ទេ ដែល អាច និយាយ
អាក្រក់ ពី ខ្ញុំ។
40 ដ្បិត អ្នក ណា ដែល មិន ប្រឆាំង នឹង យើ
ង នោះ នៅ ខាង យើង។
៤១ត្បិត អ្នក ណា ដែល ឲ្យ ទឹក មួយ ពែង
ដល់ អ្នក ផឹក ក្នុង នាម ខ្ញុំ ដោយ សារ អ្នក
រាល់ គ្នា ជា កម្មសិទ្ធិ របស់ ព្រះ គ្រីស្ទ យើង
ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា អ្នក នោះ នឹង មិ
ន បាត់ បង់ រង្វាន់ របស់ ខ្លួន ឡើយ។
៤២ហើយ អ្នក ណា ដែល ធ្វើ បាប ដល់ កូ
ន តូច ទាំង នេះ ដែល ជឿ លើ ខ្ញុំ នោះ
ជា ការ ប្រសើរ សម្រាប់ អ្នក នោះ ដែល គឺ
ន ថ្ម មួយ ត្រូវ បាន ព្យួរ ក ហើយ គាត់ ត្រូ
វ បាន បោះ ទៅ ក្នុង សមុទ្រ។

៤៣ហើយ ប្រសិនបើ ដៃ របស់ អ្នក ធ្វើ ឲ្យ អ្ន
ក ធ្វើ បាប ចូរ កាត់ វា ចេញ ទៅ វា ជា កា
រ ប្រសើរ សម្រាប់ អ្នក ក្នុង ការ ចូល ទៅ ក្នុ
ង ជីវិត ដែល ពិការ ជា ជាង ការ មាន ដៃ ពី
រ ដើម្បី ទៅ ក្នុង នរក ទៅ ក្នុង ភ្លើង ដែល មិ
ន ត្រូវ រលត់ ឡើយ
44 ដង្កូវ របស់ វា មិន ស្លាប់ ហើយ ភ្លើង មិន រ
លត់ ទេ។
45 ហើយ ប្រសិនបើ ជើង របស់ អ្នក ធ្វើ ឲ្យ អ្ន
ក ធ្វើ បាប ចូរ កាត់ វា ចេញ ទៅ វា ជា កា
រ ប្រសើរ សម្រាប់ អ្នក ដើម្បី ចូល ទៅ ក្នុង
ជីវិត ដែល ត្រូវ មាន ជើង ពីរ ត្រូវ បោះ
ទៅ ក្នុង នរក ទៅ ក្នុង ភ្លើង ដែល មិន ត្រូវ រ
លត់ ឡើយ
៤៦ កន្លែង ដែល ដង្កូវ មិន ស្លាប់ ហើយ ភ្លើង
មិន រលត់ ឡើយ។
៤៧ហើយ ប្រសិនបើ ភ្នែក អ្នក ធ្វើ ឲ្យ អ្នក ប្រ
មាថ ចូរ ដក វា ចេញ ទៅ វា ជា ការ ប្រសើ
រ សម្រាប់ អ្នក ក្នុង ការ ចូល ទៅ ក្នុង នគ
រ នៃ ព្រះ ដោយ ភ្នែក តែ មួយ ជា ជាង កា
រ មាន ភ្នែក ពីរ ដើម្បី ត្រូវ ធ្លាក់ ទៅ ក្នុង
ភ្លើង នរក។
៤៨ នៅ កន្លែង ដែល ដង្កូវ មិន ស្លាប់ ហើយ
ភ្លើង ក៏ មិន រលត់ ដែរ។
៤៩ ដ្បិត ម្នាក់ៗ ត្រូវ អំបិល ដោយ ភ្លើង ហើ
យ រាល់ យញ្ញបូជា នឹង ត្រូវ អំបិល ដោយ អំ
បិល។
50 អំបិល ល្អ ប៉ុន្តែ បើ អំបិល បាត់ ជាតិ ប្រៃ
ហើយ តើ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ភ្លក់ វា ដោយ រ
បៀប ណា? ចូរ មាន អំបិល ក្នុង ខ្លួន ហើយ មា
ន សេចក្ដី សុខ សាន្ត ដល់ គ្នា ទៅ វិញ
ទៅ មក។

ជំពូកទី 10

1 រួច គាត់ ក៏ ក្រោក ពី ទី នោះ ចូល ទៅ
ឯ ឆ្នេរ នៃ ស្រុក យូដា ដែល នៅ ត្រើយ ម្ខា
ង នៃ ទន្លេ យ័រដាន់។ មនុស្ស ម្នា ងាក មក រ
ក គាត់ ម្តង ទៀត។ ហើយគាត់បានបង្រៀនពួកគេម្ដ
ងទៀត។
2 ពួក ខាង គណៈ ផារីស៊ី បាន ចូល មក ជិ
ត គាត់ ហើយ សួរ គាត់ ថា តើ បុរស មាន សិ
ទ្ធិ ដក ប្រពន្ធ ឬ ទេ? ល្បងគាត់។
3 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា៖ « តើ
លោក ម៉ូសេ បាន បង្គាប់ អ្នក យ៉ាង ណា?
4 ហើយ ពួកគេ និយាយ ថា ៖ « ម៉ូសេ បា
ន រង ទុក្ខ ក្នុង ការ សរសេរ សំបុត្រ លែង
លះ ហើយ ឲ្យ នាង ចេញ ទៅ។
5 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ដោ
យ សារ ចិត្ត អ្នក រឹង ប៉ឹង គាត់ បាន សរសេ
រ សិក្ខាបទ នេះ មក អ្នក។
៦ ប៉ុន្តែ តាំង ពី ដើម កំណើត មក ព្រះ បាន ប
ង្កើត ពួក គេ ជា ប្រុស ទាំង ស្រី។
៧ត្បិត ហេតុ នេះ ហើយ បាន ជា បុរស នឹ
ង ចាក ចេញ ពី ឪពុក ម្ដាយ ហើយ នៅ ជា
ប់ នឹង ប្រពន្ធ របស់ ខ្លួន។
៨ហើយ ពួកវា នឹង ជា សាច់ តែ មួយ ដូច្នេះ
ហើយ វា មិន មែន ជា សាច់ ពីរ ទៀត ទេ
គឺ មាន សាច់ តែ មួយ
៩ ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា អ្វី ដែល ព្រះ បាន
រួម ជា មួយ គ្នា កុំ ឲ្យ មនុស្ស បែក បាក់ ឡើ
យ។
១០ ហើយ ក្នុង ផ្ទះ ពួក សិស្ស បាន សួរ លោ
ក ម្តង ទៀត អំពី រឿង ដដែល។
11 ហើយ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា អ្នក ណា ដែល លែង ប្រពន្ធ ទៅ រៀបកា
រ នឹង អ្នក ផ្សេង អ្នក នោះ ប្រព្រឹត្ត អំពើ ផិ
ត ក្បត់ នឹង នាង។
១២ហើយ ប្រសិន បើ ស្ត្រី ណា ម្នាក់ លែង
ប្ដី ទៅ រៀបការ នឹង អ្នក ផ្សេង នោះ នាង ប្រ
ព្រឹត្ត អំពើ ផិត ក្បត់។
13 គេ ក៏ នាំ កូន ក្មេង មក ឯ ទ្រង់ ដើម្បី
ឲ្យ ទ្រង់ ពាល់ គេ ហើយ ពួក សិស្ស ទ្រង់ ប
ន្ទោស អ្នក ដែល នាំ គេ មក
១៤ ប៉ុន្តែ ពេល ព្រះ យេស៊ូ ទត ឃើញ ដូច្នេះ
ទ្រង់ មិន ពេញ ចិត្ត ជា ខ្លាំង ហើយ មាន
ព្រះ បន្ទូល ទៅ ពួក គេ ថា៖ « ទុក ឲ្យ ក្មេង
តូចៗ មក ឯ ខ្ញុំ ចុះ ហើយ កុំ ឃាត់ ពួក
គេ ឡើយ ដ្បិត ក្នុង ចំណោម អ្នក ទាំង នោះ
គឺ ជា នគរ របស់ ព្រះ។

១៥ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា អ្នក ណា ដែ
ល មិន បាន ទទួល នគរ របស់ ព្រះ ក្នុង នា
ម ជា កុមារ តូច ទេ អ្នក នោះ នឹង មិន ចូ
ល ទៅ ក្នុង នោះ ឡើយ។
16 ហើយ គាត់ បាន លើក ពួក គេ ឡើង
នៅ ដៃ របស់ គាត់, ដាក់ ដៃ លើ ពួក គេ, ហើ
យ បាន ប្រទាន ពរ ដល់ ពួក គេ.
១៧ ហើយ ពេល គាត់ ចេញ ទៅ តាម ផ្លូវ មា
ន មនុស្ស ម្នាក់ រត់ មក ហើយ លុត ជង្គង់ សួ
រ គាត់ ថា លោក ម្ចាស់ ល្អ តើ ខ្ញុំ ត្រូវ ធ្វើ អ្វី
ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ ទទួល ជីវិត ដ៏ នៅ អស់ ក
ល្ប ជា និច្ច?
18 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក ហៅ ខ្ញុំ ថា ល្អ? គ្មា
ន អ្វី ល្អ ទេ ប៉ុន្តែ មាន មួយ នោះ គឺ ព្រះ។
១៩ អ្នក ស្គាល់ បញ្ញត្តិ ហើយ កុំ ប្រព្រឹត្ត អំពើ
ផិត ក្បត់ កុំ សម្លាប់ កុំ លួច កុំ ធ្វើ សាក្សី ក្លែ
ង ក្លាយ កុំ ក្លែង បន្លំ គោរព ឪពុក ម្ដាយ។
20 ហើយ គាត់ បាន ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា : «
លោក គ្រូ , ការ ទាំង អស់ នេះ ខ្ញុំ បាន ស
ង្កេត ឃើញ ពី ខ្ញុំ នៅ ក្មេង ។
21 ពេល នោះ ព្រះយេស៊ូ ទត ឃើញ គាត់ ស្រ
ឡាញ់ គាត់ ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់
ថា៖ « អ្នក ខ្វះ អ្វី មួយ ចូរ ទៅ លក់ របស់ ដែ
ល អ្នក មាន ហើយ ចែក ឲ្យ អ្នក ក្រ នោះ អ្ន
ក នឹង មាន ទ្រព្យ សម្បត្តិ នៅ ស្ថាន សួគ៌
ហើយ មក យក ឈើ ឆ្កាង ចុះ។ តាមខ្ញុំ។
22 ហើយ គាត់ សោក ស្ដាយ នឹង ពាក្យ នោះ
ហើយ បាន ចាក ចេញ ទៅ ទាំង សោក ស្ដា
យ : ព្រោះ គាត់ មាន ទ្រព្យ សម្បត្តិ ដ៏ ច្រើ
ន ។
២៣ ព្រះយេស៊ូ ទត មើល ជុំវិញ ហើយ មាន ព្រះ
បន្ទូល ទៅ កាន់ ពួក សិស្ស ថា៖ « អ្នក ដែល
មាន ទ្រព្យ សម្បត្តិ ពិបាក នឹង ចូល ទៅ ក្នុ
ង ព្រះរាជ្យ នៃ ព្រះ ណាស់!
២៤ ហើយ ពួក សិស្ស បាន ងឿង ឆ្ងល់ ចំ
ពោះ ពាក្យ របស់ លោក។ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូ មាន
ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ទៀត ថា៖ « កូន អើយ អ្នក
ណា ដែល ទុក ចិត្ត លើ ទ្រព្យ សម្បត្តិ ដើម្បី
ចូល ទៅ ក្នុង ព្រះរាជ្យ របស់ ព្រះជាម្ចាស់ ពិបា
ក ប៉ុណ្ណា!
២៥ អូដ្ឋ អាច កាត់ ភ្នែក ម្ជុល ស្រួល ជាង អ្ន
ក មាន ចូល ទៅ ក្នុង ព្រះរាជ្យ នៃ ព្រះ។
26 ហើយ ពួក គេ ងឿង ឆ្ងល់ ជា ខ្លាំង ដោយ
និយាយ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ ថា តើ អ្នក
ណា អាច ត្រូវ បាន សង្គ្រោះ?
27 ព្រះយេស៊ូ ទត មើល ពួក គេ មាន ព្រះបន្ទូ
ល ថា៖ « ចំពោះ មនុស្ស វា មិន អាច ទៅ រួ
ច ទេ ប៉ុន្តែ មិន មែន ជាមួយ ព្រះ ទេ ដ្បិត អ្វី
ៗ ទាំង អស់ អាច កើត ឡើង ដោយ ព្រះ។
28 ពេល នោះ ពេត្រុស ចាប់ ផ្ដើម និយាយ
ទៅ គាត់ ថា៖ មើល ចុះ យើង ខ្ញុំ បាន ចាក
ចោល ទាំង អស់ ហើយ បាន មក តាម លោ
ក ហើយ។
29 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ថា៖ « ខ្ញុំ
សុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ជា ប្រាកដ ថា គ្មាន
អ្នក ណា ដែល បាន ចាក ចេញ ពី ផ្ទះ ឬ ប
ង ប្អូន ប្រុស ស្រី ឪពុក ម្ដាយ ប្រពន្ធ កូន ឬ ដី ស
ម្រាប់ ខ្ញុំ និង ដំណឹង ល្អ ឡើយ។,
៣០ ប៉ុន្តែ គាត់ នឹង ទទួល បាន មួយ រយ ដ
ង នៅ ក្នុង ពេល នេះ ផ្ទះ និង បងប្អូន ប្រុស
ស្រី ម្ដាយ កូន និង ដី ដោយ ការ បៀតបៀន ហើយ
នៅក្នុងពិភពលោកនេះនឹងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។
31 ប៉ុន្តែ មនុស្សជាច្រើនដែលមុនគេ នឹងក្លាយជាចុងក្រោ
យ។ និងចុងក្រោយមុនគេ។
៣២ ហើយ ពួក គេ នៅ តាម ផ្លូវ ឡើង ទៅ
ក្រុង យេរូសាឡិម។ ព្រះយេស៊ូ យាង ទៅ មុខ
គេ ហើយ គេ ងឿងឆ្ងល់។ ហើយ ពេល ដែល
គេ ដើរ តាម ពួក គេ ភ័យ ខ្លាច។ លោក ក៏ ចា
ប់ សិស្ស ទាំង ដប់ពីរ រូប ទៀត ហើយ ចាប់
ផ្ដើម ប្រាប់ គេ អំពី ហេតុការណ៍ ដែល គួរ កើ
ត ឡើង ចំពោះ លោក
៣៣ ដោយ ពោល ថា មើល ចុះ យើង ឡើង
ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម។ បុត្រមនុស្សនឹងត្រូវប្រគល់
ទៅអោយពួកនាយកបូជាចារ្យ និង ពួកអាចារ្យ។ គេ នឹ
ង ផ្ដន្ទាទោស គាត់ ឲ្យ ស្លាប់ ហើយ នឹង ប្រគ
ល់ គាត់ ទៅ ឲ្យ សាសន៍ ដទៃ។
៣៤ ហើយ គេ នឹង ចំអក ឲ្យ គាត់ ហើយ នឹ
ង វាយ គាត់ ហើយ ស្តោះ ទឹក មាត់ ដាក់ គា
ត់ ហើយ នឹង សម្លាប់ គាត់ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី
បី គាត់ នឹង រស់ ឡើង វិញ។

35 យ៉ាកុប និង យ៉ូហាន ជា កូន របស់ សេបេដេ ម
ក ឯ គាត់ ដោយ និយាយ ថា លោក គ្រូ អើ
យ យើង ខ្ញុំ ចង់ ឲ្យ លោក ធ្វើ តាម តែ ចិ
ត្ត យើង
៣៦ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា៖ « តើ អ្នក រាល់ គ្នា ចង់ ឲ្យ ខ្ញុំ ធ្វើ អ្វី ដ
ល់ អ្នក?
៣៧ ពួកគេ ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «សូម ប្រទាន ដ
ល់ យើង ខ្ញុំ ដើម្បី ឲ្យ យើង បាន អង្គុយ ម្នាក់
នៅ ខាង ស្ដាំ អ្នក និង ម្នាក់ ទៀត នៅ ដៃ
ឆ្វេង របស់ អ្នក ក្នុង សិរី ល្អ របស់ អ្នក។
៣៨ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖
« អ្នក រាល់ គ្នា មិន ដឹង ថា អ្នក រាល់ គ្នា
សុំ អ្វី ទេ តើ អ្នក រាល់ គ្នា អាច ពិសា ពែ
ង ដែល ខ្ញុំ ផឹក បាន ទេ? ហើយ ទទួល បុ
ណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ដែល ខ្ញុំ ទទួល បុណ្យ ជ្រមុ
ជ ទឹក?
39 ហើយ ពួកគេ និយាយ ទៅ គាត់ ថា យើង
អាច ធ្វើ បាន! ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ
គេ ថា៖ « អ្នក រាល់ គ្នា ត្រូវ ពិសា ពែង ដែ
ល ខ្ញុំ ពិសា។ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ទទួ
ល បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ដោយ សារ បុណ្យ ជ្រមុ
ជ ទឹក
៤០ ប៉ុន្តែ ការ អង្គុយ ខាង ស្ដាំ ដៃ និង ដៃ ឆ្វេ
ង មិន មែន ជា របស់ ខ្ញុំ ដែល ត្រូវ ឲ្យ ឡើ
យ ប៉ុន្តែ ត្រូវ ប្រគល់ ទៅ ឲ្យ អ្នក ដែល រៀប
ចំ ទុក។
41 កាល អ្នក ទាំង ដប់ នាក់ បាន ឮ ដូច្នេះ ពួ
ក គេ ចាប់ ផ្ដើម មិន ពេញ ចិត្ត នឹង យ៉ាកុប
និង យ៉ូហាន ជា ខ្លាំង។
42 ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូត្រាស់ហៅពួកគេមក ហើយមានព្រះប
ន្ទូលទៅគេថា៖ « អ្នករាល់គ្នាដឹងហើយថា អស់អ្នកដែល
ត្រូវរាប់បញ្ចូលអោយគ្រប់គ្រងលើសាសន៍ដទៃ កាន់អំ
ណាចលើពួកគេ។ ហើយ អ្នក ធំ របស់ គេ ប្រើ
អំណាច លើ ពួក គេ។
43 ប៉ុន្តែ វា នឹង មិន នៅ ក្នុង ចំណោម អ្នក រា
ល់ គ្នា ទេ ប៉ុន្តែ អ្នក ណា ដែល នឹង ធ្វើ
ជា អ្នក ធំ អ្នក នោះ នឹង ធ្វើ ជា អ្នក បម្រើ
របស់ អ្នក
៤៤ ហើយ អ្នក ណា ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់
គ្នា នឹង ធ្វើ ជា មេ ជាង គេ នោះ នឹង ធ្វើ
ជា អ្នក បម្រើ ទាំង អស់។
៤៥ត្បិត សូម្បី តែ បុត្រ មនុស្ស ក៏ មក មិន
មែន ដើម្បី ត្រូវ បាន បម្រើ ទេ គឺ ដើម្បី បម្រើ
ហើយ ដើម្បី ប្រគល់ ជីវិត របស់ ខ្លួន ជា ថ្លៃ
លោះ សម្រាប់ មនុស្ស ជា ច្រើន។
46 ពេល នោះ គេ មក ដល់ ក្រុង យេរីខូ ហើ
យ ពេល ដែល លោក ចេញ ពី ក្រុង យេរីខូ
ជា មួយ ពួក សិស្ស និង មនុស្ស ជា ច្រើន
នោះ លោក Bartimaeus ជា កូន របស់ លោក
Timaeus ដែល ខ្វាក់ បាន អង្គុយ សុំទាន នៅ
ខាង ផ្លូវ ថ្នល់។
៤៧ ហើយ ពេល គាត់ បាន ឮ ថា គឺ ជា
ព្រះយេស៊ូវ ជា អ្នក ស្រុក ណាសារ៉ែត គាត់ ចា
ប់ ផ្ដើម ស្រែក ឡើង ហើយ និយាយ ថា ព្រះយេ
ស៊ូវ ជា ព្រះរាជវង្ស នៃ ព្រះបាទ ដាវីឌ អើយ សូ
ម អាណិត មេត្តា ដល់ ទូលបង្គំ ផង
48 មាន មនុស្ស ជា ច្រើន បាន ចោទ ប្រកាន់
គាត់ ថា ត្រូវ រក្សា សន្តិភាព ប៉ុន្តែ គាត់ ស្រែ
ក កាន់ តែ ខ្លាំង ឡើង ថា ឱ ព្រះ រាជ វង្ស
ដាវីឌ អើយ សូម អាណិត មេត្តា ទូលបង្គំ ផង
49 ព្រះយេស៊ូ ក៏ ឈប់ ហើយ បង្គាប់ ឲ្យ គេ
ហៅ គាត់។ គេហៅបុរសខ្វាក់មកប្រាប់គាត់ថា៖ «សូម
ក្រោកឡើង! គាត់ហៅអ្នក។
50 រួច គាត់ ចោល សម្លៀក បំពាក់ ចេញ ក្រោ
ក ឡើង មក ឯ ព្រះ យេស៊ូ។
51 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
តើ អ្នក ចង់ ឲ្យ ខ្ញុំ ធ្វើ អ្វី ដល់ អ្នក? បុរស
ខ្វាក់ និយាយ ទៅ គាត់ ថា៖ «លោក ម្ចាស់ សូ
ម ឲ្យ ខ្ញុំ បាន ឃើញ
52 ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ « ទៅចុះ! ជំនឿ
របស់អ្នកបានធ្វើឱ្យអ្នកជាសះស្បើយ។ រំពេច នោះ គា
ត់ បាន ឃើញ គាត់ ហើយ ដើរ តាម ព្រះ យេ
ស៊ូ តាម ផ្លូវ។

ជំពូកទី 11

១ហើយ កាល ពួក គេ ចូល ទៅ ជិត ក្រុង
យេរូសាឡិម ដល់ បេតផាសេ និង បេថានី នៅ ភ្នំ

ដើម អូលីវ នោះ ទ្រង់ ចាត់ សិស្ស ពីរ នាក់
ឲ្យ ទៅ
2 ហើយ និយាយ ទៅ កាន់ ពួក គេ ថា ចូរ
ទៅ ក្នុង ភូមិ ប្រឆាំង នឹង អ្នក ចុះ ហើយ កា
ល ណា អ្នក រាល់ គ្នា ចូល ទៅ ក្នុង នោះ
នោះ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ឃើញ កូន លា មួ
យ ចង នៅ កន្លែង ដែល មិន ដែល មាន ម
នុស្ស អង្គុយ។ ដោះ គាត់ ហើយ នាំ គាត់ មក។
៣ហើយ ប្រសិន បើ អ្នក ណា ម្នាក់ និយាយ
ទៅ កាន់ អ្នក ថា ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក
ធ្វើ ដូច្នេះ? ចូរនិយាយថា ព្រះអម្ចាស់ត្រូវការគាត់។ ហើ
យភ្លាមៗនោះគាត់នឹងបញ្ជូនគាត់មកទីនេះ។
៤ហើយ ពួក គេ បាន ទៅ តាម ផ្លូវ ហើយ បា
ន ឃើញ កូន លា ដែល ចង ដោយ ទ្វារ ដោ
យ គ្មាន កន្លែង ដែល ផ្លូវ ពីរ ជួប ហើយពួកគេ
បានដោះលែងគាត់។
៥ ហើយ អ្នក ខ្លះ ដែល ឈរ នៅ ទី នោះ និ
យាយ ទៅ កាន់ ពួក គេ ថា៖ «តើ អ្នក រាល់
គ្នា ដោះ កូន លា នោះ ធ្វើ អ្វី?
6 ហើយ ពួកគេ បាន និយាយ ទៅ កាន់ ពួក
គេ ដូច ជា ព្រះ យេស៊ូ វ បាន បង្គាប់ ហើ
យ ពួក គេ បាន អនុញ្ញាត ឱ្យ ពួក គេ ទៅ
។
7 គេ នាំ កូន លា មក ថ្វាយ ព្រះយេស៊ូ ហើ
យ បោះ សំលៀក បំពាក់ លើ ព្រះអង្គ។ ហើយ
គាត់បានអង្គុយលើគាត់។
៨ មាន មនុស្ស ជា ច្រើន រៀប សម្លៀក បំពា
ក់ របស់ ខ្លួន នៅ តាម ផ្លូវ ហើយ អ្នក ខ្លះ
ទៀត កាប់ មែក ឈើ ហើយ បោះ ចោល តា
ម ផ្លូវ។
9 ហើយ អស់ អ្នក ដែល ទៅ មុន និង អ្នក ដែ
ល ដើរ តាម បាន ស្រែក ឡើង ថា៖ «ហូសា
ណា! សូម មាន ពរ ហើយ អ្នក ណា ដែល ម
ក ក្នុង ព្រះ នាម នៃ ព្រះ អម្ចាស់
១០ សូម មាន ពរ ដល់ នគរ របស់ ដាវីឌ ជា
បិតា របស់ យើង ដែល បាន មក ក្នុង ព្រះនា
ម នៃ ព្រះ អម្ចាស់៖ ហូសាណា នៅ ស្ថាន ដ៏ ខ្ព
ង់ខ្ពស់
11 ព្រះយេស៊ូ យាង ចូល ក្រុង យេរូសាឡឹម ហើ
យ ចូល ទៅ ក្នុង ព្រះវិហារ ព្រះអង្គ ទត មើ
ល ជុំវិញ អ្វីៗ ទាំង អស់ ហើយ ឥឡូវ នេះ ព្រឹ
ត្តិការណ៍ បាន មក ដល់ ហើយ ព្រះអង្គ ក៏ ចេ
ញ ទៅ ភូមិ បេថានី ជាមួយ សិស្ស ទាំង ដប់
ពីរ នាក់។
១២ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ស្អែក ពេល ពួក គាត់ មក
ពី ភូមិ បេថានី គាត់ ឃ្លាន។
13 ឃើញ ដើម ឧទុម្ពរ មួយ ដើម ពី ចម្ងាយ
មាន ស្លឹក គាត់ ក៏ មក បើ គាត់ អាច រក ឃើ
ញ អ្វី នៅ លើ នោះ ដែរ ហើយ ពេល គាត់
ទៅ ដល់ គាត់ រក មិន ឃើញ តែ ស្លឹក សោះ
។ សម្រាប់ ពេល វេលា នៃ ផ្លែ ល្វា មិន ទា
ន់ មាន នៅ ឡើយ ទេ។
១៤ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «
ក្រោយ មក គ្មាន អ្នក ណា បរិភោគ ផ្លែ រប
ស់ អ្នក ជា រៀង រហូត»។ ពួក សិស្ស របស់
លោក បាន ឮ។
15 ពួកគេមកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម ព្រះយេស៊ូយាងចូល
ទៅក្នុងព្រះវិហារ ហើយចាប់ផ្តើមបណ្តេញអស់អ្នកដែល
បានលក់ និងទិញនៅក្នុងព្រះវិហារ ចោលតុរបស់អ្នកដូរ
ប្រាក់ និងកន្លែងអង្គុយរបស់អ្នកលក់ព្រាប។
១៦ ហើយ នឹង មិន រង ទុក្ខ ដែល អ្នក ណា
ម្នាក់ ត្រូវ យក វត្ថុ ណា មក កាត់ ព្រះវិហារ
បរិសុទ្ធ ឡើយ។
17 ហើយ គាត់ បាន បង្រៀន ដោយ មាន ប្រ
សាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា តើ មាន ចែង ទុ
ក ថា : ផ្ទះ របស់ ខ្ញុំ នឹង ត្រូវ បាន ហៅ
ពី គ្រប់ ទាំង សាសន៍ ថា ជា ដំណាក់ នៃ កា
រ អធិស្ឋាន? ប៉ុន្តែ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ធ្វើ ជា រូ
ង របស់ ចោរ។
18 ពួក អាចារ្យ និង ពួក សង្ឃនាយក បាន ឮ ដូ
ច្នោះ ក៏ រក វិធី បំផ្លាញ ទ្រង់ ដ្បិត គេ ខ្លាច ទ្រ
ង់ ពី ព្រោះ មនុស្ស ទាំង អស់ ងឿង ឆ្ងល់ នឹ
ង គោល លទ្ធិ របស់ ទ្រង់
19 លុះ ដល់ ល្ងាច គាត់ ក៏ ចេញ ពី ទីក្រុង។
20 លុះ ព្រឹក ឡើង ពេល ដើរ កាត់ គេ ឃើញ
ដើម ឧទុម្ពរ រីង ស្ងួត ពី ឫស។
21 ហើយ ពេត្រុស ដែល ហៅ ឲ្យ រំឭក នោះ
ទូល ទ្រង់ ថា៖ «លោក គ្រូ មើល ចុះ ដើម ឧទុម្ព
រ ដែល លោក បាន ដាក់ បណ្តាសា បាន
ក្រៀម ស្វិត ទៅ ហើយ។
22 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ចូ
រ មាន ជំនឿ លើ ព្រះ!

២៣ត្បិត ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា អ្នក
ណា ដែល និយាយ ទៅ កាន់ ភ្នំ នេះ ថា ចូរ
អ្នក ដក ចេញ ហើយ ត្រូវ បោះ ទៅ ក្នុង សមុ
ទ្រ។ ហើយ នឹង មិន សង្ស័យ នៅ ក្នុង ចិត្ត រ
បស់ គាត់, ប៉ុន្តែ នឹង ជឿ ថា អ្វី ដែល គាត់
បាន និយាយ នឹង កើត ឡើង; គាត់នឹងមានអ្វីដែល
គាត់និយាយ។
២៤ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្ន
ក ថា អ្វី ដែល អ្នក ចង់ បាន ពេល អ្នក អធិ
ស្ឋាន ចូរ ជឿ ថា អ្នក បាន ទទួល របស់ ទាំ
ង នោះ ហើយ អ្នក នឹង បាន របស់ ទាំង នោះ
។
25 ហើយ កាល ណា អ្នក រាល់ គ្នា ឈរ អធិ
ស្ឋាន ចូរ អត់ ទោស បើ អ្នក មាន ការ ទាស់
នឹង អ្នក ណា មួយ ដើម្បី ឲ្យ ព្រះវរបិតា នៃ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ដែល គង់ នៅ ស្ថានសួគ៌ នឹង អ
ត់ទោស ដល់ ការ រំលង របស់ អ្នក។
26 ប៉ុន្តែ ប្រសិន បើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន អត់
ទោស ទេ នោះ ក៏ ព្រះបិតា របស់ អ្នក ដែល
គង់ នៅ ស្ថាន បរមសុខ ក៏ មិន អត់ ទោស
ចំពោះ ការ រំលង របស់ អ្នក ដែរ។
27 ហើយ ពួក គេ មក ក្រុង យេរូសាឡិម ម្តង
ទៀត ហើយ កាល ដែល ទ្រង់ កំពុង តែ ដើរ
ក្នុង ព្រះ វិហារ មាន ពួក សង្ឃ នាយក ពួក អា
ចារ្យ និង ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ មក ឯ ទ្រង់
28 ហើយ សួរ គាត់ ថា តើ អ្នក ធ្វើ ការ ទាំ
ង នេះ ដោយ អំណាច អ្វី? ហើយ តើ អ្នក
ណា បាន ឲ្យ សិទ្ធិ អំណាច នេះ ឲ្យ អ្នក
ធ្វើ ការ ទាំង នេះ?
29 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ទៅ គេ ថា៖
« ខ្ញុំ នឹង សួរ អ្នក រាល់ គ្នា សំណួរ មួយ ហើ
យ ឆ្លើយ មក ខ្ញុំ ហើយ ខ្ញុំ នឹង ប្រាប់ អ្នក រា
ល់ គ្នា ថា ខ្ញុំ ធ្វើ ការ ទាំង នេះ ដោយ អំណា
ច អ្វី។
30 តើ បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក របស់ លោក យ៉ូហា
ន មក ពី ស្ថានសួគ៌ ឬ ក៏ ជា របស់ មនុស្ស?
ឆ្លើយមកខ្ញុំ។
31 ហើយ ពួក គេ បាន វែកញែក ជា មួយ នឹ
ង ខ្លួន គេ ដោយ និយាយ ថា ប្រសិន បើ
យើង នឹង និយាយ ថា មក ពី ស្ថាន បរម សុ
ខ គាត់ នឹង និយាយ ថា ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្ន
ក រាល់ គ្នា មិន ជឿ គាត់?
32 ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងនិយាយថា "ពីមនុស្ស" ពួក
គេ ខ្លាច ប្រជាជន ព្រោះ មនុស្ស ទាំង អស់ បា
ន រាប់ លោក យ៉ូហាន ថា លោក ពិត ជា
ហោរា។
33 គេ ឆ្លើយ ទៅ ព្រះយេស៊ូ ថា៖ «យើង មិន អា
ច ប្រាប់ បាន ទេ។ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល
ទៅ គេ ថា៖ « ខ្ញុំ ក៏ មិន ប្រាប់ អ្នក រាល់
គ្នា ថា ខ្ញុំ ធ្វើ ការ ទាំង នេះ ដោយ អាង អំ
ណាច អ្វី»។

ជំពូកទី 12

១ហើយ លោក បាន ចាប់ ផ្តើម និយាយ ទៅ
កាន់ ពួក គេ ដោយ ពាក្យ ប្រស្នា។ មាន បុរ
ស ម្នាក់ ដាំ ចម្ការ ទំពាំងបាយជូរ ហើយ ធ្វើ រប
ង ព័ទ្ធ ជុំវិញ ហើយ ជីក កន្លែង សម្រាប់ ធ្វើ
ចំការ ហើយ សង់ ប៉ម មួយ ទុក ឲ្យ កសិករ
ហើយ ចេញ ទៅ ស្រុក ឆ្ងាយ។
២ ហើយ ដល់ រដូវ កាល គាត់ ចាត់ អ្នក ប
ម្រើ ម្នាក់ ទៅ ឲ្យ ពួក កសិករ ដើម្បី ឲ្យ គា
ត់ ទទួល បាន ផល ពី អ្នក ចំការ។
3 ហើយ គេ ចាប់ គាត់ វាយ គាត់ ហើយ បញ្ជូ
ន គាត់ ទៅ ទទេ។
៤ហើយ ជា ថ្មី ទៀត លោក បាន ចាត់ អ្នក ប
ម្រើ ម្នាក់ ទៀត ឲ្យ ទៅ ពួក គេ។ គេ យក
ដុំ ថ្ម គប់ ចំ ក្បាល គាត់ ហើយ បញ្ជូន គាត់
ទៅ វិញ ដោយ អាម៉ាស់។
៥ហើយ ជា ថ្មី ម្តង ទៀត លោក បាន ចាត់
ម្នាក់ ទៀត; ហើយពួកគេបានសម្លាប់គាត់ និងអ្នកផ្សេង
ទៀតជាច្រើន។ វាយ ខ្លះ សម្លាប់ ខ្លះ។
៦ ដូច្នេះ ដោយ មាន កូន ប្រុស តែ មួយ ជា
ទី ស្រឡាញ់ របស់ គាត់ គាត់ ក៏ ចាត់ គាត់
ទៅ ជា ចុង ក្រោយ ដែរ ដោយ និយាយ ថា៖ «
គេ នឹង គោរព កូន ខ្ញុំ»។
7 ប៉ុន្តែ កសិករ ទាំង នោះ និយាយ ក្នុង ចំណោ
ម ពួក គេ ថា៖ «អ្នក នេះ ជា អ្នក ទទួល មត៌
ក។ មក យើង នឹង សម្លាប់ វា ហើយ មរតក នឹ
ង ក្លាយ ជា របស់ យើង។

៨ ហើយ គេ ក៏ ចាប់ គាត់ ហើយ សម្លាប់ គាត់
ហើយ បោះ គាត់ ចេញ ពី ចំការ។
៩ ដូច្នេះ តើ ម្ចាស់ ចម្ការ នឹង ធ្វើ អ្វី? គាត់ នឹង
មក បំផ្លាញ ពួក កសិករ ហើយ នឹង ប្រគល់ ចំ
ការ ដល់ អ្នក ឯ ទៀត។
១០ហើយ តើ អ្នក មិន បាន អាន ខគម្ពីរ
នេះ ទេ; ថ្ម ដែល អ្នក សង់ បាន បដិសេធ ក្លា
យ ជា ក្បាល ជ្រុង។
១១ នេះ ជា ការ ដែល ព្រះ អម្ចាស់ ធ្វើ ហើ
យ វា អស្ចារ្យ នៅ ក្នុង ភ្នែក យើង ឬ?
១២ ហើយ ពួក គេ រក ចាប់ លោក ប៉ុន្តែ ខ្លាច
ប្រជាជន ព្រោះ ពួក គេ បាន ដឹង ថា លោក
បាន និយាយ ពាក្យ ប្រស្នា ប្រឆាំង នឹង ពួក
គេ ហើយ ពួក គេ ក៏ ចាក ចេញ ពី លោក
ទៅ។
១៣ហើយ គេ ចាត់ ពួក ផារិស៊ី និង ពួក ហេរ៉ូ
ឌ ខ្លះ ឲ្យ ទៅ រក លោក ដើម្បី ចាប់ លោក
តាម ពាក្យ សម្ដី របស់ លោក។
14 កាល គេ មក ដល់ គេ និយាយ ទៅ គាត់
ថា ព្រះគ្រូ យើង ដឹង ថា លោក ពិត ហើយ គ្មា
ន នរណា ខ្វល់ ខ្វាយ អ្វី ឡើយ ដ្បិត លោក
មិន ចាត់ ទុក មនុស្ស ទេ តែ បង្រៀន ផ្លូវ រប
ស់ ព្រះ ដោយ សេចក្ដី ពិត តើ មាន ច្បាប់ អ
នុញ្ញាត ឬ ទេ? ឧទ្ទិសដល់សេសារឬអត់?
១៥ តើ យើង ត្រូវ ឲ្យ ឬ មិន ឲ្យ? ប៉ុន្តែ លោក
ជ្រាប ពី ការ លាក់ ពុត របស់ ពួក គេ គាត់
មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា៖ « ហេតុ អ្វី បាន
ជា អ្នក រាល់ គ្នា ល្បួង ខ្ញុំ? យកមួយកាក់មកខ្ញុំ ដើ
ម្បីអោយខ្ញុំបានឃើញ។
១៦ ហើយ គេ យក មក។ ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូ
ល ទៅ គេ ថា៖ « រូប នេះ ជា អ្នក ណា? គេទូ
លព្រះអង្គថា៖ «ព្រះចៅអធិរាជ»។
17 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ចូ
រ ប្រគល់ របស់ ដែល ជា របស់ សេសារ ដ
ល់ ព្រះចៅ អធិរាជ ហើយ របស់ ដែល ជា រប
ស់ ព្រះ ចូរ ថ្វាយ ដល់ ព្រះ វិញ។ ហើយ គេ
ងឿង ឆ្ងល់ នឹង គាត់។
១៨ បន្ទាប់ មក ពួក សាឌូស៊ី មក ឯ គាត់ ដែល
និយាយ ថា គ្មាន ការ រស់ ឡើង វិញ ទេ។
ហើយ គេ សួរ គាត់ ថា
១៩ លោកគ្រូ ម៉ូសេបានសរសេរមកពួកយើងថា ប្រសិន
បើបងប្រុសរបស់បុរសម្នាក់ស្លាប់ទៅ ហើយទុកប្រពន្ធរប
ស់គាត់ចោល ហើយគ្មានកូនទេ នោះបងប្រុសរបស់គាត់
ត្រូវយកប្រពន្ធរបស់គាត់ ហើយបន្តពូជដល់បងប្រុសរប
ស់គាត់។
២០ ឥឡូវ នេះ មាន បង ប្អូន ប្រាំពីរ នាក់ ហើ
យ អ្នក ទី មួយ បាន យក ប្រពន្ធ ហើយ ស្លា
ប់ ទៅ គ្មាន សល់ ពូជ ទេ។
21 ហើយ អ្នក ទី ពីរ បាន យក នាង ទៅ
ស្លាប់ ហើយ មិន បាន បន្សល់ ទុក ពូជ ទេ ហើ
យ អ្នក ទី បី ក៏ ដូច្នោះ ដែរ។
22 ហើយ អ្នក ទាំង ប្រាំពីរ ក៏ មាន នាង ដែរ
តែ គ្មាន ពូជ អ្វី សោះ ចុង ក្រោយ បង្អស់
ស្ត្រី នោះ ក៏ ស្លាប់ ដែរ។
២៣ ដូច្នេះ ពេល ដែល ពួក គេ រស់ ឡើង វិញ
តើ នាង នឹង ក្លាយ ជា ប្រពន្ធ របស់ អ្នក
ណា? សម្រាប់ អ្នក ទាំង ប្រាំពីរ បាន យក នា
ង ទៅ ជា ប្រពន្ធ។
24 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ដូ
ច្នេះ តើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន ខុស ទេ ព្រោះ អ្ន
ក រាល់ គ្នា មិន ចេះ គម្ពីរ ឬ ក៏ មិន មាន ឫ
ទ្ធានុភាព នៃ ព្រះ ដែរ។
25ត្បិត នៅ ពេល ដែល ពួក គេ នឹង រស់
ឡើង វិញ ពួក គេ មិន បាន រៀប ការ ឬ ក៏
មិន ត្រូវ បាន គេ រៀប ការ ឡើយ។ ក៏ ដូច
ជា ទេវតា ដែល គង់ នៅ ស្ថាន សួគ៌។
26 ហើយ ដូចជា ការ ពាល់ ដល់ មនុស្ស ស្លា
ប់ ថា ពួកគេ រស់ ឡើង វិញ ទេ តើ អ្នក រា
ល់ គ្នា មិន បាន អាន នៅ ក្នុង សៀវភៅ រប
ស់ លោក ម៉ូសេ ទេ ឬ នៅ ក្នុង គុម្ពោត ដែ
ល ព្រះ បាន មាន បន្ទូល ទៅ គាត់ ថា យើ
ង ជា ព្រះ របស់ អ័ប្រាហាំ ហើយ ជា ព្រះ រប
ស់ អ៊ីសាក និង ជា ព្រះ របស់ យ៉ាកុប ?
27 ទ្រង់ មិន មែន ជា ព្រះ នៃ មនុស្ស ស្លាប់
ទេ ប៉ុន្តែ ជា ព្រះ នៃ មនុស្ស រស់ វិញ ដូច្នេះ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ប្រព្រឹត្ត ខុស យ៉ាង ខ្លាំង។
28 ពេល នោះ មាន អាចារ្យ ម្នាក់ មក ដល់ ហើ
យ ឮ គេ ជជែក គ្នា ហើយ យល់ ថា លោក
បាន ឆ្លើយ នឹង គេ យ៉ាង ល្អ ក៏ សួរ គាត់ ថា
តើ បញ្ញត្តិ ទីមួយ នៃ ការ ទាំង អស់ នោះ
ជា អ្វី?

29 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ទៅ គាត់ ថា
៖ « បញ្ញត្តិ ដំបូង បង្អស់ របស់ ពួក អ៊ីស្រាអែល
អើយ ចូរ ស្ដាប់ ព្រះអម្ចាស់ ជា ព្រះ របស់ យើង
គឺ ជា ព្រះអម្ចាស់ តែ មួយ:
៣០ហើយ អ្នក ត្រូវ ស្រឡាញ់ ព្រះអម្ចាស់ ជា
ព្រះ របស់ អ្នក អស់ ពី ចិត្ត អស់ ពី ព្រលឹង អ
ស់ ពី គំនិត និង អស់ ពី កម្លាំង របស់ អ្នក៖
នេះ ជា បញ្ញត្តិ ដំបូង។
៣១ ហើយ ទីពីរ គឺ ដូច ជា នេះ គឺ អ្នក ត្រូវ
ស្រឡាញ់ អ្នក ជិត ខាង ដូច ជា ខ្លួន ឯង។
គ្មាន បញ្ញត្តិ ណា មួយ ណា ដែល ធំ ជាង
នេះ ទេ។
32 ហើយ អាចារ្យ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់
ថា ៖ មែន ហើយ លោក គ្រូ អ្នក បាន និយាយ
ការ ពិត ហើយ ព្រោះ មាន ព្រះ តែ មួយ។ ហើ
យ គ្មាន នរណា ផ្សេង ទៀត ក្រៅ ពី គាត់ :
33 ហើយ ការ ស្រឡាញ់ គាត់ អស់ ពី ចិត្ត និ
ង ដោយ អស់ ពី គំនិត ហើយ អស់ ពី ព្រលឹ
ង អស់ ពី កម្លាំង ហើយ ស្រឡាញ់ អ្នក ជិត ខា
ង ដូច ខ្លួន គាត់ នោះ គឺ លើស ជាង តង្វា
យ ដុត និង យញ្ញបូជា ទាំង អស់។
34 កាល ព្រះយេស៊ូ ទត ឃើញ ទ្រង់ ឆ្លើយ ដោ
យ ប្រាជ្ញា ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖
« អ្នក នៅ មិន ឆ្ងាយ ពី នគរ ព្រះ ទេ។ ហើ
យ ក្រោយ មក គ្មាន អ្នក ណា សួរ សំណួរ
អ្វី ដល់ គាត់ ឡើយ។
35 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ទៅ វិញ ថា
ពេល ដែល លោក បង្រៀន ក្នុង ព្រះវិហារ ថា៖
« តើ ពួក អាចារ្យ និយាយ យ៉ាង ណា ថា ព្រះ
គ្រិស្ត ជា បុត្រ របស់ ព្រះបាទ ដាវីឌ?
36 ដ្បិត ព្រះបាទ ដាវីឌ ផ្ទាល់ បាន មាន ព្រះប
ន្ទូល ដោយ ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ថា ព្រះអម្ចាស់
មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ ព្រះអម្ចាស់ របស់ ខ្ញុំ ថា
សូម គង់ ខាង ស្ដាំ ទូលបង្គំ រហូត ដល់ យើ
ង ដាក់ ខ្មាំង សត្រូវ របស់ អ្នក ឲ្យ ដាក់ ជើ
ង អ្នក
៣៧ ដូច្នេះ ព្រះបាទ ដាវីឌ ផ្ទាល់ ហៅ លោក ថា
ព្រះអម្ចាស់។ ហើយ តើ គាត់ ទៅ ណា ជា កូ
ន គាត់? ហើយមនុស្សសាមញ្ញបានឮគាត់ដោយរីករាយ
។
៣៨ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
នៅ ក្នុង គោល លទ្ធិ របស់ លោក ថា ចូរ ប្រ
យ័ត្ន នឹង ពួក អាចារ្យ ដែល ចូល ចិត្ត ស្លៀក
ពាក់ វែង ហើយ ស្រឡាញ់ ការ ស្វាគមន៍ នៅ
តាម ផ្សារ
៣៩ ហើយ កន្លែង អង្គុយ ធំៗ នៅ ក្នុង សា
លា ប្រជុំ និង បន្ទប់ ខាង លើ បំផុត ក្នុង ពិ
ធី ជប់លៀង
៤០ អ្នក ណា លេប ត្របាក់ ផ្ទះ ស្ត្រី មេម៉ាយ
ហើយ ធ្វើ ពុត ជា អធិដ្ឋាន យ៉ាង យូរ នោះ នឹ
ង ទទួល ទោស ធំ ជាង។
41 ព្រះយេស៊ូ គង់ ទល់ មុខ ឃ្លាំង ហើយ ទត
មើល របៀប ដែល ប្រជាជន បោះ លុយ ចូ
ល ក្នុង រតនាគារ ហើយ អ្នក មាន ក៏ បោះ ប
ង់ អស់ ជា ច្រើន។
៤២ ហើយ មាន ស្ត្រី មេម៉ាយ ក្រីក្រ ម្នាក់ បា
ន មក ដល់ ហើយ នាង បាន បោះ សត្វ ក
ណ្ដុរ ពីរ ក្បាល ដែល ធ្វើ ឲ្យ មាន ផល ច្រើន
។
៤៣ហើយ លោក បាន ហៅ អ្នក កាន់ តាម
លោក មក ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក
គេ ថា យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា ស្ត្រី មេ
ម៉ាយ ក្រីក្រ នេះ បាន បោះ ចូល ច្រើន ជា
ង អស់ អ្នក ដែល បាន បោះ ចូល ក្នុង ឃ្លាំ
ង ទៅ ទៀត។
៤៤ ត្បិត អ្វីៗ ទាំង អស់ ដែល ពួក គេ បាន
បោះ ទៅ ក្នុង ភាព បរិបូរ របស់ ពួក គេ ប៉ុន្តែ
នាងចង់បានអ្វីៗទាំងអស់ដែលនាងមាន សូម្បីតែជីវិតរប
ស់នាងក៏ដោយ។

ជំពូកទី 13

១ ហើយ ពេល ដែល លោក ចេញ ពី ព្រះវិហា
រ បរិសុទ្ធ មាន សិស្ស ម្នាក់ ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «
លោក គ្រូ មើល ថ្ម បែប ណា និង អគារ អ្វី
ខ្លះ នៅ ទី នេះ!
២ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
តើ អ្នក ឃើញ អគារ ដ៏ អស្ចារ្យ ទាំង នេះ
ទេ? មិនត្រូវទុកថ្មមួយដុំលើថ្មមួយទៀត ដែលមិនត្រូវបោះ
ចោលឡើយ។

៣ ហើយ ពេល គាត់ អង្គុយ លើ ភ្នំ ដើម ដើ
ម អូលីវ ទល់ នឹង ព្រះវិហារ ពេត្រុស យ៉ាកុប យ៉ូ
ហាន និង អនទ្រេ បាន សួរ គាត់ ជា សម្ងាត់
ថា
4 ចូរ ប្រាប់ យើង ថា តើ ការ ទាំង នេះ នឹង
កើត ឡើង នៅ ពេល ណា? តើ អ្វី នឹង ជា
ទី សំគាល់ នៅ ពេល ការ ទាំង អស់ នេះ
ត្រូវ បាន សម្រេច?
5 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ទៅ គេ ថា៖ «
ចូរ ប្រយ័ត្ន ក្រែង មាន អ្នក ណា បោក បញ្ឆោ
ត អ្នក រាល់ គ្នា។
៦ត្បិត នឹង មាន មនុស្ស ជា ច្រើន មក ក្នុង
នាម ខ្ញុំ ដោយ ពោល ថា ខ្ញុំ ជា ព្រះគ្រីស្ទ ហើយ
នឹងបញ្ឆោតមនុស្សជាច្រើន។
៧ហើយ នៅ ពេល ដែល អ្នក រាល់ គ្នា នឹង
ឮ អំពី សង្គ្រាម និង ពាក្យ ចចាមអារ៉ាម អំពី ស
ង្គ្រាម ចូរ កុំ មាន ការ ព្រួយ បារម្ភ ឡើយ ដ្បិ
ត ការ ទាំង នោះ ត្រូវ តែ មាន។ ប៉ុន្តែ ទី ប
ញ្ចប់ នឹង មិន ទាន់ មាន នៅ ឡើយ ទេ។
៨ត្បិត ប្រជាជាតិ នឹង ក្រោក ឡើង ទាស់ នឹ
ង ប្រជាជាតិ ហើយ នគរ នឹង ទាស់ នឹង នគរ
ហើយ នឹង មាន ការ រញ្ជួយ ដី នៅ កន្លែង
ផ្សេង គ្នា ហើយ នឹង មាន ទុរ្ភិក្ស និង បញ្ហា ផ្សេ
ងៗ៖ ទាំង នេះ ជា ការ ចាប់ ផ្តើម នៃ ទុក្ខ
ព្រួយ។
9 ប៉ុន្តែ ចូរ ប្រយ័ត្ន ខ្លួន ផង ដ្បិត គេ នឹង បញ្ជូ
ន អ្នក ទៅ កាន់ ក្រុម ប្រឹក្សា។ អ្នក រាល់ គ្នា
នឹង ត្រូវ វាយ ដំ នៅ ក្នុង សាលា ប្រជុំ ហើ
យ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ត្រូវ នាំ ទៅ ចំពោះ មុ
ខ អ្នក គ្រប់ គ្រង និង ស្តេច ដោយ យល់ ដ
ល់ ខ្ញុំ ដើម្បី ធ្វើ ជា សក្ខីភាព ប្រឆាំង នឹង ពួ
ក គេ។
១០ ហើយ ដំណឹង ល្អ ត្រូវ តែ ត្រូវ បាន បោះ
ពុម្ព ជា មុន ក្នុង ចំណោម ប្រជាជាតិ ទាំង អ
ស់។
11 ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគេនឹងនាំអ្នក ហើយបញ្ជូនអ្នកឡើ
ង ចូរកុំគិតទុកជាមុននូវអ្វីដែលអ្នកនឹងនិយាយ ហើយអ្នក
ក៏មិនបានគិតទុកជាមុនដែរ ប៉ុន្តែអ្វីដែលនឹងផ្តល់ឱ្យអ្នក
នៅក្នុងម៉ោងនោះ ចូរអ្នកនិយាយចុះ ត្បិតអ្នកនិយាយ
នោះមិនមែនជាអ្នកនិយាយទេ ប៉ុន្តែ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

១២ឥឡូវ នេះ ប្អូន ប្រុស នឹង ក្បត់ បង ប្រុស
ដល់ ស្លាប់ ហើយ ឪពុក ជា កូន ប្រុស។ កូន នឹ
ង ក្រោក ឡើង ទាស់ នឹង ឪពុក ម្តាយ ហើ
យ នឹង ធ្វើ ឲ្យ គេ ស្លាប់។
13 ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ត្រូវ គេ ស្អប់
ដោយ មនុស្ស ទាំង អស់ ដោយ សារ នាម ខ្ញុំ
ប៉ុន្តែ អ្នក ណា ដែល ស៊ូ ទ្រាំ ដល់ ទី បំផុត
អ្នក នោះ នឹង បាន សង្គ្រោះ ដដែល។
១៤ ប៉ុន្តែ កាលណាអ្នករាល់គ្នានឹងឃើញសេចក្តីគួរស្អប់
ខ្ពើមនៃសេចក្តីវិនាស ដែលបាននិយាយដោយព្យាការីដា
នីយ៉ែល ដែលជាព្យាការី ឈរនៅកន្លែងដែលមិនគួរ (ទុក
ឲ្យអ្នកអានយល់) រួចឲ្យអស់អ្នកដែលនៅស្រុកយូដា រត់
ទៅឯភ្នំ។
15 ហើយ ត្រូវ ឲ្យ អ្នក ដែល នៅ លើ ដំបូ
ល ផ្ទះ កុំ ចុះ ទៅ ក្នុង ផ្ទះ ឬ ក៏ មិន ចូ
ល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ នោះ ឡើយ
16 ហើយ កុំ ឲ្យ អ្នក ដែល នៅ តាម ចម្ការ
មិន ត្រឡប់ មក វិញ ឡើយ ដើម្បី យក សម្លៀ
ក បំពាក់ របស់ ខ្លួន។
១៧ ប៉ុន្តែ វេទនា ដល់ អស់ អ្នក ដែល មាន កូ
ន ហើយ នឹង អ្នក ដែល បៅ នៅ គ្រា នោះ!
១៨ហើយ អធិស្ឋាន កុំ ឲ្យ ការ ហោះហើរ រប
ស់ អ្នក នៅ ក្នុង រដូវរងា
១៩ត្បិត នៅ ថ្ងៃ នោះ នឹង មាន ទុក្ខ លំបាក
ដូចជា មិន មែន តាំង ពី ដើម កំណើត ដែ
ល ព្រះ បាន បង្កើត រហូត ដល់ ពេល នេះ
ក៏ មិន មាន ដែរ។
២០ហើយ លើកលែង តែ ព្រះ អម្ចាស់ បាន កាត់ បន្ថយ
ថ្ងៃ ទាំង នោះ ប៉ុណ្ណោះ នោះ គ្មាន សាច់ ឈាម ណា ត្រូវ
បាន សង្គ្រោះ ឡើយ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ ជា ប្រយោជន៍ ដល់ អ្ន
ក រើស តាំង ដែល ទ្រង់ បាន ជ្រើស រើស នោះ ទ្រង់ បាន
កាត់ ថ្ងៃ ខ្លី។
២១ហើយ បន្ទាប់ មក ប្រសិន បើ អ្នក ណា ម្នា
ក់ នឹង និយាយ ទៅ កាន់ អ្នក ថា មើល៍ នេះ
គឺ ជា ព្រះ គ្រីស្ទ។ ឬមើល គាត់នៅទីនោះ។ មិនជឿ
គាត់៖
២២ត្បិត ព្រះគ្រីស្ទ ក្លែងក្លាយ និង ព្យាការី ក្លែងក្លា
យ នឹង ក្រោក ឡើង ហើយ នឹង បង្ហាញ ទី
សំគាល់ និង ការ អស្ចារ្យ ដើម្បី ល្បួង បើ អាច
ធ្វើ ទៅ បាន សូម្បី តែ អ្នក រើស តាំង។

23 ប៉ុន្តែ ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា ប្រុង ប្រយ័ត្ន មើល
ខ្ញុំ បាន ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា អំពី គ្រប់ ការ
ទាំង អស់។
24 ប៉ុន្តែ នៅ គ្រា នោះ ក្រោយ ពី សេចក្តី វេទ
នា នោះ ព្រះអាទិត្យ នឹង ងងឹត ហើយ ព្រះច័ន្ទ នឹ
ង មិន ឲ្យ ពន្លឺ ដល់ នាង ឡើយ
២៥ ហើយ ផ្កាយ នៃ ស្ថានសួគ៌ នឹង ធ្លាក់ ហើ
យ អំណាច ដែល នៅ ស្ថានសួគ៌ នឹង ត្រូវ ក
ក្រើក។
២៦ហើយ ពេល នោះ ពួក គេ នឹង ឃើញ បុ
ត្រ មនុស្ស យាង មក ក្នុង ពពក ដោយ ឫទ្ធា
នុភាព និង សិរីល្អ ដ៏ អស្ចារ្យ។
២៧ហើយ បន្ទាប់ មក គាត់ នឹង ចាត់ ពួក ទេវ
តា របស់ គាត់ ហើយ នឹង ប្រមូល ពួក អ្នក រើ
ស តាំង របស់ គាត់ មក ជា មួយ គ្នា ពី ខ្យ
ល់ ទាំង បួន ពី ផ្នែក ចុង បំផុត នៃ ផែនដី
ទៅ ផ្នែក ចុង បំផុត នៃ ស្ថានសួគ៌។
28 ឥឡូវ នេះ សូម រៀន រឿង ប្រៀបប្រដូច អំ
ពី ដើម ឧទុម្ពរ ពេល មែក របស់ នាង នៅ ទ
ន់ ហើយ ដុះ ស្លឹក អ្នក រាល់ គ្នា ដឹង ថា រដូវ
ក្តៅ ជិត មក ដល់ ហើយ។
២៩ ដូច្នេះ អ្នក រាល់ គ្នា ក៏ ដូច គ្នា ដែរ កាល
ណា អ្នក រាល់ គ្នា ឃើញ ការណ៍ ទាំង នេះ
កើត ឡើង ចូរ ដឹង ថា វា មក ជិត ហើយ សូ
ម្បី តែ នៅ មាត់ ទ្វារ ក៏ ដោយ។
៣០ហើយ យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា ជំនា
ន់ នេះ នឹង មិន កន្លង ផុត ទៅ ឡើយ ដរាប
ណា ការ ទាំង អស់ នេះ ត្រូវ បាន សម្រេច។
31 ស្ថានសួគ៌ និងផែនដីនឹងរលាយបាត់ទៅ ប៉ុន្តែពាក្យរប
ស់ខ្ញុំនឹងមិនរលាយបាត់ឡើយ។
៣២ ប៉ុន្តែ នៅ ថ្ងៃ នោះ និង ម៉ោង នោះ គ្មាន
នរណា ស្គាល់ ទេ មិនមែន ពួក ទេវតា ដែល គ
ង់ នៅ ស្ថានសួគ៌ ឬ ព្រះបុត្រា ទេ គឺ ជា ព្រះវរបិ
តា។
33 ចូរ ប្រុង ប្រយ័ត្ន មើល ហើយ អធិស្ឋាន ដ្បិត អ្ន
ក រាល់ គ្នា មិន ដឹង ថា ដល់ ពេល ណា
ទេ។
៣៤ ព្រោះ កូន មនុស្ស ប្រៀប ដូច ជា មនុ
ស្ស ម្នាក់ ដែល ធ្វើ ដំណើរ ឆ្ងាយ ពី ផ្ទះ ហើ
យ ប្រគល់ អំណាច ដល់ ពួក អ្នក បម្រើ និង
គ្រប់ គ្នា នូវ កិច្ចការ របស់ ខ្លួន ហើយ បង្គាប់
អ្នក យាម ទ្វារ។
35 ដូច្នេះ ចូរ ប្រុង ប្រយ័ត្ន ចុះ ដ្បិត អ្នក រាល់
គ្នា មិន ដឹង ថា តើ ពេល ណា ម្ចាស់ ផ្ទះ ម
ក នៅ ពេល យប់ ឬ ពាក់ កណ្តាល អធ្រាត្រ ឬ
នៅ មាន់ ជល់ ឬ ពេល ព្រឹក ឡើយ។
36 ក្រែង គាត់ មក ភ្លាម ឃើញ ឯង កំពុង ដេក
។
៣៧ ហើយ អ្វី ដែល ខ្ញុំ និយាយ ទៅ កាន់ អ្នក
ខ្ញុំ និយាយ ទៅ កាន់ អ្នក ទាំង អស់ គ្នា ថា
ចូរ ចាំ យាម។

ជំពូកទី 14

1 ពីរ ថ្ងៃ ក្រោយ មក គឺ ជា ថ្ងៃ បុណ្យ រំលង និ
ង បុណ្យ នំប៉័ង ឥត មេ ពួក នាយក បូជាចារ្យ
និង ពួក អាចារ្យ រក វិធី ដែល គេ ចាប់ គា
ត់ ដោយ កលល្បិច ហើយ សម្លាប់ គាត់។
2 ប៉ុន្តែ គេ និយាយ ថា មិន មែន នៅ ថ្ងៃ បុ
ណ្យ ទេ ក្រែង មាន ការ ចលាចល ពី ប្រជាជន
។
3 ពេល នៅ ភូមិ បេថានី ក្នុង ផ្ទះ របស់ ស៊ីម៉ូ
ន ដែល កើត ឃ្លង់ ពេល គាត់ អង្គុយ ហូប
បាយ ស្រាប់ តែ មាន ស្ត្រី ម្នាក់ មក កាន់ ប្រ
អប់ លាប ប្រេង ពី ស្លឹក ប្រទាល កន្ទុយ ក្រ
ពើ ដ៏ មាន តម្លៃ។ ហើយនាងចាប់ប្រអប់ ហើយចាក់
លើក្បាលគាត់។
៤ ហើយ មាន អ្នក ខ្លះ មាន កំហឹង ក្នុង ខ្លួ
ន គេ ហើយ និយាយ ថា៖ «ហេតុ អ្វី បាន ជា
ប្រេង ខ្ជះខ្ជាយ នេះ?
5 ព្រោះ វា ប្រហែល ជា ត្រូវ បាន លក់ អ
ស់ ជាង បី រយ កាក់ ហើយ បាន ប្រគល់
ទៅ ឲ្យ ជន ក្រីក្រ។ ហើយពួកគេបានរអ៊ូរទាំប្រឆាំង
នឹងនាង។
6 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « ទុក អោយ
នាង នៅ ម្នាក់ ឯង! ហេតុអ្វីបានជាអ្នករំខាននាង? នា
ង បាន ធ្វើ ការ ល្អ មក លើ ខ្ញុំ។
7 ដ្បិត អ្នក រាល់ គ្នា មាន អ្នក ក្រ នៅ ជា
មួយ ជានិច្ច ហើយ គ្រប់ ពេល ណា ដែល អ្ន
ក រាល់ គ្នា ចង់ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ធ្វើ ការ

ល្អ ដល់ គេ ប៉ុន្តែ អ្នក រាល់ គ្នា មិន មាន
ខ្ញុំ រហូត ទេ។
៨ នាង បាន ធ្វើ តាម ដែល នាង អាច ធ្វើ
បាន គឺ នាង មក មុន ដើម្បី ចាក់ ប្រេង លើ
សព ខ្ញុំ។
៩ យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា នៅ កន្លែង
ណា ដែល ដំណឹង ល្អ នេះ ត្រូវ បាន ផ្សា
យ ពាសពេញ ពិភពលោក នោះ ការ ដែល នា
ង បាន ធ្វើ នឹង ត្រូវ និយាយ អំពី ការ រំឭ
ក ដល់ នាង ផង ដែរ។
១០ហើយ យូដាស អ៊ីស្ការីយ៉ុត ជា សិស្ស ម្នាក់ ក្នុ
ង ចំណោម សិស្ស ទាំង ដប់ពីរ រូប បាន ទៅ
ឯ ពួក សង្ឃ នាយក ដើម្បី ក្បត់ លោក ទៅ
ពួក គេ។
11 កាល បាន ឮ ដូច្នោះ ក៏ ត្រេក អរ ជា ខ្លាំង
ហើយ សន្យា ថា នឹង ឲ្យ ប្រាក់ ដល់ គាត់។
ហើយគាត់បានស្វែងរកពីរបៀបដែលគាត់អាចក្បត់គាត់
ដោយងាយស្រួល។
១២ ហើយ ថ្ងៃ ដំបូង នៃ នំបុ័ង ឥត មេ កាល
គេ សម្លាប់ បុណ្យ រំលង ពួក សិស្ស សួរ លោ
ក ថា៖ «តើ លោក ចង់ ឲ្យ យើង ទៅ រៀប
ចំ នៅ ឯ ណា ដើម្បី ឲ្យ លោក បរិភោគ បុ
ណ្យ រំលង?
13 ទ្រង់ ចាត់ អ្នក កាន់ តាម ពីរ នាក់ ឲ្យ
ទៅ ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ចូរ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ចូល ទៅ ក្នុង ទីក្រុង នោះ នឹង ជួ
ប អ្នក រាល់ គ្នា នឹង បុរស ម្នាក់ កាន់ ក្អម
ទឹក ចូរ តាម គាត់ ទៅ។
១៤ ហើយ កន្លែង ណា ដែល គាត់ នឹង ចូល
ទៅ ចូរ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ទៅ កាន់ បុរស
ល្អ នៃ ផ្ទះ នោះ ថា ព្រះ គ្រូ មាន ប្រសាស
ន៍ ថា តើ បន្ទប់ ផ្ទះ សំណាក់ នៅ ឯ ណា ដែ
ល ខ្ញុំ នឹង ទទួល ទាន បុណ្យ ចម្លង ជាមួយ
ពួក សិស្ស?
15 ហើយ គាត់ នឹង បង្ហាញ អ្នក នូវ បន្ទប់ ខា
ង លើ ដ៏ ធំ មួយ ដែល បាន រៀបចំ និង
ការ រៀបចំៈ នៅ ទីនោះ រៀបចំ សម្រាប់ យើង
។
16 ពួក សិស្ស របស់ លោក ចេញ ទៅ ហើយ ចូ
ល ទៅ ក្នុង ទីក្រុង ហើយ បាន ឃើញ ដូច
ដែល លោក បាន មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក
គេ ហើយ ពួក គេ បាន រៀបចំ បុណ្យ ចម្លង។
១៧ ហើយ នៅ ពេល ល្ងាច គាត់ មក ជា មួ
យ នឹង សិស្ស ទាំង ដប់ពីរ នាក់។
18 ពេល ដែល ពួក គេ អង្គុយ បរិភោគ នោះ
ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក
ជា ប្រាកដ ថា ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា ដែ
ល បរិភោគ ជា មួយ នឹង ខ្ញុំ អ្នក ណា ម្នាក់
នឹង ក្បត់ ខ្ញុំ»។
១៩ហើយ ពួក គេ ចាប់ ផ្តើម ព្រួយ ចិត្ត ហើ
យ និយាយ ទៅ គាត់ ម្តង មួយ ៗ ថា តើ
ខ្ញុំ ឬ? ហើយ ម្នាក់ ទៀត ថា តើ ខ្ញុំ ឬ?
20 ហើយ គាត់ ឆ្លើយ ទៅ ពួក គេ ថា គឺ
ជា ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម ដប់ ពីរ នាក់ ដែល
ជ្រលក់ ជាមួយ ខ្ញុំ នៅ ក្នុង ចាន ។
21 កូនមនុស្សនឹងទៅ ដូចមានចែងទុកអំពីគាត់ដែរ តែវេទ
នាដល់បុរសដែលបុត្រមនុស្សត្រូវក្បត់! វាល្អសម្រាប់បុរ
សនោះ ប្រសិនបើគាត់មិនដែលបានកើតមក។
22 កាល ដែល គេ បរិភោគ ហើយ ព្រះយេស៊ូ
ក៏ យក នំបុ័ង មក ឲ្យ ពរ រួច កាច់ ប្រទាន
ឲ្យ គេ ទាំង មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « យក ទៅ បរិ
ភោគ ចុះ នេះ ជា រូប កាយ ខ្ញុំ»។
23 លោក ក៏ យក ពែង មក អរ ព្រះគុណ ព្រះ
អង្គ ហើយ ក៏ ប្រគល់ ឲ្យ គេ ហើយ គេ ក៏ ផឹ
ក អស់។
២៤ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា នេះ ជា ឈាម របស់ ខ្ញុំ នៃ សញ្ញា ថ្មី ដែ
ល ត្រូវ បង្ហូរ សម្រាប់ មនុស្ស ជា ច្រើន។
25ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា ខ្ញុំ នឹង មិន ផឹ
ក ផ្លែ ទំពាំងបាយជូរ ទៀត ទេ រហូត ដល់
ថ្ងៃ នោះ ដែល ខ្ញុំ ផឹក វា ថ្មី ក្នុង ព្រះ រា
ជ្យ នៃ ព្រះ។
២៦ ហើយ កាល ពួក គេ បាន ច្រៀង ទំនុក
តម្កើង ហើយ ពួក គេ ក៏ ចេញ ទៅ លើ ភ្នំ
ដើម អូលីវ។
២៧ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «
យប់ នេះ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ត្រូវ អាក់ អន់ ចិ
ត្ត ដោយ សារ ខ្ញុំ ព្រោះ មាន ចែង ទុក ថា
យើង នឹង វាយ អ្នក គង្វាល ហើយ ចៀម នឹ
ង ត្រូវ ខ្ចាត់ខ្ចាយ។

28 ប៉ុន្តែ បន្ទាប់ ពី ខ្ញុំ រស់ ឡើង វិញ ខ្ញុំ នឹង
ទៅ ស្រុក កាលីឡេ មុន អ្នក រាល់ គ្នា។
29 ប៉ុន្តែ ពេត្រុស មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា
ទោះ ជា មនុស្ស ទាំង អស់ នឹង ត្រូវ អាក់ អ
ន់ ចិត្ត ក៏ ដោយ ក៏ ខ្ញុំ មិន ព្រម ដែរ។
30 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា នៅ ថ្ងៃ នេះ ស្
ម្បី តែ ក្នុង យប់ នេះ មុន មាន់ រងាវ ពីរ ដង
អ្នក ត្រូវ បដិសេធ បី ដង ពី ខ្ញុំ។
៣១ ប៉ុន្តែ គាត់ និយាយ កាន់ តែ ខ្លាំង ឡើង ថា
ប្រសិន បើ ខ្ញុំ ត្រូវ ស្លាប់ ជា មួយ នឹង អ្នក
ខ្ញុំ នឹង មិន បដិសេធ អ្នក ដោយ ប្រាជ្ញា
ណា មួយ ឡើយ។ ពួកគេ ក៏ បាន និយាយ ដូច
គ្នា ដែរ ។
៣២ ហើយ គេ បាន មក ដល់ កន្លែង មួយ
ឈ្មោះ គែតសេម៉ានី ហើយ ទ្រង់ មាន បន្ទូល
ទៅ ពួក សិស្ស ថា ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា អង្គុយ
នៅ ទី នេះ ពេល ខ្ញុំ អធិស្ឋាន។
33 ហើយគាត់បានយកពេត្រុស យ៉ាកុប និងយ៉ូហានទៅ
ជាមួយ ហើយចាប់ផ្ដើមភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង ហើយធ្ងន់ខ្លាំ
ងណាស់។
34 ហើយ និយាយ ទៅ កាន់ ពួកគេ ថា ព្រលឹង
ខ្ញុំ មាន ទុក្ខ ជា ខ្លាំង ដល់ សេចក្ដី ស្លាប់។ ចូ
រ អ្នក រាល់ គ្នា ស្នាក់ នៅ ទី នេះ ហើយ
ចាំ យាម។
35 ហើយ គាត់ បាន ដើរ ទៅ មុខ បន្តិច ហើ
យ ដួល លើ ដី ហើយ អធិស្ឋាន ថា ប្រសិន
បើ វា អាច ទៅ រួច ម៉ោង អាច នឹង កន្លង ផុ
ត ពី គាត់។
36 ហើយ គាត់ បាន និយាយ ថា : Abba, ព្រះ
បិតា, អ្វីៗ ទាំង អស់ អាច ធ្វើ ទៅ បាន សម្រា
ប់ អ្នក; យកពែងនេះចេញពីខ្ញុំទៅ ទោះជាខ្ញុំចង់បានយ៉ា
ងណាក៏ដោយ តែអ្នកចង់បានអ្វី។
៣៧ រួច គាត់ មក ឃើញ គេ កំពុង ដេក ហើ
យ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពេត្រុស ថា ៖ « ស៊ីម៉ូ
ន ឯង ដេក លក់ ឬ? អ្នកមិនអាចមើលមួយម៉ោង
បានទេ?
៣៨ ចូរ ប្រុង ប្រយ័ត្ន ហើយ អធិស្ឋាន ក្រែង អ្នក
ចូល ទៅ ក្នុង ការ ល្បួង។ វិញ្ញាណ ពិត ជា
ប្រុង ប្រៀប មែន ប៉ុន្តែ សាច់ ឈាម ខ្សោយ។
៣៩ហើយ ម្ដងទៀត គាត់ បាន ចេញ ទៅ ហើយ
អធិស្ឋាន ហើយ និយាយ ពាក្យ ដដែល។
40 ហើយ ពេល គាត់ ត្រឡប់ មក វិញ គាត់ បា
ន ឃើញ ពួក គេ ដេក លក់ វិញ (ព្រោះ ភ្នែ
ក របស់ ពួក គេ ធ្ងន់) ហើយ ក៏ មិន ដឹង
ថា ត្រូវ ឆ្លើយ អ្វី ដល់ គាត់ ដែរ។
41 ព្រះអង្គយាងមកជាលើកទីបី ហើយមានព្រះបន្ទូលទៅ
គេថា៖ « ឥឡូវនេះ ចូរដេកចុះ ហើយសម្រាកចុះ។ ល្មមដ
ល់ម៉ោងហើយ! មើលចុះ បុត្រមនុស្សត្រូវបានបញ្ជូនទៅ
កាន់កណ្ដាប់ដៃនៃមនុស្សមានបាប។
42 ចូរក្រោកឡើង អនុញ្ញាតឱ្យពួកយើងទៅ។ អ្នក
ណា ដែល ក្បត់ ខ្ញុំ ជិត ដល់ ហើយ។
៤៣ហើយ ខណៈ ដែល លោក កំពុង តែ មាន
ប្រសាសន៍ ភ្លាម នោះ យូដាស ជា សិស្ស ម្នាក់ ក្នុ
ង ចំណោម សិស្ស ទាំង ដប់ពីរ នាក់ បាន ម
ក ជាមួយ នឹង លោក ហើយ មាន មនុស្ស
ជា ច្រើន កាន់ ដាវ និង ដំបង ពី ពួក នាយក
បូជាចារ្យ និង ពួក អាចារ្យ និង ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ។
44 ហើយ អ្នក ដែល ក្បត់ គាត់ បាន ផ្ដល់ ស
ញ្ញា សម្គាល់ ដល់ ពួក គេ ដោយ និយាយ
ថា អ្នក ណា ដែល ខ្ញុំ នឹង ថើប, អ្នក នោះ
គឺ ជា អ្នក នោះ ។ នាំគាត់ទៅដោយសុវត្ថិភាព។
45 ពេល គាត់ មក គាត់ ក៏ ដើរ ទៅ រក គា
ត់ ភ្លាម ហើយ និយាយ ថា៖ «លោក គ្រូ ម្ចាស់! ហើ
យថើបគាត់។
46 រួច គេ ដាក់ ដៃ លើ គាត់ ហើយ ចាប់ គាត់
។
៤៧ ហើយ ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម ពួក អ្នក ដែ
ល ឈរ នៅ ក្បែរ នោះ បាន ដក ដាវ កាប់
អ្នក បម្រើ របស់ សម្ដេច សង្ឃ ហើយ កាត់ ត្រ
ចៀក គាត់។
48 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «
តើ អ្នក រាល់ គ្នា ចេញ មក ដូច ជា នឹង
ចោរ ដោយ កាន់ ដាវ និង ដំបង ដើម្បី ចាប់
ខ្ញុំ ឬ?
49 ខ្ញុំ នៅ ជាមួយ អ្នក រាល់ ថ្ងៃ ក្នុង ការ ប
ង្រៀន នៅ ក្នុង ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ ហើយ អ្នក រា
ល់ គ្នា មិន បាន យក ខ្ញុំ ទេ ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរ
ត្រូវ តែ បំពេញ។
50 ហើយ ពួកគេ ទាំង អស់ គ្នា បាន បោះ ប
ង់ ចោល គាត់ ហើយ រត់ ចេញ។

៥១ ហើយ នៅ ទីនោះ មាន យុវជន ម្នាក់ បាន
ដើរ តាម គាត់ ដោយ មាន ក្រណាត់ ទេសឯក
ប្រឡាក់ ពេញ ខ្លួន អាក្រាត។ ហើយ យុវជន បា
ន ចាប់ គាត់៖
52 ហើយ គាត់ បាន ទុក ក្រណាត់ ទេស ឯក
ហើយ រត់ ចេញ ពី ពួក គេ ទាំង អាក្រាត។
53 រួច គេ នាំ ព្រះយេស៊ូ ទៅ ឯ សម្តេច សង្ឃ
ហើយ ពួក នាយក បូជាចារ្យ ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ និង
អាចារ្យ ទាំង អស់ មក ជា មួយ នឹង ទ្រង់។
54 ពេត្រុស ក៏ ដើរ តាម លោក ពី ចម្ងាយ ស្
ម្បី តែ ចូល ទៅ ក្នុង វាំង របស់ សម្តេច ស
ង្ឃ ក៏ អង្គុយ ជា មួយ នឹង ពួក អ្នក បម្រើ ហើ
យ ដុត ខ្លួន ឯង ក្នុង ភ្លើង។
55 ហើយ ពួក នាយក បូជាចារ្យ និង ក្រុម ប្រឹ
ក្សា ទាំង អស់ បាន ស្វែង រក សាក្សី ប្រឆាំ
ង នឹង ព្រះ យេស៊ូ ដើម្បី ធ្វើ គុត ទ្រង់។ ហើយរ
កមិនឃើញ។
56 ដ្បិត មាន សាក្សី ក្លែង ក្លាយ ជា ច្រើន នា
ក់ ទាស់ នឹង លោក ប៉ុន្តែ សាក្សី របស់ ពួក
គេ មិន ព្រម រួម គ្នា ទេ។
57 ហើយ មាន មនុស្ស មួយ ចំនួន បាន ក្រោ
ក ឡើង ហើយ ថ្លែង ទីបន្ទាល់ មិន ពិត ប្រឆាំ
ង នឹង គាត់ ដោយ និយាយ ថា
58 យើង បាន ឮ គាត់ និយាយ ថា យើង នឹង
បំផ្លាញ ព្រះវិហារ ដែល ធ្វើ ដោយ ដៃ នេះ ហើ
យ ក្នុង រយៈ ពេល បី ថ្ងៃ ខ្ញុំ នឹង សង់ មួ
យ ទៀត ដែល ធ្វើ ដោយ គ្មាន ដៃ។
59 ប៉ុន្តែ សាក្សី របស់ ពួក គេ ក៏ មិន យល់
ស្រប ជា មួយ គ្នា ដែរ។
៦០ លោក មហា បូជាចារ្យ ក្រោក ឈរ នៅ ក
ណ្តាល ចំណោម លោក សួរ លោក ថា៖ «លោ
ក មិន ឆ្លើយ អ្វី ទេ? តើ សាក្សី ទាំង នេះ ទា
ស់ នឹង អ្នក ជា អ្វី?
61 ប៉ុន្តែ គាត់ បាន រក្សា សន្តិភាព ហើយ មិន បា
ន ឆ្លើយ អ្វី សោះ។ សម្តេច សង្ឃ សួរ គាត់ ម្ត
ង ទៀត ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖
«តើ អ្នក ជា ព្រះ គ្រីស្ទ ជា ព្រះ រាជ បុត្រា
នៃ ព្រះ ពរ ឬ?
៦២ ហើយ ព្រះយេស៊ូវ មាន បន្ទូល ថា ខ្ញុំ ហើយ
ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ឃើញ កូន មនុស្ស
គង់ នៅ ខាង ស្តាំ ដៃ នៃ អំណាច ហើយ យា
ង មក ក្នុង ពពក នៃ ស្ថានសួគ៌។
63 ពេល នោះ លោក មហា បូជាចារ្យ ជួល ស
ម្លៀក បំពាក់ របស់ គាត់ ហើយ សួរ ថា៖ «តើ
យើង ត្រូវ ការ សាក្សី អ្វី ទៀត?
64 អ្នក រាល់ គ្នា បាន ឮ ពាក្យ ប្រមាថ មើ
ល ងាយ៖ តើ អ្នក គិត យ៉ាង ណា? ហើយ ពួ
ក គេ ទាំង អស់ បាន ថ្កោល ទោស លោក
ថា មាន ទោស ប្រហារ ជីវិត។
65 ហើយ អ្នក ខ្លះ បាន ចាប់ ផ្តើម ស្តោះ ទឹ
ក មាត់ ដាក់ គាត់ ហើយ ខ្ទប់ មុខ ហើយ វា
យ គាត់ ហើយ និយាយ ទៅ គាត់ ថា ចូរ ទា
យ ចុះ ហើយ ពួក អ្នក បម្រើ ក៏ វាយ គាត់
ដោយ បាត ដៃ។
៦៦ហើយ កាល ពេត្រុស នៅ ខាង ក្រោម ក្នុង
វាំង មាន ស្រី បម្រើ របស់ សម្តេច សង្ឃ មក
67 ពេល នាង ឃើញ ពេត្រុស កំពុង តែ ក្តៅ
ខ្លួន នាង ក៏ មើល ទៅ គាត់ ហើយ និយាយ ថា
អ្នក ក៏ នៅ ជា មួយ នឹង ព្រះ យេស៊ូ ជា អ្ន
ក ស្រុក ណាសារ៉ែត ដែរ។
68 ប៉ុន្តែ គាត់ បាន បដិសេធ ដោយ និយាយ ថា
ខ្ញុំ មិន ដឹង ហើយ ក៏ មិន យល់ ពី អ្វី ដែ
ល អ្នក និយាយ នោះ ដែរ។ គាត់បានចេញទៅ
ក្រៅផ្ទះ។ និងក្រុមមាន់ជល់។
៦៩ ហើយ ស្ត្រី បម្រើ ម្នាក់ បាន ឃើញ គាត់
ម្តង ទៀត ហើយ ចាប់ ផ្តើម និយាយ ទៅ កា
ន់ អ្នក ដែល ឈរ នៅ ក្បែរ នោះ ថា នេះ
ជា ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ។
70 ហើយគាត់បានបដិសេធម្តងទៀត។ មួយសន្ទុះក្រោយ
មក អស់អ្នកដែលឈរនៅក្បែរនោះបាននិយាយទៅកាន់
ពេត្រុសម្តងទៀតថា៖ «អ្នកពិតជាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេ
មែន ព្រោះអ្នកជាជនជាតិកាលីឡេ ហើយការនិយាយរប
ស់អ្នកក៏យល់ព្រម។
71 ប៉ុន្តែ គាត់ បាន ចាប់ ផ្តើម ដាក់ បណ្តាសា
ហើយ ស្បថ ថា ខ្ញុំ មិន ស្គាល់ បុរស នេះ ដែ
ល អ្នក រាល់ គ្នា និយាយ នោះ ទេ។
72 ហើយជាលើកទីពីរ មាន់រងាវ។ លោក ពេត្រុស បា
ន នឹក ចាំ ពាក្យ ដែល លោក យេស៊ូ មាន
ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ « មុន មាន់ រងាវ ពី
រ ដង អ្នក ត្រូវ បដិសេធ បី ដង»។ ហើយ ពេ
ល គាត់ គិត ដូច្នេះ គាត់ ក៏ យំ។

ជំពូកទី 15

1 លុះ ព្រឹក ឡើង ពួក នាយក បូជាចារ្យ បាន ពិ
ភាក្សា ជា មួយ ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ ពួក អាចារ្យ និ
ង ក្រុម ប្រឹក្សា ទាំង មូល ហើយ ចង ព្រះយេស៊ូ
ហើយ នាំ លោក ទៅ ឯ លោក ពីឡាត់។
២ លោក ពីឡាត សួរ គាត់ ថា៖ «តើ អ្នក ជា
ស្តេច សាសន៍ យូដា ឬ? គាត់ ឆ្លើយ ទៅ គា
ត់ ថា៖ « អ្នក និយាយ មែន»។
៣ ពួក នាយក បូជាចារ្យ បាន ចោទ ប្រកាន់
លោក អំពី រឿង ជា ច្រើន ប៉ុន្តែ លោក មិន
បាន ឆ្លើយ តប អ្វី ឡើយ។
4 លោក ពីឡាត សួរ គាត់ ម្តង ទៀត ថា៖ «អ្ន
ក មិន ឆ្លើយ អ្វី ទេ? មើល ចុះ តើ មាន រឿង
ប៉ុន្មាន ដែល គេ ធ្វើ សាក្សី ទាស់ នឹង អ្នក។
5 ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូ នៅ តែ មិន បាន ឆ្លើយ អ្វី
សោះ; ដូច្នេះ ពីឡាត់បានងឿងឆ្ងល់។
៦ ឥឡូវ នេះ នៅ ក្នុង ពិធី ជប់លៀង នោះ លោ
ក បាន ដោះលែង អ្នក ទោស ម្នាក់ ដល់ ពួ
ក គេ តាម អ្វី ដែល ពួក គេ ចង់ បាន។
៧ហើយ មាន ម្នាក់ ឈ្មោះ បារ៉ាបាស ដែល បា
ន ចង ជា មួយ នឹង ពួក អ្នក ដែល បាន
បះបោរ ជា មួយ នឹង គាត់ ដែល បាន ប្រព្រឹ
ត្ត អំពើ ឃាតកម្ម នៅ ក្នុង ការ បះបោរ។
៨ហើយ ហ្វូង មនុស្ស ដែល ស្រែក ខ្លាំងៗ ចា
ប់ ផ្តើម ចង់ ឲ្យ គាត់ ធ្វើ ដូច ដែល គាត់
ធ្លាប់ បាន ធ្វើ ចំពោះ ពួក គេ។
៩ ប៉ុន្តែ ពីឡាត ឆ្លើយ ទៅ គេ ថា៖ «តើ អ្នក រា
ល់ គ្នា ចង់ ឲ្យ ខ្ញុំ ដោះលែង ស្តេច យូដា
ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា ឬ?
១០ ព្រោះ គាត់ បាន ដឹង ថា ពួក នាយក បូជា
ចារ្យ បាន បញ្ជូន គាត់ ទៅ ដោយ ការ ច្រ
ណែន។
១១ ប៉ុន្តែ ពួក នាយក បូជាចារ្យ បាន ជំរុញ ប្រជា
ជន ឲ្យ ដោះលែង បារ៉ាបាស ជា ជាង ទៅ
លើ ពួក គេ។
១២ហើយ ពីឡាត់ ឆ្លើយ ទៅ ពួក គេ ម្តង ទៀ
ត ថា បើ ដូច្នេះ តើ អ្នក រាល់ គ្នា ចង់ ធ្វើ
អ្វី ដល់ អ្នក ដែល អ្នក រាល់ គ្នា ហៅ ថា
ជា ស្តេច សាសន៍ យូដា?
១៣ ហើយ គេ ស្រែក ឡើង ម្តង ទៀត ថា ចូ
រ ឆ្កាង វា ទៅ។
១៤ លោក ពីឡាត មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា
៖ «ហេតុ អ្វី បាន ជា គាត់ បាន ប្រព្រឹត្ត អំ
ពើ អាក្រក់ អ្វី? ហើយ គេ ស្រែក កាន់ តែ ខ្លាំ
ង ឡើង ថា ចូរ ឆ្កាង គាត់។
១៥ហើយ ដូច្នេះ ពីឡាត ដោយ ស្ម័គ្រ ចិត្ត នឹង ប្រ
ជាជន ក៏ ដោះលែង បារ៉ាបាស ឲ្យ ពួក គេ ហើ
យ បាន រំដោះ ព្រះយេស៊ូវ នៅ ពេល ដែល
លោក បាន វាយ លោក ឲ្យ ត្រូវ គេ ឆ្កាង។
16 ហើយ ពួក ទាហាន នាំ គាត់ ទៅ ក្នុង សា
ល ហៅ ថា Praetorium; ហើយពួកគេហៅក្រុមទាំងមូ
ល។
17 ពួក គេ ស្លៀក ពាក់ ពណ៌ ស្វាយ ហើយ យ
ក មកុដ បន្លា ហើយ ដាក់ នៅ លើ ក្បាល គា
ត់
18 ហើយ ចាប់ ផ្តើម ជំរាប សួរ គាត់ ថា សូម
គោរព ជា ស្តេច សាសន៍ យូដា!
១៩ ហើយ គេ វាយ គាត់ នឹង ដើម ត្រែង ហើ
យ ស្តោះ ទឹក មាត់ ដាក់ គាត់ ហើយ លុត ជ
ង្គង់ ថ្វាយ បង្គំ គាត់។
20 កាល គេ ចំអក ឲ្យ គាត់ ហើយ គេ ក៏
ដោះ ស្វាយ ចេញ ពី គាត់ ហើយ យក សំលៀ
ក បំពាក់ របស់ គាត់ មក ពាក់ លើ គាត់ រួច
នាំ គាត់ ចេញ ទៅ ឆ្កាង គាត់។
21 ហើយ គេ បង្ខំ ម្នាក់ ឈ្មោះ ស៊ីម៉ូន ជា ជន
ជាតិ ស៊ីរ៉ែន ដែល ដើរ កាត់ នោះ ចេញ ពី ស្រុ
ក ដែល ជា ឪពុក របស់ អាឡិចសាន់ឌឺ និង រូ
ហ្វូស ឲ្យ កាន់ ឈើ ឆ្កាង របស់ គាត់។
22 ហើយ គេ នាំ គាត់ ទៅ កន្លែង កុលកូថា ដែ
ល ត្រូវ បាន បក ប្រែ ថា ជា កន្លែង លលា
ដ៍ ក្បាល។
23 ហើយ គេ ឲ្យ គាត់ ផឹក ស្រា ដែល លា
យ នឹង ទឹក តែ គាត់ មិន បាន ទេ។
២៤ ហើយ កាល គេ ឆ្កាង ទ្រង់ ហើយ ពួក
គេ បាន ញែក សម្លៀក បំពាក់ របស់ ទ្រង់ ចា
ប់ ឆ្នោត ជា អ្វី ដែល មនុស្ស គ្រប់ រូប ត្រូវ
យក។
២៥ ហើយ ជា ម៉ោង ទី បី ហើយ គេ ឆ្កាង គា
ត់។

២៦ ហើយ ការ សរសេរ អធិប្បាយ នៃ ការ ចោ
ទ ប្រកាន់ របស់ គាត់ ត្រូវ បាន សរសេរ ថា
ស្ដេច នៃ សាសន៍ យូដា។
២៧ ហើយ ជាមួយ គាត់ ពួក គេ ឆ្កាង ចោរ ពី
រ នាក់ មួយនៅខាងស្ដាំដៃរបស់គាត់ និងមួយទៀតនៅ
ខាងឆ្វេងរបស់គាត់។
28 ហើយ បទ គម្ពីរ ត្រូវ បាន សម្រេច ដែល
មាន ចែង ថា ៖ ហើយ គាត់ ត្រូវ បាន រា
ប់ បញ្ចូល ជាមួយ នឹង ពួក អ្នក រំលង។
29 ហើយ អ្នក ដែល ដើរ កាត់ នោះ បាន ជេ
រ ប្រមាថ ទ្រង់ ទាំង គ្រវី ក្បាល ហើយ និយា
យ ថា អា អ្នក បំផ្លាញ ព្រះវិហារ ហើយ សង់
វា ក្នុង រយៈ ពេល បី ថ្ងៃ
30 ចូរសង្គ្រោះខ្លួនអ្នក ហើយចុះពីឈើឆ្កាង។
31 ដូចគ្នាដែរ ពួកនាយកបូជាចារ្យនិយាយចំអកដាក់គ្នា
ជាមួយពួកអាចារ្យថា ទ្រង់បានសង្គ្រោះអ្នកដទៃ ខ្លួនគាត់
មិនអាចជួយសង្គ្រោះបានទេ។
32 សូម ឲ្យ ព្រះគ្រីស្ទ ជា ស្ដេច នៃ សាសន៍ អ៊ី
ស្រាអែល ចុះ ពី ឈើ ឆ្កាង ឥឡូវ នេះ ដើម្បី
ឲ្យ យើង បាន ឃើញ ហើយ ជឿ។ ហើយ ពួក
អ្នក ដែល ត្រូវ គេ ឆ្កាង ជា មួយ នឹង ទ្រង់
បាន ជេរ ប្រមាថ ទ្រង់។
៣៣ ហើយ ពេល ម៉ោង ទី ប្រាំ មួយ បាន ម
ក ដល់ នោះ មាន ភាព ងងឹត ពេញ ផ្ទៃ ដី រ
ហូត ដល់ ម៉ោង ប្រាំបួន។
34 លុះ ដល់ ម៉ោង ប្រាំបួន ព្រះយេស៊ូ បន្លឺ សំ
ឡេង យ៉ាង ខ្លាំង ថា៖ « អេឡូ អេឡូ ឡាម៉ា សាបាក
ថានី? ដែល ត្រូវ បាន គេ បក ស្រាយ ថា ឱ
ព្រះ នៃ ទូលបង្គំ ព្រះ នៃ ទូលបង្គំ តើ ហេតុ
អ្វី បាន ជា ទ្រង់ បោះ បង់ ចោល ទូលបង្គំ?
៣៥ ហើយ អ្នក ខ្លះ ដែល ឈរ នៅ ក្បែរ
នោះ កាល បាន ឮ ក៏ និយាយ ថា មើល ចុះ គា
ត់ ហៅ អេលីយ៉ាស។
36 មានម្នាក់រត់ទៅយកទឹកខ្មេះពេញមួយដើម ដាក់លើដើ
មត្រែង ហុចអោយគាត់ផឹក ទាំងពោលថា៖ «ទុកអោយ
នៅម្នាក់ឯងចុះ! សូម ឲ្យ យើង មើល ថា តើ លោ
ក អេលីយ៉ាស នឹង មក ចាប់ លោក ចុះ ឬ?
៣៧ ព្រះយេស៊ូ បន្លឺ សំឡេង យ៉ាង ខ្លាំង ហើយ
ប្រគល់ ខ្មោច ទៅ។
៣៨ ហើយ វាំងនន នៃ ព្រះ វិហារ ត្រូវ រហែក
ជា ពីរ ពី លើ ទៅ ក្រោម។
39 កាល នាយ ទាហាន ដែល ឈរ នៅ ទល់
មុខ លោក ឃើញ ដូច្នោះ ក៏ ស្រែក ឡើង ហើ
យ ប្រគល់ ខ្មោច នោះ ទៅ គាត់ ក៏ ពោល ថា
៖ «អ្នក នេះ ពិត ជា ព្រះបុត្រា របស់ ព្រះ»។
40 មាន ស្ត្រី ដែល សម្លឹង មើល ពី ចម្ងាយ ផ
ង ដែរ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ មាន នាង ម៉ារី
ជា អ្នក ស្រុក ម៉ាក់ដាឡា នាង ម៉ារី ជា ម្ដាយ
របស់ យ៉ាកុប និង យ៉ូសែស និង សាឡូមេ។
41 (អ្នក ណា ដែរ ពេល គាត់ នៅ ស្រុក កាលី
ឡេ បាន ដើរ តាម គាត់ ហើយ បម្រើ គាត់) និ
ង ស្ត្រី ជា ច្រើន នាក់ ទៀត ដែល បាន មក
ជាមួយ គាត់ ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម។
៤២ហើយ ឥឡូវ នេះ ពេល ល្ងាច បាន មក ដ
ល់ ដោយ ព្រោះ វា ជា ការ រៀបចំ នោះ គឺ
ជា ថ្ងៃ មុន ថ្ងៃ សប្ប័ទ។
43 យ៉ូសែប ពី ក្រុង អើរីម៉ាថា ជា ទីប្រឹក្សា ដ៏ មា
ន កិត្តិយស ដែល បាន រង់ ចាំ ព្រះ រាជាណាច
ក្រ របស់ ព្រះ ផង ដែរ បាន មក ហើយ ចូល
ទៅ ជួប ពីឡាត់ ដោយ ក្លាហាន ហើយ ប្រាថ្នា
ចង់ បាន ព្រះ សព ព្រះ យេស៊ូវ។
៤៤ ហើយ ពីឡាត់ ក៏ ងឿង ឆ្ងល់ បើ គាត់ ស្លា
ប់ ទៅ ហើយ គាត់ ហៅ នាយ ទាហាន មក
គាត់ សួរ គាត់ ថា តើ គាត់ ស្លាប់ ហើយ ឬ
នៅ?
45 កាល គាត់ ដឹង រឿង នេះ ពី នាយ ទាហា
ន ហើយ គាត់ ក៏ ប្រគល់ សព ឲ្យ យ៉ូសែប។
៤៦ហើយ គាត់ បាន ទិញ ក្រណាត់ទេសឯក ល្អ
ហើយ យក គាត់ ចុះ ហើយ រុំ គាត់ ដោយ ក្រ
ណាត់ ទេសឯក ហើយ ដាក់ គាត់ ក្នុង ផ្នូរ ដែ
ល ត្រូវ បាន កាត់ ចេញពី ថ្ម ហើយ រមៀល
ថ្ម មួយ ទៅ មាត់ ទ្វារ ផ្នូរ។
៤៧ ហើយ នាង ម៉ារី ជា អ្នក ស្រុក ម៉ាក់ដាឡា និ
ង នាង ម៉ារី ជា ម្ដាយ របស់ លោក យ៉ូសេ
ក៏ បាន ឃើញ កន្លែង ដែល គាត់ ត្រូវ គេ ប
ញ្ចុះ។

ជំពូកទី 16

១ហើយ កាល ថ្ងៃ សប្ប័ទ កន្លង ផុត ទៅ នា
ង ម៉ារី ជា អ្នក ស្រុក ម៉ាក់ដាឡា និង នាង ម៉ារី
ជា ម្ដាយ របស់ យ៉ាកុប និង សាឡូមេ បាន ទិ

ញ គ្រឿង ទេស ផ្អែម មក លាប លាប លោក
។
២ហើយ នៅ ព្រឹក ព្រលឹម ថ្ងៃ ទី មួយ នៃ
សប្ដាហ៍ ពួក គេ បាន មក ឯ ផ្នូរ នៅ ពេល
ថ្ងៃ រះ។
៣ ហើយ ពួក គេ និយាយ ក្នុង ចំណោម ពួក
គេ ថា តើ អ្នក ណា នឹង យក ថ្ម ចេញ ពី
មាត់ ទ្វារ ផ្នូរ?
4 កាល គេ មើល ទៅ គេ ឃើញ ថា ថ្ម
នោះ បាន រមៀល ចេញ ទៅ ហើយ ព្រោះ វា
ធំ ណាស់។
៥ ហើយ ពេល ចូល ទៅ ក្នុង ផ្នូរ គេ ឃើញ
យុវជន ម្នាក់ អង្គុយ ខាង ស្ដាំ ស្លៀក សម្លៀក
បំពាក់ វែង ពណ៌ ស។ ហើយ ពួក គេ ភ័យ
ខ្លាច។
៦ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា៖ «កុំ ភ័យ ខ្លាច ឡើយ អ្នក រាល់ គ្នា ស្វែង
រក ព្រះ យេស៊ូ ជា អ្នក ស្រុក ណាសារ៉ែត ដែ
ល ត្រូវ បាន គេ ឆ្កាង។ ព្រះអង្គ មាន ព្រះជន្ម
រស់ ឡើង វិញ។ គាត់មិននៅទីនេះទេ មើលកន្លែងដែ
លគេដាក់គាត់។
៧ ប៉ុន្តែ ចូរ ទៅ ប្រាប់ ពួក សិស្ស របស់ ទ្រង់ និ
ង ពេត្រុស ថា ទ្រង់ ទៅ មុន អ្នក រាល់ គ្នា
ទៅ ក្នុង ស្រុក កាលីឡេ ចុះ នោះ ឯង នឹង
ឃើញ ទ្រង់ ដូច ទ្រង់ បាន មាន បន្ទូល ទៅ
អ្នក
៨ហើយ ពួក គេ បាន ចេញ ទៅ ជា ប្រញាប់
ហើយ រត់ ចេញ ពី ផ្នូរ។ ដ្បិត គេ ញ័រ រន្ធត់
ហើយ ស្ញើច សរសើរ មិន បាន និយាយ អ្វី ដ
ល់ អ្នក ណា ឡើយ។ ព្រោះពួកគេខ្លាច។
9 ពេល ដែល ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះជន្ម រស់ ឡើ
ង វិញ នៅ ដើម ថ្ងៃ ទី មួយ នៃ សប្ដាហ៍
នោះ ទ្រង់ បាន លេច មក ជា លើក ដំបូង
ដល់ នាង ម៉ារី ជា អ្នក ស្រុក ម៉ាក់ដាឡា ដែល
ទ្រង់ បាន ដេញ អារក្ស ប្រាំពីរ នាក់។
១០ ហើយ នាង ក៏ ទៅ ប្រាប់ អ្នក ដែល
នៅ ជា មួយ នឹង គាត់ ខណៈ ដែល ពួក គេ
កាន់ ទុក្ខ និង យំ។
11 ហើយ កាល ពួក គេ បាន ឮ ថា ទ្រង់ មា
ន ព្រះជន្ម រស់ ហើយ បាន ឃើញ នាង នោះ
ក៏ មិន ជឿ ដែរ។

១២ បន្ទាប់ មក លោក បាន លេច មក ក្នុង ទ
ម្រង់ មួយ ផ្សេង ទៀត ដល់ ពួកគេ ពីរ នាក់
នៅ ពេល ដែល ពួក គេ បាន ដើរ ហើយ បា
ន ចូល ទៅ ក្នុង ស្រុក។
13 ហើយ ពួក គេ បាន ទៅ ប្រាប់ វា ទៅ កា
ន់ អ្នក ដែល នៅ សេសសល់: ពួក គេ ក៏ មិ
ន ជឿ ពួក គេ ដែរ។
14 បន្ទាប់មក ទ្រង់បានបង្ហាញខ្លួនដល់ពួកដប់មួយនាក់
នៅពេលពួកគេអង្គុយញ៉ាំអាហារ ហើយបានលើកតម្កើង
ពួកគេដោយភាពមិនជឿ និង ចិត្តរឹងប៉ឹងរបស់ពួកគេ ពី
ព្រោះតែពួកគេមិនបានជឿដល់អស់អ្នកដែលបានឃើញ
ទ្រង់បន្ទាប់ពីទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ។
១៥ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា៖ « ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា ទៅ ក្នុង ពិភព លោ
ក ទាំង មូល ហើយ ប្រកាស ដំណឹង ល្អ ដ
ល់ សត្វ លោក ទាំង អស់។
១៦ អ្នក ណា ដែល ជឿ ហើយ ទទួល បុណ្យ
ជ្រមុជ ទឹក នឹង បាន សង្គ្រោះ។ រីឯអ្នកដែលមិន
ជឿនឹងត្រូវទទួលទោស។
១៧ហើយ ទី សំគាល់ ទាំង នេះ នឹង ធ្វើ តា
ម អស់ អ្នក ដែល ជឿ។ ក្នុងនាមខ្ញុំ គេនឹងដេញអារ
ក្សចេញ។ ពួកគេនឹងនិយាយភាសាថ្មី។
18 គេនឹងចាប់ពស់។ ហើយប្រសិនបើពួកគេផឹកអ្វីក៏ដោ
យ វាមិនបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ពួកគេឡើយ។ ពួក គេ នឹ
ង ដាក់ ដៃ លើ អ្នក ជំងឺ ហើយ ពួក គេ នឹ
ង ជា សះ ស្បើយ។
១៩ ដូច្នេះ បន្ទាប់ ពី ព្រះ អម្ចាស់ បាន មាន
ព្រះ បន្ទូល ទៅ ពួក គេ ហើយ នោះ ទ្រង់ ត្រូ
វ បាន ទទួល ឡើង ទៅ ស្ថានសួគ៌ ហើយ គ
ង់ នៅ ខាង ស្តាំ ព្រះហស្ត នៃ ព្រះ។
20 ហើយ ពួក គេ បាន ចេញ ទៅ ហើយ ប្រកា
ស នៅ គ្រប់ ទី កន្លែង ព្រះអម្ចាស់ ធ្វើ ការ
ជា មួយ នឹង ពួក គេ ហើយ បញ្ជាក់ ព្រះបន្ទូ
ល ដោយ មាន ទី សំគាល់ ដូច ខាង ក្រោម។
អាម៉ែន

លូកា

ជំពូកទី 1

១ ត្បិត ដូច ជា មនុស្ស ជា ច្រើន បាន ចាប់
ដៃ គ្នា ដើម្បី រៀបចំ ការ ប្រកាស អំពី ការ
ណ៍ ទាំង នោះ ដែល ប្រាកដ ជា ជឿ បំផុត ក្នុ
ង ចំណោម យើង
2 សូម្បី តែ ដូច ដែល ពួក គេ បាន ប្រគល់
វា មក យើង ដែល តាំង ពី ដើម ដំបូង ជា
សាក្សី និង ជា អ្នក បម្រើ នៃ ព្រះ បន្ទូល;
3 ខ្ញុំ ក៏ មើល ទៅ ជា ការ ល្អ ដែរ ដោយ មា
ន ការ យល់ គ្រប់ យ៉ាង អំពី គ្រប់ ការណ៍
ទាំង អស់ តាំង ពី ដើម ដំបូង មក ដើម្បី សរ
សេរ មក អ្នក តាម លំដាប់ លំដោយ ធីអូភីល
ដ៏ អស្ចារ្យ បំផុត
៤ ដើម្បី ឲ្យ អ្នក អាច ដឹង ពី ភាព ប្រាកដ
នៃ ការណ៍ ទាំង នោះ ដែល អ្នក បាន ត្រូវ ប
ង្រៀន។
៥ នៅ ជំនាន់ របស់ ស្តេច ហេរ៉ូឌ ជា ស្តេច ស្រុ
ក យូដា មាន បូជាចារ្យ មួយ រូប ឈ្មោះ សាការី
ជា ជំនាន់ របស់ អប៊ីយ៉ា ហើយ ភរិយា របស់
គាត់ ជា កូន ស្រី របស់ អើរ៉ុន ហើយ នាង
ឈ្មោះ អេលីសាបិត។
៦ហើយ ពួក គេ ទាំង ពីរ សុទ្ធ តែ សុចរិត
នៅ ចំពោះ ព្រះ ដោយ ដើរ តាម ព្រះ បញ្ញត្តិ និ
ង ពិធី បរិសុទ្ធ ទាំង អស់ នៃ ព្រះ អម្ចាស់
ដោយ គ្មាន កំហុស។
៧ហើយ ពួក គេ គ្មាន កូន ទេ ព្រោះ អេលីសា
បិត ជា ស្ត្រី អារ ហើយ ឥឡូវ នេះ ពួក គេ
ទាំង ពីរ មាន សុខភាព ល្អ ជា ច្រើន ឆ្នាំ។
៨ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា ខ
ណៈ ដែល គាត់ បាន ប្រតិបត្តិ មុខ តំណែង
បូជាចារ្យ នៅ ចំពោះ ព្រះ តាម លំដាប់ នៃ ដំ
ណើរ របស់ គាត់។
9 តាម ទំនៀម ទម្លាប់ របស់ បូជាចារ្យ ឆ្នោត រប
ស់ គាត់ គឺ ត្រូវ ដុត គ្រឿង ក្រអូប នៅ ពេ
ល គាត់ ចូល ទៅ ក្នុង ព្រះវិហារ របស់ ព្រះអ
ម្ចាស់។
១០ ហើយ ប្រជាជន ទាំង មូល បាន អធិស្ឋាន
ដោយ គ្មាន ការ អុជ ធូប ទេ។
១១ ហើយ មាន ទេវតា របស់ ព្រះ អម្ចាស់ លេ
ច មក ឲ្យ លោក ឈរ នៅ ខាង ស្តាំ អាស
នៈ គ្រឿង ក្រអូប។
១២ ពេល សាការី ឃើញ គាត់ គាត់ តក់ស្លុត ហើ
យ ភ័យ ខ្លាច ធ្លាក់ មក លើ គាត់។
១៣ ប៉ុន្តែ ទេវតា មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖
«សាការី អើយ កុំ ខ្លាច ឡើយ ដ្បិត ពាក្យ អធិស្ឋា
ន របស់ អ្នក បាន ឮ ហើយ។ ហើយ ប្រពន្ធ រ
បស់ អ្នក គឺ អេលីសាបិត នឹង បង្កើត បាន កូ
ន ប្រុស មួយ ហើយ អ្នក នឹង ដាក់ ឈ្មោះ គា
ត់ ថា យ៉ូហាន។
១៤ ហើយ អ្នក នឹង មាន សេចក្តី អំណរ និង
សេចក្តី រីករាយ ហើយមនុស្សជាច្រើននឹងអរសប្បាយ
នៅពេលកំណើតរបស់គាត់។
១៥ត្បិត គាត់ នឹង មាន ភាព អស្ចារ្យ នៅ ចំ
ពោះ ព្រះភក្ត្រ នៃ ព្រះ អម្ចាស់ ហើយ នឹង មិ
ន ផឹក ស្រា ឬ ភេសជ្ជៈ ដ៏ ខ្លាំង ក្លា ឡើយ ហើ
យគាត់នឹងពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ សូម្បីតែពីផ្ទៃ
ម្តាយរបស់គាត់។
16 ហើយ កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល ជា ច្រើន នឹង
បែរ ទៅ រក ព្រះអម្ចាស់ ជា ព្រះ របស់ ពួក គេ
។
17 ហើយ គាត់ នឹង ទៅ មុន គាត់ ដោយ វិញ្ញា
ណ និង អំណាច នៃ អេលីយ៉ាស ដើម្បី បង្វែរ ចិ
ត្ត ឪពុក ទៅ កូន ហើយ អ្នក ដែល មិន ស្តា
ប់ បង្គាប់ ទៅ នឹង ប្រាជ្ញា នៃ មនុស្ស សុចរិត
ដើម្បី រៀបចំ ប្រជាជន ដែល បាន រៀបចំ ស
ម្រាប់ ព្រះអម្ចាស់។
១៨ហើយ សាការី ក៏ សួរ ទៅ ទេវតា ថា តើ
ខ្ញុំ អាច ដឹង រឿង នេះ ដោយ របៀប ណា?
ព្រោះ ខ្ញុំ ជា មនុស្ស ចាស់ ហើយ ប្រពន្ធ ខ្ញុំ
មាន អាយុ ច្រើន ឆ្នាំ។
១៩ ហើយ ទេវតា ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា ខ្ញុំ គឺ កា
ព្រីយ៉ែល ដែល ឈរ នៅ ក្នុង វត្តមាន នៃ ព្រះ។
ហើយ ខ្ញុំ បាន ចាត់ ឲ្យ មក និយាយ នឹង អ្ន
ក ហើយ បង្ហាញ ប្រាប់ អ្នក នូវ ដំណឹង ដ៏ រីក
រាយ ទាំង នេះ។
២០ហើយ មើល ចុះ អ្នក នឹង ជា មនុស្ស ល្ងង់ ហើ
យ មិន អាច និយាយ បាន រហូត ដល់ ថ្ងៃ ដែ
ល ការណ៍ ទាំង នេះ ត្រូវ បាន ធ្វើ ឡើង
ព្រោះ អ្នក មិន ជឿ ពាក្យ របស់ ខ្ញុំ ដែល នឹ

ង ត្រូវ បាន សម្រេច ក្នុង រដូវ កាល របស់ ពួ
ក គេ។
21 ហើយ ប្រជាជន បាន រង់ ចាំ លោក សាការី
ហើយ អស្ចារ្យ ណាស់ ដែល គាត់ បាន ស្នា
ក់ នៅ ក្នុង ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ ជា យូរ មក
ហើយ។
22 ហើយ ពេល គាត់ ចេញ មក គាត់ មិន អា
ច និយាយ ទៅ កាន់ ពួក គេ បាន ទេ ហើ
យ ពួក គេ បាន ដឹង ថា គាត់ បាន ឃើញ
ការ និមិត្ត មួយ នៅ ក្នុង ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ ដ្បិ
ត គាត់ បាន ហៅ ទៅ ពួក គេ ហើយ នៅ
តែ និយាយ មិន ចេញ។
២៣ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា ដរា
ប ណា ថ្ងៃ នៃ កិច្ច បម្រើ ផ្សាយ របស់ លោ
ក ត្រូវ បាន សម្រេច នោះ លោក បាន ចេញ
ដំណើរ ទៅ ផ្ទះ របស់ លោក ផ្ទាល់។
២៤ ហើយ បន្ទាប់ ពី ថ្ងៃ នោះ អេលីសាបិត ភរិ
យា របស់ គាត់ មាន គភ៌ ហើយ លាក់ ខ្លួន
ប្រាំ ខែ ដោយ និយាយ ថា
25 ព្រះអម្ចាស់ បាន ប្រព្រឹត្ត នឹង ខ្ញុំ យ៉ាង នេះ
នៅ ក្នុង ថ្ងៃ ដែល ព្រះអង្គ ទត មើល មក ខ្ញុំ
ដើម្បី ដក ពាក្យ តិះដៀល របស់ ខ្ញុំ ចេញ
ពី ចំណោម មនុស្ស។
២៦ ហើយ នៅ ខែ ទី ប្រាំមួយ ទេវតា កាព្រីយ៉ែ
ល ត្រូវ បាន បញ្ជូន ពី ព្រះ ទៅ ឯ ក្រុង មួ
យ នៃ ស្រុក កាលីឡេ ឈ្មោះ ណាសារ៉ែត
27 ដល់ ស្ត្រី ព្រហ្មចារី ដែល បាន រៀប ការ នឹ
ង បុរស ម្នាក់ ឈ្មោះ យ៉ូសែប ជា ពូជពង្ស រប
ស់ ដាវីឌ ហើយព្រហ្មចារីឈ្មោះម៉ារី។
28 ហើយ ទេវតា បាន ចូល មក ឯ នាង ហើ
យ និយាយ ថា សួស្ដី អ្នក ដែល ពេញ ចិត្ត យ៉ា
ង ខ្លាំង ព្រះអម្ចាស់ គង់ នៅ ជាមួយ អ្នកៈ អ្នក
មាន ពរ ហើយ ក្នុង ចំណោម ស្ត្រី។
២៩ ហើយ ពេល នាង ឃើញ គាត់ នាង ព្រួយ
ចិត្ត នឹង ពាក្យ របស់ គាត់ ហើយ នឹក ក្នុង ចិ
ត្ត ថា តើ ការ សួរ សុខ ទុក្ខ នេះ គួរ ជា បែ
ប ណា។
30 ទេវតា ពោល ទៅ នាង ថាៈ «កុំ ខ្លាច ឡើយ
ម៉ារៀ ត្បិត អ្នក បាន ពេញ ចិត្ត នឹង ព្រះ ហើ
យ។
31 ហើយ មើល ចុះ អ្នក នឹង មាន គភ៌ ក្នុង
ផ្ទៃ របស់ អ្នក ហើយ ប្រសូត បាន កូន ប្រុស
មួយ ហើយ នឹង ដាក់ ឈ្មោះ គាត់ ថា យេស៊ូ។
32 ទ្រង់ នឹង ជា ធំ ហើយ នឹង ត្រូវ ហៅ ថា
ជា ព្រះរាជបុត្រា នៃ ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់ បំផុត ហើ
យ ព្រះអម្ចាស់ ជា ព្រះ នឹង ប្រទាន បល្ល័ង្គ រ
បស់ ដាវីឌ ជា បិតា ដល់ គាត់
33 ហើយ គាត់ នឹង គ្រប់ គ្រង លើ វង្ស យ៉ាកុ
ប ជា រៀង រហូត ហើយ នគរ របស់ ទ្រង់ នឹ
ង គ្មាន ទី បញ្ចប់ ឡើយ។
34 នាង ម៉ារី សួរ ទៅ កាន់ ទេវតា ថាៈ «តើ
ការ នេះ កើត ឡើង យ៉ាង ដូច ម្ដេច ដោយ
ខ្ញុំ មិន ស្គាល់ មនុស្ស?
35 ហើយ ទេវតា បាន ឆ្លើយ ទៅ នាង ថា
ព្រះ វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ នឹង សណ្ឋិត លើ អ្នក ហើ
យ អំណាច នៃ ព្រះ ដ៏ ខ្ពស់ បំផុត នឹង គ្រ
ប បាំង អ្នក ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា វ
ត្ថុ បរិសុទ្ធ ដែល នឹង កើត មក ពី អ្នក ក៏ នឹ
ង ត្រូវ បាន ហៅ ថា ជា ព្រះរាជបុត្រា នៃ
ព្រះ។
៣៦ហើយ មើល ចុះ អេលីសាបេត ជាបងប្អូនជីដូនមួយរ
បស់អ្នក នាងក៏មានផ្ទៃពោះបានកូនប្រុសម្នាក់ក្នុងវ័យចា
ស់ដែរ ហើយនេះគឺជាខែទីប្រាំមួយជាមួយនាង ដែលត្រូវ
បានគេហៅថាជាអារ។
៣៧ ព្រោះ ព្រះជាម្ចាស់ នឹង គ្មាន អ្វី ដែល មិ
ន អាច ទៅ រួច ឡើយ។
38 ហើយ ម៉ារៀ និយាយ ថា មើល ចុះ អ្នក ប
ម្រើ របស់ ព្រះ អម្ចាស់! សូមអោយខ្ញុំស្របតាមព្រះប
ន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។ ហើយទេវតាបានចាកចេញពីនាង។
39 នៅ គ្រា នោះ ម៉ារៀ ក៏ ក្រោក ឡើង ទៅ
ឯ ភ្នំ មួយ យ៉ាង ប្រញាប់ ទៅ ក្នុង ក្រុង យូ
ដា។
40 រួច បាន ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ របស់ សាការី
ហើយ ជំរាបសួរ អេលីសាបិត។
៤១ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា
នៅ ពេល អេលីសាបិត បាន ឮ ពាក្យ ជំរាប
សួរ របស់ ម៉ារៀ ទារក នោះ បាន លោត ក្នុង
ផ្ទៃ របស់ នាង។ ហើយអេលីសាបិតបានពេញដោយ
ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធៈ
42 ហើយ នាង ក៏ និយាយ ដោយ សំឡេង ខ្លាំ
ងៗ ថាៈ «អ្នក មាន ពរ ហើយ ក្នុង ចំណោម

ស្រ្តី ហើយ ពរ ហើយ គឺ ជា ផ្លែ ផ្កា របស់ អ្ន
ក»។
៤៣ ហើយ តើ នេះ ជា អ្វី ដល់ ខ្ញុំ ដែល មា
តា នៃ ព្រះអម្ចាស់ របស់ ខ្ញុំ គួរ មក ឯ ខ្ញុំ?
៤៤ ត្បិត មើល ចុះ ដរាបណា សំឡេង នៃ ការ
ស្វាគមន៍ របស់ អ្នក បាន បន្លឺ ឡើង ក្នុង ត្រ
ចៀក របស់ ខ្ញុំ ទារក នោះ បាន លោត ក្នុង
ផ្ទៃ របស់ ខ្ញុំ ដោយ អំណរ។
45 ហើយ មាន ពរ ហើយ នាង ដែល បាន
ជឿ ត្បិត នឹង មាន ការ សំដែង អំពី ការណ៍
ទាំង នោះ ដែល ត្រូវ បាន ប្រាប់ នាង ពី
ព្រះ អម្ចាស់។
46 ម៉ារៀ ពោល ថា៖ «ព្រលឹង ខ្ញុំ លើក តម្កើង
ព្រះអម្ចាស់!
47 ហើយ វិញ្ញាណ របស់ ខ្ញុំ បាន អរ សប្បា
យ ក្នុង ព្រះ ជា ព្រះ សង្គ្រោះ របស់ ខ្ញុំ។
៤៨ត្បិត គាត់ បាន ចាត់ ទុក ទ្រព្យ សម្បត្តិ
ដ៏ ទាប របស់ ស្រី បម្រើ របស់ គាត់ ហើយ
ត្បិត មើល ចុះ ពី ពេល នេះ ត ទៅ គ្រប់ ជំនា
ន់ នឹង ហៅ ខ្ញុំ ថា មាន ពរ។
៤៩ ត្បិត អ្នក ណា ដែល មាន ឫទ្ធានុភាព បា
ន ធ្វើ ការ ដ៏ ធំ មក លើ ខ្ញុំ ហើយព្រះនាមទ្រ
ង់បរិសុទ្ធ។
៥០ ហើយ សេចក្តី មេត្តា ករុណា របស់ ទ្រង់
មាន ដល់ អស់ អ្នក ដែល កោត ខ្លាច ទ្រង់
ពី មួយ ជំនាន់ ទៅ មួយ ជំនាន់។
51 គាត់បានបង្ហាញកម្លាំងដោយដៃរបស់គាត់; ទ្រង់ បា
ន កំចាត់ កំចាយ ពួក អំនួត ឲ្យ នៅ ក្នុង ចិ
ត្ត របស់ ពួក គេ។
52 ទ្រង់ បាន ទម្លាក់ អ្នក មាន អំណាច ចេញ
ពី កន្លែង អង្គុយ ហើយ លើក តម្កើង ពួកគេ
ដោយ កម្រិត ទាប។
53 ព្រះអង្គបានប្រោសមនុស្សស្រេកឃ្លានដោយរបស់ល្អ
ហើយ អ្នក មាន បាន បញ្ជូន ទៅ ទទេ។
54 ទ្រង់ បាន ជួយ អ៊ីស្រាអែល ជា អ្នក បម្រើ
របស់ ទ្រង់ ដោយ នឹក ដល់ សេចក្តី មេត្តា ករុ
ណា របស់ ទ្រង់
55 ដូច ដែល គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់
បុព្វបុរស របស់ យើង ដល់ អ័ប្រាហាំ និង ពូជ ព
ង្ស របស់ គាត់ ជា រៀង រហូត។
៥៦ នាងម៉ារីស្នាក់នៅជាមួយនាងប្រហែលបីខែ ក៏ត្រឡប់
ទៅផ្ទះរបស់នាងវិញ។
៥៧ ឥឡូវ នេះ ពេញ ម៉ោង របស់ អេលីសាបិត
បាន មក ដល់ ដើម្បី ឲ្យ នាង ត្រូវ បាន គេ
សម្រាល។ នាង បាន ប្រសូត បាន កូន ប្រុស
មួយ។
58 ហើយ អ្នកជិតខាង និង បងប្អូន ជីដូនមួយ រប
ស់ នាង បានឮ ពីរបៀប ដែល ព្រះអម្ចាស់ បា
ន សំដែង សេចក្តីមេត្តាករុណា យ៉ាង ខ្លាំង មក
លើ នាង; ហើយពួកគេរីករាយជាមួយនាង។
៥៩ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា
នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំបី ពួក គេ បាន មក កាត់ ស្បែ
ក កូន។ គេ ហៅ គាត់ ថា សាការី តាម ឈ្មោះ
ឪពុក។
៦០ ម្តាយ របស់ គាត់ បាន ឆ្លើយ ថា៖ «មិន ដូ
ច្នោះ ទេ! ប៉ុន្តែគាត់នឹងត្រូវបានគេហៅថាយ៉ូហាន។
៦១ហើយ ពួក គេ បាន និយាយ ទៅ កាន់ នា
ង ថា គ្មាន ញាតិ សន្តាន របស់ អ្នក ណា ដែ
ល ត្រូវ ហៅ ដោយ ឈ្មោះ នេះ ទេ។
62 ហើយ ពួក គេ បាន ធ្វើ ទី សម្គាល់ ដល់
ឪពុក របស់ គាត់ អំពី របៀប ដែល គាត់ នឹ
ង ហៅ គាត់។
63 គាត់ បាន សុំ តុ សរសេរ ហើយ សរសេរ ថា
៖ «គាត់ ឈ្មោះ យ៉ូហាន»។ ហើយ ពួក គេ ភ្ញា
ក់ ផ្អើល ទាំង អស់។
64 ហើយ មាត់ របស់ គាត់ ត្រូវ បាន បើក ភ្លា
ម ហើយ អណ្តាត របស់ គាត់ បាន ស្រាយ ហើ
យ គាត់ បាន និយាយ ហើយ សរសើរ តម្កើង
ព្រះ។
65 ហើយ អស់ អ្នក ដែល នៅ ជុំវិញ ពួក
គេ ភ័យ ខ្លាច ហើយ ពាក្យ ទាំង នេះ បាន ប
ន្លឺ ឡើង ពេញ តំបន់ ភ្នំ នៃ ស្រុក យូដា។
៦៦ ហើយ អស់ អ្នក ដែល បាន ឮ ពួក គេ
បាន ដាក់ ក្នុង ចិត្ត ដោយ និយាយ ថា ៖ «
តើ នេះ នឹង ជា កូន បែប ណា! ព្រះហស្តរបស់
ព្រះអម្ចាស់នៅជាមួយគាត់។
67 ហើយ សាការី ជា ឪពុក របស់ គាត់ បាន
ពោរពេញ ដោយ ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ហើយ បា
ន ទាយ ដោយ និយាយ ថា

68 សូម លើក តម្កើង ព្រះអម្ចាស់ ជា ព្រះ នៃ ជ
ន ជាតិ អ៊ីស្រាអែល។ ដ្បិត ព្រះអង្គ បាន យាង
មក លោះ ប្រជារាស្ត្រ របស់ ព្រះអង្គ។
៦៩ហើយ បាន លើក ស្នែង នៃ សេចក្ដី ស
ង្គ្រោះ សម្រាប់ យើង នៅ ក្នុង ដំណាក់ នៃ ដា
វីឌ ជា អ្នក បម្រើ របស់ ទ្រង់
70 ដូច ដែល លោក មាន ប្រសាសន៍ តាម មា
ត់ របស់ ព្យាការី ដ៏ បរិសុទ្ធ របស់ លោក ដែ
ល មាន តាំង ពី លោកីយ៍ បាន ចាប់ ផ្ដើមៈ
៧១ ដើម្បី ឲ្យ យើង ត្រូវ បាន សង្គ្រោះ ពី ខ្មាំ
ង សត្រូវ របស់ យើង និង ពី កណ្ដាប់ ដៃ
នៃ អស់ អ្នក ដែល ស្អប់ យើង;
៧២ ដើម្បី អនុវត្ត សេចក្ដី មេត្តាករុណា ដែល បា
ន សន្យា ចំពោះ បុព្វបុរស របស់ យើង ហើយ
ដើម្បី ចងចាំ នូវ សេចក្ដី សញ្ញា ដ៏បរិសុទ្ធ រប
ស់ ទ្រង់;
៧៣ សម្បថ ដែល លោក បាន ស្បថ នឹង លោ
ក អប្រាហាំ ជា បិតា របស់ យើង
៧៤ ដើម្បី ទ្រង់ នឹង ប្រទាន ដល់ យើង ដើម្បី
ឲ្យ យើង ត្រូវ បាន គេ រំដោះ ចេញ ពី ក
ណ្ដាប់ ដៃ នៃ ខ្មាំង សត្រូវ របស់ យើង អាច
បម្រើ ទ្រង់ ដោយ គ្មាន ការ ភ័យ ខ្លាច
75 នៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធ និងភាពសុចរិតនៅចំពោះទ្រង់ ពេ
ញមួយជីវិតរបស់យើង។
៧៦ហើយ កូន អើយ អ្នក នឹង ត្រូវ ហៅ ថា
ជា ហោរា នៃ ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់ ខ្ពស់ បំផុត ដ្បិត អ្ន
ក ត្រូវ ទៅ ចំពោះ ព្រះភក្ត្រ នៃ ព្រះ អម្ចាស់
ដើម្បី រៀបចំ ផ្លូវ របស់ ទ្រង់
៧៧ ដើម្បី ផ្ដល់ ចំណេះ ដឹង អំពី សេចក្ដី ស
ង្គ្រោះ ដល់ រាស្ត្រ ទ្រង់ ដោយ ការ ផ្ដាច់ បាប
របស់ គេ
៧៨ តាមរយៈ សេចក្ដី មេត្តា ករុណា របស់
ព្រះ នៃ យើង ដូច្នេះ រដូវផ្ការីកពីស្ថានលើបានមកលេ
ងយើង
៧៩ ដើម្បី ផ្ដល់ ពន្លឺ ដល់ អ្នក ដែល អង្គុយ ក្នុ
ង ភាព ងងឹត និង ក្នុង ស្រមោល នៃ សេចក្ដី
ស្លាប់ ដើម្បី ដឹកនាំ ជើង យើង ទៅ រក ផ្លូវ
នៃ សន្តិភាព។
80 ហើយ កុមារ នោះ បាន ធំ ឡើង ហើយ មា
ន ស្មារតី មាំមួន ហើយ នៅ ក្នុង ទីរហោស្ថាន រ
ហូត ដល់ ថ្ងៃ ដែល ទ្រង់ បង្ហាញ ដល់ សាស
ន៍ អ៊ីស្រាអែល។

ជំពូកទី 2

១ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា នៅ
គ្រា នោះ មាន ក្រឹត្យ មួយ ចេញ ពី សេសារ អូ
ស្ត្រ ដើម្បី ឲ្យ ពិភពលោក ទាំង មូល ត្រូវ យ
ក ពន្ធ។
២ (ហើយ ការ យក ពន្ធ នេះ ត្រូវ បាន ធ្វើ
ឡើង ជា លើក ដំបូង នៅ ពេល ដែល លោក
Cyrenius ជា អភិបាល ស្រុក ស៊ីរី)។
3 ហើយ អ្នក ទាំង អស់ គ្នា បាន ទៅ យក
ពន្ធ ម្នាក់ៗ ចូល ទៅ ក្នុង ទីក្រុង របស់ ខ្លួន។
៤ហើយ យ៉ូសែប ក៏ បាន ឡើង ពី ស្រុក កាលី
ឡេ ចេញ ពី ក្រុង ណាសារ៉ែត ទៅ ស្រុក យូដា
ឆ្ពោះ ទៅ ក្រុង ដាវីឌ ដែល ហៅ ថា បេថ្លេហិម។
(ព្រោះ គាត់ ជា វង្ស ត្រកូល របស់ ដាវីឌ :)
5 ត្រូវ យក ពន្ធ ជាមួយ ម៉ារៀ ជា ភរិយា ដែ
ល មាន កូន ធំ។
៦ហើយ ដូច្នោះ ហើយ ដែល កាល ពួក គេ
នៅ ទី នោះ ថ្ងៃ ត្រូវ បាន សម្រេច ដែល នា
ង គួរ ត្រូវ បាន សម្រាល។
៧ ហើយ នាង ក៏ ប្រសូត បាន កូន ប្រុស ច្បួ
ង របស់ នាង ហើយ បាន រុំ គាត់ ដោយ សំ
លៀក បំពាក់ ហើយ ដាក់ ក្នុង ស្នូក។ ព្រោះ គ្មា
ន កន្លែង សម្រាប់ ពួក គេ នៅ ក្នុង ផ្ទះ សំ
ណាក់។
៨ហើយ នៅ ក្នុង ប្រទេស ដដែល នោះ មាន អ្ន
ក គង្វាល នៅ តាម វាល ហើយ មើល ហ្វូង
ចៀម របស់ ខ្លួន ទាំង យប់។
៩ហើយ មើល ទេវតា នៃ ព្រះ អម្ចាស់ បាន ម
ក សណ្ឋិត លើ ពួក គេ ហើយ សិរី ល្អ នៃ
ព្រះ អម្ចាស់ បាន ភ្លឺ ជុំវិញ ពួក គេ ហើយ ពួ
ក គេ ភ័យ ខ្លាច យ៉ាង ខ្លាំង។
10 ហើយ ទេវតា មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក
គេ ថា កុំ ខ្លាច ឡើយ ដ្បិត មើល ចុះ យើង
នាំ ដំណឹង ល្អ មក អ្នក អំពី សេចក្ដី អំណរ
ដ៏ អស្ចារ្យ ដែល នឹង មាន ដល់ មនុស្ស ទាំង
អស់។

១១ ព្រោះ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ប្រសូត នៅ
ថ្ងៃ នេះ នៅ ក្នុង ទីក្រុង របស់ ដាវីឌ ជា ព្រះអ
ង្គ សង្គ្រោះ ដែល ជា ព្រះ គ្រីស្ទ ជា ព្រះ អម្ចា
ស់។
១២ហើយ នេះ នឹង ជា ទី សម្គាល់ ដល់ អ្នក;
អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ឃើញ ទារក ដែល រុំ ដោ
យ សម្លៀក បំពាក់ ដែល កំពុង ដេក នៅ ក្នុ
ង ស្នូក។
13 រំពេច នោះ មាន ទេវតា ជា ច្រើន នៃ ពួក
ពល បរិវារ នៅ ស្ថាន សួគ៌ មក សរសើរ តម្កើ
ង ព្រះ ហើយ ពោល ថា
១៤ សូម លើក តម្កើង ព្រះ នៅ ស្ថាន ដ៏ ខ្ពុ
ង់ ខ្ពស់ ហើយ នៅ ផែនដី ក៏ មាន សេចក្តី សុ
ខ សាន្ត ចិត្ត ល្អ ចំពោះ មនុស្ស។
១៥ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា
នៅ ពេល ដែល ពួក ទេវតា បាន ចាក ចេ
ញ ពី ពួក គេ ទៅ ស្ថានសួគ៌ ពួក គង្វាល និ
យាយ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក ថា ចូរ យើង
ទៅ ឯ ក្រុង បេថ្លេហិម ឥឡូវ នេះ ហើយ មើ
ល រឿង ដែល បាន កើត ឡើង ដែល ព្រះ អ
ម្ចាស់ បាន ធ្វើ ឲ្យ ដឹង ពួកយើង។
16 ហើយ គេ មក ដោយ ប្រញាប់ ប្រញាល់
ឃើញ ម៉ារៀ យ៉ូសែប ហើយ ទារក នោះ ដេក
នៅ ក្នុង ស្នូក។
17 កាល គេ បាន ឃើញ ហើយ គេ ក៏ ប្រាប់
ទៅ បរទេស នូវ ពាក្យ ដែល គេ ប្រាប់ អំពី
ក្មេង នេះ។
១៨ហើយ អស់ អ្នក ដែល បាន ឮ វា ងឿង
ឆ្ងល់ ចំពោះ ការណ៍ ទាំង នោះ ដែល ពួក គង្វា
ល ប្រាប់ ពួក គេ។
19 ប៉ុន្តែ ម៉ារៀ បាន រក្សា ការ ទាំង អស់ នេះ
ហើយ បាន សញ្ជឹង គិត ពី រឿង ទាំង នោះ
ក្នុង ចិត្ត។
២០ហើយ ពួក គង្វាល បាន ត្រឡប់ មក វិញ
ដោយ លើក តម្កើង និង សរសើរ តម្កើង ព្រះ ចំ
ពោះ គ្រប់ ការណ៍ ទាំង អស់ ដែល ពួក គេ
បាន ឮ និង បាន ឃើញ ដូច បាន ប្រាប់ ដល់
ពួក គេ។
២១ហើយ ពេល បាន សម្រេច ប្រាំបី ថ្ងៃ សម្រា
ប់ ការ កាត់ ស្បែក របស់ ទារក នោះ ឈ្មោះ រ
បស់ គាត់ ត្រូវ បាន ដាក់ ឈ្មោះ ថា ព្រះយេស៊ូ
វ ដែល ត្រូវ បាន ដាក់ ឈ្មោះ ដូច្នេះ ពី ទេវតា
មុន ពេល ដែល គាត់ បាន ចាប់ កំណើត ក្នុ
ង ផ្ទៃ។
២២ហើយ កាល ថ្ងៃ នៃ ការ បន្សុត របស់ នា
ង ស្រប តាម ច្បាប់ របស់ លោក ម៉ូសេ បា
ន សម្រេច ពួក គេ បាន នាំ គាត់ ទៅ ក្រុង
យេរូសាឡិម ដើម្បី ថ្វាយ គាត់ ដល់ ព្រះអម្ចាស់
23 (ដូច ដែល មាន ចែង ទុក ក្នុង ក្រិត្យ វិន័
យ របស់ ព្រះ អម្ចាស់ ថា បុរស ណា ដែល
បើក ស្បូន នឹង ត្រូវ ហៅ ថា បរិសុទ្ធ ចំ
ពោះ ព្រះ អម្ចាស់)
២៤ ហើយ ដើម្បី ថ្វាយ យញ្ញបូជា តាម សេច
ក្តី ដែល មាន ចែង ក្នុង ក្រឹត្យវិន័យ នៃ ព្រះ
អម្ចាស់ គឺ ព្រាប មួយ គូ ឬ ព្រាប ក្មេង ពីរ
25 ហើយ មើល ចុះ មាន បុរស ម្នាក់ នៅ ក្រុ
ង យេរូសាឡិម ដែល ឈ្មោះ ថា ស៊ីម្មាន; បុរស ដ
ដែល នោះ មាន ចិត្ត ទៀងត្រង់ និង គោរព ប្រ
តិបត្តិ ដោយ រង់ ចាំ ការ លួង លោម ពី ជន
ជាតិ អ៊ីស្រាអែល ហើយ ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ស
ណ្ឋិត លើ គាត់។
២៦ហើយ វា ត្រូវ បាន បើក សម្តែង ដល់ គា
ត់ ដោយ ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ថា គាត់ មិន គួ
រ ឃើញ សេចក្តី ស្លាប់ ឡើយ មុន ពេល គា
ត់ បាន ឃើញ ព្រះ គ្រីស្ទ របស់ ព្រះអម្ចាស់។
27 លោក បាន ចូល ទៅ ក្នុង ព្រះវិញ្ញាណ ដោ
យ ព្រះវិញ្ញាណ ហើយ កាល មាតា បិតា នាំ
ព្រះយេស៊ូ ជា បុត្រ មក ដើម្បី ធ្វើ តាម ច្បាប់
ទម្លាប់ របស់ លោក។
28 រួច ក៏ ចាប់ គាត់ ឡើង ក្នុង ដៃ ហើយ ថ្វា
យ ពរ ដល់ ព្រះ ហើយ និយាយ ថា
29 ឱ ព្រះអម្ចាស់ អើយ ឥឡូវ នេះ សូម ទ្រង់ អនុ
ញ្ញាត ឲ្យ អ្នក បម្រើ ទ្រង់ យាង ទៅ ដោយ
សុខសាន្ត តាម ព្រះបន្ទូល របស់ ទ្រង់
30 ដ្បិត ភ្នែក ខ្ញុំ បាន ឃើញ សេចក្តី ស
ង្គ្រោះ របស់ ទ្រង់
31 ដែលព្រះអង្គបានរៀបចំនៅចំពោះមុខមនុស្សទាំងអ
ស់
៣២ ជា ពន្លឺ បំភ្លឺ សាសន៍ ដទៃ និង សិរីរុងរឿង
នៃ អ៊ីស្រាអែល ជា ប្រជារាស្ត្រ របស់ អ្នក

33 ហើយ យ៉ូសែប និង ម្ដាយ របស់ គាត់ បាន
ងឿង ឆ្ងល់ ចំពោះ សេចក្ដី ទាំង នោះ ដែល
បាន និយាយ អំពី គាត់។
៣៤ហើយ ស៊ីម្មាន បាន ប្រទាន ពរ ដល់ ពួក
គេ ហើយ និយាយ ទៅ កាន់ ម៉ារា ជា ម្ដាយ រ
បស់ គាត់ ថា មើល ចុះ កូន នេះ ត្រូវ បាន កំ
ណត់ សម្រាប់ ការ ដួល រលំ ហើយ រស់ ឡើ
ង វិញ នៃ មនុស្ស ជា ច្រើន ក្នុង ប្រទេស អ៊ី
ស្រាអែល។ សម្រាប់ទីសំគាល់មួយដែលត្រូវនិយាយប្រ
ឆាំង។
៣៥ (មែន ហើយ ដាវ នឹង ទម្លុះ តាម ព្រលឹង រ
បស់ អ្នក ផង ដែរ) ដើម្បី ឲ្យ គំនិត នៃ ចិត្ត
ជា ច្រើន អាច ត្រូវ បាន បើក សម្ដែង។
36 ហើយ មាន អាណា ជា ហោរា ម្នាក់ ជា កូន
ស្រី របស់ ផានយូអែល នៃ កុលសម្ព័ន្ធ អេសើរ: នា
ង មាន អាយុ ច្រើន ហើយ បាន រស់នៅ ជាមួ
យ ប្ដី ប្រាំពីរ ឆ្នាំ តាំង ពី ព្រហ្មចារី។
៣៧ ហើយ នាង ជា ស្ត្រី មេម៉ាយ អាយុ ប្រហែ
ល បួន ប្រាំបួន ឆ្នាំ ដែល មិន បាន ចេញ ពី
ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ ទេ ប៉ុន្តែ បាន បម្រើ ព្រះ ដោ
យ តម អាហារ និង ការ អធិស្ឋាន ទាំង យប់
ទាំង ថ្ងៃ។
៣៨ហើយ នាង ដែល មក ក្នុង គ្រា នោះ ក៏ អ
រ ព្រះគុណ ដល់ ព្រះ អម្ចាស់ ដូច គ្នា ហើយ
បាន និយាយ អំពី ទ្រង់ ដល់ អស់ អ្នក ដែ
ល ស្វែង រក ការ ប្រោស លោះ នៅ ក្រុង
យេរូសាឡិម។
៣៩ ហើយ កាល ពួក គេ បាន ធ្វើ គ្រប់ ទាំ
ង អស់ ទៅ តាម ក្រឹត្យ វិន័យ នៃ ព្រះ អម្ចា
ស់ ហើយ ពួក គេ ក៏ ត្រឡប់ ទៅ ស្រុក កាលី
ឡេ ទៅ ក្រុង ណាសារ៉ែត របស់ ពួក គេ វិញ។
40 កុមារ នោះ បាន ចម្រើន ឡើង ហើយ មាន
ចិត្ត រឹង មាំ ពោរពេញ ទៅ ដោយ ប្រាជ្ញា ហើ
យ ព្រះគុណ នៃ ព្រះ ក៏ ស្ថិត នៅ លើ គាត់
។
៤១ ឥឡូវ នេះ ឪពុក ម្ដាយ របស់ គាត់ បាន
ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម ជា រៀង រាល់ ឆ្នាំ ក្នុ
ង ពិធី បុណ្យ រំលង។
42 ហើយ កាល គាត់ មាន អាយុ ដប់ពីរ ឆ្នាំ
គេ ក៏ ឡើង ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម តាម ទម្លា
ប់ នៃ បុណ្យ។
43 លុះ បាន បំពេញ ថ្ងៃ នោះ ហើយ ពេល ត្រ
ឡប់ មក វិញ កូន ព្រះ យេស៊ូ ក៏ គង់ នៅ
ក្រុង យេរូសាឡិម យ៉ូសែប និង ម្ដាយ របស់ គា
ត់ មិន បាន ដឹង អំពី រឿង នេះ ទេ។
44 ប៉ុន្តែ ពួក គេ ដោយ ស្មាន ថា គាត់ បាន
នៅ ក្នុង ក្រុម នោះ បាន ធ្វើ ដំណើរ មួយ
ថ្ងៃ; ហើយ ពួក គេ បាន ស្វែង រក គាត់ ក្នុង
ចំណោម ញាតិ សន្ដាន របស់ ពួក គេ និង អ្ន
ក ស្គាល់។
45 កាល គេ រក មិន ឃើញ ក៏ វិល ត្រឡប់
ទៅ ក្រុង យេរូសាឡឹម ម្ដង ទៀត ស្វែង រក គា
ត់។
៤៦ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា បន្ទា
ប់ ពី បី ថ្ងៃ ក្រោយ មក ពួក គេ បាន រក
ឃើញ គាត់ នៅ ក្នុង ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ ដោយ
អង្គុយ នៅ កណ្ដាល ក្រុម គ្រូពេទ្យ ទាំង បាន
ស្ដាប់ ពួកគេ ហើយ សួរ សំណួរ ដល់ ពួកគេ។
៤៧ ហើយ អស់ អ្នក ដែល បាន ឮ គាត់ ភ្ញាក់
ផ្អើល នឹង ការ យល់ និង ចម្លើយ របស់ គាត់។
48 កាល គេ ឃើញ គាត់ នោះ គេ ងឿង ឆ្ងល់
ជា ខ្លាំង ហើយ ម្ដាយ ក៏ សួរ ទៅ គាត់ ថា៖ «
កូន អើយ ហេតុ អ្វី បាន ជា កូន ប្រព្រឹត្ត យ៉ា
ង នេះ? មើលចុះ ឪពុករបស់អ្នក និងខ្ញុំបានស្វែងរកអ្នក
ដោយទុក្ខព្រួយ។
៤៩ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក
គេ ថា៖ « តើ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ស្វែង រក
ខ្ញុំ យ៉ាង ដូច ម្ដេច? តើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន ដឹ
ង ថា ខ្ញុំ ត្រូវ ធ្វើ កិច្ចការ របស់ បិតា ខ្ញុំ ឬ?
50 ហើយ ពួកគេ មិន បាន យល់ ពាក្យ ដែល
លោក បាន និយាយ ទៅ កាន់ ពួកគេ ទេ។
៥១ ហើយ គាត់ បាន ចុះ ទៅ ជា មួយ នឹង
ពួក គេ ហើយ បាន ទៅ ក្រុង ណាសារ៉ែត ហើ
យ ចុះ ចូល នឹង ពួក គេ ប៉ុន្តែ ម្ដាយ របស់ គា
ត់ បាន រក្សា ពាក្យ ទាំង អស់ នេះ នៅ ក្នុ
ង ចិត្ត។
52 ហើយ ព្រះយេស៊ូវ បាន ចម្រើន ឡើង ដោ
យ ប្រាជ្ញា និង មាឌ ធំ ហើយ ពេញ ចិត្ត នឹង
ព្រះ និង មនុស្ស។

ជំពូកទី 3

១ ឥឡូវ នេះ នៅ ឆ្នាំ ទី ដប់ប្រាំ នៃ រជ្ជកាល
នៃ រជ្ជកាល ទីបេរីស សេសារ លោក ប៉ុនទាស ពី
ឡាត ធ្វើ ជា អភិបាល ស្រុក យូដា ហើយ ហេរ៉ូ
ឌ ជា អ្នក ត្រួតត្រា ស្រុក កាលីឡេ ហើយ ភីលី
ព ជា អ្នក ស្រុក អ៊ីទូរ៉ា ជា ប្អូន របស់ គាត់ និ
ង តំបន់ ត្រាចូនទីស ហើយ លីសានាស ជា ស្ដេ
ច អប៊ីឡេន
២ អាណាស និង កៃផា ជា សម្ដេច សង្ឃ ព្រះបន្ទូ
ល នៃ ព្រះ បាន មក ដល់ យ៉ូហាន ជា កូន រ
បស់ សាការី នៅ ទី រហោស្ថាន។
៣ហើយ គាត់ បាន ចូល ទៅ ក្នុង គ្រប់ ប្រទេ
ស នៅ ជុំវិញ ទន្លេ យ័រដាន់ ដោយ អធិប្បាយ
អំពី បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក នៃ ការ ប្រែចិត្ត សម្រា
ប់ ការ ផ្ដាច់ បាប។
៤ ដូច ដែល មាន ចែង ទុក ក្នុង សៀវភៅ
នៃ ពាក្យ របស់ ព្យាការី អេសាយ ថា សំឡេង
មនុស្ស ម្នាក់ ស្រែក នៅ ទីរហោស្ថាន ថា ចូរ
រៀបចំ ផ្លូវ របស់ ព្រះ អម្ចាស់ ចូរ ធ្វើ ឲ្យ ផ្លូវ រ
បស់ វា ត្រង់។
5 គ្រប់ ជ្រលង ភ្នំ នឹង ត្រូវ បាន ពេញ ហើយ
គ្រប់ ទាំង ភ្នំ និង ភ្នំ នឹង ត្រូវ ចុះ ទាប។ ផ្លូវ
កោងនឹងត្រូវធ្វើឱ្យត្រង់ ហើយផ្លូវរដិបរដុបនឹងរលូន។
៦ហើយ មនុស្ស ទាំង អស់ នឹង ឃើញ សេច
ក្ដី សង្គ្រោះ នៃ ព្រះ។
៧ បន្ទាប់មក លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់
ហ្វូង មនុស្ស ដែល ចេញ មក ដើម្បី ទទួល ពិ
ធី ជ្រមុជ ទឹក ពី លោក ថា ឱ ជំនាន់ ពស់ វែ
ក អើយ តើ នរណា បាន ព្រមាន អ្នក ឲ្យ រ
ត់ ចេញ ពី សេចក្ដី ក្រោធ ដែល នឹង មក ដ
ល់?
៨ ដូច្នេះ ចូរ បង្កើត ផល ដែល សក្តិសម នឹង
ការ ប្រែចិត្ត ហើយ កុំ និយាយ ក្នុង ខ្លួន ឯង
ថា យើង មាន អ័ប្រាហាំ ដល់ បិតា របស់ យើ
ង ហើយ ដ្បិត ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា ព្រះ មាន ល
ទ្ធភាព ពី ថ្ម ទាំងនេះ ដើម្បី ចិញ្ចឹម កូន ដ
ល់ អ័ប្រាហាំ។
៩ហើយ ឥឡូវ នេះ ដែរ ពូថៅ ក៏ ត្រូវ បាន
គេ យក ទៅ ដាក់ នៅ ឫស នៃ ដើម ឈើ
ដែរ៖ ហេតុ នេះ ហើយ បាន ជា ដើម ឈើ ទាំ
ង អស់ ដែល មិន បង្កើត ផ្លែ ល្អ ត្រូវ បាន
គេ កាប់ ទម្លាក់ ទៅ ក្នុង ភ្លើង។
10 ប្រជាជន ក៏ សួរ គាត់ ថា៖ «តើ យើង ត្រូវ
ធ្វើ អ្វី?
11 ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «អ្នក
ណា មាន អាវ ធំ ពីរ ចូរ ចែក ឲ្យ អ្នក ដែ
ល គ្មាន ចុះ។ រីឯ អ្នក ណា ដែល មាន សា
ច់ ក៏ ត្រូវ ធ្វើ ដូច្នោះ ដែរ។
១២ ពេល នោះ អ្នក ទារ ពន្ធ ក៏ មក ទទួល ពិ
ធី ជ្រមុជ ទឹក ហើយ សួរ គាត់ ថា៖ «លោក គ្រូ
តើ យើង ត្រូវ ធ្វើ យ៉ាង ណា?
១៣ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា៖ «កុំ ឲ្យ លើស ពី អ្វី ដែល បាន កំណត់
ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា។
១៤ ពួក ទាហាន ក៏ សួរ លោក ថា៖ «តើ យើ
ង ត្រូវ ធ្វើ យ៉ាង ណា? លោក មាន ប្រសាស
ន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «កុំ ប្រើ អំពើ ហិង្សា
លើ អ្នក ណា ឡើយ ហើយ កុំ ចោទ ប្រកាន់
អ្នក ណា មិន ពិត ឡើយ។ ហើយពេញចិត្តនឹងប្រា
ក់ឈ្នួលរបស់អ្នក។
១៥ហើយ ដូច ដែល ប្រជាជន បាន រំពឹង ទុក
ហើយ មនុស្ស ទាំង អស់ បាន នឹក ចាំ ក្នុង
ចិត្ត របស់ លោក យ៉ូហាន ថា តើ គាត់ ជា
ព្រះ គ្រីស្ទ ឬ ក៏ អត់។
16 យ៉ូហាន ឆ្លើយ ទៅ គេ ទាំង អស់ គ្នា ថា
ខ្ញុំ បាន ធ្វើ បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ឲ្យ អ្នក រា
ល់ គ្នា មែន។ ប៉ុន្តែ មាន អ្នក ខ្លាំង ជាង ខ្ញុំ ម
ក គឺ បន្ទះ ស្បែកជើង ដែល ខ្ញុំ មិន សក្តិសម
នឹង ដោះ ចេញ គាត់ នឹង ធ្វើ បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹ
ក ឲ្យ អ្នក ដោយ ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ និង ដោ
យ ភ្លើង។
17 កង្ហារ របស់ អ្នក ណា នៅ ក្នុង ដៃ គាត់ នឹ
ង បោស សម្អាត ជាន់ របស់ គាត់ ហើយ នឹ
ង ប្រមូល ស្រូវ សាលី ទុក ក្នុង ជង្រុក រប
ស់ គាត់។ ប៉ុន្តែ អង្កាម នឹង ឆេះ ដោយ ភ្លើង មិ
ន អាច រលត់ បាន។
១៨ហើយ រឿង ជា ច្រើន ទៀត នៅ ក្នុង កា
រ ទូន្មាន របស់ លោក បាន ផ្សព្វផ្សាយ ដល់
ប្រជាជន។
19 ប៉ុន្តែ ស្តេច ហេរ៉ូឌ ជា ស្តេច ដែល ត្រូវ ទ្រ
ង់ បន្ទោស ដោយ ទ្រង់ ចំពោះ ហេរ៉ូឌាស ជា

ភរិយា របស់ ភីលីព ជា ប្អូន របស់ ទ្រង់ និង
ពី អំពើ អាក្រក់ ទាំង ឡាយ ដែល ហេរ៉ូឌ បា
ន ប្រព្រឹត្ត
20 លោក បាន បន្ថែម អ្វី ដែល សំខាន់ ជាង
នេះ ទៅ ទៀត គឺ ថា លោក បាន ឃុំ លោក
យ៉ូហាន ក្នុង គុក។
21 ពេល ដែល ប្រជាជន ទាំង អស់ បាន ទទួ
ល បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ហើយ ហេតុការណ៍ បា
ន កើត ឡើង ថា ព្រះយេស៊ូ ក៏ បាន ទទួល បុ
ណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ហើយ អធិស្ឋាន នោះ ផ្ទៃ មេ
ឃ ក៏ បើក ចំហ។
22 ហើយ ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ បាន យាង ចុះ
មក ក្នុង រាង កាយ ដូច ជា សត្វ ព្រាប ស
ណ្ឋិត លើ ទ្រង់ ហើយ មាន សំឡេង មក ពី
ស្ថានសួគ៌ ដែល មាន បន្ទូល ថា ទ្រង់ ជា បុ
ត្រ ដ៏ ជា ទី ស្រឡាញ់ របស់ យើង នៅក្នុងអ្នក
ខ្ញុំពេញចិត្តណាស់។
23 ហើយ ព្រះយេស៊ូ ផ្ទាល់ ក៏ ចាប់ ផ្តើម មា
ន ព្រះជន្ម ប្រហែល សាមសិប ឆ្នាំ ដោយ ត្រូវ
ជា កូន របស់ យ៉ូសែប ដែល ជា កូន របស់
លោក ហេលី។
២៤ នោះ ជា កូន របស់ ម៉ាថាត ដែល ជា កូ
ន លេវី ដែល ជា កូន របស់ លោក មិលគី ដែ
ល ជា កូន របស់ យ៉ាណា ដែល ជា កូន រប
ស់ យ៉ូសែប
25 ដែល ជា កូន របស់ លោក ម៉ាថាធាស ដែ
ល ជា កូន របស់ លោក អេម៉ុស ដែល ជា កូ
ន របស់ លោក ណាអ៊ុម ដែល ជា កូន របស់
លោក អេសលី ដែល ជា កូន របស់ ណាក
26 អ្នក នោះ ជា កូន របស់ លោក ម៉ាត ដែល
ជា កូន របស់ លោក ម៉ាថាធាស ដែល ជា កូ
ន របស់ លោក សេមេ ដែល ជា កូន របស់
លោក យ៉ូសែប ដែល ជា កូន របស់ លោក យូ
ដា។
២៧ នោះ ជា កូន របស់ យ៉ូអាន់ ដែល ជា កូ
ន របស់ រេសា ដែល ជា កូន របស់ សូរ៉ូបាបិល
ដែល ជា កូន របស់ សាឡាធីអែល ដែល ជា កូ
ន នេរី
28 អ្នក នោះ ជា កូន របស់ លោក ម៉ិលគី ដែ
ល ជា កូន របស់ លោក Addi ដែល ជា កូន រ
បស់ លោក Cosam ដែល ជា កូន របស់ Elmodam
ដែល ជា កូន របស់ លោក Er
២៩ មួយ ណា ជា កូន របស់ លោក យ៉ូសេ ដែ
ល ជា កូន របស់ លោក អេលាស៊ើរ ដែល
ជា កូន របស់ លោក យ៉ូរីម ដែល ជា កូន រប
ស់ លោក ម៉ាថាត ដែល ជា កូន របស់ លេវី។
៣០ នោះ ជា កូន របស់ ស៊ីម្មាន ដែល ជា កូ
ន យូដា ដែល ជា កូន យ៉ូសែប ដែល ជា កូន
របស់ យ៉ូណាន ដែល ជា កូន អេលាគីម
៣១ អ្នក នោះ ជា កូន របស់ នាង មេលា ដែ
ល ជា កូន របស់ លោក មេណាន ដែល ជា
កូន របស់ លោក ម៉ាថាថា ដែល ជា កូន រប
ស់ ណាថាន ដែល ជា កូន របស់ ព្រះបាទ ដាវី
ឌ។
32 នោះ ជា កូន របស់ លោក អ៊ីសាយ ដែល
ជា កូន របស់ លោក អូបេដ ដែល ជា កូន រប
ស់ លោក ប៊ូអូស ដែល ជា កូន របស់ លោក
សាល់ម៉ូន ដែល ជា កូន របស់ លោក ណាសុន។
33 តើ មួយ ណា ជា កូន របស់ អមីណាដាប់ ដែ
ល ជា កូន របស់ អើរ៉ាម ដែល ជា កូន រប
ស់ អេរ៉ុម ដែល ជា កូន របស់ ផារេស ដែល
ជា កូន របស់ យូដា។
៣៤ ដែល ជា កូន របស់ យ៉ាកុប ដែល ជា កូ
ន របស់ អ៊ីសាក ដែល ជា កូន របស់ អ័ប្រាហាំ
ដែល ជា កូន របស់ ថារ៉ា ដែល ជា កូន រប
ស់ ណាឆរ។
35 ដែល ជា កូន របស់ លោក សារុច ដែល
ជា កូន របស់ លោក រ៉ាការ ដែល ជា កូន រប
ស់ លោក ផាលេក ដែល ជា កូន របស់ លោ
ក ហេប៊ើរ ដែល ជា កូន របស់ លោក សាឡា។
៣៦ នោះ ជា កូន របស់ កៃណាន ដែល ជា កូ
ន របស់ អើផាសាក់ ដែល ជា កូន របស់ សេម
ដែល ជា កូន របស់ ណូអេ ដែល ជា កូន រប
ស់ ឡាម៉េក
៣៧ ជា កូន របស់ ម៉ាធូសាឡា ដែល ជា កូន រ
បស់ ហេណុក ដែល ជា កូន របស់ យ៉ារេឌ ដែ
ល ជា កូន របស់ ម៉ាលេលេល ដែល ជា កូន
របស់ កៃណាន
៣៨ ដែល ជា កូន របស់ អេណុស ដែល ជា កូ
ន របស់ សេត ដែល ជា កូន របស់ អ័ដាម ដែ
ល ជា កូន របស់ ព្រះ។

ជំពូកទី 4

1 ហើយ ព្រះយេស៊ូវ បាន ពេញ ដោយ ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ បាន ត្រឡប់ ពី ទន្លេ យ័រដាន់ ហើយ ត្រូវបាន ព្រះវិញ្ញាណ ដឹកនាំ ទៅ ក្នុង ទីរហោស្ថាន
2 អារក្សបានល្បួងសែសិបថ្ងៃ។ នៅ គ្រា នោះ លោក មិន បាន បរិភោគ អ្វី សោះ ហើយ ពេល ដែល ពួក គេ ចប់ សព្វ គ្រប់ នោះ លោក ក៏ ស្រេក ឃ្លាន។
3 អារក្ស មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ «ប្រសិន បើ អ្នក ជា ព្រះ រាជបុត្រា នៃ ព្រះ សូម បង្គាប់ ថ្ម នេះ ឲ្យ ធ្វើ ជា អាហារ។
៤ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ទៅ គាត់ ថា៖ « មាន ចែង ទុក មក ថា អ្នក នោះ មិន ត្រូវ រស់ ដោយ អាហារ តែ ម្នាក់ ឯង ទេ គឺ រស់ ដោយ សារ គ្រប់ ទាំង ព្រះ បន្ទូល របស់ ព្រះ។
5 ហើយ អារក្ស បាន នាំ គាត់ ឡើង ទៅ លើ ភ្នំ ដ៏ ខ្ពស់ មួយ បង្ហាញ ដល់ គាត់ នូវ នគរ ទាំង អស់ នៃ ពិភពលោក ក្នុង ពេល មួយ ស្របក់។
៦ហើយ អារក្ស មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា គ្រប់ ទាំង អំណាច នេះ យើង នឹង ប្រគល់ ឲ្យ អ្នក និង សិរីល្អ នៃ ពួក គេ ដ្បិត វា ត្រូវ បាន ប្រគល់ មក ខ្ញុំ។ ហើយខ្ញុំនឹងអោយអ្នកណា។
៧ ដូច្នេះ បើ អ្នក ចង់ ថ្វាយបង្គំ ខ្ញុំ នោះ អ្នក ទាំង អស់ នឹង បាន ទៅ ជា របស់ អ្នក។
៨ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « សាតាំង អើយ ចូរ ថយ ទៅ ក្រោយ ខ្ញុំ ចុះ ដ្បិត មាន ចែង ទុក មក ថា អ្នក ត្រូវ ថ្វាយបង្គំ ព្រះ អម្ចាស់ ជា ព្រះ របស់ អ្នក ហើយ អ្នក ត្រូវ គោរព តែ វា ប៉ុណ្ណោះ។
៩ ហើយ គាត់ បាន នាំ គាត់ ទៅ ក្រុង យេរូសាឡឹម ហើយ ដាក់ គាត់ នៅ លើ កំពូល នៃ ព្រះវិហារ ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា បើ អ្នក ជា ព្រះរាជបុត្រា នៃ ព្រះ ចូរ ទម្លាក់ ខ្លួន ចេញ ពី ទី នោះ ទៅ
10 ដ្បិត មាន សេចក្តី ចែង ទុក មក ថា ទ្រង់ នឹង ឲ្យ ពួក ទេវតា របស់ ទ្រង់ ត្រួត លើ អ្នក ដើម្បី រក្សា អ្នក
11 ហើយ នៅ ក្នុង ដៃ របស់ គេ ពួក គេ នឹង ទ្រ អ្នក ក្រែង លោ អ្នក ដាល់ ជើង អ្នក ប៉ះ នឹង ថ្ម នៅ ពេល ណា មួយ។
12 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « មាន ប្រសាសន៍ ថា អ្នក មិន ត្រូវ ល្បួង ព្រះអម្ចាស់ ជា ព្រះ របស់ អ្នក ឡើយ។
១៣ហើយ កាល អារក្ស បាន បញ្ចប់ ការ ល្បួង អស់ ហើយ នោះ វា ក៏ ចាក ចេញ ពី វា មួយ រដូវ។
14 ព្រះយេស៊ូ យាង ត្រឡប់ ទៅ ស្រុក កាលីឡេ វិញ ដោយ ឫទ្ធានុភាព នៃ ព្រះវិញ្ញាណ ហើយ មាន កិត្តិនាម របស់ ព្រះអង្គ ចេញ ទៅ គ្រប់ តំបន់ ជុំវិញ។
១៥ ហើយ លោក បាន បង្រៀន នៅ ក្នុង សាលា ប្រជុំ របស់ ពួក គេ ដោយ បាន លើក តម្កើង ដល់ មនុស្ស ទាំង អស់។
16 លោក បាន មក ដល់ ភូមិ ណាសារ៉ែត ជា កន្លែង ដែល លោក បាន ចិញ្ចឹម ហើយ លោក ចូល ទៅ ក្នុង សាលា ប្រជុំ នៅ ថ្ងៃ សប្ប័ទ ហើយ ក្រោក ឈរ អាន តាម ទម្លាប់។
១៧ ហើយ សៀវភៅ របស់ ព្យាការី អេសាយ បាន ត្រូវ ប្រគល់ ទៅ គាត់។ ពេល គាត់ បើក សៀវភៅ គាត់ ឃើញ កន្លែង សរសេរ
១៨ហើយ ព្រះវិញ្ញាណ នៃ ព្រះ អម្ចាស់ សណ្ឋិត លើ ខ្ញុំ ពី ព្រោះ ទ្រង់ បាន ចាក់ ប្រេង តាំង ខ្ញុំ ឲ្យ ផ្សាយ ដំណឹង ល្អ ដល់ ជន ក្រីក្រ ទ្រង់ ចាត់ ខ្ញុំ ឲ្យ ទៅ ប្រោស អ្នក ដែល មាន ចិត្ត សង្រេង ផ្សាយ ដំណឹង អំពី ការ រំដោះ ពួក ឈ្លើយ ហើយ ឲ្យ មនុស្ស ខ្វាក់ មើល ឃើញ វិញ ដើម្បី រំដោះ អស់ អ្នក ដែល មាន របួស
19 ដើម្បី ផ្សព្វផ្សាយ ឆ្នាំ ដែល អាច ទទួល យក របស់ ព្រះអម្ចាស់ ។
20 រួច គាត់ បិទ សៀវភៅ ហើយ ប្រគល់ ទៅ អ្នក បម្រើ វិញ ហើយ អង្គុយ ចុះ។ ហើយ ភ្នែក របស់ អស់ អ្នក ដែល នៅ ក្នុង សាលា ប្រជុំ បាន សម្លឹង មើល គាត់។
21 ហើយ គាត់ ចាប់ ផ្តើម មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា ថ្ងៃ នេះ ហើយ ដែល បទ គម្ពីរ នេះ បាន សម្រេច ក្នុង ត្រចៀក អ្នក រាល់ គ្នា។

22 ហើយ អ្នក ទាំង អស់ គ្នា បាន ធ្វើ ជា ប
ន្ទាល់ ដល់ គាត់ ហើយ ងឿង ឆ្ងល់ ចំពោះ ពា
ក្យ ដ៏ សប្បុរស ដែល ចេញ ពី មាត់ គាត់។
គេ សួរ ថា៖ «នេះ មិន មែន ជា កូន របស់
យ៉ូសែប ទេ?
២៣ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក
គេ ថា៖ « អ្នក រាល់ គ្នា ប្រាកដ ជា នឹង និយា
យ មក ខ្ញុំ នូវ សុភាសិត នេះ ថា គ្រូពេទ្យ អើ
យ ចូរ ប្រោស ខ្លួន ឲ្យ ជា សិន។ អ្វី ដែល យើ
ង បាន ឮ បាន ធ្វើ នៅ ក្រុង កាពើណិម ចូរ
ធ្វើ នៅ ទី នេះ ក្នុង ប្រទេស របស់ អ្នក ផង
២៤ហើយ គាត់ បាន និយាយ ថា ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក
ជា ប្រាកដ ថា គ្មាន ហោរា ណា ត្រូវ បាន ទ
ទួល នៅ ក្នុង ប្រទេស របស់ គាត់ ឡើយ។
25 ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ពី ការ ពិត ថា មាន
ស្ត្រី មេម៉ាយ ជា ច្រើន នៅ ក្នុង ស្រុក អ៊ីស្រា
អែល នៅ ជំនាន់ អេលីយ៉ា ជា ពេល ដែល ស្ថា
នសួគ៌ បាន បិទ អស់ បី ឆ្នាំ ប្រាំមួយ ខែ ជា
គ្រា ដែល មាន ទុរ្ភិក្ស យ៉ាង ខ្លាំង នៅ ទូទាំ
ង ដែនដី
26 ប៉ុន្តែ គ្មាន អ្នក ណា ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម ពួ
ក គេ បាន ចាត់ អេលីយ៉ាស មក ឯ ក្រុង
សេរេបតា ជា ក្រុង ស៊ីដូន ឯ ស្ត្រី ដែល ជា
ស្ត្រី មេម៉ាយ។
២៧ ហើយ មនុស្ស ឃ្លង់ ជា ច្រើន នាក់ នៅ
ក្នុង ស្រុក អ៊ីស្រាអែល ក្នុង ជំនាន់ នៃ ព្យាកា
រី អេលីសេស។ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំនោមពួក
គេត្រូវបានសម្អាតទេ គឺបានសង្គ្រោះលោកណាម៉ាន់ ជាជ
នជាតិស៊ីរី។
28 ហើយ អ្នក ទាំង អស់ គ្នា នៅ ក្នុង សា
លា ប្រជុំ កាល បាន ឮ សេចក្តី ទាំង នេះ ក៏
មាន ចិត្ត ក្តៅ ក្រហាយ ជា ខ្លាំង
29 ហើយ បាន ក្រោក ឡើង ហើយ រុញ គាត់
ចេញ ពី ទីក្រុង ហើយ នាំ គាត់ ទៅ កាន់ ចិ
ញ្ចើម ភ្នំ ដែល ទីក្រុង របស់ ពួក គេ ត្រូវ បា
ន គេ សាង សង់ ដើម្បី ពួក គេ អាច នឹង ទ
ម្លាក់ គាត់ ចុះ ទៅ មុខ។
30 ប៉ុន្តែ គាត់ ដើរ កាត់ កណ្តាល ពួក គេ ទៅ
31 រួច ចុះ មក ក្រុង កាពើណិម ជា ក្រុង កាលី
ឡេ ហើយ បង្រៀន គេ នៅ ថ្ងៃ សប្ប័ទ។
៣២ ហើយ ពួក គេ ងឿង ឆ្ងល់ នឹង គោល ល
ទ្ធិ របស់ លោក ដ្បិត ពាក្យ របស់ លោក មា
ន អំណាច។
33 ហើយ នៅ ក្នុង សាលា ប្រជុំ មាន បុរស ម្នា
ក់ ដែល មាន វិញ្ញាណ របស់ អារក្ស ស្មោកគ្រោ
ក ហើយ ស្រែក យ៉ាង ខ្លាំង ថា
៣៤ ដោយ ពោល ថា ចូរ យើង នៅ តែ ម្នាក់
ឯង! តើ យើង មាន រឿង អ្វី នឹង លោក យេ
ស៊ូ ជា អ្នក ស្រុក ណាសារ៉ែត? តើអ្នកមកបំផ្លាញពួ
កយើងមែនទេ? ខ្ញុំស្គាល់អ្នកថាអ្នកជានរណា។ ព្រះដ៏បរិ
សុទ្ធនៃព្រះ។
35 ព្រះយេស៊ូ ស្តី បន្ទោស គាត់ ថា៖ « សូម រ
ក្សា សន្តិភាព ហើយ ចេញ ពី គាត់ ទៅ។ ពេ
ល អារក្ស បោះ គាត់ ទៅ កណ្តាល ហើយ
នោះ វា ក៏ ចេញ ពី គាត់ ហើយ មិន ធ្វើ បា
ប គាត់ ឡើយ។
36 គេ ងឿងឆ្ងល់ ជា ខ្លាំង ហើយ និយាយ គ្នា
ថា៖ «ពាក្យ នេះ មែន ទេ! ដ្បិត ទ្រង់ បញ្ជា វិញ្ញា
ណ អាក្រក់ ដោយ អំណាច និង អំណាច ហើយ
វា ចេញ មក។
៣៧ ហើយ កិត្តិនាម របស់ គាត់ បាន ចេញ
ទៅ គ្រប់ ទីកន្លែង នៃ ប្រទេស ជុំវិញ។
38 លោក ក៏ ក្រោក ចេញ ពី សាលា ប្រជុំ ចូ
ល ទៅ ផ្ទះ លោក ស៊ីម៉ូន។ ម្តាយ របស់ ស៊ីម៉ូ
ន ក៏ គ្រុន ខ្លាំង។ ហើយពួកគេបានអង្វរគាត់សម្រាប់
នាង។
39 ហើយគាត់បានឈរពីលើនាង ហើយបានស្តីបន្ទោស
គ្រុនក្តៅ។ វាបានចាកចេញពីនាងទៅ ហើយភ្លាមៗនោះ
នាងក្រោកឡើងបម្រើពួកគេ។
៤០ ឥឡូវ នេះ ពេល ថ្ងៃ លិច អស់ អ្នក ដែល
មាន ជំងឺ ផ្សេងៗ នាំ មក ឯ លោក។ ហើយគា
ត់បានដាក់ដៃលើពួកគេម្នាក់ៗ ហើយបានប្រោសពួកគេ។
41 អារក្ស ក៏ ចេញ ពី មនុស្ស ជា ច្រើន ដោ
យ ស្រែក ឡើង ថា ទ្រង់ ជា ព្រះ គ្រីស្ទ ជា
ព្រះរាជបុត្រា នៃ ព្រះ។ ហើយ ទ្រង់ បន្ទោស
គេ បាន បង្ខំ គេ មិន ឲ្យ និយាយ ឡើយ ដ្បិ
ត គេ ដឹង ថា ទ្រង់ ជា ព្រះគ្រីស្ទ។
42 លុះ ដល់ ថ្ងៃ លិច គាត់ ក៏ ចេញ ទៅ ឯ
ទី រហោស្ថាន ហើយ មនុស្ស តាម រក គាត់ ហើ
យ មក ឯ គាត់ ហើយ ឲ្យ គាត់ នៅ ជាប់ ដើ
ម្បី កុំ ឲ្យ គាត់ ចាក ចេញ ពី គេ។

43 ហើយ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា ខ្ញុំ ត្រូវ តែ ប្រកាស អំពី ព្រះ រាជ្យ នៃ
ព្រះ ដល់ ក្រុង ផ្សេង ទៀត ដែរ ព្រោះ ហេតុ
ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា ខ្ញុំ ត្រូវ ចាត់ ឲ្យ មក។
44 ហើយ គាត់ បាន ផ្សព្វផ្សាយ នៅ ក្នុង សា
លា ប្រជុំ នៃ ស្រុក កាលីឡេ។

ជំពូកទី 5

១ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា នៅ
ពេល ដែល ប្រជាជន បាន ដាក់ សម្ពាធ មក
លើ គាត់ ដើម្បី ស្តាប់ ព្រះបន្ទូល នៃ ព្រះ
នោះ គាត់ បាន ឈរ នៅ ក្បែរ បឹង កេនេសា
រ៉ែត
2 ហើយ បាន ឃើញ កប៉ាល់ ពីរ ឈរ នៅ មា
ត់ បឹង ប៉ុន្តែ អ្នក នេសាទ បាន ចេញ ពី ពួក
គេ ហើយ កំពុង បោក អួន របស់ ពួកគេ។
3 ហើយ គាត់ បាន ចូល ទៅ ក្នុង កប៉ាល់ មួ
យ ដែល ជា របស់ ស៊ីម៉ូន ហើយ បាន អធិស្ឋា
ន ឲ្យ គាត់ ដេញ ចេញ ពី ដី បន្តិច។ គាត់ក៏អ
ង្គុយចុះ ហើយបង្រៀនប្រជាជនចេញពីកប៉ាល់។
៤ឥឡូវ នេះ ពេល គាត់ បាន ចេញ ពី ការ និ
យាយ ហើយ គាត់ បាន និយាយ ទៅ កាន់ ស៊ី
ម៉ូន ថា ចូរ ទម្លាក់ អួន ទៅ ក្នុង ទី ជ្រៅ ហើ
យ ទម្លាក់ អួន របស់ អ្នក ចោល ទៅ។
៥ហើយ ស៊ីម៉ូន ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា៖ «លោក
គ្រូ យើង ខ្ញុំ បាន នឿយហត់ ពេញ មួយ យប់
ហើយ មិន បាន អ្វី សោះ។ ទោះ ជា យ៉ាង
ណា ក៏ ដោយ ខ្ញុំ នឹង ទម្លាក់ អួន តាម ពា
ក្យ របស់ លោក។
៦ ហើយ ពេល ដែល ពួក គេ បាន ធ្វើ ដូ
ច្នេះ ហើយ ពួក គេ បាន ដាក់ ត្រី យ៉ាង ច្រើ
ន សន្ធឹក ហើយ សំណាញ់ របស់ ពួក គេ ចា
ប់ ប្រេាំង។
៧ហើយ ពួក គេ បាន ហៅ ដៃ គូ របស់ ពួ
ក គេ ដែល នៅ ក្នុង សំពៅ ផ្សេង ទៀត
ឲ្យ មក ជួយ ពួក គេ។ ពួក គេ មក ពេញ សំ
ពៅ រហូត ដល់ លិច។
8 កាល ស៊ីម៉ូន ពេត្រុស ឃើញ ដូច្នោះ គាត់ ក៏
លុត ជង្គង់ ព្រះយេស៊ូ ដោយ មាន ព្រះបន្ទូល
ថា៖ «ចុះ ចេញ ពី ខ្ញុំ ទៅ! ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទូល
បង្គំជាមនុស្សមានបាប។
៩ ព្រោះ គាត់ ងឿង ឆ្ងល់ និង អស់ អ្នក ដែ
ល នៅ ជាមួយ នឹង ត្រី ដែល គេ ចាប់ បាន
១០ហើយ ក៏ ដូច្នោះ ដែរ យ៉ាកុប និង យ៉ូហាន
ជា កូន របស់ សេបេដេ ដែល ជា ដៃ គូ នឹង
ស៊ីម៉ូន។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅស៊ីម៉ូនថា៖ « កុំខ្លាច
អី! ចាប់ពីពេលនេះតទៅ អ្នកនឹងចាប់មនុស្ស។
១១ ហើយ កាល គេ នាំ សំពៅ មក ដល់ គោ
ក ហើយ គេ ក៏ បោះ បង់ ចោល ទាំង អស់
ហើយ ដើរ តាម លោក។
១២ ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា ពេ
ល គាត់ នៅ ក្នុង ទីក្រុង មួយ ឃើញ បុរស
ឃ្លង់ ម្នាក់ ឃើញ ព្រះយេស៊ូវ ក្រាប លើ ព្រះ
ភក្ត្រ ទ្រង់ ហើយ អង្វរ គាត់ ដោយ ពោល ថា
លោក ម្ចាស់ បើ ទ្រង់ សព្វ ព្រះហឫទ័យ ទ្រង់ នឹ
ង ធ្វើ ឲ្យ ទូលបង្គំ ជា ស្អាត បរិសុទ្ធ។
13 គាត់ ក៏ លើក ដៃ ទៅ ពាល់ គាត់ ដោយ និ
យាយ ថា ខ្ញុំ នឹង ធ្វើ ឲ្យ អ្នក បាន ស្អាត បរិ
សុទ្ធ។ រំពេចនោះ ជំងឺឃ្លង់ក៏ចេញពីគាត់ទៅ។
14 ហើយ គាត់ បាន បង្គាប់ គាត់ កុំ ឲ្យ ប្រា
ប់ អ្នក ណា ឡើយ ប៉ុន្តែ ត្រូវ ទៅ បង្ហាញ ខ្លួ
ន ដល់ សង្ឃ ហើយ ថ្វាយ ការ សម្អាត រប
ស់ អ្នក តាម ការ បង្គាប់ របស់ ម៉ូសេ ដើម្បី
ជា ទីបន្ទាល់ ដល់ ពួក គេ។
15 ប៉ុន្តែ កាន់ តែ ច្រើន ទៅ ទី នោះ កិត្តិនាម រ
បស់ ទ្រង់ បាន ទៅ ក្រៅ ប្រទេស ហើយ មនុ
ស្ស ជា ច្រើន បាន មក ជុំ គ្នា ដើម្បី ស្តាប់
ហើយ ដើម្បី ឲ្យ ទ្រង់ ប្រោស ឲ្យ ជា ពី ជំ
ងឺ របស់ ពួក គេ។
16 ហើយ គាត់ បាន ដក ខ្លួន ទៅ ក្នុង ទីរហោ
ស្ថាន ហើយ អធិស្ឋាន។
១៧ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា
នៅ ថ្ងៃ មួយ នៅ ពេល ដែល លោក កំពុង ប
ង្រៀន មាន ពួក ផារិស៊ី និង បណ្ឌិត ច្បាប់ អង្គុ
យ នៅ ក្បែរ ដែល ចេញ ពី គ្រប់ ក្រុង នៃ
ស្រុក កាលីឡេ និង ស្រុក យូដា និង ក្រុង យេរូ
សាឡឹម។ មានវត្តមានដើម្បីព្យាបាលពួកគេ។
១៨ហើយ មើល ចុះ បុរស បាន យក បុរស ពិកា
រ ម្នាក់ មក ដាក់ លើ គ្រែ ហើយ ពួក គេ រ

ក មធ្យោបាយ នាំ គាត់ ចូល ហើយ ដាក់ គា
ត់ នៅ ចំពោះ មុខ គាត់។
១៩ហើយ កាល គេ រក មិន ឃើញ ដោយ របៀ
ប ណា ដែល ពួក គេ អាច នាំ ទ្រង់ ចូល
ទៅ ដោយ ហ្វូង មនុស្ស នោះ គេ ក៏ ឡើង
ទៅ លើ ដំបូល ផ្ទះ ហើយ ឲ្យ គាត់ ចុះ ក្រោ
ម ក្បឿង ជាមួយ នឹង សាឡុង នៅ កណ្ដាល
មុខ ព្រះ យេស៊ូ។
20 ពេល គាត់ ឃើញ ជំនឿ របស់ គេ គាត់ ក៏
មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ « លោក អើយ អំ
ពើ បាប របស់ អ្នក បាន អត់ ទោស ឲ្យ អ្ន
ក ហើយ។
21 ហើយ ពួក អាចារ្យ និង ពួក ផារិស៊ី ចាប់ ផ្តើ
ម វែកញែក ថា៖ «តើ អ្នក នេះ ជា អ្នក ណា
ដែល និយាយ ពាក្យ ប្រមាថ? តើ អ្នក ណា អា
ច អត់ ទោស បាប បានប៉ុន្តែ មាន តែ ព្រះ?
22 ប៉ុន្តែ កាល ព្រះយេស៊ូ ជ្រាប គំនិត របស់ ពួ
ក គេ ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «តើ
អ្នក រាល់ គ្នា មាន ហេតុផល អ្វី?
23 បើនិយាយស្រួលជាង អំពើបាបរបស់អ្នកបានអត់ទោ
សឱ្យអ្នកហើយ។ ឬនិយាយថា ក្រោកឡើងដើរ?
២៤ប៉ុន្តែ ដើម្បី ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ដឹង ថា
បុត្រ មនុស្ស មាន អំណាច នៅ លើ ផែនដី
ដើម្បី អត់ទោស អំពើ បាប (លោក បាន មាន
ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់ អ្នក ជំងឺ ខ្វិន) ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្ន
ក ថា ចូរ ក្រោក ឡើង ហើយ យក កៅអី រប
ស់ អ្នក ទៅ ផ្ទះ របស់ អ្នក។
25 ហើយ ភ្លាម នោះ គាត់ បាន ក្រោក ឡើង
នៅ ចំពោះ មុខ ពួក គេ, ហើយ យក កន្លែង
ដែល គាត់ បាន ដាក់ នោះ ចេញ ទៅ ផ្ទះ រ
បស់ គាត់ ផ្ទាល់, លើក តម្កើង ព្រះ.
26 ហើយ គេ ទាំង អស់ គ្នា ងឿង ឆ្ងល់ ជា
ខ្លាំង ហើយ លើក តម្កើង ព្រះ ហើយ ភ័យ ខ្លា
ច ពេញ ដោយ ពាក្យ ថា យើង បាន ឃើញ
រឿង ចម្លែក ពី ថ្ងៃ នេះ
27 បន្ទាប់ មក គាត់ ក៏ ចេញ ទៅ ឃើញ អ្នក ទា
រ ពន្ធ ម្នាក់ ឈ្មោះ លេវី កំពុង អង្គុយ នៅ ក
ន្លែង ទទួល ទំនៀម ទម្លាប់ គាត់ ក៏ មាន ប្រសា
សន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ « មក តាម ខ្ញុំ!
28 ហើយ គាត់ បាន ចាក ចេញ ពី ទាំង អ
ស់ , ក្រោក ឡើង ទៅ តាម គាត់ ។
29 លេវី បាន ធ្វើ ពិធី ជប់លៀង ដ៏ ធំ មួយ
នៅ ក្នុង ផ្ទះ របស់ គាត់ ហើយ មាន អ្នក ទា
រ ពន្ធ ជា ច្រើន និង អ្នក ឯ ទៀត មក អង្គុ
យ ជា មួយ នឹង គេ។
30 ប៉ុន្តែ ពួក អាចារ្យ និង ពួក ផារិស៊ី របស់ ពួ
ក គេ បាន រអ៊ូរទាំ ទាស់ នឹង ពួក សិស្ស រប
ស់ លោក ថា៖ «ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក រាល់
គ្នា បរិភោគ ជា មួយ នឹង អ្នក ទារ ពន្ធ និង
មនុស្ស មាន បាប?
31 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « អ្ន
ក ទាំង នោះ មិន ត្រូវ ការ គ្រូ ពេទ្យ ទេ។ ប៉ុ
ន្តែពួកគេឈឺ។
៣២ ខ្ញុំ មក មិន មែន ដើម្បី ហៅ មនុស្ស សុច
រិត ទេ គឺ មក ដើម្បី ហៅ មនុស្ស មាន បាប
ឲ្យ ប្រែ ចិត្ត។
33 ហើយ ពួក គេ បាន និយាយ ទៅ កាន់ គា
ត់ ថា ហេតុ អ្វី បាន ជា ពួក សិស្ស របស់ យ៉ូ
ហាន តម ជា ញឹក ញាប់ ហើយ ធ្វើ ការ អធិ
ស្ឋាន ហើយ ពួក សិស្ស របស់ ពួក ផារិស៊ី ក៏
ដូច គ្នា ដែរ? ប៉ុន្តែអ្នកញុំានិងផឹក?
34 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «
តើ អ្នក អាច ធ្វើ ឲ្យ កូន ក្រមុំ តម អាហារ
ពេល កូន កំលោះ នៅ ជាមួយ បាន ទេ?
35 ប៉ុន្តែ ថ្ងៃ នឹង មក ដល់ ពេល ដែល កូន កំ
លោះ ត្រូវ ដក ចេញ ពី ពួក គេ ហើយ បន្ទា
ប់ មក ពួក គេ នឹង តម នៅ ថ្ងៃ នោះ។
៣៦ហើយ លោក ក៏ មាន ប្រសាសន៍ ជា ពា
ក្យ ប្រស្នា មួយ ដល់ ពួក គេ; គ្មាន អ្នក
ណា យក សម្លៀក បំពាក់ ថ្មី លើ ចាស់ ឡើ
យ។ បើ មិន ដូច្នោះ ទេ ទាំង អ្នក ថ្មី ជួល ហើ
យ របស់ ដែល យក ចេញ ពី ថ្មី មិន ស្រប
តាម របស់ ចាស់ ទេ។
៣៧ ហើយ គ្មាន អ្នក ណា ដាក់ ស្រា ថ្មី ចូ
ល ក្នុង ដប ចាស់ ឡើយ បើ មិន ដូច្នេះ ទេ
ស្រា ថ្មី នឹង ផ្ទុះ ពេញ ដប ហើយ ត្រូវ កំពប់
ហើយ ដប នឹង ត្រូវ វិនាស។
38 ប៉ុន្តែត្រូវដាក់ស្រាថ្មីចូលក្នុងដបថ្មី។ ហើយទាំងពីរត្រូវ
បានរក្សាទុក។
39 គ្មាន អ្នក ណា ដែល ផឹក ស្រា ចាស់ ភ្លា
ម ៗ ក៏ ចង់ បាន ថ្មី ដែរ ព្រោះ គាត់ ថា
ស្រា ចាស់ ល្អ ជាង។

ជំពូកទី 6

១ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា នៅ
ថ្ងៃ សប្ប័ទ ទីពីរ បន្ទាប់ ពី ថ្ងៃ ទី មួយ លោក
បាន ដើរ កាត់ វាល ពោត។ ពួក សិស្ស ក៏
បោច ត្រចៀក ពោត ហើយ បរិភោគ ទាំង ត្រដុ
ស ដៃ។
2 មាន ពួក ផារិស៊ី ខ្លះ និយាយ ទៅ ពួក គេ
ថា៖ «ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក រាល់ គ្នា ធ្វើ កា
រ ដែល គ្មាន ច្បាប់ ធ្វើ នៅ ថ្ងៃ សប្ប័ទ?
3 ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបទៅគេវិញថា៖ « តើអ្នករា
ល់គ្នាមិនធ្លាប់អានរឿងនេះច្រើនទេ ឬអ្វីដែលព្រះបាទដាវី
ឌបានធ្វើ នៅពេលព្រះអង្គឃ្លាន និងអ្នកដែលនៅជាមួយ
ព្រះអង្គ។
៤ គាត់បានចូលទៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយ
យកនំប៉័ងមកបរិភោគ ហើយប្រគល់ឱ្យអ្នកដែលនៅជាមួ
យគាត់។ អ្វី ដែល មិន អនុញ្ញាត ឲ្យ បរិភោគ
គឺ សម្រាប់ តែ សង្ឃ?
៥ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា កូន មនុស្ស ក៏ ជា ព្រះអម្ចាស់ នៃ ថ្ងៃ ស
ប្ប័ទ ដែរ។
៦ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា នៅ
ថ្ងៃ សប្ប័ទ មួយ ទៀត លោក បាន ចូល ទៅ
ក្នុង សាលា ប្រជុំ ហើយ បាន បង្រៀន ហើយ មា
ន បុរស ម្នាក់ ដែល ដៃ ស្ដាំ ស្វិត។
៧ហើយ ពួក អាចារ្យ និង ពួក ខាង គណៈផារីស៊ី បាន មើ
ល គាត់ ថា តើ គាត់ នឹង ជា សះស្បើយ នៅ ថ្ងៃ សប្ប័ទ ឬ
ទេ? ដើម្បី ឲ្យ គេ រក ឃើញ ការ ចោទ ប្រកា
ន់ គាត់។
៨ ប៉ុន្តែ លោក ជ្រាប ពី គំនិត របស់ ពួក គេ ហើ
យ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់ បុរស ដែល មា
ន ដៃ ស្វិត ថា ចូរ ក្រោក ឡើង ហើយ ឈរ
នៅ កណ្ដាល ហើយគាត់បានក្រោកឈរឡើង។
9 បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ « ខ្ញុំនឹង
សួរអ្នករឿងមួយ។ តើ ថ្ងៃ សប្ប័ទ មាន ច្បាប់
ធ្វើ ល្អ ឬ ធ្វើ អាក្រក់? ដើម្បីសង្គ្រោះជីវិត ឬបំផ្លាញវា?
១០ ហើយ សម្លឹង មើល ជុំវិញ ពួកគេ ទាំង អ
ស់ នោះ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ បុរស
នោះ ថា ចូរ លាត ដៃ ឡើង។ ហើយគាត់បានធ្វើដូ
ច្នេះ: ហើយដៃរបស់គាត់ត្រូវបានស្តារឡើងវិញដូចផ្សេង
ទៀត។
11 ហើយ ពួក គេ ពោរពេញ ទៅ ដោយ ការ
ឆ្កួត; ហើយ និយាយ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក អំ
ពី អ្វី ដែល គេ អាច នឹង ធ្វើ ចំពោះ ព្រះ
យេស៊ូ។
១២ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា
នៅ គ្រា នោះ លោក បាន ចេញ ទៅ លើ
ភ្នំ មួយ ដើម្បី អធិស្ឋាន ហើយ បន្ត អធិស្ឋាន ដ
ល់ ព្រះ ពេញ មួយ យប់។
១៣ លុះ ដល់ ថ្ងៃ ហើយ ទ្រង់ ហៅ ពួក សិ
ស្ស មក ឯ ទ្រង់ ហើយ ទ្រង់ រើស ដប់ពីរ នា
ក់ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ ដែល ទ្រង់ ដាក់
ឈ្មោះ ថា សាវ័ក។
14 ស៊ីម៉ូន (ដែលគាត់ដាក់ឈ្មោះពេត្រុស) និងអនទ្រេជាប្អូ
នរបស់គាត់ យ៉ាកុប និងយ៉ូហាន ភីលីព និងបាថូឡូមេ
15 ម៉ាថាយ និង ថូម៉ាស, យ៉ាកុប ជា កូន របស់ លោ
ក អាល់ផាយ និង ស៊ីម៉ូន ហៅ សេឡូត
១៦ ហើយ យូដាស ជា ប្អូន របស់ យ៉ាកុប និង
យូដាស អ៊ីស្ការីយ៉ុត ដែល ជា អ្នក ក្បត់ ដែរ។
17 ព្រះអង្គ យាង ចុះ មក ជា មួយ នឹង គេ
ឈរ នៅ វាល ទំនាប និង ក្រុម សិស្ស របស់
ព្រះអង្គ និង ប្រជាជន ដ៏ ច្រើន កុះករ ពី ស្រុ
ក យូដា និង ក្រុង យេរូសាឡឹម ទាំង មូល និង
ពី ឆ្នេរ សមុទ្រ ក្រុង ទីរ៉ុស និង ក្រុង ស៊ីដូន ដែ
ល មក ស្ដាប់ ព្រះអង្គ។ និងដើម្បីបានជាសះស្បើយ
ពីជំងឺរបស់ពួកគេ;
18 ហើយ ពួក អ្នក ដែល មាន វិញ្ញាណ មិន ប
រិសុទ្ធ ហើយ ពួក គេ បាន ជា សះ ស្បើយ។
១៩ហើយ ហ្វូង មនុស្ស ទាំង មូល បាន ស្វែ
ង រក ពាល់ គាត់ ត្បិត មាន គុណធម៌ ចេញ
ពី គាត់ ហើយ បាន ប្រោស ពួក គេ ទាំង អ
ស់ គ្នា។
20 ព្រះអង្គ ងើប មុខ មើល ពួក សិស្ស ហើយ
មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « អ្នក រាល់ គ្នា ជា អ្នក
ក្រ អើយ សូម ពរ ចុះ ដ្បិត អ្នក រាល់ គ្នា ជា
ព្រះ រាជ្យ របស់ ព្រះ»។
21 អ្នក រាល់ គ្នា ដែល ស្រេក ឃ្លាន ឥឡូវ
នេះ មាន សុភមង្គល ហើយ ដ្បិត អ្នក រាល់
គ្នា នឹង បាន ឆ្អែត។ អ្នក រាល់ គ្នា យំ ឥឡូវ
នេះ មាន សុភមង្គល ហើយ ដ្បិត អ្នក រាល់
គ្នា នឹង សើច។

22 អ្នកមានពរហើយ នៅពេលដែលមនុស្សនឹងស្អប់អ្នក
ហើយនៅពេលដែលគេនឹងបំបែកអ្នកចេញពីក្រុមរបស់ពួ
កគេ ហើយនឹងស្តីបន្ទោសអ្នក ហើយបណ្តេញឈ្មោះរប
ស់អ្នកចេញជាអំពើអាក្រក់ ព្រោះតែកូនមនុស្ស។
23 ចូរអរសប្បាយនៅថ្ងៃនោះ ហើយលោតឡើងដោយ
សេចក្តីអំណរ ដ្បិតមើលចុះ រង្វាន់របស់អ្នកគឺអស្ចារ្យណា
ស់នៅស្ថានសួគ៌ ដ្បិតបុព្វបុរសរបស់ពួកគេបានធ្វើចំពោះ
ហោរាតាមរបៀបដូចគ្នា។
២៤ ប៉ុន្តែ វេទនា ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា ដែល
ជា អ្នក មាន! ដ្បិត អ្នក រាល់ គ្នា បាន ទទួ
ល ការ លួង លោម របស់ អ្នក។
២៥ អ្នក ដែល ឆ្អែត ហើយ! អ្នករាល់គ្នានឹងស្រេកឃ្លា
ន។ វេទនា ដល់ អ្នក ដែល សើច ឥឡូវ នេះ!
ដ្បិតអ្នករាល់គ្នានឹងកាន់ទុក្ខ ហើយយំ។
26 វេទនា ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា ពេល មនុស្ស ទាំ
ង អស់ នឹង និយាយ ល្អ ពី អ្នក! ដូនតារបស់ពួ
កគេបានធ្វើចំពោះព្យាការីក្លែងក្លាយ។
២៧ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ដែល ឮ ថា
ចូរ ស្រឡាញ់ ខ្មាំង សត្រូវ របស់ អ្នក ចូរ ធ្វើ
ល្អ ចំពោះ អ្នក ដែល ស្អប់ អ្នក
28 សូម ប្រទាន ពរ ដល់ អ្នក ណា ដែល ដា
ក់ បណ្តាសា អ្នក ហើយ អធិស្ឋាន ឲ្យ អ្នក ដែ
ល ប្រើ អ្នក យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ។
២៩ហើយ អ្នក ណា ដែល វាយ អ្នក លើ ថ្ពា
ល់ ម្ខាង ក៏ ថ្វាយ ម្ខាង ទៀត ដល់ អ្នក ដែរ។
អ្នក ដែល យក អាវ របស់ អ្នក ទៅ ក៏ ហា
ម មិន អោយ យក អាវ របស់ អ្នក ដែរ។
30 ចូរ ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា ដែល សុំ ពី អ្នក ហើ
យ អ្នក ណា ដែល ដក យក របស់ អ្នក
ទៅ កុំ សួរ គេ ទៀត ឡើយ។
31 ហើយ ដូច ដែល អ្នក ចង់ ឲ្យ មនុស្ស
ធ្វើ ចំពោះ អ្នក អ្នក ក៏ ធ្វើ ចំពោះ ពួកគេ ដូច
គ្នា ដែរ។
៣២ ព្រោះ បើ អ្នក រាល់ គ្នា ស្រឡាញ់ អ្នក
ដែល ស្រឡាញ់ អ្នក តើ អ្នក រាល់ គ្នា មាន គុ
ណ អ្វី? មនុស្សមានបាបក៏ស្រឡាញ់អ្នកដែលស្រឡាញ់
ពួកគេដែរ។
៣៣ហើយ ប្រសិន បើ អ្នក រាល់ គ្នា ធ្វើ ល្អ
ចំពោះ អ្នក ដែល ធ្វើ ល្អ ចំពោះ អ្នក តើ អ្ន
ក មាន គុណ អ្វី? មនុស្សមានបាបក៏ធ្វើដូចគ្នាដែរ។
៣៤ហើយ ប្រសិន បើ អ្នក ខ្ចី ដល់ អ្នក ដែ
ល អ្នក សង្ឃឹម ថា នឹង ទទួល បាន តើ អ្នក
មាន គុណ អ្វី? មនុស្សមានបាបក៏អោយមនុស្សមានបា
បអោយខ្ចីដែរ ដើម្បីទទួលមកវិញ។
35 ប៉ុន្តែ ចូរ ស្រឡាញ់ ខ្មាំង សត្រូវ របស់ អ្នក
ហើយ ប្រព្រឹត្ត ល្អ ហើយ ឲ្យ ខ្ចី ដោយ សង្ឃឹម
ថា នឹង គ្មាន អ្វី ទៀត ឡើយ។ រង្វាន់ របស់ អ្ន
ក នឹង ធំ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង បាន
ជា កូន របស់ ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់ ខ្ពស់ បំផុត ដ្បិត
គាត់ មាន ចិត្ត សប្បុរស ចំពោះ អ្នក មិន ដឹ
ង គុណ និង ចំពោះ អំពើ អាក្រក់។
៣៦ ដូច្នេះ ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា មាន សេចក្តី មេ
ត្តា ករុណា ដូច ជា បិតា របស់ អ្នក ក៏ មាន
ចិត្ត មេត្តា ដែរ។
37 កុំ វិនិច្ឆ័យ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង មិន ត្រូ
វ កាត់ ទោស ឡើយ ចូរ កុំ ថ្កោល ទោស ហើ
យ អ្នក នឹង មិន ត្រូវ បាន គេ ថ្កោល ទោ
ស ឡើយ អត់ ទោស ហើយ អ្នក នឹង បាន អ
ត់ ទោស
៣៨ ចូរ ឲ្យ នោះ វា នឹង ត្រូវ បាន ឲ្យ ដល់
អ្នក; មាឃាទល្អ សង្កត់ចុះ ហើយអង្រួនគ្នា ហើយរត់មក
លើ នោះមនុស្សទាំងឡាយនឹងចូលទៅក្នុងទ្រូងរបស់អ្នក
។ ដ្បិត ដោយ រង្វាស់ ដូច គ្នា ដែល អ្នក បា
ន ជួប ជា មួយ វា នឹង ត្រូវ វាស់ ដល់ អ្នក
ម្តង ទៀត។
39 ហើយ ទ្រង់ មាន បន្ទូល ជា ប្រស្នា មួយ ដ
ល់ ពួក គេ ថា តើ មនុស្ស ខ្វាក់ អាច ដឹក
នាំ មនុស្ស ខ្វាក់ បាន ឬ? តើ អ្នក ទាំង ពីរ មិ
ន ធ្លាក់ ក្នុង ប្រឡាយ ទេ ឬ?
៤០ សិស្ស មិន លើស ម្ចាស់ ឡើយ ប៉ុន្តែ អ្នក
ណា ដែល ល្អ ឥត ខ្ចោះ នឹង បាន ដូច ម្ចា
ស់ ខ្លួន។
៤១ហើយ ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក មើល ឃើ
ញ រុយ ដែល នៅ ក្នុង ភ្នែក បង ប្អូន រប
ស់ អ្នក ប៉ុន្តែ មិន បាន យល់ ឃើញ ធ្នឹម ដែ
ល នៅ ក្នុង ភ្នែក របស់ អ្នក ផ្ទាល់?
42 យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ តើ អ្នក អាច និយា
យ ទៅ កាន់ បង ប្រុស របស់ អ្នក ថា បងប្អូ
ន អើយ សូម ឲ្យ ខ្ញុំ ដក ស្នាម ឆ្កូត ដែល
នៅ ក្នុង ភ្នែក របស់ អ្នក ចេញ នៅ ពេល ដែ
ល អ្នក មិន ឃើញ ធ្នឹម ដែល នៅ ក្នុង ភ្នែ

ក របស់ អ្នក ផ្ទាល់? អ្នក ជា មនុស្ស មាន ពុ
ត អើយ ចូរ បោះ ធ្នឹម ចេញ ពី ភ្នែក របស់ អ្ន
ក ជា មុន សិន នោះ អ្នក នឹង ឃើញ ច្បាស់
ដើម្បី ដក ស្នាម ប្រឡាក់ ដែល នៅ ក្នុង ភ្នែ
ក បង ប្អូន ចេញ។
៤៣ត្បិត ដើម ឈើ ល្អ មិន បង្កើត ផល ខូ
ច ឡើយ។ ដើម ឈើ ពុក រលួយ ក៏ មិន ផ្ត
ល់ ផ្លែ ល្អ ដែរ។
44 ព្រោះ គ្រប់ ដើម ឈើ ស្គាល់ ដោយ ផ្លែ រ
បស់ ខ្លួន។ ពី ព្រោះ បន្លា មនុស្ស មិន ប្រមូល
ផ្លែ ឧទុម្ពរ ហើយ ក៏ មិន ប្រមូល ផ្លែ ទំពាំងបា
យជូរ ដែរ។
45 មនុស្សល្អដែលចេញពីកំណប់ល្អនៃចិត្ត នោះនឹងនាំម
កនូវរបស់ល្អ មនុស្ស អាក្រក់ ចេញ ពី កំណប់ អា
ក្រក់ ក្នុង ចិត្ត របស់ ខ្លួន នាំ មក នូវ អំពើ អា
ក្រក់ ព្រោះ មាត់ គេ និយាយ ចេញ ពី ចិត្ត។
៤៦ហើយ ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក រាល់ គ្នា
ហៅ ខ្ញុំ ថា ព្រះ អម្ចាស់ ព្រះ អម្ចាស់ ហើយ មិ
ន និយាយ អ្វី ដែល ខ្ញុំ និយាយ?
47 អ្នក ណា ដែល មក រក ខ្ញុំ ហើយ ស្តាប់ ពា
ក្យ ខ្ញុំ ហើយ ប្រព្រឹត្ត តាម នោះ ខ្ញុំ នឹង បង្ហា
ញ អ្នក រាល់ គ្នា ឲ្យ ឃើញ ថា អ្នក នោះ ដូ
ច ជា នរណា៖
48 គាត់ ប្រៀប ដូច ជា អ្នក សង់ ផ្ទះ ហើយ ជី
ក ជ្រៅ ហើយ ចាក់ គ្រឹះ លើ ថ្ម លុះ ទឹក ជំន
ន់ ឡើង ទឹក ក៏ វាយ យ៉ាង ខ្លាំង មក លើ
ផ្ទះ នោះ ហើយ មិន អាច ញ័រ បាន ឡើយ ដ្បិ
ត វា ត្រូវ បាន សង់ នៅ លើ ថ្ម.
៤៩ ប៉ុន្តែ អ្នក ណា ដែល ស្តាប់ ហើយ មិន
ធ្វើ នោះ ប្រៀប ដូច ជា មនុស្ស ដែល គ្មាន
គ្រឹះ បាន សង់ ផ្ទះ នៅ លើ ផែនដី។ ទឹកទន្លេ
បានវាយលុកយ៉ាងខ្លាំង ហើយភ្លាមៗនោះក៏ធ្លាក់ចុះមក។
ហើយការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃផ្ទះនោះធំណាស់។

ជំពូកទី 7

១ ពេល លោក បាន បញ្ចប់ ពាក្យ ទាំង ប៉ុន្មា
ន របស់ លោក នៅ ចំពោះ មុខ ប្រជាជន ហើ
យ លោក ក៏ ចូល ទៅ ក្នុង ក្រុង កាពើណិម។
២ ហើយ អ្នក បម្រើ របស់ នាយ ទាហាន ម្នាក់
ដែល ជា ទី ស្រឡាញ់ របស់ គាត់ បាន ឈឺ
ហើយ ត្រៀម ខ្លួន ស្លាប់។
៣ ហើយ ពេល គាត់ ឮ អំពី ព្រះយេស៊ូវ គាត់
ក៏ ចាត់ ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ នៃ សាសន៍ យូដា
ទៅ រក ទ្រង់ ដោយ អង្វរ ទ្រង់ ឲ្យ មក ប្រោ
ស អ្នក បម្រើ ទ្រង់ ឲ្យ ជា។
4 កាល មក ដល់ ព្រះយេស៊ូ គេ អង្វរ ទ្រង់ ភ្លា
ម ថា ទ្រង់ សម នឹង អ្នក ណា ដែល ទ្រង់
ធ្វើ ដូច្នេះ
៥ ព្រោះ គាត់ ស្រឡាញ់ ជាតិ សាសន៍ របស់
យើង ហើយ គាត់ បាន សង់ សាលា ប្រជុំ ដ
ល់ យើង។
6 ពេល នោះ ព្រះយេស៊ូ យាង ទៅ ជា មួយ នឹ
ង គេ។ ពេល គាត់ នៅ មិន ឆ្ងាយ ប៉ុន្មាន ពី
ផ្ទះ នាយ ទាហាន ក៏ ចាត់ មិត្ត ភក្តិ ទៅ ប្រា
ប់ គាត់ ថា៖ «លោក ម្ចាស់ អើយ សូម កុំ រំខា
ន ខ្លួន ឯង ឡើយ ដ្បិត ខ្ញុំ មិន សម នឹង អ្ន
ក ចូល ក្រោម ដំបូល ផ្ទះ របស់ ខ្ញុំ ទេ។
៧ ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ មិន បាន គិត ថា ខ្លួន
ខ្ញុំ សម នឹង មក រក អ្នក ឡើយ ប៉ុន្តែ និយា
យ ដោយ ពាក្យ មួយ ម៉ាត់ នោះ អ្នក បម្រើ រ
បស់ យើង នឹង បាន ជា ជា មិន ខាន។
៨ត្បិត ខ្ញុំ ក៏ ជា មនុស្ស ដែល ត្រូវ បាន ដា
ក់ ឲ្យ នៅ ក្រោម អំណាច មាន ទាហាន នៅ
ពី ក្រោម ខ្ញុំ ហើយ ខ្ញុំ ប្រាប់ ម្នាក់ ថា ចូរ ទៅ
ហើយ គាត់ ក៏ ទៅ។ ហើយម្នាក់ទៀតមក ហើយគា
ត់ក៏មក។ ហើយ អ្នក បម្រើ របស់ ខ្ញុំ អើយ ចូរ
ធ្វើ ដូច្នេះ ហើយ គាត់ ក៏ ធ្វើ។
9 កាល ព្រះយេស៊ូ បាន ឮ សេចក្តី ទាំង នេះ
ហើយ នោះ ទ្រង់ ងឿង ឆ្ងល់ ជា ខ្លាំង ហើយ
បែរ ទ្រង់ ទៅ ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ កា
ន់ មនុស្ស ដែល ដើរ តាម ទ្រង់ ថា ខ្ញុំ ប្រាប់
អ្នក រាល់ គ្នា ថា ខ្ញុំ មិន បាន រក ឃើញ សេ
ចក្តី ជំនឿ ដ៏ អស្ចារ្យ នោះ ទេ មិនមែន ក្នុង
សាសន៍ អ៊ីស្រាអែល ទេ។
10 ហើយ ពួក អ្នក ដែល ត្រូវ ចាត់ ឲ្យ ត្រឡ
ប់ ទៅ ផ្ទះ វិញ ឃើញ អ្នក បម្រើ នោះ ឈឺ
ពេញ ខ្លួន។
១១ ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា
ថ្ងៃ បន្ទាប់ មក លោក បាន ទៅ ក្រុង មូ

យ ឈ្មោះ ណាអ៊ីន។ សិស្ស របស់ ព្រះអង្គ ជា
ច្រើន បាន ទៅ ជា មួយ ព្រះអង្គ និង មាន ម
នុស្ស ជា ច្រើន។
១២ ឥឡូវ នេះ ពេល គាត់ ចូល មក ជិត ខ្លោ
ង ទ្វារ ទីក្រុង មើល ចុះ មាន បុរស ម្នាក់ បា
ន យក សព ចេញ ជា កូន ប្រុស តែ មួយ រ
បស់ ម្ដាយ គាត់ ហើយ គាត់ ជា ស្ត្រី មេម៉ាយ
ហើយ មាន មនុស្ស ជា ច្រើន នៅ ក្នុង ទីក្រុ
ង នៅ ជាមួយ។
១៣ ហើយ កាល ព្រះ អម្ចាស់ ទត ឃើញ នាង
នោះ ទ្រង់ មាន ព្រះហឫទ័យ អាណិត អាសូរ
ដល់ នាង ហើយ មាន បន្ទូល ទៅ នាង ថា៖ «
កុំ យំ!
14 គាត់ បាន មក ពាល់ ដើម ប៊ីចេង ហើយ អ្ន
ក ដែល សម្រាល គាត់ ក៏ ឈរ ស្ងៀម។ គា
ត់ មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ « កូន អើយ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្ន
ក ថា ចូរ ក្រោក ឡើង!
១៥ ហើយ អ្នក ដែល ស្លាប់ ក៏ ក្រោក ឡើង
ហើយ ចាប់ ផ្ដើម និយាយ។ ហើយ គាត់ បាន
ប្រគល់ គាត់ ទៅ ម្ដាយ របស់ គាត់ ។
16 ហើយ មាន ការ ភ័យ ខ្លាច ដល់ គ្រប់ គ្នា
ហើយ ពួក គេ បាន លើក តម្កើង ព្រះ ដោយ
ពោល ថា មាន ហោរា ដ៏ អស្ចារ្យ បាន រស់
ឡើង នៅ ក្នុង ចំណោម យើង ហើយព្រះជាម្ចាស់
បានយាងមកសួរសុខទុក្ខរាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។
១៧ ហើយ ពាក្យ ចចាមអារ៉ាម អំពី លោក
នេះ បាន ឮ ពេញ ស្រុក យូដា និង ទូទាំង តំ
បន់ ជុំវិញ។
18 ហើយ ពួក សិស្ស របស់ លោក យ៉ូហាន បា
ន បង្ហាញ លោក អំពី ការ ទាំង អស់ នេះ ។
19 លោក យ៉ូហាន ហៅ អ្នក កាន់ តាម លោ
ក ពីរ នាក់ ឲ្យ ទៅ ឯ លោក យេស៊ូ ដោយ
សួរ ថា៖ «តើ អ្នក ជា អ្នក ដែល គួរ មក ឬ?
ឬយើងរកមើលមួយផ្សេងទៀត?
20 ពេល បុរស ទាំង នោះ ចូល មក គាល់ ទ្រ
ង់ គេ សួរ ថា លោក យ៉ូហាន បាទីស្ដ បាន ចា
ត់ យើង ខ្ញុំ ឲ្យ មក ឯ លោក ដោយ សួរ ថា
តើ អ្នក ជា អ្នក ដែល គួរ មក ឬ? ឬយើងរក
មើលមួយផ្សេងទៀត?
21 ហើយ នៅ ម៉ោង ដដែល នោះ ទ្រង់ បាន
ប្រោស ជំងឺ និង គ្រោះកាច ជា ច្រើន របស់ គេ
និង ពី វិញ្ញាណ អាក្រក់។ ហើយមនុស្សជាច្រើនដែ
លខ្វាក់ភ្នែក គាត់បានមើលឃើញ។
22 ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ « ចូរទៅប្រាប់
លោកយ៉ូហានអំពីអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាបានឃើញ និងបាន
ឮ។ របៀបដែលមនុស្សខ្វាក់មើលឃើញ មនុស្សខ្វិនដើរ ម
នុស្សឃ្លង់ត្រូវបានសម្អាត មនុស្សថ្លង់បានឮ មនុស្សស្លាប់
បានរស់ឡើងវិញ ដំណឹងល្អត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយដល់មនុ
ស្សក្រីក្រ។
២៣ហើយ មាន ពរ ហើយ អ្នក ណា ដែល មិ
ន អាក់ អន់ ចិត្ត នឹង ខ្ញុំ។
២៤ហើយ កាល អ្នក នាំ សារ របស់ លោក យ៉ូ
ហាន បាន ចេញ ទៅ លោក ចាប់ ផ្ដើម មាន
ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់ ប្រជាជន អំពី លោក យ៉ូ
ហាន ថា តើ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ចេញ ទៅ វា
ល រហោស្ថាន ដើម្បី មើល អ្វី? ដើមត្រែងញ័រជាមួយ
ខ្យល់?
២៥ ប៉ុន្តែ តើ អ្នក រាល់ គ្នា ចេញ ទៅ មើល
អ្វី? បុរសម្នាក់ស្លៀកពាក់ខោអាវទន់? មើលចុះ អស់ អ្ន
ក ដែល មាន សម្លៀក បំពាក់ ដ៏ ស្រស់ ស្អាត
ហើយ រស់ នៅ យ៉ាង ឆ្ងាញ់ គឺ ស្ថិត នៅ ក្នុ
ង រាជវាំង របស់ ស្ដេច។
២៦ ប៉ុន្តែ តើ អ្នក រាល់ គ្នា ចេញ ទៅ មើល
អ្វី? ហោរា? មែន ហើយ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ហើយ ច្រើ
ន ជាង ហោរា ទៅ ទៀត។
27 នេះ ហើយ គឺ ជា គាត់ ដែល មាន សេចក្ដី
ចែង ទុក មក ថា មើល ចុះ យើង ចាត់ ទូត រ
បស់ យើង នៅ ចំពោះ មុខ អ្នក ដែល នឹង រៀ
បចំ ផ្លូវ របស់ អ្នក នៅ ចំពោះ មុខ អ្នក។
២៨ត្បិត ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា ក្នុង ចំណោម អ្នក
ដែល កើត ពី ស្ត្រី គ្មាន ហោរា ណា ដែល អ
ស្ចារ្យ ជាង យ៉ូហាន បាទីស្ទ ឡើយ ប៉ុន្តែ អ្នក
ណា ដែល តូច ជាង គេ នៅ ក្នុង នគរ
ព្រះ គឺ ធំ ជាង គាត់។
29 ហើយ អស់ អ្នក ដែល បាន ឮ គាត់ និង អ្ន
ក ទារ ពន្ធ បាន រាប់ ជា សុចរិត ដល់ ព្រះ
ដោយ ទទួល បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ដោយ ការ
ជ្រមុជ ទឹក របស់ យ៉ូហាន។
30 ប៉ុន្តែ ពួក ផារិស៊ី និង មេធាវី បាន បដិសេធ
ការ ប្រឹក្សា របស់ ព្រះ ប្រឆាំង នឹង ខ្លួន គេ
ដោយ មិន បាន ទទួល បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក
ពី លោក ទេ។

៣១ហើយ ព្រះអម្ចាស់ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « ដូច្នេះ តើ ខ្ញុំ នឹង ប្រដូច មនុស្ស ជំនាន់ នេះ ទៅ ណា? ហើយតើពួកគេចូលចិត្តអ្វី?

32 ពួកគេប្រៀបដូចជាកូនក្មេងដែលអង្គុយនៅផ្សារ ហើយហៅគ្នាទៅវិញទៅមកថា យើងបានដាក់បំពង់ឱ្យអ្នកហើយ ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាមិនបានរាំទេ។ យើង បាន កាន់ ទុក្ខ អ្នក រាល់ គ្នា ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា មិន បាន យំ ទេ។

33 ដ្បិត លោក យ៉ូហាន បាទីស្ត បាន មក ទាំង មិន បាន បរិភោគ នំប៉ុង ឬ ផឹក ស្រា ឡើយ; ហើយអ្នករាល់គ្នានិយាយថា គាត់មានអារក្ស។

៣៤ កូនមនុស្សបានមកស៊ីផឹក។ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា និយាយ ថា មើល ចុះ បុរស ស្លេក ស្លាំង និង អ្នក ស៊ី ស្រា ជា មិត្ត របស់ អ្នក យក ពន្ធ និង មនុស្ស មាន បាប!

៣៥ ប៉ុន្តែ ប្រាជ្ញា បាន សុចរិត ដល់ កូន ចៅ ទាំង អស់ របស់ នាង។

៣៦ ហើយ ខាង គណៈផារិស៊ី ម្នាក់ ចង់ ឲ្យ គាត់ បរិភោគ ជា មួយ នឹង គាត់។ គាត់ ក៏ ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ របស់ ផារិស៊ី ហើយ អង្គុយ ញ៉ាំ អាហារ។

៣៧ហើយ មើល ចុះ ស្ត្រី ម្នាក់ នៅ ក្នុង ទីក្រុង ដែល ជា មនុស្ស មាន បាប ពេល នាង ដឹង ថា ព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់ គង់ នៅ ឯ ផ្ទះ របស់ ពួក ផារិស៊ី ក៏ យក ប្រេង ក្រអូប មួយ ប្រអប់ មក

38 ហើយ ឈរ នៅ ជើង គាត់ ពី ក្រោយ គាត់ ទាំង យំ ហើយ ចាប់ ផ្តើម លាង ជើង គាត់ ដោយ ទឹក ភ្នែក ហើយ បាន ជូត សក់ របស់ គាត់ ហើយ ថើប ជើង គាត់ ហើយ លាប ប្រេង លាប ពួកគេ។

៣៩ឥឡូវ នេះ ពេល ដែល ផារិស៊ី ដែល បាន បង្គាប់ គាត់ បាន ឃើញ វា គាត់ ក៏ និយាយ ក្នុង ខ្លួន គាត់ ថា៖ «បុរស នេះ បើ គាត់ ជា ហោរា នឹង ដឹង ថា ស្ត្រី នេះ ជា នរណា ហើយ បែប ណា ដែល ពាល់ គាត់ ត្បិត នាង ជា មនុស្ស មាន បាប។

40 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « ស៊ីម៉ូន ខ្ញុំ មាន រឿង ចង់ និយាយ ទៅ កាន់ អ្នក»។ ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ «លោក គ្រូ និយាយ បន្ត។

41 មានម្ចាស់បំណុលម្នាក់ដែលមានកូនបំណុលពីរនាក់ គឺម្នាក់ជំពាក់ប្រាំរយកាក់ និងម្នាក់ទៀតហាសិប

42 ហើយ ពេល ដែល ពួក គេ គ្មាន អ្វី ត្រូវ សង នោះ លោក បាន អត់ ទោស ឲ្យ ពួក គេ ទាំង ពីរ យ៉ាង ស្មោះ ត្រង់។ ប្រាប់ ខ្ញុំ ចុះ តើ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ មួយ ណា នឹង ស្រឡាញ់ គាត់ បំផុត?

43 ស៊ីម៉ូន ឆ្លើយ ថា៖ «ខ្ញុំ ស្មាន ថា គាត់ ជា អ្នក ដែល គាត់ បាន អត់ ទោស ច្រើន ជាង គេ។ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ « អ្នក បាន វិនិច្ឆ័យ ត្រឹមត្រូវ»។

44 លោក បែរ ទៅ រក ស្ត្រី នោះ ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់ ស៊ីម៉ូន ថា៖ « តើ អ្នក ឃើញ ស្ត្រី នេះ ទេ? ទូលបង្គំ ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ របស់ ព្រះអង្គ ព្រះអង្គ មិន បាន ប្រទាន ទឹក សម្រាប់ ជើង ទូលបង្គំ ឡើយ ប៉ុន្តែ នាង បាន លាង ជើង ទូលបង្គំ ដោយ ទឹក ភ្នែក ហើយ ជូត សក់ របស់ ព្រះអង្គ។

45 អ្នក មិន បាន ថើប ខ្ញុំ ទេ ប៉ុន្តែ ស្ត្រី នេះ ចាប់ តាំង ពី ពេល ដែល ខ្ញុំ ចូល មក មិន បាន ឈប់ ថើប ជើង របស់ ខ្ញុំ ។

46 អ្នក មិន បាន លាប ប្រេង លើ ក្បាល ខ្ញុំ ទេ ប៉ុន្តែ ស្ត្រី នេះ បាន លាប ប្រេង ជើង ខ្ញុំ។

៤៧ ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា អំពើ បាប របស់ នាង ដែល មាន ច្រើន ត្រូវ បាន អត់ ទោស ឲ្យ ហើយ ដ្បិត នាង ស្រឡាញ់ ខ្លាំង ណាស់ ប៉ុន្តែ ចំពោះ អ្នក ណា ដែល មាន ការ អត់ ទោស តិច នោះ ក៏ ស្រឡាញ់ តិច ដែរ។

48 ហើយ គាត់ បាន និយាយ ទៅ កាន់ នាង ថា អំពើ បាប របស់ អ្នក ត្រូវ បាន លើកលែង ទោស ។

៤៩ ហើយ អ្នក ដែល អង្គុយ ពិសា អាហារ ជា មួយ នឹង លោក ចាប់ ផ្តើម និយាយ ក្នុង ចិត្ត ថា តើ អ្នក នេះ ជា អ្នក ណា ដែល អត់ ទោស បាប?

50 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ស្ត្រី នោះ ថា៖« ជំនឿ របស់ អ្នក បាន សង្គ្រោះ អ្នក ហើយ។ ទៅដោយសន្តិភាព។

ជំពូកទី 8

១ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា បន្ទា
ប់ មក ទ្រង់ បាន ធ្វើ ដំណើរ ទូទាំង ទីក្រុង និ
ង ភូមិ ទាំង អស់ ដោយ ប្រកាស ដំណឹង ល្អ
អំពី ព្រះរាជ្យ នៃ ព្រះ ហើយ ពួក ដប់ពីរ នាក់
ក៏ នៅ ជា មួយ នឹង លោក។
2 ហើយ ស្ត្រី ខ្លះ ដែល បាន ជា ពី វិញ្ញាណ
អាក្រក់ និង ជំងឺ នោះ ម៉ារៀ ហៅ អ្នក ស្រុក ម៉ា
ដាឡា ដែល ចេញ ពី ពួក អារក្ស ប្រាំពីរ នា
ក់ មក
3 ហើយ Joanna ភរិយា របស់ អ្នក បម្រើ របស់
Chuza Herod និង Susanna និង អ្នក ដទៃ ទៀត
ជា ច្រើន នាក់ ទៀត ដែល បាន បម្រើ ដល់
គាត់ អំពី សារធាតុ របស់ ពួកគេ។
៤ ហើយ កាល ដែល មាន មនុស្ស ជា ច្រើន
បាន មក ឯ ទ្រង់ ពី គ្រប់ ទីក្រុង នោះ ទ្រង់
មាន បន្ទូល ដោយ ពាក្យ ប្រស្នា ថា
5 មាន អ្នក ព្រោះ ពូជ ម្នាក់ ចេញ ទៅ
ព្រោះ គ្រាប់ ពូជ ហើយ ពេល ដែល គាត់
ព្រោះ នោះ ខ្លះ ធ្លាក់ តាម ផ្លូវ។ វា ត្រូវ បាន
គេ ជាន់ ឈ្លី ហើយ ហ្វូង បក្សី ក៏ លេប វា
ទៅ។
៦ ហើយ អ្នក ខ្លះ បាន ដួល លើ ថ្ម។ ហើយ
ពេល វា ដុះ ឡើង នោះ វា ក៏ ក្រៀម ស្វិត
ទៅ ដែរ ព្រោះ វា ខ្វះ សំណើម។
៧ ហើយ ខ្លះ ធ្លាក់ ទៅ ក្នុង បន្លា បន្លា ក៏
ដុះ ឡើង ហើយ ច្របាច់ វា។
៨ ហើយ ខ្លះ ទៀត ធ្លាក់ លើ ដី ល្អ ហើយ
ដុះ ឡើង ហើយ បង្កើត ផល មួយ រយ។ ពេល
គាត់ និយាយ រឿង ទាំង នេះ ហើយ គាត់ ក៏
ស្រែក ឡើង ថា អ្នក ណា ដែល មាន ត្រចៀ
ក អាច ស្តាប់ បាន សូម ឲ្យ គាត់ ស្តាប់ ចុះ។
៩ ពួក សិស្ស ទូល សួរ ព្រះអង្គ ថា៖ «ពាក្យ
ប្រៀប ប្រដូច នេះ អាច ជា អ្វី?
10 ហើយ គាត់ បាន និយាយ ថា : ដល់ អ្នក
វា ត្រូវ បាន ផ្តល់ ឱ្យ ដើម្បី ដឹង ពី ភាព អា
ថិកំបាំង នៃ នគរ នៃ ព្រះ ។ ឃើញ គេ មើ
ល មិន ឃើញ ហើយ ឮ ក៏ មិន យល់។
១១ ឥឡូវ នេះ រឿង ប្រៀប ប្រដូច នេះ គឺ៖ ពូជ
គឺ ជា ព្រះបន្ទូល នៃ ព្រះ។
១២ អ្នក ដែល នៅ ខាង ផ្លូវ គឺ ជា អ្នក ដែ
ល ឮ។ ពេល នោះ អារក្ស ចូល មក ហើយ ដ
ក ពាក្យ ចេញ ពី ចិត្ត គេ ក្រែង គេ ជឿ ហើ
យ បាន សង្គ្រោះ។
១៣ ពួក គេ នៅ លើ ថ្ម គឺ ជា ពួក គេ ដែល
ពេល ពួក គេ បាន ឮ ទទួល ព្រះបន្ទូល ដោ
យ អំណរ។ ហើយទាំងនេះគ្មានឫសទេ ដែលជឿមួយរ
យៈសិន ហើយនៅពេលនៃការល្បួងបានធ្លាក់ចុះទៅឆ្ងាយ
។
១៤ហើយ អ្វី ដែល បាន ធ្លាក់ ក្នុង ចំណោម
បន្លា គឺ ជា ពួក គេ ដែល កាល ណា បាន
ឮ ហើយ ក៏ ចេញ ទៅ ដោយ ការ ខ្វល់ខ្វាយ
និង ទ្រព្យ សម្បត្តិ និង ភាព រីករាយ ក្នុង ជីវិ
ត នេះ ហើយ មិន បាន បង្កើត ផល អ្វី ដ
ល់ ភាព ល្អ ឥត ខ្ចោះ ឡើយ។
15 ប៉ុន្តែ អ្នក ទាំង នោះ នៅ លើ ដី ល្អ ដែ
ល មាន ចិត្ត ទៀង ត្រង់ និង ចិត្ត ល្អ ដោយ
បាន ឮ ព្រះបន្ទូល នោះ រក្សា វា ហើយ បង្កើត
ផល ដោយ ចិត្ត អត់ធ្មត់។
16 គ្មាន នរណា ម្នាក់ ពេល គាត់ អុជ ទៀន
គ្រប វា ជាមួយ នឹង ជើង ឬ ដាក់ នៅ ក្រោ
ម គ្រែ ឡើយ។ ប៉ុន្តែ ដាក់ លើ ជើង ចង្កៀង ដើ
ម្បី ឲ្យ អ្នក ដែល ចូល ទៅ ក្នុង បាន ឃើ
ញ ពន្លឺ។
17 ដ្បិត គ្មាន អ្វី ជា ការ សម្ងាត់ ឡើយ ដែល
នឹង មិន ត្រូវ បាន បង្ហាញ ឲ្យ ឃើញ ឡើយ
មិន មាន អ្វី លាក់ កំបាំង ដែល មិន ត្រូវ បា
ន គេ ដឹង និង ចេញ មក ក្រៅ ។
១៨ ដូច្នេះ ចូរ ប្រយ័ត្ន នឹង របៀប ដែល អ្នក បា
ន ឮ ចុះ ដ្បិត អ្នក ណា ដែល មាន នោះ នឹ
ង ត្រូវ ឲ្យ ទៅ អ្នក នោះ ហើយអ្នកណាដែលមិន
មាន នោះនឹងត្រូវដកហូតពីអ្នកនោះ សូម្បីតែអ្វីដែលគាត់
ហាក់ដូចជាមានក៏ដោយ។
19 បន្ទាប់មក ម្តាយ និង បងប្អូន របស់គាត់ បាន ម
ក រក គាត់ ហើយ មិន អាច មក រក គាត់ ស
ម្រាប់ សារព័ត៌មាន បាន ឡើយ ។
២០ហើយ មាន គេ ប្រាប់ គាត់ ដោយ ពាក្យ
ខ្លះ ថា ៖ « ម្តាយ និង បង ប្អូន របស់ អ្ន
ក ឈរ នៅ ខាង ក្រៅ ដោយ ចង់ ជួប អ្នក»។
21 ហើយ គាត់ បាន ឆ្លើយ ទៅ ពួក គេ ថា :
ម្តាយ របស់ ខ្ញុំ និង បងប្អូន របស់ ខ្ញុំ គឺ ជា

អ្នក ទាំង នេះ ដែល បាន ឮ ព្រះ បន្ទូល
នៃ ព្រះ ហើយ ធ្វើ វា ។
២២ឥឡូវ នេះ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា
នៅ ថ្ងៃ មួយ ដែល លោក បាន ចុះ ទៅ ក្នុ
ង សំពៅ ជាមួយ នឹង ពួក សិស្ស របស់ លោ
ក ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក
គេ ថា ចូរ យើង ឆ្លង ទៅ ត្រើយ ម្ខាង នៃ បឹ
ង។ ហើយពួកគេបានបើកដំណើរការ។
23 ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេជិះទូក គាត់បានដេកលក់
ស្រាប់តែមានខ្យល់ព្យុះបក់បោកមកលើបឹង។ ពួក គេ
បាន ពេញ ដោយ ទឹក ហើយ ស្ថិត ក្នុង
គ្រោះ ថ្នាក់។
24 គេ ចូល មក ជិត គាត់ ហើយ ដាស់ គាត់
ដោយ និយាយ ថា ៖ « លោក ម្ចាស់ អើយ
យើង ខ្ញុំ ត្រូវ វិនាស បាត់ ទៅ។ បន្ទាប់ មក គា
ត់ ក្រោក ឡើង ហើយ ស្តី បន្ទោស ខ្យល់ និង
ទឹក ដែល បោកបក់ មក ហើយ ក៏ ស្ងប់ ស្ងាត់។
25 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា៖ « តើ ជំ
នឿ របស់ អ្នក នៅ ឯ ណា? គេ ភ័យ ឆ្ងល់ ហើ
យ និយាយ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក ថា តើ មនុ
ស្ស នេះ យ៉ាង ណា! ដ្បិត ទ្រង់ បង្គាប់ ទាំង
ខ្យល់ និង ទឹក ហើយ គេ ក៏ ស្តាប់ តាម ទ្រង់។
២៦ ហើយ ពួក គេ បាន មក ដល់ ស្រុក កា
ដារ៉ែន ដែល ទល់ នឹង ស្រុក កាលីឡេ។
២៧ ហើយ ពេល គាត់ ចេញ ទៅ ដល់ ដី
នោះ បាន ជួប គាត់ នៅ ក្រៅ ទីក្រុង មាន បុរ
ស ម្នាក់ ដែល មាន អារក្ស ជា យូរ មក ហើ
យ ហើយ គ្មាន សំលៀក បំពាក់ មិន ដែល ស្នា
ក់ នៅ ក្នុង ផ្ទះ ណា ឡើយ គឺ នៅ ក្នុង ផ្នូរ។
28 កាល គាត់ ឃើញ ព្រះយេស៊ូ គាត់ ស្រែក ឡើ
ង ហើយ ក្រាប នៅ ចំពោះ មុខ ទ្រង់ ហើយ ប
ន្លឺ ឡើង ថា៖ «ឱ ព្រះយេស៊ូ ជា ព្រះ រាជបុ
ត្រា នៃ ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់ ខ្ពស់ បំផុត អើយ តើ
ខ្ញុំ ត្រូវ ធ្វើ អ្វី ដល់ ទ្រង់? ខ្ញុំ អង្វរ អ្នក កុំ
ធ្វើ បាប ខ្ញុំ។
29 (ដ្បិត ទ្រង់ បាន បង្គាប់ វិញ្ញាណ អាក្រក់ ចេ
ញ ពី មនុស្ស ជា ញឹក ញាប់ វា ចាប់ គាត់
ហើយ គាត់ ត្រូវ បាន គេ ចង ដោយ ច្រវាក់
និង ខ្សែ ច្រវាក់ ហើយ គាត់ បាន កាច់ កង
នោះ ហើយ ត្រូវ អារក្ស ដេញ ទៅ ក្នុង ទីរហោ
ស្ថាន។)
៣០ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល សួរ គាត់ ថា៖ «
តើ អ្នក ឈ្មោះ អ្វី? ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖
«កងទ័ព អើយ! ព្រោះ មាន អារក្ស ចូល មក ក្នុ
ង លោក។
31 ហើយ ពួក គេ បាន អង្វរ ទ្រង់ កុំ ឲ្យ ទ្រ
ង់ បង្គាប់ ពួក គេ ឲ្យ ចេញ ទៅ ក្នុង ទី
ជ្រៅ ឡើយ។
32 នៅ ទី នោះ មាន ជ្រូក មួយ ហ្វូង កំពុង
ស៊ី ចំណី នៅ លើ ភ្នំ ហើយ ពួក គេ បាន អ
ង្វរ លោក សុំ ឲ្យ លោក អនុញ្ញាត ឲ្យ ចូល
ទៅ ក្នុង ពួក វា ហើយគាត់បានរងទុក្ខពួកគេ។
33 បន្ទាប់មក អារក្ស ចេញ ពី បុរស នោះ ហើយ
ចូល ទៅ ក្នុង ជ្រូក ហើយ ហ្វូង ក៏ រត់ ចុះ
ទៅ ក្នុង បឹង យ៉ាង ខ្លាំង ហើយ ត្រូវ ចុក ពោះ
។
៣៤ ពេល អ្នក ដែល ចិញ្ចឹម ឃើញ អ្វី ដែល
កើត ឡើង ក៏ រត់ ទៅ ប្រាប់ នៅ ក្នុង ទីក្រុង និ
ង ក្នុង ស្រុក។
35 រួច គេ ចេញ ទៅ មើល ការ ដែល បាន
ធ្វើ។ ចូលទៅគាល់ព្រះយេស៊ូ ឃើញបុរសដែលអារក្សបា
នចាកចេញទៅ អង្គុយនៅជើងព្រះយេស៊ូ ស្លៀកពាក់ ហើ
យគិតត្រូវ។ គេភ័យខ្លាច។
៣៦ អ្នក ដែល បាន ឃើញ វា ក៏ ប្រាប់ ពួក
គេ តាម របៀប ដែល អ្នក ដែល ត្រូវ អារក្ស
ចូល បាន ជា សះស្បើយ។
៣៧ ពេល នោះ ប្រជាជន ទាំង មូល នៃ ស្រុក
កាដារ៉ែន ដែល នៅ ជុំវិញ បាន អង្វរ លោក
ឲ្យ ចាក ចេញ ពី ពួក គេ។ ដ្បិត គេ ភ័យ ខ្លា
ច ជា ខ្លាំង ទ្រង់ ក៏ ឡើង ទៅ លើ សំពៅ ហើ
យ ត្រឡប់ មក វិញ ម្តង ទៀត។
៣៨ ឥឡូវ នេះ បុរស ដែល អារក្ស ចេញ ទៅ
បាន អង្វរ សុំ ឲ្យ គាត់ នៅ ជា មួយ ប៉ុន្តែ
លោក យេស៊ូ បាន ចាត់ គាត់ ឲ្យ ទៅ វិញ
ដោយ មាន ប្រសាសន៍ ថា
39 ត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់អ្នកវិញ ហើយបង្ហាញពីការអស្ចារ្យ
ដែលព្រះបានធ្វើចំពោះអ្នក។ គាត់ ក៏ ចេញ ទៅ ហើ
យ ផ្សាយ ពេញ ទីក្រុង អំពី ការ អស្ចារ្យ ដែ
ល ព្រះយេស៊ូវ បាន ធ្វើ ចំពោះ គាត់។
40 ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា ពេ
ល ព្រះ យេស៊ូ យាង មក វិញ ប្រជាជន បាន

ទទួល ព្រះអង្គ ដោយ អំណរ ព្រោះ គេ ទាំង អ
ស់ គ្នា កំពុង រង់ចាំ ព្រះអង្គ។
៤១ ហើយ មើល ចុះ មាន បុរស ម្នាក់ ឈ្មោះ
យ៉ៃរ៉ុស បាន មក ហើយ គាត់ ជា អ្នក គ្រប់
គ្រង សាលា ប្រជុំ គាត់ ក៏ ក្រាប នៅ ជើង
ព្រះ យេស៊ូ ហើយ អង្វរ គាត់ ឲ្យ ចូល ទៅ ក្នុ
ង ផ្ទះ គាត់។
42 ដ្បិត គាត់ មាន កូន ស្រី តែ ម្នាក់ អាយុ
ប្រហែល ដប់ពីរ ឆ្នាំ ហើយ នាង បាន ស្លាប់
ទៅ។ ប៉ុន្តែ ពេល គាត់ ទៅ មនុស្ស ម្នា បាន
ចោមរោម គាត់។
43 ហើយ ស្ត្រី ម្នាក់ ដែល មាន បញ្ហា ឈាម
ដប់ ពីរ ឆ្នាំ ដែល បាន ចំណាយ ពេល ទាំង
អស់ នៅ ក្នុង ការ រស់ នៅ របស់ នាង
ទៅ នឹង គ្រូពេទ្យ នោះ មិន អាច ជា សះស្បើ
យ ពី ណា មួយ ឡើយ
44 គាត់ មក ពី ក្រោយ គាត់ ហើយ ពាល់ ដ
ល់ ព្រំប្រទល់ នៃ សម្លៀក បំពាក់ របស់ គាត់
ហើយ ភ្លាមៗ នោះ ឈាម របស់ គាត់ ក៏ ប្រ
ឡាក់ ដែរ។
45 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « អ្នក ណា
ពាល់ ខ្ញុំ? ពេល គេ បដិសេធ ទាំង អស់ គ្នា ពេ
ត្រុស និង អ្នក ដែល នៅ ជា មួយ និយាយ
ថា៖ «លោក គ្រូ បណ្តា ជន មក គាប លោក ហើ
យ ចុច លោក ថា តើ អ្នក ណា ពាល់ ខ្ញុំ?
46 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « មាន នរ
ណា ម្នាក់ បាន ពាល់ ខ្ញុំ ព្រោះ ខ្ញុំ យល់ ឃើ
ញ ថា គុណធម៌ បាន បាត់ ចេញ ពី ខ្ញុំ។
៤៧ហើយ កាល ស្ត្រី នោះ បាន ឃើញ ថា នា
ង មិន បាន លាក់ ខ្លួន ទេ នាង ក៏ មក ញ័រ
ហើយ ដួល ចុះ នៅ ចំពោះ មុខ ទ្រង់ នោះ
នាង បាន ប្រកាស ប្រាប់ គាត់ នៅ ចំពោះ មុ
ខ ប្រជាជន ទាំង អស់ ពី មូលហេតុ ដែល នា
ង បាន ពាល់ គាត់ ហើយ របៀប ដែល នាង
បាន ជា ភ្លាម។
48 ហើយ គាត់ បាន និយាយ ទៅ កាន់ នាង
ថា : កូន ស្រី អើយ ចូរ សម្រាល ទុក្ខ ចុះ ជំ
នឿ របស់ អ្នក បាន ធ្វើ ឲ្យ អ្នក បាន ជា
ហើយ ទៅដោយសន្តិភាព។
49 កាល លោក កំពុង តែ មាន ប្រសាសន៍ មា
ន បុរស ម្នាក់ ចេញ ពី ផ្ទះ របស់ អ្នក ចាត់
ការ សាលា ប្រជុំ មក ប្រាប់ គាត់ ថា៖ «កូន
ស្រី របស់ លោក បាន ស្លាប់ បាត់ ទៅ ហើយ
។មិនមានបញ្ហាទេលោកគ្រូ
50 ប៉ុន្តែ កាល ព្រះយេស៊ូ បាន ឮ ដូច្នេះ ទ្រង់
មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « កុំ ខ្លាច អី
ជឿ តែ ប៉ុណ្ណោះ នោះ នាង នឹង បាន ជា។
៥១ ហើយ ពេល គាត់ ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ គា
ត់ មិន អនុញ្ញាត ឲ្យ អ្នក ណា ចូល ទៅ
ក្រៅ ឡើយ ក្រៅ ពី ពេត្រុស លោក យ៉ាកុប និង
យ៉ូហាន និង ឪពុក និង ម្តាយ របស់ នាង ក្រមុំ
នោះ។
52 មនុស្ស ទាំង អស់ បាន យំ ហើយ ទ្រហោ
យំ ប៉ុន្តែ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ « កុំ យំ អី!
នាងមិនស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែនាងកំពុងដេកលក់។
៥៣ ហើយ គេ សើច ចំអក ឲ្យ គាត់ ដោយ ដឹ
ង ថា នាង បាន ស្លាប់។
54 ហើយ គាត់ ក៏ ដេញ ពួក គេ ចេញ ហើយ
ចាប់ ដៃ នាង ហើយ ហៅ ថា, អ្នក ស្រី, ក្រោក
ឡើង!
55 វិញ្ញាណ នាង ក៏ មក ម្តង ទៀត ហើយ នា
ង ក៏ ក្រោក ឡើង ភ្លាម ហើយ ទ្រង់ បង្គាប់
ឲ្យ ឲ្យ សាច់ នាង។
56 ហើយ ឪពុក ម្តាយ របស់ នាង មាន ការ
ងឿង ឆ្ងល់ ប៉ុន្តែ គាត់ បាន ហាម ឃាត់ ពួក
គេ កុំ ឲ្យ ប្រាប់ នរណា ម្នាក់ អំពី ការ ដៃ
ល បាន កើត ឡើង។

ជំពូកទី 9

1 បន្ទាប់មក ព្រះអង្គ ហៅ សិស្ស ទាំង ដប់ពីរ រូ
ប មក ជួប គ្នា ហើយ ប្រទាន អំណាច និង អំ
ណាច លើ ពួក អារក្ស ទាំង អស់ និង ព្យាបា
ល ជំងឺ។
2 ហើយ គាត់ បាន ចាត់ គេ ឲ្យ ទៅ ប្រកា
ស អំពី ព្រះរាជ្យ នៃ ព្រះ ហើយ ដើម្បី ព្យាបា
ល អ្នក ជំងឺ។
៣ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា៖ « កុំ យក អ្វី សម្រាប់ ការ ធ្វើ ដំណើរ រប
ស់ អ្នក ឡើយ ហើយ ក៏ មិន មាន ជើង ឈើ
ឬ កោស ឬ នំប៉័ង ឬ លុយ ដែរ។ ទាំង នោះ
ក៏ មិន មាន អាវ ពីរ ដែរ។

៤ហើយ ផ្ទះ ណា ដែល អ្នក ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ នោះត្រូវ ស្នាក់ នៅ នោះរួច ចេញ ទៅ។
៥ហើយ អ្នក ណា ដែល មិន ទទួល អ្នក ទេ ពេល អ្នក ចេញ ពី ទីក្រុង នោះ ចូរ អង្រួន ធូលី ដី ចេញ ពី ជើង អ្នក ដើម្បី ជា ទីបន្ទាល់ ប្រឆាំង នឹង ពួក គេ។
៦ហើយ ពួក គេ បាន ចេញ ដំណើរ ទៅ ហើយ ដើរ កាត់ តាម ក្រុង នានា ដោយ ផ្សាយ ដំណឹង ល្អ ហើយ ព្យាបាល គ្រប់ ទីកន្លែង។
៧ ឥឡូវ នេះ ស្តេច ហេរ៉ូដ ជា ស្តេច បាន ឮ អំពី ការ ទាំង អស់ ដែល ទ្រង់ បាន ធ្វើ ហើយ ទ្រង់ មាន ការ ងឿង ឆ្ងល់ ដោយ ព្រោះ មាន គេ និយាយ ខ្លះ ថា យ៉ូហាន បាន រស់ ឡើង វិញ
៨ ហើយ ក្នុង ចំណោម អ្នក ខ្លះ អេលីយ៉ាស បាន លេច មក។ និងអ្នកផ្សេងទៀតថា ព្យាការីចាស់ម្នាក់បានរស់ឡើងវិញ។
៩ ហេរ៉ូឌ មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «ខ្ញុំ បាន កាត់ ក្បាល លោក យ៉ូហាន ហើយ ប៉ុន្តែ តើ អ្នក នេះ ជា នរណា? ហើយគាត់ចង់ឃើញគាត់។
10 ហើយ ពួក សាវ័ក នៅ ពេល ដែល ពួក គេ បាន ត្រឡប់ មក វិញ បាន ប្រាប់ គាត់ អំពី ការ ទាំង អស់ ដែល ពួក គេ បាន ធ្វើ ។ លោក ក៏ នាំ ពួក គេ ទៅ ដាច់ ឡែក ពី គេ ទៅ កន្លែង ស្ងាត់ ជ្រងំ មួយ របស់ ក្រុង បេតសៃដា។
11 ហើយ ប្រជាជន កាល បាន ដឹង ហើយ ក៏ ដើរ តាម លោក ទៅ ហើយ លោក បាន ទទួល ពួក គេ ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់ ពួក គេ អំពី នគរ ព្រះ ហើយ បាន ប្រោស អ្នក ដែល ត្រូវ ការ ការ ប្រោស ឲ្យ ជា។
12 លុះ ដល់ ថ្ងៃ រលត់ ទៅ នោះ សាវ័ក ទាំង ដប់ពីរ នាក់ បាន ចូល មក ហើយ និយាយ ទៅ គាត់ ថា ចូរ ចាត់ បណ្តា ជន ចេញ ទៅ ដើម្បី ឲ្យ ពួក គេ ចូល ទៅ ក្នុង ទី ក្រុង និង ស្រុក ជុំវិញ ហើយ ស្នាក់ នៅ ហើយ ទទួល ទាន ចុះ ដ្បិត យើង នៅ ទី នេះ កន្លែងវាលខ្សាច់ ។
១៣ ប៉ុន្តែ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ « ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា ឲ្យ ពួក គេ បរិភោគ»។ ពួក គេ ពោល ថា៖ «យើង គ្មាន នំប៉័ង ប្រាំ ដុំ និង ត្រី ពីរ ទៀត ទេ។ លើក លែង តែ យើង ត្រូវ ទៅ ទិញ សាច់ សម្រាប់ ប្រជាជន ទាំង អស់ នេះ។
១៤ ព្រោះ ពួក គេ មាន ប្រមាណ ប្រាំ ពាន់ នាក់។ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់ ពួក សិស្ស ថា៖ « សូម ឲ្យ គេ អង្គុយ នៅ ក្នុង ក្រុម មួយ ដែល មាន គ្នា ហាសិប នាក់។
15 ហើយ ពួកគេ បាន ធ្វើ ដូច្នេះ ហើយ បាន ឲ្យ ពួកគេ ទាំង អស់ គ្នា អង្គុយ ចុះ។
16 រួច ទ្រង់ យក នំប៉័ង ទាំង ប្រាំ ដុំ និង ត្រី ពីរ ក្បាល ឡើង ទៅ លើ មេឃ ទ្រង់ ប្រទាន ពរ ដល់ ពួក គេ ហើយ កាច់ ប្រទាន ដល់ ពួក សិស្ស ឲ្យ ទៅ ដល់ ហ្វូង មនុស្ស។
១៧ ហើយ ពួក គេ បាន បរិភោគ ឆ្អែត គ្រប់ គ្នា ហើយ បាន ប្រមូល បំណែក ដែល នៅ សល់ ដប់ពីរ កន្ត្រក មក ឲ្យ ពួក គេ។
១៨ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា កាល លោក កំពុង អធិស្ឋាន តែ ម្នាក់ ឯង នោះ ពួក សិស្ស របស់ លោក ក៏ នៅ ជា មួយ នឹង លោក ហើយ លោក បាន សួរ ពួក គេ ថា៖ « ប្រជាជន ថា ខ្ញុំ ជា អ្នក ណា?
១៩ ពួកគេឆ្លើយថា៖ «យ៉ូហានបាទីស្ទ! អ្នកខ្លះនិយាយថា អេលីយ៉ាស ហើយអ្នកខ្លះទៀតនិយាយថា ហោរាចាស់ម្នាក់បានរស់ឡើងវិញហើយ។
២០ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា៖ « ចុះ អ្នក រាល់ គ្នា ថា ខ្ញុំ ជា អ្នក ណា? ពេត្រុស ឆ្លើយ ថា៖«ព្រះ គ្រីស្ទ នៃ ព្រះ»។
21 ហើយ ទ្រង់ បាន បង្គាប់ ពួក គេ យ៉ាង មុឺង ម៉ាត់ ហើយ បាន បង្គាប់ ពួក គេ កុំ ឲ្យ ប្រាប់ រឿង នេះ ដល់ អ្នក ណា ឡើយ។
22 ដោយ និយាយ ថា កូន មនុស្ស ត្រូវ រង ទុក្ខ វេទនា ជា ច្រើន ហើយ ត្រូវ គេ បដិសេធ ចោល ពី ពួក ចាស់ទុំ ពួក សង្ឃនាយក និង ពួក អាចារ្យ ហើយ ត្រូវ គេ ធ្វើ គុត ហើយ ត្រូវ រស់ ឡើង វិញ នៅ ថ្ងៃ ទី បី។
23 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ទាំង អស់ គ្នា ថា៖ « ប្រសិន បើ អ្នក ណា មក តាម ខ្ញុំ សូម ឲ្យ អ្នក នោះ បដិសេធ ខ្លួន ឯង ហើយ លើក ឈើ ឆ្កាង របស់ ខ្លួន ជា រៀង រាល់ ថ្ងៃ ហើយ មក តាម ខ្ញុំ»។

២៤ត្បិត អ្នក ណា ដែល ចង់ សង្គ្រោះ ជីវិត រ
បស់ ខ្លួន អ្នក នោះ នឹង បាត់ បង់ ជីវិត ប៉ុន្តែ
អ្នក ណា ដែល បាត់ បង់ ជីវិត ដោយ យល់
ដល់ ខ្ញុំ អ្នក នោះ នឹង បាន ជីវិត វិញ។
25 ចុះ បើ បាន ពិភព លោក ទាំង មូល ហើ
យ បាត់ បង់ ខ្លួន ឬ ត្រូវ គេ បោះ បង់ ចោល
តើ មាន ប្រយោជន៍ អ្វី?
26 ត្បិត អ្នក ណា ដែល ត្រូវ ខ្មាស នឹង ខ្ញុំ និ
ង ពាក្យ របស់ ខ្ញុំ នោះ កូន មនុស្ស នឹង ត្រូវ
ខ្មាស ពេល គាត់ នឹង មក ដោយ សិរីល្អ រប
ស់ ខ្លួន ហើយ នៅ ក្នុង ព្រះវរបិតា របស់ ខ្លួន និ
ង ពី ពួក ទេវតា បរិសុទ្ធ។
២៧ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ពី ការ ពិត ថា មាន
អ្នក ខ្លះ ឈរ នៅ ទី នេះ ដែល នឹង មិន បា
ន ភ្លក្ស រសជាតិ នៃ សេចក្តី ស្លាប់ ឡើយ ដរា
ប ដល់ ពួក គេ បាន ឃើញ នគរ នៃ ព្រះ។
28 ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា ប្រ
ហែល ប្រាំបី ថ្ងៃ បន្ទាប់ ពី ពាក្យ ទាំង នេះ គា
ត់ បាន នាំ ពេត្រុស យ៉ូហាន និង យ៉ាកុប ឡើង
ទៅ លើ ភ្នំ មួយ ដើម្បី អធិស្ឋាន។
២៩ ហើយ ពេល គាត់ អធិស្ឋាន ម៉ូដ នៃ មុខ រ
បស់ គាត់ បាន ប្រែប្រួល ហើយ សម្លៀក បំពា
ក់ របស់ គាត់ មាន ពណ៌ ស និង ភ្លឺ ចែងចាំង
។
30 ហើយ មើល ចុះ មាន បុរស ពីរ នាក់ បាន
និយាយ ជាមួយ គាត់ គឺ ម៉ូសេ និង អេលីយ៉ាសៈ
៣១ ព្រះអង្គ បាន លេច មក ដោយ សិរីរុងរឿង
ហើយ បាន និយាយ អំពី មរណភាព របស់
ព្រះអង្គ ដែល ព្រះអង្គ ត្រូវ ធ្វើ នៅ ក្រុង យេរូ
សាឡឹម។
32 ប៉ុន្តែពេត្រុស និង អ្នក ដែល នៅ ជា មួយ គា
ត់ ដេក លក់ យ៉ាង ខ្លាំង លុះ ភ្ញាក់ ឡើង គេ
ឃើញ សិរីរុងរឿង របស់ គាត់ និង បុរស ពីរ នា
ក់ ដែល ឈរ ជា មួយ គាត់។
33 ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា កា
ល ពួក គេ ចាក ចេញ ពី ទ្រង់ ពេត្រុស ទូ
ល ទៅ ព្រះ យេស៊ូ ថា ៖«លោក គ្រូ! វា ជា
ការ ល្អ សម្រាប់ ពួក យើង នៅ ទី នេះ ចុះ
ហើយ ឲ្យ យើង ធ្វើ ត្រសាល បី មួយ សម្រា
ប់ អ្នក និង មួយ សម្រាប់ ម៉ូសេ និង មួយ ស
ម្រាប់ អេលីយ៉ាស។
៣៤ កាល លោក មាន ប្រសាសន៍ ដូច្នេះ ស្រាប់
តែ មាន ពពក មក គ្រប បាំង ពួក គេ ហើ
យ ពួក គេ ភ័យ ខ្លាច ពេល ចូល ទៅ ក្នុង ព
ពក។
35 មាន សំឡេង មួយ ចេញ ពី លើ ពពក ម
ក ថា៖ «នេះ ជា កូន ជា ទី ស្រឡាញ់ របស់
ខ្ញុំ ចូរ ស្តាប់ គាត់!
36 លុះ ឮ សំឡេង នោះ ឃើញ ព្រះយេស៊ូ
នៅ តែ ឯង។ ពួក គេ បាន រក្សា វា យ៉ាង ជិ
ត ហើយ មិន ប្រាប់ នរណា ម្នាក់ អំពី រឿង
ទាំង នោះ ដែល ពួក គេ បាន ឃើញ នៅ
សម័យ នោះ ឡើយ។
៣៧ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា
នៅ ថ្ងៃ បន្ទាប់ ពេល ពួក គេ ចុះ ពី ភ្នំ មាន
មនុស្ស ជា ច្រើន បាន ជួប លោក។
៣៨ ហើយ មើល ចុះ មាន បុរស ម្នាក់ ក្នុង ក្រុ
ម ហ៊ុន បាន ស្រែក ឡើង ថា៖ «លោក គ្រូ ខ្ញុំ
អង្វរ លោក សូម មើល មក កូន ខ្ញុំ ចុះ ដ្បិត
គាត់ ជា កូន តែ មួយ របស់ ខ្ញុំ»។
៣៩ ហើយ មើល ចុះ វិញ្ញាណ ចាប់ គាត់ ហើយ
ភ្លាមៗ នោះ គាត់ ក៏ ស្រែក ឡើង។ ហើយវាក៏
ហែកគាត់ ធ្វើឱ្យគាត់ពពុះម្តងទៀត ហើយស្នាមជាំគាត់
ស្ទើរតែមិនចាកចេញពីគាត់។
40 ហើយ ខ្ញុំ បាន អង្វរ ពួក សិស្ស របស់ អ្ន
ក ឲ្យ បណ្តេញ គាត់ ចេញ។ ហើយពួកគេមិនអាច
។
41 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ថា៖ « ឱ មនុ
ស្ស ជំនាន់ ក្រោយ ដែល មិន មាន ជំនឿ និ
ង ទុច្ចរិត អើយ តើ ឲ្យ ខ្ញុំ នៅ ជា មួយ អ្ន
ក ដល់ ពេល ណា ហើយ ត្រូវ រង ទុក្ខ អ្នក
រាល់ គ្នា? នាំកូនប្រុសរបស់អ្នកមកទីនេះ។
៤២ ហើយ កាល ដែល គាត់ កំពុង តែ មក
នោះ អារក្ស ក៏ ទម្លាក់ គាត់ ចុះ ហើយ ចាប់
គាត់។ ព្រះយេស៊ូ ស្តី បន្ទោស វិញ្ញាណ អាក្រក់
ហើយ ប្រោស ក្មេង នោះ ឲ្យ ជា រួច បញ្ជូន
ទៅ ឪពុក វិញ។
៤៣ ហើយ ពួក គេ ទាំង អស់ បាន ងឿង ឆ្ង
ល់ ចំពោះ ព្រះចេស្តា ដ៏ មហិមា របស់ ព្រះ។ ប៉ុ
ន្តែ ពេល ដែល គេ ងឿង ឆ្ងល់ គ្រប់ គ្នា អំពី
ការ ទាំង អស់ ដែល ព្រះ យេស៊ូ បាន ធ្វើ
នោះ ទ្រង់ មាន បន្ទូល ទៅ ពួក សិស្ស ថា

44 សូម ឲ្យ ពាក្យ ទាំង នេះ លិច ចូល ក្នុង
ត្រចៀក អ្នក ចុះ ដ្បិត បុត្រ មនុស្ស នឹង ត្រូវ
បញ្ជូន ទៅ ក្នុង កណ្ដាប់ ដៃ មនុស្ស។
45 ប៉ុន្តែ គេ មិន យល់ ពាក្យ នេះ ទេ ហើយ
វា ត្រូវ បាន គេ លាក់ មិន ឲ្យ យល់ ឡើយ
ហើយ គេ ខ្លាច សួរ លោក ពី ពាក្យ នោះ។
៤៦ បន្ទាប់ មក មាន ការ វែកញែក មួយ ក្នុង ចំ
ណោម ពួក គេ ដែល ក្នុង ចំណោម ពួក គេ
គួរ តែ ធំ ជាង គេ។
47 ព្រះយេស៊ូ ជ្រាប អំពី ចិត្ត របស់ គេ ក៏ យ
ក កូន មក ដាក់ ឲ្យ នៅ ជិត ព្រះអង្គ។
48 ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា អ្ន
ក ណា ដែល ទទួល កូន នេះ ក្នុង នាម ខ្ញុំ
ក៏ ទទួល ខ្ញុំ ដែរ ហើយ អ្នក ណា ដែល ទទួ
ល ខ្ញុំ នោះ ក៏ ទទួល អ្នក នោះ ដែល ចាត់
ខ្ញុំ ឲ្យ មក ដែរ ដ្បិត អ្នក ណា ដែល តូច ជា
ង គេ ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា អ្នក នោះ
នឹង ជា ធំ។
49 លោក យ៉ូហាន ឆ្លើយ ថា៖ «លោក គ្រូ យើង
ខ្ញុំ បាន ឃើញ មនុស្ស ម្នាក់ ដេញ អារក្ស ដោ
យ នូវ នាម លោក។ យើង ក៏ ហាម គាត់ ដែរ
ព្រោះ គាត់ មិន មក តាម យើង។
50 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
កុំ ឃាត់ គាត់ ឡើយ ដ្បិត អ្នក ណា ដែល មិ
ន ប្រឆាំង នឹង យើង អ្នក នោះ គឺ សម្រាប់
យើង។
៥១ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា
លុះ ដល់ វេលា ដែល ទ្រង់ ត្រូវ ទទួល ហើយ
នោះ ទ្រង់ បាន តាំង ព្រះ ភក្ត្រ យ៉ាង មុឹងម៉ា
ត់ ដើម្បី ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម
52 រួច ចាត់ អ្នក នាំ សារ ឲ្យ នៅ ចំពោះ
ព្រះភ័ក្ត្រ ទ្រង់ ហើយ ពួក គេ ក៏ ចូល ទៅ ក្នុ
ង ភូមិ មួយ នៃ សាសន៍ សាម៉ារី ដើម្បី ត្រៀ
ម ខ្លួន សម្រាប់ ទ្រង់។
៥៣ ហើយ គេ មិន បាន ទទួល គាត់ ទេ
ព្រោះ មុខ គាត់ ហាក់ ដូច ជា គាត់ នឹង
ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម។
54 កាល យ៉ាកុប និង យ៉ូហាន ជា សិស្ស របស់
ទ្រង់ បាន ឃើញ ដូច្នេះ ពួកគេ ទូល ថា៖ «លោ
ក ម្ចាស់ តើ លោក ចង់ ឲ្យ យើង បញ្ជា ភ្លើ
ង ឲ្យ ចុះ ពី លើ មេឃ ហើយ បំផ្លាញ ពួក
គេ ដូច លោក អេលីយ៉ាស បាន ធ្វើ ឬ?
55 ប៉ុន្តែ គាត់ បែរ មក ហើយ បន្ទោស គេ ហើ
យ មាន ប្រសាសន៍ ថា អ្នក រាល់ គ្នា មិន ដឹ
ង ថា អ្នក រាល់ គ្នា មាន វិញ្ញាណ បែប
ណា ទេ។
៥៦ត្បិត កូន មនុស្ស មិន មែន មក ដើម្បី បំ
ផ្លាញ ជីវិត មនុស្ស ទេ គឺ ដើម្បី សង្គ្រោះ គេ។
ហើយ គេ ទៅ ភូមិ ផ្សេង។
57 ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា
នៅ ពេល ដែល ពួក គេ ដើរ តាម ផ្លូវ មាន
បុរស ម្នាក់ បាន និយាយ ទៅ កាន់ គាត់ ថា
ព្រះអម្ចាស់ ទូលបង្គំ នឹង ទៅ តាម ទ្រង់ គ្រប់
ទី កន្លែង ដែល ទ្រង់ ទៅ។
58 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « ក
ញ្ជ្រោង មាន រន្ធ ហើយ បក្សាបក្សី ក៏ មាន សំបុ
ក។ កូនមនុស្សគ្មានកន្លែងដាក់ក្បាលទេ។
៥៩ ហើយ គាត់ បាន និយាយ ទៅ ម្នាក់ ទៀ
ត ថា ចូរ មក តាម ខ្ញុំ។ ប៉ុន្តែ គាត់ ទូល ថា៖ «
លោក ម្ចាស់ សូម អនុញ្ញាត ឲ្យ ខ្ញុំ ទៅ បញ្ចុះ
សព ឪពុក ខ្ញុំ ជា មុន សិន»។
60 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « ទុ
ក អោយ មនុស្ស ស្លាប់ បញ្ចុះ សព របស់
គេ ទៅ ចុះ!»។
៦១ ហើយ ម្នាក់ ទៀត ក៏ ទូល ថា៖ «លោក ម្ចា
ស់ ទូលបង្គំ នឹង ទៅ តាម លោក។ ប៉ុន្តែ សូម
ឲ្យ ខ្ញុំ ទៅ លា គេ មុន គេ ដែល នៅ ផ្ទះ ខ្ញុំ
។
៦២ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
គ្មាន អ្នក ណា ដែល ដាក់ ដៃ លើ នង្គ័ល ហើ
យ មើល ទៅ ក្រោយ ទេ នោះ សម នឹង ព្រះ
រាជ្យ នៃ ព្រះ»។

ជំពូកទី 10

១ ក្រោយ ពី ហេតុការណ៍ ទាំង នេះ ព្រះ អម្ចា
ស់ ក៏ បាន ចាត់ តាំង ចិតសិប នាក់ ផ្សេង
ទៀត ហើយ ចាត់ គេ ពីរ នាក់ ទៅ មុខ លោ
ក ទៅ គ្រប់ ក្រុង និង គ្រប់ ទី កន្លែង ដែល
លោក ផ្ទាល់ នឹង មក។

២ ដូច្នេះ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា៖ « ចំរូត ពិត ជា ច្រើន ណាស់ ប៉ុន្តែ អ្នក
ធ្វើ ការ មាន តិច ណាស់ ដូច្នេះ ចូរ អធិស្ឋាន ដ
ល់ ព្រះ អម្ចាស់ នៃ ការ ច្រូត កាត់ ឲ្យ ទ្រ
ង់ ចាត់ អ្នក ច្រូត មក ក្នុង ការ ច្រូត របស់
គាត់»។
3 ចូរ ទៅ តាម ផ្លូវ របស់ អ្នក មើល ចុះ យើង
ចាត់ អ្នក ទៅ ដូច ជា កូន ចៀម នៅ ក្នុង
ចំណោម ចចក។
4 មិន ត្រូវ យក កាបូប ឬ ក្រដាស ប្រាក់ ឬ
ស្បែក ជើង ឡើយ ហើយ កុំ ជំរាប សួរ អ្នក
ណា នៅ តាម ផ្លូវ ឡើយ។
5 ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ
ណា ក៏ ដោយ ត្រូវ និយាយ ជា មុន ថា ចូរ មា
ន សន្តិភាព ដល់ ផ្ទះ នេះ។
៦ហើយ ប្រសិន បើ កូន នៃ សេចក្តី សុខសា
ន្ត នៅ ទី នោះ សេចក្តី សុខ សាន្ត របស់ អ្ន
ក នឹង ស្ថិត នៅ លើ វា បើ មិន ដូច្នោះ ទេ
នោះ នឹង ត្រឡប់ មក រក អ្នក ម្តង ទៀត។
7 ហើយ នៅ ក្នុង ផ្ទះ ដដែល ស៊ី ផឹក ដូច ដែ
ល គេ ឲ្យ ដែរ ដ្បិត កម្មករ សម នឹង គេ ជូ
ល។ កុំ ទៅ ពី ផ្ទះ មួយ ទៅ ផ្ទះ មួយ។
៨ហើយ នៅ ក្នុង ទីក្រុង ណា ដែល អ្នក ចូ
ល ទៅ ហើយ គេ ទទួល អ្នក ចូរ បរិភោគ រប
ស់ ដែល បាន កំណត់ នៅ មុខ អ្នក
៩ហើយ ប្រោស អ្នក ជំងឺ ដែល នៅ ទី
នោះ ជា សះ ស្បើយ ហើយ និយាយ ទៅ ពួ
ក គេ ថា នគរ នៃ ព្រះ បាន មក ជិត អ្នក
ហើយ។
10 ប៉ុន្តែ អ្នក រាល់ គ្នា ចូល ទៅ ក្នុង ទីក្រុង
ណា ក៏ ដោយ ប៉ុន្តែ គេ មិន ទទួល អ្នក ទេ ចូ
រ ចេញ ទៅ តាម ផ្លូវ ដដែល ហើយ និយាយ
ថា
១១ សូម្បី តែ ធូលី ដី នៃ ទីក្រុង របស់ អ្នក
ដែល នៅ ជាប់ មក លើ យើង ក៏ ដោយ យើ
ង ក៏ លុប ចោល ប្រឆាំង នឹង អ្នក ដែរ។
ទោះ ជា យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ អ្នក ត្រូវ ប្រាក
ដ អំពី រឿង នេះ ថា នគរ នៃ ព្រះ បាន ម
ក ជិត អ្នក ហើយ។

១២ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា នៅ ថ្ងៃ នោះ ស
ម្រាប់ ក្រុង សូដុំម វា នឹង អាច អត់ឱន បាន
ជាង ក្រុង នោះ។
១៣ វេទនា ដល់ អ្នក ហើយ ខូរ៉ាស៊ីន! វេទនា ដ
ល់ អ្នក បេតសៃដា! ត្បិតប្រសិនបើកិច្ចការដ៏មហិមាត្រូវ
បានធ្វើឡើងនៅទីក្រុងទីរ៉ុស និងក្រុងស៊ីដូន ដែលបានធ្វើ
នៅក្នុងអ្នក នោះពួកគេបានប្រែចិត្តជាខ្លាំងកាលពីមុន ដោ
យអង្គុយនៅក្នុងបាវ និងផេះ។
១៤ ប៉ុន្តែ នៅ ពេល ជំនុំជំរះ ក្រុង ទីរ៉ុស និង ក្រុ
ង ស៊ីដូន នឹង អាច អត់ឱន បាន ជាង អ្នក
ទៅ ទៀត។
១៥ហើយ អ្នក ក្រុង កាពើណិម ដែល បាន តម្កើ
ង ឡើង ទៅ ស្ថានសួគ៌ នឹង ត្រូវ ទម្លាក់ ទៅ
នរក។
១៦ អ្នក ណា ដែល ឮ អ្នក រាល់ គ្នា ស្តាប់ ខ្ញុំ
។ ហើយអ្នកណាដែលមើលងាយអ្នកក៏មើលងាយខ្ញុំ។ អ្ន
ក ណា ដែល មើលងាយ ខ្ញុំ ក៏ មើលងាយ អ្ន
ក ដែល ចាត់ ខ្ញុំ ឲ្យ មក។
17 ហើយ ពួក ចិតសិប នាក់ បាន ត្រឡប់ ម
ក វិញ ដោយ អំណរ ដោយ ពោល ថា ៖ «
ព្រះអម្ចាស់ អើយ សូម្បី តែ អារក្ស ក៏ ចុះ ចូ
ល នឹង យើង ដោយ សារ ព្រះ នាម ទ្រង់
១៨ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួកគេ
ថា ខ្ញុំ បាន ឃើញ សាតាំង ដូច ជា ផ្លេកបន្ទោ
រ ធ្លាក់ ពី លើ មេឃ។
១៩មើល ចុះ យើង ផ្តល់ អំណាច ដល់ អ្នក ដើ
ម្បី ជាន់ លើ ពស់ និង ខ្យាដំរី និង លើ អំណា
ច ទាំង អស់ របស់ ខ្មាំង សត្រូវ ហើយ គ្មាន
អ្វី នឹង ធ្វើ ឲ្យ អ្នក ឈឺ ចាប់ ដោយ មធ្យោបា
យ ណា មួយ ឡើយ។
20 ទោះ បី ជា នៅ ក្នុង ការ នេះ មិន ត្រេ
ក អរ ដែល ថា វិញ្ញាណ ត្រូវ ចុះ ចូល នឹង
អ្នក; ប៉ុន្តែ ចូរ អរ សប្បាយ ចុះ ដ្បិត ឈ្មោះ រប
ស់ អ្នក រាល់ គ្នា ត្រូវ បាន សរសេរ នៅ ស្ថា
នសួគ៌។
21 នៅ វេលា នោះ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះហឫទ័
យ រីករាយ ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល ថា ឱ ព្រះវរបិ
តា ជា ព្រះអម្ចាស់ នៃ ស្ថានសួគ៌ និង ផែនដី ទូលប
ង្គំ សូម អរ ព្រះគុណ ដល់ ទ្រង់ ដែល ទ្រង់
បាន លាក់ ការណ៍ ទាំង នេះ ពី អ្នក ប្រាជ្ញ និ
ង មាន ប្រាជ្ញា ហើយ បាន បើក សម្តែង ដ

ល់ ទារក ផងៈ ទោះ ជា យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ
ព្រះបិតា អើយ! វាហាក់ដូចជាល្អនៅក្នុងភ្នែករបស់អ្នក។
22 អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានប្រគល់មកខ្ញុំពីព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ
ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ដឹងថាព្រះបុត្រាជានរណាឡើយ
លើកលែងតែព្រះបិតាប៉ុណ្ណោះ។ ហើយតើព្រះបិតាជានរ
ណា ប៉ុន្តែព្រះបុត្រា ហើយព្រះអង្គដែលព្រះបុត្រានឹងបើក
សម្តែងឱ្យឃើញ។
23 ហើយ ទ្រង់ ក៏ បែរ ទ្រង់ ទៅ ឯ ពួក សិ
ស្ស ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល ជា សម្ងាត់ ថា ភ្នែ
ក ណា ដែល មើល ឃើញ របស់ ដែល អ្នក
រាល់ គ្នា ឃើញ មាន ពរ ហើយ
២៤ត្បិត ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា ព្យាការី និង ស្តេច
ជា ច្រើន មាន បំណង ចង់ ឃើញ រឿង ទាំ
ង នោះ ដែល អ្នក រាល់ គ្នា បាន ឃើញ ប៉ុន្តែ
មិន បាន ឃើញ ទេ។ ហើយ ដើម្បី ស្តាប់ សេច
ក្តី ទាំង នោះ ដែល អ្នក រាល់ គ្នា បាន ឮ
តែ មិន បាន ឮ ឡើយ។
25 ហើយ មើល ចុះ មាន មេធាវី មួយ រូប បា
ន ក្រោក ឈរ ហើយ ល្បួង គាត់ ដោយ និយា
យ ថា ៖ «លោកគ្រូ តើ ខ្ញុំ ត្រូវ ធ្វើ អ្វី ដើម្បី ទ
ទួល ជីវិត ដ៏ នៅ អស់ កល្ប ជា និច្ច?
26 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ « តើ
ច្បាប់ មាន ចែង អ្វី? តើអ្នកអានយ៉ាងម៉េចដែរ?
27 ហើយ គាត់ ឆ្លើយ ថា ចូរ ស្រឡាញ់ ព្រះ អ
ម្ចាស់ ជា ព្រះ របស់ អ្នក អស់ ពី ចិត្ត អស់
ពី ព្រលឹង អស់ ពី កម្លាំង និង អស់ ពី គំនិត។ និ
ងអ្នកជិតខាងដូចខ្លួនអ្នក។
28 ហើយ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា អ្ន
ក បាន ឆ្លើយ ត្រូវះ ធ្វើ ដូច្នេះ នោះ អ្នក នឹង
មាន ជីវិត។
២៩ ប៉ុន្តែ គាត់ សុខ ចិត្ត កែ ខ្លួន គាត់ សួរ
ទៅ ព្រះយេស៊ូ ថា៖ «តើ អ្នក ណា ជា អ្នក ជិ
ត ខាង របស់ ខ្ញុំ?
30 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ថា៖ « មាន បុ
រស ម្នាក់ ចុះ ពី ក្រុង យេរូសាឡឹម ទៅ ក្រុ
ង យេរីខូ ហើយ ដួល ក្នុង ចំណោម ចោរ ដែ
ល បាន ដោះ អាវ គាត់ ធ្វើ ឲ្យ គាត់ របួស រួ
ច ក៏ ចេញ ទៅ បាត់ ទៅ
៣១ ពេល នោះ មាន បូជាចារ្យ ម្នាក់ ចុះ មក
តាម ផ្លូវ នោះ ដោយ ចៃដន្យ ឃើញ គាត់ ក៏
ដើរ កាត់ ត្រើយ ម្ខាង។
៣២ ហើយ ក៏ ដូច គ្នា ដែរ ពេល គាត់ នៅ ក
ន្លែង នោះ មាន អ្នក លេវី ម្នាក់ មក មើល គា
ត់ រួច ដើរ កាត់ ត្រើយ ម្ខាង។
33 ប៉ុន្តែ មាន ជន ជាតិ សាម៉ារី ម្នាក់ ពេល គា
ត់ ធ្វើ ដំណើរ មក កន្លែង ដែល គាត់ នៅ ហើ
យ ពេល គាត់ ឃើញ គាត់ គាត់ មាន ចិត្ត អា
ណិត អាសូរ គាត់។
34 រួច ចូល ទៅ ជិត គាត់ ហើយ ចង របួស
គាត់ ចាក់ ប្រេង និង ស្រា ដាក់ លើ សត្វ រប
ស់ គាត់ រួច នាំ គាត់ ទៅ ផ្ទះ សំណាក់ ហើ
យ មើល ថែ គាត់។
៣៥ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ស្អែក ពេល គាត់ ចេញ ទៅ
គាត់ បាន យក ប្រាក់ ពីរ កាក់ ចេញ ទៅ
ឲ្យ ម្ចាស់ ផ្ទះ ហើយ និយាយ ទៅ គាត់ ថា៖ «
មើល ថែ គាត់ ចុះ! ហើយ អ្វី ដែល អ្នក ចំ
ណាយ ច្រើន ទៀត ពេល ខ្ញុំ មក ម្តង ទៀត
ខ្ញុំ នឹង សង អ្នក វិញ។
៣៦ ឥឡូវ នេះ តើ អ្នក គិត ថា មួយ ណា ក្នុ
ង ចំណោម អ្នក ទាំង បី នេះ ជា អ្នក ជិត
ខាង របស់ គាត់ ដែល ធ្លាក់ ក្នុង ចំណោម
ចោរ?
37 គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «អ្នក ណា ដែល
បាន អាណិត អាសូរ គាត់។ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះ
បន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « ទៅ ហើយ ធ្វើ ដូច
គ្នា ទៅ។
៣៨ ឥឡូវ នេះ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា
កាល ពួក គេ ទៅ នោះ លោក ចូល ទៅ ក្នុ
ង ភូមិ មួយ ហើយ ស្ត្រី ម្នាក់ ឈ្មោះ ម៉ាថា បា
ន ទទួល លោក ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ របស់ នា
ង។
39 នាង មាន ប្អូន ស្រី ម្នាក់ ឈ្មោះ ម៉ារៀ ដែ
ល អង្គុយ នៅ ជើង ព្រះយេស៊ូ ហើយ បាន
ឮ ព្រះបន្ទូល របស់ ទ្រង់។
៤០ ប៉ុន្តែ ម៉ាថា រវល់ នឹង ការ បម្រើ ជា ច្រើន
ក៏ ចូល មក ឯ គាត់ ហើយ ទូល ថា៖ «លោក
ម្ចាស់ អើយ តើ លោក មិន ខ្វល់ ថា ប្អូន
ស្រី របស់ ខ្ញុំ បាន ទុក ឲ្យ ខ្ញុំ បម្រើ តែ ម្នា
ក់ ឯង ទេ? ដូច្នេះ សូម នាង ជួយ ខ្ញុំ។
41 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ នាង ថា៖ «ម៉ា
ថា ម៉ាថា អ្នក ប្រយ័ត្ន ហើយ មាន បញ្ហា ជា ច្រើ
ន ណាស់

42 ប៉ុន្តែ មាន រឿង មួយ ដែល ចាំ បាច់ ណា
ស់ ហើយ ម៉ារៀ បាន រើស យក ចំណែក ដ៏
ល្អ នោះ ដែល មិន ត្រូវ ដក ចេញ ពី នាង
ឡើយ។

ជំពូកទី 11

១ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា នៅ
ពេល លោក កំពុង អធិស្ឋាន នៅ កន្លែង មួយ
ពេល លោក ឈប់ មាន សិស្ស ម្នាក់ ទូល ព្រះ
អង្គ ថា៖ «លោក ម្ចាស់ សូម បង្រៀន យើង ឲ្យ
អធិស្ឋាន ដូច លោក យ៉ូហាន បាន បង្រៀន ពួ
ក សិស្ស របស់ លោក ដែរ។
2 ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ពេល
អ្នក រាល់ គ្នា អធិស្ឋាន ចូរ ពោល ថា ព្រះបិតា រ
បស់ យើង ដែល គង់ នៅ ស្ថាន បរមសុខ សូ
ម ឲ្យ ព្រះនាម របស់ អ្នក បាន បរិសុទ្ធ។ នគររ
បស់អ្នកមកដល់។ ព្រះហឫទ័យទ្រង់បានសម្រេចដូចនៅ
ស្ថានសួគ៌ ផែនដីក៏ដូច្នោះដែរ។
៣ សូម ប្រទាន អាហារ ប្រចាំ ថ្ងៃ ដល់ យើង
រាល់ ថ្ងៃ។
៤ ហើយ អត់ ទោស បាប របស់ យើង ដ្បិត
យើង ក៏ អត់ ទោស ដល់ អស់ អ្នក ដែល ជំ
ពាក់ នឹង យើង ដែរ។ ហើយ មិន នាំ យើង
ទៅ ក្នុង ការ ល្បួង; ប៉ុន្តែសូមរំដោះយើងពីអំពើអាក្រ
ក់។
៥ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា៖ « ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា មាន មិត្ត
ណា ម្នាក់ នឹង ទៅ រក គាត់ នៅ ពាក់ កណ្តា
ល អធ្រាត្រ ហើយ និយាយ ទៅ គាត់ ថា៖ «ស
ម្លាញ់ ខ្ចី នំប៉័ង បី ដុំ មក ខ្ញុំ។
៦ ព្រោះ មិត្ត ភក្តិ របស់ ខ្ញុំ ដែល កំពុង ធ្វើ ដំ
ណើរ មក រក ខ្ញុំ ហើយ ខ្ញុំ គ្មាន អ្វី ត្រូវ ដា
ក់ នៅ ចំពោះ មុខ គាត់?
7 ហើយ គាត់ ពី ខាង ក្នុង នឹង ឆ្លើយ ថា :
កុំ រំខាន ខ្ញុំ : ឥឡូវ នេះ ទ្វារ បាន បិទ ហើ
យ កូន របស់ ខ្ញុំ នៅ ជាមួយ ខ្ញុំ នៅ លើ
គ្រែ ។ ខ្ញុំមិនអាចក្រោកឡើង ហើយផ្តល់ឱ្យអ្នកបានទេ។
៨ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា ទោះ ជា គាត់ នឹង មិន
ក្រោក ឡើង ហើយ ឲ្យ គាត់ ដោយ សារ គា
ត់ ជា មិត្ត សម្លាញ់ របស់ គាត់ ក៏ ដោយ ប៉ុ
ន្តែ ដោយ សារ តែ ការ សំខាន់ គាត់ នឹង
ក្រោក ឡើង ហើយ ឲ្យ គាត់ ច្រើន តាម ដែ
ល គាត់ ត្រូវ ការ។
៩ហើយ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា ចូរ សុំ នោះ វា នឹ
ង ត្រូវ បាន ប្រទាន មក អ្នក ចូរស្វែងរក នោះអ្នក
នឹងឃើញ។ គោះ ហើយ វា នឹង ត្រូវ បាន បើ
ក ឱ្យ អ្នក ។
10 ដ្បិត អស់ អ្នក ណា ដែល សុំ ទទួល។ អ្នក
ណាស្វែងរកក៏ឃើញ។ ហើយ អ្នក ណា ដែល
គោះ វា នឹង ត្រូវ បើក។
១១ ប្រសិន បើ កូន ប្រុស សុំ នំប៉័ង ពី អ្នក
រាល់ គ្នា ដែល ជា ឪពុក តើ កូន នឹង ឲ្យ
ថ្ម មួយ ដុំ ឬ? ឬ បើ គាត់ សុំ ត្រី តើ គាត់
នឹង ឲ្យ ពស់ ទេ?
១២ ឬ បើ គាត់ សុំ ពង តើ គាត់ នឹង ឲ្យ ខ្យា
ដំរី ទេ?
13 បើ ដូច្នេះ បើ អ្នក រាល់ គ្នា ជា មនុស្ស អា
ក្រក់ ចេះ តែ ផ្តល់ អំណោយ ល្អ ដល់ កូនៗ រ
បស់ អ្នក តើ តើ ព្រះវរបិតា របស់ អ្នក ដែល
គង់ នៅ ស្ថានសួគ៌ នឹង ប្រទាន ព្រះវិញ្ញាណ ប
រិសុទ្ធ ដល់ អស់ អ្នក ដែល សូម ទ្រង់ ប៉ុន្មា
ន ទៀត?
១៤ ហើយ គាត់ បាន ដេញ អារក្ស ចេញ ហើ
យ វា ជា មនុស្ស ល្ងង់។ ហើយ ហេតុការណ៍
បាន កើត ឡើង ថា ពេល ដែល អារក្ស ចេ
ញ ទៅ នោះ មនុស្ស ល្ងង់ ក៏ និយាយ។ ហើយប្រ
ជាជនមានការងឿងឆ្ងល់។
15 ប៉ុន្តែ ពួកគេ ខ្លះ និយាយ ថា ទ្រង់ ដេញ អារ
ក្ស ចេញ តាម រយៈ បេលសេប៊ូល ជា មេ នៃ
អារក្ស។
១៦ ហើយ អ្នក ឯ ទៀត ដែល ល្បួង គាត់ បា
ន ស្វែង រក ទី សម្គាល់ ពី ស្ថាន សួគ៌ មក
គាត់។
១៧ ប៉ុន្តែ ដោយ ជ្រាប ពី គំនិត របស់ គេ ទ្រង់
មាន បន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « គ្រប់ នគរ ដែល
បែក គ្នា ទាស់ នឹង ខ្លួន ឯង នោះ នឹង ត្រូវ
បំផ្លាញ ចោល។ ហើយ ផ្ទះ មួយ ដែល បែក
គ្នា នឹង ផ្ទះ មួយ ក៏ រលំ។
១៨ បើ សាតាំង ក៏ បែក ចិត្ត នឹង ខ្លួន ដែរ
តើ រាជាណាចក្រ របស់ វា នឹង ស្ថិត នៅ យ៉ា
ង ណា? ពី ព្រោះ អ្នក រាល់ គ្នា និយាយ ថា

ខ្ញុំ ដេញ អារក្ស ចេញ តាម រយៈ បេលសេប៊ូល
។
១៩ហើយ ប្រសិន បើ ខ្ញុំ ដេញ អារក្ស ដោយ
សារ បេលសេប៊ូល តើ កូន ប្រុស របស់ អ្នក ដេ
ញ វា ចេញ ដោយ សារ នរណា? ដូច្នេះ ពួកគេនឹ
ងធ្វើជាចៅក្រមរបស់អ្នក។
20 ប៉ុន្តែ ប្រសិន បើ ខ្ញុំ ដេញ អារក្ស ដោយ
ព្រះហស្ត នៃ ព្រះ នោះ ប្រាកដ ជា មាន ព្រះរា
ជ្យ នៃ ព្រះ បាន មក សណ្ឋិត លើ អ្នក ហើ
យ។
21 កាល ណា បុរស ខ្លាំង ប្រដាប់ អាវុធ រក្សា
វាំង នោះ ទ្រព្យ សម្បត្តិ ក៏ នៅ សុខ
២២ ប៉ុន្តែ ពេល ណា ដែល ខ្លាំង ជាង គាត់ នឹ
ង មក លើ គាត់ ហើយ យក ឈ្នះ គាត់ នោះ
គាត់ បាន ដក គ្រឿង សស្ត្រា វុធ ទាំងអស់
ដែល គាត់ ទុក ចិត្ត ពី គាត់ ហើយ ចែក ទ្រ
ព្យ សម្បត្តិ របស់ គាត់។
២៣ អ្នក ណា ដែល មិន នៅ ជា មួយ ខ្ញុំ អ្ន
ក នោះ ប្រឆាំង នឹង ខ្ញុំ ហើយ អ្នក ណា ដែ
ល មិន នៅ ជា មួយ នឹង ខ្ញុំ អ្នក នោះ ត្រូវ
ខ្ចាត់ខ្ចាយ។
២៤ ពេល វិញ្ញាណ អាក្រក់ ចេញ ពី មនុស្ស គា
ត់ ដើរ កាត់ កន្លែង ស្ងួត រក កន្លែង សម្រាក។
ហើយ រក មិន ឃើញ សោះ គាត់ និយាយ ថា
ខ្ញុំ នឹង ត្រឡប់ ទៅ ផ្ទះ វិញ នៅ ពេល ដែ
ល ខ្ញុំ ចេញ មក។
25 ហើយ ពេល គាត់ មក គាត់ ឃើញ ថា វា
ត្រូវ បាន គេ បោក និង លម្អ។
26 រួច គាត់ ទៅ យក វិញ្ញាណ ប្រាំពីរ ផ្សេង
ទៀត ដែល អាក្រក់ ជាង ខ្លួន គាត់។ គេ ចូ
ល ទៅ រស់ នៅ ទី នោះ ហើយ ស្ថានភាព ចុ
ង ក្រោយ របស់ បុរស នោះ អាក្រក់ ជាង មនុ
ស្ស ដំបូង ទៅ ទៀត។
27 ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា
នៅ ពេល គាត់ និយាយ រឿង ទាំង នេះ ស្ត្រី
ម្នាក់ ក្នុង ក្រុម ហ៊ុន បាន បន្លឺ សំឡេង ទៅ
គាត់ ថា មាន ពរ ហើយ ស្បូន ដែល សម្រា
ល អ្នក និង ប៉ាប ដែល អ្នក បាន បឺត។
28 ប៉ុន្តែ គាត់ បាន និយាយ ថា មែន ហើយ អ
ស់ អ្នក ណា ដែល ឮ ព្រះ បន្ទូល នៃ ព្រះ
ហើយ កាន់ តាម នោះ មាន ពរ។
29 កាល ប្រជាជន នៅ ជុំ គ្នា យ៉ាង ក្រាស់
នោះ ទ្រង់ ចាប់ ផ្ដើម មាន ព្រះបន្ទូល ថា
នេះ ជា ជំនាន់ ដ៏ អាក្រក់ ហើយ ពួក គេ ស្វែ
ង រក ទី សម្គាល់។ ហើយ គ្មាន ទី សំគាល់
ណា ត្រូវ បាន ផ្តល់ ឲ្យ ឡើយ ក្រៅ ពី ទី ស
ម្គាល់ របស់ ហោរា យ៉ូណាស។
30 ដ្បិត យ៉ូណាស ជា ទីសម្គាល់ ដល់ សាស
ន៍ នីនីវេ យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ បុត្រ មនុស្ស
ក៏ នឹង មាន ដល់ មនុស្ស ជំនាន់ នេះ ដែរ។
31 មហាក្សត្រី នៃ ទិស ខាង ត្បូង នឹង ក្រោក
ឡើង នៅ ក្នុង ការ ជំនុំជំរះ ជា មួយ នឹង ម
នុស្ស ជំនាន់ នេះ ហើយ ផ្តន្ទាទោស ពួក គេ ដ្បិ
ត ព្រះ នាង បាន មក ពី តំបន់ ជា ច្រើន
នៃ ផែនដី ដើម្បី ស្តាប់ ព្រះ ប្រាជ្ញា ញាណ រប
ស់ សាឡូម៉ូន ហើយមើលចុះ មានម្នាក់ធំជាងសាឡូម៉ូន
នៅទីនេះ។
៣២ហើយ ពួក អ្នក ក្រុង នីនីវេ នឹង ក្រោក ឡើ
ង នៅ ក្នុង ការ ជំនុំ ជំរះ ជាមួយ នឹង មនុ
ស្ស ជំនាន់ នេះ ហើយ នឹង ផ្តន្ទាទោស វា ត្បិត
ពួក គេ បាន ប្រែ ចិត្ត នៅ ក្នុង ការ អធិប្បា
យ របស់ យ៉ូណាស។ ហើយមើលចុះ ធំជាងយ៉ូណាស
នៅទីនេះ។
33 គ្មាន អ្នក ណា បាន អុជ ទៀន ហើយ ដា
ក់ នៅ ក្នុង ទី ស្ងាត់ ឬ ក្រោម គុម្ពោត ទេ គឺ
នៅ លើ ជើង ចង្កៀង ដើម្បី ឲ្យ អ្នក ដែល ចូ
ល មក បាន ឃើញ ពន្លឺ។
៣៤ ពន្លឺនៃរូបកាយគឺភ្នែក ដូច្នេះ កាលណាភ្នែកអ្នកនៅលី
វ រូបកាយទាំងមូលរបស់អ្នកក៏ពេញដោយពន្លឺដែរ។ ប៉ុ
ន្តែ ពេល ភ្នែក អ្នក អាក្រក់ រូប កាយ អ្នក ក៏
ងងឹត ដែរ។
35 ដូច្នេះ ចូរ ប្រយ័ត្ន កុំ ឲ្យ ពន្លឺ ដែល នៅ ក្នុ
ង ខ្លួន ឯង ទៅ ជា ងងឹត ឡើយ។
៣៦ ដូច្នេះ ប្រសិនបើរូបកាយទាំងមូលរបស់អ្នកពោរពេ
ញដោយពន្លឺ ដោយគ្មានផ្នែកងងឹត នោះទាំងមូលនឹងពោរ
ពេញដោយពន្លឺ ដូចជាពេលដែលពន្លឺដ៏ភ្លឺនៃទៀនបំភ្លឺអ្នក
។
៣៧ ពេល ដែល លោក មាន ប្រសាសន៍ មាន
ផារិស៊ី ម្នាក់ បាន អញ្ជើញ លោក ឲ្យ បរិភោគ អា
ហារ ជា មួយ លោក រួច លោក ចូល ទៅ អង្គុ
យ បរិភោគ។

38 ហើយ ពេល ដែល ផារិស៊ី បាន ឃើញ វា គា
ត់ អស្ចារ្យ ណាស់ ដែល គាត់ មិន បាន លា
ង សម្អាត មុន ពេល អាហារ ពេល ល្ងាច ។
៣៩ហើយ ព្រះអម្ចាស់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់
ថា ឥឡូវ នេះ តើ អ្នក រាល់ គ្នា ជា ពួក ផារិ
ស៊ី ធ្វើ ការ សម្អាត ផ្នែក ខាង ក្រៅ ពែង និ
ង ចាន ទេ? រីឯផ្នែកខាងក្នុងរបស់អ្នកវិញ ពោរពេញ
ទៅដោយសត្វក្អែក និងអំពើអាក្រក់។
40 អ្នក រាល់ គ្នា ជា មនុស្ស ល្ងីល្ងើ អើយ តើ
អ្នក ដែល បង្កើត របស់ ដែល គ្មាន ការ បង្កើ
ត របស់ ដែល នៅ ខាង ក្នុង នោះ ទេ ឬ?
41 ប៉ុន្តែ ចូរ ឲ្យ ទាន ដូច ដែល អ្នក មាន; ហើ
យមើលចុះ អ្វីៗទាំងអស់គឺស្អាតសម្រាប់អ្នក។
៤២ ប៉ុន្តែ ពួក ផារីស៊ី អើយ! ដ្បិត អ្នក រាល់ គ្នា
យក ជីអង្កាម និង ស្ពៅ និង ឱសថ គ្រប់ ប្រភេទ
ហើយ ឆ្លង កាត់ ការ វិនិច្ឆ័យ និង សេចក្ដី ស្រ
ឡាញ់ របស់ ព្រះ។ ការ ទាំង នេះ អ្នក គួរ
តែ ធ្វើ ហើយ មិន ត្រូវ ទុក អ្នក ផ្សេង ទៀត
ចោល ឡើយ។
៤៣ ពួកផារីស៊ីអើយ! ដ្បិត អ្នក រាល់ គ្នា ចូល ចិ
ត្ត កន្លែង អង្គុយ ខ្ពស់ បំផុត នៅ ក្នុង សា
លា ប្រជុំ ហើយ ជំរាប សួរ នៅ តាម ផ្សារ។
៤៤ ពួកអាចារ្យ និង ពួកផារីស៊ី ជាពួកពុតត្បុតអើយ! ដ្បិ
ត អ្នក រាល់ គ្នា ប្រៀប ដូច ជា ផ្នូរ ដែល មិ
ន លេច ចេញ មក ហើយ អ្នក ដែល ដើរ តា
ម នោះ ក៏ មិន ដឹង ដែរ។
45 រួច មក មេធាវី ម្នាក់ ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា
លោក គ្រូ និយាយ បែប នេះ ឯង ក៏ ជេរ
យើង ដែរ
46 ហើយ គាត់ និយាយ ថា វេទនា ដល់ អ្នក
ផង ដែរ មេធាវី! ដ្បិត អ្នក រាល់ គ្នា ដឹក មនុ
ស្ស ដោយ បន្ទុក ធ្ងន់ ដែល ត្រូវ ទទួល ហើ
យ អ្នក រាល់ គ្នា មិន ប៉ះ នឹង បន្ទុក ដោយ
ម្រាម ដៃ ម្ខាង របស់ អ្នក ឡើយ។
៤៧ វេទនា ដល់ អ្នក! អ្នក រាល់ គ្នា បាន សង់
ផ្នូរ របស់ ព្យាការី ហើយ បុព្វបុរស របស់ អ្នក រា
ល់ គ្នា បាន សម្លាប់ ពួកគេ។
48 អ្នក រាល់ គ្នា ធ្វើ ជា សាក្សី យ៉ាង ពិត
ប្រាកដ ថា អ្នក រាល់ គ្នា អនុញ្ញាត ឲ្យ ប្រព្រឹ
ត្ត អំពើ របស់ បុព្វបុរស របស់ អ្នក ដ្បិត ពួក
គេ ពិត ជា បាន សម្លាប់ ពួកគេ ហើយ អ្នក រា
ល់ គ្នា បាន សង់ ផ្នូរ របស់ ពួកគេ។
49 ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា ព្រះ ប្រាជ្ញា
ញាណ នៃ ព្រះ បាន មាន បន្ទូល ថា យើង នឹ
ង ចាត់ ព្យាការី និង សាវ័ក ទៅ ពួក គេ ហើ
យ ពួក គេ ខ្លះ នឹង សម្លាប់ និង បៀតបៀន
50 ដើម្បី ឲ្យ ឈាម នៃ ព្យាការី ទាំង អស់ ដែ
ល ត្រូវ បាន បង្ហូរ ចេញ ពី កំណើត នៃ ពិភ
ពលោក អាច ត្រូវ បាន ទាមទារ ពី មនុស្ស ជំ
នាន់ នេះ;
51 ចាប់ ពី ឈាម របស់ អេបិល រហូត ដល់
ឈាម របស់ សាការី ដែល បាន ស្លាប់ នៅ ច
ន្លោះ អាសនៈ និង ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ៖ យើង ប្រា
ប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា វា នឹង ត្រូវ បាន ទាម
ទារ ពី មនុស្ស ជំនាន់ នេះ។
52 វេទនា ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា មេធាវី! ដ្បិត អ្ន
ក រាល់ គ្នា បាន ដក យក គន្លឹះ នៃ ចំ
ណេះ ដឹង ទៅ ហើយ គឺ អ្នក រាល់ គ្នា មិន
បាន ចូល ក្នុង ខ្លួន ទេ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា
ដែល ចូល មក ក៏ រារាំង។
៥៣ហើយ កាល លោក មាន ប្រសាសន៍ រឿង
ទាំង នេះ ទៅ កាន់ ពួក គេ ពួក អាចារ្យ និង
ពួក ខាង គណៈផារីស៊ី បាន ចាប់ ផ្ដើម ដាស់
តឿន លោក យ៉ាង ខ្លាំង ហើយ ជំរុញ លោក
ឲ្យ និយាយ រឿង ជា ច្រើន៖
54 កំពុង រង់ចាំ គាត់ ហើយ ចង់ ចាប់ អ្វី មួយ
ចេញ ពី មាត់ គាត់ ដើម្បី ឲ្យ គេ ចោទ គាត់។

ជំពូកទី 12

១ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ នៅពេលដែលមានមនុស្សយ៉ា
ងច្រើនរាប់មិនអស់បានប្រមូលផ្ដុំគ្នា ដរាបណាពួកគេដើរ
លើគ្នាទៅវិញទៅមក នោះទ្រង់បានចាប់ផ្ដើមមានបន្ទូល
ទៅកាន់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ជាបឋមថា ចូរប្រយ័ត្ននឹងមេ
ម្សៅរបស់ពួកផារិស៊ី ដែលជាការលាក់ពុត។
២ត្បិត គ្មាន អ្វី ដែល ត្រូវ បាន បិទ បាំង
ឡើយ ដែល នឹង មិន ត្រូវ បាន បើក សម្ដែង
ឡើយ មិន លាក់ បាំង នោះ នឹង មិន ត្រូវ បា
ន គេ ដឹង។
៣ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ អ្វី ដែល អ្នក បាន និយា
យ នៅ ក្នុង ភាព ងងឹត នឹង ត្រូវ បាន ឮ

នៅ ក្នុង ពន្លឺ។ ហើយ សេចក្តី ដែល ឯង បា
ន និយាយ នៅ ត្រចៀក ក្នុង ទូ ត្រូវ ប្រកាស
នៅ លើ ដំបូល ផ្ទះ។
៤ហើយ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ថា មិត្ត រប
ស់ ខ្ញុំ កុំ ខ្លាច នឹង ពួក អ្នក ដែល សម្លាប់ រូ
ប កាយ ឡើយ ហើយ បន្ទាប់ មក គ្មាន អ្វី ដែ
ល ពួក គេ អាច ធ្វើ បាន ទៀត ឡើយ។
5 ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ នឹង ប្រាប់ អ្នក ជា មុន អំពី អ្នក
ដែល អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ខ្លាច៖ ចូរ ខ្លាច គាត់
ដែល បន្ទាប់ ពី គាត់ បាន សម្លាប់ ហើយ មា
ន អំណាច អាច បោះ ទៅ ក្នុង នរក។ មែនហើ
យ ខ្ញុំប្រាប់អ្នកថា ចូរខ្លាចគាត់។
6 ចាប ប្រាំ ក្បាល លក់ ក្នុង តម្លៃ ពីរ យ៉ាង
ឆ្ងាយ ហើយ មិន ភ្លេច មួយ ក្បាល នៅ ចំ
ពោះ ព្រះ ឬ?
7 ប៉ុន្តែ សូម្បី តែ សក់ ក្បាល របស់ អ្នក ក៏
ត្រូវ រាប់ ដែរ។ ដូច្នេះ កុំ ខ្លាច អី អ្នក រាល់ គ្នា
មាន តម្លៃ ជាង ចាប ជា ច្រើន។
៨ហើយ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ផង ដែរ ថា អ្នក ណា
ដែល សារភាព ខ្ញុំ នៅ ចំពោះ មុខ មនុស្ស
នោះ កូន មនុស្ស ក៏ នឹង សារភាព នៅ ចំ
ពោះ ពួក ទេវតា នៃ ព្រះ ដែរ
៩ ប៉ុន្តែ អ្នក ណា ដែល បដិសេធ ខ្ញុំ នៅ ចំ
ពោះ មុខ មនុស្ស លោក នឹង ត្រូវ បដិសេធ
នៅ ចំពោះ មុខ ពួក ទេវតា របស់ ព្រះ។
១០ហើយ អ្នក ណា ដែល និយាយ ពាក្យ ទា
ស់ នឹង បុត្រ មនុស្ស នោះ នឹង បាន អត់ ទោ
ស ឲ្យ អ្នក នោះ ប៉ុន្តែ ចំពោះ អ្នក ណា ដែ
ល ប្រមាថ ព្រះ វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ នោះ នឹង មិ
ន ត្រូវ បាន អត់ ទោស ឡើយ។
១១ហើយ នៅពេល ដែល ពួកគេ នាំ អ្នក
ទៅ សាលា ប្រជុំ និង ទៅ កាន់ ចៅក្រម និង អំ
ណាច ចូរ អ្នក កុំ គិត ថា អ្នក នឹង ឆ្លើយ ត
ប ដោយ របៀប ណា ឬ អ្វី ឬ អ្វី ដែល អ្នក
ត្រូវ និយាយ៖
១២ត្បិត ព្រះ វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ នឹង បង្រៀន អ្ន
ក នៅ ម៉ោង ដដែល នោះ នូវ អ្វី ដែល អ្ន
ក គួរ និយាយ។
១៣ ហើយ ម្នាក់ ក្នុង ក្រុម ហ៊ុន និយាយ ទៅ
គាត់ ថា៖ «លោក គ្រូ សូម និយាយ ទៅ កាន់ ប
ង ប្រុស ខ្ញុំ ថា គាត់ ចែក មរតក ជាមួយ ខ្ញុំ។
១៤ ហើយ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖
« អ្នក ណា បាន តាំង ខ្ញុំ ជា ចៅក្រម ឬ ជា
អ្នក បែងចែក អ្នក?
១៥ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា៖ « ចូរ ប្រយ័ត្ន ហើយ ប្រយ័ត្ន នឹង សេចក្តី
លោភ ផង ដ្បិត ជីវិត របស់ មនុស្ស មិន ស្ថិ
ត នៅ ក្នុង ទ្រព្យ បរិបូរណ៍ ដែល ខ្លួន មាន
នោះ ទេ។
16 ហើយ ទ្រង់ មាន បន្ទូល ជា ពាក្យ ប្រស្នា
មួយ ដល់ ពួក គេ ថា ដី របស់ អ្នក មាន ម្នា
ក់ បាន កើត ឡើង យ៉ាង បរិបូរណ៍
17 គាត់ គិត ក្នុង ចិត្ត ថា ៖ តើ ខ្ញុំ ត្រូវ
ធ្វើ យ៉ាង ណា ពី ព្រោះ ខ្ញុំ គ្មាន កន្លែង ឲ្យ
ផល របស់ ខ្ញុំ?
18 ហើយ គាត់ បាន និយាយ ថា : ខ្ញុំ នឹង
ធ្វើ នេះ : ខ្ញុំ នឹង រុះ រើ ជង្រុក របស់ ខ្ញុំ និ
ង ការ សង់ ធំ ជាង នេះ ។ ហើយ នៅ ទី
នោះ ខ្ញុំ នឹង ប្រគល់ ផ្លែឈើ និង របស់ របរ រប
ស់ ខ្ញុំ ទាំង អស់។
19 ហើយ ខ្ញុំ នឹង និយាយ ទៅ កាន់ ព្រលឹង រ
បស់ ខ្ញុំ ថា ព្រលឹង អ្នក បាន ផ្ទុក ទំនិញ
ជា ច្រើន ជា ច្រើន ឆ្នាំ មក ហើយ ចូរ ទទួ
ល បាន នូវ ភាព ងាយ ស្រួល របស់ អ្នក បរិ
ភោគ ផឹក និង មាន ភាព សប្បាយ រីក រាយ
។
20 ប៉ុន្តែ ព្រះ ទ្រង់ មាន ព្រះ បន្ទូល ទៅ គាត់
ថា អ្នក ល្ងង់ នៅ យប់ នេះ ព្រលឹង អ្នក នឹ
ង ត្រូវ ទាមទារ ពី អ្នក ដូច្នេះ តើ របស់ ទាំង
នោះ នឹង ទៅ ជា អ្នក ណា ដែល អ្នក បាន
ផ្តល់ ឲ្យ?
២១ អ្នក ដែល ប្រមូល ទ្រព្យ សម្បត្តិ សម្រាប់
ខ្លួន ឯង ហើយ មិន មាន ចំពោះ ព្រះ ក៏ ដូ
ច្នោះ ដែរ។
២២ហើយ លោក បាន មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កា
ន់ ពួក សិស្ស របស់ លោក ថា ហេតុ ដូច្នេះ
ហើយ បាន ជា ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ថា
កុំ គិត ដល់ ជីវិត របស់ អ្នក ថា តើ អ្នក រា
ល់ គ្នា នឹង ទទួល ទាន អ្វី? មិន ថា សម្រាប់
រូប កាយ អ្វី ដែល អ្នក ត្រូវ ពាក់។
២៣ ជីវិត លើស សាច់ ហើយ រូប កាយ ក៏ លើ
ស សំលៀក បំពាក់។

២៤ ចូរ ពិចារណា អំពី សត្វ ក្អែក ចុះ ដ្បិត វា
មិន សាប ព្រោះ ឬ ច្រូត កាត់ ឡើយ។ ដែលមិន
មានឃ្លាំង ឬជង្រុក។ ព្រះ ទ្រង់ ប្រទាន អាហារ ដ
ល់ ពួក គេ តើ អ្នក រាល់ គ្នា ប្រសើរ ជាង ស
ត្វ ស្លាប ប៉ុន្មាន?
25 ហើយ ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា តើ អ្នក
ណា ដែល គិត ពិចារណា អាច បន្ថែម កម្ព
ស់ មួយ ហត្ថ បាន?
26 បើ ដូច្នេះ បើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន អាច ធ្វើ
កិច្ចការ ដែល តិច បំផុត បាន ទេ ហេតុ អ្វី បា
ន ជា អ្នក គិត អំពី អ្វី ដែល នៅ សល់?
27 ពិចារណាមើលផ្កាលីលីដែលដុះឡើង វាមិនហត់នឿ
យ វាមិនរវៃ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ព្រះបាទសា
ឡូម៉ូននៅក្នុងសិរីល្អទាំងអស់របស់ព្រះអង្គមិនត្រូវបានគេ
ស្លៀកពាក់ដូចអ្នកទាំងនេះទេ។
28 បើ ដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់ នឹង ស្លៀក ពាក់
ស្មៅ ដែល នៅ ក្នុង វាល សព្វ ថ្ងៃ ហើយ
នៅ ថ្ងៃ ស្អែក ត្រូវ បោះ ចូល ក្នុង ឡ។ ឱ អ្ន
ក មាន ជំនឿ តិច អើយ តើ គាត់ នឹង ស្លៀ
ក ពាក់ អ្នក ទៀត ដល់ កម្រិត ណា?
២៩ហើយ កុំ ស្វែង រក អ្វី ដែល អ្នក ត្រូវ បរិ
ភោគ ឬ អ្វី ដែល អ្នក ត្រូវ ផឹក ឡើយ ហើយ
អ្នក រាល់ គ្នា ក៏ មិន ត្រូវ មាន ចិត្ត សង្ស័
យ ដែរ។
៣០ដ្បិត ការ ទាំង នេះ ប្រជាជាតិ នានា ក្នុង
ពិភពលោក កំពុង ស្វែង រក។ ហើយ ព្រះបិតា រ
បស់ អ្នក ជ្រាប ថា អ្នក រាល់ គ្នា ត្រូវ ការ រប
ស់ ទាំង នេះ។
31 ប៉ុន្តែ ចូរ ស្វែង រក នគរ ព្រះ ជា ជាង ហើយ
អ្វីៗទាំងអស់នេះនឹងត្រូវបន្ថែមមកអ្នក។
32ហ្វូង តូច អើយ កុំ ភ័យ ខ្លាច! ព្រះបិតារបស់អ្នក
មានព្រះទ័យសព្វព្រះហឫទ័យនឹងប្រទាននគរដល់អ្នក។
33 ចូរ លក់ របស់ ដែល អ្នក រាល់ គ្នា មាន
ហើយ ឲ្យ ទាន។ ចូរ យក ថង់ ដែល មិន ចា
ស់ ទៅ ជា ទ្រព្យ សម្បត្តិ នៅ ស្ថាន បរមសុ
ខ ដែល មិន សាបសូន្យ គ្មាន ចោរ ណា មក
ជិត ហើយ ក៏ មិន ពុក រលួយ ដែរ។
៣៤ ព្រោះ ទ្រព្យ សម្បត្តិ របស់ អ្នក នៅ ទីណា
ចិត្ត អ្នក ក៏ នៅ ទី នោះ ដែរ។
35 ចូរ ឲ្យ ចង្កេះ អ្នក ត្រូវ ក្រវាត់ ហើយ ពន្លឺ រ
បស់ អ្នក កំពុង ឆេះ។
៣៦ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា ក៏ ដូច ជា មនុស្ស
ដែល រង់ ចាំ ម្ចាស់ របស់ ពួក គេ នៅ ពេល
ដែល គាត់ នឹង ត្រឡប់ មក ពី ពិធី មង្គលកា
រ វិញ ដើម្បី ឲ្យ ពេល គាត់ មក គោះ គេ អា
ច បើក ឲ្យ គាត់ ភ្លាម។
៣៧ មានពរហើយ ពួកអ្នកបំរើទាំងនោះ ដែលព្រះអម្ចាស់
នៅពេលគាត់មកនឹងឃើញ: ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា គាត់
នឹងក្រវាត់ខ្លួនគាត់ ហើយឱ្យពួកគេអង្គុយបរិភោគអាហារ
ហើយនឹងចេញមកបម្រើពួកគេ។
38 ហើយ ប្រសិនបើ គាត់ នឹង មក ក្នុង ម៉ោង
ទីពីរ ឬ មក ក្នុង នាឡិកា ទីបី ហើយ បាន រក
ឃើញ ពួកគេ ដូច្នេះ អ្នក បម្រើ ទាំង នោះ មា
ន ពរ។
៣៩ហើយ ការ នេះ ដឹង ថា ប្រសិន បើ អ្នក
ល្អ នៃ ផ្ទះ បាន ដឹង ថា ចោរ នឹង មក ដ
ល់ ម៉ោង ណា នោះ គាត់ នឹង ចាំ យាម ហើ
យ មិន បាន ធ្វើ ឲ្យ ផ្ទះ របស់ គាត់ ត្រូវ ខូ
ច ខាត ឡើយ។
40 ដូច្នេះ ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា ត្រៀម ខ្លួន ជា ស្រេ
ច ចុះ ដ្បិត បុត្រ មនុស្ស នឹង មក នៅ ម៉ោ
ង ដែល អ្នក រាល់ គ្នា មិន នឹក ស្មាន ដល់។
41 ពេត្រុស ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «លោក ម្ចាស់ តើ
ព្រះអង្គ មាន ព្រះ បន្ទូល ជា ពាក្យ ប្រស្នា
នេះ មក កាន់ យើង ខ្ញុំ ឬ ក៏ ដោយ?
៤២ហើយ ព្រះអម្ចាស់ មាន ព្រះបន្ទូល ថា តើ អ្ន
ក ណា ជា អ្នក បម្រើ ដ៏ ស្មោះត្រង់ និង មា
ន ប្រាជ្ញា ដែល ម្ចាស់ របស់ គាត់ នឹង ធ្វើ
ជា អ្នក គ្រប់ គ្រង លើ ក្រុម គ្រួសារ របស់
គាត់ ដើម្បី ចែក សាច់ ដល់ ពួក គេ នៅ ពេ
ល កំណត់?
៤៣ មាន ពរ ហើយ អ្នក បម្រើ នោះ ដែល ម្ចា
ស់ របស់ ខ្លួន មក ដល់ នឹង ឃើញ ការ
ធ្វើ ដូច្នេះ។
៤៤ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក តាម ការ ពិត ថា គាត់ នឹ
ង តាំង គាត់ ជា អ្នក គ្រប់ គ្រង លើ អ្វីៗ
ទាំង អស់ ដែល គាត់ មាន។
៤៥ ប៉ុន្តែ បើ អ្នក បម្រើ នោះ និយាយ ក្នុង ចិ
ត្ត ថា ម្ចាស់ របស់ ខ្ញុំ ពន្យារ ពេល ការ មក
ដល់ របស់ គាត់។ ហើយនឹងចាប់ផ្តើមវាយពួកអ្នកបំរើ
និងស្រីក្រមុំ ស៊ីផឹក ស្រវឹង។

46 ម្ចាស់ នៃ អ្នក បម្រើ នោះ នឹង មក នៅ ក្នុ
ង ថ្ងៃ ដែល គាត់ មិន បាន មើល គាត់ ហើ
យ នៅ ម៉ោង មួយ ដែល គាត់ មិន ដឹង ហើ
យ នឹង កាត់ គាត់ ដោយ ពន្លឺ ហើយ នឹង ចា
ត់ ទុក គាត់ ជា ចំណែក របស់ គាត់ ជាមួយ
នឹង ពួក អ្នក មិន ជឿ។
៤៧ហើយ អ្នក បម្រើ នោះ ដែល ដឹង ពី បំ
ណង ប្រាថ្នា របស់ ម្ចាស់ ខ្លួន ហើយ មិន បា
ន រៀបចំ ខ្លួន ឯង ឬ ក៏ មិន បាន ធ្វើ តាម
បំណង របស់ គាត់ នោះ នឹង ត្រូវ វាយ ដោ
យ ស្នាម ឆ្នូត ជា ច្រើន។
៤៨ ប៉ុន្តែ អ្នក ណា ដែល មិន ដឹង ហើយ បា
ន ប្រព្រឹត្ត អំពើ ដែល សម នឹង ស្នាម ឆ្នូត
នោះ នឹង ត្រូវ វាយ ដោយ ស្នាម ឆ្នូត តិចៗ។
អ្នកណាដែលឲ្យច្រើន នោះនឹងត្រូវទាមទារច្រើនពីអ្នក
នោះ ហើយអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តច្រើន នោះគេនឹងសុំកាន់
តែច្រើនពីអ្នកនោះ។
៤៩ ខ្ញុំមកដើម្បីបញ្ជូនភ្លើងមកលើផែនដី។ ហើយតើខ្ញុំនឹង
ធ្វើអ្វីប្រសិនបើវាត្រូវបានឆេះរួចហើយ?
50 ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ មាន ពិធី បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក មួយ
ហើយ ធ្វើ ម៉េច ខ្ញុំ ទ្រាំ រហូត ដល់ សម្រេច!
៥១ អ្នក រាល់ គ្នា នឹក ស្មាន ថា ខ្ញុំ មក ដើ
ម្បី ផ្តល់ សន្តិភាព នៅ លើ ផែនដី? ខ្ញុំប្រាប់អ្នក,
ទេ; ប៉ុន្តែជាការបែងចែក៖
៥២ ព្រោះ ចាប់ពី ពេល នេះ ត ទៅ នឹង មា
ន ប្រាំ នាក់ ក្នុង ផ្ទះ មួយ បែក គ្នា បី ទល់
ពីរ និង ពីរ ទល់ បី។
៥៣ ឪពុក នឹង ត្រូវ បែក គ្នា ទាស់ នឹង កូន
ហើយ កូន ប្រុស ទាស់ នឹង ឪពុក។ ម្តាយប្រឆាំង
នឹងកូនស្រី ហើយកូនស្រីប្រឆាំងនឹងម្តាយ។ ម្តាយក្មេកទា
ស់នឹងកូនប្រសារ ហើយកូនប្រសារទាស់នឹងម្តាយក្មេក។
៥៤ហើយ លោក ក៏ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់
ប្រជាជន ថា នៅ ពេល អ្នក ឃើញ ពពក មួ
យ ផុស ចេញ ពី ទិស ខាង លិច អ្នក រាល់
គ្នា និយាយ ភ្លាម ថា មាន ផ្កាឈូក មក។ ហើយ
ដូច្នេះវាជា។
55 ហើយ កាល ណា អ្នក រាល់ គ្នា ឃើញ ខ្យ
ល់ បក់ មក ពី ទិស ខាង ត្បូង អ្នក រាល់
គ្នា និយាយ ថា នឹង មាន កំដៅ។ ហើយវាកើតឡើ
ង។
56 មនុស្ស ពុតត្បុត អើយ អ្នក រាល់ គ្នា អាច មើ
ល ឃើញ ផ្ទៃ មេឃ និង ផែនដី។ ប៉ុន្តែ តើ ពេ
ល នេះ អ្នក រាល់ គ្នា មិន យល់ ឃើញ យ៉ា
ង ដូច ម្តេច?
57 មែនហើយ ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក រាល់ គ្នា
មិន វិនិច្ឆ័យ លើ អ្វី ដែល ត្រូវ?
58 ពេល អ្នក ទៅ ជា មួយ នឹង សត្រូវ រប
ស់ អ្នក ទៅ កាន់ ចៅក្រម ដូច ជា អ្នក នៅ
ក្នុង ផ្លូវ នោះ ចូរ ឧស្សាហ៍ ព្យាយាម ដើម្បី អ្នក
អាច ត្រូវ បាន រំដោះ ចេញ ពី គាត់។ ក្រែង
គាត់ ជូន អ្នក ទៅ ចៅក្រម ហើយ ចៅក្រម ប
ញ្ជូន អ្នក ទៅ មន្ត្រី ហើយ មន្ត្រី ក៏ ចាប់ អ្នក
ដាក់ គុក។
៥៩ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា អ្នក មិន ត្រូវ ចាក ចេ
ញ ពី ទី នោះ ឡើយ រហូត ទាល់ តែ អ្នក
បាន បង់ ប្រាក់ ចុង ក្រោយ បង្អស់។

ជំពូក 13

1 នៅ រដូវ នោះ មាន អ្នក ខ្លះ ប្រាប់ គាត់ អំ
ពី ជន ជាតិ កាលីឡេ ដែល ឈាម របស់ លោ
ក ពីឡាត់ បាន រួម បញ្ចូល នឹង យញ្ញបូជា រប
ស់ ពួក គេ។
២ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « អ្ន
ក រាល់ គ្នា នឹក ស្មាន ថា អ្នក ស្រុក កាលី
ឡេ ទាំង នេះ ជា មនុស្ស មាន បាប លើស
ជាង អ្នក ស្រុក កាលីឡេ ទាំង អស់ ព្រោះ ពួ
ក គេ បាន រង ទុក្ខ បែប នេះ?
៣ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា ទេ៖ ប៉ុន្តែ លើកលែង តែ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ប្រែ ចិត្ត នោះ អ្នក ទាំង អស់
គ្នា នឹង ត្រូវ វិនាស ដែរ។
៤ ឬមួយដប់ប្រាំបី ដែលប៉មនៅស៊ីឡោមបានដួលរលំ ហើ
យសម្លាប់ពួកគេ តើអ្នកគិតថាពួកគេជាមនុស្សមានបាប
ជាងមនុស្សទាំងអស់ដែលរស់នៅក្រុងយេរូសាឡឹមឬ?
៥ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា ទេ៖ ប៉ុន្តែ លើកលែង តែ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ប្រែ ចិត្ត នោះ អ្នក ទាំង អស់
គ្នា នឹង ត្រូវ វិនាស ដែរ។
6 ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលជាពាក្យប្រស្នានេះដែរ។ មាន
បុរស ម្នាក់ មាន ដើម ឧទុម្ពរ មួយ ដើម ដាំ
នៅ ក្នុង ចម្ការ របស់ គាត់។ គាត់បានមករកផ្លែ
ឈើនៅទីនោះ តែរកមិនឃើញសោះ។

៧ បន្ទាប់មក គាត់ និយាយ ទៅកាន់ អ្នក ស្លៀកពា
ក់ ចំការ របស់គាត់ ថា មើល ចុះ បី ឆ្នាំ នេះ
ខ្ញុំ មក រក ផ្លែ នៅលើ ដើម ឧទុម្ពរ នេះ តែ រ
ក មិនឃើញ សោះ ។ ហេតុអ្វីបានជាវាបាក់ដី?
៨ហើយ គាត់ បាន ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា៖ «លោ
ក ម្ចាស់ សូម ទុក វា នៅ ឆ្នាំ នេះ តែ មួយ
ផង ដរាប ណា ខ្ញុំ នឹង ជីក កកាយ វា ហើយ
ដាក់ លាមក វា ចុះ។
9 ហើយ ប្រសិន បើ វា បង្កើត ផល ល្អ ហើយ
បើ មិន ដូច្នោះ ទេ អ្នក ត្រូវ កាត់ វា ចុះ។
១០ ហើយ គាត់ កំពុង បង្រៀន នៅ ក្នុង សា
លា ប្រជុំ មួយ នៅ ថ្ងៃ សប្ប័ទ។
11 ហើយ មើល ចុះ មាន ស្ត្រី ម្នាក់ ដែល មា
ន វិញ្ញាណ នៃ ភាព ទន់ ខ្សោយ ដប់ប្រាំបី ឆ្នាំ
ហើយ ត្រូវ បាន ឱន ចុះ មក ជាមួយ គ្នា ហើ
យ មិន អាច លើក ខ្លួន ដោយ ប្រាជ្ញា បាន
ឡើយ។
12 កាល ព្រះយេស៊ូ ទត ឃើញ នាង នោះ ទ្រ
ង់ ក៏ ហៅ នាង មក ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល
ទៅ នាង ថា៖ « នាង អើយ អ្នក បាន រួច ពី ជំ
ងឺ របស់ នាង ហើយ។
13 រួច គាត់ ដាក់ ដៃ លើ នាង ហើយ ភ្លាម
នោះ នាង បាន ត្រូវ ត្រង់ ហើយ លើក តម្កើ
ង ព្រះ។
១៤ ហើយ អ្នក គ្រប់ គ្រង សាលា ប្រជុំ ក៏ ឆ្លើ
យ ដោយ កំហឹង ដោយ ព្រោះ ថា ព្រះយេស៊ូវ
បាន ប្រោស នៅ ថ្ងៃ សប្ប័ទ ហើយ មាន បន្ទូ
ល ទៅ ប្រជាជន ថា មាន ប្រាំមួយ ថ្ងៃ ដែ
ល មនុស្ស ត្រូវ ធ្វើ ការ ដូច្នេះ ហើយ ក្នុង ពួ
ក គេ មក ហើយ បាន ជា មិន មែន នៅ
ថ្ងៃ សប្ប័ទ ឡើយ ថ្ងៃសប្ប័ទ។
១៥ ព្រះអម្ចាស់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
អ្នក មាន ពុត អើយ តើ អ្នក រាល់ គ្នា នៅ
ថ្ងៃ សប្ប័ទ តើ អ្នក រាល់ គ្នា លែង គោ ឬ
លា របស់ គាត់ ចេញ ពី តូប ហើយ នាំ គា
ត់ ទៅ ស្រោច ទឹក ឬ?
១៦ហើយ តើ ស្ត្រី ម្នាក់ នេះ ជា កូន ស្រី រប
ស់ អ័ប្រាហាំ ដែល សាតាំង បាន ចង នោះ ទេ
មើលទៅ ដប់ប្រាំបី ឆ្នាំ នេះ ត្រូវ បាន ដោះ ចេ
ញ ពី ចំណង នេះ នៅ ថ្ងៃ សប្ប័ទ?
17 កាល លោក មាន ប្រសាសន៍ ដូច្នេះ ហើយ
ខ្មាំង សត្រូវ ទាំង អស់ របស់ លោក ក៏ មាន
សេចក្តី អៀន ខ្មាស ហើយ ប្រជាជន ទាំង អ
ស់ បាន ត្រេក អរ ចំពោះ ការ ដ៏ រុងរឿង ដែ
ល លោក បាន ធ្វើ។
១៨ លោក មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «តើ ព្រះ រា
ជ្យ របស់ ព្រះ មាន លក្ខណៈ ដូច ម្តេច? ហើ
យ តើ ខ្ញុំ អាច ស្រដៀង នឹង វា ទៅ ណា?
19 វា ប្រៀប ដូច ជា គ្រាប់ ម្សៅ ដែល មនុ
ស្ស ម្នាក់ យក ទៅ បោះ ក្នុង សួន របស់ គា
ត់។ ហើយវាក៏ដុះឡើង ហើយដុះឡើងដើមឈើធំមួយ។
ហើយ ហ្វូង បក្សី នៅ លើ អាកាស ក៏ អាស្រ័
យ នៅ ក្នុង មែក របស់វា។
២០ហើយ គាត់ បាន សួរ ម្តង ទៀត ថា តើ
ខ្ញុំ នឹង ប្រដូច នគរ ព្រះ ទៅ ណា?
21 វា ប្រៀប ដូច ជា មេ ម្សៅ ដែល ស្ត្រី ម្នា
ក់ យក ទៅ លាក់ ក្នុង អាហារ បី រង្វាស់ រហូ
ត ដល់ មាន ម្សៅ។
22 ហើយ គាត់ បាន ធ្វើ ដំណើរ កាត់ តាម ទី
ក្រុង និង ភូមិ នានា ទាំង បង្រៀន ហើយ ធ្វើ ដំ
ណើរ ឆ្ពោះ ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម។
23 រួច មាន ម្នាក់ សួរ គាត់ ថា៖ «លោក ម្ចាស់
តើ មាន តិច ណាស់ ដែល បាន សង្គ្រោះ ឬ?
ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖
២៤ ចូរ ព្យាយាម ចូល តាម ទ្វារ ច្រក ចង្អៀត
ដ្បិត ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ថា មនុស្ស ជា
ច្រើន នឹង ព្យាយាម ចូល ហើយ នឹង មិន អា
ច ចូល បាន ឡើយ។
25 ពេល ណា ម្ចាស់ ផ្ទះ ក្រោក ឡើង ហើយ បិ
ទ ទ្វារ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា ចាប់ ផ្តើម ឈរ
នៅ ខាង ក្រៅ ហើយ គោះ ទ្វារ ដោយ ពោ
ល ថា ឱ ព្រះ អម្ចាស់ អើយ សូម បើក ឲ្យ
យើង ខ្ញុំ ផង គាត់ នឹង ឆ្លើយ ប្រាប់ អ្នក ថា
ខ្ញុំ មិន ដឹង ថា អ្នក រាល់ គ្នា មក ពី ណា
ទេ។
26 ពេល នោះ អ្នក នឹង ចាប់ ផ្តើម និយាយ ថា
យើង ខ្ញុំ បាន ស៊ី ស្រវឹង នៅ ចំពោះ មុខ អ្ន
ក ហើយ អ្នក បាន បង្រៀន នៅ តាម ផ្លូវ រប
ស់ យើង។
២៧ ប៉ុន្តែ គាត់ នឹង និយាយ ថា ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រា
ល់ គ្នា ថា ខ្ញុំ មិន ដឹង ថា អ្នក រាល់ គ្នា ម

ក ពី ណា ទេ។ អ្នកប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ ចូរ
ចាកចេញពីខ្ញុំទៅ។
28 នឹង មាន ការ យំ សោក ហើយ សង្កៀត ធ្មេ
ញ នៅ ពេល ដែល អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ឃើ
ញ អ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក និង យ៉ាកុប និង ព្យាការី ទាំ
ង អស់ នៅ ក្នុង នគរ ព្រះ ហើយ អ្នក រាល់
គ្នា ត្រូវ ដេញ ចេញ។
២៩ហើយ ពួក គេ នឹង មក ពី ទិស ខាង កើ
ត និង មក ពី ទិស ខាង លិច និង ពី ទិស
ខាង ជើង និង ពី ទិស ខាង ត្បូង ហើយ នឹង
មក អង្គុយ នៅ ក្នុង នគរ នៃ ព្រះ។
៣០ហើយ មើល ចុះ មាន អ្វី ចុង ក្រោយ ដែ
ល នឹង មាន មុន គេ ហើយ មាន មុន គេ ដែ
ល នឹង ទៅ ជា ចុង ក្រោយ។
31 នៅ ថ្ងៃ ដដែល នោះ មាន ពួក ផារិស៊ី ខ្លះ
មក ទូល ទ្រង់ ថា ចូរ ចេញ ទៅ ចុះ ដ្បិត ហេ
រ៉ូឌ នឹង សម្លាប់ ឯង។
32 ហើយ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា ចូរ ទៅ ប្រាប់ កញ្ជ្រោង នោះ មើល ខ្ញុំ ដេ
ញ អារក្ស ចេញ ហើយ ខ្ញុំ ព្យាបាល នៅ ថ្ងៃ
ស្អែក ហើយ ថ្ងៃ ទី បី ខ្ញុំ នឹង បាន គ្រប់ លក្ខ
ណ៍។
៣៣ យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ ខ្ញុំ ត្រូវ តែ ដើរ
ទៅ ថ្ងៃ ស្អែក និង ថ្ងៃ បន្ទាប់ ទៀត ដ្បិត មិន
អាច ថា ព្យាការី ម្នាក់ ត្រូវ វិនាស ចេញ ពី
ក្រុង យេរូសាឡិម ឡើយ។
៣៤ ឱ ក្រុង យេរូសាឡិម ក្រុង យេរូសាឡិម ដែល
សម្លាប់ ព្យាការី ហើយ គប់ ដុំ ថ្ម ពួក អ្នក ដែ
ល ត្រូវ ចាត់ ឲ្យ មក រក អ្នក តើ ខ្ញុំ នឹង ប្រ
មូល កូន របស់ អ្នក មក ជា មួយ គ្នា ប៉ុន្មា
ន ដង ដូច មេមាន់ ប្រមូល កូន ក្រោម ស្លាប
របស់ វា ដែរ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា មិន ព្រម
ទេ!
៣៥ មើល ចុះ ផ្ទះ របស់ អ្នក ត្រូវ បាន ទុក
ឲ្យ អ្នក នៅ ទី ស្ងាត់ ជ្រងំ។ ហើយ ខ្ញុំ ប្រាប់
អ្នក ជា ប្រាកដ ថា អ្នក នឹង មិន ឃើញ ខ្ញុំ
ឡើយ រហូត ដល់ ពេល ដែល អ្នក នឹង និយា
យ ថា មាន ពរ ហើយ អ្នក ណា ដែល មក
ក្នុង ព្រះ នាម នៃ ព្រះ អម្ចាស់។

ជំពូកទី 14

១ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា កា
ល លោក ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ របស់ ពួក ផារិ
ស៊ី ជា មេ ម្នាក់ ដើម្បី បរិភោគ អាហារ នៅ
ថ្ងៃ សប្ប័ទ ហើយ ពួក គេ បាន មើល លោក។
២ហើយ មើល ចុះ មាន បុរស ម្នាក់ នៅ ចំ
ពោះ មុខ គាត់ ដែល មាន ជំងឺ ធ្លាក់ ឈាម។
3 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ ពួក មេធាវី និ
ង ពួក ផារិស៊ី ថា៖ « នៅ ថ្ងៃ សប្ប័ទ តើ មាន
ច្បាប់ ព្យាបាល ឬ?
៤ ហើយ ពួកគេ បាន រក្សា សន្តិភាព របស់ ពួក
គេ។ គាត់បានយកគាត់ទៅព្យាបាល ហើយឱ្យគាត់ទៅ។
5 រួច ឆ្លើយ ទៅ គេ វិញ ថា ក្នុង ចំណោម អ្ន
ក រាល់ គ្នា មាន សត្វ លា ឬ គោ មួយ
ណា ធ្លាក់ ក្នុង រណ្ដៅ ហើយ មិន ដក វា ចេ
ញ ភ្លាម ៗ នៅ ថ្ងៃ សប្ប័ទ?
៦ហើយ ពួក គេ មិន អាច ឆ្លើយ តប ទៅ
លោក ម្តង ទៀត ចំពោះ រឿង ទាំង នេះ ឡើ
យ។
៧ហើយ លោក បាន លើក ឧទាហរណ៍ មួយ
ដល់ អស់ អ្នក ដែល ត្រូវ បាន គេ ដេញ
នោះ នៅ ពេល លោក បាន គូស ចំណាំ អំពី
របៀប ដែល ពួក គេ ជ្រើសរើស បន្ទប់ ធំៗ និ
យាយទៅកាន់ពួកគេថា
8 ពេល អ្នក ត្រូវ បាន គេ ស្នើ សុំ ទៅ ក្នុង
ពិធី មង្គលការ មួយ កុំ អង្គុយ នៅ ក្នុង បន្ទប់
ធំ ខ្ពស់ បំផុត ក្រែង លោ អ្នក មាន កិត្តិយស
ជាង អ្នក ត្រូវ គេ ដេញ ពី គាត់។
9 ហើយ អ្នក ដែល បបួល អ្នក និង គាត់ មក
ប្រាប់ អ្នក ថា ចូរ ឲ្យ អ្នក នេះ កន្លែង! ហើយអ្ន
កចាប់ផ្តើមដោយខ្មាស់អៀនក្នុងការយកបន្ទប់ទាបបំផុត។
10 ប៉ុន្តែ ពេល ដែល អ្នក ត្រូវ បាន គេ ដេញ
ចូរ ទៅ អង្គុយ នៅ ក្នុង បន្ទប់ ទាប បំផុត; ពេ
ល ដែល អ្នក ដែល បន់ស្រន់ មក គាត់ អាច
នឹង និយាយ ទៅ កាន់ អ្នក ថា “សម្លាញ់ អើយ
ចូរ ឡើង ទៅ កាន់ ទី ខ្ពស់ ចុះ នោះ អ្នក ត្រូ
វ ថ្វាយបង្គំ នៅ ចំពោះ មុខ អ្នក ដែល អង្គុ
យ ញ៉ាំ អាហារ ជា មួយ នឹង អ្នក”។

១១ ព្រោះ អ្នក ណា ដែល លើក តម្កើង ខ្លួន អ្ន
ក នោះ នឹង ត្រូវ គេ បោះ បង់ ចោល។ ហើយ
អ្នកណាបន្ទាបខ្លួននឹងត្រូវលើកតម្កើង។
12 រួច គាត់ ក៏ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ អ្នក ដែ
ល ធ្វើ បាប គាត់ ថា ពេល អ្នក ធ្វើ អាហារ
ពេល ល្ងាច ឬ អាហារ ពេល ល្ងាច ចូរ កុំ
ហៅ មិត្តភ័ក្តិ ឬ បង ប្អូន របស់ អ្នក មិន ថា
ញាតិ សន្តាន របស់ អ្នក ឬ អ្នក ជិត ខាង អ្ន
ក មាន ឡើយ។ ក្រែង គេ ដេញ អ្នក ម្តង ទៀ
ត ហើយ នឹង មាន ការ តបស្នង ដល់ អ្នក។
13 ប៉ុន្តែ ពេល អ្នក ធ្វើ បុណ្យ ចូរ ហៅ អ្នក ក្រ
អ្នក ពិការ មនុស្ស ខ្វិន មនុស្ស ខ្វាក់
១៤ ហើយ អ្នក នឹង បាន ពរ ពី ព្រោះ គេ មិ
ន អាច តបស្នង ដល់ អ្នក បាន ឡើយ ដ្បិត
អ្នក នឹង បាន តបស្នង វិញ នៅ ពេល ដែល
មនុស្ស សុចរិត បាន រស់ ឡើង វិញ។
១៥ ហើយ កាល ណា ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម អ្ន
ក ដែល អង្គុយ ញ៉ាំ អាហារ ជា មួយ គាត់
បាន ឮ ការ ទាំង នេះ គាត់ មាន ប្រសាសន៍
ទៅ គាត់ ថា មាន ពរ ហើយ អ្នក ណា ដែ
ល បាន បរិភោគ នំប៉័ង នៅ ក្នុង ព្រះ រាជ្យ
នៃ ព្រះ។
16 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ « មា
ន បុរស ម្នាក់ បាន ធ្វើ ពិធី ជប់ លៀង យ៉ា
ង ធំ ហើយ ធ្វើ ឲ្យ មនុស្ស ជា ច្រើន។
17 ហើយ ចាត់ អ្នក បម្រើ របស់ គាត់ នៅ ពេ
ល អាហារ ពេល ល្ងាច ដើម្បី និយាយ ទៅ កា
ន់ អ្នក ដែល ត្រូវ បាន គេ ដេញ ថា ចូរ មក!
ឥឡូវនេះអ្វីៗទាំងអស់គឺរួចរាល់ហើយ។
18 ហើយ ពួក គេ ទាំង អស់ ដោយ ការ យ
ល់ ព្រម តែ មួយ បាន ចាប់ ផ្តើម រក លេស
។ អ្នក ទី មួយ និយាយ ទៅ គាត់ ថា ខ្ញុំ បា
ន ទិញ ដី មួយ ដុំ ហើយ ខ្ញុំ ត្រូវ ទៅ មើ
ល សិន។
១៩ ហើយ ម្នាក់ ទៀត និយាយ ថា ខ្ញុំ បាន ទិ
ញ គោ ប្រាំ នឹម ហើយ ខ្ញុំ ទៅ ធ្វើ ការ បញ្ជា
ក់ ថា ខ្ញុំ សូម ឲ្យ អ្នក អត់ ទោស ខ្ញុំ។
២០ ហើយ ម្នាក់ ទៀត ថា ខ្ញុំ បាន រៀប ការ
ប្រពន្ធ ហើយ ដូច្នេះ ខ្ញុំ មិន អាច មក បាន ទេ។
21 អ្នក បម្រើ នោះ ក៏ មក ជម្រាប ម្ចាស់ រប
ស់ ខ្លួន។ ពេល នោះ ម្ចាស់ ផ្ទះ ខឹង និយាយ
ទៅ អ្នក បម្រើ ថា ចូរ ចេញ ទៅ តាម ផ្លូវ និ
ង ផ្លូវ ក្នុង ក្រុង ឲ្យ លឿន ហើយ នាំ ជន ក្រី
ក្រ អ្នក ពិការ អ្នក ពិការ និង មនុស្ស ខ្វាក់ ចូល
មក។
22 អ្នក បម្រើ ទូល ថា៖ «លោក ម្ចាស់ បាន ស
ម្រេច ដូច ជា លោក បាន បង្គាប់ ហើយ ប៉ុ
ន្តែ នៅ មាន កន្លែង នៅ ឡើយ។
២៣ហើយ ព្រះអម្ចាស់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ កា
ន់ អ្នក បម្រើ ថា៖ «ចូរ ចេញ ទៅ តាម ផ្លូវ ធំ
ៗ និង របង ការពារ ហើយ បង្ខំ គេ ឲ្យ ចូល ម
ក ដើម្បី ឲ្យ ផ្ទះ របស់ ខ្ញុំ បាន ពេញ។
២៤ត្បិត ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា គ្មាន អ្នក ណា ម្នា
ក់ ក្នុង ចំណោម អ្នក ដែល ត្រូវ បាន គេ ដេ
ញ នឹង ភ្លក់ អាហារ ពេល ល្ងាច របស់ ខ្ញុំ
ឡើយ។
25 ហើយ មាន មនុស្ស ជា ច្រើន បាន ទៅ
ជា មួយ គាត់ ហើយ គាត់ បាន ងាក ទៅ ហើ
យ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា :
26 ប្រសិនបើនរណាម្នាក់មករកខ្ញុំ ហើយមិនស្អប់ឪពុក ម្តា
យ ប្រពន្ធ កូន បងប្អូនប្រុសស្រី មែនហើយ ហើយជីវិតរប
ស់គាត់ផងដែរ នោះគាត់មិនអាចធ្វើជាសិស្សរបស់ខ្ញុំបាន
ទេ។
២៧ហើយ អ្នក ណា ដែល មិន កាន់ ឈើឆ្កា
ង របស់ ខ្លួន ហើយ មក តាម ខ្ញុំ នោះ មិន អា
ច ធ្វើ ជា សិស្ស របស់ ខ្ញុំ បាន ឡើយ។
28 តើ ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា មួយ
ណា ដែល មាន បំណង សង់ ប៉ម មិន បាន
អង្គុយ មុន ឡើយ ហើយ គិត តម្លៃ ថា តើ គា
ត់ មាន គ្រប់ គ្រាន់ ដើម្បី បញ្ចប់ វា ឬ ទេ?
29 ក្រែង លោ គាត់ បាន ចាក់ គ្រឹះ ហើយ តែ
មិន អាច បញ្ចប់ បាន នោះ អ្នក ណា ដែល
មើល នោះ ចាប់ ផ្តើម ចំអក ឲ្យ គាត់។
30 ដោយ ពោល ថា អ្នក នេះ បាន ចាប់ ផ្តើម
សាង សង់ តែ មិន អាច បញ្ចប់ បាន ឡើយ។
៣១ ឬ មួយ ស្តេច ណា ដែល ទៅ ច្បាំង នឹ
ង ស្តេច មួយ អង្គ ទៀត ទ្រង់ មិន អង្គុយ មុ
ន ឡើយ ហើយ ពិគ្រោះ ថា តើ ទ្រង់ អាច នឹ
ង មួយ ម៉ឺន ទៅ ជួប អ្នក ដែល មក ច្បាំង
នឹង ពីរ ម៉ឺន ឬ ទេ?
៣២ ឬ ម្យ៉ាង ទៀត កាល ដែល ផ្លូវ មួយ ទៀ
ត នៅ តែ ជា ផ្លូវ ដ៏ អស្ចារ្យ នោះ ទ្រង់ ចា

ត់ អគ្គរាជទូត ហើយ ប្រាថ្នា ចង់ បាន លក្ខខ
ណ្ឌ នៃ សន្តិភាព។
៣៣ ដូច្នេះ ដូចគ្នាដែរ អ្នកណាក៏ដោយដែលគាត់ជាក្នុងចំ
ណោមអ្នក ដែលមិនបោះបង់ចោលទាំងអស់ដែលគាត់មា
ន នោះគាត់មិនអាចធ្វើជាសិស្សរបស់ខ្ញុំបានទេ។
៣៤ អំបិល ល្អ តែ បើ អំបិល បាត់ រសជាតិ តើ
ត្រូវ ធ្វើ បែប ណា?
35 វា មិន ស័ក្តិសម នឹង ដី ឬ នៅ ឡើយ
ទេ សម្រាប់ ដី ភ្ញុំ។ ប៉ុន្តែបុរសបានបោះវាចោល។ អ្ន
ក ណា មាន ត្រចៀក ស្តាប់ ចូរ ឲ្យ អ្នក
នោះ ស្តាប់ ចុះ។

ជំពូកទី 15

១ បន្ទាប់ មក អ្នក ទារ ពន្ធ និង មនុស្ស មាន បា
ប ទាំង អស់ ចូល ទៅ ជិត ព្រះអង្គ ដើម្បី ស្តា
ប់ ព្រះអង្គ។
២ ពួកខាងគណៈផារីស៊ី និងពួកអាចារ្យបានរអ៊ូរទាំថា៖ «អ្ន
កនេះទទួលមនុស្សមានបាប ហើយបរិភោគជាមួយពួកគេ
។
3 ហើយ ទ្រង់ មាន បន្ទូល ជា ប្រស្នា នេះ ដ
ល់ ពួក គេ ថា
4 តើ ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា មាន ចៀ
ម មួយ រយ ក្បាល ណា បើ គាត់ បាត់ មួយ
ក្បាល មិន ទុក កៅសិប ប្រាំបួន នៅ វាល រ
ហោស្ថាន ហើយ ទៅ តាម រក ចៀម ដែល បា
ត់ រហូត ដល់ រក ឃើញ?
៥ ហើយ កាល បាន រក ឃើញ ហើយ គាត់
ក៏ ដាក់ វា លើ ស្មា ដោយ រីករាយ។
៦ហើយ ពេល គាត់ ត្រឡប់ មក ផ្ទះ វិញ គា
ត់ ហៅ មិត្តភ័ក្តិ និង អ្នក ជិត ខាង មក ជា មួ
យ ដោយ និយាយ ទៅ កាន់ ពួក គេ ថា៖ «សូ
ម អរ សប្បាយ ជា មួយ នឹង ខ្ញុំ ចុះ! ខ្ញុំបានរក
ឃើញចៀមរបស់ខ្ញុំដែលបាត់ទៅហើយ។
៧ហើយ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា អំណរ ក៏ នឹង កើ
ត ឡើង នៅ ស្ថានសួគ៌ ដែរ លើ មនុស្ស មា
ន បាប ម្នាក់ ដែល ប្រែចិត្ត លើស ជាង កៅសិ
ប ប្រាំបួន នាក់ ដែល សុចរិត ដែល មិន ត្រូវ
ការ ការ ប្រែចិត្ត។
៨ ស្ត្រី ណា ដែល មាន ប្រាក់ ដប់ ដុំ បើ នា
ង បាត់ មួយ ដុំ មិន អុជ ទៀន បោស ផ្ទះ ហើ
យ ខំ ប្រឹង រក រហូត រក ឃើញ?
៩ហើយ កាល នាង រក ឃើញ ហើយ នាង
ក៏ ហៅ មិត្ត ភក្តិ និង អ្នក ជិត ខាង របស់ នា
ង មក ជា មួយ គ្នា ដោយ ពោល ថា ចូរ អរ
សប្បាយ ជា មួយ នឹង ខ្ញុំ ចុះ! ដ្បិត ខ្ញុំ បាន រ
ក ឃើញ បំណែក ដែល ខ្ញុំ បាន បាត់។
10 ដូចគ្នាដែរ ខ្ញុំប្រាប់អ្នកថា មានសេចក្តីអំណរនៅក្នុងវត្ត
មានរបស់ពួកទេវតានៃព្រះ លើមនុស្សមានបាបម្នាក់ដែល
ប្រែចិត្ត។
11 លោក មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ « មាន បុរស ម្នា
ក់ មាន កូន ប្រុស ពីរ នាក់។
១២ ហើយ កូន ពៅ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ និ
យាយ ទៅ ឪពុក ថា៖ «បិតា អើយ សូម ប្រគ
ល់ ចំណែក នៃ ទំនិញ ដែល ធ្លាក់ មក ឲ្យ
ខ្ញុំ ផង។ ហើយគាត់បានបែងចែកឱ្យពួកគេនូវជីវិតរបស់
គាត់។
១៣ហើយ មិន បាន ប៉ុន្មាន ថ្ងៃ បន្ទាប់ ពី កូ
ន ប្រុស ពៅ បាន ប្រមូល ផ្តុំ គ្នា ហើយ ធ្វើ
ដំណើរ ទៅ ស្រុក ឆ្ងាយ ហើយ មាន ទ្រព្យ ស
ម្បត្តិ របស់ គាត់ ខ្ជះខ្ជាយ ដោយ ការ រស់
នៅ ដ៏ រីករវរ។
១៤ហើយ កាល គាត់ ចំណាយ អស់ ហើយ
នោះ ក៏ កើត មាន ទុរ្ភិក្ស យ៉ាង ខ្លាំង នៅ ក្នុ
ង ស្រុក នោះ។ ហើយគាត់ចាប់ផ្តើមចង់បាន។
15 ហើយ គាត់ បាន ទៅ រួម ជា មួយ នឹង
ប្រជាជន នៃ ប្រទេស នោះ; គាត់បានបញ្ជូនគាត់ទៅ
វាលស្រែរបស់គាត់ ដើម្បីចិញ្ចឹមជ្រូក។
16 ហើយ គាត់ នឹង សន្លប់ បាន ពេញ ពោះ
គាត់ ដោយ អង្កាម ដែល ជ្រូក បាន ស៊ី ហើ
យ គ្មាន អ្នក ណា ឲ្យ គាត់ ទេ។
17 ពេល គាត់ មក ដល់ ខ្លួន គាត់ និយាយ
ថា តើ អ្នក បម្រើ របស់ ឪពុក ខ្ញុំ ប៉ុន្មាន នា
ក់ ដែល មាន បាយ គ្រប់ គ្រាន់ ហើយ សម្រា
ប់ ខ្ញុំ ក៏ ស្លាប់ ដោយ ការ អត់ ឃ្លាន!
18 ខ្ញុំ នឹង ក្រោក ឡើង ទៅ ឯ ឪពុក ហើយ នឹ
ង និយាយ ទៅ កាន់ គាត់ ថា ព្រះ វរបិតា អើ
យ ទូលបង្គំ បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ បាប ទាស់ នឹ
ង ស្ថានសួគ៌ ហើយ នៅ ចំពោះ មុខ ទ្រង់

19 ហើយ ខ្ញុំ លែង សម នឹង ហៅ ថា កូន រ
បស់ អ្នក ទៀត ហើយ សូម ចាត់ ខ្ញុំ ឲ្យ ធ្វើ
ជា អ្នក បម្រើ ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម អ្នក បម្រើ
របស់ អ្នក ទៅ។
20 រួច គាត់ ក្រោក ឡើង មក ឯ ឪពុក។ លុះ
ដល់ ផ្លូវ ឆ្ងាយ ណាស់ ឪពុក ឃើញ ក៏ អាណិត
ក៏ រត់ ទៅ ក្រាប ក ហើយ ថើប ។
21 ហើយ កូន នោះ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គា
ត់ ថា ៖ ឱ ព្រះ វរបិតា អើយ ទូលបង្គំ បាន ប្រ
ព្រឹត្ត អំពើ បាប ទាស់ នឹង ស្ថានសួគ៌ ហើយ
នៅ ចំពោះ មុខ ទ្រង់ ហើយ លែង សម នឹង
ហៅ ថា កូន របស់ ទ្រង់ ទៀត ហើយ។
22 ប៉ុន្តែ ឪពុក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក អ្នក ប
ម្រើ ថា ចូរ យក អាវ ធំ ល្អ បំផុត មក ពា
ក់ ទៅ។ ហើយ ដាក់ ចិញ្ចៀន មួយ នៅ ដៃ ហើ
យ ស្បែកជើង នៅ លើ ជើង គាត់៖
២៣ ហើយ នាំ កូន គោ ដែល ធាត់ មក ទី
នោះ ហើយ សម្លាប់ វា ចោល។ ចូរ យើង បរិភោ
គ ហើយ សប្បាយ ចិត្ត
២៤ ព្រោះ កូន ខ្ញុំ នេះ បាន ស្លាប់ ហើយ មា
ន ជីវិត ឡើង វិញ។ គាត់ត្រូវបានបាត់បង់ ហើយត្រូវ
បានរកឃើញ។ ហើយពួកគេបានចាប់ផ្តើមរីករាយ។
25 ពេល នេះ កូន ច្បង របស់ គាត់ នៅ វា
ល ស្រែ ហើយ ពេល គាត់ មក ជិត ផ្ទះ គាត់
ឮ ភ្លេង និង ការ រាំ។
26 ហើយ គាត់ បាន ហៅ អ្នក បម្រើ ម្នាក់ ម
ក សួរ ថា តើ ការ ទាំង នេះ មាន ន័យ អ្វី?
27 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ «បង
ប្រុស របស់ អ្នក មក ហើយ។ ឪពុក របស់ អ្ន
ក បាន សម្លាប់ កូន គោ ដែល ធាត់ ព្រោះ គា
ត់ បាន ទទួល គាត់ ដោយ សុវត្ថិភាព និង មា
ន សុខភាព ល្អ។
28 គាត់ ខឹង មិន ព្រម ចូល ទេ ហេតុ នេះ ហើ
យ បាន ជា ឪពុក គាត់ ចេញ មក ហើយ អង្វ
រ គាត់។
29 ហើយ គាត់ ឆ្លើយ ទៅ ឪពុក របស់ គាត់
ថា មើល ចុះ ខ្ញុំ បម្រើ អ្នក ជា ច្រើន ឆ្នាំ មក
នេះ ហើយ ខ្ញុំ មិន បាន បំពាន លើ បញ្ញត្តិ រប
ស់ អ្នក នៅ ពេល ណា មួយ ឡើយ ប៉ុន្តែ អ្ន
ក មិន ដែល ឲ្យ កូន ដល់ ខ្ញុំ ទេ ដើម្បី ឲ្យ
ខ្ញុំ សប្បាយ ចិត្ត ជា មួយ មិត្ត ភក្តិ របស់ ខ្ញុំ។
30 ប៉ុន្តែ កាល ណា កូន អ្នក នេះ បាន មក ដែ
ល បាន លេប ត្របាក់ ជីវិត របស់ អ្នក ជា មួ
យ ស្រី ពេស្យា នោះ ឯង បាន សម្លាប់ កូន
គោ ដែល ធាត់ សម្រាប់ គាត់។
31 គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ «កូន
អើយ អ្នក នៅ ជា មួយ នឹង ខ្ញុំ ហើយ អ្វី ៗ
ដែល ខ្ញុំ មាន គឺ ជា របស់ អ្នក។
៣២ យើង បាន ជួប គ្នា សប្បាយ រីក រាយ
ណាស់ ព្រោះ បង ប្រុស របស់ អ្នក នេះ បាន
ស្លាប់ ហើយ មាន ជីវិត ឡើង វិញ។ ហើយត្រូវបាន
បាត់បង់ ហើយត្រូវបានរកឃើញ។

ជំពូកទី 16

១ហើយ លោក ក៏ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់ ពួ
ក សិស្ស របស់ លោក ថា មាន បុរស អ្នក មា
ន ម្នាក់ ដែល មាន អ្នក បម្រើ។ ហើយ គេ
ចោទ គាត់ ថា បាន ខ្ជះខ្ជាយ របស់ គាត់។
2 គាត់ ក៏ ហៅ គាត់ មក សួរ គាត់ ថា៖ «ម៉េ
ច ក៏ ខ្ញុំ ឮ រឿង នេះ ពី ឯង? រៀបរាប់អំពីការ
គ្រប់គ្រងរបស់អ្នក; ព្រោះ អ្នក ប្រហែល ជា លែ
ង ជា អ្នក បម្រើ ទៀត ហើយ។
៣ ពេល នោះ អ្នក បម្រើ និយាយ ក្នុង ចិត្ត ថា៖
«តើ ខ្ញុំ ត្រូវ ធ្វើ យ៉ាង ណា? ម្ចាស់របស់ខ្ញុំដកអំ
ណាចចេញពីខ្ញុំ។ ខ្ញុំមិនអាចជីកបានទេ។ ដើម្បីអង្វរខ្ញុំខ្មា
ស់។
4 ខ្ញុំ បាន សម្រេច ចិត្ត ថា ត្រូវ ធ្វើ យ៉ាង
ណា ដើម្បី ឲ្យ ពេល ដែល ខ្ញុំ ត្រូវ បាន គេ
ដក ចេញ ពី ការ ត្រួត ពិនិត្យ នោះ គេ អា
ច ទទួល ខ្ញុំ ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ របស់ គេ។
5 ដូច្នេះ គាត់ ក៏ ហៅ កូន បំណុល របស់ ម្ចា
ស់ គាត់ ទាំង អស់ មក គាត់ ហើយ និយាយ
ទៅ អ្នក ទី មួយ ថា៖ «តើ អ្នក ជំពាក់ ម្ចាស់
ខ្ញុំ ប៉ុន្មាន?
6 គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ថា ប្រេង មួយ រយ រង្វា
ស់។ ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «ចូ
រ យក វិក្កយបត្រ របស់ អ្នក ហើយ អង្គុយ
ចុះ ជា ប្រញាប់ ហើយ សរសេរ ហាសិប។
៧ គាត់ និយាយ ទៅ ម្នាក់ ទៀត ថា តើ អ្នក
ជំពាក់ ប៉ុន្មាន? លោក មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «ស្រូ
វ សាលី មួយ រយ រង្វាស់។ លោក មាន ប្រសា

សន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ «ចូរ យក វិក្កយបត្រ រប
ស់ អ្នក ហើយ សរសេរ លេខ បួន។
៨ហើយ ព្រះអម្ចាស់ បាន សរសើរ អ្នក បម្រើ
ដ៏ ទុច្ចរិត ពី ព្រោះ គាត់ បាន ធ្វើ ដោយ ប្រា
ជ្ញា។ ត្បិត កូន ចៅ នៃ លោកិយ នេះ នៅ ក្នុ
ង ជំនាន់ របស់ ពួកគេ មាន ប្រាជ្ញា ជាង កូ
ន ចៅ នៃ ពន្លឺ។
៩ហើយ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា ចូរ ធ្វើ ជា មិត្ត រប
ស់ អ្នក រាល់ គ្នា អំពី ការ ប្រព្រឹត្ត អំពើ ទុច្ចរិ
ត។ ដើម្បី ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា បរាជ័យ នោះ គេ
នឹង ទទួល អ្នក រាល់ គ្នា ទៅ កាន់ ទី លំ
នៅ អស់ កល្ប ជានិច្ច។
10 អ្នក ណា ដែល ស្មោះ ត្រង់ នឹង របស់ តិ
ច បំផុត ក៏ ស្មោះ ត្រង់ នឹង ច្រើន ដែរ ហើ
យ អ្នក ណា ដែល មិន យុត្តិធម៌ តិច បំផុត
ក៏ មិន យុត្តិធម៌ ច្រើន ដែរ។
១១ ដូច្នេះ បើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន បាន ស្មោះ
ត្រង់ នឹង ទ្រព្យ សម្បត្តិ ដ៏ ពិត ទេ តើ អ្នក
ណា នឹង ជឿ លើ ទ្រព្យ សម្បត្តិ ពិត របស់
អ្នក?
១២ហើយ ប្រសិន បើ អ្នក មិន បាន ស្មោះ ត្រ
ង់ នឹង របស់ ដែល ជា របស់ អ្នក ដទៃ ទេ
តើ អ្នក ណា នឹង ឲ្យ របស់ ដែល ជា រប
ស់ អ្នក ទៅ?
13 គ្មានអ្នកបំរើណាអាចបម្រើចៅហ្វាយពីរនាក់បានទេ
ត្បិតគាត់នឹងស្អប់មួយ ហើយស្រឡាញ់មួយទៀត។ បើមិ
នដូច្នេះទេ គាត់នឹងកាន់ដៃម្ខាង ហើយមើលងាយអ្នកម្ខាង
ទៀត។ អ្នក រាល់ គ្នា មិន អាច បម្រើ ព្រះ និ
ង មនុស្ស ជា ច្រើន បាន ទេ។
១៤ ពួក ខាង គណៈផារីស៊ី ដែល មាន ចិត្ត
លោភ ក៏ បាន ឮ សេចក្ដី ទាំង នេះ ដែរ ហើ
យ គេ ចំអក ឲ្យ លោក។
១៥ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា អ្នក រាល់ គ្នា ជា អ្នក ដែល រាប់ ជា សុចរិ
ត នៅ ចំពោះ មុខ មនុស្ស លោក។ ប៉ុន្តែ ព្រះ
ទ្រង់ ជ្រាប ពី ចិត្ត របស់ អ្នក រាល់ គ្នា ដ្បិត
អ្វី ដែល គេ គោរព យ៉ាង ខ្លាំង ក្នុង ចំណោ
ម មនុស្ស ជា ទី គួរ ស្អប់ ខ្ពើម នៅ ចំពោះ
ព្រះភក្ត្រ ព្រះជាម្ចាស់។
១៦ ក្រឹត្យវិន័យ និង ព្យាការី មាន រហូត ដល់
លោក យ៉ូហាន៖ តាំង ពី ពេល នោះ មក រាជា
ណាចក្រ របស់ ព្រះ ត្រូវ បាន ប្រកាស ហើយ
មនុស្ស គ្រប់ រូប ចូល ទៅ ក្នុង នោះ។
១៧ ហើយ វា ងាយស្រួល សម្រាប់ ស្ថានសួគ៌ និ
ង ផែនដី ក្នុង ការ ឆ្លង កាត់ ជា ជាង ការ ប
រាជ័យ មួយ ក្បាល នៃ ច្បាប់។
១៨ អ្នក ណា ដែល លែង ប្រពន្ធ ទៅ រៀបកា
រ នឹង អ្នក ផ្សេង អ្នក នោះ ប្រព្រឹត្ត អំពើ ផិ
ត ក្បត់ ហើយ អ្នក ណា ដែល រៀបការ នឹង
នាង ដែល លែង ប្ដី នោះ នឹង ប្រព្រឹត្ត អំពើ ផិ
ត ក្បត់។
19 មាន សេដ្ឋី ម្នាក់ ស្លៀក ពាក់ ពណ៌ ស្វាយ
និង ក្រណាត់ ទេសឯក ល្អ ឥត ខ្ចោះ ហើយ តែ
ង ខ្លួន ជា រៀង រាល់ ថ្ងៃ
20 ហើយ មាន អ្នក សុំទាន ម្នាក់ ឈ្មោះ ឡា
សារ ដែល ដាក់ នៅ មាត់ ទ្វារ របស់ គាត់ មា
ន ដំបៅ ពេញ ខ្លួន
21 ហើយ ចង់ ស៊ី ជាមួយ នឹង កំទេច កំទី ដែ
ល ធ្លាក់ ពី តុ របស់ អ្នក មាន ម៉្យាង ទៀត
ឆ្កែ ក៏ មក លិត ដំបៅ គាត់។
២២ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា អ្ន
ក សុំទាន នោះ បាន ស្លាប់ ហើយ ត្រូវ បាន
ពួក ទេវតា ដឹក ទៅ ក្នុង ទ្រូង របស់ អ័ប្រាហាំ
។ សេដ្ឋី ក៏ បាន ស្លាប់ ហើយ ត្រូវ បាន គេ ប
ញ្ចុះ។
២៣ហើយ នៅ ក្នុង ស្ថាន នរក គាត់ ងើប ភ្នែ
ក ឡើង ដោយ កំពុង រង ទារុណកម្ម ហើយ ឃើ
ញ អ័ប្រាហាំ ពី ចម្ងាយ ហើយ ឡាសារ នៅ ក្នុ
ង ទ្រូង របស់ គាត់។
២៤ហើយ គាត់ បាន ស្រែក ឡើង ថា៖ «លោក
អ័ប្រាហាំ អើយ សូម អាណិត មេត្តា ដល់ ខ្ញុំ ហើ
យ ចាត់ ឡាសារ ទៅ ដើម្បី ឲ្យ គាត់ អាច ជ្រ
លក់ ចុង ម្រាមដៃ គាត់ ក្នុង ទឹក ហើយ ធ្វើ
ឲ្យ អណ្ដាត ខ្ញុំ ត្រជាក់។ ដ្បិតខ្ញុំរងទុក្ខក្នុងភ្លើងនេះ។
25 ប៉ុន្តែ អ័ប្រាហាំ មាន ប្រសាសន៍ ថា កូន អើយ
ចូរ ចាំ ថា កូន បាន ទទួល របស់ ល្អ ក្នុង
មួយ ជីវិត ហើយ ក៏ ទទួល របស់ អាក្រក់ ពី
ឡាសារ ដែរ ប៉ុន្តែ ឥឡូវ នេះ គាត់ បាន ធូរ
ស្បើយ ហើយ កូន ត្រូវ រង ទុក្ខ។
26 ហើយ ក្រៅពី អ្វីៗ ទាំង នេះ រវាង យើង និ
ង អ្នក មាន ឈូង សមុទ្រ ដ៏ ធំ មួយ បាន
ជួសជុល ឡើង ដូច្នេះ អ្នក ដែល នឹង ឆ្លង កា

ត់ ពី ទី នោះ ទៅ អ្នក មិន អាច បាន ទេ។
ពួកគេក៏មិនអាចឆ្លងមកយើងដែរ ដែលនឹងមកពីទីនោះ។
27 រួច គាត់ និយាយ ថា ៖ « ហេតុ នេះ ហើ
យ បាន ជា ឪពុក អើយ សូម ឲ្យ លោក ចា
ត់ គាត់ ទៅ ផ្ទះ ឪពុក ខ្ញុំ ចុះ។
28 ដ្បិត ខ្ញុំ មាន បង ប្អូន ប្រាំ នាក់ ដើម្បី
ឲ្យ លោក ធ្វើ ជា សាក្សី ដល់ ពួក គេ ក្រែង
ពួក គេ ចូល ទៅ ក្នុង កន្លែង នៃ ទុក្ខ វេទ
នា នេះ។
29 អ័ប្រាហាំ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ «
គេ មាន ម៉ូសេ និង ហោរា។ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេស្តាប់
ពួកគេ។
៣០ហើយ គាត់ បាន និយាយ ថា ទេ ឪពុក អ័ប្រា
ហាំ។ ប៉ុន្តែ បើ អ្នក ណា ម្នាក់ បាន ទៅ ឯ ពួ
ក គេ នោះ គេ នឹង ប្រែ ចិត្ត។
៣១ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់
ថា ប្រសិន បើ ពួក គេ មិន បាន ឮ លោក ម៉ូ
សេ និង ពួក ព្យាការី ទេ ពួក គេ នឹង មិន ត្រូ
វ បាន គេ បញ្ចុះ បញ្ចូល ឡើយ ទោះ បី មា
ន មនុស្ស ម្នាក់ បាន រស់ ឡើង វិញ ក៏ ដោ
យ។

ជំពូក 17

1 បន្ទាប់មក ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ កាន់ ពួ
ក សិស្ស ថា៖ « វា មិន អាច ទៅ រួច ទេ ប៉ុ
ន្តែ ការ ប្រមាថ នឹង កើត មាន។ ប៉ុន្តែ វេទនា
ដល់ ព្រះអង្គ ដែល វា មក តាម រយៈ អ្នក
នោះ!
2 បើ គាត់ យក ថ្ម កិន មក ចង ក ហើយ
បោះ ចូល ទៅ ក្នុង សមុទ្រ ប្រសើរ ជាង ឲ្យ
គាត់ ធ្វើ បាប កូន តូច មួយ នេះ។
3 ចូរ ប្រុង ប្រយ័ត្ន ខ្លួន ទៅ បើ បង ប្អូន រប
ស់ អ្នក បំពាន នឹង អ្នក ចូរ ស្តី បន្ទោស គាត់
។ ហើយប្រសិនបើគាត់ប្រែចិត្ត អត់ទោសឱ្យគាត់។
៤ហើយ ប្រសិនបើ គាត់ បំពាន លើ អ្នក ប្រាំពី
រ ដង ក្នុង មួយ ថ្ងៃ ហើយ ប្រាំពីរ ដង ក្នុង មួ
យ ថ្ងៃ ត្រឡប់ មក អ្នក វិញ ដោយ និយាយ
ថា ខ្ញុំ ប្រែចិត្ត អ្នកត្រូវតែអត់ទោសឱ្យគាត់។
៥ហើយ ពួក សាវក បាន ទូល ព្រះ អម្ចាស់
ថា ចូរ បង្កើន សេចក្តី ជំនឿ របស់ យើង ឡើង
។
៦ហើយ ព្រះអម្ចាស់ បាន មាន ព្រះបន្ទូល ថា
បើ អ្នក មាន សេចក្តី ជំនឿ ដូច ជា គ្រាប់
នៃ គ្រាប់ mustard អ្នក អាច នឹង និយាយ
ទៅ កាន់ ដើម ស្វាយ នេះ ថា ចូរ អ្នក ដក
ឫស ចេញ ហើយ ត្រូវ អ្នក ដាំ នៅ ក្នុង សមុ
ទ្រ។ ហើយវាគួរតែគោរពតាមអ្នក។
៧ ប៉ុន្តែ ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា តើ មាន អ្ន
ក បម្រើ ណា ម្នាក់ ភ្ជួរ រាស់ ឬ ចិញ្ចឹម គោ
ទេ ពេល គាត់ មក ពី ស្រែ ថា ចូរ ទៅ អង្គុ
យ ស៊ី សាច់?
៨ហើយ មិន ព្រម និយាយ ទៅ កាន់ គាត់
ជា ជាង ថា ចូរ រៀបចំ កន្លែង ដែល ខ្ញុំ អាច
នឹង ទទួល ទាន បាន ហើយ ចង ចង្កេះ ហើយ
បម្រើ ខ្ញុំ រហូត ដល់ ខ្ញុំ បាន ស៊ី ស្រវឹង។ ហើ
យ បន្ទាប់ មក អ្នក នឹង ស៊ី ផឹក ឬ?
៩ តើ គាត់ ដឹង គុណ អ្នក បម្រើ នោះ ឬ ទេ
ព្រោះ គាត់ បាន ធ្វើ តាម បង្គាប់ គាត់? ខ្ញុំ មិ
ន ហ៊ាន ទេ។
10 ដូច្នេះ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា ក៏ ដូច គ្នា ដែរ
កាល ណា អ្នក រាល់ គ្នា បាន ធ្វើ ការ ទាំ
ង អស់ ដែល ត្រូវ បាន បង្គាប់ មក ហើយ ចូ
រ និយាយ ថា យើង ជា អ្នក បម្រើ ដែល គ្មា
ន ប្រយោជន៍ ឡើយ យើង បាន ធ្វើ កិច្ចការ ដែ
ល យើង ត្រូវ ធ្វើ។
១១ ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា ពេ
ល លោក ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម នោះ លោក
បាន ឆ្លង កាត់ កណ្តាល ស្រុក សាម៉ារី និង ស្រុ
ក កាលីឡេ។
១២ ហើយ ពេល គាត់ ចូល ទៅ ក្នុង ភូមិ មួ
យ នោះ បាន ជួប គាត់ បុរស ឃ្លង់ ១០ នាក់ ដែ
ល ឈរ ពី ចម្ងាយ។
១៣ គេ បន្លឺ សំឡេង ឡើង ថា៖ «លោក យេស៊ូ
លោក គ្រូ សូម អាណិត មេត្តា យើង ខ្ញុំ ផង។
១៤ កាល លោក ឃើញ ពួក គេ លោក មាន
ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ « ចូរ ទៅ បង្ហា
ញ ខ្លួន ដល់ បូជាចារ្យ ចុះ!»។ ហើយ ហេតុការ
ណ៍ បាន កើត ឡើង ថា នៅ ពេល ដែល ពួ
ក គេ ទៅ ពួក គេ បាន ត្រូវ បាន សម្អាត។

15 ហើយ ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ ពេល ឃើ
ញ ថា គាត់ បាន ជា ហើយ ក៏ បែរ មក វិញ
ហើយ លើក តម្កើង ព្រះ ដោយ សំឡេង ខ្លាំង
ៗ
16 រួច ក្រាប នៅ ព្រះបាទា ទាំង អរ ព្រះគុណ
ទ្រង់ ហើយ គាត់ ជា សាសន៍ សាម៉ារី។
១៧ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ថា៖ « តើ មា
ន ដប់ នាក់ មិន បាន ជា ស្អាត ទេ? ប៉ុន្តែតើ
ប្រាំបួននៅឯណា?
18 គ្មាន អ្នក ណា ដែល ត្រឡប់ មក ថ្វាយ សិ
រីល្អ ដល់ ព្រះ ទេ ក្រៅ ពី មនុស្ស ចម្លែក នេះ
។
១៩ ហើយ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា
ចូរ ក្រោក ឡើង ទៅ ចុះ ជំនឿ របស់ អ្នក បា
ន ធ្វើ ឲ្យ អ្នក បាន ជា ហើយ។
20 ហើយ នៅពេលដែល គាត់ ត្រូវបាន ទាមទារ
ពី ពួក ផារិស៊ី នៅពេលដែល នគរ នៃ ព្រះ នឹ
ង មក ដល់ គាត់ បាន ឆ្លើយ ទៅ ពួកគេ ថា
៖ « នគរ នៃ ព្រះ មិន បាន មក ដោយ កា
រ សង្កេត ទេ ៖
២១ គេ ក៏ មិន ត្រូវ និយាយ ថា នេះ ទេ! ឬនៅទី
នោះ! ដ្បិត មើល ចុះ នគរ នៃ ព្រះ ស្ថិត នៅ
ក្នុង អ្នក រាល់ គ្នា។
២២ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់ ពួ
ក សិស្ស ថា ថ្ងៃ នឹង មក ដល់ នៅ ពេល ដែ
ល អ្នក រាល់ គ្នា ចង់ ឃើញ ថ្ងៃ មួយ នៃ កូ
ន មនុស្ស ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង មិន ឃើ
ញ វា ឡើយ។
23 ហើយ គេ នឹង ប្រាប់ អ្នក ថា មើល នៅ ទី
នេះ! ឬសូមមើលនៅទីនោះ៖ កុំទៅតាមពួកគេ ឬដើរតាម
ពួកគេ។
២៤ដ្បិត ដូច ជា ផ្លេកបន្ទោរ ដែល ភ្លឺ ចេញ ពី
ផ្នែក មួយ នៅ ក្រោម មេឃ ចាំង ទៅ ផ្នែក
ម្ខាង ទៀត នៅ ក្រោម មេឃ។ បុត្រមនុស្សក៏គង់
នៅជំនាន់របស់លោកដែរ។
25 ប៉ុន្តែ ជា ដំបូង គាត់ ត្រូវ រង ទុក្ខ វេទនា
ជា ច្រើន ហើយ ត្រូវ គេ បដិសេធ ពី មនុស្ស
ជំនាន់ នេះ។
២៦ ហើយ ដូច ជា នៅ ក្នុង ជំនាន់ នៃ លោ
ក ណូអេ នោះ ក៏ នឹង កើត ឡើង នៅ ក្នុង
ថ្ងៃ នៃ កូន មនុស្ស ដែរ។

27 គេ បាន ស៊ី ផឹក រៀប ការ ជា មួយ ប្រពន្ធ
រៀប ការ រហូត ដល់ ថ្ងៃ ដែល ណូអេ ចូល
ទៅ ក្នុង ហិប ហើយ ទឹក ជំនន់ ក៏ បំផ្លាញ
គេ ទាំង អស់។
២៨ ក៏ ដូច គ្នា ដែរ ដូច នៅ សម័យ ឡុត។ ពួក
គេបានញ៉ាំ ផឹក ទិញ លក់ ដាំ សាងសង់។
29 ប៉ុន្តែ នៅ ថ្ងៃ ដដែល ដែល ឡុត ចេញ
ពី ក្រុង សូដុំម នោះ មាន ភ្លៀង ធ្លាក់ ពី
លើ មេឃ ដោយ ភ្លើង និង ស្ពាន់ធ័រ ហើយ បំផ្លា
ញ គេ ទាំង អស់។
៣០ ទោះ ជា យ៉ាង នេះ ក្តី នៅ ថ្ងៃ ដែល បុ
ត្រ មនុស្ស ត្រូវ បាន បើក សម្តែង។
៣១ នៅ ថ្ងៃ នោះ អ្នក ដែល នៅ លើ ដំបូល
ផ្ទះ និង របស់ ដែល មាន នៅ ក្នុង ផ្ទះ មិន ត្រូ
វ ចុះ មក យក ឡើយ ហើយ អ្នក ដែល
នៅ តាម ចម្ការ ក៏ មិន ត្រូវ ត្រឡប់ មក វិ
ញ ដែរ។
៣២ ចូរ នឹក ចាំ ពី ភរិយា របស់ ឡុត។
៣៣ អ្នក ណា ដែល ស្វែង រក ការ សង្គ្រោះ
ជីវិត របស់ ខ្លួន អ្នក នោះ នឹង បាត់ បង់ ជីវិត
។ អ្នកណាបាត់បង់ជីវិត អ្នកនោះនឹងរក្សាវាទុក។
៣៤ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ថា នៅ យប់
នោះ នឹង មាន បុរស ពីរ នាក់ នៅ លើ
គ្រែ តែ មួយ។ មួយ នឹង ត្រូវ បាន យក ហើ
យ មួយ ទៀត នឹង ត្រូវ បាន នៅ សល់។
35 ស្ត្រីពីរនាក់នឹងត្រូវកិនជាមួយគ្នា។ មួយនឹងត្រូវយក
ហើយម្នាក់ទៀតទុកចោល។
36 មានបុរសពីរនាក់នៅចំការ។ មួយនឹងត្រូវយក ហើយ
ម្នាក់ទៀតទុកចោល។
៣៧ ហើយ ពួក គេ ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា តើ
លោក ម្ចាស់? ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ
ថា៖ « រូប កាយ នៅ ទី ណា ឥន្ទ្រី នឹង មក
ជុំ គ្នា នៅ ទី នោះ។

ជំពូក 18

១ហើយ ទ្រង់ មាន បន្ទូល ជា ប្រស្នា មួយ ដ
ល់ ពួក គេ ដល់ ទី បញ្ចប់ ថា មនុស្ស ទាំង
ឡាយ គួរ អធិស្ឋាន ជានិច្ច មិន ត្រូវ ដួល សន្ល
ប់ ឡើយ

2 ដោយ ពោល ថា នៅ ក្នុង ក្រុង មួយ មាន
ចៅក្រម មួយ រូប ដែល មិន កោត ខ្លាច ព្រះជា
ម្ចាស់ ហើយ ក៏ មិន រាប់ អាន មនុស្ស ដែរ។
៣ ហើយ មាន ស្ត្រី មេម៉ាយ ម្នាក់ នៅ ក្នុង ទី
ក្រុង នោះ; នាង ចូល មក គាល់ ព្រះអង្គ ទាំ
ង ពោល ថា៖ «សូម សង សឹក ខ្ញុំ ពី មារ ស
ត្រូវ របស់ ខ្ញុំ»។
៤ហើយ គាត់ មិន ព្រម មួយ រយៈ ទេ ប៉ុន្តែ
ក្រោយ មក គាត់ និយាយ ក្នុង ខ្លួន គាត់ ថា
ទោះ បី ខ្ញុំ មិន កោត ខ្លាច ព្រះ ឬ ក៏ មិន រា
ប់ អាន មនុស្ស ដែរ។
៥ ប៉ុន្តែ ដោយ សារ ស្ត្រី មេម៉ាយ នេះ ធ្វើ ឲ្យ
ខ្ញុំ ពិបាក ចិត្ត នោះ ខ្ញុំ នឹង សង សឹក នាង
ក្រែង លោ នាង នឿយ ណាយ ដោយ សារ
នាង មក ជា បន្ត បន្ទាប់។
៦ ព្រះអម្ចាស់ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « ចូរ ស្តាប់
សេចក្តី ដែល ចៅក្រម អយុត្តិធម៌ និយាយ។
៧ហើយ តើ ព្រះ នឹង មិន សងសឹក ពួក អ្ន
ក រើស តាំង របស់ ទ្រង់ ទេ ដែល ស្រែក រ
ក គាត់ ទាំង យប់ ទាំង ថ្ងៃ ទោះ បី ជា គា
ត់ ទ្រាំទ្រ នឹង ពួក គេ យូរ ក៏ ដោយ ឬ?
៨ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ថា គាត់ នឹង សង
សឹក ពួក គេ យ៉ាង រហ័ស។ យ៉ាង ណា ក៏
ដោយ ពេល កូន មនុស្ស មក តើ គាត់ នឹង ឃើ
ញ មាន ជំនឿ នៅ លើ ផែនដី ឬ?
៩ហើយ គាត់ បាន និយាយ រឿង ប្រៀបប្រដូច
នេះ ដល់ អ្នក ខ្លះ ដែល ទុក ចិត្ត លើ ខ្លួន
ពួកគេ ថា ពួកគេ សុចរិត ហើយ បាន មើលងា
យ អ្នក ដទៃ៖
10 បុរសពីរនាក់ឡើងទៅក្នុងព្រះវិហារដើម្បីអធិស្ឋាន។
ម្នាក់ជាផារិស៊ី ម្នាក់ទៀតជាអ្នកយកពន្ធ។
11 អ្នកខាងគណៈផារិស៊ីបានឈរ ហើយអធិស្ឋានដោយ
ខ្លួនគាត់ថា ព្រះជាម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំអរព្រះគុណព្រះអ
ង្គ ដែលទូលបង្គំមិនដូចមនុស្សដទៃ ជំរិតទារប្រាក់ មនុស្ស
អយុត្តិធម៌ អ្នកផិតក្បត់ ឬសូម្បីតែជាអ្នកទារពន្ធនេះ។
12 ខ្ញុំ តម អាហារ ពីរ ដង ក្នុង មួយ សប្តាហ៍
ខ្ញុំ ថ្វាយ មួយ ភាគ ដប់ នៃ អ្វីៗ ទាំង អស់
ដែល ខ្ញុំ មាន។
13 ហើយ អ្នក ទារ ពន្ធ ដែល ឈរ ពី ចម្ងា
យ មិន ងើប មុខ ឡើង ខ្លាំង ដូច ភ្នែក
ទៅ ស្ថាន សួគ៌ ទេ ប៉ុន្តែ បាន វាយ លើ សុដ
ន់ របស់ គាត់ ដោយ និយាយ ថា ៖ « សូម
ព្រះ មេត្តា ករុណា ដល់ ខ្ញុំ ជា មនុស្ស មាន
បាប។
14 ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា បុរសនេះបានចុះទៅផ្ទះរបស់
គាត់ដោយសុចរិតជាជាងអ្នកដ៏ទៃទៀត ដ្បិតអ្នកណាដែ
លលើកតម្កើងខ្លួនគាត់នឹងត្រូវបោះបង់ចោល។ ហើយអ្នក
ណាបន្ទាបខ្លួននឹងត្រូវលើកតម្កើង។
១៥ ហើយ គេ ក៏ នាំ ទារក មក ឯ ទ្រង់ ដើ
ម្បី ឲ្យ ទ្រង់ ពាល់ ពួក គេ ប៉ុន្តែ កាល ពួក
សិស្ស ទ្រង់ ឃើញ ដូច្នោះ គេ ស្តី បន្ទោស ពួ
ក គេ។
១៦ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់ ហៅ ពួកគេ មក ហើ
យ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « សូម ទុក ឲ្យ កុមារ
តូចៗ មក ឯ ខ្ញុំ ចុះ ហើយ កុំ ឃាត់ ពួកគេ
ឡើយ ដ្បិត ក្នុង ចំណោម អ្នក ទាំង នោះ គឺ
ជា នគរ របស់ ព្រះ។
១៧ យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា អ្នក
ណា ដែល មិន ទទួល នគរ នៃ ព្រះ ដូច
ជា ក្មេង តូច អ្នក នោះ នឹង មិន ចូល ទៅ ក្នុ
ង នោះ ដោយ ប្រាជ្ញា ឡើយ។
18 ហើយ អ្នក គ្រប់ គ្រង ម្នាក់ សួរ គាត់ ថា
៖ « លោក ម្ចាស់ ដ៏ ល្អ អើយ តើ ខ្ញុំ ត្រូវ
ធ្វើ អ្វី ដើម្បី ទទួល ជីវិត អស់ កល្ប ជា និច្ច?
១៩ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក ហៅ ខ្ញុំ ថា ល្អ? គ្មា
ន នរណា ល្អ ទេ លើក លែង តែ មួយ នោះ
គឺ ព្រះ។
២០ អ្នក ស្គាល់ បញ្ញត្តិ ហើយ កុំ ប្រព្រឹត្ត អំពើ
ផិត ក្បត់ កុំ សម្លាប់ កុំ លួច កុំ ធ្វើ សាក្សី ក្លែ
ង ក្លាយ ចូរ គោរព ឪពុក ម្តាយ របស់ អ្នក។
២១ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «ខ្ញុំ បាន រក្សា រ
បស់ ទាំង នេះ តាំង ពី ក្មេង មក។
22 ពេល ព្រះ យេស៊ូ បាន ឮ សេចក្តី ទាំង
នេះ ហើយ នោះ ទ្រង់ មាន ព្រះ បន្ទូល ទៅ
គាត់ ថា៖ « អ្នក នៅ ខ្វះ អ្វី មួយ នៅ ឡើយ
ទេ ចូរ លក់ របស់ ទាំង អស់ ដែល អ្នក មាន
ហើយ ចែក ឲ្យ អ្នក ក្រ នោះ អ្នក នឹង បាន
ទ្រព្យ សម្បត្តិ នៅ ស្ថានសួគ៌ ហើយ មក តាម
ខ្ញុំ ចុះ។
២៣ ពេល ឮ ដូច្នេះ គាត់ ព្រួយ ចិត្ត ជា ខ្លាំង
ព្រោះ គាត់ ជា អ្នក មាន ណាស់។

24 កាល ព្រះយេស៊ូ ទត ឃើញ ទ្រង់ ព្រួយ ព្រះ
ហឫទ័យ ជា ខ្លាំង ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « អ្ន
ក ដែល មាន ទ្រព្យ សម្បត្តិ នឹង ចូល ទៅ ក្នុ
ង ព្រះរាជ្យ របស់ ព្រះ ពិបាក យ៉ាង ណា!
25 ដ្បិត អូដ្ឋ អាច កាត់ ភ្នែក ម្ជុល ស្រួល ជា
ង អ្នក មាន ចូល ទៅ ក្នុង ព្រះរាជ្យ នៃ ព្រះ
។
26 ហើយ ពួក អ្នក ដែល បាន ឮ វា និយា
យ ថា តើ អ្នក ណា អាច ត្រូវ បាន សង្គ្រោះ?
27 ហើយ គាត់ បាន និយាយ ថា ការ ដែល
មិន អាច ទៅ រួច ជា មួយ នឹង មនុស្ស គឺ
អាច ធ្វើ បាន ជាមួយ ព្រះ ។
28 លោក ពេត្រុស ពោល ថា៖ «មើល៍ យើង ខ្ញុំ
បាន ចាក ចោល ទាំង អស់ ហើយ មក តាម
លោក។
២៩ហើយ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ជា ប្រាកដ ថា គ្មា
ន អ្នក ណា ដែល បាន ចាក ចេញ ពី ផ្ទះ ឪ
ពុក ម្ដាយ បងប្អូន ប្រពន្ធ ឬ កូន ដោយ សារ តែ
នគរ នៃ ព្រះ ឡើយ
៣០ អ្នក ណា នឹង មិន ទទួល បាន ច្រើន ទៀ
ត ក្នុង ពេល បច្ចុប្បន្ន នេះ ហើយ នៅ ក្នុង
លោកីយ៍ នេះ នឹង មាន ជីវិត អស់កល្ប ជានិច្ច
។
31 បន្ទាប់មក គាត់បាននាំសិស្សទាំងដប់ពីររូបមកជួបគា
ត់ ហើយមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ មើលចុះ យើងឡើ
ងទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយអ្វីៗទាំងអស់ដែលត្រូវបាន
សរសេរដោយព្យាការី អំពីបុត្រមនុស្សនឹងបានសម្រេច។
៣២ត្បិត គាត់ នឹង ត្រូវ បាន បញ្ជូន ទៅ ឲ្យ
សាសន៍ ដទៃ ហើយ នឹង ត្រូវ បាន ចំអក ហើ
យ អង្វរ យ៉ាង សាហាវ ហើយ ស្ដោះ ទឹក មា
ត់ ដាក់៖
33 គេ នឹង វាយ គាត់ ហើយ សម្លាប់ គាត់ ហើ
យ នៅ ថ្ងៃ ទី បី គាត់ នឹង រស់ ឡើង វិញ។
៣៤ ហើយ ពួក គេ មិន បាន យល់ អ្វី ទាំង
អស់ នេះ ទេ ហើយ ពាក្យ នេះ ត្រូវ បាន លា
ក់ ពី ពួក គេ ហើយ ក៏ មិន បាន ដឹង អំពី
រឿង ដែល បាន និយាយ នោះ ដែរ។
៣៥ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា
នៅ ពេល គាត់ មក ជិត ក្រុង យេរីខូ មាន បុរ
ស ខ្វាក់ ភ្នែក ម្នាក់ អង្គុយ សុំទាន នៅ ខាង
ផ្លូវ។
៣៦ ពេល ឮ ហ្វូង មនុស្ស ដើរ កាត់ គាត់ សួ
រ ថា តើ វា មាន ន័យ យ៉ាង ណា។
៣៧ ហើយ គេ ប្រាប់ គាត់ ថា ព្រះយេស៊ូ ជា អ្ន
ក ស្រុក ណាសារ៉ែត យាង កាត់ តាម នោះ។
38 គាត់ ក៏ ស្រែក ឡើង ថា៖ «ឱ ព្រះយេស៊ូ
ជា បុត្រ របស់ ព្រះបាទ ដាវីឌ អើយ សូម អា
ណិត មេត្តា ទូលបង្គំ ផង»។
39 ហើយ អស់ អ្នក ដែល ទៅ មុន បាន ស្ដី
បន្ទោស គាត់ ដើម្បី ឲ្យ គាត់ បាន សេចក្ដី សុ
ខ ចុះ ប៉ុន្តែ គាត់ បាន ស្រែក កាន់ តែ ខ្លាំង
ឡើង ថា ឱ ព្រះ រាជ វង្ស ដាវីឌ អើយ សូម
អាណិត មេត្តា ទូលបង្គំ ផង
40 ព្រះយេស៊ូ ក៏ ឈរ ហើយ បង្គាប់ ឲ្យ នាំ គា
ត់ មក ឯ គាត់ កាល គាត់ ចូល មក ជិត គា
ត់ ក៏ សួរ គាត់ ថា
41 ដោយ និយាយ ថា តើ អ្នក ចង់ ឲ្យ ខ្ញុំ
ធ្វើ អ្វី ដល់ អ្នក? គាត់ ទូល ថា៖ «បពិត្រ ព្រះអ
ម្ចាស់!
42 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « ចូ
រ មើល មុខ អ្នក ចុះ ជំនឿ របស់ អ្នក បាន
សង្គ្រោះ អ្នក ហើយ។
43 រំពេច នោះ គាត់ បាន ឃើញ គាត់ ហើយ ដើ
រ តាម គាត់ ទាំង លើក តម្កើង ព្រះ ហើយ មនុ
ស្ស ទាំង អស់ ពេល ឃើញ ហើយ ក៏ សរសើ
រ តម្កើង ព្រះ។

ជំពូកទី 19

1 ព្រះយេស៊ូ យាង ចូល កាត់ ក្រុង យេរីខូ។
២ហើយ មើល ចុះ មាន បុរស ម្នាក់ ឈ្មោះ សា
ខេ ជា មេ ក្នុង ចំណោម អ្នក យក ពន្ធ ហើយ
គាត់ ជា អ្នក មាន។
3 ហើយគាត់បានស្វែងរកឃើញព្រះយេស៊ូវថាគាត់ជានរ
ណា។ ហើយ មិន អាច សម្រាប់ សារព័ត៌មាន បា
ន ទេ ព្រោះ គាត់ មាន កម្ពស់ តិចតួច។
4 គាត់ រត់ ទៅ មុខ ហើយ ឡើង ទៅ លើ ដើ
ម ស្វាយ ដើម្បី មើល គាត់ ដ្បិត គាត់ ត្រូវ ឆ្ល
ង កាត់ ផ្លូវ នោះ។

5 កាល ព្រះយេស៊ូ យាង មក ដល់ ទី នោះ ទ្រ
ង់ ងើប មុខ ឡើង ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល
ទៅ គាត់ ថា៖ « សាខេ សូម ប្រញាប់ ចុះ មក! ស
ម្រាប់ថ្ងៃនេះខ្ញុំត្រូវតែស្នាក់នៅផ្ទះរបស់អ្នក។
6 គាត់ ប្រញាប់ ចុះ មក ទទួល គាត់ ដោយ អំ
ណរ។
7 កាល ឃើញ ដូច្នោះ ក៏ រអ៊ូរទាំ ទាំង ពោល
ថា ៖« គាត់ ទៅ ជា ភ្ញៀវ ជា មួយ មនុស្ស
មាន បាប។
៨ហើយ សាខេ បាន ឈរ ហើយ ទូល ព្រះអម្ចា
ស់ មើលចុះ ព្រះអម្ចាស់អើយ ពាក់កណ្តាលនៃទំនិញរប
ស់ទូលបង្គំ ទូលបង្គំថ្វាយដល់ជនក្រីក្រ។ ប្រសិន បើ
ខ្ញុំ បាន យក របស់ ណា មួយ ពី អ្នក ណា
ដោយ ការ ចោទ ប្រកាន់ មិន ពិត ខ្ញុំ នឹង ស
ង គាត់ វិញ បួន ដង។
៩ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
ថ្ងៃ នេះ ជា សេចក្តី សង្គ្រោះ មក ដល់ ផ្ទះ
នេះ ព្រោះ គាត់ ក៏ ជា កូន របស់ អ័ប្រាហាំ ដែ
រ។
10 ដ្បិត កូន មនុស្ស បាន មក ដើម្បី ស្វែង រក
និង សង្គ្រោះ អស់ អ្នក ដែល បាត់ បង់។
១១ ហើយ កាល ដែល ពួក គេ បាន ឮ សេច
ក្តី ទាំង នេះ លោក បាន បន្ថែម ហើយ និយា
យ ជា ប្រស្នា មួយ ដោយ ព្រោះ លោក នៅ
ជិត ក្រុង យេរូសាឡិម ហើយ ដោយ ព្រោះ ពួ
ក គេ គិត ថា នគរ នៃ ព្រះ នឹង លេច ម
ក ភ្លាម។
12 ដូច្នេះ ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ថា មាន អ្នក អភិ
ជន ម្នាក់ ចេញ ទៅ ស្រុក ឆ្ងាយ ដើម្បី ទទួ
ល រាជាណាចក្រ សម្រាប់ ខ្លួន ឯង ហើយ ត្រឡ
ប់ មក វិញ។
13 លោក ក៏ ហៅ អ្នក បម្រើ ទាំង ដប់ នាក់
មក ហើយ ប្រគល់ ប្រាក់ ដប់ ដោន ឲ្យ ពួក
គេ ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់ ពួក គេ
ថា ចូរ កាន់ កាប់ រហូត ដល់ ខ្ញុំ មក។
១៤ ប៉ុន្តែ ប្រជាជន របស់ គាត់ ស្អប់ គាត់ ហើយ
បាន ផ្ញើ សារ មក តាម គាត់ ថា យើង នឹង
មិន មាន អ្នក នេះ ឡើង សោយ រាជ្យ លើ
យើង ទេ។
១៥ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា ពេ
ល គាត់ ត្រឡប់ មក វិញ ដោយ បាន ទទួល
នគរ ហើយ នោះ គាត់ បាន បញ្ជា ឲ្យ ហៅ អ្ន
ក បម្រើ ទាំង នេះ ទៅ គាត់ ដែល គាត់ បា
ន ឲ្យ ប្រាក់ នោះ ដើម្បី គាត់ អាច ដឹង ថា
មនុស្ស គ្រប់ រូប បាន ចំណេញ ប៉ុន្មាន ដោ
យ ការ ជួញ ដូរ។
16 បន្ទាប់មក អ្នក ទីមួយ បាន ចូល មក ទូល
ថា៖ «លោក ម្ចាស់!
17 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ «អ្នក
បម្រើ ដ៏ ល្អ អើយ ព្រោះ អ្នក មាន ចិត្ត
ស្មោះ ត្រង់ តែ តិច តួច ដូច្នេះ អ្នក មាន សិ
ទ្ធិ អំណាច លើ ក្រុង ដប់»។
18 អ្នក ទី ពីរ បាន ចូល មក ទូល ថា៖ «លោ
ក ម្ចាស់!
19 ហើយ គាត់ ក៏ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់
ដូច គ្នា ថា ចូរ ធ្វើ ជា អ្នក លើ ក្រុង ទាំង
ប្រាំ ផង
20 មាន ម្នាក់ ទៀត មក ទូល ថា ព្រះអម្ចាស់
មើល ចុះ នេះ ជា ប្រាក់ របស់ ទ្រង់ ដែល ខ្ញុំ
បាន ដាក់ ក្នុង កន្សែង។
21 ពី ព្រោះ ខ្ញុំ ខ្លាច អ្នក ព្រោះ អ្នក ជា មនុ
ស្ស មាន ចិត្ត ចង្អៀត អ្នក យក របស់ ដែល
អ្នក មិន បាន ចុះ ហើយ ច្រូត កាត់ ដែល អ្ន
ក មិន បាន សាប ព្រោះ។
22 គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា អ្នក ប
ម្រើ ដ៏ អាក្រក់ អើយ អញ នឹង វិនិច្ឆ័យ អ្នក
ដោយ មាត់ ឯង។ អ្នក ដឹង ហើយ ថា ខ្ញុំ ជា
មនុស្ស ថោកទាប យក របស់ ដែល ខ្ញុំ មិន ដា
ក់ ហើយ ច្រូត ដែល ខ្ញុំ មិន បាន សាប ព្រោះ
។
២៣ ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក មិន បាន ប្រគ
ល់ ប្រាក់ របស់ ខ្ញុំ ទៅ ក្នុង ធនាគារ ដើម្បី
ឱ្យ នៅ ពេល ដែល ខ្ញុំ មក ដល់ ខ្ញុំ អាច នឹ
ង ទារ ប្រាក់ បំណុល របស់ ខ្ញុំ ដោយ ការ
ប្រាក់ ដើម?
២៤ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់ អ្ន
ក ដែល ឈរ នៅ ក្បែរ នោះ ថា៖ «ចូរ យក
ប្រាក់ ពី គាត់ ហើយ ប្រគល់ ឲ្យ អ្នក ដែល
មាន ដប់ ដោន»។
25 (ហើយ គេ ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «លោក ម្ចាស់
គាត់ មាន ប្រាក់ ដប់ ដោន)។

26 ដ្បិត ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា គ្រប់ គ្នា ដែល មា
ន នឹង ត្រូវ ឲ្យ ហើយ អ្នក ណា ដែល គ្មាន សូ
ម្បី តែ អ្នក នោះ ក៏ នឹង ត្រូវ ដក ចេញ
ពី អ្នក នោះ ដែរ។
២៧ ប៉ុន្តែ ខ្មាំង សត្រូវ របស់ ខ្ញុំ ទាំង នោះ ដែ
ល មិន ចង់ ឲ្យ ខ្ញុំ គ្រប់ គ្រង លើ ពួក គេ
នាំ មក ទី នេះ ហើយ សម្លាប់ ពួក គេ នៅ មុ
ខ ខ្ញុំ។
28 កាល ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ដូច្នេះ ហើយ ទ្រ
ង់ ក៏ ទៅ មុន ឡើង ទៅ ឯ ក្រុង យេរូសាឡិ
ម។
២៩ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា កា
ល ទ្រង់ យាង មក ជិត បេតផាសេ និង បេថានី
នៅ លើ ភ្នំ ដែល ហៅ ថា ភ្នំ ដើម អូលីវ
នោះ ទ្រង់ បាន ចាត់ សិស្ស របស់ ទ្រង់ ពីរ
នាក់ ទៅ
30 ដោយ ពោល ថា ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា ចូល
ទៅ ក្នុង ភូមិ ប្រឆាំង នឹង អ្នក ចុះ! នៅ កន្លែ
ង ដែល អ្នក ចូល ទៅ អ្នក នឹង ឃើញ កូន
លា មួយ ចង នៅ កន្លែង ដែល មិន ដែល
មាន មនុស្ស អង្គុយ ចូរ ស្រាយ វា ហើយ នាំ
វា មក ទី នោះ។
៣១ ហើយ ប្រសិន បើ អ្នក ណា សួរ អ្នក ថា
ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក ស្រាយ គាត់? អ្នក ត្រូ
វ និយាយ ទៅ គាត់ យ៉ាង នេះ ថា ពី ព្រោះ
ព្រះ អម្ចាស់ ត្រូវ ការ គាត់។
៣២ហើយ ពួក អ្នក ដែល ត្រូវ បាន ចាត់ ចេ
ញ ទៅ ហើយ បាន រក ឃើញ ដូច ដែល
លោក បាន មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ។
33 ហើយ ខណ: ដែល ពួកគេ កំពុង ដោះ កូ
ន លា នោះ ម្ចាស់ របស់ វា និយាយ ទៅ កា
ន់ ពួកគេ ថា៖ «ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក ស្រា
យ កូន លា?
34 ហើយ ពួក គេ និយាយ ថា ព្រះ អម្ចាស់ ត្រូ
វ ការ គាត់។
35 គេ នាំ គាត់ មក ឯ ព្រះយេស៊ូ ហើយ
បោះ សំលៀក បំពាក់ លើ កូន លា រួច ដាក់
ព្រះយេស៊ូ នៅ ទី នោះ។
36 ពេល គាត់ ទៅ នោះ គេ រៀប សម្លៀក បំពា
ក់ នៅ តាម ផ្លូវ។
៣៧ហើយ កាល ទ្រង់ យាង មក ជិត សូម្បី
តែ ឥឡូវ នេះ នៅ ការ ចុះ ពី ភ្នំ ដើម ដើ
ម អូលីវ នោះ ហ្វូង សិស្ស ទាំង មូល បាន ចា
ប់ ផ្ដើម រីករាយ ហើយ សរសើរ តម្កើង ព្រះ ដោ
យ សំឡេង យ៉ាង ខ្លាំង ចំពោះ ការ អស្ចារ្យ
ទាំង ប៉ុន្មាន ដែល ពួក គេ បាន ឃើញ
៣៨ ដោយ ពោល ថា សូម ប្រទាន ពរ ដល់
ស្ដេច ដែល យាង មក ក្នុង ព្រះ នាម នៃ
ព្រះ អម្ចាស់៖ សេចក្ដី សុខ សាន្ត នៅ ស្ថាន សួ
គ៌ និង សិរី ល្អ នៅ ទី ខ្ពស់ បំផុត។
៣៩ ហើយ ពួក ផារិស៊ី ខ្លះ ពី ក្នុង ចំណោម
ហ្វូង មនុស្ស និយាយ ទៅ គាត់ ថា៖ «លោក
គ្រូ សូម ស្ដី បន្ទោស ពួក សិស្ស របស់ អ្នក»។
40 ហើយ គាត់ បាន ឆ្លើយ ទៅ ពួក គេ ថា,
ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា, ប្រសិន បើ អ្នក ទាំង នេះ
គួរ តែ រក្សា សន្តិភាព របស់ ពួក គេ, ថ្ម នឹង
ស្រែក ឡើង ភ្លាម ។
41 ពេល គាត់ ចូល មក ជិត គាត់ មើល ឃើ
ញ ទីក្រុង ហើយ យំ សោក យ៉ាង ខ្លាំង។
42 ដោយ និយាយ ថា បើ អ្នក បាន ដឹង សូម្បី
តែ អ្នក ក៏ ដោយ យ៉ាង ហោច ណាស់ នៅ ក្នុ
ង ថ្ងៃ នេះ របស់ ដែល ជា កម្មសិទ្ធិ សម្រាប់
សេចក្ដី សុខ សាន្ត របស់ អ្នក! ប៉ុន្តែ ឥឡូវ នេះ ពួ
ក គេ ត្រូវ បាន គេ លាក់ ពី ភ្នែក អ្នក ហើ
យ។
43 ដ្បិត ថ្ងៃ នឹង មក ដល់ អ្នក ដែល ខ្មាំង ស
ត្រូវ របស់ អ្នក នឹង បោះ លេណដ្ឋាន ជុំវិញ អ្ន
ក ហើយ បង្វែរ អ្នក ជុំវិញ ហើយ រក្សា អ្នក
នៅ គ្រប់ ទិសទី។
44 ហើយ នឹង ដាក់ អ្នក នៅ នឹង ដី និង កូ
ន ចៅ របស់ អ្នក នៅ ក្នុង អ្នក; ហើយគេមិនត្រូ
វទុកថ្មមួយដុំលើអ្នកឡើយ ដោយ សារ អ្នក មិន
បាន ដឹង ពី ពេល វេលា នៃ ការ មក លេ
ង របស់ អ្នក ។
45 ហើយ គាត់ បាន ចូល ទៅ ក្នុង ព្រះ វិហារ
ហើយ ចាប់ ផ្ដើម បណ្ដេញ អ្នក ដែល លក់
នៅ ទី នោះ និង អ្នក ដែល ទិញ ចេញ។
46 ដោយ និយាយ ទៅ ពួក គេ ថា មាន ចែ
ង ទុក មក ថា ផ្ទះ របស់ ខ្ញុំ ជា ផ្ទះ នៃ កា
រ អធិស្ឋាន ប៉ុន្តែ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ធ្វើ វា
ជា រូង របស់ ចោរ។

47 ហើយគាត់បានបង្រៀនជារៀងរាល់ថ្ងៃនៅក្នុងព្រះវិហា
រ។ ប៉ុន្តែ ពួក នាយក បូជាចារ្យ ពួក អាចារ្យ និង
មេ ប្រជាជន រក សម្លាប់ លោក។
48 ហើយ រក មិន ឃើញ នូវ អ្វី ដែល ពួក
គេ អាច នឹង ធ្វើ បាន ដ្បិត មនុស្ស ទាំង អ
ស់ យក ចិត្ត ទុក ដាក់ ក្នុង ការ ស្តាប់ គាត់។

ជំពូកទី 20

១ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា នៅ
ថ្ងៃ មួយ នៅ ពេល ដែល លោក បាន បង្រៀ
ន ប្រជាជន ក្នុង ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ ហើយ បាន
ផ្សាយ ដំណឹង ល្អ ពួក នាយក បូជាចារ្យ និង ពួ
ក អាចារ្យ បាន មក រក លោក ជាមួយ នឹង
ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ
២ រួច មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា ចូរ ប្រាប់
យើង ខ្ញុំ ចុះ តើ អ្នក ធ្វើ ការ ទាំង នេះ ដោ
យ អំណាច អ្វី? ឬ តើ នរណា ជា អ្នក ដែល
បាន ប្រគល់ អំណាច នេះ?
3 ហើយ គាត់ បាន ឆ្លើយ ទៅ ពួក គេ ថា,
ខ្ញុំ ក៏ នឹង សួរ អ្នក រឿង មួយ ផង ដែរ; ហើ
យឆ្លើយមកខ្ញុំ៖
4 តើ បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក របស់ លោក យ៉ូហា
ន មក ពី ស្ថានសួគ៌ ឬ ក៏ ជា របស់ មនុស្ស?
5 ហើយ ពួក គេ បាន វែកញែក ជា មួយ នឹ
ង ខ្លួន ពួក គេ ដោយ និយាយ ថា ប្រសិន
បើ យើង នឹង និយាយ ថា មក ពី ស្ថាន បរ
ម សុខ! គាត់ នឹង និយាយ ថា ហេតុ អ្វី បាន
ជា អ្នក រាល់ គ្នា មិន ជឿ គាត់?
6 ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងនិយាយថា មនុស្ស ប្រជាជន ទាំ
ង អស់ នឹង គប់ ដុំ ថ្ម មក លើ យើង
ព្រោះ គេ ជឿ ថា យ៉ូហាន ជា ហោរា។
៧ហើយ ពួក គេ បាន ឆ្លើយ ថា ពួក គេ មិ
ន អាច ប្រាប់ ថា វា មក ពី ណា ទេ។
៨ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ខ្ញុំ
ក៏ មិន ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ថា ខ្ញុំ ធ្វើ ការ
ទាំង នេះ ដោយ អំណាច អ្វី ដែរ។
៩ បន្ទាប់ មក លោក ចាប់ ផ្តើម មាន ប្រសាស
ន៍ ទៅ កាន់ ប្រជាជន ជា រឿង ប្រៀប ប្រដូ
ច នេះ។ មាន បុរស ម្នាក់ ដាំ ចំការ ហើយ ទុ
ក ឲ្យ កសិករ ហើយ ទៅ ស្រុក ឆ្ងាយ។
10 លុះ ដល់ រដូវ ហើយ គាត់ ក៏ ចាត់ អ្នក ប
ម្រើ ម្នាក់ ទៅ ឲ្យ ពួក អ្នក ធ្វើ ចំការ ដើម្បី
ឲ្យ គាត់ យក ផល ពី ចំការ តែ ពួក អ្នក ច
ម្ការ វាយ គាត់ ហើយ ឲ្យ គាត់ ទៅ ទទេ។
11 ហើយ គាត់ ក៏ ចាត់ អ្នក បម្រើ ម្នាក់ ទៀ
ត ឲ្យ មក ហើយ គេ ក៏ វាយ គាត់ ដែរ ហើ
យ អង្វរ គាត់ ដោយ អាម៉ាស់ ហើយ ក៏ បញ្ជូ
ន គាត់ ទៅ ទទេ។
១២ ហើយ គាត់ ក៏ ចាត់ អ្នក ទី បី មក ម្ត
ង ទៀត ហើយ គេ ក៏ ធ្វើ ឲ្យ គាត់ របួស ហើ
យ បណ្តេញ គាត់ ចេញ។
១៣ លោក ម្ចាស់ ចម្ការ មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «
តើ ខ្ញុំ ត្រូវ ធ្វើ យ៉ាង ណា? ខ្ញុំ នឹង ចាត់ កូ
ន ប្រុស ជា ទី ស្រឡាញ់ របស់ ខ្ញុំ ទៅ៖ ប្រ
ហែល ជា គេ នឹង គោរព គាត់ ពេល ឃើញ
គាត់។
14 ប៉ុន្តែ ពេល ពួក កសិករ ឃើញ គាត់ ក៏ ជ
ជែក គ្នា ថា៖ «អ្នក នេះ ជា អ្នក ទទួល មត៌
ក មក ចូរ យើង សម្លាប់ គាត់ ដើម្បី ឲ្យ មរត
ក បាន មក ជា របស់ យើង»។
15 ដូច្នេះ គេ ដេញ គាត់ ចេញ ពី ចំការ ហើយ
សម្លាប់ គាត់។ ដូច្នេះ តើ ម្ចាស់ ចម្ការ នឹង ធ្វើ
អ្វី ដល់ ពួក គេ?
16 គាត់ នឹង មក បំផ្លាញ អ្នក ចម្ការ ទាំង នេះ
ហើយ នឹង ប្រគល់ ចំការ ដល់ អ្នក ឯ ទៀត។
លុះ ឮ ដូច្នោះ ក៏ ពោល ថា ព្រះ ហាម ឃាត់!
17 ហើយ គាត់ បាន មើល ពួក គេ ហើយ មា
ន ប្រសាសន៍ ថា តើ អ្វី ដែល មាន ចែង ទុ
ក នេះ ថា : ថ្ម ដែល ពួក ជាង សាង សង់
បាន បដិសេធ នោះ បាន ក្លាយ ទៅ ជា ក្បា
ល ជ្រុង?
១៨ អ្នកណាដួលលើថ្មនោះ នឹងត្រូវបាក់។ ប៉ុន្តែ អ្នក
ណា ដែល វា ធ្លាក់ នោះ នឹង កិន អ្នក នោះ
ឲ្យ ទៅជា ម្សៅ។
១៩ហើយ ពួក នាយក បូជាចារ្យ និង ពួក អាចា
រ្យ នៅ ម៉ោង ដដែល នោះ បាន ស្វែង រក
ដាក់ ដៃ លើ គាត់។ គេ ក៏ កោត ខ្លាច ប្រជាជ
ន ព្រោះ គេ យល់ ឃើញ ថា ព្រះអង្គ មាន ព្រះ
បន្ទូល ជា ពាក្យ ប្រស្នា នេះ ប្រឆាំង នឹង គេ។
២០ហើយ ពួក គេ បាន ឃ្លាំ មើល គាត់ ហើ
យ ចាត់ អ្នក ស៊ើបការណ៍ ដែល បន្លំ ខ្លួន

ជា មនុស្ស ត្រឹម ត្រូវ ដើម្បី ឲ្យ ពួក គេ អាច
ចាប់ យក ពាក្យ របស់ គាត់ ដើម្បី ពួក គេ អា
ច នឹង បញ្ជូន គាត់ ទៅ ក្នុង អំណាច និង សិ
ទ្ធិ អំណាច របស់ អភិបាល។
21 គេ ទូល សួរ ព្រះអង្គ ថា៖ «ព្រះគ្រូ យើង ខ្ញុំ
ដឹង ថា ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល និង បង្រៀន
យ៉ាង ត្រឹម ត្រូវ ហើយ ព្រះអង្គ មិន ទទួល នរ
ណា ម្នាក់ ឡើយ គឺ ព្រះអង្គ បង្រៀន អំពី មា
គ៌ា របស់ ព្រះជាម្ចាស់ យ៉ាង ពិត ប្រាកដ។
22 តើ វា មាន សិទ្ធិ ឲ្យ យើង ថ្វាយ សួយសារ
អាករ ដល់ សេសារ ដែរ ឬ ទេ?
២៣ ប៉ុន្តែ លោក យល់ ឃើញ ពី ល្បិច កល រប
ស់ ពួក គេ ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ
ថា៖ « ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក ល្បង ខ្ញុំ?
24 ប្រាប់ខ្ញុំមួយកាក់។ តើ មាន រូប និង អក្សរ ធំ
របស់ នរណា? ពួក គេ ឆ្លើយ ថា៖ «របស់ សេសា
រ។
២៥ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា៖ « ដូច្នេះ ចូរ ប្រគល់ របស់ ដែល ជា របស់
សេសារ ដល់ សេសារ ហើយ របស់ ដែល ជា រ
បស់ ព្រះ ដល់ ព្រះ វិញ។
26 ហើយ គេ មិន អាច ចាប់ យក ពាក្យ រប
ស់ លោក នៅ ចំពោះ មុខ ប្រជាជន បាន ឡើ
យ ហើយ ពួក គេ បាន ងឿង ឆ្ងល់ ចំពោះ ច
ម្លើយ របស់ លោក ហើយ បាន រក្សា សន្តិភាព
របស់ ពួក គេ។
២៧ បន្ទាប់មក ពួកសាឌូស៊ីខ្លះបានមករកលោក ដែលបដិ
សេធថាមិនមានការរស់ឡើងវិញទេ។ ហើយពួកគេបាន
សួរគាត់ថា
28 ដោយ មាន បន្ទូល ថា ព្រះ គ្រូ ម៉ូសេ បាន
សរសេរ មក យើង ថា បើ សិន ជា បង ប្រុ
ស របស់ បុរស ណា ម្នាក់ ស្លាប់ មាន ប្រពន្ធ
ហើយ ស្លាប់ ដោយ គ្មាន កូន នោះ ប្អូន ប្រុ
ស ត្រូវ យក ប្រពន្ធ ទៅ បង្កើត ពូជ ដល់ ប
ង ប្រុស វិញ។
២៩ ហេតុ នេះ ហើយ បាន ជា មាន បង ប្អូ
ន ប្រាំ ពីរ នាក់ ហើយ អ្នក ទី មួយ បាន យ
ក ប្រពន្ធ ហើយ ស្លាប់ ដោយ គ្មាន កូន។
៣០ ហើយ អ្នក ទី ពីរ យក នាង ទៅ ធ្វើ
ជា ប្រពន្ធ ហើយ គាត់ ក៏ ស្លាប់ ទៅ ដោយ
គ្មាន កូន។
31 ហើយអ្នកទីបីបានយកនាង។ ហើយ អ្នក ទាំង
ប្រាំពីរ ក៏ ដូច គ្នា ដែរ ហើយ គេ មិន បាន ទុ
ក កូន ចោល ទេ ហើយ ក៏ ស្លាប់ ទៅ។
៣២ ចុង ក្រោយ បង្អស់ ស្ត្រី នោះ ក៏ ស្លាប់ ដែរ
។
៣៣ ដូច្នេះ ក្នុង ការ រស់ ឡើង វិញ តើ នាង
ជា ភរិយា របស់ អ្នក ណា? ប្រាំពីរបាននាងធ្វើជា
ប្រពន្ធ។
34 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « កូ
ន ចៅ លោកីយ៍ នេះ រៀប ការ ហើយ បាន
រៀប ការ។
35 ប៉ុន្តែ អស់ អ្នក ដែល ត្រូវ បាន ចាត់ ទុក
ថា សក្តិសម នឹង ទទួល បាន ពិភព លោក
នោះ និង ការ រស់ ឡើង វិញ ពី សេចក្តី ស្លាប់
ទាំង មិន រៀប ការ ឬ ក៏ មិន ត្រូវ បាន គេ
ឲ្យ ក្នុង អាពាហ៍ពិពាហ៍
៣៦ ពួកគេ ក៏ មិន អាច ស្លាប់ ទៀត បាន ដែរ
ត្បិត ពួកគេ ស្មើ នឹង ពួក ទេវតា។ ហើយ ជា
កូន របស់ ព្រះ ជា កូន នៃ ការ រស់ ឡើង វិ
ញ។
៣៧ ឥឡូវ នេះ មនុស្ស ស្លាប់ បាន ត្រូវ ប្រោ
ស ឲ្យ រស់ ឡើង វិញ សូម្បី តែ លោក ម៉ូ
សេ ក៏ បាន បង្ហាញ នៅ គុម្ពោត នោះ ដែរ
នៅ ពេល ដែល គាត់ ហៅ ព្រះអម្ចាស់ ជា
ព្រះ របស់ អ័ប្រាហាំ និង ជា ព្រះ របស់ អ៊ីសាក
និង ជា ព្រះ របស់ យ៉ាកុប។
38 ដ្បិត ទ្រង់ មិន មែន ជា ព្រះ នៃ មនុស្ស
ស្លាប់ ទេ គឺ ជា ព្រះ នៃ មនុស្ស រស់ វិញ ដ្បិ
ត មនុស្ស ទាំង អស់ រស់ នៅ ចំពោះ ទ្រង់។
៣៩ ពេល នោះ មាន អាចារ្យ ខ្លះ ឆ្លើយ ថា៖ «
លោក គ្រូ លោក មាន ប្រសាសន៍ ច្បាស់ ហើយ
។
៤០ ហើយ បន្ទាប់ មក ពួក គេ មិន សួរ សំណួ
រ អ្វី ទាំង អស់ ពី លោក ឡើយ។
41 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «
តើ គេ និយាយ យ៉ាង ណា ថា ព្រះ គ្រិស្ត
ជា បុត្រ របស់ ព្រះបាទ ដាវីឌ?
42 ហើយ ដាវីឌ ផ្ទាល់ បាន និយាយ នៅ ក្នុង
សៀវភៅ ទំនុក តម្កើង ថា : ព្រះ អម្ចាស់ មា
ន បន្ទូល ទៅ ម្ចាស់ របស់ ខ្ញុំ ថា អ្នក អង្គុ
យ នៅ ខាង ស្តាំ ដៃ របស់ យើង

43 ដរាបណាយើងដាក់ខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នកទុកជាកំណ
ល់ជើងរបស់អ្នក។
44 ដូច្នេះ ព្រះបាទ ដាវីឌ ហៅ គាត់ ថា ព្រះអម្ចាស់
តើ គាត់ ជា កូន របស់ គាត់ យ៉ាង ដូច ម្ដេច?
៤៥ បន្ទាប់ មក នៅ ចំពោះ មុខ ប្រជាជន ទាំង
អស់ ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ កាន់ ពួក សិ
ស្ស ថា៖
46 ចូរ ប្រយ័ត្ន នឹង ពួក អាចារ្យ ដែល ចង់ ដើ
រ ស្លៀក ពាក់ អាវ វែង ហើយ ស្រឡាញ់ ការ
ស្វាគមន៍ នៅ តាម ផ្សារ និង កន្លែង អង្គុយ ខ្ព
ស់ បំផុត ក្នុង សាលា ប្រជុំ និង បន្ទប់ ធំៗ ក្នុ
ង ពិធី បុណ្យ។
៤៧ អ្នក ណា លេប ត្របាក់ ផ្ទះ ស្ត្រី មេម៉ាយ
ហើយ អធិស្ឋាន យ៉ាង យូរ អង្វែង អ្នក នោះ នឹ
ង ទទួល ទោស កាន់ តែ ខ្លាំង។

ជំពូកទី 21

1 គាត់ ក៏ ងើប មុខ ឡើង ឃើញ ពួក អ្នក មា
ន ដាក់ អំណោយ របស់ ខ្លួន ចូល ក្នុង ឃ្លាំង
។
២ ហើយ គាត់ ក៏ ឃើញ ស្ត្រី មេម៉ាយ ក្រីក្រ
ម្នាក់ កំពុង បោះ កណ្ដុរ ពីរ កន្លែង នោះ។
៣ហើយ គាត់ បាន និយាយ ថា ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក
តាម ការ ពិត ថា ស្ត្រី មេម៉ាយ ក្រីក្រ នេះ បា
ន បោះ បង់ ច្រើន ជាង ពួក គាត់ ទាំង អ
ស់ ទៅ ទៀត។
៤ត្បិត ទ្រព្យ សម្បត្តិ ទាំង អស់ នេះ ត្រូវ បា
ន គេ យក ទៅ ថ្វាយ ជា តង្វាយ របស់ ព្រះ
ប៉ុន្តែ នាង បាន យក ប្រាក់ ដែល នាង មាន
មក ក្នុង ជីវិត ទាំង អស់។
5 ហើយ ដូច ជា អ្នក ខ្លះ និយាយ អំពី ព្រះ វិ
ហារ អំពី របៀប ដែល វា ត្រូវ បាន តុបតែង
ដោយ ថ្ម និង អំណោយ យ៉ាង ល្អ គាត់ បាន និ
យាយ ថា
៦ រីឯ រឿង ទាំង នេះ ដែល អ្នក មើល ឃើ
ញ នោះ ថ្ងៃ នឹង មក ដល់ នៅ ក្នុង ការ ដែ
ល នឹង មិន ត្រូវ បាន ទុក ចោល ថ្ម មួយ
លើ ថ្ម មួយ ទៀត ដែល នឹង មិន ត្រូវ បោះ
ចោល ឡើយ។
៧ គេ សួរ លោក ថា៖ «លោក គ្រូ តើ រឿង ទាំ
ង នេះ កើត ឡើង នៅ ពេល ណា? ហើយ
តើ មាន ទី សំគាល់ អ្វី ខ្លះ ពេល រឿង ទាំ
ង នេះ កើត ឡើង?
៨ហើយ គាត់ បាន និយាយ ថា ចូរ ប្រយ័ត្ន កុំ
ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា ត្រូវ គេ បញ្ឆោត ឡើយ ដ្បិ
ត នឹង មាន មនុស្ស ជា ច្រើន មក ក្នុង នា
ម ខ្ញុំ ដោយ ពោល ថា ខ្ញុំ ជា ព្រះ គ្រីស្ទ។ ពេ
ល វេលា ជិត មក ដល់ ហើយ ដូច្នេះ កុំ ទៅ
តាម គេ ឡើយ។
៩ប៉ុន្តែ ពេល ណា អ្នក រាល់ គ្នា ឮ អំពី សង្គ្រា
ម និង ការ ចលាចល ចូរ កុំ ភ័យ ខ្លាច ឡើយ
ដ្បិត ការ ទាំង នេះ ត្រូវ តែ កើត ឡើង ជា
មុន សិន។ ប៉ុន្តែទីបញ្ចប់មិនមែនដោយ និងដោយទេ។
10 បន្ទាប់ មក លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក
គេ ថា៖ « ប្រជាជាតិ នឹង ទាស់ នឹង ប្រជាជាតិ
ហើយ រាជាណាចក្រ ទាស់ នឹង នគរ។
11 ហើយ ការ រញ្ជួយ ដី ដ៏ ធំ នឹង កើត មា
ន នៅ កន្លែង ផ្សេង គ្នា និង ទុរ្ភិក្ស និង ជំងឺ រា
តត្បាត។ ទីសំគាល់ដ៏គួរអោយខ្លាច និងទីសំគាល់ដ៏អស្ចា
រ្យនឹងមានពីស្ថានសួគ៌។
១២ ប៉ុន្តែ មុន នឹង ការ ទាំង នេះ ពួក គេ នឹង
ដាក់ ដៃ លើ អ្នក ហើយ បៀតបៀន អ្នក ដោ
យ បញ្ជូន អ្នក ទៅ ក្នុង សាលា ប្រជុំ និង ក្នុ
ង គុក ដោយ ត្រូវ នាំ ទៅ ចំពោះ ស្ដេច និង
អ្នក គ្រប់ គ្រង ដោយ យល់ ដល់ នាម យើង
។
១៣ ហើយ វា នឹង ត្រឡប់ មក រក អ្នក សម្រា
ប់ ទីបន្ទាល់។
១៤ ដូច្នេះ ចូរ តាំង ចិត្ត ក្នុង ចិត្ត អ្នក រាល់ គ្នា
កុំ រំពឹង គិត មុន នឹង ឆ្លើយ តប អ្វី ឡើយ។
១៥ត្បិត យើង នឹង ផ្ដល់ ឲ្យ អ្នក នូវ មាត់ និង
ប្រាជ្ញា ដែល ខ្មាំង សត្រូវ របស់ អ្នក ទាំង អ
ស់ នឹង មិន អាច តម្កើង ឬ តទល់ បាន ឡើ
យ។
១៦ហើយ អ្នក នឹង ត្រូវ បាន ក្បត់ ទាំង ឪពុ
ក ម្ដាយ បងប្អូន ញាតិមិត្ត និង មិត្តភ័ក្តិ។ ហើយ អ្ន
ក ខ្លះ ត្រូវ សម្លាប់ ចោល។
១៧ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ត្រូវ គេ ស្អប់ ដោ
យ មនុស្ស ទាំង អស់ ដោយ សារ តែ នាម រ
បស់ ខ្ញុំ។

១៨ ប៉ុន្តែ សក់ ក្បាល អ្នក នឹង មិន ត្រូវ វិនា
ស ឡើយ។
19 ដោយ ការ អត់ ធ្មត់ របស់ អ្នក អ្នក រាល់
គ្នា មាន ព្រលឹង របស់ អ្នក។
២០ហើយ កាល ណា អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ឃើ
ញ ក្រុង យេរូសាឡិម ហ៊ុំព័ទ្ធ ដោយ កង ទ័ព ចូ
រ ដឹង ថា សេចក្តី វិនាស ហិនហោច ជិត ម
ក ដល់ ហើយ។
21 ដូច្នេះ ចូរ ឲ្យ ពួក អ្នក នៅ ស្រុក យូដា រ
ត់ ទៅ ឯ ភ្នំ។ ហើយអោយអស់អ្នកដែលនៅកណ្តា
លក្រុងនោះចាកចេញទៅ។ ហើយ កុំ ឲ្យ អ្នក ដែ
ល នៅ ក្នុង ប្រទេស ចូល ទៅ ក្នុង នោះ
ឡើយ។
22 ត្បិត ថ្ងៃ នេះ ជា ថ្ងៃ នៃ ការ សងសឹក ដើ
ម្បី ឲ្យ គ្រប់ ការណ៍ ទាំង អស់ ដែល ត្រូវ បា
ន សរសេរ អាច បាន សម្រេច។
២៣ ប៉ុន្តែ វេទនា ដល់ អស់ អ្នក ដែល មាន
ផ្ទៃ ពោះ និង ដល់ អ្នក ដែល បំបៅ កូន នៅ
គ្រា នោះ! ដ្បិត នឹង មាន ទុក្ខ ព្រួយ យ៉ាង ខ្លាំ
ង នៅ ក្នុង ស្រុក ហើយ នឹង មាន សេចក្តី
ក្រោធ មក លើ ប្រជាជន នេះ។
២៤ហើយ ពួក គេ នឹង ត្រូវ ដួល ដោយ មុ
ខ ដាវ ហើយ នឹង ត្រូវ នាំ ទៅ ជា ឈ្លើយ
ទៅ ក្នុង គ្រប់ ទាំង សាសន៍ ហើយ ក្រុង យេរូ
សាឡិម នឹង ត្រូវ ជាន់ ឈ្លី ពី សាសន៍ ដទៃ
ដរាប ដល់ សម័យ នៃ សាសន៍ ដទៃ ត្រូវ បា
ន សម្រេច។
25 ហើយ នឹង មាន ទី សម្គាល់ នៅ ក្នុង ព្រះ
អាទិត្យ និង នៅ ក្នុង ព្រះ ច័ន្ទ និង នៅ ក្នុង
ផ្កាយ; ហើយនៅលើផែនដីមានទុក្ខព្រួយនៃប្រជាជាតិនា
នាដោយមានការងឿងឆ្ងល់។ សមុទ្រនិងរលកកំពុងបក់
បោក;
26 ចិត្ត របស់ មនុស្ស ធ្វើ ឲ្យ គេ ភ័យ ខ្លាច
ហើយ មើល តាម សេចក្តី ទាំង នោះ ដែល នឹ
ង មក លើ ផែនដី ដ្បិត អំណាច នៃ ស្ថានសួ
គ៌ នឹង ត្រូវ កក្រើក។
២៧ហើយ ពេល នោះ ពួក គេ នឹង ឃើញ បុ
ត្រ មនុស្ស យាង មក ក្នុង ពពក ដោយ ឫទ្ធា
នុភាព និង សិរីរុងរឿង ដ៏ អស្ចារ្យ។
28 ហើយ នៅពេលដែល ការណ៍ ទាំងនេះ ចាប់ផ្តើ
ម កើតឡើង ចូរ មើលទៅ ហើយ ងើប ក្បាល
ឡើង សម្រាប់ការប្រោសលោះរបស់អ្នកជិតមកដល់ហើ
យ។
២៩ ហើយ ទ្រង់ មាន បន្ទូល ជា ពាក្យ ប្រ
ស្នា ដល់ ពួក គេ មើល ដើម ឧទុម្ពរ និង ដើម
ឈើ ទាំង អស់។
30 ពេល ដែល វា បាញ់ ចេញ មក អ្នក រាល់
គ្នា ឃើញ ហើយ ដឹង ដោយ ខ្លួន ឯង ថា រដូវ
ក្តៅ ជិត មក ដល់ ហើយ។
៣១ដូច្នេះ ដូចគ្នាដែរ ពេល អ្នក ឃើញ ការណ៍ ទាំ
ង នេះ បាន កើត ឡើង ចូរ ដឹង ថា ព្រះរា
ជ្យ នៃ ព្រះ ជិត មក ដល់ ហើយ។
៣២ យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា ជំនាន់
នេះ នឹង មិន កន្លង ផុត ទៅ ឡើយ ដរាប
ណា គ្រប់ ទាំង អស់ បាន សម្រេច។
33 ស្ថានសួគ៌ និងផែនដីនឹងរលាយបាត់ទៅ ប៉ុន្តែពាក្យរប
ស់ខ្ញុំនឹងមិនរលាយបាត់ឡើយ។
34 ហើយ ត្រូវ ប្រយ័ត្ន ខ្លួន ផង ក្រែង នៅ ពេ
ល ណា មួយ ចិត្ត របស់ អ្នក ត្រូវ លើស ទម្ងួ
ន់ ដោយ ការ លោភ ទឹក និង ការ ស្រវឹង ហើ
យ ខ្វល់ខ្វាយ នឹង ជីវិត នេះ ហើយ ដូច្នេះ ថ្ងៃ
នោះ នឹង មក ដល់ អ្នក ដោយ មិន ដឹង ខ្លួន
។
៣៥ ព្រោះ ដូច ជា អន្ទាក់ នឹង មក លើ អ
ស់ អ្នក ដែល រស់ នៅ លើ ផ្ទៃ ផែនដី ទាំ
ង មូល។
៣៦ ដូច្នេះ ចូរ ប្រុង ប្រយ័ត្ន ហើយ អធិស្ឋាន ជានិ
ច្ច ដើម្បី ឲ្យ អ្នក ត្រូវ បាន ចាត់ ទុក ថា សក្តិ
សម ដើម្បី គេច ចេញ ពី ការ ទាំង អស់ ដែ
ល នឹង កើត ឡើង ហើយ បាន ឈរ នៅ ចំ
ពោះ មុខ បុត្រ មនុស្ស។
៣៧ ហើយ នៅ ពេល ថ្ងៃ លោក កំពុង បង្រៀ
ន នៅ ក្នុង ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ។ លុះ ពេល យប់
លោក ចេញ ទៅ គង់ នៅ លើ ភ្នំ ដើម អូលីវ
។
៣៨ ប្រជាជន ទាំង អស់ មក រក ព្រះអង្គ នៅ
ក្នុង ព្រះវិហារ ទាំង ព្រលឹម ដើម្បី ស្តាប់ ព្រះអង្គ
។

ជំពូកទី 22

១ ឥឡូវ នេះ បុណ្យ នំបុ័ង ឥត មេ ជិត ដល់
ហើយ ដែល ហៅ ថា បុណ្យ រំលង។
២ហើយ ពួក នាយក បូជាចារ្យ និង ពួក អាចា
រ្យ បាន ស្វែង រក របៀប ដែល ពួក គេ អា
ច សម្លាប់ លោក ព្រោះ គេ ខ្លាច ប្រជាជន។
៣ រួច សាតាំង ចូល ទៅ ក្នុង យូដាស ដាក់
នាម ថា អ៊ីស្ការីយ៉ុត ដែល មាន ចំនួន ដប់ពីរ នា
ក់។
4 ហើយ គាត់ បាន ធ្វើ ដំណើរ ទៅ ហើយ ពិភា
ក្សា ជា មួយ នឹង ពួក នាយក បូជាចារ្យ និង
មេ ក្រុម អំពី របៀប ដែល គាត់ អាច ក្បត់
គាត់ ទៅ ពួក គេ។
5 ហើយ ពួក គេ បាន រីក រាយ ហើយ បាន
ចុះ កិច្ច សន្យា ថា នឹង ផ្តល់ ប្រាក់ ដល់ គា
ត់។
៦ហើយ គាត់ បាន សន្យា ហើយ បាន ស្វែង រ
ក ឱកាស ដើម្បី ក្បត់ គាត់ ទៅ ពួក គេ នៅ
ពេល ដែល គ្មាន ហ្វូង មនុស្ស។
៧ បន្ទាប់ មក ជា ថ្ងៃ នៃ ការ សម្លាប់ នំបុ័ង ឥ
ត មេ ដែល ត្រូវ ធ្វើ បុណ្យ រំលង។
៨ លោក ចាត់ ពេត្រុស និង លោក យ៉ូហាន
ឲ្យ ទៅ ដោយ មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ « ចូរ
ទៅ រៀបចំ បុណ្យ ចម្លង ឲ្យ យើង ខ្ញុំ បរិភោគ
។
៩ហើយ គេ សួរ គាត់ ថា តើ លោក ចង់ ឲ្យ
យើង រៀបចំ នៅ ឯណា?
១០ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា មើល ចុះ ពេល អ្នក រាល់ គ្នា ចូល ទៅ ក្នុ
ង ទីក្រុង នោះ នឹង មាន បុរស ម្នាក់ មក ជួ
ប អ្នក ដោយ កាន់ ក្អម ទឹក។ តាម គាត់ ទៅ
ផ្ទះ ដែល គាត់ ចូល។
11 ហើយ អ្នក នឹង និយាយ ទៅ កាន់ បុរស
ល្អ នៃ ផ្ទះ នោះ ថា ព្រះ គ្រូ មាន ប្រសាស
ន៍ ទៅ អ្នក ថា តើ បន្ទប់ ផ្ទះ សំណាក់ នៅ
ឯ ណា ដែល ខ្ញុំ នឹង ទទួល ទាន បុណ្យ រំល
ង ជាមួយ ពួក សិស្ស របស់ ខ្ញុំ?
12 ហើយ គាត់ នឹង បង្ហាញ អ្នក នូវ បន្ទប់ ខា
ង លើ ដ៏ ធំ មួយ ដែល មាន គ្រឿង សង្ហា
រឹម: នៅ ទីនោះ បាន រៀបចំ ជា ស្រេច
13 ហើយ ពួក គេ បាន ទៅ ហើយ បាន រក
ឃើញ ដូច ដែល លោក បាន មាន ប្រសាស
ន៍ ទៅ ពួក គេ: ហើយ ពួក គេ បាន រៀបចំ
បុណ្យ រំលង.
១៤ លុះ ដល់ ម៉ោង ហើយ លោក ក៏ អង្គុយ ចុះ
ហើយ សាវ័ក ដប់ពីរ នាក់ ជា មួយ នឹង លោ
ក។
១៥ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា៖ « ខ្ញុំ ចង់ បរិភោគ បុណ្យ រំលង នេះ ជា មួ
យ នឹង អ្នក រាល់ គ្នា មុន នឹង ខ្ញុំ រង ទុក្ខ។
១៦ត្បិត ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា ខ្ញុំ នឹង មិន បរិភោ
គ វា ទៀត ទេ ដរាប ណា វា បាន សម្រេច
ក្នុង ព្រះ រាជ្យ នៃ ព្រះ។
17 គាត់ ក៏ យក ពែង មក អរ ព្រះគុណ ហើ
យ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « ចូរ យក នេះ ទៅ
ចែក គ្នា ចុះ!
១៨ត្បិត ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា ខ្ញុំ នឹង មិន ផឹក
ផ្លែ ទំពាំងបាយជូរ ឡើយ ដរាប ណា នគរ ព្រះ
នឹង មក ដល់។
19 គាត់ ក៏ យក នំបុ័ង មក អរ ព្រះ គុណ ហើ
យ កាច់ ប្រទាន ទៅ ពួក គេ ដោយ មាន បន្ទូ
ល ថា នេះ ជា រូប កាយ របស់ ខ្ញុំ ដែល បា
ន ប្រទាន មក អ្នក រាល់ គ្នា ចូរ ធ្វើ ជា កា
រ រំឭក ដល់ ខ្ញុំ។
២០ ពែង បន្ទាប់ ពី អាហារ ពេល ល្ងាច ក៏ ដូ
ច គ្នា ដែរ ដោយ ពោល ថា ពែង នេះ ជា ស
ក្ខីកម្ម ថ្មី ក្នុង ឈាម របស់ ខ្ញុំ ដែល ត្រូវ បង្ហូ
រ សម្រាប់ អ្នក។
21 ប៉ុន្តែ មើល ចុះ ដៃ របស់ អ្នក ដែល ក្បត់ ខ្ញុំ
នៅ ជាមួយ ខ្ញុំ នៅ លើ តុ។
២២ហើយ ពិត ជា កូន មនុស្ស យាង ទៅ តា
ម ការ កំណត់ មែន តែ វេទនា ដល់ បុរស ដែ
ល គេ ក្បត់ នោះ!
២៣ហើយ ពួក គេ ចាប់ ផ្តើម សួរ គ្នា ទៅ វិ
ញ ទៅ មក ថា តើ អ្នក ណា ក្នុង ចំណោម
ពួក គេ ដែល គួរ ធ្វើ ការ នេះ។
២៤ហើយ ក៏ មាន ការ ឈ្លោះ ប្រកែក គ្នា ក្នុ
ង ចំណោម ពួក គេ ដែល ក្នុង ចំណោម ពួក
គេ ត្រូវ ចាត់ ទុក ថា ជា អ្នក ធំ ជាង គេ។
២៥ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា៖ « ស្តេច នៃ សាសន៍ ដទៃ កាន់ អំណាច

លើ ពួក គេ។ ហើយ អ្នក ដែល អនុវត្ត សិទ្ធិ
អំណាច លើ ពួកគេ ត្រូវ បាន ហៅ ថា អ្នក
មាន គុណ។
26 ប៉ុន្តែ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង មិន ដូច្នោះ ទេ ប៉ុ
ន្តែ អ្នក ណា ដែល ធំ ជាង គេ ក្នុង ចំណោ
ម អ្នក រាល់ គ្នា ចូរ ឲ្យ អ្នក នោះ ដូច ជា
ក្មេង ជាង។ ហើយ អ្នក ណា ដែល ជា មេ
គឺ ជា អ្នក ដែល បម្រើ។
២៧ ព្រោះ តើ អ្នក ណា ដែល អង្គុយ ស៊ី សា
ច់ ឬ អ្នក បម្រើ ធំ ជាង ឬ? អ្នក នោះ មិន មែ
ន ជា អ្នក អង្គុយ ស៊ី សាច់ ទេ? ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ នៅ
ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា ដូច ជា អ្នក បម្រើ
។
28 អ្នក រាល់ គ្នា ជា អ្នក ដែល បាន បន្ត ជា
មួយ ខ្ញុំ ក្នុង ការ ល្បួង របស់ ខ្ញុំ។
២៩ហើយ ខ្ញុំ តែងតាំង នគរ មួយ ដល់ អ្នក ដូ
ច ជា ព្រះបិតា របស់ ខ្ញុំ បាន តែងតាំង ដ
ល់ ខ្ញុំ;
30 ដើម្បី ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ស៊ី ផឹក
នៅ តុ របស់ យើង ក្នុង នគរ របស់ យើង ហើ
យ អង្គុយ លើ បល្ល័ង្ក វិនិច្ឆ័យ កុលសម្ព័ន្ធ ទាំ
ង ដប់ពីរ នៃ សាសន៍ អ៊ីស្រាអែល។
៣១ហើយ ព្រះអម្ចាស់ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « ស៊ីម៉ូន
ស៊ីម៉ូន មើល មារសាតាំង ចង់ មាន អ្នក ដើម្បី នឹ
ង អាច រែង អ្នក ដូច ជា ស្រូវសាលី។
32 ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ បាន អធិស្ឋាន ឲ្យ អ្នក សូម កុំ
ឲ្យ សេចក្ដី ជំនឿ របស់ អ្នក បាត់ បង់ ឡើយ
ហើយ នៅ ពេល អ្នក ប្រែ ចិត្ត ជឿ ចូរ ពង្រឹ
ង បងប្អូន របស់ អ្នក។
33 ហើយ គាត់ បាន និយាយ ទៅ គាត់ ថា :
ព្រះអម្ចាស់ អើយ ខ្ញុំ បាន ត្រៀម ខ្លួន ជា ស្រេ
ច ដើម្បី ទៅ ជា មួយ នឹង អ្នក ទាំង នៅ ក្នុ
ង គុក និង ស្លាប់ ។
34 ហើយ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ថា ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្ន
ក ថា ពេត្រុស មាន់ នឹង មិន ត្រូវ នៅ ថ្ងៃ
នេះ ទេ មុន នឹង អ្នក ត្រូវ បដិសេធ បី ដង
ថា អ្នក មិន ស្គាល់ ខ្ញុំ។
35 ហើយ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា ពេល ដែល ខ្ញុំ បាន ចាត់ អ្នក រាល់ គ្នា
ដោយ មិន មាន កាបូប ប្រាក់ និង ក្រដាស ប្រា
ក់ និង ស្បែក ជើង តើ អ្នក រាល់ គ្នា ខ្វះ អ្វី មួ
យ ឬ? ហើយ ពួក គេ និយាយ ថា គ្មាន អ្វី
សោះ។
36 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «ឥ
ឡូវ នេះ អ្នក ណា ដែល មាន កាបូប ចូរ ឲ្យ
អ្នក នោះ យក ទៅ ហើយ អ្នក ណា ដែល គ្មា
ន ដាវ ចូរ ឲ្យ អ្នក នោះ លក់ សម្លៀក បំពា
ក់ របស់ ខ្លួន ហើយ ទិញ មួយ។
៣៧ត្បិត ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា សេចក្ដី នេះ ដែល
ត្រូវ សរសេរ ត្រូវ តែ សម្រេច នៅ ក្នុង ខ្ញុំ ហើ
យ គាត់ ត្រូវ បាន គេ រាប់ បញ្ចូល ក្នុង ចំ
ណោម អ្នក រំលង ត្បិត រឿង ដែល ទាក់ទង
នឹង ខ្ញុំ ត្រូវ បញ្ចប់។
38 ហើយ ពួក គេ ទូល ថា៖ «ព្រះ អម្ចាស់ មើ
ល ចុះ នេះ ជា ដាវ ពីរ។ ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូ
ល ទៅ គេ ថា៖ « គ្រប់គ្រាន់ ហើយ។
39 រួច គាត់ ក៏ ចេញ ទៅ ឯ ភ្នំ ដើម អូលីវ
តាម ចិត្ត ចង់។ ពួកសិស្សក៏ដើរតាមព្រះអង្គដែរ។
40 កាល លោក នៅ កន្លែង នោះ លោក មាន
ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ « ចូរ អធិស្ឋាន
កុំ ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា ចូល ទៅ ក្នុង ការ ល្បួ
ង ឡើយ»។
41 ហើយ គាត់ ត្រូវ បាន គេ ដក ចេញ ពី ពួ
ក គេ អំពី ការ បោះ ថ្ម មួយ មក ហើយ បា
ន លុត ជង្គង់ ចុះ អធិស្ឋាន
42 ដោយ មាន បន្ទូល ថា ឱ ព្រះ វរបិតា អើយ
បើ ទ្រង់ សព្វ ព្រះហឫទ័យ សូម ដក ពែង
នេះ ចេញ ពី ទូលបង្គំ ចុះ ទោះ ជា យ៉ាង
ណា ក៏ ដោយ មិន មែន តាម ព្រះហឫទ័យ រប
ស់ ទូលបង្គំ ឡើយ សូម សម្រេច តាម ព្រះហឫ
ទ័យ ទ្រង់ ចុះ។
43 ហើយ មាន ទេវតា មួយ រូប មក រក គា
ត់ ពី ស្ថាន សួគ៌ មក ជួយ គាត់។
៤៤ ហើយ ដោយ មាន ការ ឈឺ ចាប់ គាត់ បា
ន អធិស្ឋាន ដោយ អស់ ពី ចិត្ត ទៅ ទៀត
ហើយ ញើស របស់ គាត់ ក៏ ដូច ជា តំណក់
ឈាម ដ៏ ធំ ធ្លាក់ មក ដី។
45 កាល ទ្រង់ ក្រោក ពី អធិស្ឋាន ហើយ មក
ឯ ពួក សិស្ស ទ្រង់ ឃើញ គេ ដេក លក់ ដោ
យ ទុក្ខ ព្រួយ

៤៦ រួច មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា៖ « ហេតុ
អ្វី បាន ជា អ្នក រាល់ គ្នា ដេក? ចូរក្រោកឡើងអ
ធិស្ឋាន ក្រែងលោអ្នកចូលទៅក្នុងការល្បួង។
៤៧ហើយ ខណៈ ដែល លោក កំពុង តែ មាន
ប្រសាសន៍ នៅ ឡើយ នោះ មើល ទៅ មនុស្ស
ជា ច្រើន ហើយ លោក ដែល ហៅ ថា យូដាស
ជា សិស្ស ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម សិស្ស ទាំង ដ
ប់ពីរ រូប បាន ទៅ មុខ ពួក គេ ហើយ ចូល
ទៅ ជិត ព្រះ យេស៊ូ ដើម្បី ថើប លោក។
48 ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា
៖ « យូដាស អើយ តើ អ្នក ក្បត់ កូន មនុស្ស
ដោយ ថើប ឬ?
៤៩ កាល ពួក អ្នក ដែល នៅ ជុំវិញ លោក
បាន ឃើញ អ្វី ដែល នឹង កើត ឡើង បន្ទាប់
មក ពួក គេ សួរ លោក ថា៖ «លោក ម្ចាស់ តើ
យើង នឹង វាយ ដោយ ដាវ ឬ?
៥០ ហើយ ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ បាន
វាយ អ្នក បម្រើ របស់ សម្តេច សង្ឃ ហើយ កា
ត់ ត្រចៀក ស្តាំ របស់ គាត់។
51 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ថា៖ « អ្នក រា
ល់ គ្នា រង ទុក្ខ របួត មក! គាត់ ក៏ ពាល់ ត្រ
ចៀក ហើយ ប្រោស គាត់ ឲ្យ ជា។
52 បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ កា
ន់ ពួក នាយក បូជាចារ្យ និង មេ ក្រុម នៃ ព្រះ
វិហារ បរិសុទ្ធ និង ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ ដែល មក ឯ
ព្រះអង្គ ថា ចូរ អ្នក ចេញ មក ដូច ជា នឹង
ចោរ ដោយ កាន់ ដាវ និង ដំបង?
53 នៅពេលដែលខ្ញុំនៅជាមួយអ្នកជារៀងរាល់ថ្ងៃនៅក្នុង
ព្រះវិហារ នោះអ្នករាល់គ្នាមិនលើកដៃប្រឆាំងនឹងខ្ញុំទេ ប៉ុ
ន្តែនេះគឺជាម៉ោងរបស់អ្នក ហើយជាអំណាចនៃសេចក្តីងងឹ
ត។
54 រួច គេ ក៏ នាំ គាត់ ទៅ ឯ ផ្ទះ សម្តេច
សង្ឃ។ ហើយ ពេត្រុស ក៏ ដើរ តាម ពី ចម្ងាយ
។
55 ហើយ ពេល ដែល គេ បាន ដុត ភ្លើង
នៅ កណ្តាល សាល ហើយ បាន អង្គុយ នៅ
ជា មួយ គ្នា នោះ ពេត្រុស ក៏ អង្គុយ នៅ ក្នុ
ង ចំណោម ពួក គេ។
56 ប៉ុន្តែ ស្ត្រី បម្រើ ម្នាក់ បាន ឃើញ គាត់ ពេ
ល គាត់ អង្គុយ នៅ ក្បែរ ភ្លើង ហើយ សម្លឹង
មើល គាត់ ដោយ ស្មោះ ហើយ និយាយ ថា៖ «អ្ន
ក នេះ ក៏ នៅ ជាមួយ គាត់ ដែរ។
57 ហើយ គាត់ បាន បដិសេធ គាត់ ដោយ និ
យាយ ថា :« ស្ត្រី ខ្ញុំ មិន ស្គាល់ គាត់ ។
58 បន្តិច ក្រោយ មក មាន ម្នាក់ ទៀត ឃើញ
គាត់ ហើយ និយាយ ថា អ្នក ក៏ ជា អ្នក នៅ ក្នុ
ង ពួក គេ ដែរ។ ពេត្រុស និយាយ ថា៖ «លោក
អើយ ខ្ញុំ មិន មែន ទេ។
៥៩ ហើយ ប្រហែល មួយ ម៉ោង បន្ទាប់ ពី មា
ន ម្នាក់ ទៀត បញ្ជាក់ ដោយ មាន ទំនុក ចិត្ត
ដោយ និយាយ ថា ការ ពិត អ្នក នេះ ក៏
នៅ ជាមួយ គាត់ ដែរ ព្រោះ គាត់ ជា អ្នក ស្រុ
ក កាលីឡេ។
60 ពេត្រុស ពោល ថា៖ «លោក អើយ ខ្ញុំ មិន ដឹ
ង ថា លោក និយាយ អ្វី ទេ។ ហើយភ្លាមៗខណៈ
ពេលដែលគាត់កំពុងនិយាយនៅឡើយ មាន់ជល់បានបើ
ក។
61 ព្រះអម្ចាស់ បែរ ទៅ រក ពេត្រុស។ ពេត្រុស នឹ
ក ឃើញ ព្រះបន្ទូល របស់ ព្រះអម្ចាស់ ដែល ទ្រ
ង់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា មុន មាន់ រងា
វ អ្នក នឹង បដិសេធ បី ដង
62 ពេត្រុស ក៏ ចេញ ទៅ ហើយ យំ សោក យ៉ា
ង ខ្លោចផ្សា។
63 ហើយ ពួក អ្នក ដែល ចាប់ ព្រះយេស៊ូ បា
ន ចំអក ឲ្យ ទ្រង់ ហើយ វាយ ទ្រង់។
64 ពេល គេ បិទ ភ្នែក គាត់ ហើយ គេ វាយ
គាត់ ចំ មុខ ហើយ សួរ គាត់ ថា៖ «ទាយ មើល
តើ អ្នក ណា ជា អ្នក វាយ?
65 ហើយ រឿង ជា ច្រើន ទៀត បាន និយាយ
ប្រមាថ គាត់។
៦៦ លុះ ដល់ ថ្ងៃ លិច ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ នៃ ប្រជា
ជន និង ពួក នាយក បូជាចារ្យ និង ពួក អាចា
រ្យ បាន មក ជុំ គ្នា ហើយ នាំ គាត់ ទៅ ក្នុ
ង ក្រុម ប្រឹក្សា របស់ ពួក គេ ដោយ ពោល
ថា
67 តើអ្នកជាព្រះគ្រីស្ទឬ? ប្រាប់យើង។ ព្រះអង្គ មាន
ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ប្រសិន បើ ខ្ញុំ ប្រាប់
អ្នក រាល់ គ្នា អ្នក រាល់ គ្នា នឹង មិន ជឿ ឡើ
យ។

៦៨ហើយ ប្រសិន បើ ខ្ញុំ សួរ អ្នក ផង ដែរ អ្ន
ក នឹង មិន ឆ្លើយ នឹង ខ្ញុំ ឬ ក៏ មិន អនុញ្ញា
ត ឱ្យ ខ្ញុំ ទៅ។
69 តទៅនេះ បុត្រមនុស្សនឹងអង្គុយនៅខាងស្តាំដៃនៃព្រះ
ចេស្តានៃព្រះ។
70 រួច គេ និយាយ ទាំង អស់ គ្នា ថា តើ អ្ន
ក ជា បុត្រ របស់ ព្រះ ឬ? លោក មាន ប្រសា
សន៍ ទៅ គេ ថា៖ « អ្នក រាល់ គ្នា និយាយ ថា
ខ្ញុំ មែន»។
71 គេ សួរ ថា តើ យើង ត្រូវ ការ សាក្សី អ្វី
ទៀត? ដ្បិត យើង ខ្ញុំ ផ្ទាល់ បាន ឮ ពី មាត់ រ
បស់ គាត់ ផ្ទាល់។

ជំពូកទី 23

១ហើយ ហ្វូង មនុស្ស ទាំង មូល បាន ក្រោក
ឡើង ហើយ នាំ គាត់ ទៅ ឯ ពីឡាត់។
2 ហើយ ពួក គេ ចាប់ ផ្តើម ចោទ ប្រកាន់ គា
ត់ ដោយ និយាយ ថា យើង បាន រក ឃើញ អ្ន
ក នេះ ដែល បង្ខូច សាសន៍ ហើយ ហាម មិ
ន ឲ្យ ប្រគល់ សួយសារអាករ ដល់ សេសារ ដោ
យ និយាយ ថា ខ្លួន គាត់ ជា ព្រះ គ្រីស្ទ
ជា ស្ដេច។
3 លោក ពីឡាត សួរ គាត់ ថា៖ «តើ អ្នក ជា
ស្ដេច សាសន៍ យូដា ឬ? គាត់ ក៏ ឆ្លើយ ទៅ
គាត់ ថា៖ « អ្នក និយាយ មែន»។
៤ លោក ពីឡាត មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក នា
យក បូជាចារ្យ និង ប្រជាជន ថា៖ «ខ្ញុំ មិន ឃើ
ញ មាន កំហុស អ្វី សោះ ចំពោះ បុរស នេះ»
។
5 ហើយ ពួក គេ កាន់ តែ កាច ខ្លាំង ឡើង
ដោយ ពោល ថា ទ្រង់ បាន ញុះញង់ ប្រជាជន
ដោយ បង្រៀន ដល់ សាសន៍ យូដា ទាំង មូល
ចាប់ តាំង ពី ស្រុក កាលីឡេ រហូត ដល់ កន្លែ
ង នេះ។
6 កាល ពីឡាត់ ឮ ពី ស្រុក កាលីឡេ គាត់ ក៏
សួរ ថា តើ បុរស នោះ ជា អ្នក ស្រុក កាលី
ឡេ ដែរ ឬ ទេ?
៧ហើយ កាល ដែល គាត់ ដឹង ថា គាត់ ស្ថិត
នៅ ក្នុង ដែន សមត្ថកិច្ច របស់ ហេរ៉ូឌ នោះ គា
ត់ ក៏ បញ្ជូន គាត់ ទៅ ឯ ហេរ៉ូឌ ដែល គាត់
ក៏ នៅ ក្រុង យេរូសាឡិម នៅ ពេល នោះ ដែរ
។
8 កាល ហេរ៉ូឌ បាន ឃើញ ព្រះយេស៊ូ ទ្រង់ ត្រេ
ក អរ ជា ខ្លាំង ដ្បិត ទ្រង់ ចង់ ជួប ទ្រង់
ជា យូរ មក ហើយ ពី ព្រោះ ទ្រង់ បាន ឮ
រឿង ជា ច្រើន អំពី ទ្រង់ ហើយគាត់សង្ឃឹមថានឹង
បានឃើញអព្ភូតហេតុមួយចំនួនដែលគាត់បានធ្វើ។
9 បន្ទាប់មក គាត់ បាន សួរ គាត់ ជា ច្រើន ពា
ក្យ។ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានឆ្លើយអ្វីទាំងអស់។
10 ហើយ ពួក នាយក បូជាចារ្យ និង ពួក អាចា
រ្យ បាន ឈរ ហើយ ចោទ ប្រកាន់ គាត់ យ៉ា
ង ខ្លាំង។
11 ហេរ៉ូឌ ជា មួយ នឹង អ្នក ចម្បាំង របស់ ទ្រ
ង់ បាន ធ្វើ ឲ្យ ទ្រង់ ទទេ ហើយ ចំអក ឲ្យ
ទ្រង់ ហើយ បាន ពាក់ ទ្រង់ ដោយ សម្លៀក បំ
ពាក់ ដ៏ ស្រស់ ស្អាត ហើយ បញ្ជូន ទ្រង់ ទៅ
ពីឡាត់ ម្តង ទៀត។
12 នៅ ថ្ងៃ ដដែល នោះ លោក ពីឡាត់ និង ស្ដេ
ច ហេរ៉ូដ បាន រាប់ អាន គ្នា ជា មិត្ត នឹង
គ្នា ដ្បិត មុន នឹង ពួក គេ ជា សត្រូវ នឹង គ្នា
។
13 ហើយ ពីឡាត់ ពេល ដែល គាត់ បាន ហៅ
ពួក នាយក បូជាចារ្យ មេ ដឹក នាំ និង ប្រជាជ
ន មក ជា មួយ គ្នា។
14 មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា អ្នក បាន
នាំ បុរស នេះ មក ឯ ខ្ញុំ ដូច ជា អ្នក បំភា
ន់ ប្រជាជន ហើយ មើល ចុះ ខ្ញុំ បាន ពិនិត្យ មើ
ល គាត់ នៅ ចំពោះ មុខ អ្នក រាល់ គ្នា ហើ
យ នោះ មិន ឃើញ មាន កំហុស អ្វី ដែល បុរ
ស នេះ ប៉ះ ពាល់ រឿង ទាំង នោះ ដែល អ្ន
ក បាន ចោទ ប្រកាន់ គាត់ ឡើយ។
15 ហេរ៉ូឌ ក៏ មិន ទាន់ បាន ដែរ ដ្បិត ខ្ញុំ បា
ន ចាត់ អ្នក ឲ្យ ទៅ ឯ គាត់ ហើយមើលចុះ គ្នា
នអ្វីដែលសមនឹងទទួលមរណភាពត្រូវបានធ្វើចំពោះគាត់
។
១៦ ដូច្នេះ ខ្ញុំ នឹង ប្រដៅ គាត់ ហើយ ដោះលែង
គាត់។
១៧ (សម្រាប់ ការ ចាំបាច់ គាត់ ត្រូវ ដោះលែង
ម្នាក់ ដល់ ពួកគេ ក្នុង ពិធី បុណ្យ)។

18 ហើយ គេ ស្រែក ឡើង ភ្លាម ថា ចូរ ចេញ
ទៅ ជា មួយ នឹង អ្នក នេះ ហើយ ដោះលែង
បារ៉ាបាស មក យើង!
១៩ (អ្នក ណា ដែល មាន ការ បះបោរ នៅ ក្នុ
ង ទីក្រុង និង សម្រាប់ ការ សម្លាប់ ត្រូវ គេ
ចាប់ ដាក់ គុក)។
20 លោកពីឡាតសុខចិត្តដោះលែងព្រះយេស៊ូ ក៏និយាយ
ទៅកាន់ពួកគេម្តងទៀត។
21 ប៉ុន្តែ គេ ស្រែក ឡើង ថា៖ «ឆ្កាង វា ឆ្កាង វា
ទៅ»។
22 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ជា លើក
ទី បី ថា៖ «ហេតុ អ្វី បាន ជា គាត់ បាន ប្រ
ព្រឹត្ត អំពើ អាក្រក់ អ្វី? ខ្ញុំ រក មិន ឃើញ មូល
ហេតុ នៃ ការ ស្លាប់ នៅ ក្នុង គាត់ ទេ ដូច្នេះ
ខ្ញុំ នឹង ប្រដៅ គាត់ ហើយ ឲ្យ គាត់ ទៅ។
២៣ ហើយ ពួក គេ បាន បន្លឺ ឡើង ភ្លាមៗ ដោ
យ តម្រូវ ឱ្យ គេ ឆ្កាង លោក។ ហើយ សំឡេ
ង របស់ ពួក គេ និង ពួក នាយក បូជាចារ្យ
បាន ឈ្នះ។
២៤ ហើយ ពីឡាត ក៏ បាន កាត់ ទោស ឲ្យ
ត្រូវ តាម ការ តម្រូវ របស់ ពួក គេ។
25 ហើយ គាត់ បាន ដោះលែង គាត់ ពី
ព្រោះ ការ បះបោរ និង ការ សម្លាប់ ត្រូវ បាន
គេ ដាក់ ក្នុង គុក ដែល ពួក គេ ចង់ បាន; ប៉ុ
ន្តែ គាត់ បាន ប្រគល់ ព្រះ យេស៊ូ តាម ចិត្ត
គេ។
26 ហើយ ពេល ដែល គេ នាំ គាត់ ចេញ ទៅ
នោះ គេ ចាប់ ស៊ីម៉ូន ម្នាក់ ជា ជន ជាតិ ស៊ី
រ៉ែន ដែល ចេញ ពី ស្រុក ហើយ ដាក់ ឈើ ឆ្កា
ង លើ គាត់ ដើម្បី ឲ្យ គាត់ អាច ទ្រាំ បាន
តាម ក្រោយ ព្រះ យេស៊ូ។
27 ហើយ នៅ ទីនោះ មាន មនុស្ស ជា ច្រើន និ
ង ស្ត្រី ជាច្រើន ដើរ តាម ទ្រង់ ដែល បាន
គ្រេកអរ និង ទួញសោក ទ្រង់ ផង
28 ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូ បែរ ទៅ រក ពួក គេ ថា៖ «
កូន ស្រី ក្រុង យេរូសាឡឹម អើយ កុំ យំ
ព្រោះ ខ្ញុំ ឡើយ តែ ត្រូវ យំ ដើម្បី ខ្លួន ឯង និ
ង កូន ចៅ វិញ។
២៩ត្បិត មើល ចុះ ថ្ងៃ នឹង មក ដល់ ហើយ ដែ
ល ពួក គេ នឹង និយាយ ថា មាន ពរ ហើយ
ស្ត្រី ដែល ជា ស្ត្រី អារ ហើយ ស្បូន ដែល មិ
ន ដែល សំរាល កូន និង កូន ដែល មិន ដែ
ល បៀម។
៣០ ពេល នោះ ពួក គេ នឹង ចាប់ ផ្តើម និយា
យ ទៅ កាន់ ភ្នំ ថា ចូរ ធ្លាក់ មក លើ យើង!
ហើយ ទៅ ដល់ ភ្នំ គ្រប លើ យើង។
31ដ្បិត បើ គេ ធ្វើ ការ ទាំង នេះ នៅ ក្នុង
ដើម ឈើ បៃតង តើ នឹង ត្រូវ ធ្វើ អ្វី នៅ
ទី ស្ងួត?
៣២ ហើយ ក៏ មាន មនុស្ស អាក្រក់ ពីរ នាក់
ទៀត ដែល បាន នាំ គាត់ ទៅ សម្លាប់។
33 លុះ មក ដល់ កន្លែង ដែល ហៅ ថា កាល់
វ៉ារី ហើយ គេ ក៏ ឆ្កាង ទ្រង់ នៅ ទី នោះ ហើ
យ ពួក មនុស្ស អាក្រក់ ម្នាក់ នៅ ខាង ស្តាំ
ដៃ ហើយ ម្នាក់ ទៀត នៅ ខាង ឆ្វេង។
34 ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ « ព្រះបិតាអើយ! ព្រោះ
គេមិនដឹងថាគេធ្វើអ្វីទេ។ ពួក គេ បាន ចែក អាវ រ
បស់ លោក ហើយ ចាប់ ឆ្នោត។
35 ប្រជាជន ឈរ មើល។ មេ ដឹក នាំ ទាំង
នោះ ចំអក ឲ្យ លោក ថា៖ «លោក បាន ស
ង្គ្រោះ អ្នក ឯ ទៀត! ចូរ ឲ្យ គាត់ សង្គ្រោះ ខ្លួ
ន គាត់ បើ គាត់ ជា ព្រះគ្រីស្ទ ដែល បាន ជ្រើ
សរើស របស់ ព្រះ។
36 ហើយ ពួក ទាហាន ក៏ ចំអក ឲ្យ គាត់ ដោ
យ មក ឯ គាត់ ហើយ ថ្វាយ ទឹក ខ្មេះ ដល់
គាត់
៣៧ ហើយ និយាយ ថា បើ អ្នក ជា ស្តេច សា
សន៍ យូដា ចូរ សង្គ្រោះ ខ្លួន ទៅ។
៣៨ ហើយ អក្សរ ធំ មួយ ក៏ ត្រូវ បាន សរសេ
រ លើ គាត់ ជា អក្សរ ក្រិក ឡាតាំង និង ហេព្រើ
រ នេះ គឺ ជា ស្តេច សាសន៍ យូដា។
39 ហើយ មនុស្ស អាក្រក់ ម្នាក់ ដែល ត្រូវ បា
ន ព្យួរ ក បាន ជេរ ប្រមាថ គាត់ ថា បើ អ្ន
ក ជា ព្រះ គ្រីស្ទ សូម សង្គ្រោះ ខ្លួន ឯង និង
យើង ខ្ញុំ ផង
៤០ ប៉ុន្តែ អ្នក ឆ្លើយ តប ម្នាក់ ទៀត បាន ស្តី
បន្ទោស គាត់ ថា៖ «តើ អ្នក មិន កោត ខ្លាច
ព្រះជាម្ចាស់ ទេ ឬ?
៤១ ហើយ យើង ពិត ជា សុចរិត; ដ្បិត យើង
បាន ទទួល រង្វាន់ ពី ការ ប្រព្រឹត្ត របស់ យើង
ប៉ុន្តែ អ្នក នេះ មិន បាន ធ្វើ អ្វី ខុស ឡើយ។

42 ហើយ គាត់ បាន និយាយ ទៅ កាន់ ព្រះយេ
ស៊ូវ ថា : ព្រះអម្ចាស់ អើយ សូម នឹក ចាំ ពី
ខ្ញុំ នៅ ពេល ដែល អ្នក ចូល មក ក្នុង នគ
រ របស់ អ្នក ។
៤៣ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា នៅ ថ្ងៃ នេះ អ្ន
ក នឹង នៅ ជាមួយ ខ្ញុំ ក្នុង សួន មនោរម្យ»។
៤៤ ហើយ វា គឺ ប្រហែល ជា ម៉ោង ទី ប្រាំមួ
យ ហើយ មាន ភាព ងងឹត ពេញ លើ ផែនដី
រហូត ដល់ ម៉ោង ប្រាំបួន។
45 ហើយ ព្រះអាទិត្យ បាន ងងឹត ហើយ វាំងនន
នៃ ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ ត្រូវ បាន រហែក នៅ ក
ណ្តាល។
46 កាល ព្រះយេស៊ូ បន្លឺ សំឡេង យ៉ាង ខ្លាំង
នោះ ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ «ឱ ព្រះវរបិតា ទូ
លបង្គំ សូម ប្រគល់ វិញ្ញាណ មក ក្នុង ដៃ ទ្រ
ង់ ហើយ ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ដូច្នេះ ហើយ ទ្រ
ង់ ក៏ លា ខ្មោច ទៅ
៤៧ ពេល នាយ ទាហាន ឃើញ ការ ដែល បា
ន ធ្វើ ហើយ គាត់ ក៏ លើក តម្កើង ព្រះជាម្ចាស់
ដោយ ពោល ថា៖ «ប្រាកដ ណាស់ អ្នក នេះ
ជា មនុស្ស សុចរិត»។
48 ហើយ ប្រជាជន ទាំង អស់ ដែល បាន ម
ក ជួប នោះ ដោយ មើល ឃើញ ការ ដែល
បាន ធ្វើ រួច ក៏ វាយ ដើម ទ្រូង របស់ ពួក គេ
ហើយ ត្រឡប់ មក វិញ។
៤៩ ហើយ អ្នក ស្គាល់ លោក ទាំង អស់ និង
ស្ត្រី ដែល តាម លោក ពី ស្រុក កាលីឡេ បា
ន ឈរ ពី ចម្ងាយ ដោយ មើល រឿង ទាំង
នេះ។
50 ហើយ មើល ចុះ មាន បុរស ម្នាក់ ឈ្មោះ យ៉ូ
សែប ជា ទីប្រឹក្សា; ហើយគាត់ជាមនុស្សល្អ និងយុត្តិធម៌
៖
51 (អ្នក នោះ មិន បាន យល់ ព្រម នឹង ការ
ប្រឹក្សា និង ការ ប្រព្រឹត្ត របស់ ពួក គេ ទេ) គា
ត់ ជា អ្នក ស្រុក អើរីម៉ាថា ជា ក្រុង របស់ សា
សន៍ យូដា គាត់ ក៏ បាន រង់ ចាំ នគរ ព្រះ ដែ
រ។
52 បុរស ម្នាក់ នេះ បាន ទៅ ជួប លោក ពី
ឡាត ហើយ អង្វរ សុំ ព្រះ សព ព្រះ យេស៊ូ។
53 ហើយ គាត់ យក វា ចុះ ហើយ រុំ វា ដោ
យ ក្រណាត់ ទេសឯក រួច ដាក់ ក្នុង ផ្នូរ ដែ
ល ត្រូវ បាន គេ កាប់ ដោយ ថ្ម ជា កន្លែង
ដែល មនុស្ស មិន ធ្លាប់ ត្រូវ បាន គេ ដាក់
ពី មុន មក។
៥៤ ហើយ ថ្ងៃ នោះ ជា ថ្ងៃ រៀបចំ ហើយ ថ្ងៃ
សប្ប័ទ ក៏ ចូល មក ដល់។
55 ហើយ ពួក ស្ត្រី ផង ដែរ ដែល បាន មក
ជាមួយ ទ្រង់ ពី ស្រុក កាលីឡេ ក៏ ដើរ តាម
ហើយ មើល ផ្នូរ និង របៀប ដែល ព្រះ សព
ទ្រង់ ត្រូវ បាន គេ ដាក់។
56 ហើយ ពួក គេ បាន ត្រឡប់ មក វិញ ហើ
យ រៀបចំ គ្រឿង ទេស និង ប្រេង ក្រអូប។ ហើ
យ ឈប់ សម្រាក ថ្ងៃ សប្ប័ទ តាម បញ្ញត្តិ។

ជំពូកទី 24

១ឥឡូវ នេះ នៅ ថ្ងៃ ទី មួយ នៃ សប្តាហ៍ គឺ
ព្រលឹម ស្រាងៗ ពួក គេ បាន មក ឯ ផ្នូរ ដោ
យ នាំ គ្រឿង ទេស ដែល ពួក គេ បាន រៀប
ចំ និង ខ្លះ ទៀត មក ជាមួយ។
២ ហើយ គេ បាន រក ឃើញ ថ្ម បាន រមៀ
ល ចេញ ពី ផ្នូរ។
3 ហើយ គេ ចូល ទៅ រក មិន ឃើញ ព្រះស
ព ព្រះអម្ចាស់ យេស៊ូ ឡើយ។
៤ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា ដោ
យ ពួក គេ មាន ការ ងឿង ឆ្ងល់ ជា ខ្លាំង
នៅ ទីនោះ មើល ចុះ មាន បុរស ពីរ នាក់ ឈ
រ ក្បែរ ពួក គេ ក្នុង សម្លៀក បំពាក់ ភ្លឺ ចាំង
5 ហើយ ដោយ ពួក គេ ភ័យ ខ្លាច ហើយ ក្រា
ប ចុះ មក ផែនដី ពួក គេ សួរ ពួក គេ ថា
ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក រាល់ គ្នា ស្វែង រក អ្ន
ក រស់ នៅ ក្នុង ចំណោម មនុស្ស ស្លាប់?
6 ទ្រង់ មិន នៅ ទី នេះ ទេ ប៉ុន្តែ ទ្រង់ មាន
ព្រះជន្ម រស់ ឡើង វិញ៖ ចូរ នឹក ចាំ ពី របៀ
ប ដែល ទ្រង់ មាន បន្ទូល នឹង អ្នក រាល់ គ្នា
កាល ទ្រង់ នៅ ស្រុក កាលីឡេ នៅ ឡើយ
៧ ដោយ ពោល ថា បុត្រ មនុស្ស ត្រូវ បាន ប
ញ្ជូន ទៅ ក្នុង កណ្តាប់ ដៃ របស់ មនុស្ស បាប
ហើយ ត្រូវ គេ ឆ្កាង ហើយ ថ្ងៃ ទី បី បាន រ
ស់ ឡើង វិញ។

៨ ហើយ គេ នឹក ឃើញ ពាក្យ របស់ លោក
៩ហើយ បាន ត្រឡប់ មក ពី ផ្នូរ វិញ ហើយ
ប្រាប់ រឿង ទាំង អស់ នេះ ដល់ អ្នក ទាំង ដ
ប់ មួយ និង អ្នក ឯ ទៀត ទាំង អស់។
10 គឺ នាង ម៉ារី ជា អ្នក ស្រុក ម៉ាក់ដាឡា នាង
យ៉ូអាណា និង នាង ម៉ារី ជា ម្ដាយ របស់ យ៉ាកុ
ប និង ស្ត្រី ឯ ទៀត ដែល នៅ ជា មួយ ពួ
ក គេ ដែល បាន ប្រាប់ ការ ទាំង នេះ ដល់
ពួក សាវ័ក។
១១ ហើយ ពាក្យ សម្ដី របស់ ពួក គេ ហាក់ ដូ
ច ជា រឿង ឥត ប្រយោជន៍ ហើយ ពួក គេ មិ
ន ជឿ ទេ។
១២ ពេល នោះ លោក ពេត្រុស ក្រោក ឡើង ហើ
យ រត់ ទៅ ឯ ផ្នូរ។ គាត់ ក៏ ក្រោក ឈរ មើ
ល ឃើញ សម្លៀក បំពាក់ ក្រណាត់ ទេសឯក
ដាក់ ខ្លួន ក៏ ចេញ ទៅ ទាំង ងឿង ឆ្ងល់ ក្នុ
ង ចិត្ត ចំពោះ ហេតុការណ៍ ដែល បាន កើត
ឡើង។
១៣ ហើយ មើល ចុះ ពួកគេ ពីរ នាក់ ក្នុង ថ្ងៃ
នោះ បាន ទៅ ភូមិ មួយ ឈ្មោះ អេម៉ោស ដែ
ល ចេញ ពី ក្រុង យេរូសាឡិម ចម្ងាយ ប្រហែ
ល បី បួន ហ្វារ។
១៤ ហើយ ពួក គេ បាន និយាយ ជា មួយ
គ្នា អំពី ការ ទាំង អស់ នេះ ដែល បាន កើ
ត ឡើង។
១៥ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា កា
ល ដែល ពួក គេ ជជែក គ្នា និង វែកញែក
គ្នា នោះ ព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់ ក៏ យាង ចូល ទៅ
ជិត ហើយ យាង ទៅ ជា មួយ នឹង ពួក គេ។
16 ប៉ុន្តែ ភ្នែក របស់ គេ បាន ស្រវាំង មិន អា
ច ស្គាល់ ទ្រង់ បាន។
១៧ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា តើ ការ ប្រាស្រ័យ ទាក់ទង គ្នា បែប ណា
ដែល អ្នក រាល់ គ្នា មាន គ្នា ទៅ វិញ ទៅ
មក ពេល អ្នក រាល់ គ្នា ដើរ ទៅ ហើយ កើ
ត ទុក្ខ?
18 ហើយ ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ ដែល
មាន ឈ្មោះ ថា Cleopas បាន ឆ្លើយ ទៅ គាត់
ថា តើ អ្នក គ្រាន់ តែ ជា ជន បរទេស នៅ
ក្រុង យេរូសាឡឹម ហើយ មិន បាន ដឹង រឿង
ដែល បាន កើត ឡើង នៅ ថ្ងៃ នេះ ឬ?
១៩ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា៖ « តើ
មាន រឿង អ្វី? គេ ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «អំពី លោ
ក យេស៊ូ ជា អ្នក ស្រុក ណាសារ៉ែត ដែល
ជា ព្យាការី ដ៏ ខ្លាំង ពូកែ ក្នុង ការ ប្រព្រឹត្ត និ
ង ពាក្យ សម្ដី នៅ ចំពោះ ព្រះ និង ប្រជាជន
ទាំង អស់។
២០ហើយ របៀប ដែល ពួក សង្ឃនាយក និង ពួ
ក មេ ដឹក នាំ របស់ យើង បាន បញ្ជូន គា
ត់ ទៅ កាត់ ទោស ប្រហារ ជីវិត ហើយ បាន
ឆ្កាង គាត់។
21 ប៉ុន្តែ យើង បាន ទុក ចិត្ត ថា គឺ ជា អ្ន
ក ដែល គួរ ប្រោស លោះ អីស្រាអែល ហើយ
ក្រៅ ពី ការ ទាំង អស់ នេះ មក ដល់ ថ្ងៃ
នេះ គឺ ជា ថ្ងៃ ទី បី ហើយ ចាប់ តាំង ពី កា
រ ទាំង នេះ បាន កើត ឡើង។
២២មែន ហើយ ហើយ ស្ត្រី ខ្លះ នៃ ក្រុម រប
ស់ យើង ផង ដែរ បាន ធ្វើ ឲ្យ យើង មាន
ការ ភ្ញាក់ ផ្អើល ដែល នៅ ដើម ផ្នូរ។
២៣ហើយ កាល គេ រក មិន ឃើញ សព លោ
ក ទេ គេ ក៏ មក ដោយ និយាយ ថា ពួក គេ
ក៏ បាន ឃើញ ការ និមិត្ត របស់ ពួក ទេវតា
ដែល បាន និយាយ ថា លោក នៅ មាន ជីវិត
។
២៤ ហើយ ពួក គាត់ ខ្លះ ដែល នៅ ជា មួ
យ យើង បាន ទៅ ឯ ផ្នូរ ហើយ បាន រក
ឃើញ ដូច ដែល ស្ត្រី បាន និយាយ ប៉ុន្តែ គេ
មិន ឃើញ គាត់ ទេ។
25 រួច ទ្រង់ មាន បន្ទូល ទៅ គេ ថា ឱ មនុ
ស្ស ល្ងីល្ងើ ហើយ មាន ចិត្ត យឺត ក្នុង ការ
ជឿ អស់ ទាំង សេចក្ដី ដែល ហោរា បាន និ
យាយ
២៦ តើ ព្រះ គ្រីស្ទ មិន ត្រូវ រង ទុក្ខ លំបាក
ទាំង នេះ ហើយ ចូល ទៅ ក្នុង សិរី ល្អ រប
ស់ ទ្រង់ ឬ?
២៧ ហើយ ដោយ ចាប់ ផ្ដើម ពី ម៉ូសេ និង ពួ
ក ព្យាការី ទាំង អស់ លោក បាន ពន្យល់ ដ
ល់ ពួក គេ នៅ ក្នុង គម្ពីរ ទាំង អស់ អំពី
រឿង ដែល ទាក់ទង នឹង ខ្លួន គាត់។
28 ហើយ ពួក គេ ចូល ទៅ ជិត ភូមិ ដែល
ពួក គេ ទៅ។ ហើយ គាត់ ធ្វើ ហាក់ ដូច ជា
គាត់ នឹង ទៅ ទៀត។

29 ប៉ុន្តែ គេ ឃាត់ គាត់ ដោយ និយាយ ថា ចូ
រ នៅ ជា មួយ នឹង យើង ចុះ ដ្បិត ដល់ ល្ងា
ច ហើយ ហើយ ថ្ងៃ ក៏ នៅ ឆ្ងាយ។ ហើយគាត់បា
នចូលទៅស្នាក់នៅជាមួយពួកគេ។
៣០ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា កា
ល លោក អង្គុយ ញ៉ាំ អាហារ ជា មួយ នឹង
ពួក គេ នោះ លោក យក នំបុ័ង មក ឲ្យ ពរ
ហើយ កាច់ ប្រទាន ដល់ ពួក គេ។
៣១ ហើយ ភ្នែក របស់ គេ បាន បើក ហើយ ពួ
ក គេ បាន ស្គាល់ ទ្រង់។ ហើយគាត់បានបាត់ពីភ្នែ
ករបស់ពួកគេ។
32 ហើយ គេ និយាយ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក
ថា តើ ចិត្ត របស់ យើង មិន ឆេះ ក្នុង ខ្លួន
យើង ទេ ពេល ដែល គាត់ និយាយ ជា មួយ
យើង តាម ផ្លូវ ហើយ កាល ដែល គាត់ បើក
គម្ពីរ ដល់ យើង
33 នៅ ម៉ោង ដដែល ពួក គេ ក្រោក ឡើង ត្រ
ឡប់ ទៅ ក្រុង យេរូសាឡឹម វិញ ហើយ ឃើញ
អ្នក ទាំង ដប់មួយ នៅ ជុំគ្នា ព្រម ទាំង អ្នក
ដែល នៅ ជា មួយ ផង។
៣៤ ដោយ ពោល ថា ព្រះ អម្ចាស់ ពិត ជា មា
ន ព្រះជន្ម រស់ ឡើង វិញ ហើយ បាន លេច
មក ដល់ ស៊ីម៉ូន។
35 ហើយ ពួក គេ បាន ប្រាប់ ពី អ្វី ដែល បា
ន កើត ឡើង នៅ ក្នុង ផ្លូវ, និង របៀប ដែ
ល គាត់ ត្រូវ បាន គេ ស្គាល់ ពី ពួក គេ
នៅ ក្នុង ការ កាច់ នំបុ័ង.
៣៦ ហើយ ខណ: ដែល ពួកគេ កំពុង និយាយ
ដូច្នេះ នោះ ព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់ ផ្ទាល់ បាន ឈរ
នៅ កណ្ដាល ពួកគេ ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល
ទៅ ពួកគេ ថា ៖« សន្តិភាព ដល់ អ្នក រាល់
គ្នា »។
៣៧ ប៉ុន្តែ ពួក គេ ភ័យ ខ្លាច ហើយ តក់ ស្លុត ហើ
យ ស្មាន ថា បាន ឃើញ វិញ្ញាណ។
38 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «
ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក រាល់ គ្នា ព្រួយ ចិត្ត?
ហើយហេតុអ្វីបានជាគំនិតកើតឡើងក្នុងចិត្ត?
39 មើលដៃ និងជើងរបស់ខ្ញុំ ថាវាគឺជាខ្ញុំផ្ទាល់។ ដ្បិត វិ
ញ្ញាណ គ្មាន សាច់ និង ឆ្អឹង ដូច អ្នក រាល់
គ្នា ឃើញ ថា ខ្ញុំ មាន ទេ។
៤០ កាល លោក មាន ប្រសាសន៍ ដូច្នេះ លោក
ក៏ បង្ហាញ ដៃ និង ជើង របស់ លោក ឲ្យ ពួ
ក គេ ឃើញ។
41 ហើយ កាល ដែល ពួក គេ នៅ តែ មិន
ជឿ ដោយ អំណរ ហើយ ងឿង ឆ្ងល់ នោះ ទ្រ
ង់ មាន បន្ទូល ទៅ ពួក គេ ថា តើ អ្នក រា
ល់ គ្នា មាន សាច់ នៅ ទី នេះ ទេ?
៤២ ហើយ គេ ក៏ ឲ្យ ត្រី ស្ងោរ មួយ ដុំ និង
ស្មែង ឃ្មុំ ដល់ គាត់។
43 លោក ក៏ យក ទៅ បរិភោគ នៅ មុខ ពួ
ក គេ។
៤៤ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា នេះ ជា ពាក្យ ដែល ខ្ញុំ បាន និយាយ
ទៅ កាន់ អ្នក រាល់ គ្នា កាល ដែល ខ្ញុំ នៅ
ជា មួយ នឹង អ្នក រាល់ គ្នា ដើម្បី ឲ្យ គ្រប់ កា
រណ៍ ទាំង អស់ ត្រូវ បាន សម្រេច ដែល ត្រូវ
បាន សរសេរ នៅ ក្នុង ក្រិត្យ វិន័យ របស់
លោក ម៉ូសេ និង នៅ ក្នុង ព្យាការី និង ក្នុង ទំនុ
កតម្កើង។ ទាក់ទងនឹងខ្ញុំ។
45 រួច ទ្រង់ បើក ការ យល់ ដឹង របស់ ពួក
គេ ដើម្បី ឲ្យ ពួក គេ យល់ បទ គម្ពីរ
46 ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា មា
ន ចែង ទុក ដូច្នេះ ហើយ វា បាន ធ្វើ ឲ្យ
ព្រះ គ្រីស្ទ រង ទុក្ខ ហើយ មាន ព្រះជន្ម រស់
ឡើង វិញ នៅ ថ្ងៃ ទី បី
៤៧ហើយ ថា ការ ប្រែចិត្ត និង ការ ផ្ដាច់ បាប
គួរ ត្រូវ បាន ប្រកាស ក្នុង ព្រះនាម ទ្រង់ ក្នុ
ង ចំណោម គ្រប់ ទាំង សាសន៍ ដោយ ចាប់ ផ្ដើ
ម នៅ ក្រុង យេរូសាឡិម។
៤៨ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា ជា សាក្សី នៃ ការ
ណ៍ ទាំង នេះ។
៤៩ហើយ មើល ចុះ ខ្ញុំ ចាត់ សេចក្ដី សន្យា នៃ
ព្រះ វរបិតា ខ្ញុំ មក លើ អ្នក រាល់ គ្នា ប៉ុន្តែ ចូ
រ នៅ ក្នុង ក្រុង យេរូសាឡិម សិន ដរាប ដ
ល់ អ្នក ត្រូវ បាន បញ្ចប់ ដោយ អំណាច ពី
ស្ថាន លើ។
៥០ ហើយ លោក បាន នាំ ពួក គេ ចេញ
ទៅ ឆ្ងាយ រហូត ដល់ ក្រុង បេថានី ហើយ លោ
ក បាន លើក ដៃ ឡើង ហើយ ប្រទាន ពរ ដ
ល់ ពួក គេ។

៥១ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា កា
ល ដែល ទ្រង់ ប្រទាន ពរ ដល់ ពួក គេ
នោះ ទ្រង់ បាន ញែក ចេញ ពី ពួក គេ ហើ
យ លើក ឡើង ទៅ ស្ថានសួគ៌។
52 ហើយ ពួក គេ បាន ថ្វាយ បង្គំ ទ្រង់ រួច ត្រ
ឡប់ ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម ដោយ សេចក្ដី រីក
រាយ ជា ខ្លាំង។
៥៣ ហើយ បាន នៅ ក្នុង ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ ឥ
ត ឈប់ឈរ ដោយ សរសើរ និង ថ្វាយ ពរ ដ
ល់ ព្រះ។ អាម៉ែន។

ចន

ជំពូកទី 1

1 កាល ដើម ដំបូង គឺ ព្រះ បន្ទូល ហើយ ព្រះ
បន្ទូល នៅ ជា មួយ នឹង ព្រះ ហើយ ព្រះ បន្ទូ
ល គឺ ជា ព្រះ។
2 កាលដើមដំបូងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ក៏ដូចគ្នាដែរ។
3 អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគាត់។ ហើយបើ
គ្មានគាត់ទេ គ្មានអ្វីដែលបានបង្កើតឡើងនោះទេ។
4 ក្នុងព្រះអង្គមានជីវិត។ ហើយជីវិតគឺជាពន្លឺរបស់មនុស្ស
។
៥ហើយ ពន្លឺ ក៏ ភ្លឺ ក្នុង ទីងងឹត ហើយភាពងងឹតមិ
នអាចយល់បានទេ។
៦ មាន បុរស ម្នាក់ ដែល ព្រះ បាន ចាត់ ម
ក ឈ្មោះ យ៉ូហាន។
7 អ្នក នោះ បាន មក ធ្វើ បន្ទាល់ ដើម្បី ធ្វើ ប
ន្ទាល់ អំពី ពន្លឺ ដើម្បី ឲ្យ មនុស្ស ទាំង អស់
ជឿ តាម រយៈ លោក។
៨ គាត់ មិន មែន ជា ពន្លឺ នោះ ទេ ប៉ុន្តែ ត្រូវ
បាន បញ្ជូន ទៅ ធ្វើ ជា សាក្សី អំពី ពន្លឺ
នោះ។
៩ នោះ ជា ពន្លឺ ពិត ដែល បំភ្លឺ មនុស្ស គ្រប់ រូ
ប ដែល ចូល មក ក្នុង លោកិយ។
10 ទ្រង់ គង់ នៅ ក្នុង លោកីយ៍ ហើយ លោកី
យ បាន បង្កើត ឡើង ដោយ ទ្រង់ ហើយ ពិភព
លោក មិន ស្គាល់ ទ្រង់ ទេ។
១១ គាត់ បាន មក ឯ ខ្លួន គាត់ តែ គាត់ មិ
ន បាន ទទួល គាត់ ទេ។
12 ប៉ុន្តែ អស់ អ្នក ដែល បាន ទទួល ទ្រង់
នោះ បាន ប្រទាន អំណាច ដល់ ទ្រង់ ដើម្បី
ក្លាយ ជា បុត្រ នៃ ព្រះ សូម្បី តែ ដល់ អស់
អ្នក ដែល ជឿ ដល់ ព្រះ នាម ទ្រង់
១៣ ដែល កើត មក មិន មែន មក ពី ឈាម
ឬ តាម ឆន្ទៈ នៃ សាច់ឈាម ឬ តាម ឆន្ទៈ រប
ស់ មនុស្ស ទេ គឺ កើត ចេញ ពី ព្រះ។
១៤ហើយ ព្រះបន្ទូល បាន កើត មក ជា សាច់
ឈាម ហើយ គង់ នៅ ក្នុង ចំណោម យើង រា
ល់ គ្នា (ហើយ យើង បាន មើល ឃើញ សិរី
ល្អ របស់ ទ្រង់ ជា សិរី ល្អ នៃ ព្រះ វរបិតា
តែ មួយ) ដែល ពោរពេញ ទៅ ដោយ ព្រះគុណ
និង សេចក្តី ពិត។
15 យ៉ូហាន បាន ធ្វើ បន្ទាល់ អំពី គាត់ ហើយ
ស្រែក ឡើង ថា៖ «អ្នក នេះ ជា អ្នក ដែល
ខ្ញុំ បាន និយាយ អ្នក ដែល មក តាម ខ្ញុំ នោះ
ជា អ្នក ដែល ចូល ចិត្ត មុន ខ្ញុំ ព្រោះ គាត់
នៅ មុន ខ្ញុំ»។
16 ហើយ ពី ភាព ពេញលេញ របស់ ទ្រង់ មា
ន អ្វី គ្រប់ យ៉ាង ដែល យើង បាន ទទួល និ
ង ព្រះគុណ សម្រាប់ ព្រះគុណ។
១៧ ដ្បិត ក្រឹត្យវិន័យ ត្រូវ បាន ប្រទាន ដោយ
លោក ម៉ូសេ ប៉ុន្តែ ព្រះគុណ និង សេចក្តី ពិត បា
ន មក ដោយ ព្រះ យេស៊ូវ គ្រីស្ទ។
18 គ្មាន នរណា ម្នាក់ បាន ឃើញ ព្រះ នៅ
ពេល ណា មួយ ឡើយ។ ព្រះបុត្រាបង្កើតតែមួយគត់
ដែលនៅក្នុងព្រះហស្ថរបស់ព្រះបិតា ទ្រង់បានប្រកាសអំ
ពីព្រះអង្គ។
១៩ហើយ នេះ ជា កំណត់ ហេតុ របស់ យ៉ូហា
ន នៅ ពេល ជន ជាតិ យូដា ចាត់ សង្ឃ និង
ពួក លេវី ពី ក្រុង យេរូសាឡិម ទៅ សួរ គា
ត់ ថា តើ អ្នក ជា អ្នក ណា?
20 ហើយ គាត់ បាន សារភាព ហើយ មិន បាន
បដិសេធ; ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបានសារភាពថា ខ្ញុំមិនមែនជាព្រះគ្រិស្ត
ទេ។
21 គេ សួរ គាត់ ថា តើ យ៉ាង ណា? តើអ្នកជាអេ
លីយ៉ាសមែនទេ? ហើយគាត់និយាយថា ខ្ញុំមិនមែនទេ។
តើអ្នកជាហោរានោះឬ? ហើយ គាត់ ឆ្លើយ ថា
ទេ ។
22 គេ សួរ គាត់ ថា៖ «អ្នក ជា នរណា? ដើម្បីអោ
យយើងឆ្លើយនឹងអ្នកដែលបានចាត់យើងអោយមក។ តើ
អ្នកនិយាយអ្វីពីខ្លួនអ្នក?
23 គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ថា ខ្ញុំ ជា សំឡេង អ្ន
ក ស្រែក នៅ ទីរហោស្ថាន ថា ចូរ តម្រង់ ផ្លូវ
របស់ ព្រះអម្ចាស់ ដូច ព្យាការី អេសាយ បាន និ
យាយ។
២៤ហើយ ពួក អ្នក ដែល ត្រូវ ចាត់ មក គឺ
ជា ពួក ផារិស៊ី។
25 ហើយ គេ សួរ គាត់ ហើយ និយាយ ទៅ គា
ត់ ថា ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក ធ្វើ ពិធី ជ្រមុ
ជ ទឹក បើ អ្នក មិន មែន ជា ព្រះ គ្រីស្ទ ឬ អេ
លីយ៉ាស ឬ ក៏ មិន មែន ជា ហោរា នោះ?

26 លោក យ៉ូហាន ឆ្លើយ ទៅ គេ ថា៖«ខ្ញុំ ធ្វើ
ពិធី ជ្រមុជ ក្នុង ទឹកប៉ុន្តែមាន ម្នាក់ ឈរ ក្នុង
ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា ដែល អ្នក រាល់ គ្នា មិ
ន ស្គាល់។
27 អ្នក នោះ គឺ ជា អ្នក ដែល មក តាម ខ្ញុំ
គឺ ពេញ ចិត្ត ចំពោះ មុខ ខ្ញុំ ដែល ខ្សែ ស្បែ
ក ជើង របស់ ខ្ញុំ មិន សម នឹង ដោះ ស្រា
យ ឡើយ។
28 ការ ទាំង នេះ បាន កើត ឡើង នៅ បេតា
បារ៉ា ខាង ជើង ទន្លេ យ័រដាន់ ជា កន្លែង ដែល
យ៉ូហាន កំពុង ធ្វើ ពិធី ជ្រមុជ ទឹក។
29 នៅ ថ្ងៃ បន្ទាប់ យ៉ូហាន បាន ឃើញ ព្រះយេ
ស៊ូវ យាង មក ឯ គាត់ ហើយ មាន ប្រសាស
ន៍ ថា មើល ចុះ កូន ចៀម នៃ ព្រះ ដែល ដក
យក អំពើ បាប របស់ លោកីយ៍ ចេញ។
30 នេះ ហើយ ជា អ្នក ដែល ខ្ញុំ បាន និយា
យ ថា មនុស្ស ដែល ពេញ ចិត្ត នឹង មក ក្រោ
យ ខ្ញុំដ្បិត គាត់ នៅ មុន ខ្ញុំ។
31 ហើយ ខ្ញុំ មិន បាន ស្គាល់ គាត់ ទេ ប៉ុន្តែ
ដើម្បី ឲ្យ គាត់ ត្រូវ បាន បង្ហាញ ឲ្យ ឃើញ
ដល់ អ៊ីស្រាអែល ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា
ខ្ញុំ មក ធ្វើ ពិធី ជ្រមុជ ដោយ ទឹក។
32 ហើយ យ៉ូហាន បាន ធ្វើ កំណត់ត្រា ថា ខ្ញុំ
បាន ឃើញ ព្រះវិញ្ញាណ ចុះ ពី ស្ថានសួគ៌ ដូ
ច ជា សត្វ ព្រាប ហើយ វា សណ្ឋិត លើ គាត់
។
៣៣ហើយ ខ្ញុំ មិន ស្គាល់ គាត់ ទេ ប៉ុន្តែ គាត់
ដែល បាន ចាត់ ខ្ញុំ ឲ្យ ធ្វើ បុណ្យ ជ្រមុជ ដោ
យ ទឹក អ្នក នោះ បាន និយាយ មក ខ្ញុំ ថា អ្ន
ក នឹង ឃើញ ព្រះ វិញ្ញាណ យាង ចុះ ហើយ
គង់ នៅ លើ គាត់ អ្នក នោះ គឺ ជា អ្នក ដែ
ល ធ្វើ បុណ្យ ជ្រមុជ ដោយ ព្រះ វិញ្ញាណ បរិ
សុទ្ធ។
៣៤ហើយ ខ្ញុំ បាន ឃើញហើយ បាន ធ្វើ កំណ
ត់ត្រា ថានេះ ជា ព្រះរាជបុត្រា នៃ ព្រះ។
35 នៅ ថ្ងៃ បន្ទាប់ បន្ទាប់ ពី យ៉ូហាន បាន ឈ
រ ម្តង ទៀត ហើយ មាន សិស្ស ពីរ នាក់ រប
ស់ គាត់។
36 ហើយ សម្លឹង មើល ទៅ ព្រះយេស៊ូ កាល
ទ្រង់ យាង ទៅ នោះ ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ថា
មើល ចុះកូន ចៀម នៃ ព្រះ!
៣៧ សិស្ស ទាំង ពីរ បាន ឮ លោក មាន ប្រ
សាសន៍ក៏ ដើរ តាម លោក យេស៊ូ។
38 ព្រះយេស៊ូ បែរ ទៅ ក្រោយទត ឃើញ អ្នក
ទាំង នោះ កំពុង តែ តាម ហើយ មាន ព្រះបន្ទូ
ល ទៅ គេ ថា៖« អ្នក រាល់ គ្នា រក អ្វី? គេ ទូ
ល ព្រះអង្គ ថា៖«លោក គ្រូ! (ពាក្យ ដែល បក
ស្រាយ ថា ព្រះ គ្រូ) តើ ព្រះអង្គ គង់ នៅ ឯ
ណា?
39 ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖« មក
មើល! គេ មក មើល កន្លែង ដែល លោក គង់
នៅ ហើយ ស្នាក់ នៅ ជា មួយ នឹង លោក
នៅ ថ្ងៃ នោះ ដ្បិត ម៉ោង ប្រហែល ជា ម៉ោង
ទី ដប់។
៤០ ក្នុង ចំណោម អ្នក ទាំង ពីរ ដែល បាន
ឮ លោក យ៉ូហាន និយាយ ហើយ ដើរ តាម
លោក នោះគឺ អនទ្រេជា ប្អូន របស់ លោក ស៊ី
ម៉ូន ពេត្រុស។
41 ដំបូង ឡើយគាត់ បាន រក ស៊ីម៉ូន ជា បង
ប្រុស របស់ គាត់ ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ
គាត់ ថា យើង បាន រក ឃើញ ព្រះមេស្ស៊ី ដែ
ល ត្រូវ បាន បក ប្រែ ថាព្រះគ្រិស្ត។
42 រួច គាត់ ក៏ នាំ គាត់ មក ឯ ព្រះយេស៊ូវ។
ពេល ព្រះយេស៊ូ ទត ឃើញ គាត់ ព្រះអង្គ មា
ន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « អ្នក គឺ ស៊ីម៉ូន ជា កូន រប
ស់ លោក យ៉ូណា។ អ្នក នឹង ត្រូវ ហៅ ថា សេ
ផាសដែល តាម ការ បក ស្រាយ ថាថ្ម។
43 ថ្ងៃបន្ទាប់ព្រះយេស៊ូយាងទៅស្រុកកាលីឡេ ព្រះអង្គរក
ភីលីព ហើយមានព្រះបន្ទូលទៅព្រះអង្គថា៖ « មកតាមខ្ញុំ
។
៤៤ ឥឡូវ នេះ ភីលីព ជា អ្នក ក្រុង បេតសៃដា
ជា ក្រុង របស់ អនទ្រេនិង ពេត្រុស។
45 ភីលីព បាន រក ឃើញ ណាថាណែលហើយ
និយាយ ទៅ គាត់ ថា យើង បាន រក ឃើញ
គាត់ ដែល ម៉ូសេ នៅ ក្នុង ក្រិត្យ វិន័យ និង ពួ
ក ហោរា បាន សរសេរ គឺ យេស៊ូ ពី ណាសារ៉ែ
តជា កូន យ៉ូសែប។
46 ណាថាណែល មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា
តើ មាន អ្វី ល្អ ចេញ ពី ណាសារ៉ែត ទេ?ភីលី
ព ទូល ព្រះអង្គ ថា៖«មក មើល!
47 ព្រះយេស៊ូ ទត ឃើញ ណាថាណែល មក
ឯ លោកក៏ មាន ព្រះបន្ទូល អំពី គាត់ ថា៖« មើ

ល ចុះ ជន ជាតិ អ៊ីស្រាអែល ពិត ជា គ្មាន
ទោស អ្វី សោះ!
48 ណាថាណែល សួរ គាត់ ថា៖ «តើ អ្នក ស្គា
ល់ ខ្ញុំ ពី ណា? ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល
ទៅ គាត់ ថា៖ « មុន ពេល ដែល ភីលីព ហៅ
អ្នក មក ខ្ញុំ បាន ឃើញ អ្នក នៅ ក្រោម ដើ
ម ឧទុម្ពរ។
49 ណាថាណែល បាន ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា៖ «
លោកគ្រូ អ្នក ជា ព្រះបុត្រា នៃ ព្រះ! អ្នក ជា
ស្ដេច នៃ អ៊ីស្រាអែល។
50 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
ខ្ញុំ បាន ឃើញ អ្នក នៅ ក្រោម ដើម ឧទុម្ពរ
ដោយ សារ ខ្ញុំ បាន និយាយ ទៅ កាន់ អ្នក វិ
ញ? អ្នក នឹង ឃើញ ការ អស្ចារ្យ ជាង នេះ
ទៅ ទៀត។
៥១ហើយ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា
យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា បន្ទាប់ ពី
នេះ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ឃើញ មេឃ បើក ហើ
យ ពួក ទេវតា នៃ ព្រះ កំពុង ឡើង ហើយ
ចុះ មក លើ បុត្រ មនុស្ស។

ជំពូកទី 2

១ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី បី មាន ការ រៀប ការ
នៅ កាណា នៃ ស្រុក កាលីឡេ ហើយម្ដាយរបស់
ព្រះយេស៊ូនៅទីនោះ៖
2 ហើយ ទាំង ពីរ នាក់ បាន ត្រូវ ហៅ លោ
ក យេស៊ូ និង ពួក សិស្ស របស់ លោក ទៅ
រៀប ការ។
3 កាល គេ ចង់ ស្រា ម្ដាយ របស់ ព្រះយេស៊ូ មា
ន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «គេ គ្មាន ស្រា ទំ
ពាំងបាយជូរ ទេ»។
៤ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ នាង ថា៖ « នា
ង អើយ តើ ខ្ញុំ ត្រូវ ធ្វើ អ្វី នឹង អ្នក? ម៉ោងរបស់
ខ្ញុំមិនទាន់មកដល់ទេ។
5 ម្ដាយ របស់ គាត់ និយាយ ទៅ កាន់ អ្នក ប
ម្រើ ថា៖ «អ្វី ដែល គាត់ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា
ត្រូវ ធ្វើ ចុះ»។
៦ហើយ នៅ ទី នោះ មាន ក្អម ថ្ម ចំនួន ប្រាំ
មួយ តាម របៀប នៃ ការ បន្សុទ្ធ សាសន៍ យូ
ដា ដោយ មាន ក្អម ពីរ ឬ បី ដុំ។
៧ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ចា
ក់ ទឹក ពេញ ផើង។ ហើយពួកគេបានបំពេញវារហូត
ដល់តែម។
៨ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា៖ « ចូរ ចេញ ឥឡូវ នេះ ហើយ តម្កល់ ទៅ
កាន់ អភិបាល នៃ ពិធី បុណ្យ។ ហើយ ពួក
គេ ដោះ វា ចេញ។
៩ ពេល ដែល អ្នក គ្រប់ គ្រង បុណ្យ បាន ភ្ល
ក់ ទឹក ដែល ធ្វើ ជា ស្រា ទំពាំងបាយជូរ ហើ
យ មិន ដឹង ថា មក ពី ណា ទេ (ប៉ុន្តែ អ្នក
បម្រើ ដែល ដង ទឹក ដឹង) ទេសាភិបាល នៃ ពិ
ធី បាន ហៅ កូន កំលោះ មក។
10 ហើយ និយាយ ទៅ កាន់ គាត់ ថា, មនុស្ស
គ្រប់ គ្នា ពី ដើម ដំបូង បាន រៀបចំ ស្រា ទំ
ពាំងបាយជូរ ដ៏ ល្អ; ពេល មនុស្ស ស្រវឹង ស្រា
ហើយ នោះ កាន់ តែ អាក្រក់ ទៅ ហើយ ប៉ុន្តែ
អ្នក បាន រក្សា ស្រា ល្អ រហូត ដល់ ឥឡូវ
នេះ។
១១ ការចាប់ផ្ដើមនៃអព្ភូតហេតុនេះបានធ្វើឱ្យព្រះយេស៊ូវ
នៅកាណានៃស្រុកកាលីឡេ ហើយបានសំដែងសិរីរុងរឿ
ងរបស់ទ្រង់។ ហើយពួកសិស្សបានជឿលើព្រះអង្គ។
១២ បន្ទាប់ មក ព្រះអង្គ យាង ចុះ ទៅ ក្រុង កា
ពើណិម មាតា និង បង ប្អូន និង សិស្ស របស់
ព្រះអង្គ ហើយ ពួក គេ បន្ត មិន បាន ប៉ុន្មាន
ថ្ងៃ។
13 បុណ្យ រំលង របស់ ជនជាតិ យូដា ជិត ដ
ល់ ហើយ ព្រះយេស៊ូ យាង ឡើង ទៅ ក្រុង យេ
រូសាឡឹម។
១៤ ហើយ បាន ឃើញ អ្នក លក់ គោ ចៀម និ
ង ព្រាប និង អ្នក ដូរ ប្រាក់ អង្គុយ នៅ ក្នុង
ព្រះវិហារ
១៥ហើយ កាល លោក បាន ធ្វើ ខ្សែ ភ្លើង តូ
ច មួយ ហើយ នោះ លោក បាន បណ្ដេញ ពួ
ក គេ ទាំង អស់ ចេញ ពី ព្រះវិហារ ព្រម ទាំ
ង ចៀម និង គោ។ ចាក់ លុយ អ្នក ដូរ ហើយ រំ
លំ តុ។
16 ហើយ និយាយ ទៅ កាន់ អ្នក ដែល លក់
សត្វ ព្រាប ថា ចូរ យក របស់ ទាំង នេះ
ទៅ ចុះ! កុំ ធ្វើ ផ្ទះ របស់ បិតា ខ្ញុំ ជា ផ្ទះ
លក់ ទំនិញ ឡើយ។

17 ពួក សិស្ស របស់ លោក នឹក ឃើញ ថា មា
ន ចែង ទុក មក ថា ចិត្ត ខ្នះខ្នែង នៃ ផ្ទះ រប
ស់ លោក បាន ស៊ី ខ្ញុំ ទៅ។
18 បន្ទាប់ មក ជន ជាតិ យូដា ឆ្លើយ ទៅ គា
ត់ ថា៖ «តើ លោក បង្ហាញ ទី សំគាល់ អ្វី ដ
ល់ យើង ដោយ ឃើញ ថា លោក ធ្វើ ការ ទាំ
ង នេះ?
១៩ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ស្វ
ម កម្ទេច ព្រះវិហារ នេះ ចោល ហើយ ក្នុង បី
ថ្ងៃ ទៀត ខ្ញុំ នឹង លើក ឡើង វិញ។
20 ជន ជាតិ យូដា និយាយ ថា៖ «ប្រាសាទ
នេះ សង់ បាន សែសិប ប្រាំ មួយ ឆ្នាំ ហើយ
តើ អ្នក នឹង សង់ ឡើង វិញ ក្នុង រយៈ ពេ
ល បី ថ្ងៃ ឬ?
21 ប៉ុន្តែ គាត់ បាន និយាយ អំពី ព្រះ វិហារ
នៃ រូប កាយ របស់ គាត់។
22 ដូច្នេះ កាល ទ្រង់ មាន ព្រះជន្ម រស់ ឡើង វិ
ញ នោះ ពួក សិស្ស ក៏ នឹក ចាំ ថា ទ្រង់ បា
ន មាន បន្ទូល នឹង គេ ពួកគេជឿលើបទគម្ពីរ និង
ព្រះបន្ទូលដែលព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូល។
២៣ ពេល ដែល លោក នៅ ក្រុង យេរូសាឡិ
ម ក្នុង ពិធី បុណ្យ ចម្លង ក្នុង ថ្ងៃ បុណ្យ មាន
មនុស្ស ជា ច្រើន បាន ជឿ លើ ព្រះនាម រប
ស់ លោក ពេល ឃើញ ការ អស្ចារ្យ ដែល លោ
ក បាន ធ្វើ។
២៤ ប៉ុន្តែ ព្រះ យេស៊ូ មិន បាន តាំង ខ្លួន ជា
មួយ ពួក គេ ទេ ព្រោះ ទ្រង់ ស្គាល់ មនុស្ស
ទាំង អស់
25 ហើយ មិន ចាំ បាច់ ឲ្យ អ្នក ណា ថ្លែង ទី
បន្ទាល់ អំពី មនុស្ស ឡើយ ដ្បិត គាត់ ដឹង
ថា អ្វី ដែល មាន នៅ ក្នុង មនុស្ស។

ជំពូកទី 3

១ មាន បុរស ខាង គណៈផារីស៊ី ឈ្មោះ នីកូដេម
ជា អ្នក គ្រប់ គ្រង សាសន៍ យូដា
2 អ្នក នោះ ចូល មក គាល់ ព្រះយេស៊ូ នៅ
ពេល យប់ ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា
៖ «លោក គ្រូ យើង ខ្ញុំ ដឹង ថា លោក ជា គ្រូ
មក ពី ព្រះជាម្ចាស់ ហើយ ដ្បិត គ្មាន អ្នក
ណា អាច ធ្វើ អព្ភូតហេតុ ដែល លោក ធ្វើ បា
ន ឡើយ លើក លែង តែ ព្រះជាម្ចាស់ គង់
នៅ ជាមួយ លោក ប៉ុណ្ណោះ។
៣ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
ខ្ញុំ សុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា ប្រសិន បើ
មនុស្ស មិន បាន កើត ម្តង ទៀត ទេ គាត់ មិ
ន អាច ឃើញ ព្រះរាជ្យ របស់ ព្រះជាម្ចាស់ បា
ន ឡើយ។
4 នីកូដេម មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ «ធ្វើ
ដូច ម្តេច បាន ជា មនុស្ស កើត មក ពេល
ចាស់? តើ គាត់ អាច ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទៃ ម្តា
យ ជា លើក ទី ពីរ បាន ឬ ទេ?
៥ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ថា៖ « ខ្ញុំ សុំ
ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា ប្រសិន បើ អ្នក
ណា មិន កើត ពី ទឹក និង ពី ព្រះវិញ្ញាណ ទេ
គាត់ មិន អាច ចូល ទៅ ក្នុង ព្រះរាជ្យ នៃ
ព្រះ បាន ឡើយ។
៦ អ្វី ដែល កើត មក ពី សាច់ ឈាម គឺ ជា
សាច់។ ហើយអ្វីដែលកើតពីព្រះវិញ្ញាណ គឺជាវិញ្ញាណ។
៧ កុំ ឆ្ងល់ ឡើយ ដែល ខ្ញុំ បាន ប្រាប់ អ្នក ថា
អ្នក រាល់ គ្នា ត្រូវ តែ កើត ម្តង ទៀត។
៨ ខ្យល់ បក់ មក កន្លែង ដែល វា រាយ ហើយ
អ្នក ឮ សំឡេង នោះ ប៉ុន្តែ មិន អាច ប្រាប់
ថា វា មក ពី ណា ហើយ ទៅ ទី ណា ទេ អ
ស់ អ្នក ដែល កើត មក ពី ព្រះ វិញ្ញាណ ក៏
ដូច្នោះ ដែរ។
៩ នីកូដេម ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា៖ «តើ ការ ទាំ
ង នេះ អាច កើត ឡើង យ៉ាង ដូច ម្តេច?
10 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
តើ អ្នក ជា ម្ចាស់ របស់ ជន ជាតិ អ៊ីស្រា អែ
ល ឬ អត់ ហើយ មិន ដឹង រឿង ទាំង នេះ ឬ?
១១ យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា យើង និ
យាយ ថា យើង ដឹង ហើយ ថ្លែង ទីបន្ទាល់ ថា
យើង បាន ឃើញ ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនបានទទួលសា
ក្សីរបស់យើងទេ។
១២ ប្រសិនបើ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា នូវ រឿ
ង នៅ លើ ផែនដី ប៉ុន្តែ អ្នក រាល់ គ្នា មិន
ជឿ តើ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ជឿ យ៉ាង ណា
បើ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ពី រឿង នៅ ស្ថានសួគ៌?
១៣ហើយ គ្មាន អ្នក ណា បាន ឡើង ទៅ ស្ថា
នសួគ៌ ឡើយ គឺ មាន តែ អ្នក ដែល ចុះ ម

ក ពី ស្ថានសួគ៌ គឺ ជា បុត្រ មនុស្ស ដែល គ
ង់ នៅ ស្ថានសួគ៌។
១៤ ហើយ កាល ដែល ម៉ូសេ លើក ពស់ ឡើ
ង នៅ ទីរហោស្ថាន នោះ កូន មនុស្ស ក៏ ត្រូវ
លើក ឡើង យ៉ាង ណា ដែរ
15 ដើម្បី ឲ្យ អ្នក ណា ដែល ជឿ លើ អ្នក
នោះ មិន ត្រូវ វិនាស ឡើយ គឺ មាន ជីវិត អ
ស់ កល្ប ជានិច្ច។
16 ដ្បិត ព្រះ ទ្រង់ ស្រឡាញ់ មនុស្ស លោក ដ
ល់ ម្ល៉េះ បាន ជា ទ្រង់ បាន ប្រទាន ព្រះរាជបុ
ត្រា ទ្រង់ តែ មួយ ដើម្បី ឲ្យ អស់ អ្នក ណា
ដែល ជឿ ដល់ ព្រះអង្គ មិន ត្រូវ វិនាស ឡើ
យ គឺ មាន ជីវិត អស់កល្ប ជានិច្ច។
17 ដ្បិត ព្រះ ទ្រង់ មិន បាន ចាត់ ព្រះរាជបុ
ត្រា ទ្រង់ ឲ្យ មក ក្នុង លោកីយ៍ ដើម្បី កាត់
ទោស លោកីយ៍ ទេ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បី ឲ្យ ពិភព លោ
ក បាន សង្គ្រោះ តាម រយៈ លោក។
១៨ អ្នក ណា ដែល ជឿ លើ ព្រះ អង្គ មិន
ត្រូវ បាន គេ ថ្កោល ទោស ឡើយ ប៉ុន្តែ អ្នក
ណា ដែល មិន ជឿ ត្រូវ បាន កាត់ ទោស រួ
ច ហើយ ពី ព្រោះ គាត់ មិន បាន ជឿ លើ
ព្រះ នាម នៃ ព្រះ រាជ បុត្រា តែ មួយ រប
ស់ ព្រះ។
១៩ហើយ នេះ គឺ ជា ការ ផ្តន្ទាទោស គឺ ពន្លឺ
បាន មក ក្នុង ពិភព លោក ហើយ មនុស្ស ចូ
ល ចិត្ត ភាព ងងឹត ជា ជាង ពន្លឺ ដោយ
ព្រោះ អំពើ របស់ ពួក គេ អាក្រក់។
២០ត្បិត អស់ អ្នក ណា ដែល ប្រព្រឹត្ត អំពើ
អាក្រក់ ស្អប់ ពន្លឺ ហើយ មិន មក រក ពន្លឺ ឡើ
យ ក្រែង លោ អំពើ របស់ ខ្លួន ត្រូវ បាន ប
ន្ទោស។
២១ ប៉ុន្តែ អ្នក ណា ដែល ប្រព្រឹត្ត តាម សេច
ក្តី ពិត នោះ នឹង មក ឯ ពន្លឺ ដើម្បី ឲ្យ ការ
ប្រព្រឹត្ត របស់ ខ្លួន បាន សម្តែង ឲ្យ ឃើញ ដើ
ម្បី ឲ្យ គេ បាន ប្រព្រឹត្ត ក្នុង ព្រះ។
22 បន្ទាប់ មក ព្រះយេស៊ូ និង ពួក សិស្ស យាង
មក ស្រុក យូដា។ នៅទីនោះ គាត់បានស្នាក់នៅជាមួ
យពួកគេ ហើយធ្វើពិធីជ្រមុជទឹក។
23 ហើយ យ៉ូហាន ក៏ បាន ធ្វើ បុណ្យ ជ្រមុជ
ទឹក នៅ អេណូន ជិត សាលីម ដែរ ព្រោះ នៅ
ទី នោះ មាន ទឹក ច្រើន ហើយ គេ មក ទទួ
ល បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក។
២៤ ព្រោះ លោក យ៉ូហាន មិន ទាន់ ត្រូវ គេ
ចាប់ ដាក់ គុក នៅ ឡើយ ទេ។
25 ពេល នោះ មាន សំណួរ មួយ កើត ឡើង រ
វាង សិស្ស របស់ លោក យ៉ូហាន និង ជន ជា
តិ យូដា អំពី ការ បន្សុទ្ធ ខ្លួន។
26 ហើយ គេ មក ឯ យ៉ូហាន ហើយ និយាយ
ទៅ គាត់ ថា ព្រះ គ្រូ ទ្រង់ ដែល នៅ ជា មួ
យ នឹង អ្នក ហួស ពី ទន្លេ យ័រដាន់ ដែល ទ្រ
ង់ ធ្វើ ជា សាក្សី មើល ចុះ អ្នក នោះ ក៏ ធ្វើ
បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ហើយ មនុស្ស ទាំង អស់ ម
ក ឯ ទ្រង់។
២៧ លោក យ៉ូហាន ឆ្លើយ ថា៖ «អ្នក ណា មិន
អាច ទទួល អ្វី បាន ឡើយ លើក លែង តែ
បាន ប្រទាន មក ពី ស្ថានសួគ៌ ប៉ុណ្ណោះ។
28 អ្នក រាល់ គ្នា ធ្វើ ជា បន្ទាល់ ដល់ ខ្ញុំ ថា
ខ្ញុំ បាន និយាយ ថា ខ្ញុំ មិន មែន ជា ព្រះ គ្រី
ស្ទ ទេ គឺ ជា ការ ដែល ខ្ញុំ ត្រូវ ចាត់ ឲ្យ ម
ក ចំពោះ ទ្រង់។
២៩ អ្នក ណា ដែល មាន កូន ក្រមុំ នោះ ជា
កូន កំលោះ ប៉ុន្តែ មិត្ត ភក្តិ របស់ កូន កំលោះ
ដែល ឈរ ស្តាប់ នោះ ត្រេក អរ ជា ខ្លាំង ដោ
យ សារ សំឡេង របស់ កូន កំលោះ ដូច្នេះ សេ
ចក្តី អំណរ របស់ ខ្ញុំ បាន សម្រេច ហើយ។
30 គាត់ត្រូវតែកើនឡើង ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវតែថយចុះ។
31 អ្នកណាដែលមកពីស្ថានលើ ទ្រង់លើសអ្វីៗទាំងអស់
អ្នកណាដែលមកពីផែនដី ទ្រង់នៅផែនដី ហើយនិយាយ
អំពីផែនដី អ្នកណាដែលមកពីស្ថានសួគ៌គឺលើសគេទាំងអ
ស់។
៣២ ហើយ អ្វី ដែល គាត់ បាន ឃើញ និង បា
ន ឮ ដែល គាត់ បាន ថ្លែង ទីបន្ទាល់ គ្មាននរណា
ទទួលទីបន្ទាល់របស់គាត់ឡើយ។
៣៣ អ្នក ណា ដែល បាន ទទួល ទីបន្ទាល់ រប
ស់ ខ្លួន បាន កំណត់ ត្រា របស់ ខ្លួន ថា
ព្រះ ពិត។
៣៤ដ្បិត អ្នក ដែល ព្រះ បាន ចាត់ ឲ្យ មក
នោះ និយាយ តាម ព្រះ បន្ទូល របស់ ព្រះ ដ្បិ
ត ព្រះ មិន ប្រទាន ព្រះ វិញ្ញាណ ដល់ គាត់
តាម ខ្នាត ទេ។

35 ព្រះបិតា ស្រឡាញ់ ព្រះបុត្រា ហើយ បាន ប្រគ
ល់ អ្វីៗ ទាំង អស់ មក ក្នុង ដៃ របស់ ព្រះអ
ង្គ។
36 អ្នកណាដែលជឿលើព្រះបុត្រា នោះមានជីវិតអស់ក
ល្បជានិច្ច ហើយអ្នកណាដែលមិនជឿលើព្រះបុត្រា នោះ
នឹងមិនឃើញជីវិតឡើយ។ ប៉ុន្តែ ព្រះពិរោធរបស់ព្រះជាម្ចា
ស់ស្ថិតនៅលើគាត់។

ជំពូកទី 4

1 កាល ព្រះអម្ចាស់ ជ្រាប ពី របៀប ដែល ពួ
ក ផារិស៊ី បាន ឮ ថា ព្រះយេស៊ូ ធ្វើ ហើយ
ធ្វើ បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ឲ្យ សិស្ស ច្រើន ជាង
យ៉ូហាន
2 (ទោះជាព្រះយេស៊ូផ្ទាល់មិនបានធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកក៏ដោ
យ ប៉ុន្តែសិស្សរបស់ទ្រង់)
៣ លោក ចាក ចេញ ពី ស្រុក យូដា ហើយ យា
ង ទៅ ស្រុក កាលីឡេ ម្តង ទៀត។
៤ ហើយ គាត់ ត្រូវ តែ ឆ្លង កាត់ ស្រុក សាម៉ា
រី។
៥ រួច គាត់ មក ដល់ ទីក្រុង មួយ នៃ ស្រុក
សាម៉ារី ដែល ហៅ ថា ស៊ីខា ជិត ដី ដែល យ៉ា
កុប បាន ប្រគល់ ឲ្យ យ៉ូសែប ជា កូន គាត់។
៦ ឥឡូវ នេះ អណ្តូង របស់ យ៉ាកុប នៅ ទី នោះ
។ ហេតុ នេះ ព្រះ យេស៊ូ នឿយ ហត់ នឹង កា
រ ធ្វើ ដំណើរ របស់ ព្រះអង្គ ក៏ គង់ នៅ
លើ អណ្តូង យ៉ាង នេះ ប្រហែល ជា ម៉ោង ទី
ប្រាំមួយ។
7 មាន ស្ត្រី សាសន៍ សាម៉ារី ម្នាក់ មក ដង ទឹ
ក ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ នាង ថា៖ «
សុំ ឲ្យ ខ្ញុំ ផឹក»។
៨ (ដ្បិត ពួក សិស្ស របស់ លោក បាន ចាក
ចេញ ទៅ ទីក្រុង ដើម្បី ទិញ សាច់)។
៩ ស្ត្រី ស្រុក សាម៉ារី សួរ គាត់ ថា៖ «តើ អ្នក
ជា សាសន៍ យូដា មក សុំ ពិសា ខ្ញុំ យ៉ាង ដូ
ច ម្តេច បាន ជា ស្ត្រី សាសន៍ សាម៉ារី? ជន
ជាតិ យូដា មិន មាន ទំនាក់ ទំនង ជាមួយ ជ
ន ជាតិ សាម៉ារី ទេ។
10 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ទៅ នាង ថា
៖ « ប្រសិន បើ អ្នក ស្គាល់ អំណោយ ទាន រប
ស់ ព្រះ ហើយ ជា នរណា ដែល ប្រាប់ អ្នក
ថា ចូរ ឲ្យ ខ្ញុំ ផឹក។ អ្នក នឹង សុំ ពី គាត់ ហើ
យ គាត់ នឹង ផ្តល់ ទឹក រស់ ដល់ អ្នក។
១១ ស្ត្រី នោះ ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «លោក ម្ចាស់
លោក គ្មាន អ្វី ត្រូវ ទាញ ទេ ហើយ អណ្តូង
ក៏ ជ្រៅ ដែរ តើ លោក មាន ទឹក រស់ នោះ
មក ពី ណា?
12 តើ អ្នក ធំ ជាង យ៉ាកុប ជា ឪពុក របស់
យើង ដែល បាន ឲ្យ អណ្តូង ដល់ យើង ហើ
យ បាន ផឹក ទឹក ខ្លួន ឯង កូន ៗ និង ហ្វូង
សត្វ របស់ គាត់ ឬ?
១៣ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ នាង ថា៖ «
អ្នក ណា ដែល ផឹក ទឹក នេះ នឹង ស្រេក ម្ត
ង ទៀត។
១៤ ប៉ុន្តែ អ្នក ណា ដែល ផឹក ទឹក ដែល យើ
ង នឹង ឲ្យ អ្នក នោះ នឹង មិន ស្រេក ឡើយ
។ រីឯទឹកដែលខ្ញុំនឹងអោយគាត់ នោះនឹងទៅជាអណ្តូងទឹក
ដែលផុសឡើងទៅកាន់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។
១៥ ស្ត្រី នោះ ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «លោក ម្ចាស់
សូម ប្រទាន ទឹក នេះ មក ខ្ញុំ ដើម្បី កុំ ឲ្យ
ខ្ញុំ ស្រេក ហើយ ក៏ មិន មក ទាញ យក ដែរ។
១៦ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ នាង ថា៖ «
ចូរ ទៅ ហៅ ប្តី របស់ អ្នក ហើយ មក ទី
នេះ។
១៧ ស្ត្រី នោះ ឆ្លើយ ថា៖ «ខ្ញុំ គ្មាន ប្តី ទេ។ ព្រះ
យេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ នាង ថា៖ « នាង និ
យាយ ច្បាស់ ហើយ ថា ខ្ញុំ គ្មាន ប្តី ទេ។
18 ដ្បិត ឯង មាន ប្តី ប្រាំ នាក់ ហើយ អ្នក ដែ
ល អ្នក មាន ឥឡូវ នេះ មិន មែន ជា ប្តី រប
ស់ អ្នក ទេ។
19 ស្ត្រី នោះ ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «លោក ម្ចាស់
ខ្ញុំ យល់ ថា លោក ជា ព្យាការី។
20 បុព្វបុរសរបស់យើងបានថ្វាយបង្គំនៅលើភ្នំនេះ អ្នក
រាល់ គ្នា និយាយ ថា នៅ ក្រុង យេរូសាឡឹម
ជា កន្លែង ដែល មនុស្ស លោក គួរ គោរព បូ
ជា។
21 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ នាង ថា៖ «
នាង អើយ ចូរ ជឿ ខ្ញុំ ចុះ ពេល វេលា នឹង ម
ក ដល់ ពេល ដែល អ្នក រាល់ គ្នា មិន នៅ
លើ ភ្នំ នេះ ឬ នៅ ក្រុង យេរូសាឡឹម ទេ ចូរ
ថ្វាយបង្គំ ព្រះបិតា។

២២ អ្នក រាល់ គ្នា គោរព ប្រណិប័តន៍ អ្នក រាល់
គ្នា មិន ដឹង អ្វី ឡើយ យើង ដឹង ថា យើង
ថ្វាយ បង្គំ អ្វី ដ្បិត សេចក្តី សង្គ្រោះ គឺ មក
ពី សាសន៍ យូដា។
២៣ ប៉ុន្តែ ពេល វេលា មក ដល់ ហើយ ឥឡូវ
នេះ គឺ ជា ពេល ដែល អ្នក គោរព ប្រណិប័ត
ន៍ ពិត នឹង ថ្វាយ បង្គំ ព្រះ បិតា ដោយ វិញ្ញា
ណ និង តាម សេចក្តី ពិត ដ្បិត ព្រះ វរបិតា ស្វែ
ង រក អ្នក ដែល ថ្វាយ បង្គំ ទ្រង់។
24 ព្រះ ទ្រង់ ជា ព្រះវិញ្ញាណ ហើយ អស់ អ្នក
ដែល ថ្វាយបង្គំ ទ្រង់ ត្រូវ តែ ថ្វាយបង្គំ ទ្រង់
ដោយ វិញ្ញាណ និង ដោយ សេចក្តី ពិត។
25 ស្រ្តី នោះ ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «ខ្ញុំ ដឹង ថា ព្រះ
មេស្ស៊ី យាង មក ដែល គេ ហៅ ថា ព្រះគ្រិស្ត។
ពេល ព្រះអង្គ យាង មក ព្រះអង្គ នឹង ប្រាប់
យើង អំពី គ្រប់ ការ ទាំង អស់។
26 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ នាង ថា៖ «
ខ្ញុំ ដែល និយាយ ទៅ កាន់ អ្នក ហ្នឹង ហើយ»
។
២៧ ពេល នោះ ពួក សិស្ស របស់ លោក បាន
មក ដល់ ហើយ អស្ចារ្យ ណាស់ ដែល លោក
បាន និយាយ ជា មួយ នឹង ស្រ្តី ប៉ុន្តែ គ្មាន អ្ន
ក ណា និយាយ ថា តើ អ្នក កំពុង រក អ្វី? ឬ
ហេតុអ្វីបានជាអ្នកនិយាយជាមួយនាង?
28 ស្រ្តី នោះ ក៏ ចាក ចេញ ពី ក្អម ទឹក ចូ
ល ទៅ ក្នុង ក្រុង ហើយ និយាយ ទៅ កាន់ បុ
រស ថា
29 ចូរ មក មើល បុរស ម្នាក់ ដែល បាន ប្រា
ប់ ខ្ញុំ ពី គ្រប់ ការ ទាំង អស់ ដែល ខ្ញុំ ធ្លា
ប់ ធ្វើ តើ នេះ មិន មែន ជា ព្រះ គ្រីស្ទ ឬ?
30 បន្ទាប់ មក ពួក គេ ចេញ ពី ទីក្រុង មក
ឯ លោក។
31 នៅ គ្រា នោះ ពួក សិស្ស អធិស្ឋាន ទ្រង់
ដោយ ពាក្យ ថា “លោក ម្ចាស់ សូម បរិភោគ ចុះ!
៣២ ប៉ុន្តែ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា៖ « ខ្ញុំ មាន សាច់ សម្រាប់ បរិភោគ ដែល អ្ន
ក រាល់ គ្នា មិន ស្គាល់»។
33 ហេតុ នេះ ហើយ បាន ជា ពួក សិស្ស និ
យាយ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក ថា តើ មាន អ្ន
ក ណា នាំ គាត់ មក បរិភោគ ឬ?
៣៤ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «
សាច់ របស់ ខ្ញុំ គឺ ដើម្បី ធ្វើ តាម ព្រះហឫទ័
យ របស់ ព្រះអង្គ ដែល ចាត់ ខ្ញុំ អោយ មក
ហើយ បញ្ចប់ កិច្ចការ របស់ ព្រះអង្គ។
35 កុំ និយាយ ថា នៅ សល់ បួន ខែ ទៀត
ហើយ តើ នឹង មក ដល់ ឬ? មើល ចុះ ខ្ញុំ ប្រា
ប់ អ្នក ថា ចូរ ងើប ភ្នែក ឡើង ហើយ មើល
ទៅ លើ វាល។ ព្រោះ វា មាន ពណ៌ ស ល្អ
ម នឹង ច្រូត បាន ហើយ។
៣៦ ហើយ អ្នក ណា ដែល ច្រូត កាត់ ក៏ ទទួ
ល ប្រាក់ ឈ្នួល ហើយ ប្រមូល ផល ជា ជីវិ
ត ដ៏ នៅ អស់កល្ប ជានិច្ច ដើម្បី ឲ្យ អ្នក ដែ
ល សាប ព្រោះ និង អ្នក ច្រូត បាន អរ សប្បា
យ ជា មួយ គ្នា។
៣៧ ហើយ នៅ ត្រង់ នេះ ជា ពាក្យ ពិត ថា
ម្នាក់ សាប ព្រោះ ម្នាក់ ទៀត ច្រូត។
៣៨ ខ្ញុំ ចាត់ អ្នក ឲ្យ ទៅ ច្រូត កាត់ ដែល អ្ន
ក រាល់ គ្នា មិន បាន ផ្តល់ ការងារ ឲ្យ ឡើយ
គឺ អ្នក ឯ ទៀត បាន ធ្វើ ការ ហើយ អ្នក រា
ល់ គ្នា ក៏ បាន ចូល ទៅ ក្នុង ការងារ រប
ស់ គេ។
39 ហើយ អ្នក ស្រុក សាម៉ារី ជា ច្រើន នាក់
នៃ ទីក្រុង នោះ បាន ជឿ លើ គាត់ ចំពោះ
ពាក្យ របស់ ស្រ្តី នោះ ដែល បាន ថ្លែង ទីបន្ទា
ល់ ថា គាត់ បាន ប្រាប់ ខ្ញុំ នូវ អ្វី ដែល ខ្ញុំ
បាន ធ្វើ។
៤០ ដូច្នេះ ពេល ជន ជាតិ សាម៉ារី មក ឯ លោ
ក ពួក គេ បាន អង្វរ លោក ឲ្យ នៅ ជា មួ
យ នឹង ពួក គេ ហើយ លោក ស្នាក់ នៅ ទី
នោះ ពីរ ថ្ងៃ។
៤១ ហើយ មនុស្ស ជា ច្រើន ទៀត បាន ជឿ
ដោយ សារ តែ ពាក្យ របស់ លោក ផ្ទាល់។
42 ហើយ និយាយ ទៅ កាន់ ស្រ្តី នោះ ថា ឥឡូ
វ នេះ យើង ជឿ ហើយ មិន មែន ដោយ សា
រ ពាក្យ របស់ អ្នក ទេ ត្បិត យើង បាន ឮ គា
ត់ ដោយ ខ្លួន ឯង ហើយ ដឹង ថា នេះ ពិត
ជា ព្រះ គ្រីស្ទ ជា ព្រះអង្គ សង្គ្រោះ នៃ ពិភព
លោក។
៤៣ ឥឡូវ ពីរ ថ្ងៃ ក្រោយ មក លោក ចាក ចេ
ញ ពី ទី នោះ ហើយ ទៅ ស្រុក កាលីឡេ។

44 ដ្បិត ព្រះយេស៊ូ ផ្ទាល់ បាន ថ្លែង ទីបន្ទាល់ ថា ហោរា គ្មាន កិត្តិយស នៅ ក្នុង ប្រទេស របស់ ខ្លួន ឡើយ។

45 ពេល លោក ចូល ទៅ ស្រុក កាលីឡេ ជន ជាតិ កាលីឡេ ទទួល លោក ដោយ ឃើញ ការ ទាំង អស់ ដែល លោក បាន ធ្វើ នៅ ក្រុង យេរូសាឡិម ក្នុង ពិធី ជប់លៀង នោះ ព្រោះ ពួក គេ ក៏ ចូល ទៅ ក្នុង ពិធី បុណ្យ ដែរ។

៤៦ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូ យាង មក ក្រុង កាណា នៃ ស្រុក កាលីឡេ ម្តង ទៀត ជា កន្លែង ដែល ព្រះអង្គ ធ្វើ ស្រា ទំពាំងបាយជូរ។ មាន បុរស ម្នាក់ ដែល ជា កូន ប្រុស ឈឺ នៅ ក្រុង កាពើណិម។

47 ពេល គាត់ ឮ ថា ព្រះយេស៊ូ យាង ចេញ ពី ស្រុក យូដា ទៅ ស្រុក កាលីឡេ គាត់ ក៏ ទៅ រក ព្រះអង្គ ហើយ អង្វរ ព្រះអង្គ សូម យាង ចុះ មក ប្រោស កូន ប្រុស របស់ ព្រះអង្គ អោយ ជា ផងដ្បិត គាត់ ជិត ស្លាប់ ហើយ។

48 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « បើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន ឃើញ ទី សំគាល់ និង ការ អស្ចារ្យ ទេ អ្នក រាល់ គ្នា មិន ជឿ ឡើយ។

49 អភិជន ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «លោក ម្ចាស់ ចុះ មកកូន ខ្ញុំ ត្រូវ ស្លាប់។

50 ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ « ទៅចុះ! កូនប្រុសរបស់អ្នករស់នៅ។ បុរស នោះ ជឿ ពាក្យ ដែល ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល មក គាត់ ហើយ គាត់ ក៏ ចេញ ទៅ។

51 ពេល គាត់ កំពុង តែ ចុះ ទៅអ្នក បម្រើ របស់ គាត់ បាន មក ជួប គាត់ ហើយ ប្រាប់ គាត់ ថាកូន របស់ អ្នក នៅ រស់ ទេ

52 បន្ទាប់ មក លោក បាន សួរ ពួក គេ អំពី ម៉ោង ដែល លោក ចាប់ ផ្តើម តែ ប្រែ គេ ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «ម្សិលមិញ ម៉ោង ទី ប្រាំពីរ គ្រុន ចេញ ពី គាត់។

53 ដូច្នេះ ឪពុក បាន ដឹង ថា វា គឺ នៅ ម៉ោង ដដែល ដែល ព្រះយេស៊ូវ បាន មាន បន្ទូល ទៅ គាត់ ថា កូន របស់ អ្នក មាន ជីវិត ហើយ ហើយ ខ្លួន គាត់ បាន ជឿ ហើយ ទាំង ផ្ទះ របស់ គាត់ ទាំង មូល។

54 នេះ ជា ការ អស្ចារ្យ លើក ទី ពីរ ដែល ព្រះ យេស៊ូ បាន ធ្វើ នៅ ពេល ដែល ទ្រង់ យាង ចេញ ពី ស្រុក យូដា ទៅ ស្រុក កាលីឡេ។

ជំពូកទី 5

១ ក្រោយ មក មាន ពិធី ជប់លៀង របស់ ជន ជាតិ យូដា។ ព្រះយេស៊ូយាងឡើងទៅក្រុងយេរូសាឡឹម។

២ ឥឡូវ នេះ នៅ ក្រុង យេរូសាឡិម ក្បែរ ផ្លូវ ចៀម មាន អាង មួយ ដែល គេ ហៅ ជា ភាសា ហេព្រើរ ថា បេថេសដា មាន រានហាល ប្រាំ។

3 នៅ ក្នុង នោះ មាន មនុស្ស ខ្វាក់ ខ្វាក់ ខ្វាក់ ភ្នែក ក្រៀម ស្វិត យ៉ាង ច្រើន កុះករ រង់ចាំ ការ រំកិល នៃ ទឹក។

4 ដ្បិត មាន ទេវតា មួយ រូប ចុះ ទៅ ក្នុង អាង ក្នុង រដូវ កាល មួយ ហើយ ធ្វើ ឲ្យ ទឹក មាន បញ្ហា នោះ អ្នក ណា ដែល រង គ្រោះ ដោយ ទឹក មុន គេ ចូល ទៅ អ្នក នោះ នឹង រួច ពី ជំងឺ អ្វី ក៏ ដោយ។

៥ ហើយ មាន បុរស ម្នាក់ នៅ ទី នោះ ដែល មាន ជំងឺ សាមសិប ប្រាំបី ឆ្នាំ។

6 កាល ព្រះយេស៊ូ ឃើញ គាត់ កុហក ហើយ ដឹង ថា ឥឡូវ នេះ គាត់ ជា យូរ មក ហើយ នោះ ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « តើ អ្នក នឹង បាន ជា ឬ?

៧ បុរស អសមត្ថភាព ឆ្លើយ ថា៖ «លោក ម្ចាស់ ខ្ញុំ គ្មាន អ្នក ណា នៅ ពេល ទឹក ពិបាក នឹង ដាក់ ខ្ញុំ ចូល ក្នុង អាង នោះ ទេ ប៉ុន្តែ ពេល ខ្ញុំ មក ដល់ នោះ មាន ម្នាក់ ទៀត ចុះ ពី មុខ ខ្ញុំ។

៨ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « ចូរ ក្រោក ឡើង យក គ្រែ របស់ អ្នក ហើយ ដើរ ទៅ។

9 រំពេច នោះ បុរស នោះ បាន ជា ជា សះស្បើយ ហើយ យក គ្រែ ដើរ ទៅ ហើយ នៅ ថ្ងៃ នោះ ជា ថ្ងៃ សប្ប័ទ។

10 ដូច្នេះ ជន ជាតិ យូដា និយាយ ទៅ កាន់ អ្នក ដែល ជា សះ ស្បើយ ថា៖ «ថ្ងៃ សប្ប័ទ គឺ

គ្មាន ច្បាប់ សម្រាប់ អ្នក យក គ្រែ របស់ អ្ន
ក ទេ។
11 គាត់ ឆ្លើយ ទៅ ពួកគេ ថា អ្នក ដែល បាន
ធ្វើ ឲ្យ ខ្ញុំ បាន ជា អ្នក ដដែល បាន និយា
យ មក ខ្ញុំ ថា ចូរ យក គ្រែ របស់ អ្នក ហើ
យ ដើរ ទៅ។
12 គេ សួរ គាត់ ថា តើ អ្នក ណា ដែល និយា
យ ទៅ កាន់ អ្នក ថា ចូរ យក គ្រែ របស់ អ្ន
ក ដើរ ទៅ?
១៣ ហើយ អ្នក ដែល បាន ជា សះ ស្បើយ មិ
ន បាន ដឹង ថា ជា នរណា ទេ ដ្បិត ព្រះ យេ
ស៊ូ បាន បញ្ជូន ខ្លួន ទៅ វិញ ហើយ មាន មនុ
ស្ស ជា ច្រើន នៅ កន្លែង នោះ។
១៤ ក្រោយ មក ព្រះ យេស៊ូ បាន រក ឃើញ គា
ត់ នៅ ក្នុង ព្រះ វិហារ ហើយ មាន ព្រះ បន្ទូ
ល ទៅ គាត់ ថា៖ « មើល ចុះ អ្នក បាន ជា
ជា ស្រេច ហើយ សូម កុំ ធ្វើ បាប ទៀត ឡើ
យ ក្រែង មាន រឿង អាក្រក់ មក ដល់ អ្នក»។
១៥ បុរស នោះ ចេញ ទៅ ប្រាប់ ជន ជាតិ យូ
ដា ថា គឺ លោក យេស៊ូ ដែល បាន ធ្វើ ឲ្យ
លោក បាន ជា។
១៦ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ ជន ជាតិ យូដា បាន
បៀតបៀន ព្រះ យេស៊ូ ហើយ ស្វែង រក សម្លា
ប់ ទ្រង់ ដោយ ព្រោះ ទ្រង់ បាន ធ្វើ ការ ទាំ
ង នេះ នៅ ថ្ងៃ សប្ប័ទ។
១៧ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖
« បិតា របស់ ខ្ញុំ ធ្វើ ការ នៅ ពេល នេះ ហើ
យ ខ្ញុំ ក៏ ធ្វើ ការ»។
១៨ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា ជន ជាតិ យូ
ដា ស្វែង រក សម្លាប់ គាត់ កាន់ តែ ខ្លាំង ឡើ
ង ពី ព្រោះ គាត់ មិន គ្រាន់ តែ បាន បំបាក់
ថ្ងៃ សប្ប័ទ ប៉ុណ្ណោះ ទេ ប៉ុន្តែ ថែម ទាំង បាន
និយាយ ថា ព្រះ ជា ព្រះ វរបិតា របស់ គាត់ ដោ
យ ធ្វើ ឲ្យ ខ្លួន ស្មើ នឹង ព្រះ។
19 បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ « ខ្ញុំសុំ
ប្រាប់អោយអ្នករាល់គ្នាដឹងច្បាស់ថា ព្រះបុត្រាមិនអាចធ្វើ
អ្វីដោយខ្លួនឯងបានឡើយ គឺព្រះអង្គឃើញព្រះបិតាធ្វើប៉ុ
ណ្ណោះ ដ្បិតអ្វីៗដែលព្រះអង្គធ្វើ អ្នកទាំងនេះក៏ធ្វើព្រះបុ
ត្រាដូចគ្នាដែរ។
20 ដ្បិត ព្រះបិតា ស្រឡាញ់ ព្រះបុត្រា ហើយ បង្ហា
ញ ទ្រង់ នូវ គ្រប់ ការ ទាំង អស់ ដែល ខ្លួ
ន ទ្រង់ ធ្វើ ហើយ ទ្រង់ នឹង បង្ហាញ ទ្រង់ នូ
វ កិច្ចការ ដ៏ អស្ចារ្យ ជាង ការ ទាំង នេះ ដើ
ម្បី ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា មាន ការ អស្ចារ្យ។
21 ដ្បិត ដូចជា ព្រះបិតា ប្រោស មនុស្ស ស្លាប់
ឲ្យ រស់ ឡើង វិញ ហើយ ប្រោស គេ ឲ្យ រ
ស់ ឡើង វិញ។ សូម្បី តែ ព្រះ រាជ បុត្រា ក៏
រស់ ឡើង វិញ តាម ព្រះ ហឫទ័យ។
22 ដ្បិត ព្រះវរបិតា មិន វិនិច្ឆ័យ អ្នក ណា ឡើ
យ ប៉ុន្តែ ទ្រង់ បាន ប្រព្រឹត្ត គ្រប់ ទាំង ការ វិនិ
ច្ឆ័យ ចំពោះ ព្រះរាជបុត្រា
23 ដើម្បី ឲ្យ មនុស្ស ទាំង អស់ គោរព ព្រះបុ
ត្រា ដូច គេ គោរព ព្រះបិតា ដែរ។ អ្នក ណា ដែ
ល មិន គោរព ព្រះបុត្រា អ្នក នោះ មិន គោរ
ព ព្រះបិតា ដែល បាន ចាត់ គាត់ មក ទេ។
២៤ យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា អ្នក ណា
ដែល ឮ ពាក្យ ខ្ញុំ ហើយ ជឿ លើ ព្រះអង្គ ដែ
ល ចាត់ ខ្ញុំ មក នោះ មាន ជីវិត អស់ កល្ប
ជានិច្ច ហើយ នឹង មិន ចូល ទៅ ក្នុង ការ ផ្ត
ន្ទាទោស ឡើយ។ ប៉ុន្តែត្រូវបានឆ្លងពីសេចក្តីស្លាប់ទៅជី
វិត។
25 យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា ពេល វេ
លា មក ដល់ ហើយ ឥឡូវ គឺ ជា ពេល ដែ
ល មនុស្ស ស្លាប់ នឹង ឮ ព្រះ សូរសៀង នៃ
ព្រះរាជបុត្រា នៃ ព្រះ ហើយ អស់ អ្នក ដែល
បាន ឮ នឹង មាន ជីវិត។
26 ដ្បិតព្រះបិតាមានជីវិតនៅក្នុងអង្គទ្រង់។ ព្រះអង្គបាន
ប្រទានអោយព្រះរាជបុត្រា ដើម្បីមានជីវិតនៅក្នុងខ្លួនព្រះ
អង្គ។
២៧ហើយ បាន ផ្តល់ សិទ្ធិ អំណាច ដល់ គា
ត់ ក្នុង ការ កាត់ ទោស ផង ពី ព្រោះ គាត់
ជា កូន មនុស្ស។
28 កុំ ងឿង ឆ្ងល់ នឹង ការ នេះ ឡើយ ដ្បិត ពេ
ល វេលា នឹង មក ដល់ ដែល អស់ អ្នក នៅ
ក្នុង ផ្នូរ នឹង ឮ សំឡេង ទ្រង់
២៩ ហើយ នឹង ចេញ មក អស់អ្នកដែលបានធ្វើអំពើ
ល្អ ដល់ជីវិតរស់ឡើងវិញ។ ហើយ អស់ អ្នក ដែល
បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ អាក្រក់ រហូត ដល់ មាន ជីវិ
ត រស់ ឡើង វិញ នៃ សេចក្តី អាក្រក់។
30 ខ្ញុំ មិន អាច ធ្វើ អ្វី ដោយ ខ្លួន ឯង ឡើយ
ដូច ខ្ញុំ បាន ឮ ខ្ញុំ វិនិច្ឆ័យ ហើយ ការ វិនិច្ឆ័យ រ
បស់ ខ្ញុំ គឺ ត្រឹម ត្រូវ។ ពី ព្រោះ ខ្ញុំ មិន ស្វែ

ង រក បំណង ប្រាថ្នា របស់ ខ្លួន ខ្ញុំ ផ្ទាល់, ប៉ុ
ន្តែ ព្រះ ហឫទ័យ របស់ ព្រះ បិតា ដែល បា
ន ចាត់ ខ្ញុំ ឱ្យ មក.
៣១ ប្រសិនបើខ្ញុំធ្វើបន្ទាល់ពីខ្លួនខ្ញុំ សាក្សីរបស់ខ្ញុំមិនពិត
ទេ។
៣២ មាន ម្នាក់ ទៀត ដែល ធ្វើ បន្ទាល់ អំពី ខ្ញុំ
ហើយ ខ្ញុំ ដឹង ថា សាក្សី ដែល គាត់ ធ្វើ បន្ទា
ល់ ពី ខ្ញុំ គឺ ពិត។
33 អ្នក រាល់ គ្នា បាន ចាត់ លោក យ៉ូហាន
ឲ្យ ទៅ ហើយ លោក បាន ធ្វើ បន្ទាល់ អំពី
សេចក្តី ពិត។
៣៤ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ មិន ទទួល ទីបន្ទាល់ ពី មនុស្ស ទេ
ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ និយាយ ការ ទាំង នេះ ដើម្បី ឲ្យ អ្ន
ក រាល់ គ្នា បាន សង្គ្រោះ។
35 គាត់ ជា ពន្លឺ ដែល កំពុង ឆេះ ហើយ អ្នក
រាល់ គ្នា បាន ស្ម័គ្រ ចិត្ត ក្នុង រយៈ ពេល មួ
យ ដើម្បី រីករាយ ក្នុង ពន្លឺ របស់ គាត់។
៣៦ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ មាន សាក្សី ដ៏ អស្ចារ្យ ជាង លោ
ក យ៉ូហាន ទៅ ទៀត ដ្បិត កិច្ចការ ដែល ព្រះវរ
បិតា បាន ប្រទាន ឲ្យ ខ្ញុំ ចប់ គឺ កិច្ចការ ដែ
ល ខ្ញុំ ធ្វើ នោះ ចូរ ធ្វើ បន្ទាល់ អំពី ខ្ញុំ ថា
ព្រះ វរបិតា បាន ចាត់ ខ្ញុំ ឲ្យ មក។
៣៧ ហើយ ព្រះវរបិតា ផ្ទាល់ ដែល បាន ចាត់
ខ្ញុំ មក នោះ បាន ធ្វើ បន្ទាល់ អំពី ខ្ញុំ។ អ្នក រា
ល់ គ្នា មិន ដែល បាន ឮ សំឡេង គាត់
នៅ ពេល ណា មួយ ឬ ក៏ មិន បាន ឃើញ រូ
បរាង របស់ គាត់ ដែរ។
38 ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា មិន មាន ព្រះបន្ទូល រ
បស់ ទ្រង់ ស្ថិត នៅ ក្នុង អ្នក ឡើយ ដ្បិត ទ្រ
ង់ បាន ចាត់ ទ្រង់ ឲ្យ មក អ្នក រាល់ គ្នា មិ
ន ជឿ ទ្រង់ ទេ។
39 ស្វែងរកបទគម្ពីរ; ដ្បិត ក្នុង ពួក គេ អ្នក រាល់
គ្នា គិត ថា អ្នក មាន ជីវិត ដ៏ នៅ អស់ ក
ល្ប ជានិច្ច ហើយ ពួកគេ ជា អ្នក ដែល ថ្លែង
ទីបន្ទាល់ អំពី ខ្ញុំ។
40 ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង មិន មក ឯ ខ្ញុំ
ឡើយ ដើម្បី ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា មាន ជីវិត។
41 ខ្ញុំ មិន ទទួល កិត្តិយស ពី មនុស្ស ទេ។
៤២ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ស្គាល់ អ្នក ថា អ្នក រាល់ គ្នា មិន
មាន សេចក្តី ស្រឡាញ់ របស់ ព្រះ នៅ ក្នុង អ្ន
ក ឡើយ។
43 ខ្ញុំមកក្នុងព្រះនាមព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ តែអ្នករាល់គ្នាមិនទ
ទួលខ្ញុំទេ បើមានម្នាក់ទៀតមកក្នុងនាមខ្លួន នោះអ្នករាល់
គ្នានឹងទទួល។
៤៤ តើ អ្នក អាច ជឿ ដោយ របៀប ណា ដែ
ល ទទួល បាន កិត្តិយស ពី គ្នា ទៅ វិញ
ទៅ មក ហើយ មិន ស្វែង រក កិត្តិយស ដែ
ល មក ពី ព្រះ តែ ប៉ុណ្ណោះ?
45 កុំ គិត ថា ខ្ញុំ នឹង ចោទ ប្រកាន់ អ្នក រា
ល់ គ្នា ចំពោះ ព្រះ វរបិតា ឡើយ មាន អ្នក ដែ
ល ចោទ ប្រកាន់ អ្នក សូម្បី តែ ម៉ូសេ ដែល អ្ន
ក រាល់ គ្នា ទុក ចិត្ត។
46 ដ្បិត បើ អ្នក រាល់ គ្នា ជឿ លោក ម៉ូសេ
ហើយ នោះ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ជឿ ខ្ញុំ ព្រោះ
លោក បាន សរសេរ អំពី ខ្ញុំ។
៤៧ ប៉ុន្តែ ប្រសិន បើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន ជឿ
សំណេរ របស់ គាត់ ទេ តើ អ្នក រាល់ គ្នា នឹ
ង ជឿ ពាក្យ ខ្ញុំ យ៉ាង ដូច ម្តេច?

ជំពូកទី 6

1 បន្ទាប់ មក ព្រះយេស៊ូ យាង ទៅ លើ សមុទ្រ
កាលីឡេ ដែល ជា សមុទ្រ ទីបេរាស។
២ហើយ មនុស្ស ជា ច្រើន បាន ដើរ តាម ទ្រ
ង់ ដោយ ព្រោះ គេ បាន ឃើញ ការ អស្ចារ្យ រ
បស់ ទ្រង់ ដែល ទ្រង់ បាន ធ្វើ លើ អ្នក ដែ
ល មាន ជំងឺ។
3 ព្រះយេស៊ូ យាង ឡើង ទៅ លើ ភ្នំ ហើយ គ
ង់ នៅ ទី នោះ ជា មួយ ពួក សិស្ស។
៤ ហើយ បុណ្យ ចម្លង ដែល ជា បុណ្យ របស់
ជន ជាតិ យូដា ក៏ ជិត ដល់ ហើយ។
5 កាល ព្រះយេស៊ូ ងើប ព្រះភ័ក្ត្រ ឡើង ទត ឃើ
ញ ក្រុម ដ៏ ធំ មក ឯ ទ្រង់ នោះ ទ្រង់ មាន
ព្រះបន្ទូល ទៅ ភីលីព ថា៖ « តើ យើង នឹង ទិ
ញ នំប៉័ង ពី ណា ដើម្បី ឲ្យ អ្នក ទាំង នេះ ប
រិភោគ?
6 ហើយ ការ នេះ គាត់ បាន និយាយ ដើម្បី ប
ញ្ជាក់ គាត់: សម្រាប់ គាត់ ផ្ទាល់ ដឹង ថា គាត់
នឹង ធ្វើ អ្វី ។
7 ភីលីព តប ទៅ គាត់ វិញ ថា៖ «នំប៉័ង ពីរ រ
យ កាក់ មិន គ្រប់ គ្រាន់ សម្រាប់ ពួក គេ ទេ

គ្រាន់ តែ គាត់ ម្នាក់ៗ អាច យក បាន បន្តិច
បន្តួច។
៨ មាន សិស្ស ម្នាក់ ឈ្មោះ អនទ្រេ ជា ប្អូន រប
ស់ លោក ស៊ីម៉ូន ពេត្រុស និយាយ ទៅ គាត់
ថា៖
៩ មាន ក្មេង ម្នាក់ នៅ ទី នេះ ដែល មាន នំប៉ុ
ង ប្រាំ ដុំ និង ត្រី តូច ពីរ ក្បាល ប៉ុន្តែ តើ មា
ន អ្វី ខ្លះ ក្នុង ចំណោម មនុស្ស ជា ច្រើន?
10 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « សូម ឲ្យ អ្ន
ក ទាំង នោះ អង្គុយ ចុះ។ ឥឡូវ នេះ មាន
ស្មៅ ច្រើន នៅ កន្លែង នោះ។ ដូច្នេះ បុរស ទាំ
ង នោះ អង្គុយ ក្នុង ចំនួន ប្រហែល ប្រាំ ពា
ន់ នាក់។
១១ ព្រះយេស៊ូយកនំប៉័ងមក។ អរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់រួ
ចហើយ ព្រះអង្គក៏ចែកអោយសិស្ស និងពួកសិស្ស អោយ
អស់អ្នកដែលអង្គុយចុះ។ ហើយត្រីក៏ដូចគ្នាដែរ
12 កាល គេ ឆ្អែត ហើយ ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល
ទៅ ពួក សិស្ស ថា ចូរ ប្រមូល បំណែក ដែ
ល នៅ សល់ ចុះ កុំ ឲ្យ បាត់ បង់ អ្វី ឡើយ។
13 ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា ពួក គេ បា
ន ប្រមូល ពួក គេ ជា មួយ គ្នា ហើយ បាន
បំពេញ ដប់ពីរ កន្ត្រក ដោយ បំណែក នៃ នំប៉ុ
ង ប្រាំ ដុំ ដែល នៅ សល់ លើស ពី នេះ
ទៅ អ្នក ដែល បាន បរិភោគ។
១៤ ពេល នោះ ពួក អ្នក ទាំង នោះ បាន ឃើ
ញ ការ អស្ចារ្យ ដែល លោក យេស៊ូ បាន ធ្វើ
ក៏ មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «នេះ ជា ការ ពិត ដែ
ល ហោរា នឹង មក ក្នុង លោកីយ៍»។
15 កាល ព្រះយេស៊ូ ជ្រាប ថា គេ នឹង មក ចា
ប់ ទ្រង់ ដោយ បង្ខំ ដើម្បី តាំង ទ្រង់ ជា ស្ដេច
នោះ ទ្រង់ ក៏ យាង ទៅ ឯ ភ្នំ វិញ ដោយ ខ្លួ
ន ឯង។
១៦ ហើយ ពេល ល្ងាច មក ពួក សិស្ស របស់
លោក ក៏ ចុះ ទៅ សមុទ្រ
17 រួច ចុះ សំពៅ ឆ្លង សមុទ្រ ឆ្ពោះ ទៅ ក្រុ
ង កាពើណិម។ ពេល នេះ ងងឹត ហើយ ព្រះយេ
ស៊ូ មិន បាន មក ឯ គេ ទេ។
18 ហើយ សមុទ្រ ក៏ ក្រោក ឡើង ដោយ សា
រ ខ្យល់ បក់ ខ្លាំង។
១៩ ដូច្នេះ កាល គេ ចែវ បាន ចម្ងាយ ប្រហែ
ល ប្រាំ ម្ភៃ ឬ សាមសិប ហ្វារ ហើយ គេ ឃើ
ញ ព្រះ យេស៊ូ យាង លើ សមុទ្រ ហើយ ចូ
ល ទៅ ជិត សំពៅ ហើយ គេ ភ័យ ខ្លាច។
20 ប៉ុន្តែ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា
៖ « គឺ ខ្ញុំ! កុំខ្លាច។
21 គេ បាន ទទួល គាត់ ចូល ក្នុង សំពៅ ដោ
យ ស្ម័គ្រ ចិត្ត ហើយ ភ្លាម នោះ សំពៅ មក ដ
ល់ ដី ដែល គេ ទៅ។
22 នៅថ្ងៃបន្ទាប់ ប្រជាជនដែលឈរនៅត្រើយម្ខាងនៃស
មុទ្រ ឃើញថានៅទីនោះគ្មានទូកផ្សេងទេ លើកលែងតែអ្ន
កដែលចូលទៅជាមួយពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ
ហើយព្រះយេស៊ូមិនយាងទៅជាមួយពួកសិស្សរបស់ព្រះ
អង្គនៅក្នុងទូកទេ គឺព្រះអង្គយាងទៅ។ ពួកសិស្សបានទៅ
តែម្នាក់ឯង។
២៣ (ទោះ បី ជា យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ មាន ទូ
ក ផ្សេង ទៀត មក ពី ទីបេរ៉ាស មក ជិត កន្លែ
ង ដែល ពួក គេ បាន បរិភោគ នំប៉័ង បន្ទាប់
ពី នោះ ព្រះ អម្ចាស់ បាន អរ ព្រះ គុណ។
24 កាល ប្រជាជន ឃើញ ថា ព្រះយេស៊ូ មិន
នៅ ទី នោះ ហើយ ក៏ មិន មាន អ្នក កាន់
តាម ដែរ ក៏ ដឹក ជញ្ជូន មក ដល់ ក្រុង កាពើ
ណិម ដើម្បី ស្វែង រក ព្រះយេស៊ូ។
25 កាល គេ បាន រក ឃើញ គាត់ នៅ ត្រើ
យ ម្ខាង នៃ សមុទ្រ ពួក គេ សួរ គាត់ ថា៖ «
លោកគ្រូ តើ អ្នក មក ទី នេះ នៅ ពេល ណា?
26 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ទៅ គេ ថា៖
« ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ជា ប្រាកដ ថា អ្នក
រាល់ គ្នា ស្វែង រក ខ្ញុំ មិន មែន ដោយ សារ
អ្នក រាល់ គ្នា បាន ឃើញ ការ អស្ចារ្យ នោះ
ទេ ប៉ុន្តែ ដោយ សារ អ្នក រាល់ គ្នា បាន បរិ
ភោគ នំប៉័ង ឆ្អែត។
២៧ មិន ត្រូវ ធ្វើ ការ ដើម្បី សាច់ ដែល វិនា
ស ឡើយ គឺ សម្រាប់ សាច់ ដែល ស៊ូ ទ្រាំ ដ
ល់ ជីវិត ដ៏ នៅ អស់ កល្ប ជានិច្ច ដែល បុ
ត្រ មនុស្ស នឹង ប្រទាន ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា ដ្បិ
ត អ្នក នោះ មាន ព្រះ ជា ព្រះ វរបិតា បា
ន ផ្សាភ្ជាប់។
28 រួច គេ សួរ គាត់ ថា តើ យើង ត្រូវ ធ្វើ
យ៉ាង ណា ដើម្បី ឲ្យ យើង អាច ធ្វើ ការ រប
ស់ ព្រះ?
២៩ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «
នេះ ហើយ ជា កិច្ចការ របស់ ព្រះជាម្ចាស់ គឺ

អោយ អ្នក រាល់ គ្នា ជឿ លើ ព្រះអង្គ ដែល
ព្រះអង្គ បាន ចាត់ អោយ មក។
30 ដូច្នេះ គេ សួរ គាត់ ថា៖ «តើ លោក បង្ហាញ
ទី សំគាល់ អ្វី ដើម្បី ឲ្យ យើង បាន ឃើញ ហើ
យ ជឿ លោក? តើអ្នកធ្វើការអ្វី?
31 បុព្វបុរសរបស់យើងបានបរិភោគនំម៉ាណានៅវាលរ
ហោស្ថាន។ ដូច មាន ចែង ទុក មក ថា ព្រះអ
ង្គ ប្រទាន នំប៉័ង មក ពី ស្ថានសួគ៌ អោយ
គេ បរិភោគ។
32 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ខ្ញុំ
សុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ជា ប្រាកដ ថា លោ
ក ម៉ូសេ មិន បាន ឲ្យ នំប៉័ង មក ពី ស្ថានសួ
គ៌ នោះ ទេ។ ប៉ុន្តែ ព្រះបិតា របស់ ខ្ញុំ ប្រទាន នំ
ប៉័ង ពិត មក អ្នក រាល់ គ្នា ពី ស្ថានសួគ៌។
៣៣ត្បិត នំប៉័ង របស់ ព្រះ គឺ ជា អ្នក ដែល
ចុះ ពី ស្ថានសួគ៌ ហើយ ប្រទាន ជីវិត ដល់ ពិភ
ពលោក។
34 គេ ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ អើយ សូ
ម ប្រទាន អាហារ ដល់ យើង ខ្ញុំ ជា រៀង រ
ហូត។
35 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ខ្ញុំ
ជា អាហារ ជីវិត អ្នក ណា ដែល មក រក ខ្ញុំ
នឹង មិន ឃ្លាន ឡើយ។ ហើយអ្នកណាដែលជឿលើ
ខ្ញុំ នឹងមិនដែលស្រេកទឹកឡើយ។
៣៦ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ បាន ប្រាប់ អ្នក ថា អ្នក រាល់
គ្នា បាន ឃើញ ខ្ញុំ ដែរ ប៉ុន្តែ កុំ ជឿ។
៣៧ អ្វីៗ ដែល ព្រះបិតា ប្រទាន មក ខ្ញុំ នឹង ម
ក ឯ ខ្ញុំ។ ហើយអ្នកដែលមករកខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមិនដេញចេញ
ដោយប្រាជ្ញាឡើយ។
៣៨ដ្បិត ខ្ញុំ បាន ចុះ ពី ស្ថានសួគ៌ មក មិន មែ
ន ដើម្បី ធ្វើ តាម បំណង ប្រាថ្នា របស់ ខ្លួន
ទេ គឺ ជា ព្រះហឫទ័យ របស់ ព្រះអង្គ ដែល ចា
ត់ ខ្ញុំ មក។
៣៩ហើយ នេះ ជា ព្រះហឫទ័យ របស់ ព្រះវរបិ
តា ដែល បាន ចាត់ ខ្ញុំ មក គឺ ថា គ្រប់ ទាំ
ង អស់ ដែល ទ្រង់ បាន ប្រទាន មក ខ្ញុំ មិ
ន ត្រូវ បាត់ បង់ អ្វី ឡើយ ប៉ុន្តែ ត្រូវ លើក
វា ឡើង វិញ នៅ ថ្ងៃ ចុង ក្រោយ។
៤០ហើយ នេះ ជា ព្រះហឫទ័យ របស់ ទ្រង់ ដែ
ល ចាត់ ខ្ញុំ មក ដើម្បី ឲ្យ អស់ អ្នក ណា ដែ
ល ឃើញ ព្រះ រាជបុត្រា ហើយ ជឿ លើ ទ្រង់
នោះ នឹង មាន ជីវិត អស់ កល្ប ជានិច្ច ហើ
យ ខ្ញុំ នឹង ប្រោស គាត់ ឲ្យ រស់ ឡើង វិញ
នៅ ថ្ងៃ ចុង ក្រោយ។
41 ជនជាតិ យូដា រអ៊ូ រទាំ ដាក់ គាត់ ដោយ សា
រ គាត់ ថា ខ្ញុំ ជា អាហារ ដែល ចុះ មក ពី
ស្ថាន សួគ៌។
42 គេ សួរ ថា៖ «តើ លោក យេស៊ូ នេះ ជា កូ
ន របស់ លោក យ៉ូសែប ដែល យើង ស្គាល់ ឪ
ពុក ម្តាយ ឬ? ម៉េច ក៏ គាត់ ថា ខ្ញុំ ចុះ ពី
ស្ថាន សួគ៌?
43 ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖
« កុំ រអ៊ូរទាំ!
44 គ្មាន នរណា អាច មក ឯ ខ្ញុំ បាន ឡើយ
លើក លែង តែ ព្រះវរបិតា ដែល បាន ចាត់
ខ្ញុំ ឲ្យ មក ទាញ គាត់ មក ហើយ ខ្ញុំ នឹង
ប្រោស គាត់ ឲ្យ រស់ ឡើង វិញ នៅ ថ្ងៃ ចុ
ង ក្រោយ។
៤៥ មាន ចែង ទុក ក្នុង គម្ពីរ ព្យាការី ថា ពួក
គេ នឹង ត្រូវ បាន បង្រៀន ពី ព្រះ ទាំង អស់
។ ដូច្នេះ អស់ អ្នក ណា ដែល បាន ឮ ហើយ
បាន រៀន អំពី ព្រះវរបិតា នោះ មក ឯ ខ្ញុំ។
46 មិន មែន ថា អ្នក ណា បាន ឃើញ ព្រះ វ
របិតា ទេ លើក លែង តែ អ្នក ណា ដែល ម
ក ពី ព្រះ នោះ អ្នក នោះ បាន ឃើញ ព្រះ វ
របិតា ហើយ។
47 ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា អ្នក ណា ដែ
ល ជឿ លើ ខ្ញុំ អ្នក នោះ មាន ជីវិត អស់ ក
ល្ប ជានិច្ច។
48 ខ្ញុំជានំប៉័ងជីវិត។
៤៩ បុព្វបុរស របស់ អ្នក រាល់ គ្នា បាន បរិភោ
គ នំម៉ាណា នៅ ទីរហោស្ថាន ហើយ បាន ស្លា
ប់ ទៅ។
50 នេះ ជា នំប៉័ង ដែល ចុះ មក ពី ស្ថានសួគ៌
ដើម្បី ឲ្យ មនុស្ស បាន ស៊ី មិន ស្លាប់។
៥១ ខ្ញុំ ជា អាហារ ដែល មាន ជីវិត ដែល
ចុះ មក ពី ស្ថានសួគ៌ បើ អ្នក ណា បរិភោគ នំ
ប៉័ង នេះ អ្នក នោះ នឹង មាន ជីវិត ជា រៀង រ
ហូត ហើយ នំប៉័ង ដែល ខ្ញុំ នឹង ឲ្យ នោះ
ជា សាច់ របស់ ខ្ញុំ ដែល ខ្ញុំ នឹង ឲ្យ សម្រាប់
ជីវិត នៃ លោកីយ៍។

52 ហេតុ នេះ ហើយ បាន ជា ជន ជាតិ យូ
ដា ឈ្លោះ ប្រកែក គ្នា ថា៖ «តើ អ្នក នេះ អា
ច ឲ្យ សាច់ របស់ យើង បរិភោគ យ៉ាង ដូច
ម្តេច?
53 បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ
គេ ថា៖ « ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ជា ប្រាកដ
ថា ប្រសិន បើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន បរិភោគ សា
ច់ បុត្រ មនុស្ស និង ពិសា ឈាម របស់ ព្រះអ
ង្គ ទេ នោះ អ្នក រាល់ គ្នា គ្មាន ជីវិត ឡើយ។
៥៤ អ្នក ណា ដែល ស៊ី សាច់ ខ្ញុំ ហើយ ផឹក
ឈាម ខ្ញុំ អ្នក នោះ មាន ជីវិត អស់ កល្ប ជា
និច្ច។ ហើយខ្ញុំនឹងលើកគាត់ឡើងនៅថ្ងៃចុងក្រោយ។
55 ដ្បិត សាច់ របស់ ខ្ញុំ ពិត ជា សាច់ ហើយ
ឈាម របស់ ខ្ញុំ ពិត ជា ត្រូវ ផឹក។
៥៦ អ្នក ណា ដែល ស៊ី សាច់ ខ្ញុំ ហើយ ផឹក
ឈាម ខ្ញុំ នោះ នៅ ក្នុង ខ្ញុំ ហើយ ខ្ញុំ ក៏ នៅ
ក្នុង អ្នក នោះ។
57 ដូច ជា ព្រះ វរបិតា ដែល មាន ព្រះជន្ម គ
ង់ បាន ចាត់ ខ្ញុំ មក ហើយ ខ្ញុំ ក៏ រស់ ដោ
យ ព្រះ វរបិតា ដែរ ដូច្នេះ អ្នក ណា ដែល បរិ
ភោគ ខ្ញុំ នោះ ទ្រង់ នឹង មាន ជីវិត ដោយ ខ្ញុំ។
58 នេះ ជា នំប៉័ង ដែល ចុះ ពី ស្ថានសួគ៌ មិន
ដូច បុព្វបុរស របស់ អ្នក រាល់ គ្នា បាន បរិភោ
គ នំម៉ាណា ហើយ ស្លាប់ ទេ អ្នក ណា ដែល ប
រិភោគ នំប៉័ង នេះ នឹង មាន ជីវិត ជា រៀង រ
ហូត។
៥៩ លោក មាន ប្រសាសន៍ ដូច្នេះ នៅ ក្នុង សា
លា ប្រជុំ ដូច លោក បង្រៀន នៅ ក្រុង កាពើ
ណិម។
60 ដូច្នេះ សិស្ស របស់ ព្រះអង្គ ជា ច្រើន នាក់
បាន ឮ ពាក្យ នេះ ហើយ ពោល ថា៖ «ពាក្យ
នេះ ពិបាក និយាយ! តើអ្នកណាអាចឮវា?
៦១ កាល ព្រះ យេស៊ូ ជ្រាប ក្នុង អង្គ ទ្រង់ ថា
ពួក សិស្ស របស់ ទ្រង់ បាន រអ៊ូរទាំ នោះ ទ្រ
ង់ មាន បន្ទូល ទៅ គេ ថា តើ ការ នេះ ធ្វើ
ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា ធ្វើ បាប ឬ?
62 ចុះ បើ អ្នក នឹង ឃើញ កូន មនុស្ស ឡើ
ង ទៅ ឯ កន្លែង ដែល គាត់ នៅ ពី មុន
យ៉ាង ណា?
៦៣ គឺ ជា វិញ្ញាណ ដែល ធ្វើ ឲ្យ រស់ ឡើង
វិញ។ សាច់ ឈាម គ្មាន ប្រយោជន៍ អ្វី ឡើយ៖
ពាក្យ ដែល ខ្ញុំ និយាយ ទៅ កាន់ អ្នក រាល់
គ្នា វា ជា វិញ្ញាណ ហើយ ជា ជីវិត។
64 ប៉ុន្តែ មាន អ្នក ខ្លះ ដែល មិន ជឿ។ ដ្បិត
ព្រះយេស៊ូ ជ្រាប តាំង ពី ដើម ដំបូង មក ថា
គេ ជា អ្នក ណា ដែល មិន ជឿ ហើយ អ្នក
ណា គួរ ក្បត់ លោក។
65 ហើយ គាត់ បាន និយាយ ថា ហេតុ ដូច្នេះ
ហើយ បាន ជា ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា គ្មាន អ្នក
ណា អាច មក ឯ ខ្ញុំ បាន ឡើយ លើក លែ
ង តែ វា ត្រូវ បាន ប្រទាន ដល់ គាត់ ពី
ព្រះ វរបិតា ខ្ញុំ។
៦៦ ចាប់ ពី ពេល នោះ មក មាន សិស្ស រប
ស់ លោក ជា ច្រើន បាន ត្រឡប់ ទៅ វិញ
ហើយ លែង ដើរ ជា មួយ លោក ទៀត ហើ
យ។
67 បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ សិ
ស្ស ទាំង ដប់ពីរ នាក់ ថា៖ « តើ អ្នក រាល់
គ្នា នឹង ទៅ ដែរ ឬ?
៦៨ ស៊ីម៉ូនពេត្រុសទូលព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ តើ
យើងនឹងទៅអ្នកណា? អ្នកមានពាក្យនៃជីវិតអស់កល្បជា
និច្ច។
៦៩ហើយ យើង ជឿ ហើយ ប្រាកដ ថា អ្នក
គឺ ជា ព្រះគ្រីស្ទ ជា ព្រះរាជបុត្រា នៃ ព្រះ ដ៏
មាន ព្រះជន្ម រស់។
70 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ទៅ គេ ថា៖
« ខ្ញុំ មិន បាន ជ្រើស រើស អ្នក រាល់ គ្នា ដប់
ពីរ នាក់ ទេ ហើយ ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម អ្នក រា
ល់ គ្នា ជា អារក្ស?
71 គាត់ មាន ប្រសាសន៍ អំពី យូដាស អ៊ីស្ការីយ៉ុត
ជា កូន របស់ ស៊ីម៉ូន ដ្បិត គាត់ ជា អ្នក ដែ
ល ក្បត់ គាត់ ដោយ គាត់ ជា ម្នាក់ ក្នុង ចំ
ណោម សិស្ស ទាំង ដប់ពីរ នាក់។

ជំពូកទី 7

1 ក្រោយ ពី ហេតុការណ៍ ទាំង នេះ ព្រះយេស៊ូ
យាង ទៅ ស្រុក កាលីឡេ ដ្បិត ព្រះអង្គ មិន បា
ន ដើរ ក្នុង ស្រុក យូដា ទេ ព្រោះ ជនជាតិ យូ
ដា រក សម្លាប់ លោក។
2 ពេល នោះ បុណ្យ ពន្លា របស់ ជន ជាតិ យូ
ដា ជិត ដល់ ហើយ។

3 ដូច្នេះ បង ប្អូន របស់ គាត់ និយាយ ទៅ គា
ត់ ថា៖ «ចូរ ចេញ ពី ទី នេះ ទៅ ស្រុក យូដា
ដើម្បី ឲ្យ សិស្ស របស់ អ្នក បាន ឃើញ កិច្ច
ការ ដែល អ្នក ធ្វើ»។
៤ត្បិត គ្មាន អ្នក ណា ធ្វើ ការ ដោយ សម្ងា
ត់ ឡើយ ហើយ ខ្លួន គាត់ ផ្ទាល់ ចង់ ឲ្យ គេ
ស្គាល់ ដោយ ចំហ។ បើ អ្នក ធ្វើ ការ ទាំង
នេះ ចូរ បង្ហាញ ខ្លួន ទៅ កាន់ ពិភពលោក។
៥ ត្បិត ទាំង បង ប្អូន របស់ គាត់ ក៏ មិន
ជឿ លើ គាត់ ដែរ។
៦ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ពេ
ល វេលា របស់ ខ្ញុំ មិន ទាន់ មក ដល់ ទេ ប៉ុ
ន្តែ ពេល វេលា របស់ អ្នក រាល់ គ្នា បាន
ត្រៀម ខ្លួន ជា ស្រេច។
៧ ពិភពលោកមិនអាចស្អប់អ្នកបានទេ។ ប៉ុន្តែ វា ស្អប់
ខ្ញុំ ពី ព្រោះ ខ្ញុំ ថ្លែង ទីបន្ទាល់ ពី ការ នោះ
ថា អំពើ នោះ អាក្រក់។
៨ ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា ឡើង ទៅ បុណ្យ នេះ៖
ខ្ញុំ មិន ទាន់ ឡើង ទៅ ឯ បុណ្យ នេះ ទេ។
ព្រោះពេលវេលារបស់ខ្ញុំមិនទាន់ពេញទេ
៩ កាល លោក បាន និយាយ ពាក្យ ទាំង
នេះ ដល់ ពួក គេ ហើយ នោះ លោក ក៏
នៅ ស្រុក កាលីឡេ ដដែល។
10 ប៉ុន្តែ ពេល បង ប្អូន របស់ គាត់ ឡើង
ទៅ ហើយ គាត់ ក៏ ឡើង ទៅ ឯ ពិធី បុណ្យ
ដែរ ដោយ មិន បាន បើក ចំហ ទេ គឺ ដូច
ជា នៅ ក្នុង ទី ស្ងាត់ កំបាំង។
១១ ពេល នោះ ជន ជាតិ យូដា ស្វែង រក គា
ត់ នៅ ក្នុង ពិធី ជប់ លៀង ហើយ សួរ ថា៖ «
តើ គាត់ នៅ ឯ ណា?
12 ហើយ មាន ការ រអ៊ូរទាំ ជា ច្រើន ក្នុង ចំ
ណោម ប្រជាជន អំពី គាត់: សម្រាប់ អ្នក ខ្លះ
ថា គាត់ ជា មនុស្ស ល្អ: អ្នក ខ្លះ ទៀត ថា
ទេ! ប៉ុន្តែគាត់បញ្ឆោតប្រជាជន។
១៣ ទោះ បី ជា យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ គ្មាន អ្ន
ក ណា និយាយ ដោយ ចំហ អំពី គាត់ ដោ
យ ខ្លាច ជន ជាតិ យូដា។
១៤ នៅ ពេល បុណ្យ នោះ ព្រះយេស៊ូ យាង ចូ
ល ទៅ ក្នុង ព្រះវិហារ ហើយ បង្រៀន។
១៥ ជន ជាតិ យូដា ងឿង ឆ្ងល់ យ៉ាង ខ្លាំង
ថា៖ «តើ អ្នក នេះ ចេះ អក្សរ យ៉ាង ដូច ម្តេច
ដោយ មិន ដែល បាន រៀន?
១៦ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ទៅ គេ ថា
៖ « សេចក្តី បង្រៀន របស់ ខ្ញុំ មិន មែន ជា រប
ស់ ខ្ញុំ ទេ គឺ ជា អ្នក ដែល ចាត់ ខ្ញុំ មក»។
១៧ បើ អ្នក ណា ចង់ ធ្វើ តាម ចិត្ត អ្នក
នោះ នឹង ដឹង អំពី គោលលទ្ធិ នេះ ទោះ ជា
មក ពី ព្រះ ឬ ក៏ ដោយ ថា ខ្ញុំ និយាយ ពី
ខ្លួន ខ្ញុំ ឬ ក៏ អត់។
១៨ អ្នក ណា ដែល និយាយ ពី ខ្លួន ឯង
នោះ ស្វែង រក សិរី ល្អ របស់ ខ្លួន ប៉ុន្តែ អ្នក
ណា ដែល ស្វែង រក សិរី ល្អ របស់ ខ្លួន ដែ
ល បាន ចាត់ គាត់ មក នោះ ក៏ ដូច គ្នា ដែរ
ហើយ គ្មាន អំពើ ទុច្ចរិត នៅ ក្នុង ខ្លួន ឡើយ
។
19 តើ លោក ម៉ូសេ មិន បាន ប្រទាន ក្រឹត្យវិន័
យ ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា ទេ ហើយ នៅ ក្នុង ចំ
ណោម អ្នក រាល់ គ្នា ក៏ គ្មាន អ្នក ណា កា
ន់ តាម ក្រឹត្យវិន័យ ដែរ ឬ? ហេតុអ្វីបានជាអ្នកទៅ
សម្លាប់ខ្ញុំ?
20 ប្រជាជន ឆ្លើយ តប ថា៖ «អ្នក មាន អារក្ស
ចូល តើ អ្នក ណា ទៅ សម្លាប់ អ្នក?
21 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «
ខ្ញុំ បាន ធ្វើ កិច្ចការ មួយ ហើយ អ្នក រាល់
គ្នា ភ្ញាក់ ផ្អើល។
២២ ដូច្នេះ ម៉ូសេ បាន ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា កាត់
ស្បែក។ (មិនមែនមកពីលោកម៉ូសេទេ គឺមកពីបុព្វបុរស)
ហើយនៅថ្ងៃសប្ប័ទ អ្នករាល់គ្នាធ្វើពិធីកាត់ស្បែកបុរស។
២៣ ប្រសិន បើ អ្នក ណា នៅ ថ្ងៃ សប្ប័ទ ទទួ
ល ការ កាត់ ស្បែក ដើម្បី កុំ ឲ្យ ក្រឹត្យវិន័យ រ
បស់ លោក ម៉ូសេ ត្រូវ បាន បំផ្លាញ។ តើ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ខឹង នឹង ខ្ញុំ ឬ ទេ ព្រោះ ខ្ញុំ បា
ន ធ្វើ ឲ្យ មនុស្ស ម្នាក់ នៅ ថ្ងៃ សប្ប័ទ?
២៤ កុំ វិនិច្ឆ័យ តាម រូបរាង ឡើយ តែ ត្រូវ វិនិច្ឆ័
យ ដោយ សុចរិត។
25 អ្នក ក្រុង យេរូសាឡឹម មួយ ចំនួន និយាយ
ថា៖ «អ្នក នេះ មិន មែន ជា អ្នក ដែល គេ ច
ង់ សម្លាប់ ឬ?
26 ប៉ុន្តែ មើល គាត់ និយាយ ដោយ ក្លាហាន ហើ
យ ពួកគេ មិន និយាយ អ្វី ទៅ គាត់ ទេ។

តើ ពួក អ្នក គ្រប់ គ្រង ពិត ជា ដឹង ថា
នេះ ជា ព្រះ គ្រីស្ទ ឬ?
២៧ ទោះ បី ជា យើង ស្គាល់ បុរស នេះ ពី
ណា ក៏ ដោយ ប៉ុន្តែ ពេល ដែល ព្រះ គ្រីស្ទ
យាង មក គ្មាន អ្នក ណា ដឹង ថា គាត់ មក
ពី ណា ឡើយ។
28 រួច បន្លឺ ព្រះយេស៊ូ នៅ ក្នុង ព្រះវិហារ ពេល
ទ្រង់ បង្រៀន ថា អ្នក ទាំង ពីរ ស្គាល់ ខ្ញុំ ហើ
យ អ្នក រាល់ គ្នា ដឹង ថា ខ្ញុំ មក ពី ណា
ហើយ ខ្ញុំ មិន មែន មក ពី ខ្លួន ខ្ញុំ ទេ ប៉ុន្តែ
ព្រះអង្គ ដែល ចាត់ ខ្ញុំ ឲ្យ មក នោះ ពិត ដែ
ល អ្នក រាល់ គ្នា មិន ដឹង។
29 ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ស្គាល់ គាត់ ដ្បិត ខ្ញុំ មក ពី គាត់
ហើយ គាត់ បាន ចាត់ ខ្ញុំ មក។
30 គេ រក ចាប់ គាត់ តែ គ្មាន អ្នក ណា ចា
ប់ គាត់ ទេ ព្រោះ ម៉ោង គាត់ មិន ទាន់ មក
ដល់។
31 មាន មនុស្ស ជា ច្រើន បាន ជឿ លើ លោ
ក ហើយ និយាយ ថា៖ «ពេល ព្រះគ្រិស្ត យាង ម
ក តើ លោក នឹង ធ្វើ អព្ភូតហេតុ ច្រើន ជាង
ការ ដែល លោក នេះ បាន ធ្វើ ឬ?
32 ពួកខាងគណៈផារីស៊ីបានឮថា ប្រជាជនបានរអ៊ូរទាំអំ
ពីរឿងនេះអំពីព្រះអង្គ។ ពួកខាងគណៈផារីស៊ី និងពួកនា
យកបូជាចារ្យបានចាត់មន្ត្រីអោយទៅចាប់ព្រះអង្គ។
33 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ខ្ញុំ
នៅ ជា មួយ អ្នក បន្តិច ទៀត ហើយ ខ្ញុំ ក៏
ទៅ ឯ ព្រះអង្គ ដែល ចាត់ ខ្ញុំ ឲ្យ មក។
៣៤ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ស្វែង រក ខ្ញុំ តែ មិន
ឃើញ ខ្ញុំ ទេ ហើយ កន្លែង ដែល ខ្ញុំ នៅ
នោះ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង មិន អាច មក បាន
ឡើយ។
35 ជនជាតិ យូដា សួរ គ្នា ថា៖ «តើ គាត់ នឹង
ទៅ ឯ ណា ដើម្បី ឲ្យ យើង រក មិន ឃើញ?»
។ តើ គាត់ នឹង ទៅ ឯ ពួក សាសន៍ ដទៃ ហើ
យ បង្រៀន សាសន៍ ដទៃ ឬ?
៣៦ តើ ការ និយាយ បែប ណា ដែល គាត់
បាន និយាយ ថា អ្នក រាល់ គ្នា នឹង មក រក
ខ្ញុំ តែ រក មិន ឃើញ ទេ ហើយ ខ្ញុំ នៅ ទី
ណា អ្នក រាល់ គ្នា មិន អាច មក បាន ទេ?
37 នៅ ថ្ងៃ ចុង ក្រោយ បង្អស់ ជា ថ្ងៃ បុណ្យ
ដ៏ ធំ នោះ ព្រះយេស៊ូ ក្រោក ឈរ ហើយ ស្រែ
ក ឡើង ថា៖ « បើ អ្នក ណា ស្រេក ចូរ ឲ្យ អ្ន
ក នោះ មក ឯ ខ្ញុំ ហើយ ផឹក ចុះ។
៣៨ ហើយ អ្នក ណា ដែល ជឿ លើ ខ្ញុំ ដូច
ជា បទ គម្ពីរ បាន ចែង ថា ទឹក ដែល មាន
ជីវិត នឹង ហូរ ចេញ ពី ពោះ។
39 (ប៉ុន្តែ ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល នេះ អំពី ព្រះវិញ្ញា
ណ ដែល អស់ អ្នក ដែល ជឿ លើ ទ្រង់ គួរ
ទទួល ដ្បិត ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ មិន ទាន់ បា
ន ប្រទាន មក ទេ ពី ព្រោះ ព្រះយេស៊ូ មិន ទា
ន់ បាន ដំកើង ឡើង)។
40 ហេតុ នេះ ហើយ បាន ជា មនុស្ស ជា ច្រើ
ន បាន ឮ ពាក្យ នេះ ក៏ ពោល ថា៖ «លោក
នេះ ជា ព្យាការី តាម ពិត។
41 អ្នក ខ្លះ ទៀត ពោល ថា៖«នេះ ហើយ ជា
ព្រះគ្រិស្ត។ ប៉ុន្តែ មាន អ្នក ខ្លះ និយាយ ថា តើ
ព្រះ គ្រីស្ទ នឹង ចេញ ពី ស្រុក កាលីឡេ ឬ?
42 តើ មាន បទ គម្ពីរ ចែង ថា ព្រះ គ្រីស្ទ យា
ង មក ពី ពូជ របស់ ដាវីឌ ហើយ ចេញ ពី
ក្រុង បេថ្លេហិម ជា កន្លែង ដែល ដាវីឌ គង់ ឬ?
43 ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា មាន ការ បែក បា
ក់ គ្នា ក្នុង ចំណោម ប្រជាជន ដោយ សារ គា
ត់។
44 ហើយ ពួកគេ មួយ ចំនួន នឹង បាន យក
គាត់; ប៉ុន្តែ គ្មាន នរណា ចាប់ ដៃ គាត់ ឡើយ។
45 បន្ទាប់ មក ពួក មន្ត្រី បាន មក ជួប ពួក នា
យក បូជាចារ្យ និង ពួក ផារិស៊ី។ គេ សួរ គេ ថា
៖ «ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក រាល់ គ្នា មិន បា
ន នាំ គាត់ មក?
46 ពួក មន្ត្រី ឆ្លើយ ថា៖ «មិន ដែល មាន នរ
ណា និយាយ ដូច បុរស នេះ ឡើយ។
47 ពួក ខាង គណៈផារីស៊ី ឆ្លើយ ទៅ គេ ថា៖ «
តើ អ្នក រាល់ គ្នា ត្រូវ បោក បញ្ឆោត ដែរ ឬ?
48 តើ មាន អ្នក គ្រប់ គ្រង ឬ ពួក ផារិស៊ី
ណា ម្នាក់ ជឿ លើ លោក ឬ?
៤៩ ប៉ុន្តែ មនុស្ស នេះ ដែល មិន ស្គាល់ ក្រឹត្យវិ
ន័យ ត្រូវ បណ្តាសា។
50 នីកូដេម មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា (អ្ន
ក ដែល មក ឯ ព្រះយេស៊ូវ ទាំង យប់ គឺ
ជា ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ)

51 តើ ច្បាប់ របស់ យើង កាត់ ទោស អ្នក
ណា ម្នាក់ មុន នឹង ស្ដាប់ គាត់ ហើយ ដឹង ថា
គាត់ ធ្វើ អ្វី?
52 គេ ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា៖ «អ្នក ជា អ្នក ស្រុ
ក កាលីឡេ ដែរ ឬ? ចូរ ស្វែង រក មើល ចុះ
ដ្បិត គ្មាន ហោរា ណា ចេញ ពី ស្រុក កាលី
ឡេ ឡើយ។
៥៣ ហើយ គ្រប់ គ្នា បាន ទៅ ផ្ទះ របស់ ខ្លួន។

ជំពូកទី 8

១ ព្រះយេស៊ូយាងទៅភ្នំដើមអូលីវ។
២ហើយ ពី ព្រលឹម ឡើង គាត់ ចូល ទៅ ក្នុង
ព្រះវិហារ ម្ដង ទៀត ហើយ មនុស្ស ទាំង អស់
បាន មក ឯ គាត់។ គាត់ក៏អង្គុយចុះ ហើយបង្រៀនពួ
កគេ។
៣ហើយ ពួក អាចារ្យ និង ពួក ផារិស៊ី បាន
នាំ ស្ត្រី ម្នាក់ ដែល បាន ផិត ក្បត់ មក ឯ
ទ្រង់ ហើយនៅពេលដែលពួកគេបានដាក់នាងនៅកណ្ដា
ល
៤ គេ ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «លោក គ្រូ ស្ត្រី នេះ
ត្រូវ បាន គេ នាំ ទៅ កំផិត។
៥ ឥឡូវ នេះ លោក ម៉ូសេ នៅ ក្នុង ក្រឹត្យវិន័យ
បាន បង្គាប់ យើង ថា ត្រូវ យក ថ្ម គប់ នឹង
មនុស្ស បែប នេះ ប៉ុន្តែ តើ អ្នក និយាយ យ៉ា
ង ណា?
6 គេ និយាយ ដូច្នេះ ដោយ ល្បួង គាត់ ដើម្បី
ឲ្យ គេ ចោទ ប្រកាន់ គាត់។ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូ ទ្រ
ង់ ព្រះអង្គ អោន ចុះ ហើយ សរសេរ ដោយ
ម្រាម ដៃ លើ ដី ហាក់ ដូច ជា ទ្រង់ មិន បា
ន ឮ។
7 កាល គេ សួរ គាត់ បន្ត នោះ គាត់ ក៏ ងើ
ប ខ្លួន ឡើង ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ
ថា អ្នក ណា ដែល គ្មាន បាប ក្នុង ចំណោម
អ្នក រាល់ គ្នា ចូរ ឲ្យ គាត់ គប់ ថ្ម ជា មុន
សិន។
៨ហើយ ម្ដងទៀត គាត់ បាន ឈរ ចុះ ហើយ សរ
សេរ លើ ដី។
៩ហើយ ពួក អ្នក ដែល បាន ឮ វា ដោយ ត្រូ
វ បាន កាត់ ទោស ដោយ សតិសម្បជញ្ញៈ រប
ស់ ខ្លួន ក៏ ចេញ ទៅ ម្ដង មួយៗ ចាប់ តាំង
ពី កូន ច្បង រហូត ដល់ ចុង ក្រោយ បង្អស់ ហើ
យ ព្រះយេស៊ូវ ត្រូវ បាន ទុក ឲ្យ នៅ តែ ឯ
ង ហើយ ស្ត្រី នោះ ឈរ នៅ កណ្ដាល។
10 កាល ព្រះយេស៊ូ ងើប ព្រះអង្គ ឡើង ឥត ឃើ
ញ ស្ត្រី នោះ ទេ ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល
ទៅ នាង ថា៖ « នាង អើយ តើ អ្នក ចោទ ប្រកា
ន់ នាង នៅ ឯ ណា? គ្មាន អ្នក ណា ថ្កោល
ទោស អ្នក ឬ?
១១ នាង ទូល ថា៖ «លោក ម្ចាស់ គ្មាន អ្នក
ណា ទេ។ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ នា
ង ថា៖ « ខ្ញុំ ក៏ មិន កាត់ ទោស អ្នក ដែរ ចូរ
ទៅ ចុះ កុំ ធ្វើ បាប ទៀត ឡើយ។
12 បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូវ មាន បន្ទូល ទៅកាន់ ពួ
កគេ ម្ដងទៀត ថា ខ្ញុំ ជា ពន្លឺ នៃ ពិភពលោក ៖
អ្នក ណា ដែល តាម ខ្ញុំ នឹង មិន ដើរ ក្នុង
ភាពងងឹត ឡើយ ប៉ុន្តែ នឹង មាន ពន្លឺ នៃ ជីវិ
ត វិញ។
13 ពួកខាងគណៈផារីស៊ីនិយាយទៅគាត់ថា៖ «អ្នកបានក
ត់ត្រាអំពីខ្លួនអ្នក។ កំណត់ត្រារបស់អ្នកមិនពិតទេ។
១៤ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «
ទោះ បី ជា ខ្ញុំ ធ្វើ កំណត់ ហេតុ អំពី ខ្លួន
ខ្ញុំ ក៏ ដោយ ក៏ ការ កត់ត្រា របស់ ខ្ញុំ ពិត ដែរ
ដ្បិត ខ្ញុំ ដឹង ថា ខ្ញុំ មក ពី ណា និង ទៅ
ទី ណា។ ប៉ុន្តែ អ្នក រាល់ គ្នា មិន អាច ប្រាប់
ថា ខ្ញុំ មក ពី ណា និង ទៅ ណា ទេ។
១៥ អ្នករាល់គ្នាវិនិច្ឆ័យតាមសាច់ឈាម។ ខ្ញុំវិនិច្ឆ័យថាគ្មា
នមនុស្សទេ។
១៦ហើយ ទោះ ជា យ៉ាង ណា បើ ខ្ញុំ វិនិច្ឆ័យ
នោះ ការ វិនិច្ឆ័យ របស់ ខ្ញុំ ក៏ ពិត ដែរ ដ្បិត
ខ្ញុំ មិន មែន តែ ម្នាក់ ឯង ទេ គឺ ខ្ញុំ និង
ព្រះ វរបិតា ដែល ចាត់ ខ្ញុំ មក។
១៧ មាន ចែង ទុក ក្នុង ក្រឹត្យវិន័យ របស់ អ្ន
ក ដែរ ថា សក្ខីភាព របស់ បុរស ពីរ នាក់ គឺ
ពិត។
១៨ ខ្ញុំ ជា អ្នក ធ្វើ បន្ទាល់ ពី ខ្លួន ខ្ញុំ ហើយ
ព្រះវរបិតា ដែល ចាត់ ខ្ញុំ មក ធ្វើ ជា បន្ទាល់
ពី ខ្ញុំ។
19 គេ សួរ គាត់ ថា៖ «តើ ព្រះបិតា របស់ អ្នក
នៅ ឯ ណា? ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប
ថា៖ « អ្នក រាល់ គ្នា ក៏ មិន ស្គាល់ ខ្ញុំ ឬ បិតា
របស់ ខ្ញុំ ដែរ។ ប្រសិន បើ អ្នក រាល់ គ្នា បា

ន ស្គាល់ ខ្ញុំ អ្នក រាល់ គ្នា ក៏ ត្រូវ ស្គាល់ ព្រះ
បិតា របស់ ខ្ញុំ ដែរ។
20 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល នៅ ក្នុង ឃ្លាំង ដូ
ច លោក បាន បង្រៀន នៅ ក្នុង ព្រះវិហារ ហើ
យ គ្មាន នរណា ចាប់ ដៃ លោក ឡើយ។ ព្រោះ
ម៉ោងរបស់គាត់មិនទាន់មកដល់ទេ។
21 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ម្តង ទៀ
ត ថា៖ « ខ្ញុំ ទៅ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ស្វែ
ង រក ខ្ញុំ ហើយ នឹង ត្រូវ ស្លាប់ ក្នុង អំពើ បា
ប របស់ អ្នក រាល់ គ្នា កន្លែង ដែល ខ្ញុំ ទៅ អ្ន
ក រាល់ គ្នា មិន អាច មក បាន ទេ។
២២ ជន ជាតិ យូដា ពោល ថា៖ «តើ គាត់ នឹ
ង សម្លាប់ ខ្លួន ឬ? ព្រោះ គាត់ ថា កន្លែង ដែ
ល ខ្ញុំ ទៅ អ្នក រាល់ គ្នា មិន អាច មក បា
ន ទេ។
23 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «
អ្នក រាល់ គ្នា មក ពី ក្រោម។ ខ្ញុំមកពីស្ថានលើ៖ អ្ន
ករាល់គ្នាមកពីលោកីយ៍នេះ។ ខ្ញុំមិនមែនជារបស់ពិភព
លោកនេះទេ។
២៤ ដូច្នេះ ខ្ញុំ បាន ប្រាប់ អ្នក ថា អ្នក រាល់ គ្នា
នឹង ត្រូវ ស្លាប់ ក្នុង អំពើ បាប របស់ អ្នក ដ្បិ
ត បើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន ជឿ ថា ខ្ញុំ ជា គា
ត់ នោះ អ្នក នឹង ត្រូវ ស្លាប់ ក្នុង អំពើ បាប រ
បស់ អ្នក។
25 គេ សួរ គាត់ ថា៖ «អ្នក ជា នរណា? ព្រះយេ
ស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ដូច ដែល
ខ្ញុំ បាន ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា តាំង ពី ដើម ដំ
បូង មក»។
26 ខ្ញុំ មាន រឿង ជា ច្រើន ដែល ត្រូវ និយាយ
និង វិនិច្ឆ័យ អ្នក រាល់ គ្នា ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គ ដែល
ចាត់ ខ្ញុំ ឲ្យ មក នោះ ពិត ប្រាកដ។ ហើយ
ខ្ញុំ និយាយ ទៅ កាន់ ពិភពលោក នូវ សេចក្តី
ទាំង ប៉ុន្មាន ដែល ខ្ញុំ បាន ឮ អំពី គាត់។
27 គេ មិន យល់ ថា ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល នឹ
ង គេ អំពី ព្រះវរបិតា ទេ។
28 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « កា
ល ណា អ្នក រាល់ គ្នា លើក កូន មនុស្ស ឡើ
ង ហើយ នោះ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ដឹង ថា
ខ្ញុំ ជា គាត់ ហើយ ខ្ញុំ មិន បាន ធ្វើ អ្វី ដោ
យ ខ្លួន ឯង ឡើយ។ ប៉ុន្តែ ដូច ជា បិតា របស់
ខ្ញុំ បាន បង្រៀន ខ្ញុំ ខ្ញុំ និយាយ ការ ទាំង
នេះ ដែរ។
២៩ ហើយ ព្រះអង្គ ដែល ចាត់ ខ្ញុំ មក ទ្រង់ គ
ង់ ជា មួយ នឹង ខ្ញុំ ដែរ ព្រះ វរបិតា មិន បា
ន ទុក ឲ្យ ខ្ញុំ នៅ តែ ម្នាក់ ឯង ឡើយ។ ដ្បិ
ត ខ្ញុំ តែង តែ ធ្វើ អ្វី ដែល គាប់ ចិត្ត គាត់។
៣០ កាល លោក មាន ប្រសាសន៍ ដូច្នេះ មនុ
ស្ស ជា ច្រើន បាន ជឿ លើ លោក។
31 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ កាន់ ជនជា
តិ យូដា ដែល ជឿ លើ លោក ថា៖ « ប្រសិន
បើ អ្នក រាល់ គ្នា បន្ត តាម ពាក្យ ខ្ញុំ នោះ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ពិត ជា សិស្ស របស់ ខ្ញុំ មែន។
៣២ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ស្គាល់ សេចក្តី ពិ
ត ហើយ សេចក្តី ពិត នឹង ធ្វើ ឲ្យ អ្នក មាន
សេរីភាព។
33 គេ ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា យើង ជា ពូជ រប
ស់ អ័ប្រាហាំ ហើយ មិន ដែល ជាប់ ជា ខ្ញុំ ប
ម្រើ របស់ អ្នក ណា ឡើយ តើ អ្នក និយាយ
យ៉ាង ណា ថា អ្នក រាល់ គ្នា នឹង បាន រួច
ខ្លួន?
៣៤ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «
ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ជា ប្រាកដ ថា អ្នក
ណា ដែល ប្រព្រឹត្ត អំពើ បាប អ្នក នោះ ជា អ្ន
ក បម្រើ នៃ អំពើ បាប។
៣៥ ហើយ អ្នក បម្រើ មិន នៅ ក្នុង ផ្ទះ ជា
រៀង រហូត ទេ ប៉ុន្តែ ព្រះ រាជ បុត្រា នៅ ជា
រៀង រហូត។
៣៦ ដូច្នេះ បើ ព្រះរាជបុត្រា នឹង ដោះលែង អ្នក
រាល់ គ្នា នោះ អ្នក នឹង មាន សេរីភាព ពិត មែ
ន។
៣៧ ខ្ញុំ ដឹង ថា អ្នក រាល់ គ្នា ជា ពូជ របស់
អ័ប្រាហាំ។ ប៉ុន្តែ អ្នក រាល់ គ្នា រក សម្លាប់ ខ្ញុំ
ព្រោះ ពាក្យ ខ្ញុំ គ្មាន កន្លែង នៅ ក្នុង អ្នក ទេ
។
38 ខ្ញុំ និយាយ អំពី អ្វី ដែល ខ្ញុំ បាន ឃើញ
ជា មួយ នឹង បិតា របស់ ខ្ញុំ ហើយ អ្នក រាល់
គ្នា ធ្វើ តាម អ្វី ដែល អ្នក រាល់ គ្នា បាន
ឃើញ ជា មួយ នឹង បិតា របស់ អ្នក។
39 គេ ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា៖ «អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុ
ក របស់ យើង។ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល
ទៅ គេ ថា៖ « ប្រសិន បើ អ្នក រាល់ គ្នា ជា កូ

ន របស់ លោក អប្រាហាំ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង
ធ្វើ កិច្ចការ របស់ លោក អប្រាហាំ។
40 ប៉ុន្តែ ឥឡូវ នេះ អ្នក រាល់ គ្នា ស្វែង រក ស
ម្លាប់ ខ្ញុំ ជា បុរស ម្នាក់ ដែល បាន ប្រាប់ អ្ន
ក នូវ ការ ពិត ដែល ខ្ញុំ បាន ឮ អំពី ព្រះ
នេះ មិន មែន អ័ប្រាហាំ ទេ។
៤១ អ្នក រាល់ គ្នា ប្រព្រឹត្ត តាម អំពើ របស់ ឪ
ពុក។ ពួក គេ ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «យើង ខ្ញុំ មិ
ន កើត មក ពី អំពើ ប្រាសចាក សីលធម៌ ខា
ង ផ្លូវភេទ ទេ។ យើងមានព្រះបិតាតែមួយ សូម្បីតែ
ព្រះ។
42 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ប្រ
សិន បើ ព្រះ ជា ព្រះ បិតា របស់ អ្នក រា
ល់ គ្នា នោះ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ស្រឡាញ់ ខ្ញុំ
ដ្បិត ខ្ញុំ បាន ចេញ ដំណើរ ទៅ ហើយ មក
ពី ព្រះ។ ខ្ញុំ មិន បាន មក ពី ខ្លួន ខ្ញុំ ទេ ប៉ុ
ន្តែ គាត់ បាន ចាត់ ខ្ញុំ មក។
43 ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាមិនយល់ពាក្យរបស់ខ្ញុំ?
ទោះ បី ជា អ្នក រាល់ គ្នា មិន អាច ឮ ពា
ក្យ របស់ ខ្ញុំ ក៏ ដោយ។
44 អ្នក រាល់ គ្នា គឺ ជា មេ កំណាច ជា ឪពុ
ក របស់ អ្នក ហើយ ចំណង់ ចំណូល ចិត្ត រប
ស់ ឪពុក អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ធ្វើ។ គាត់ ជា
ឃាតក តាំង ពី ដើម មក ហើយ មិន នៅ ក្នុ
ង សេចក្តី ពិត ឡើយ ព្រោះ គ្មាន សេចក្តី ពិ
ត ក្នុង ខ្លួន ឡើយ។ ពេល គាត់ និយាយ កុហក
គាត់ និយាយ តែ ខ្លួន ឯង ព្រោះ គាត់ ជា អ្ន
ក កុហក ហើយ ជា ឪពុក។
45 ហើយ ដោយ សារ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក នូវ ការ
ពិត អ្នក រាល់ គ្នា មិន ជឿ ខ្ញុំ ទេ។
46 ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា តើ អ្នក ណា
ដែល បញ្ចុះ បញ្ចូល ខ្ញុំ ពី អំពើ បាប? បើ ខ្ញុំ
និយាយ ការ ពិត ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក រា
ល់ គ្នា មិន ជឿ ខ្ញុំ?
47 អ្នកណាមកពីព្រះជាម្ចាស់ ស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
ជាម្ចាស់ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាមិនស្តាប់ទេ ព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិ
នមែនជារបស់ព្រះជាម្ចាស់។
48 បន្ទាប់ មក ជន ជាតិ យូដា បាន ឆ្លើយ
ទៅ គាត់ ថា៖ «យើង និយាយ ថា អ្នក ជា សា
សន៍ សាម៉ារី ហើយ មាន អារក្ស ឬ?

49 ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ « ខ្ញុំមិនមានអារក្ស
ទេ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំគោរពព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ ហើយអ្នករាល់គ្នាធ្វើប
ន្តោកខ្ញុំ។
៥០ ហើយ ខ្ញុំ មិន ស្វែង រក សិរី ល្អ របស់ ខ្លួ
ន ឯង ឡើយ គឺ មាន អ្នក ដែល ស្វែង រក ហើ
យ វិនិច្ឆ័យ។
51 យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា ប្រសិន
បើ អ្នក ណា កាន់ តាម ពាក្យ របស់ ខ្ញុំ អ្នក
នោះ នឹង មិន ឃើញ សេចក្តី ស្លាប់ ឡើយ។
52 ជន ជាតិ យូដា និយាយ ទៅ កាន់ លោក
ថា៖ «ឥឡូវ នេះ យើង ដឹង ហើយ ថា លោក មា
ន អារក្ស ចូល។ អ័ប្រាហាំបានស្លាប់ហើយ ហោរា។ អ្ន
ក ឆ្លើយ ថា បើ អ្នក ណា រក្សា ពាក្យ ខ្ញុំ អ្នក
នោះ នឹង មិន រស ជាតិ ស្លាប់ ឡើយ។
53 តើ អ្នក ធំ ជាង អ័ប្រាហាំ ជា បិតា របស់
យើង ដែល បាន ស្លាប់ ទៅ ទៀត ឬ? ហើយ
ហោរា បាន ស្លាប់ ទៅ តើ អ្នក បង្កើត អ្នក
ណា?
54 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ថា៖ « ប្រសិ
ន បើ ខ្ញុំ លើក តម្កើង ខ្លួន ខ្ញុំ នោះ កិត្តិយ
ស របស់ ខ្ញុំ គ្មាន អ្វី សោះ ឡើយ គឺ ព្រះបិ
តា របស់ ខ្ញុំ ដែល លើក តម្កើង ខ្ញុំ។ ក្នុង ចំ
ណោម អ្នក រាល់ គ្នា ថា ព្រះអង្គ ជា ព្រះ រប
ស់ អ្នក
55 ប៉ុន្តែ អ្នក រាល់ គ្នា មិន បាន ស្គាល់ ទ្រង់
ទេ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំស្គាល់គាត់ ហើយប្រសិនបើខ្ញុំត្រូវនិយាយថា
ខ្ញុំមិនស្គាល់គាត់ទេ ខ្ញុំនឹងក្លាយជាអ្នកកុហកដូចអ្នកដែរ ប៉ុ
ន្តែខ្ញុំស្គាល់គាត់ ហើយធ្វើតាមពាក្យរបស់គាត់។
56 អ័ប្រាហាំ ជា បិតា របស់ អ្នក បាន អរ សប្បា
យ ដោយ បាន ឃើញ ថ្ងៃ របស់ ខ្ញុំ ហើយ គា
ត់ បាន ឃើញ ហើយ ក៏ រីក រាយ។
57 បន្ទាប់ មក ជន ជាតិ យូដា សួរ គាត់ ថា៖ «
អ្នក មិន ទាន់ មាន អាយុ ហាសិប ឆ្នាំ ទេ ហើ
យ តើ អ្នក បាន ឃើញ អ័ប្រាហាំ ឬ?
58 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «
ខ្ញុំ សុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ជា ប្រាកដ ថា មុ
ន លោក អប្រាហាំ មាន មក ខ្ញុំ ជា ខ្ញុំ។
59 រួច គេ យក ថ្ម មក គប់ គាត់ តែ ព្រះយេ
ស៊ូ បាន លាក់ ខ្លួន ហើយ ចេញ ពី ព្រះវិហារ
ដោយ ដើរ កាត់ កណ្តាល ពួក គេ រួច ក៏ ដើ
រ កាត់។

ជំពូកទី 9

1 កាល ព្រះយេស៊ូ យាង កាត់ តាម នោះ ព្រះអ
ង្គ ទត ឃើញ បុរស ម្នាក់ ពិការ ភ្នែក តាំង
ពី កំណើត។
2 ពួក សិស្ស ទូល សួរ ព្រះអង្គ ថា៖ «លោក គ្រូ
តើ អ្នក ណា បាន ធ្វើ បាប បុរស នេះ ឬ ឪពុ
ក ម្ដាយ របស់ គាត់ ដែល គាត់ ពិការ ពី កំ
ណើត?
៣ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ថា៖ « អ្នក
នេះ មិន បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ បាប ឬ ឪពុក ម្ដា
យ របស់ គាត់ ទេ ប៉ុន្តែ សូម អោយ កិច្ចការ រ
បស់ ព្រះជាម្ចាស់ បាន លេច មក ក្នុង ខ្លួន គា
ត់»។
4 ខ្ញុំ ត្រូវ ធ្វើ កិច្ចការ របស់ ព្រះអង្គ ដែល ចា
ត់ ខ្ញុំ ឲ្យ មក ទាំង ពេល ថ្ងៃ យប់ នឹង មក ដ
ល់ គ្មាន នរណា អាច ធ្វើ ការ បាន ឡើយ។
៥ ដរាប ណា ខ្ញុំ នៅ ក្នុង ពិភព លោក ខ្ញុំ
ជា ពន្លឺ នៃ ពិភព លោក។
៦ ពេល គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ដូច្នេះ គាត់ ក៏
ស្ដោះ ទឹក មាត់ លើ ដី ហើយ ធ្វើ ជា ដី ឥដ្ឋ
ហើយ យក ដី ឥដ្ឋ លាប ភ្នែក មនុស្ស ខ្វាក់
7 រួច មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា ចូរ ទៅ
លាង ទឹក ក្នុង អាង ស៊ីឡោម ចុះ (ដែល តា
ម ការ បក ប្រែ ថា បាន ចាត់ ឲ្យ មក) នោះ
គាត់ ក៏ ទៅ តាម ផ្លូវ ទៅ ហើយ លាង ចេញ
ហើយ មក មើល។
៨ ដូច្នេះ អ្នក ជិត ខាង និង អស់ អ្នក ដែល ធ្លា
ប់ ឃើញ គាត់ ថា គាត់ ខ្វាក់ នោះ និយាយ
ថា៖ «អ្នក នេះ មិន មែន ជា អ្នក អង្គុយ អង្វ
រ ទេ ឬ?
9 អ្នក ខ្លះ ថា គាត់ នេះ ហើយ ខ្លះ ទៀត ថា
គាត់ ដូច គាត់ តែ គាត់ ថា ខ្ញុំ ហ្នឹង។
10 ហេតុ នេះ ហើយ បាន ជា គេ សួរ គាត់
ថា៖ «តើ អ្នក បាន បើក ភ្នែក យ៉ាង ដូច ម្ដេច?
11 គាត់ ឆ្លើយ ថា៖ «បុរស ម្នាក់ ឈ្មោះ យេស៊ូ
បាន ធ្វើ ដី ឥដ្ឋ លាប ភ្នែក ខ្ញុំ រួច មាន ប្រ
សាសន៍ មក ខ្ញុំ ថា ចូរ ទៅ អាង ក្រុង ស៊ីឡោ
ម ហើយ លាង ទឹក ចុះ ខ្ញុំ ក៏ ទៅ លាង ហើ
យ ខ្ញុំ បាន ឃើញ។
12 គេ សួរ គាត់ ថា៖ «តើ គាត់ នៅ ឯ ណា?
គាត់បាននិយាយថា ខ្ញុំមិនដឹងទេ។
១៣ គេ នាំ លោក ទៅ ជួប ពួក ផារីស៊ី ដែល
កាល ពី មុន ឯងឹត ភ្នែក។
១៤ ហើយ ជា ថ្ងៃ សប្ប័ទ ដែល ព្រះយេស៊ូវ បា
ន ធ្វើ ដីឥដ្ឋ ហើយ បើក ភ្នែក ឡើង។
15 ពួក ខាង គណៈ ផារីស៊ី ក៏ សួរ លោក ម្ត
ង ទៀត ពី របៀប ដែល លោក បាន ឃើញ
លោក។ ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «
លោក យក ដី ឥដ្ឋ មក បិទ ភ្នែក ខ្ញុំ ខ្ញុំ ក៏
លាង ទឹក ចេញ ក៏ ឃើញ។
16 ហេតុ នេះ ហើយ បាន ជា ពួក ផារិស៊ី
ខ្លះ និយាយ ថា អ្នក នេះ មិន មែន មក ពី
ព្រះ ទេ ពី ព្រោះ គាត់ មិន គោរព ថ្ងៃ សប្ប័ទ
។ អ្នក ខ្លះ ទៀត ពោល ថា៖ «តើ មនុស្ស មា
ន បាប អាច ធ្វើ អព្ភូតហេតុ យ៉ាង ដូច ម្ដេច?
ហើយមានការបែងចែកក្នុងចំណោមពួកគេ។
17 គេ និយាយ ទៅ កាន់ មនុស្ស ខ្វាក់ ម្ដង
ទៀត ថា តើ អ្នក និយាយ អ្វី ពី គាត់ ថា គា
ត់ បាន បើក ភ្នែក ហើយ? ទ្រង់មានបន្ទូលថា ទ្រង់
គឺជាហោរា។
18 ប៉ុន្តែ ជន ជាតិ យូដា មិន ជឿ លើ គាត់
ទេ ថា គាត់ ឯងឹត ភ្នែក ហើយ បាន ឃើញ គា
ត់ រហូត ដល់ គេ ហៅ ឪពុក ម្ដាយ របស់ គា
ត់ ដែល បាន ឃើញ គាត់។
១៩ ហើយ គេ សួរ ពួកគេ ថា តើ នេះ ជា កូ
ន របស់ អ្នក ដែល អ្នក រាល់ គ្នា និយាយ
ថា កើត មក ខ្វាក់ ឬ? តើ ឥឡូវ នេះ គាត់
ឃើញ យ៉ាង ណា?
20 ឪពុក ម្ដាយ របស់ គាត់ ឆ្លើយ ថា៖ «យើង ដឹ
ង ថា អ្នក នេះ ជា កូន របស់ យើង ហើយ
គាត់ កើត មក ខ្វាក់។
២១ ប៉ុន្តែ យើង មិន ដឹង ថា ឥឡូវ នេះ គា
ត់ ឃើញ យ៉ាង ណា ទេ។ ឬអ្នកណាបានបើកភ្នែក
ឡើង យើងមិនដឹងទេ គាត់មានអាយុហើយ។ សួរគាត់៖
គាត់នឹងនិយាយដោយខ្លួនឯង។
22 ពាក្យ ទាំង នេះ និយាយ ដល់ ឪពុក ម្ដាយ
ដោយ ព្រោះ ខ្លាច ជនជាតិ យូដា ដ្បិត ជនជា
តិ យូដា បាន យល់ ព្រម រួច ហើយ ថា បើ
អ្នក ណា សារភាព ថា គាត់ ជា ព្រះគ្រិស្ដ ត្រូ
វ បណ្ដេញ ចេញ ពី សាលា ប្រជុំ។

២៣ ហេតុ នេះ ហើយ បាន ជា ឪពុក ម្ដាយ របស់ គាត់ បាន និយាយ ថា គាត់ មាន អាយុ ហើយ! សួរគាត់។
២៤ បន្ទាប់ មក គេ ហៅ បុរស ខ្វាក់ ម្ដង ទៀត ហើយ និយាយ ទៅ គាត់ ថា៖ «សូម លើក តម្កើង ព្រះជាម្ចាស់ ចុះ យើង ដឹង ថា បុរស នេះ ជា មនុស្ស មាន បាប។
25 គាត់ ឆ្លើយ ថា ទោះ គាត់ ជា មនុស្ស មាន បាប ឬ អត់ ក៏ ដោយ ខ្ញុំ មិន ដឹង ថា មាន រឿង មួយ ដែល ខ្ញុំ ដឹង នោះ ទេ ឯ ខ្ញុំ ងងឹត ភ្នែក ឥឡូវ ខ្ញុំ ឃើញ ហើយ។
26 គេ សួរ គាត់ ម្ដង ទៀត ថា៖ «តើ គាត់ បាន ធ្វើ អ្វី ដល់ អ្នក? តើគាត់បើកភ្នែករបស់អ្នកដោយរបៀបណា?
២៧ គាត់ ឆ្លើយ ទៅ គេ ថា ខ្ញុំ បាន ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ហើយ ប៉ុន្តែ អ្នក រាល់ គ្នា មិន បាន ឮ ទេ ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក រាល់ គ្នា ឮ ម្ដង ទៀត? តើ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ធ្វើ ជា សិស្ស របស់ លោក ឬ?
28 រួច គេ ជេរ គាត់ ហើយ និយាយ ថា អ្នក ជា សិស្ស របស់ គាត់! ប៉ុន្តែយើងជាសិស្សរបស់លោកម៉ូសេ។
២៩ យើង ដឹង ថា ព្រះ មាន បន្ទូល ទៅ កាន់ លោក ម៉ូសេ៖ ចំពោះ អ្នក នេះ យើង មិន ដឹង ថា គាត់ មក ពី ណា ទេ។
30 បុរស នោះ ឆ្លើយ ទៅ គេ ថា៖ «ហេតុ អ្វី បាន ជា មាន ការ អស្ចារ្យ យ៉ាង ណា ដែល អ្នក រាល់ គ្នា មិន ដឹង ថា គាត់ មក ពី ណា ហើយ គាត់ បាន បើក ភ្នែក មើល ខ្ញុំ វិញ។
៣១ឥឡូវ នេះ យើង ដឹង ថា ព្រះ មិន ស្ដាប់ តាម មនុស្ស មាន បាប ទេ ប៉ុន្តែ ប្រសិន បើ អ្នក ណា គោរព ប្រណិប័តន៍ ព្រះ ហើយ ធ្វើ តាម ព្រះហឫទ័យ របស់ ខ្លួន នោះ អ្នក នោះ នឹង ស្ដាប់។
32 តាំងពី លោកីយ៍ បាន ចាប់ ផ្ដើម មក គេ មិន បាន ឮ ថា មាន អ្នក ណា បើក ភ្នែក មើល មនុស្ស ខ្វាក់ ពី កំណើត ឡើយ។
33 ប្រសិន បើ បុរស នេះ មិន មែន ជា របស់ ព្រះ ទេ គាត់ មិន អាច ធ្វើ អ្វី បាន ឡើយ ។
៣៤ គេ ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា៖ «អ្នក កើត មក ក្នុង អំពើ បាប ទាំង ស្រុង ហើយ តើ អ្នក បង្រៀន យើង ឬ? ហើយ គេ ដេញ គាត់ ចេញ។
35 ព្រះយេស៊ូជ្រាបថាគេដេញគាត់ចេញ។ លុះ បាន រក ឃើញ ហើយ គាត់ ក៏ សួរ គាត់ ថា៖ « តើ អ្នក ជឿ លើ ព្រះរាជបុត្រា នៃ ព្រះ ឬ?
៣៦ គាត់ ឆ្លើយ ថា៖ «លោក ម្ចាស់ អើយ តើ គាត់ ជា អ្នក ណា ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ ជឿ លើ គាត់?
៣៧ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « អ្នក ទាំង ពីរ បាន ឃើញ គាត់ ហើយ អ្នក នោះ ហើយ ដែល និយាយ ជា មួយ អ្នក»។
៣៨ គាត់ ទូល ថា៖ «លោក ម្ចាស់ ខ្ញុំ ជឿ។ ហើយ គាត់បានថ្វាយបង្គំគាត់។
39 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « ខ្ញុំ មក ក្នុង ពិភព លោក នេះ ដោយ វិនិច្ឆ័យ ទោស ដើម្បី ឲ្យ អ្នក ណា មើល មិន ឃើញ។ ហើយ អ្នក ណា ដែល ឃើញ អាច នឹង ត្រូវ ខ្វាក់។
40 ហើយ ពួក ផារិស៊ី ខ្លះ ដែល នៅ ជា មួយ គាត់ បាន ឮ ពាក្យ ទាំង នេះ ក៏ សួរ ទៅ គាត់ ថា តើ យើង ខ្វាក់ ដែរ ឬ?
41 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ប្រសិន បើ អ្នក រាល់ គ្នា ងងឹត ភ្នែក អ្នក រាល់ គ្នា មិន ត្រូវ មាន បាប អ្វី ឡើយ ប៉ុន្តែ ឥឡូវ នេះ អ្នក រាល់ គ្នា និយាយ ថា យើង ឃើញ ហើយ! ដូច្នេះ អំពើបាបរបស់អ្នកនៅតែមាន។

ជំពូកទី 10

១ យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា អ្នក ណា ដែល មិន ចូល តាម ទ្វារ ចូល ទៅ ក្នុង ក្រោល ចៀម ទេ ប៉ុន្តែ ឡើង តាម ផ្លូវ ផ្សេង ទៀត អ្នក នោះ ក៏ ជា ចោរ និង ចោរ ដែរ។
២ ប៉ុន្តែ អ្នក ណា ដែល ចូល តាម ទ្វារ នោះ ជា អ្នក គង្វាល ចៀម។
3 បើកទ្វារអោយគាត់។ ចៀម ក៏ ឮ សំឡេង គាត់ គាត់ ហៅ ចៀម របស់ គាត់ តាម ឈ្មោះ ហើយ នាំ វា ចេញ។
4 ហើយ កាល ដែល គាត់ លើក ចៀម របស់ ខ្លួន ចេញ នោះ គាត់ ក៏ ទៅ មុខ ពួក វា ហើយ ចៀម ក៏ ដើរ តាម គាត់ ដែរ ដ្បិត គេ ស្គាល់ សំឡេង របស់ គាត់។

5 ហើយ ពួក គេ នឹង មិន ទៅ តាម ជន បរ
ទេស ទេ គឺ នឹង រត់ ចេញ ពី គេ ទៅ ដ្បិត
គេ មិន ស្គាល់ សំឡេង របស់ ជន បរទេស
ឡើយ។
៦ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ជា ពាក្យ ប្រស្នា
នេះ ទៅ គេ ប៉ុន្តែ គេ មិន យល់ អំពី អ្វី ដែ
ល ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ឡើយ។
៧ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ
ម្តង ទៀត ថា៖ « ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា
ខ្ញុំ ជា ទ្វារ របស់ ចៀម។
៨ អស់ អ្នក ដែល មក មុន ខ្ញុំ សុទ្ធ តែ ជា
ចោរ និង ជា ចោរ ប៉ុន្តែ ចៀម មិន បាន ឮ
វា ទេ។
៩ ខ្ញុំ ជា ទ្វារ បើ អ្នក ណា ចូល តាម ខ្ញុំ អ្នក
នោះ នឹង បាន សង្គ្រោះ ហើយ នឹង ចូល ទៅ
ក្រៅ ហើយ រក ឃើញ វាល ស្មៅ។
១០ ចោរ មិន មែន មក ទេ គឺ មក ដើម្បី លួច
សម្លាប់ ហើយ បំផ្លាញ វិញ៖ ខ្ញុំ មក ដើម្បី ឲ្យ
គេ មាន ជីវិត ហើយ ដើម្បី ឲ្យ ពួក គេ មាន
វា កាន់ តែ បរិបូរ។
១១ ខ្ញុំ ជា អ្នក គង្វាល ល្អ អ្នក គង្វាល ល្អ ផ្ត
ល់ ជីវិត សម្រាប់ ចៀម។
12 ប៉ុន្តែ អ្នក ដែល ជួល មិន មែន ជា អ្នក គ
ង្វាល ចៀម ដែល មិន មែន ជា ម្ចាស់ នោះ ឃើ
ញ ចចក មក ហើយ ទុក ហ្វូង ចៀម រត់ ទៅ
ហើយ ចចក ក៏ ចាប់ វា ហើយ កំចាត់ ហ្វូង
ចៀម។
13 អ្នក ជួល រត់ គេច ពី ព្រោះ គាត់ ជា អ្ន
ក ជួល ហើយ មិន ខ្វល់ នឹង ចៀម ទេ។
១៤ ខ្ញុំ ជា អ្នក គង្វាល ដ៏ ល្អ ហើយ ស្គាល់
ចៀម របស់ ខ្ញុំ ហើយ ស្គាល់ ពី ខ្ញុំ។
១៥ ដូច ជា ព្រះបិតា ស្គាល់ ខ្ញុំ សូម្បី តែ ស្គា
ល់ ខ្ញុំ ជា ព្រះវរបិតា យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ ខ្ញុំ
បាន លះបង់ ជីវិត ដើម្បី ចៀម។
16 ហើយ ចៀម ឯ ទៀត ដែល ខ្ញុំ មាន ដែល
មិន មែន ក្នុង ក្រោល នេះ ទេ ខ្ញុំ ត្រូវ យក
វា មក ដែរ ហើយ វា នឹង ឮ សំឡេង ខ្ញុំ នោះ
នឹងមានផ្ទត់មួយ និងអ្នកគង្វាលតែមួយ។
១៧ ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ ព្រះ បិតា របស់ ខ្ញុំ ស្រ
ឡាញ់ ខ្ញុំ ដោយ ព្រោះ ខ្ញុំ បាន លះ បង់ ជីវិ
ត របស់ ខ្ញុំ ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ អាច យក ជីវិត
នោះ ឡើង វិញ។
18 គ្មាន អ្នក ណា យក វា ពី ខ្ញុំ ទេ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ
បាន ដាក់ វា ដោយ ខ្លួន ខ្ញុំ។ ខ្ញុំ មាន អំណា
ច ដើម្បី ដាក់ វា ចុះ ហើយ ខ្ញុំ មាន អំណា
ច ដើម្បី យក វា ម្តង ទៀត ។ បញ្ញត្តិ នេះ
ខ្ញុំ បាន ទទួល ពី បិតា ខ្ញុំ។
19 ដូច្នេះ មាន ការ បែក គ្នា ម្តង ទៀត ក្នុង ចំ
ណោម សាសន៍ យូដា ចំពោះ ពាក្យ ទាំង នេះ
។
20 ហើយ ពួកគេ ជា ច្រើន បាន និយាយ ថា
៖ « វា មាន អារក្ស ហើយ ឆ្កួត ទៅ! ហេតុអ្វី
បានជាអ្នកឮគាត់?
២១ អ្នក ខ្លះ ទៀត ពោល ថា៖ «នេះ មិន មែ
ន ជា ពាក្យ របស់ អ្នក ដែល មាន អារក្ស ចូ
ល ទេ។ តើអារក្សអាចបើកភ្នែកមនុស្សខ្វាក់បានទេ?
22 ហើយ វា ជា បុណ្យ នៃ ការ ឧទ្ទិស ដល់
ក្រុង យេរូសាឡិម ហើយ ជា រដូវរងា។
23 ព្រះយេស៊ូ យាង ទៅ ក្នុង ព្រះវិហារ នៅ រា
ន ហាល របស់ សាឡូម៉ូន។
២៤ ពេល នោះ ជន ជាតិ យូដា មក ជុំ វិញ
លោក ហើយ សួរ លោក ថា៖ «តើ លោក ធ្វើ
ឲ្យ យើង សង្ស័យ ដល់ ពេល ណា? បើអ្នកជា
ព្រះគ្រីស្ទ ចូរប្រាប់យើងឱ្យច្បាស់។
25 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ទៅ គេ ថា៖
« ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ហើយ ប៉ុន្តែ អ្នក រា
ល់ គ្នា មិន ជឿ ទេ។ កិច្ចការ ដែល ខ្ញុំ ធ្វើ ក្នុ
ង នាម ព្រះបិតា ខ្ញុំ នោះ គេ ធ្វើ បន្ទាល់ អំ
ពី ខ្ញុំ»។
26 ប៉ុន្តែ អ្នក រាល់ គ្នា មិន ជឿ ទេ ព្រោះ អ្ន
ក មិន មែន ជា ចៀម របស់ ខ្ញុំ ដូច ដែល
ខ្ញុំ បាន និយាយ ទៅ កាន់ អ្នក រាល់ គ្នា ដែរ
។
27 ចៀម របស់ ខ្ញុំ ឮ សំឡេង ខ្ញុំ ហើយ ខ្ញុំ ស្គា
ល់ វា ហើយ វា មក តាម ខ្ញុំ
២៨ហើយ ខ្ញុំ ឲ្យ ជីវិត ដ៏ នៅ អស់កល្ប ជានិ
ច្ច ដល់ ពួកគេ ហើយ គេ នឹង មិន វិនាស ឡើ
យ ហើយ ក៏ គ្មាន អ្នក ណា ដក វា ចេញ
ពី ដៃ ខ្ញុំ ដែរ។

២៩ ព្រះបិតា របស់ ខ្ញុំ ដែល បាន ប្រទាន មក
ខ្ញុំ ទ្រង់ ធំ ជាង មនុស្ស ទាំង អស់។ គ្មាននរណា
អាចដកពួកគេចេញពីដៃព្រះបិតារបស់ខ្ញុំបានទេ។
30 ខ្ញុំ និង ព្រះបិតា របស់ ខ្ញុំ គឺ តែ មួយ។
៣១ បន្ទាប់ មក ជន ជាតិ យូដា បាន យក ថ្ម
មក គប់ លោក ម្ដង ទៀត។
32 ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបទៅគេថា៖ « ខ្ញុំបានសំដែ
ងអោយអ្នករាល់គ្នាឃើញការល្អជាច្រើនពីព្រះបិតារបស់
ខ្ញុំ។ តើ អ្នក រាល់ គ្នា យក ដុំ ថ្ម គប់ ខ្ញុំ ពី
ស្នាដៃ ណា?
33 ជនជាតិយូដាតបទៅគាត់វិញថា៖ «យើងមិនយកដុំថ្មគ
ប់អ្នកដោយអំពើល្អទេ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ការប្រមាថ; ហើ
យ ដោយ សារ អ្នក ជា មនុស្ស បាន តាំង ខ្លួ
ន ជា ព្រះ។
៣៤ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «
ខ្ញុំ ថា អ្នក រាល់ គ្នា ជា ព្រះ មាន ចែង ទុ
ក ក្នុង ច្បាប់ ឬ?
35 ប្រសិនបើ គាត់ ហៅ ពួកគេ ថា ជា ព្រះ ដែ
ល ព្រះបន្ទូល នៃ ព្រះ បាន មក ដល់ ហើយ
ព្រះគម្ពីរ មិន អាច ត្រូវ បាន បំបែក ឡើយ
36 ចូរ និយាយ អំពី ទ្រង់ ដែល ព្រះវរបិតា បា
ន ញែក ជា បរិសុទ្ធ ហើយ បាន ចាត់ ឲ្យ ម
ក ក្នុង ពិភពលោក ថា អ្នក ប្រមាថ ដោយ សា
រ ខ្ញុំ បាន និយាយ ថា ខ្ញុំ ជា ព្រះបុត្រា របស់
ព្រះ?
៣៧ ប្រសិនបើខ្ញុំមិនធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះបិតាទេ កុំជឿខ្ញុំ។
៣៨ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើខ្ញុំធ្វើ ទោះជាអ្នករាល់គ្នាមិនជឿខ្ញុំក៏
ដោយ ចូរជឿលើកិច្ចការនេះចុះ ដើម្បីអោយអ្នករាល់គ្នាដឹ
ង ហើយជឿថា ព្រះបិតាគង់នៅក្នុងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនៅក្នុងព្រះ
អង្គ។
៣៩ ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ ពួក គេ បាន ស្វែង រ
ក ចាប់ លោក ម្ដង ទៀត ប៉ុន្តែ លោក បាន
គេច ចេញ ពី ដៃ របស់ ពួក គេ។
40 រួច ក៏ ចេញ ទៅ ខាង ទន្លេ យ័រដាន់ ម្ដង
ទៀត ទៅ កន្លែង ដែល យ៉ូហាន ធ្វើ បុណ្យ
ជ្រមុជ ទឹក ដំបូង។ ហើយនៅទីនោះគាត់បានស្នាក់
នៅ។
41 មាន មនុស្ស ជា ច្រើន ងាក មក រក គាត់
ហើយ និយាយ ថា៖ «យ៉ូហាន មិន បាន ធ្វើ អ
ព្ភូតហេតុ ទេ ប៉ុន្តែ គ្រប់ ការណ៍ ដែល យ៉ូហាន
និយាយ ពី បុរស នេះ គឺ ជា ការ ពិត។
42 មានមនុស្សជាច្រើនបានជឿលើព្រះអង្គនៅទីនោះ។

ជំពូកទី 11

១ ឥឡូវ នេះ មាន បុរស ម្នាក់ បាន ឈឺ ឈ្មោះ
ឡាសារ នៅ ភូមិ បេថានី ជា ក្រុង របស់ នាង
ម៉ារី និង នាង ម៉ាថា ជា ប្អូន ស្រី របស់ នាង។
2 (គឺ នាង ម៉ារា ដែល បាន លាប ប្រេង លា
ប ព្រះអម្ចាស់ ហើយ ជូត សក់ របស់ នាង ដែ
ល ជា ប្អូន ប្រុស របស់ លោក ឡាសារ ឈឺ)
។
3 ហេតុ នេះ ហើយ បាន ជា បង ស្រី របស់
គាត់ ចាត់ គាត់ ទៅ ទូល ថា៖ «លោក ម្ចាស់ មើ
ល ចុះ អ្នក ដែល ព្រះអង្គ ស្រឡាញ់ មាន ជំងឺ
។
4 កាល ព្រះយេស៊ូ បាន ឮ ដូច្នេះ ទ្រង់ មាន
ព្រះបន្ទូល ថា៖ « ជំងឺ នេះ មិន មែន ដល់ ស្លា
ប់ ទេ គឺ ដើម្បី លើក តម្កើង សិរីរុងរឿង រប
ស់ ព្រះ ដើម្បី ឲ្យ ព្រះបុត្រា របស់ ព្រះ បាន
សំដែង សិរីរុងរឿង ដោយ ហេតុ នោះ។
៥ ឥឡូវ នេះ ព្រះ យេស៊ូ ស្រឡាញ់ នាង ម៉ាថា ប្អូ
ន ស្រី នាង និង ឡាសារ។
6 កាល បាន ឮ ថា ឈឺ ហើយ គាត់ ស្នាក់
នៅ ពីរ ថ្ងៃ នៅ កន្លែង ដដែល។
៧ បន្ទាប់ មក លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កា
ន់ ពួក សិស្ស ថា៖ « យើង ទៅ ស្រុក យូដា ម្ដ
ង ទៀត។
8 ពួកសិស្សទូលព្រះអង្គថា៖ «លោកម្ចាស់ ជនជាតិយូដា
ជំនាន់ក្រោយបានស្វែងរកដុំថ្មគប់ព្រះអង្គ។ ហើយអ្នកទៅ
ទីនោះម្ដងទៀតទេ?
9 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ឆ្លើយ ថា៖ « ថ្ងៃ
នោះ មិន មាន ដប់ពីរ ម៉ោង ទេ ឬ? ប្រសិន
បើ អ្នក ណា ដើរ ក្នុង ថ្ងៃ អ្នក នោះ មិន ជំព
ប់ ដួល ឡើយ ព្រោះ ឃើញ ពន្លឺ នៃ លោកី
យ៍ នេះ។
10 ប៉ុន្តែ ប្រសិន បើ អ្នក ណា ដើរ នៅ ពេ
ល យប់ អ្នក នោះ នឹង ជំពប់ ដួល ព្រោះ គ្មា
ន ពន្លឺ នៅ ក្នុង ខ្លួន។
១១ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ដូច្នេះ ហើយ បន្ទាប់ ម
ក គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា៖ « ឡាសា

រ ជា មិត្ត របស់ យើង ដេក លក់ ហើយ! ប៉ុន្តែ
ខ្ញុំទៅ ដើម្បីដាស់គាត់ឱ្យភ្ញាក់ពីដំណេក។
១២ ពួក សិស្ស ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «លោក ម្ចាស់
ប្រសិន បើ គាត់ បាន ដេក លក់ គាត់ នឹង បា
ន សុខ។
១៣ ទោះ ជា យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ ព្រះយេស៊ូ
មាន ព្រះបន្ទូល អំពី ការ សោយ ទិវង្គត រប
ស់ លោក ប៉ុន្តែ គេ គិត ថា លោក មាន ព្រះប
ន្ទូល អំពី ការ សម្រាក ក្នុង ដំណេក។
១៤ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ យ៉ាង
ច្បាស់ ថា៖ « ឡាសារ បាន ស្លាប់ បាត់ ទៅ ហើ
យ។
១៥ហើយ ខ្ញុំ រីក រាយ ដោយ សារ តែ អ្នក
ដែល ខ្ញុំ មិន បាន នៅ ទី នោះ ដើម្បី ឲ្យ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ជឿ ដោយ ចេតនា។ យ៉ាង ណា
ក៏ ដោយ សូម ឲ្យ យើង ទៅ រក គាត់។
16 រួច មក ថូម៉ាស ដែល ហៅ ថា ឌីឌីម បាន និយា
យ ទៅ កាន់ ពួក សិស្ស ថា ចូរ យើង ទៅ ផ
ង ដើម្បី ឲ្យ យើង ស្លាប់ ជា មួយ នឹង គាត់។
17 កាល ព្រះយេស៊ូ យាង មក ទ្រង់ បាន ឃើ
ញ ថា ទ្រង់ បាន ដេក ក្នុង ផ្នូរ អស់ បួន
ថ្ងៃ ហើយ។
១៨ ឥឡូវ នេះ បេថានី បាន នៅ ជិត ក្រុង យេរូ
សាឡិម ចម្ងាយ ប្រហែល ដប់ ប្រាំ ហត្ថ៖
១៩ ជនជាតិយូដាជាច្រើននាក់បានមករកនាងម៉ាថា និង
នាងម៉ារី ដើម្បីលួងចិត្តពួកគេអំពីបងប្អូនរបស់ពួកគេ។
20 កាល នាង ម៉ាថា ឮ ថា ព្រះយេស៊ូ យាង
មក ក៏ ទៅ ទទួល ព្រះអង្គ តែ នាង ម៉ារី អង្គុ
យ នៅ ក្នុង ផ្ទះ។
21 រួច ម៉ាថា ទូល ព្រះយេស៊ូ ថា ព្រះអម្ចាស់ អើ
យ បើ ទ្រង់ នៅ ទី នេះ ប្អូន ប្រុស ខ្ញុំ មិន
ស្លាប់ ទេ។
22 ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ដឹង ថា សូម្បី តែ ឥឡូវ នេះ អ្វី ក៏
ដោយ ដែល អ្នក ចង់ សុំ ពី ព្រះ នោះ ព្រះ
នឹង ប្រទាន ដល់ អ្នក
23 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ នាង ថា៖ « ប
ង ប្រុស របស់ អ្នក នឹង រស់ ឡើង វិញ»។
២៤ ម៉ាថា និយាយ ទៅ គាត់ ថា ខ្ញុំ ដឹង ថា គា
ត់ នឹង រស់ ឡើង វិញ នៅ ក្នុង ការ រស់
ឡើង វិញ នៅ ថ្ងៃ ចុង ក្រោយ បង្អស់។

25 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ នាង ថា៖ «
ខ្ញុំ ជា ការ រស់ ឡើង វិញ ហើយ ជា ជីវិត អ្ន
ក ណា ដែល ជឿ លើ ខ្ញុំ ទោះ បី គាត់ បា
ន ស្លាប់ ទៅ ហើយ ប៉ុន្តែ គាត់ នឹង រស់ ឡើ
ង វិញ។
២៦ហើយ អ្នក ណា ដែល រស់ ហើយ ជឿ
លើ ខ្ញុំ នឹង មិន ស្លាប់ ឡើយ។ តើអ្នកជឿរឿង
នេះទេ?
២៧ នាង ទូល ទ្រង់ ថា មែន ហើយ ព្រះ អម្ចាស់
៖ ខ្ញុំ ជឿ ថា ទ្រង់ ជា ព្រះ គ្រីស្ទ ជា ព្រះ រា
ជ បុត្រា នៃ ព្រះ ដែល នឹង យាង មក ក្នុង
លោកិយ។
28 លុះ នាង និយាយ ដូច្នេះ ហើយ នាង ក៏
ទៅ ហៅ នាង ម៉ារី ជា ប្អូន ស្រី ដោយ សម្ងា
ត់ ថា ព្រះ គ្រូ មក ដល់ ហើយ ហៅ មក
29 កាល នាង បាន ឮ ដូច្នោះ នាង ក៏ ក្រោក
ឡើង យ៉ាង ប្រញាប់ ទៅ ឯ ទ្រង់។
30 ឥឡូវ នេះ ព្រះយេស៊ូ មិន ទាន់ យាង មក ក្នុ
ង ក្រុង ទេ គឺ គង់ នៅ កន្លែង ដែល នាង ម៉ា
ថា បាន ជួប ព្រះអង្គ។
31 ជនជាតិ យូដា ដែល នៅ ជា មួយ នាង ក្នុ
ង ផ្ទះ ហើយ លួង លោម នាង ពេល ឃើញ នា
ង ម៉ារា នាង ក្រោក ឡើង យ៉ាង ប្រញាប់ ចេ
ញ ទៅ ដើរ តាម នាង ថា៖ «នាង ទៅ ឯ ផ្នូរ
ដើម្បី យំ សោក នៅ ទី នោះ។
32 ពេល នាង ម៉ារី មក ដល់ កន្លែង ដែល
ព្រះយេស៊ូ គង់ នៅ ហើយ បាន ឃើញ គាត់ នា
ង ក៏ ក្រាប នៅ ព្រះបាទា ទូល ថា៖ «លោក
ម្ចាស់ ប្រសិន បើ លោក មក ទី នេះ ប្អូន ប្រុ
ស របស់ ខ្ញុំ មិន ស្លាប់ ទេ។
33 កាល ព្រះយេស៊ូ ទត ឃើញ នាង យំ ហើ
យ ជនជាតិ យូដា ក៏ យំ ដែល មក ជា មួយ
នាង នោះ ទ្រង់ ក៏ ថ្ងូរ ដោយ វិញ្ញាណ ហើយ
ព្រួយ ចិត្ត
34 ហើយ សួរ ថា តើ អ្នក បាន ដាក់ គាត់
នៅ ឯ ណា? គេ ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «លោក ម្ចា
ស់ សូម អញ្ជើញ មក មើល»។
35 ព្រះយេស៊ូ បាន យំ។
36 ជនជាតិ យូដា ពោល ថា៖ «មើល ចុះ!
៣៧ ហើយ ពួក គេ ខ្លះ និយាយ ថា៖ «តើ បុរ
ស នេះ ដែល បើក ភ្នែក មើល មនុស្ស ខ្វា

ក់ មិន អាច បណ្ដាល ឲ្យ សូម្បី តែ បុរស
នេះ មិន ត្រូវ ស្លាប់ ឬ?
៣៨ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូ ក៏ យាង មក ផ្នូរ។ វា ជា រូ
ង ភ្នំ ហើយ មាន ថ្ម ដាក់ លើ វា។
39 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « អ្នក រាល់
គ្នា យក ថ្ម ចេញ។ នាង ម៉ាថា ជា ប្អូន ស្រី រប
ស់ លោក ដែល បាន ស្លាប់ ទូល ព្រះអង្គ ថា៖
«លោក ម្ចាស់! លោក មាន ក្លិន ស្អុយ នៅ ពេ
ល នេះ ព្រោះ លោក បាន ស្លាប់ បួន ថ្ងៃ ហើ
យ។
40 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ នាង ថា៖ «
ខ្ញុំ មិន បាន ប្រាប់ អ្នក ថា បើ អ្នក ចង់ ជឿ
នោះ អ្នក គួរ តែ ឃើញ សិរី ល្អ នៃ ព្រះ?
៤១ រួច គេ យក ថ្ម ចេញ ពី កន្លែង បញ្ចុះ ស
ព។ ព្រះយេស៊ូ ងើប ព្រះភ័ក្ត្រ ឡើង មាន ព្រះបន្ទូ
ល ថា៖ « ព្រះបិតា ទូលបង្គំ អរ ព្រះគុណ ទ្រង់ ដែ
ល ទ្រង់ បាន ឮ ទូលបង្គំ។
42 ហើយ ខ្ញុំ បាន ដឹង ថា អ្នក ស្ដាប់ ខ្ញុំ ជានិ
ច្ច ប៉ុន្តែ ដោយ សារ តែ មនុស្ស ដែល ឈរ
នៅ ជិត ខ្ញុំ បាន និយាយ វា ដើម្បី ឲ្យ ពួក
គេ អាច នឹង ជឿ ថា អ្នក បាន ចាត់ ខ្ញុំ មក
។
៤៣ ហើយ ពេល គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ដូច្នេះ
គាត់ បាន បន្លឺ សំឡេង យ៉ាង ខ្លាំង ថា ឡាសា
រ ចេញ មក។
៤៤ ហើយ អ្នក ដែល ស្លាប់ បាន ចេញ មក ទាំ
ង ចង ដៃ ជើង ដោយ អាវ ផ្នូរ ហើយ មុខ
គាត់ ត្រូវ បាន ចង ដោយ កន្សែង។ ព្រះយេស៊ូ
មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ដោះ លែង គា
ត់ ទៅ!»។
45 ពេលនោះ ជនជាតិយូដាជាច្រើននាក់ដែលមករកនាង
ម៉ារី ហើយបានឃើញហេតុការណ៍ដែលព្រះយេស៊ូធ្វើ ក៏
ជឿលើព្រះអង្គ។
៤៦ ប៉ុន្តែ មាន អ្នក ខ្លះ បាន ទៅ ឯ ពួក ផារិ
ស៊ី ហើយ ប្រាប់ ពួក គេ ពី អ្វី ដែល លោក
យេស៊ូ បាន ធ្វើ។
៤៧ រួច មក បាន ប្រមូល ពួក នាយក បូជាចារ្យ
និង ពួក ខាង គណៈផារីស៊ី មក ប្រជុំ ហើយ សួ
រ ថា តើ យើង ធ្វើ អ្វី? សម្រាប់បុរសម្នាក់នេះធ្វើអព្ភូ
តហេតុជាច្រើន។
48 ប្រសិន បើ យើង អនុញ្ញាត ឲ្យ គាត់ នៅ
តែ ម្នាក់ ឯង នោះ មនុស្ស ទាំង អស់ នឹង
ជឿ លើ គាត់ ហើយ ពួក រ៉ូម នឹង មក ដក
យក ទាំង កន្លែង និង ជាតិ សាសន៍ របស់ យើ
ង។
៤៩ ហើយ ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ
ឈ្មោះ កៃផាស ជា សង្ឃ ជាន់ ខ្ពស់ នៅ ឆ្នាំ
នោះ បាន និយាយ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «អ្នក រា
ល់ គ្នា មិន ដឹង អ្វី សោះ!
៥០ ហើយ ក៏ មិន ចាត់ ទុក ថា ជា ការ សម
រម្យ សម្រាប់ យើង ដែរ ដែល មនុស្ស ម្នាក់ ត្រូ
វ ស្លាប់ ដើម្បី ប្រជាជន ហើយ ប្រទេស ជាតិ
ទាំង មូល មិន ត្រូវ វិនាស ឡើយ។
៥១ ហើយ ការ នេះ គាត់ មិន មែន និយាយ
ដោយ ខ្លួន គាត់ ទេ ប៉ុន្តែ គាត់ ជា មហា បូជា
ចារ្យ នៅ ឆ្នាំ នោះ គាត់ បាន ទាយ ថា ព្រះ
យេស៊ូវ ត្រូវ សុគត សម្រាប់ ជាតិ សាសន៍
នោះ។
៥២ ហើយ មិន មែន សម្រាប់ តែ ជាតិ សាស
ន៍ នោះ ទេ ប៉ុន្តែ គាត់ ក៏ ត្រូវ ប្រមូល គ្នា
ជា កូន ចៅ របស់ ព្រះ តែ មួយ ដែល បាន
ខ្ចាត់ខ្ចាយ ទៅ ក្រៅ ប្រទេស។
៥៣ រួច ចាប់ ពី ថ្ងៃ នោះ មក ពួក គេ បាន
ប្រឹក្សា គ្នា ដើម្បី សម្លាប់ លោក។
54 ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូ មិន បាន ដើរ ដោយ ចំហ
ក្នុង ចំណោម សាសន៍ យូដា ទៀត ឡើយ។ ប៉ុ
ន្តែ បាន ទៅ ឯ ស្រុក មួយ ដែល នៅ ជិត
ទីរហោស្ថាន ចូល ទៅ ក្នុង ក្រុង មួយ ឈ្មោះ
អេប្រាអ៊ីម ហើយ នៅ ទីនោះ ជា មួយ ពួក សិ
ស្ស។
55 បុណ្យចម្លងរបស់ជនជាតិយូដាជិតមកដល់ហើយ ហើ
យមនុស្សជាច្រើនបានចាកចេញពីស្រុកឆ្ពោះទៅក្រុងយេ
រូសាឡឹមមុនបុណ្យចម្លង ដើម្បីជំរះខ្លួន។
56 ពេល នោះ ពួក គេ បាន ស្វែង រក ព្រះ
យេស៊ូ ហើយ និយាយ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក ខ
ណៈ ដែល ពួក គេ ឈរ នៅ ក្នុង ព្រះ វិហា
រ ថា តើ អ្នក រាល់ គ្នា គិត យ៉ាង ណា ដែ
ល ថា ទ្រង់ មិន មក បុណ្យ?
៥៧ ឥឡូវ នេះ ទាំង នាយក បូជាចារ្យ និង ពួក
ខាង គណៈផារីស៊ី បាន ចេញ បញ្ជា មួយ ថា
បើ អ្នក ណា ដឹង ថា គាត់ នៅ ទី ណា ត្រូ

រ បង្ហាញ វា ដើម្បី ឲ្យ ពួក គេ អាច ចាប់ គា
ត់។

ជំពូកទី 12

១ បន្ទាប់ មក ព្រះ យេស៊ូ បាន យាង មក ដ
ល់ ភូមិ បេថានី ប្រាំ មួយ ថ្ងៃ មុន បុណ្យ ចម្ល
ង ជា កន្លែង ដែល លោក ឡាសារ បាន ស្លាប់
ហើយ លោក បាន ប្រោស លោក ឲ្យ រស់
ឡើង វិញ។
2 នៅ ទី នោះ គេ ធ្វើ អាហារ ពេល ល្ងាច ដ
ល់ គាត់។ ម៉ាថា បម្រើ ប៉ុន្តែ ឡាសារ ជា អ្នក អ
ង្គុយ តុ ជាមួយ គាត់។
3 រួច នាង ម៉ារា ក៏ យក ប្រេង ក្រអូប ស្លែ
ពី ដើម ថ្លៃ ថ្លៃ មួយ ដោន មក លាប ជើង
ព្រះយេស៊ូ រួច ជូត សក់ របស់ នាង ហើយ ផ្ទះ
ក៏ ពេញ ទៅ ដោយ ក្លិន ប្រេង ក្រអូប។
៤ បន្ទាប់ មក សិស្ស ម្នាក់ របស់ គាត់ មាន ប្រ
សាសន៍ ថា យូដាស អ៊ីស្ការីយ៉ុត ជា កូន របស់ ស៊ី
ម៉ូន ដែល គួរ ក្បត់ គាត់
5 ហេតុ អ្វី បាន ជា ប្រេង ក្រអូប នេះ មិន
ត្រូវ បាន គេ លក់ ក្នុង តម្លៃ បី រយ កាក់ ហើ
យ ចែក ឲ្យ ជន ក្រីក្រ?
៦ នេះ គាត់ បាន និយាយ ថា មិន មែន ថា
គាត់ យក ចិត្ត ទុក ដាក់ នឹង អ្នក ក្រ ទេ។ ប៉ុ
ន្តែ ដោយ សារ គាត់ ជា ចោរ ហើយ មាន កា
បូប ហើយ ក៏ រើស របស់ ដែល ដាក់ ក្នុង
នោះ។
7 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « ទុក អោយ
នាង នៅ តែ ម្នាក់ ឯង ទៅ ទល់ នឹង ថ្ងៃ ប
ញ្ចុះ សព ខ្ញុំ នាង បាន រក្សា ការ នេះ»។
8 ដ្បិត អ្នក រាល់ គ្នា មាន អ្នក ក្រ ជា និច្ច។
ប៉ុន្តែអ្នកមិនតែងតែមានខ្ញុំទេ។
9 ហេតុ នេះ ហើយ បាន ជា ជន ជាតិ យូ
ដា ជា ច្រើន បាន ដឹង ថា ទ្រង់ គង់ នៅ
ទី នោះ ហើយ ពួក គេ មិន មែន មក ដោយ
យល់ ដល់ ព្រះ យេស៊ូ ប៉ុណ្ណោះ ទេ គឺ ដើម្បី
ឲ្យ គេ បាន ឃើញ ឡាសារ ដែល ទ្រង់ បាន
ប្រោស ឲ្យ រស់ ឡើង វិញ ផង ដែរ។
10 ប៉ុន្តែ ពួក នាយក បូជាចារ្យ បាន ពិគ្រោះ
គ្នា ដើម្បី ឲ្យ គេ សម្លាប់ ឡាសារ ផង
11 ដោយ សារ គាត់ មាន សាសន៍ យូដា ជា
ច្រើន បាន ចេញ ទៅ ជឿ លើ ព្រះយេស៊ូ។
12 នៅ ថ្ងៃ បន្ទាប់ មាន មនុស្ស ជា ច្រើន មក
ចូល រួម ក្នុង ពិធី ជប់លៀង ពេល ឮ ថា ព្រះ
យេស៊ូ យាង មក ក្រុង យេរូសាឡឹម
13 គាត់ យក មែក ដើម ត្នោត ចេញ ទៅ ជួ
ប គាត់ ហើយ ស្រែក ឡើង ថា ហូសាណា៖ សូ
ម មាន ពរ ហើយ ស្តេច នៃ សាសន៍ អ៊ីស្រាអែ
ល ដែល យាង មក ក្នុង ព្រះនាម ព្រះអម្ចាស់។
១៤ ព្រះយេស៊ូ ប្រទះ ឃើញ លា ក្មេង មួយ
ហើយ ក៏ គង់ នៅ ទី នោះ។ ដូចដែលវាត្រូវបាន
សរសេរ
១៥ កូន ស្រី របស់ ស៊ីយ៉ូន អើយ កុំ ខ្លាច ឡើ
យ មើល ចុះ ស្តេច របស់ អ្នក យាង មក គង់
លើ លា។
16 សេចក្តី ទាំង នេះ មិន បាន យល់ ពី ពួក
សិស្ស របស់ ទ្រង់ នៅ គ្រា ដំបូង ឡើយ ប៉ុ
ន្តែ កាល ព្រះ យេស៊ូវ បាន លើក តម្កើង ហើ
យ នោះ ក៏ នឹក ចាំ ថា ការ ទាំង នេះ បាន
កត់ ទុក អំពី ទ្រង់ ហើយ ពួក គេ បាន ធ្វើ
ការ ទាំង នេះ ចំពោះ ទ្រង់។
17 ដូច្នេះ មនុស្ស ដែល នៅ ជា មួយ គាត់ ពេ
ល ដែល គាត់ ហៅ ឡាសារ ចេញ ពី ផ្នូរ រប
ស់ គាត់ ហើយ ប្រោស គាត់ ឲ្យ រស់ ឡើង វិ
ញ នោះ បាន ធ្វើ កំណត់ ហេតុ។
18 ហេតុ នេះ ហើយ បាន ជា ប្រជាជន បាន
មក ជួប ព្រះអង្គ ដែរ ព្រោះ គេ បាន ឮ ថា
ព្រះអង្គ បាន ធ្វើ ការ អស្ចារ្យ នេះ។
19 ដូច្នេះ ពួក ខាង គណៈ ផារីស៊ី និយាយ ក្នុង
ចំណោម ពួក គេ ថា៖ «អ្នក រាល់ គ្នា យល់
ឃើញ ថា អ្នក រាល់ គ្នា មិន បាន អ្វី សោះ?
មើលចុះ ពិភពលោកបានដើរតាមគាត់ហើយ។
20 ហើយ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ មាន ជន ជា
តិ ក្រិក ខ្លះ បាន មក ថ្វាយ បង្គំ ក្នុង ពិធី បុ
ណ្យ
21 ដូច្នេះ អ្នក នោះ បាន មក ឯ ភីលីព ដែល
ជា អ្នក ភូមិ បេតសៃដា នៃ ស្រុក កាលីឡេ ហើ
យ ចង់ បាន គាត់ ដោយ និយាយ ថា លោក
ម្ចាស់ យើង ខ្ញុំ នឹង បាន ឃើញ ព្រះ យេស៊ូ។
22 ភីលីព មក ប្រាប់ អនទ្រេ ហើយ អនទ្រេ និ
ង ភីលីព ប្រាប់ ព្រះយេស៊ូវ ម្តង ទៀត

23 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ទៅ គេ ថា៖
« ពេល វេលា មក ដល់ ហើយ ដែល បុត្រ មនុ
ស្ស ត្រូវ បាន លើក តម្កើង។
២៤មែន ហើយ យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា
បើ ស្រូវ សាលី ធ្លាក់ ដល់ ដី ហើយ ងាប់ វា
នៅ តែ ម្នាក់ ឯង ប៉ុន្តែ បើ វា ងាប់ វា នឹង ប
ង្កើត ផល ច្រើន។
២៥ អ្នក ណា ដែល ស្រឡាញ់ ជីវិត ខ្លួន អ្នក
នោះ នឹង បាត់ បង់ ជីវិត។ ហើយអ្នកណាដែលស្អ
ប់ជីវិតរបស់ខ្លួននៅក្នុងលោកីយ៍នេះ អ្នកនោះនឹងរក្សាវា
ឱ្យនៅអស់កល្បជានិច្ច។
26 បើ អ្នក ណា បម្រើ ខ្ញុំ ចូរ ឲ្យ អ្នក នោះ ម
ក តាម ខ្ញុំ។ ហើយ ខ្ញុំ នៅ ទី ណា អ្នក ប
ម្រើ របស់ ខ្ញុំ ក៏ នឹង នៅ ដែរ បើ អ្នក ណា
បម្រើ ខ្ញុំ នោះ បិតា ខ្ញុំ នឹង លើក តម្កើង អ្នក
នោះ។
២៧ ឥឡូវ នេះ ព្រលឹង ខ្ញុំ ព្រួយ បារម្ភ។ ហើយតើ
ខ្ញុំត្រូវនិយាយអ្វី? ឱព្រះវរបិតាអើយ សូមសង្គ្រោះទូលបង្គំ
ពីម៉ោងនេះចុះ ប៉ុន្តែសម្រាប់ហេតុផលនេះ ខ្ញុំបានមកដល់
ម៉ោងនេះ។
28 ព្រះបិតាអើយ សូមលើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអង្គ។ ពេ
ល នោះ មាន សំឡេង ពី លើ មេឃ មក ថា
យើង បាន លើក តម្កើង វា ហើយ ហើយ នឹ
ង លើក តម្កើង វា ម្តង ទៀត។
29 ដូច្នេះ មនុស្ស ដែល ឈរ នៅ ក្បែរ នោះ ហើ
យ ឮ ក៏ និយាយ ថា ផ្គរលាន់ ហើយ ខ្លះ ទៀ
ត ថា មាន ទេវតា និយាយ មក គាត់។
30 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ថា៖ « សំឡេ
ង នេះ មិន មែន ដោយ សារ ខ្ញុំ ទេ គឺ ដោ
យ សារ តែ អ្នក រាល់ គ្នា។
៣១ ឥឡូវ នេះ គឺ ជា ការ ជំនុំ ជម្រះ របស់
លោកីយ៍ នេះ៖ ឥឡូវ នេះ មេ នៃ ពិភព លោក
នឹង ត្រូវ បណ្តេញ ចេញ។
៣២ហើយ ខ្ញុំ បើ ខ្ញុំ ត្រូវ បាន លើក ឡើង
ពី ផែនដី នោះ នឹង ទាញ មនុស្ស ទាំង អស់
មក រក ខ្ញុំ។
33 លោក មាន ប្រសាសន៍ ដូច្នេះ ដោយ បញ្ជាក់
ថា លោក ត្រូវ ស្លាប់ យ៉ាង ណា។
34 បណ្តាជន ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «យើង ខ្ញុំ បាន
ឮ ពី ក្រឹត្យវិន័យ ថា ព្រះគ្រិស្ត ស្ថិត នៅ អស់ក
ល្ប ជានិច្ច ហើយ តើ អ្នក និយាយ យ៉ាង
ណា ថា បុត្រ មនុស្ស ត្រូវ លើក ឡើង? តើ កូ
ន មនុស្ស នេះ ជា នរណា?
35 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ព
ន្លឺ នៅ ជាមួយ អ្នក បន្តិច ទៀត ហើយ។ ចូរ
ដើរ ក្នុង ពេល ដែល អ្នក រាល់ គ្នា មាន ពន្លឺ
ក្រែង មាន សេចក្តី ងងឹត មក លើ អ្នក រាល់
គ្នា ដ្បិត អ្នក ណា ដែល ដើរ ក្នុង សេចក្តី ងងឹ
ត មិន ដឹង ថា ខ្លួន ទៅ ណា ទេ។
៣៦ ពេល អ្នក រាល់ គ្នា មាន ពន្លឺ ចូរ ជឿ
លើ ពន្លឺ ដើម្បី អ្នក រាល់ គ្នា អាច ជា កូន
ចៅ នៃ ពន្លឺ។ ការ ទាំង នេះ មាន ប្រសាសន៍
ទៅ លោក យេស៊ូ រួច ក៏ ចេញ ទៅ ហើយ លា
ក់ ខ្លួន ពី ពួក គាត់។
៣៧ ប៉ុន្តែ ទោះ បី លោក បាន ធ្វើ អព្ភូតហេតុ
ជា ច្រើន នៅ ចំពោះ មុខ គេ ក៏ ដោយ ក៏
គេ មិន ជឿ លើ លោក ដែរ។
38 ដើម្បី ឲ្យ ពាក្យ របស់ ព្យាការី អេសាយ បា
ន សម្រេច ដែល គាត់ បាន និយាយ ថា ព្រះអម្ចា
ស់ តើ អ្នក ណា បាន ជឿ សេចក្តី រាយការ
ណ៍ របស់ យើង? តើ ព្រះហស្ត របស់ ព្រះអម្ចា
ស់ បាន បើក សម្តែង ដល់ នរណា?
៣៩ ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ ពួក គេ មិន អាច
ជឿ បាន ទេ ព្រោះ អេសាយ បាន និយាយ ម្ត
ង ទៀត ថា
40 គាត់បានធ្វើឱ្យភ្នែករបស់ពួកគេងងឹត ហើយធ្វើឱ្យបេះ
ដូងរបស់ពួកគេរឹងរូស។ ដើម្បីកុំឱ្យគេមើលឃើញដោយ
ភ្នែក ឬមិនយល់ដោយចិត្ត ហើយប្រែចិត្ត ហើយខ្ញុំគួរប្រោ
សពួកគេ។
៤១ អេសាយ មាន ប្រសាសន៍ ដូច្នេះ ពេល លោ
ក ឃើញ សិរីរុងរឿង របស់ លោក ហើយ ក៏ និ
យាយ អំពី លោក។
៤២ យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ ក្នុង ចំណោម ពួក
មេ ដឹក នាំ ក៏ មាន មនុស្ស ជា ច្រើន បាន
ជឿ លើ ទ្រង់ ដែរ។ ប៉ុន្តែ ដោយ សារ ពួក ខា
ង គណៈផារិស៊ី គេ មិន បាន សារភាព ពី លោ
ក ទេ ក្រែង គេ ត្រូវ បណ្តេញ ចេញ ពី សា
លា ប្រជុំ។
43 ដ្បិត គេ ស្រឡាញ់ ការ សរសើរ ពី មនុ
ស្ស ជា ជាង ការ សរសើរ ដល់ ព្រះ។
44 ព្រះយេស៊ូ ស្រែក ថា៖ « អ្នក ណា ដែល
ជឿ លើ ខ្ញុំ អ្នក នោះ មិន ជឿ លើ ខ្ញុំ ទេ

គឺ ជឿ លើ ព្រះអង្គ ដែល ចាត់ ខ្ញុំ អោយ ម
ក»។
៤៥ ហើយ អ្នក ណា ដែល ឃើញ ខ្ញុំ ក៏ ឃើ
ញ អ្នក ដែល ចាត់ ខ្ញុំ ឲ្យ មក។
៤៦ ខ្ញុំ មក ជា ពន្លឺ មួយ មក ក្នុង ពិភពលោក
ដើម្បី ឲ្យ អ្នក ណា ដែល ជឿ លើ ខ្ញុំ មិន
ត្រូវ នៅ ក្នុង សេចក្ដី ងងឹត ឡើយ។
47 ហើយ ប្រសិន បើ អ្នក ណា ឮ ពាក្យ រប
ស់ ខ្ញុំ ប៉ុន្តែ មិន ជឿ នោះ ខ្ញុំ ក៏ មិន វិនិច្ឆ័យ
អ្នក នោះ ដែរ ដ្បិត ខ្ញុំ មិន មែន មក ដើម្បី វិ
និច្ឆ័យ ពិភពលោក ទេ គឺ ដើម្បី សង្គ្រោះ ពិភព
លោក។
៤៨ អ្នក ណា ដែល បដិសេធ ខ្ញុំ ហើយ មិន ទ
ទួល ពាក្យ របស់ ខ្ញុំ នោះ មាន អ្នក ដែល វិនិ
ច្ឆ័យ អ្នក នោះ ហើយ។ ពាក្យ ដែល ខ្ញុំ បាន
និយាយ នោះ នឹង វិនិច្ឆ័យ អ្នក នោះ នៅ ថ្ងៃ
ចុង ក្រោយ បង្អស់។
49 ដ្បិតខ្ញុំមិនបាននិយាយអំពីខ្លួនខ្ញុំទេ។ ប៉ុន្តែ ព្រះបិតា
ដែល ចាត់ ខ្ញុំ ឲ្យ មក ទ្រង់ បាន ប្រទាន ដ
ល់ ខ្ញុំ នូវ បញ្ញត្តិ អ្វី ដែល ខ្ញុំ ត្រូវ និយាយ និ
ង អ្វី ដែល ខ្ញុំ ត្រូវ និយាយ។
៥០ហើយ ខ្ញុំ ដឹង ថា បញ្ញត្តិ របស់ ទ្រង់ គឺ
មាន ជីវិត អស់កល្ប ជានិច្ចៈ អ្វី ក៏ដោយ ដែល
ខ្ញុំ និយាយ ដូច្នេះ ទោះ បី ជា ដូច ដែល ព្រះ វ
របិតា បាន មាន បន្ទូល មក ខ្ញុំ ក៏ ដោយ ខ្ញុំ
ក៏ និយាយ ដែរ។

ជំពូកទី 13

១ឥឡូវ នេះ នៅ មុន បុណ្យ រំលង ពេល ព្រះ
យេស៊ូ ជ្រាប ថា ម៉ោង របស់ ទ្រង់ បាន មក
ដល់ ហើយ ដែល ទ្រង់ ត្រូវ ចាក ចេញ ពី
លោកីយ៍ នេះ ទៅ ឯ ព្រះ វរបិតា ដោយ បាន
ស្រឡាញ់ របស់ ទ្រង់ ដែល នៅ ក្នុង លោកិយ
នោះ ទ្រង់ ស្រឡាញ់ ពួក គេ ដល់ ទី បំផុត
2 ហើយ អាហារ ពេល ល្ងាច បាន ចប់ សព្វគ្រ
ប់ អារក្ស បាន ដាក់ ក្នុង ចិត្ត របស់ យូដាស អ៊ី
ស្ការីយ៉ុត ជា កូន របស់ ស៊ីម៉ូន ដើម្បី ក្បត់ គាត់។
3 ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ជ្រាបថា ព្រះវរបិតាបានប្រគល់អ្វីៗទាំង
អស់មកក្នុងដៃទ្រង់ ហើយថាទ្រង់មកពីព្រះ ហើយបាន
ទៅឯព្រះ។
4 គាត់ ក្រោក ពី អាហារ ពេល ល្ងាច ហើយ ដា
ក់ សំលៀក បំពាក់ ចេញ យក កន្សែង មក ក្រ
វាត់ ខ្លួន។
៥ បន្ទាប់ មក លោក ចាក់ ទឹក ចូល ក្នុង ផ្តាំង
ហើយ ចាប់ ផ្តើម លាង ជើង ពួក សិស្ស ហើ
យ យក កន្សែង ដែល លោក ពាក់ មក ជូត។
៦ ពេល នោះ គាត់ មក ឯ ស៊ីម៉ូន ពេត្រុស ហើ
យ ពេត្រុស សួរ គាត់ ថាៈ «លោក ម្ចាស់ តើ
លោក លាង ជើង ឲ្យ ខ្ញុំ ទេ?
7 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថាៈ « អ្ន
ក មិន ដឹង ថា ខ្ញុំ ធ្វើ អ្វី ឥឡូវ នេះ។ ប៉ុន្តែអ្ន
កនឹងដឹងនៅពេលក្រោយ។
៨ ពេត្រុស និយាយ ទៅ គាត់ ថាៈ «អ្នក មិន ត្រូ
វ លាង ជើង ខ្ញុំ ឡើយ។ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះប
ន្ទូល ទៅ គាត់ ថាៈ « ប្រសិន បើ ខ្ញុំ មិន លា
ង សម្អាត អ្នក ទេ អ្នក ក៏ គ្មាន ចំណែក ជាមួ
យ ខ្ញុំ ដែរ។
៩ ស៊ីម៉ូនពេត្រុសទូលព្រះអង្គថាៈ «លោកម្ចាស់ មិនត្រឹម
តែជើងទូលបង្គំប៉ុណ្ណោះទេ គឺថែមទាំងដៃ និងក្បាលទូល
បង្គំផង។
10 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថាៈ « អ្ន
ក ណា ដែល ត្រូវ លាង មិន ចាំ បាច់ ស
ង្គ្រោះ លាង ជើង ទេ តែ ត្រូវ ស្អាត គ្រប់ៗ គ្នា
ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា ក៏ ស្អាត ដែរ ប៉ុន្តែ មិន
មែន ទាំង អស់ ទេ។
១១ ព្រោះ គាត់ ដឹង ថា អ្នក ណា គួរ ក្បត់
គាត់ ដូច្នេះ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ថា អ្នក រាល់
គ្នា មិន ស្អាត ទេ។
១២ ដូច្នេះ បន្ទាប់ ពី លោក បាន លាង ជើង ពួ
ក គេ ហើយ យក សម្លៀក បំពាក់ របស់ លោ
ក ចុះ មក វិញ នោះ លោក មាន ប្រសាសន៍
ទៅ ពួក គេ ថាៈ « តើ អ្នក រាល់ គ្នា ដឹង
ថា ខ្ញុំ បាន ធ្វើ អ្វី ចំពោះ អ្នក ទេ?
13 អ្នក រាល់ គ្នា ហៅ ខ្ញុំ ថា ព្រះអម្ចាស់ និង
ព្រះអម្ចាស់។ សម្រាប់ខ្ញុំដូច្នេះ។
14 បើ សិន ជា ខ្ញុំ ជា ម្ចាស់ និង ជា គ្រូ រប
ស់ អ្នក បាន លាង ជើង អ្នក ហើយ។ អ្នករាល់គ្នា
ក៏ត្រូវលាងជើងគ្នាទៅវិញទៅមកដែរ។
១៥ដ្បិត ខ្ញុំ បាន ធ្វើ ជា គំរូ ដល់ អ្នក រាល់
គ្នា ថា អ្នក រាល់ គ្នា ត្រូវ ធ្វើ ដូច ដែល ខ្ញុំ
បាន ធ្វើ ចំពោះ អ្នក។

16 យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា អ្នក បម្រើ
មិន ធំ ជាង ម្ចាស់ របស់ ខ្លួន ទេ។ មិន មែន
អ្នក ណា ដែល ត្រូវ ចាត់ ឲ្យ ធំ ជាង អ្នក
ដែល ចាត់ ឲ្យ មក នោះ ទេ។
១៧ បើ អ្នក រាល់ គ្នា ដឹង រឿង ទាំង នេះ
នោះ អ្នក រាល់ គ្នា មាន សុភមង្គល ហើយ។
18 ខ្ញុំ មិន និយាយ អំពី អ្នក រាល់ គ្នា ទេ ខ្ញុំ
ស្គាល់ អ្នក ណា ដែល ខ្ញុំ បាន រើស ប៉ុន្តែ ដើ
ម្បី ឲ្យ បទ គម្ពីរ បាន សម្រេច អ្នក ណា ដែ
ល បរិភោគ អាហារ ជា មួយ នឹង ខ្ញុំ បាន
លើក កែង ជើង ប្រឆាំង នឹង ខ្ញុំ។
១៩ឥឡូវ នេះ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា មុន ពេ
ល វា មក ដល់ ថា ពេល វា បាន កើត ឡើង
អ្នក រាល់ គ្នា អាច នឹង ជឿ ថា ខ្ញុំ ជា គាត់
។
២០ យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា អ្នក ណា
ដែល ទទួល អ្នក ណា ដែល ខ្ញុំ ចាត់ នោះ
ក៏ ទទួល ខ្ញុំ។ អ្នកណាទទួលខ្ញុំ ក៏ទទួលព្រះអង្គដែល
បានចាត់ខ្ញុំអោយមក។
21 កាល ព្រះយេស៊ូវ មាន ព្រះបន្ទូល ដូច្នេះ ទ្រ
ង់ មាន ព្រះហឫទ័យ ព្រួយ ជា ខ្លាំង ហើយ បា
ន ធ្វើ ទីបន្ទាល់ ថា៖ « ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាក
ដ ថា មាន ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា
នឹង ក្បត់ ខ្ញុំ»។
២២ ពេល នោះ ពួក សិស្ស មើល គ្នា ទៅ វិ
ញ ទៅ មក ដោយ សង្ស័យ ថា លោក មាន
ប្រសាសន៍ ពី អ្នក ណា។
២៣ ឥឡូវ នេះ មាន អ្នក កាន់ តាម លោក ម្នា
ក់ ដែល លោក យេស៊ូ ស្រឡាញ់ បាន ផ្ទំ
លើ ទ្រូង របស់ លោក យេស៊ូ។
២៤ ដូច្នេះ ស៊ីម៉ូនពេត្រុស បាន ហៅ គាត់ ថា គា
ត់ ត្រូវ សួរ ថា តើ អ្នក ណា ជា អ្នក ដែ
ល គាត់ និយាយ។
25 គាត់ ដេក លើ ទ្រូង ព្រះយេស៊ូ សួរ គាត់
ថា៖ «លោក ម្ចាស់ តើ អ្នក នោះ ជា អ្នក ណា?
26 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ថា៖ «អ្នក
នោះ គឺ ជា អ្នក ដែល ខ្ញុំ នឹង ឲ្យ ទឹក សាប
ពេល ដែល ខ្ញុំ ជ្រលក់ វា។ ពេល គាត់ ជ្រល
ក់ ទឹក សាប ហើយ គាត់ ក៏ ប្រគល់ ទៅ ឲ្យ
យូដាស អ៊ីស្ការីយ៉ុត ជា កូន របស់ ស៊ីម៉ូន។

២៧ ហើយ បន្ទាប់ ពី ស្ងប សាតាំង បាន ចូល
ទៅ ក្នុង គាត់។ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល
ទៅ គាត់ ថា៖ « បើ អ្នក ធ្វើ ចូរ ធ្វើ ឲ្យ លឿន
។
២៨ឥឡូវ នេះ គ្មាន អ្នក ណា នៅ តុ ដឹង
ថា គាត់ និយាយ រឿង នេះ ទៅ គាត់ ដោ
យ ចេតនា អ្វី ឡើយ។
29 ពី ព្រោះ ពួក គេ ខ្លះ គិត ថា ដោយ សារ
យូដាស មាន ថង់ នោះ ទើប ព្រះ យេស៊ូ មា
ន ព្រះ បន្ទូល ទៅ គាត់ ថា ចូរ ទិញ របស់
ដែល យើង ត្រូវ ការ ក្នុង ពិធី បុណ្យ។ ឬ
ថា គាត់ គួរ ផ្តល់ អ្វី មួយ ដល់ ជន ក្រីក្រ។
30 គាត់ បាន ទទួល ទឹក ដោះ ហើយ ក៏ ចេ
ញ ទៅ ភ្លាម នោះ យប់ ហើយ។
31 ដូច្នេះ ពេល គាត់ ចេញ ទៅ នោះ ព្រះយេស៊ូ
មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « ឥឡូវ នេះ កូន មនុស្ស
បាន តម្កើង ឡើង ហើយ ព្រះ ក៏ សំដែង សិរីរុង
រឿង ក្នុង គាត់។
32 បើ ព្រះ បាន លើក តម្កើង គាត់ ហើយ
នោះ ព្រះ ក៏ នឹង លើក តម្កើង គាត់ ក្នុង ខ្លួ
ន គាត់ ហើយ នឹង លើក តម្កើង គាត់ ភ្លាម។
33 កូន តូចៗ អើយ បន្តិច ទៀត ខ្ញុំ នៅ ជា មួ
យ អ្នក។ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង តាម រក ខ្ញុំ ហើ
យ ដូច ដែល ខ្ញុំ បាន និយាយ ទៅ កាន់ ជ
ន ជាតិ យូដា ថា កន្លែង ដែល ខ្ញុំ ទៅ អ្នក រា
ល់ គ្នា មិន អាច មក បាន ទេ។ ដូច្នេះឥឡូវនេះ
ខ្ញុំនិយាយទៅកាន់អ្នក។
៣៤ បញ្ញត្តិ ថ្មី មួយ ដែល ខ្ញុំ ផ្តល់ ដល់ អ្នក
គឺ ថា អ្នក រាល់ គ្នា ត្រូវ ស្រឡាញ់ គ្នា ទៅ
វិញ ទៅ មក។ ដូច ជា ខ្ញុំ បាន ស្រឡាញ់ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ត្រូវ ស្រឡាញ់ គ្នា ទៅ វិញ
ទៅ មក។
៣៥ ដោយ សារ ការណ៍ នេះ មនុស្ស ទាំង អ
ស់ នឹង ដឹង ថា អ្នក រាល់ គ្នា ជា សិស្ស រប
ស់ ខ្ញុំ ប្រសិន បើ អ្នក រាល់ គ្នា មាន សេចក្តី
ស្រឡាញ់ ចំពោះ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក។
36 ស៊ីម៉ូនពេត្រុសទូលព្រះអង្គថា៖ «លោកម្ចាស់ តើលោក
ទៅណា? ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់
ថា៖ « កន្លែង ដែល ខ្ញុំ ទៅ អ្នក មិន អាច មក
តាម ខ្ញុំ បាន ទេ។ ប៉ុន្តែ អ្នក នឹង មក តាម
ខ្ញុំ បន្ទាប់ មក។

៣៧ ពេត្រុស ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «លោក ម្ចាស់ ហេ
តុ អ្វី បាន ជា ខ្ញុំ មិន អាច តាម លោក ឥ
ឡូវ នេះ? ទូលបង្គំ នឹង លះបង់ ជីវិត ដើម្បី
ជា ប្រយោជន៍ ដល់ ព្រះអង្គ។
៣៨ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
តើ អ្នក ចង់ លះបង់ ជីវិត ដើម្បី ខ្ញុំ ឬ? ខ្ញុំ
ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា មាន់ មិន រងា រហូ
ត ដល់ អ្នក បដិសេធ បី ដង។

ជំពូកទី 14

1 កុំ ឲ្យ ចិត្ត អ្នក រាល់ គ្នា ព្រួយ ឡើយ ចូរ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ជឿ ដល់ ព្រះ ហើយ ក៏ ជឿ
លើ ខ្ញុំ ដែរ។
2 ក្នុង ដំណាក់ របស់ ព្រះបិតា ខ្ញុំ មាន ផ្ទះ
ជា ច្រើន បើ មិន ដូច្នោះ ទេ ខ្ញុំ នឹង ប្រាប់ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ហើយ។ ខ្ញុំទៅរៀបចំកន្លែងអោយអ្នក។
៣ហើយ ប្រសិនបើ ខ្ញុំ ទៅ រៀបចំ កន្លែង ស
ម្រាប់ អ្នក នោះ ខ្ញុំ នឹង មក ម្តង ទៀត ហើយ
ទទួល អ្នក មក ឯ ខ្លួន ខ្ញុំ។ កន្លែងដែលខ្ញុំនៅ
នោះ អ្នករាល់គ្នាក៏នៅទីនោះដែរ។
៤ហើយ កន្លែង ដែល ខ្ញុំ ទៅ អ្នក រាល់ គ្នា ដឹ
ង ហើយ និង ផ្លូវ ដែល អ្នក រាល់ គ្នា ដឹង។
5 ថូម៉ាស ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «លោក ម្ចាស់ យើង
ខ្ញុំ មិន ដឹង ថា លោក ទៅ ណា ទេ។ ហើយ
តើយើងអាចដឹងផ្លូវដោយរបៀបណា?
៦ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
ខ្ញុំ ជា ផ្លូវ ជា សេចក្ដី ពិត និង ជា ជីវិត៖ គ្មាន
អ្នក ណា មក ឯ ព្រះ បិតា ឡើយ គឺ មក តា
ម ខ្ញុំ។
7 ប្រសិន បើ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ស្គាល់ ខ្ញុំ
នោះ អ្នក រាល់ គ្នា ក៏ ត្រូវ ស្គាល់ ព្រះបិតា រ
បស់ ខ្ញុំ ដែរ ហើយ ចាប់ ពី ពេល នេះ ត ទៅ
អ្នក រាល់ គ្នា ស្គាល់ ព្រះអង្គ ហើយ បាន ឃើ
ញ ព្រះអង្គ។
8 ភីលីព ទូល ទ្រង់ ថា ព្រះអម្ចាស់ អើយ សូម ប
ង្ហាញ ព្រះវរបិតា ឲ្យ យើង ឃើញ នោះ ទ្រង់
គ្រប់ គ្រាន់។
9 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « ភី
លីព អើយ តើ ខ្ញុំ នៅ ជា មួយ អ្នក យូរ ហើ
យ ឬ នៅ តែ អ្នក មិន ទាន់ ស្គាល់ ខ្ញុំ ឬ? អ្ន
កដែលបានឃើញខ្ញុំ អ្នកនោះបានឃើញព្រះបិតា។ បើ
ដូច្នេះ តើ អ្នក និយាយ យ៉ាង ដូច ម្ដេច ថា ចូ
រ បង្ហាញ ព្រះបិតា មក យើង ខ្ញុំ?
10 តើ អ្នក មិន ជឿ ថា ខ្ញុំ នៅ ក្នុង ព្រះ វរ
បិតា ហើយ ព្រះ វរបិតា នៅ ក្នុង ខ្ញុំ ឬ? ពាក្យ
ដែល ខ្ញុំ និយាយ ទៅ កាន់ អ្នក រាល់ គ្នា ខ្ញុំ
មិន និយាយ ពី ខ្លួន ខ្ញុំ ទេ ប៉ុន្តែ ព្រះបិតា ដែ
ល គង់ នៅ ក្នុង ខ្ញុំ ទ្រង់ ធ្វើ ការ ទាំង នោះ
។
11 ចូរ ជឿ ខ្ញុំ ថា ខ្ញុំ នៅ ក្នុង ព្រះបិតា ហើយ
ព្រះបិតា គង់ នៅ ក្នុង ខ្ញុំ ឬ ក៏ ជឿ ខ្ញុំ ដោ
យ យល់ ដល់ កិច្ចការ
១២ យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា អ្នក ណា
ដែល ជឿ លើ ខ្ញុំ អ្នក នោះ នឹង ធ្វើ កិច្ចការ
ដែល ខ្ញុំ ធ្វើ ដែរ។ ហើយ កិច្ចការ ធំ ជាង កា
រ ទាំង នេះ ដែល គាត់ នឹង ធ្វើ។ ព្រោះខ្ញុំទៅឯ
ព្រះបិតា។
១៣ហើយ អ្វី ក៏ ដោយ ដែល អ្នក នឹង សូម
ក្នុង នាម យើង នោះ ខ្ញុំ នឹង ធ្វើ ដើម្បី ឲ្យ
ព្រះវរបិតា បាន តម្កើង ឡើង ក្នុង ព្រះបុត្រា។
១៤ បើ អ្នក រាល់ គ្នា សុំ អ្វី ក្នុង នាម ខ្ញុំ
នោះ ខ្ញុំ នឹង ធ្វើ។
១៥ បើ អ្នក រាល់ គ្នា ស្រឡាញ់ ខ្ញុំ ចូរ កាន់ តា
ម បញ្ញត្តិ របស់ ខ្ញុំ។
16 ហើយ ខ្ញុំ នឹង អធិស្ឋាន ដល់ ព្រះ វរបិតា
ហើយ ទ្រង់ នឹង ប្រទាន ព្រះ ដ៏ ជា ជំនួយ
មួយ ទៀត ដល់ អ្នក ដើម្បី ឲ្យ ទ្រង់ បាន
នៅ ជា មួយ នឹង អ្នក ជា រៀង រហូត
១៧ សូម្បីតែព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្ដីពិត អ្នកណាដែល
លោកីយទទួលមិនបាន ព្រោះមិនឃើញព្រះអង្គ ហើយក៏
មិនស្គាល់ព្រះអង្គដែរ ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាស្គាល់ព្រះអង្គ។ ដ្បិ
ត ទ្រង់ គង់ នៅ ជា មួយ នឹង អ្នក ហើយ នឹ
ង គង់ នៅ ក្នុង អ្នក រាល់ គ្នា។
18 ខ្ញុំ នឹង មិន ទុក ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា មាន
ទុក្ខ ព្រួយ ឡើយ ខ្ញុំ នឹង មក រក អ្នក។
១៩ បន្តិច ទៀត ហើយ ពិភពលោក លែង ឃើ
ញ ខ្ញុំ ទៀត ហើយ។ ប៉ុន្តែ អ្នក រាល់ គ្នា ឃើ
ញ ខ្ញុំ ព្រោះ ខ្ញុំ រស់ អ្នក រាល់ គ្នា ក៏ នឹង រ
ស់ ដែរ។
20 នៅ ថ្ងៃ នោះ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ដឹង ថា
ខ្ញុំ នៅ ក្នុង ព្រះបិតា របស់ ខ្ញុំ ហើយ អ្នក រា

ល់ គ្នា នៅ ក្នុង ខ្ញុំ ហើយ ខ្ញុំ នៅ ក្នុង អ្នក
រាល់ គ្នា។
២១ អ្នក ណា ដែល មាន បញ្ញត្តិ របស់ ខ្ញុំ ហើ
យ កាន់ តាម អ្នក នោះ ហើយ ដែល ស្រឡា
ញ់ ខ្ញុំ ហើយ អ្នក ណា ដែល ស្រឡាញ់ ខ្ញុំ នឹ
ង ត្រូវ ស្រឡាញ់ ពី ព្រះវរបិតា ខ្ញុំ ហើយ ខ្ញុំ នឹ
ង ស្រឡាញ់ អ្នក នោះ ហើយ នឹង បង្ហាញ ខ្លួ
ន ឯង ដល់ អ្នក នោះ។
22 យូដាស មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា មិន
មែន អ៊ីស្ការីយ៉ុត ទេ ព្រះ អម្ចាស់ អើយ តើ ធ្វើ
ដូច ម្ដេច ដែល ទ្រង់ នឹង បង្ហាញ អង្គ ទ្រង់
ដល់ យើង ខ្ញុំ ហើយ មិន មែន ដល់ ពិភព
លោក?
23 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
ប្រសិន បើ អ្នក ណា ស្រឡាញ់ ខ្ញុំ អ្នក នោះ
នឹង កាន់ តាម ពាក្យ ខ្ញុំ ហើយ ព្រះបិតា រប
ស់ ខ្ញុំ នឹង ស្រឡាញ់ គាត់ ហើយ យើង នឹង
មក ឯ គាត់ ហើយ តាំង លំនៅ ជា មួយ នឹ
ង គាត់។
២៤ អ្នក ណា ដែល ស្រឡាញ់ ខ្ញុំ មិន កាន់ តា
ម ពាក្យ ខ្ញុំ ទេ ហើយ ពាក្យ ដែល អ្នក រាល់
គ្នា ឮ នោះ មិន មែន ជា របស់ ខ្ញុំ ទេ គឺ
ជា ព្រះ បិតា ដែល ចាត់ ខ្ញុំ ឲ្យ មក។
25 សេចក្ដី ទាំង នេះ ខ្ញុំ បាន និយាយ ទៅ កា
ន់ អ្នក រាល់ គ្នា ដោយ នៅ តែ មាន វត្តមាន
ជា មួយ អ្នក រាល់ គ្នា។
26 ប៉ុន្តែព្រះដ៏ជាជំនួយ ដែលជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែល
ព្រះវរបិតានឹងចាត់ឲ្យមកក្នុងនាមខ្ញុំ ទ្រង់នឹងបង្រៀនអ្នកពី
គ្រប់រឿងទាំងអស់ ហើយនាំអ្វីៗទាំងអស់មកក្នុងការចង
ចាំរបស់អ្នក អ្វីក៏ដោយដែលខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់អ្នក។
27 សេចក្ដី សុខសាន្ត ខ្ញុំ ទុក ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា
សេចក្ដី សុខ សាន្ត របស់ ខ្ញុំ ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា
មិន មែន ដូច លោកីយ៍ ឲ្យ ទេ ខ្ញុំ ឲ្យ ទៅ អ្ន
ក រាល់ គ្នា។ កុំ ឲ្យ ចិត្ត ឯង តក់ស្លុត ហើយ
កុំ ឲ្យ វា ភ័យ ឡើយ។
28 អ្នក រាល់ គ្នា បាន ឮ ពី របៀប ដែល
ខ្ញុំ បាន និយាយ ទៅ អ្នក ថា ខ្ញុំ ចេញ ទៅ ហើ
យ មក ឯ អ្នក ម្ដង ទៀត។ បើ អ្នក រាល់
គ្នា ស្រឡាញ់ ខ្ញុំ នោះ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង អរ
សប្បាយ ដោយ សារ ខ្ញុំ បាន និយាយ ថា ខ្ញុំ
ទៅ ឯ ព្រះវរបិតា ដ្បិត ព្រះបិតា របស់ ខ្ញុំ ធំ
ជាង ខ្ញុំ។
២៩ហើយ ឥឡូវ នេះ ខ្ញុំ បាន ប្រាប់ អ្នក រាល់
គ្នា មុន ពេល វា កើត ឡើង ថា ពេល វា កើ
ត ឡើង អ្នក រាល់ គ្នា អាច នឹង ជឿ។
30 ត ទៅ មុខ នេះ ខ្ញុំ នឹង មិន និយាយ ច្រើ
ន ជា មួយ នឹង អ្នក រាល់ គ្នា ទេ ដ្បិត ព្រះអ
ង្គម្ចាស់ នៃ ពិភព លោក នេះ យាង មក ហើ
យ គ្មាន អ្វី នៅ ក្នុង ខ្ញុំ ឡើយ។
៣១ ប៉ុន្តែ ដើម្បី ឲ្យ ពិភពលោក បាន ដឹង ថា
ខ្ញុំ ស្រឡាញ់ ព្រះវរបិតា ហើយ ខ្ញុំ ក៏ ធ្វើ ដូច
ជា ព្រះវរបិតា បាន បង្គាប់ មក ខ្ញុំ ដែរ។ ក្រោក
ឡើង អនុញ្ញាតឱ្យយើងទៅទីនេះ។

ជំពូកទី 15

1 ខ្ញុំ ជា ដើម ទំពាំងបាយជូរ ដ៏ ពិត ហើយ ព្រះ
បិតា របស់ ខ្ញុំ ជា អ្នក ចំការ។
2 មែក ណា ដែល មិន បង្កើត ផ្លែ គាត់ ដក
យក ទៅ ហើយ មែក ណា ដែល បង្កើត ផល
គាត់ ក៏ កាត់ វា ចេញ ដើម្បី ឲ្យ វា បង្កើត ផ
ល បន្ថែម ទៀត។
៣ឥឡូវ នេះ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ស្អាត ស្អំ តា
ម រយៈ ពាក្យ ដែល ខ្ញុំ បាន និយាយ ទៅ
កាន់ អ្នក។
៤ ចូរ នៅ ជាប់ នឹង ខ្ញុំ ហើយ ខ្ញុំ ក៏ នៅ ក្នុ
ង អ្នក ដែរ។ មែកមិនអាចបង្កើតផលដោយខ្លួនឯងបា
នទេ លើកលែងតែវានៅជាប់នឹងដើមទំពាំងបាយជូរ។ អ្ន
ក រាល់ គ្នា មិន អាច មាន ទៀត ទេ លើក
លែង តែ អ្នក រាល់ គ្នា នៅ ជាប់ នឹង ខ្ញុំ។
5 ខ្ញុំ ជា ដើម ទំពាំងបាយជូរ អ្នក រាល់ គ្នា ជា
មែក។ អ្នក ណា ដែល នៅ ក្នុង ខ្ញុំ ហើយ ខ្ញុំ
នៅ ក្នុង អ្នក នោះ អ្នក នោះ ក៏ បង្កើត ផល
ជា ច្រើន ដែរ ដ្បិត បើ គ្មាន ខ្ញុំ អ្នក មិន អា
ច ធ្វើ អ្វី បាន ឡើយ។
៦ បើ អ្នក ណា មិន នៅ ជាប់ នឹង ខ្ញុំ អ្នក
នោះ ត្រូវ បោះ ចេញ ដូច មែក ឈើ ហើយ
ក្រៀម ស្វិត មនុស្ស ម្នា ប្រមូល គេ បោះ ចូ
ល ក្នុង ភ្លើង ហើយ ឆេះ អស់។
៧ ប្រសិនបើ អ្នក នៅ ជាប់ នឹង ខ្ញុំ ហើយ ពា
ក្យ របស់ ខ្ញុំ ស្ថិត នៅ ក្នុង អ្នក នោះ អ្នក ត្រូ

វ សួរ ពី អ្វី ដែល អ្នក ចង់ បាន ហើយ វា
នឹង បាន សម្រេច ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា។
៨ហើយ នៅ ទីនេះ គឺ ជា ព្រះវរបិតា របស់
ខ្ញុំ បាន លើក តម្កើង ដែល អ្នក រាល់ គ្នា បង្កើ
ត ផល យ៉ាង ច្រើន។ ដូច្នេះ អ្នក រាល់ គ្នា នឹ
ង ធ្វើ ជា សិស្ស របស់ ខ្ញុំ។
9 ដូច ជា ព្រះ វរបិតា បាន ស្រឡាញ់ ខ្ញុំ ខ្ញុំ
ក៏ ស្រឡាញ់ អ្នក រាល់ គ្នា ដែរ ចូរ បន្ត ក្នុង
សេចក្តី ស្រឡាញ់ របស់ ខ្ញុំ ចុះ។
10 បើ អ្នក រាល់ គ្នា កាន់ តាម បញ្ញត្តិ របស់
យើង នោះ អ្នក នឹង នៅ ជាប់ នឹង សេចក្តី
ស្រឡាញ់ របស់ ខ្ញុំ។ ដូច ជា ខ្ញុំ បាន កាន់ តា
ម បញ្ញត្តិ របស់ ព្រះបិតា ខ្ញុំ ហើយ នៅ ជាប់
នឹង សេចក្តី ស្រឡាញ់ របស់ ព្រះអង្គ ដែរ។
11 សេចក្តី ទាំង នេះ ខ្ញុំ បាន និយាយ ទៅ កា
ន់ អ្នក រាល់ គ្នា ដើម្បី ឲ្យ សេចក្តី អំណរ រប
ស់ ខ្ញុំ ស្ថិត នៅ ក្នុង អ្នក ហើយ ដើម្បី ឲ្យ
សេចក្តី អំណរ របស់ អ្នក បាន ពេញ។
១២ នេះ ជា បញ្ញត្តិ របស់ ខ្ញុំ ថា ចូរ ស្រឡា
ញ់ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក ដូច ជា ខ្ញុំ បាន
ស្រឡាញ់ អ្នក រាល់ គ្នា។
13 គ្មាន អ្នក ណា មាន សេចក្តី ស្រឡាញ់ ធំ
ជាង នេះ ទេ ដែល មនុស្ស ម្នាក់ លះបង់ ជីវិ
ត ដើម្បី មិត្ត ភក្តិ របស់ ខ្លួន។
១៤ អ្នក រាល់ គ្នា ជា មិត្ត សម្លាញ់ របស់ ខ្ញុំ ប្រ
សិន បើ អ្នក ធ្វើ តាម អ្វី ដែល ខ្ញុំ បង្គាប់ អ្ន
ក។
15 ចាប់ពីពេលនេះតទៅ ខ្ញុំហៅអ្នកថាមិនមែនជាអ្នកបំរើ
ទេ។ អ្នកបំរើមិនដឹងថាម្ចាស់គាត់ធ្វើអ្វីទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានហៅ
អ្នកថាជាមិត្ត។ ដ្បិត អ្វីៗ ទាំង អស់ ដែល ខ្ញុំ បា
ន ឮ ពី ព្រះបិតា ខ្ញុំ ខ្ញុំ បាន ប្រាប់ អ្នក រា
ល់ គ្នា ហើយ។
16 អ្នក រាល់ គ្នា មិន បាន ជ្រើស រើស ខ្ញុំ ទេ
ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ បាន ជ្រើស រើស អ្នក ហើយ បាន តែ
ងតាំង អ្នក ថា អ្នក រាល់ គ្នា ត្រូវ ទៅ បង្កើ
ត ផល ហើយ ឲ្យ ផល របស់ អ្នក នៅ តែ ដ
ដែល។.
១៧ ខ្ញុំ បង្គាប់ អ្នក រាល់ គ្នា សេចក្តី ទាំង
នេះ ថា ត្រូវ ស្រឡាញ់ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក។
១៨ ប្រសិន បើ ពិភព លោក ស្អប់ អ្នក អ្នក រា
ល់ គ្នា ដឹង ថា គេ ស្អប់ ខ្ញុំ មុន នឹង ស្អប់ អ្ន
ក រាល់ គ្នា។
19 ប្រសិន បើ អ្នក រាល់ គ្នា កើត ពី លោកីយ៍
នោះ ពិភព លោក នឹង ស្រឡាញ់ អ្នក រាល់
គ្នា ប៉ុន្តែ ដោយ សារ អ្នក រាល់ គ្នា មិន មែន
ជា របស់ លោកីយ៍ ទេ ប៉ុន្តែ យើង បាន ជ្រើ
ស រើស អ្នក រាល់ គ្នា ចេញ ពី លោកីយ៍ ហេ
តុ នេះ ហើយ បាន ជា ពិភព លោក ស្អប់ អ្ន
ក រាល់ គ្នា។
២០ ចូរ នឹក ចាំ ពាក្យ ដែល ខ្ញុំ បាន ប្រាប់ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ថា អ្នក បម្រើ មិន ធំ ជាង ម្ចា
ស់ របស់ ខ្លួន ឡើយ។ បើគេបៀតបៀនខ្ញុំ គេក៏បៀត
បៀនអ្នកដែរ។ ប្រសិន បើ ពួក គេ បាន រក្សា
ពាក្យ របស់ ខ្ញុំ ពួក គេ នឹង រក្សា ពាក្យ រប
ស់ អ្នក ដែរ។
21 ប៉ុន្តែ ការ ទាំង អស់ នេះ ពួក គេ នឹង ធ្វើ
ចំពោះ អ្នក ដោយ យល់ ដល់ នាម ខ្ញុំ ពី
ព្រោះ ពួក គេ មិន ស្គាល់ ព្រះអង្គ ដែល ចា
ត់ ខ្ញុំ ឲ្យ មក។
22 បើ ខ្ញុំ មិន បាន មក និយាយ នឹង ពួក
គេ ទេ នោះ ពួក គេ មិន មាន បាប ទេ ប៉ុន្តែ
ឥឡូវ នេះ ពួក គេ គ្មាន លេស សម្រាប់ អំ
ពើ បាប របស់ ពួក គេ ទេ។
២៣ អ្នក ណា ដែល ស្អប់ ខ្ញុំ ក៏ ស្អប់ ព្រះបិតា
របស់ ខ្ញុំ ដែរ។
24 បើ ខ្ញុំ មិន បាន ធ្វើ ក្នុង ចំណោម ពួក
គេ នូវ ការ ដែល គ្មាន អ្នក ណា ម្នាក់ ធ្វើ
ទេ នោះ គេ ក៏ គ្មាន បាប ដែរ ប៉ុន្តែ ឥឡូវ
នេះ គេ បាន ឃើញ ហើយ ស្អប់ ទាំង ខ្ញុំ និង
ព្រះបិតា ខ្ញុំ ហើយ។
25 ប៉ុន្តែ ការ នេះ បាន កើត ឡើង ដើម្បី ឲ្យ ពា
ក្យ នេះ បាន សម្រេច ដែល មាន ចែង ទុក
ក្នុង ច្បាប់ របស់ ពួក គេ ថា ពួក គេ បាន ស្អ
ប់ ខ្ញុំ ដោយ គ្មាន មូលហេតុ។
26 ប៉ុន្តែនៅពេលដែលព្រះដ៏ជាជំនួយបានមកដល់ ដែល
ខ្ញុំនឹងចាត់មកពីព្រះវរបិតាឲ្យមករកអ្នក សូម្បីតែព្រះវិញ្ញា
ណនៃសេចក្តីពិត ដែលយាងមកពីព្រះវរបិតា ទ្រង់នឹងថ្លែ
ងទីបន្ទាល់អំពីខ្ញុំ

២៧ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ធ្វើ ជា សាក្សី
ផង ដែរ ព្រោះ អ្នក បាន នៅ ជាមួយ ខ្ញុំ តាំ
ង ពី ដើម ដំបូង មក។

ជំពូកទី 16

1 ខ្ញុំ បាន និយាយ សេចក្តី ទាំង នេះ ទៅ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ដើម្បី កុំ ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា អាក់
អន់ ចិត្ត។
2 គេ នឹង បណ្តេញ អ្នក ចេញ ពី សាលា ប្រជុំ
៖ មែន ហើយ ពេល វេលា នឹង មក ដល់ អ្នក
ណា ដែល សម្លាប់ អ្នក នឹង គិត ថា អ្នក
នោះ ធ្វើ ការ បម្រើ ព្រះ។
៣ហើយ ការ ទាំង នេះ ពួក គេ នឹង ធ្វើ ចំ
ពោះ អ្នក ដោយ សារ ពួក គេ មិន បាន ស្គា
ល់ ព្រះ វរបិតា ឬ ក៏ ខ្ញុំ ដែរ។
៤ ប៉ុន្តែ ការ ទាំង នេះ ខ្ញុំ បាន ប្រាប់ អ្នក រា
ល់ គ្នា ថា នៅ ពេល វេលា មក ដល់ អ្នក រា
ល់ គ្នា នឹង នឹក ចាំ ថា ខ្ញុំ បាន ប្រាប់ អ្ន
ក អំពី ពួក គេ។ កាល ដើម ដំបូង ខ្ញុំ មិន បា
ន ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា នូវ សេចក្តី ទាំង
នេះ ទេ ព្រោះ ខ្ញុំ នៅ ជា មួយ អ្នក រាល់ គ្នា
។
៥ ប៉ុន្តែ ឥឡូវ នេះ ខ្ញុំ ទៅ ឯ ព្រះអង្គ ដែល ចា
ត់ ខ្ញុំ ឲ្យ មក។ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់សួរខ្ញុំថា តើអ្ន
កទៅណា?
៦ ប៉ុន្តែ ដោយ សារ ខ្ញុំ បាន និយាយ រឿង ទាំ
ង នេះ ទៅ អ្នក រាល់ គ្នា ហើយ នោះ ទុក្ខ
ព្រួយ បាន ពេញ ក្នុង ចិត្ត។
៧ ទោះ ជា យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្ន
ក នូវ ការ ពិត; ជា ការ សមរម្យ សម្រាប់ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ដែល ខ្ញុំ ទៅ ឆ្ងាយ ពី ព្រោះ ប្រ
សិន បើ ខ្ញុំ មិន ទៅ ទេ ព្រះ ដ៏ ជា ជំនួយ
នឹង មិន មក ឯ អ្នក រាល់ គ្នា ឡើយ។ ប៉ុន្តែ
ប្រសិន បើ ខ្ញុំ ចេញ ទៅ ខ្ញុំ នឹង ចាត់ គាត់
ទៅ រក អ្នក រាល់ គ្នា។
៨ហើយ កាល ទ្រង់ យាង មក ទ្រង់ នឹង បន្ទោ
ស ពិភព នៃ អំពើ បាប និង ពី សេចក្តី សុចរិ
ត និង ការ ជំនុំ ជម្រះ
៩ មកពីអំពើបាប ព្រោះពួកគេមិនជឿលើខ្ញុំ។
10 ដោយ សារ តែ ខ្ញុំ ទៅ ឯ ព្រះបិតា របស់
ខ្ញុំ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា លែង ឃើញ ខ្ញុំ ទៀ
ត ហើយ។
១១ ដោយ សារ ការ វិនិច្ឆ័យ ទោស ព្រោះ ចៅ
ហ្វាយ របស់ លោក នេះ ត្រូវ បាន កាត់ ទោ
ស។
១២ ខ្ញុំ នៅ មាន រឿង ជា ច្រើន ដែល ត្រូវ និ
យាយ ទៅ កាន់ អ្នក ប៉ុន្តែ អ្នក មិន អាច ទ្រាំ
ទ្រ នឹង វា បាន ឥឡូវ នេះ។
១៣ ទោះ បី ជា យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ នៅ ពេ
ល ដែល លោក ជា ព្រះ វិញ្ញាណ នៃ សេច
ក្តី ពិត បាន មក នោះ លោក នឹង នាំ អ្នក
ទៅ កាន់ សេចក្តី ពិត ទាំង អស់ ដ្បិត លោក
មិន និយាយ អំពី ខ្លួន លោក ឡើយ។ ប៉ុន្តែ
អ្វី ដែល គាត់ នឹង ឮ គាត់ នឹង និយាយ ហើ
យ គាត់ នឹង ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា នូវ រឿង
ដែល នឹង មក ដល់។
១៤ គាត់នឹងលើកតម្កើងខ្ញុំ ព្រោះគាត់នឹងទទួលពីខ្ញុំ ហើ
យនឹងបង្ហាញវាដល់អ្នក។
១៥ អ្វីៗ ទាំង អស់ ដែល ព្រះបិតា មាន គឺ
ជា របស់ ខ្ញុំ ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា ខ្ញុំ មាន
ប្រសាសន៍ ថា ទ្រង់ នឹង យក ពី ខ្ញុំ ហើយ នឹ
ង បង្ហាញ វា ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា។
16 បន្តិច ទៀត អ្នក រាល់ គ្នា នឹង មិន ឃើញ
ខ្ញុំ ទេ ហើយ បន្តិច ទៀត អ្នក រាល់ គ្នា នឹង
ឃើញ ខ្ញុំ ព្រោះ ខ្ញុំ ទៅ ឯ ព្រះបិតា។
១៧ រួច មក សិស្ស របស់ ទ្រង់ ខ្លះ និយាយ ក្នុ
ង ចំណោម ពួក គេ ថា តើ នេះ ជា អ្វី ដែ
ល ទ្រង់ មាន បន្ទូល មក យើង ថា បន្តិច ទៀ
ត អ្នក រាល់ គ្នា នឹង មិន ឃើញ ខ្ញុំ ទេ ហើ
យ បន្តិច ទៀត អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ឃើញ ខ្ញុំ
ហើយ ដោយ សារ ខ្ញុំ ទៅ ឯ ព្រះ ឪពុក?
18 ដូច្នេះ គេ សួរ ថា តើ នេះ ជា អ្វី ដែល គា
ត់ និយាយ ថា បន្តិច ទៀត? យើងមិនអាចប្រាប់ពីអ្វី
ដែលគាត់និយាយបានទេ។
១៩ឥឡូវ នេះ ព្រះ យេស៊ូ ជ្រាប ថា ពួក គេ
មាន ព្រះ ទ័យ ចង់ សួរ ទ្រង់ ហើយ មាន
ព្រះ បន្ទូល ទៅ ពួក គេ ថា ចូរ សួរ គ្នា
ទៅ វិញ ទៅ មក អំពី ការ ដែល ខ្ញុំ បាន និ
យាយ ថា បន្តិច ទៀត អ្នក នឹង មិន ឃើញ ខ្ញុំ

ទេ ហើយ ម្តង ទៀត បន្តិច ទៀត អ្នក នឹង ឃើ
ញ ខ្ញុំ?
20 ប្រាកដ ណាស់ យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ
ថា អ្នក រាល់ គ្នា នឹង យំ សោក ប៉ុន្តែ ពិភពលោ
ក នឹង រីករាយ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង មា
ន ទុក្ខ ព្រួយ ប៉ុន្តែ ទុក្ខ ព្រួយ របស់ អ្នក នឹង
ប្រែ ទៅ ជា អំណរ។
21 ស្ត្រី ម្នាក់ មាន ទុក្ខ ព្រួយ ព្រោះ ពេល វេ
លា បាន មក ដល់ ហើយ ប៉ុន្តែ ពេល ដែល
នាង សម្រាល កូន មក នាង លែង នឹក ឃើ
ញ ទុក្ខ ព្រួយ ទៀត ហើយ ព្រោះ មាន អំណ
រ ដែល មនុស្ស កើត មក ក្នុង ពិភព លោក។
២២ហើយ ឥឡូវ នេះ អ្នក រាល់ គ្នា មាន ទុក្ខ
ព្រួយ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ នឹង ជួប អ្នក ម្តង ទៀត ហើយ
ចិត្ត អ្នក នឹង រីករាយ ហើយ សេចក្តី អំណរ រប
ស់ អ្នក គ្មាន នរណា ដក យក ពី អ្នក ឡើយ
។
២៣ហើយ នៅ ថ្ងៃ នោះ អ្នក នឹង មិន សួរ
អ្វី ដល់ ខ្ញុំ ឡើយ។ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា
ជា ប្រាកដ ថា អ្វី ដែល អ្នក រាល់ គ្នា ទូល
សូម ដល់ ព្រះវរបិតា ក្នុង នាម ខ្ញុំ នោះ ព្រះអ
ង្គ នឹង ប្រទាន ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា។
២៤ រហូត មក ដល់ ពេល នេះ អ្នក រាល់ គ្នា
មិន បាន សុំ អ្វី ក្នុង នាម ខ្ញុំ ទេ ចូរ សុំ
នោះ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ទទួល បាន ដើម្បី
ឲ្យ សេចក្តី អំណរ របស់ អ្នក បាន ពេញ។
25 សេចក្តី ទាំង នេះ ខ្ញុំ បាន និយាយ ទៅ កា
ន់ អ្នក រាល់ គ្នា ក្នុង សុភាសិត ប៉ុន្តែ ពេល វេ
លា មក ដល់ ពេល ដែល ខ្ញុំ នឹង មិន និយា
យ ទៅ កាន់ អ្នក រាល់ គ្នា ក្នុង សុភាសិត
ទៀត ទេ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ នឹង បង្ហាញ អ្នក រាល់ គ្នា
ដោយ ច្បាស់ អំពី ព្រះបិតា។
26 នៅ ថ្ងៃ នោះ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ទូល សូ
ម ក្នុង នាម ខ្ញុំ ហើយ ខ្ញុំ មិន ប្រាប់ អ្នក រា
ល់ គ្នា ថា ខ្ញុំ នឹង អធិស្ឋាន ព្រះ បិតា ជំនួស
អ្នក
២៧ ដ្បិត ព្រះបិតា ទ្រង់ ទ្រង់ ស្រឡាញ់ អ្នក រា
ល់ គ្នា ដោយ ព្រោះ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ស្រ
ឡាញ់ ខ្ញុំ ហើយ បាន ជឿ ថា ខ្ញុំ ចេញ ពី
ព្រះ។
28 ខ្ញុំ បាន ចេញ ពី ព្រះវរបិតា ហើយ បាន ម
ក ក្នុង ពិភព លោក វិញ ខ្ញុំ ចាក ចេញ ពី ពិ
ភព លោក ហើយ ទៅ ឯ ព្រះបិតា។
២៩ ពួក សិស្ស ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «មើល៍ ឥឡូវ
នេះ ព្រះអង្គ និយាយ ដោយ ចំៗ ហើយ មិន និ
យាយ សុភាសិត ទេ។
30 ឥឡូវ នេះ យើង ប្រាកដ ថា អ្នក ដឹង គ្រប់
ការ ទាំង អស់ ហើយ មិន ចាំ បាច់ ឲ្យ អ្នក
ណា សួរ អ្នក ឡើយ ដោយ សារ ការ នេះ យើ
ង ជឿ ថា អ្នក បាន មក ពី ព្រះ។
៣១ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «
តើ អ្នក រាល់ គ្នា ជឿ ឬ?
32 មើលចុះ ពេលវេលាមកដល់ មែនហើយ ឥឡូវនេះបា
នមកដល់ហើយ ដែលអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយ មនុ
ស្សគ្រប់គ្នាទៅជារបស់គេ ហើយនឹងទុកខ្ញុំឱ្យនៅម្នាក់ឯង
។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនមែនតែម្នាក់ឯងទេ ពីព្រោះព្រះវរបិតាគង់នៅ
ជាមួយខ្ញុំ។
33 សេចក្តី ទាំង នេះ ខ្ញុំ បាន និយាយ ទៅ កា
ន់ អ្នក រាល់ គ្នា ដើម្បី ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា បា
ន សេចក្តី សុខសាន្ត ក្នុង ខ្ញុំ។ ក្នុងលោកីយ៍នេះ អ្ន
ករាល់គ្នានឹងជួបទុក្ខលំបាក ប៉ុន្តែ ចូរមានចិត្តល្អចុះ។ ខ្ញុំបា
នយកឈ្នះពិភពលោក។

ជំពូក 17

1 ពាក្យ ទាំង នេះ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ លោ
ក យេស៊ូ ហើយ ងើប មុខ ឡើង ទៅ ស្ថានសួគ៌
ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ « ឱ ព្រះ វរបិតា
អើយ ពេល វេលា មក ដល់ ហើយ។ សូម លើ
ក តម្កើង បុត្រ របស់ អ្នក ដើម្បី ឲ្យ បុត្រ រប
ស់ អ្នក អាច លើក តម្កើង អ្នក ផង ដែរ។
2 ដូច ជា អ្នក បាន ប្រទាន អំណាច ដល់ គា
ត់ លើ គ្រប់ ទាំង សាច់ ឈាម ដើម្បី ឲ្យ គា
ត់ បាន ជីវិត ដ៏ នៅ អស់ កល្ប ជានិច្ច ដ
ល់ អស់ អ្នក ដែល អ្នក បាន ឲ្យ គាត់។
៣ហើយ នេះ ជា ជីវិត ដ៏ អស់កល្ប ជានិច្ច ដើ
ម្បី ឲ្យ ពួកគេ បាន ស្គាល់ ទ្រង់ ជា ព្រះ ពិ
ត តែ មួយ និង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែល ទ្រង់ បា
ន ចាត់ ឲ្យ មក។

4 ទូលបង្គំ បាន លើក តម្កើង ព្រះអង្គ នៅ
លើ ផែនដី ទូលបង្គំ បាន បញ្ចប់ កិច្ចការ ដែល
ព្រះអង្គ ប្រទាន អោយ ទូលបង្គំ ធ្វើ។
៥ហើយ ឥឡូវ នេះ ឱ ព្រះ វរបិតា អើយ សូម
លើក តម្កើង ទូលបង្គំ ដោយ ខ្លួន ឯង ដោយ
សិរី ល្អ ដែល ទូលបង្គំ មាន ជា មួយ ទ្រង់
ពី មុន ពិភពលោក មក។
៦ ទូលបង្គំ បាន បង្ហាញ ព្រះនាម ទ្រង់ ដល់ ម
នុស្ស ដែល ទ្រង់ បាន ប្រទាន ឱ្យ ទូលបង្គំ
ចេញ ពី លោកីយ៍ នេះ៖ ពួកគេ ជា អ្នក ហើយ
ទ្រង់ បាន ប្រទាន ដល់ ពួកគេ ហើយពួកគេបាន
កាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។
៧ ឥឡូវ នេះ ពួក គេ បាន ដឹង ហើយ ថា អ្វី
ៗ ទាំង អស់ ដែល អ្នក បាន ប្រទាន មក ខ្ញុំ
គឺ ជា របស់ អ្នក។
៨ត្បិត ទូលបង្គំ បាន ប្រទាន ដល់ ពួកគេ នូវ
ពាក្យ ដែល ទ្រង់ បាន ប្រទាន មក ទូលបង្គំ
ហើយ គេ បាន ទទួល ហើយ ដឹង ច្បាស់ ថា
ខ្ញុំ ចេញ ពី អ្នក ហើយ គេ បាន ជឿ ថា អ្ន
ក បាន ចាត់ ខ្ញុំ មក។
9 ទូលបង្គំ អធិស្ឋាន សម្រាប់ ពួកគេ៖ ទូលបង្គំ មិ
ន អធិស្ឋាន សម្រាប់ ពិភពលោក ទេ គឺ សម្រា
ប់ ពួក គេ ដែល ព្រះអង្គ បាន ប្រទាន មក
ទូលបង្គំ។ ព្រោះពួកគេជារបស់អ្នក។
១០ហើយ ខ្ញុំ ទាំង អស់ ជា របស់ អ្នក ហើយ
អ្នក ជា របស់ ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំត្រូវបានលើកតម្កើងនៅក្នុង
ពួកគេ។
11 ហើយ ឥឡូវ នេះ ខ្ញុំ មិន នៅ ក្នុង លោក
នេះ ទៀត ទេ ប៉ុន្តែ អ្នក ទាំង នេះ នៅ ក្នុង
ពិភពលោក ហើយ ខ្ញុំ មក ឯ អ្នក។ ឱ ព្រះវរបិ
តា ដ៏វិសុទ្ធ អើយ សូម រក្សា តាម ព្រះនាម រប
ស់ ព្រះអង្គ ផ្ទាល់ អស់ អ្នក ដែល ព្រះអង្គ បា
ន ប្រទាន មក ទូលបង្គំ ដើម្បី ឲ្យ ពួកគេ បា
ន រួម ជា មួយ ដូច យើង រាល់ គ្នា។
12 កាលដែលទូលបង្គំនៅជាមួយពួកគេនៅក្នុងលោកីយ
នេះ ទូលបង្គំបានរក្សាពួកគេក្នុងព្រះនាមទ្រង់។ អ្វីៗដែល
ព្រះអង្គប្រទានមកទូលបង្គំ ទូលបង្គំបានរក្សាទុក ហើយ
គ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេបាត់បង់ឡើយ លើក
លែងតែកូននៃសេចក្ដីវិនាស។ ដើម្បីអោយព្រះគម្ពីរបាន
សំរេច។
១៣ហើយ ឥឡូវ នេះ ខ្ញុំ មក ឯ អ្នក; ហើយអ្វីដែ
លខ្ញុំនិយាយនៅក្នុងពិភពលោកនេះ ដើម្បីឱ្យពួកគេទទួល
បានសេចក្តីអំណររបស់ខ្ញុំនៅក្នុងខ្លួនគេ។
14 ទូលបង្គំ បាន ឲ្យ គេ នូវ ពាក្យ របស់ ទ្រង់
ពិភពលោកស្អប់គេ ព្រោះគេមិនកើតពីលោកីយ៍ ដូចខ្ញុំមិន
មែនជាមនុស្សលោកីយ៍ដែរ។
15 ខ្ញុំ មិន អង្វរ សុំ ឲ្យ អ្នក ដក ពួក គេ ចេ
ញ ពី ពិភព លោក ទេ ប៉ុន្តែ សូម ឲ្យ អ្នក រ
ក្សា ពួក គេ ពី អំពើ អាក្រក់។
១៦ ពួក គេ មិន មែន ជា របស់ លោកីយ៍ ដូច
ខ្ញុំ មិន មែន ជា របស់ លោកីយ៍ ដែរ។
17 សូម ញែក ពួក គេ ជា បរិសុទ្ធ តាម រ
យៈ សេចក្តី ពិត របស់ ទ្រង់៖ ព្រះ បន្ទូល ទ្រ
ង់ ជា សេចក្តី ពិត។
18 ដូច ជា ទ្រង់ បាន ចាត់ ទូលបង្គំ ឲ្យ មក
ក្នុង លោក នេះ ដែរ សូម្បី តែ ទូលបង្គំ ក៏ បា
ន ចាត់ គេ ឲ្យ មក ក្នុង លោក នេះ ដែរ។
១៩ហើយ ដោយ សារ តែ ពួក គេ ខ្ញុំ បាន ញែ
ក ខ្លួន ខ្ញុំ ជា បរិសុទ្ធ ដើម្បី ពួក គេ អាច បា
ន ញែក ជា បរិសុទ្ធ តាម រយៈ សេចក្តី ពិត
ផង ដែរ។
20 ខ្ញុំ ក៏ មិន អធិស្ឋាន សម្រាប់ អ្នក ទាំង
នេះ តែ ម្នាក់ ឯង ដែរ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ អ្នក ដែ
ល ជឿ លើ ខ្ញុំ តាម រយៈ ពាក្យ របស់ ពួក
គេ ផង ដែរ។
21 ដើម្បីអោយពួកគេទាំងអស់គ្នាក្លាយជាតែមួយ។ ព្រះបិ
តាអើយ ទ្រង់គង់នៅក្នុងទូលបង្គំ ហើយទូលបង្គំក៏នៅក្នុង
ទ្រង់ដែរ ដើម្បីឲ្យគេបានរួមជាតែមួយនៅក្នុងយើង ដើម្បី
ឲ្យមនុស្សលោកជឿថាទ្រង់បានចាត់ទូលបង្គំមក។
២២ហើយ សិរី ល្អ ដែល ទ្រង់ បាន ប្រទាន ម
ក ខ្ញុំ នោះ ខ្ញុំ បាន ប្រទាន ដល់ គេ ដើម្បីឱ្យពួក
គេក្លាយជាតែមួយ សូម្បីតែយើងក៏ដូចគ្នាដែរ។
23 ខ្ញុំនៅក្នុងពួកគេ ហើយអ្នកនៅក្នុងខ្ញុំ ដើម្បីឱ្យពួកគេនឹង
ត្រូវបានធ្វើឱ្យល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងតែមួយ។ ហើយ ដើ
ម្បី ឲ្យ ពិភពលោក បាន ដឹង ថា ទ្រង់ បាន
ចាត់ ទូលបង្គំ មក ហើយ បាន ស្រឡាញ់ ពួកគេ
ដូច ជា ទ្រង់ បាន ស្រឡាញ់ ទូលបង្គំ ដែរ។
24 ឱព្រះវរបិតាអើយ ទូលបង្គំចង់ឲ្យពួកគេផងដែរ ដែល
ទ្រង់បានប្រទានដល់ទូលបង្គំ ឲ្យនៅជាមួយទូលបង្គំនៅក
ន្លែងដែលទូលបង្គំនៅ។ ដើម្បីអោយគេបានឃើញសិរីរុង
រឿងរបស់ទូលបង្គំ ដែលព្រះអង្គបានប្រទានអោយទូលប

ង្គំ ដ្បិតព្រះអង្គស្រឡាញ់ទូលបង្គំតាំងពីមុនកំណើតពិភព
លោកមក។
25 ឱ ព្រះបិតា ដ៏ សុចរិត អើយ ពិភពលោក មិ
ន បាន ស្គាល់ ទ្រង់ ទេ ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំ បាន
ស្គាល់ ទ្រង់ ហើយ អ្នក ទាំង នេះ បាន ដឹង
ថា ទ្រង់ បាន ចាត់ ទូលបង្គំ មក។
26 ហើយ ខ្ញុំ បាន ប្រកាស ដល់ ពួកគេ នូវ
ព្រះនាម ទ្រង់ ហើយ នឹង ប្រកាស វា ថា សេច
ក្តី ស្រឡាញ់ ដែល អ្នក បាន ស្រឡាញ់ ខ្ញុំ អា
ច នឹង នៅ ក្នុង ពួកគេ ហើយ ខ្ញុំ នៅ ក្នុង ពួ
កគេ។

ជំពូក 18

1 កាល ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ដូច្នេះ ហើយ
ទ្រង់ ក៏ ចេញ ទៅ ជា មួយ ពួក សិស្ស
នៅ លើ ព្រែក សេដ្រូន ដែល ជា សួន ច្បារ ដែ
ល ចូល ទៅ ក្នុង នោះ ហើយ ពួក សិស្ស រប
ស់ ទ្រង់
២ ហើយ យូដាស ដែល ក្បត់ លោក ក៏ ស្គា
ល់ កន្លែង នោះ ដែរ ព្រោះ លោក យេស៊ូ បា
ន ទៅ ទី នោះ ជា ញឹក ញាប់ ជា មួយ ពួ
ក សិស្ស។
3 ពេល នោះ យូដាស បាន ទទួល ទាហាន និង
មន្ត្រី មួយ ក្រុម ពី ពួក សង្ឃនាយក និង ពួក
ខាង គណៈផារីស៊ី ហើយ ក៏ មក ទី នោះ ដោ
យ មាន គោម និង ពិល និង អាវុធ។
៤ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូ ជ្រាប គ្រប់ ការណ៍ ទាំង អ
ស់ ដែល នឹង កើត មាន ដល់ ព្រះអង្គ ក៏ ចេ
ញ ទៅ សួរ គេ ថា៖ « អ្នក រាល់ គ្នា រក នរ
ណា?
5 គេ ឆ្លើយ ទៅ លោក យេស៊ូ ជា អ្នក ស្រុក
ណាសារ៉ែត។ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ
គេ ថា៖ «ខ្ញុំ ហ្នឹង ហើយ»។ យូដាស ដែល ក្បត់
លោក ក៏ ឈរ ជា មួយ គេ។
៦ កាល ដែល លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួ
ក គេ ថា ខ្ញុំ គឺ លោក ពួក គេ ក៏ ថយ ក្រោ
យ ហើយ ដួល ទៅ នឹង ដី។
7 ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល សួរ គេ ម្តង ទៀត
ថា៖ « អ្នក រាល់ គ្នា រក នរណា? គេ ពោល ថា៖
«ព្រះយេស៊ូ ជា អ្នក ស្រុក ណាសារ៉ែត»។

៨ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ថា៖ « ខ្ញុំ បា
ន ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ថា ខ្ញុំ គឺ គាត់ ហើយ
បើ អ្នក រាល់ គ្នា ស្វែង រក ខ្ញុំ សូម ឲ្យ អ្នក
ទាំង នេះ ទៅ តាម ផ្លូវ ទៅ។
9 ដើម្បី ឲ្យ ពាក្យ នេះ បាន សម្រេច ដែល លោ
ក បាន មាន ប្រសាសន៍ ថា អស់ អ្នក ដែល
លោក បាន ឲ្យ មក ខ្ញុំ មិន បាន បាត់ បង់
អ្វី ឡើយ។
១០ លោក ស៊ីម៉ូន ពេត្រុស កាន់ ដាវ ទាញ យ
ក ទៅ ប្រហារ អ្នក បម្រើ របស់ សម្តេច សង្ឃ
ហើយ កាត់ ត្រចៀក ស្តាំ ចោល។ អ្នក បម្រើ
នោះ ឈ្មោះ ម៉ាលកុស។
11 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ ពេត្រុស ថា៖
« ចូរ ដាក់ ដាវ របស់ អ្នក ចូល ក្នុង ស្រោម
ចុះ ពែង ដែល ព្រះបិតា របស់ ខ្ញុំ បាន ប្រទា
ន មក ខ្ញុំ តើ ខ្ញុំ មិន ត្រូវ ផឹក ទេ ឬ?
12 បន្ទាប់ មក កង ទ័ព និង មេ ទ័ព និង ពួក ម
ន្ត្រី របស់ ជនជាតិ យូដា ក៏ នាំ ព្រះយេស៊ូ
ទៅ ចង ព្រះអង្គ។
១៣ ហើយ នាំ គាត់ ទៅ ឯ អាណាស ជា មុ
ន សិន។ ព្រោះគាត់ជាឪពុកក្មេករបស់កៃផា ដែលជាម
ហាបូជាចារ្យនៅឆ្នាំដដែលនោះ។
១៤ ឥឡូវ នេះ កៃផាស គឺ ជា គាត់ ដែល បាន
ផ្តល់ ដំបូន្មាន ដល់ ជន ជាតិ យូដា ថា វា
ជា ការ សម គួរ ដែល មនុស្ស ម្នាក់ ត្រូវ ស្លា
ប់ ដើម្បី ប្រជាជន។
១៥ ស៊ីម៉ូនពេត្រុសក៏ដើរតាមព្រះយេស៊ូ ហើយសិស្សម្នាក់
ទៀតក៏ធ្វើដូច្នេះដែរ៖ សិស្សនោះស្គាល់លោកមហាបូជា
ចារ្យ ហើយបានចូលទៅក្នុងដំណាក់របស់សម្តេចសង្ឃ។
១៦ ប៉ុន្តែ ពេត្រុស ឈរ នៅ មាត់ ទ្វារ បន្ទាប់ ម
ក សិស្ស ម្នាក់ ទៀត ដែល ស្គាល់ លោក ម
ហា បូជាចារ្យ នោះ ចេញ ទៅ ហើយ និយាយ
ទៅ កាន់ នាង ដែល រក្សា ទ្វារ រួច នាំ ពេត្រុ
ស មក។
17 ពេល នោះ នាង ក្រមុំ ដែល ចាំ ទ្វារ សួរ
ពេត្រុស ថា៖ «អ្នក ក៏ មិន មែន ជា សិស្ស រប
ស់ បុរស នេះ ដែរ ឬ? គាត់និយាយថា ខ្ញុំមិនមែន
ទេ។
១៨ហើយ ពួក អ្នក បម្រើ និង ពួក មន្ត្រី បាន
ឈរ នៅ ទី នោះ ដែល បាន ដុត ធ្យូង។ ដ្បិ
ត ត្រជាក់ ណាស់ គេ ក៏ ក្តៅ ខ្លួន ឯង ហើយ

ពេត្រុស ក៏ ឈរ ជា មួយ នឹង គេ ហើយ ក
ក់ ក្ដៅ ខ្លួន ឯង។
19 លោក មហា បូជាចារ្យ សួរ ព្រះយេស៊ូ អំពី
សិស្ស របស់ ព្រះអង្គ និង អំពី គោល លទ្ធិ រប
ស់ ព្រះអង្គ។
20 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
ខ្ញុំ និយាយ ដោយ ចំហ ដល់ ពិភពលោក។ ខ្ញុំធ្លា
ប់បង្រៀននៅក្នុងសាលាប្រជុំ និងនៅក្នុងព្រះវិហារ ជាក
ន្លែងដែលជនជាតិយូដាតែងតែទៅលេង។ ហើយដោយ
សម្ងាត់ ខ្ញុំមិនបាននិយាយអ្វីសោះ។
២១ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកសួរខ្ញុំ? ចូរ សួរ អ្នក ដែល
បាន ឮ ខ្ញុំ នូវ អ្វី ដែល ខ្ញុំ បាន និយាយ
ទៅ កាន់ ពួកគេ មើល! ពួកគេ ដឹង នូវ អ្វី ដែ
ល ខ្ញុំ បាន និយាយ។
22 កាល លោក មាន ប្រសាសន៍ ដូច្នេះ ហើយ ម
ន្រ្តី ម្នាក់ ដែល ឈរ នៅ ក្បែរ នោះ ក៏ វាយ
ព្រះហស្ត របស់ លោក ថា៖ «លោក មហា បូជា
ចារ្យ ឆ្លើយ ដូច្នេះ ឬ?
23 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ទៅ គាត់ ថា
៖ « ប្រសិន បើ ខ្ញុំ បាន និយាយ អាក្រក់ សូម
ធ្វើ បន្ទាល់ អំពី អំពើ អាក្រក់ ចុះ ប៉ុន្តែ ប្រសិ
ន បើ ល្អ ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក វាយ ខ្ញុំ?
២៤ឥឡូវ នេះ អាណ្ណាស បាន បញ្ជូន គាត់ ទៅ
ចង ទៅ ឯ កៃផាស ជា សម្ដេច សង្ឃ។
25 ស៊ីម៉ូនពេត្រុសក៏ក្រោកឈរឡើងកំដៅខ្លួន។ គេ ទូ
ល ព្រះអង្គ ថា៖ «អ្នក ក៏ ជា សិស្ស របស់ ព្រះ
អង្គ ដែរ ឬ? គាត់បដិសេធ ហើយនិយាយថា ខ្ញុំមិនមែ
នទេ។
26 មាន អ្នក បម្រើ របស់ មហា បូជាចារ្យ ម្នា
ក់ ដែល ជា ញាតិសន្ដាន របស់ លោក ដែល
ពេត្រុស កាត់ ត្រចៀក ពោល ថា៖ «ខ្ញុំ មិន បា
ន ឃើញ លោក នៅ ក្នុង សួន ច្បារ ជាមួយ
គាត់ ទេ ឬ?
27 ពេត្រុស បដិសេធ ម្ដង ទៀត ហើយ ភ្លាម
នោះ មាន់ ក៏ ចេញ មក។
28 រួច នាំ ពួក គេ ចេញ ពី កៃផា ទៅ ឯ
សាល ជំនុំ ជម្រះ ហើយ ដល់ ពេល ឆាប់។ ហើ
យពួកគេមិនបានចូលទៅក្នុងសាលជំនុំជំរះឡើយ ក្រែង
លោគេមិនបរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បី ឲ្យ ពួកគេ បាន បរិ
ភោគ បុណ្យ រំលង។
29 លោក ពីឡាត ក៏ ចេញ ទៅ រក គេ សួរ
ថា៖ «តើ អ្នក រាល់ គ្នា ចោទ ប្រកាន់ បុរស
នេះ យ៉ាង ណា?
30 គេ ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា៖ «ប្រសិន បើ គាត់
មិន មែន ជា មនុស្ស អាក្រក់ ទេ យើង ខ្ញុំ មិ
ន ប្រគល់ គាត់ មក ឲ្យ អ្នក ទេ។
31 លោក ពីឡាត មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា៖
«អ្នក រាល់ គ្នា យក គាត់ ទៅ វិនិច្ឆ័យ គាត់
តាម ច្បាប់ របស់ អ្នក។ ជន ជាតិ យូដា និយា
យ ទៅ កាន់ លោក ថា៖ «យើង ខ្ញុំ គ្មាន ច្បា
ប់ នឹង សម្លាប់ អ្នក ណា ម្នាក់ ឡើយ។
32 ដើម្បី ឲ្យ ព្រះបន្ទូល របស់ ព្រះយេស៊ូ បាន
សម្រេច ដែល ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ដែល បញ្ជា
ក់ ថា ទ្រង់ ត្រូវ ស្លាប់ យ៉ាង ណា។
33 រួច ពីឡាត់ ចូល ទៅ ក្នុង សាល ជំនុំ ជ
ម្រះ ម្ដង ទៀត ហើយ ហៅ ព្រះ យេស៊ូ ហើយ
សួរ គាត់ ថា តើ អ្នក ជា ស្ដេច សាសន៍ យូ
ដា ឬ?
34 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « អ្ន
ក និយាយ រឿង នេះ មក ពី ខ្លួន ឯង ឬ មា
ន អ្នក ផ្សេង ប្រាប់ អ្នក ពី ខ្ញុំ?
៣៥ លោក ពីឡាត ឆ្លើយ ថា៖ «ខ្ញុំ ជា សាសន៍
យូដា ឬ? ប្រជាជាតិ របស់ អ្នក និង ពួក នាយ
ក បូជាចារ្យ បាន ប្រគល់ អ្នក មក អោយ ខ្ញុំ៖
តើ អ្នក បាន ធ្វើ អ្វី?
៣៦ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ថា៖ « រាជា
ណាចក្រ របស់ ខ្ញុំ មិន មែន ជា របស់ លោកី
យ៍ នេះ ទេ ប្រសិន បើ រាជាណាចក្រ របស់
ខ្ញុំ កើត ពី លោកីយ៍ នេះ នោះ អ្នក បម្រើ រប
ស់ ខ្ញុំ នឹង ច្បាំង ដើម្បី កុំ ឲ្យ ខ្ញុំ ត្រូវ គេ
ប្រគល់ ទៅ ឲ្យ ជន ជាតិ យូដា តែ ឥឡូវ នេះ
រាជាណាចក្រ របស់ ខ្ញុំ មិន មែន មក ពី ទី
នោះ ទេ។
៣៧ ដូច្នេះ លោក ពីឡាត មាន ប្រសាសន៍ ទៅ
គាត់ ថា៖ «ដូច្នេះ តើ អ្នក ជា ស្ដេច ឬ? ព្រះយេ
ស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ថា៖ « អ្នក និយាយ ថា
ខ្ញុំ ជា ស្ដេច។ ដល់ទីបញ្ចប់នេះ ខ្ញុំបានកើតមក ហើយ
ដោយសារមូលហេតុនេះ ខ្ញុំបានមកក្នុងពិភពលោក ដើម្បី
ឲ្យខ្ញុំធ្វើជាសាក្សីចំពោះការពិត។ អ្នក ណា ដែល ម
ក ពី សេចក្ដី ពិត នោះ ឮ សំឡេង ខ្ញុំ។

៣៨ លោក ពីឡាត សួរ គាត់ ថា៖«អ្វី ទៅ ជា
សេចក្តី ពិត? កាល លោក មាន ប្រសាសន៍ ដូ
ច្នេះ ហើយ លោក ក៏ ចេញ ទៅ រក ជន ជា
តិ យូដា ម្តង ទៀត ហើយ មាន ប្រសាសន៍
ទៅ គេ ថា៖ «ខ្ញុំ រក ឃើញ ថា លោក គ្មាន
កំហុស អ្វី សោះ»។
៣៩ ប៉ុន្តែ អ្នក រាល់ គ្នា មាន ទម្លាប់ មួយ ដែ
ល ខ្ញុំ ត្រូវ ដោះលែង អ្នក រាល់ គ្នា នៅ ក្នុ
ង បុណ្យ រំលង មួយ៖ ដូច្នេះ តើ អ្នក រាល់ គ្នា
ចង់ ឲ្យ ខ្ញុំ ដោះលែង ស្តេច សាសន៍ យូដា ដ
ល់ អ្នក ឬ?
40 គេ ស្រែក ឡើង ម្តង ទៀត ថា៖«អ្នក នេះ
មិន មែន ជា បារ៉ាបាស ទេ»។ ឥឡូវនេះ បារ៉ាបាស
ជាចោរប្លន់។

ជំពូកទី 19

1 លោក ពីឡាត ក៏ ចាប់ លោក យេស៊ូ ហើយ
វាយ លោក។
២ ពួក ទាហាន យក មកុដ បន្លា ដាក់ លើ
ព្រះសិរសា ហើយ គេ ពាក់ អាវ ពណ៌ ស្វាយ ដ
ល់ លោក
3 ហើយ និយាយ ថា : សូម ថ្វាយ បង្គំ ស្តេច
សាសន៍ យូដា ! ហើយគេវាយគាត់ដោយដៃរបស់ពួក
គេ។
4 លោកពីឡាតក៏ចេញទៅម្តងទៀត ហើយមានប្រសាស
ន៍ទៅពួកគេថា៖ «មើលចុះ ខ្ញុំនាំគាត់មករកអ្នក ដើម្បីឲ្យអ្ន
ករាល់គ្នាដឹងថាខ្ញុំរកកំហុសមិនឃើញនៅក្នុងគាត់»។
៥ ពេល នោះ ព្រះ យេស៊ូ យាង ចេញ មក ដោ
យ ពាក់ មកុដ បន្លា និង អាវ ពណ៌ ស្វាយ។
លោក ពីឡាត មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា៖ «
មើល ចុះ!
6 កាល ពួក នាយក បូជាចារ្យ និង ពួក មន្ត្រី បា
ន ឃើញ គាត់ ក៏ ស្រែក ឡើង ថា៖ «ឆ្កាង គាត់
ឆ្កាង គាត់ ទៅ»។ ពីឡាត មាន ប្រសាសន៍ ទៅ
គេ ថា៖ «អ្នក រាល់ គ្នា យក គាត់ ទៅ ឆ្កាង
ទៅ ដ្បិត ខ្ញុំ មិន ឃើញ គាត់ មាន កំហុស
អ្វី សោះ»។
7 ជនជាតិ យូដា ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា៖ «យើង
មាន ច្បាប់ ហើយ តាម ច្បាប់ របស់ យើង គា
ត់ ត្រូវ តែ ស្លាប់ ព្រោះ គាត់ បាន តាំង ខ្លួន
គាត់ ជា បុត្រ របស់ ព្រះ។
៨ កាល ពីឡាត ឮ ពាក្យ នោះ គាត់ ក៏ ភ័យ
ខ្លាច ខ្លាំង ឡើង។
៩ រួច ក៏ ចូល ទៅ ក្នុង សាល ជំនុំ ជម្រះ ម្ត
ង ទៀត ហើយ សួរ ទៅ ព្រះ យេស៊ូ ថា តើ ឯ
ង នៅ ឯ ណា? ប៉ុន្តែ លោក យេស៊ូ មិន បាន
ឆ្លើយ តប ទេ។
10 លោក ពីឡាត មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់
ថា៖ «តើ អ្នក មិន និយាយ ជាមួយ ខ្ញុំ ឬ? តើ
អ្នក មិន ដឹង ថា ខ្ញុំ មាន អំណាច ឆ្កាង អ្នក
ហើយ មាន អំណាច ដោះលែង អ្នក ឬ?
១១ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល តប ថា៖ « អ្នក មិ
ន អាច មាន អំណាច អ្វី ប្រឆាំង នឹង ខ្ញុំ បា
ន ឡើយ លើក លែង តែ វា ត្រូវ បាន ប្រទា
ន មក អ្នក ពី ស្ថាន លើ ប៉ុណ្ណោះ ហេតុ ដូ
ច្នេះ ហើយ បាន ជា អ្នក ដែល បញ្ជូន ខ្ញុំ
ទៅ អ្នក មាន បាប ធំ ជាង។
១២ហើយ តាំង ពី ពេល នោះ មក លោក ពីឡា
ត បាន ស្វែង រក ការ ដោះ លែង លោក ប៉ុន្តែ
ជន ជាតិ យូដា បាន ស្រែក ឡើង ថា៖ «ប្រសិ
ន បើ អ្នក អនុញ្ញាត ឲ្យ អ្នក នេះ ទៅ អ្នក មិ
ន មែន ជា សម្លាញ់ របស់ សេសារ ទេ អ្នក
ណា ដែល តាំង ខ្លួន ជា ស្តេច គឺ និយាយ
ប្រឆាំង នឹង សេសារ។
13 កាល ពីឡាត ឮ ដូច្នេះ គាត់ ក៏ នាំ ព្រះយេ
ស៊ូ ចេញ មក ហើយ គង់ នៅ ទី ជំនុំ ជម្រះ
នៅ កន្លែង មួយ ដែល ហៅ ថា ផ្លូវ ថ្មល់ ប៉ុ
ន្តែ តាម ភាសា ហេព្រើរ គឺ កាបាថា។
១៤ ហើយ ជា ថ្ងៃ រៀប ចំ បុណ្យ រំលង ហើ
យ ប្រហែល ជា ម៉ោង ទី ប្រាំមួយ ហើយ គា
ត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់ ជន ជាតិ យូ
ដា ថា មើល ចុះ!
15 ប៉ុន្តែ គេ ស្រែក ឡើង ថា ចូរ ចេញ ទៅ
ជា មួយ នឹង គាត់ ឆ្កាង គាត់ ទៅ លោកពីឡាត
សួរពួកគេថា៖ «តើខ្ញុំត្រូវឆ្កាងស្តេចរបស់អ្នកឬ? ពួក នា
យក បូជាចារ្យ ឆ្លើយ ថា៖ «យើង គ្មាន ស្តេច
ក្រៅ ពី សេសារ»។
16 ដូច្នេះ ហើយ បាន ប្រគល់ គាត់ ទៅ ឲ្យ
គេ ឆ្កាង។ គេ ចាប់ ព្រះយេស៊ូ នាំ ព្រះអង្គ ទៅ
។

17 ហើយ គាត់ កាន់ ឈើឆ្កាង របស់ គាត់ បា
ន ចេញ ទៅ កន្លែង មួយ ដែល ហៅ ថា ក
ន្លែង នៃ លលាដ៍ ក្បាល មួយ ដែល ត្រូវ បា
ន ហៅ នៅ ក្នុង ភាសា ហេព្រើរ Golgotha:
18 នៅ កន្លែង ដែល គេ ឆ្កាង លោក ហើយ ពី
រ នាក់ ទៀត នៅ ខាង ម្ខាង ហើយ លោក
យេស៊ូ នៅ កណ្តាល។
១៩ ហើយ ពីឡាត់ បាន សរសេរ ចំណងជើង ហើ
យ ដាក់ លើ ឈើឆ្កាង។ ហើយ ការ សរសេរ
នោះ គឺ ព្រះយេស៊ូវ នៃ ណាសារ៉ែត ជា ស្តេច
នៃ សាសន៍ យូដា។
20 បន្ទាប់ មក ចំណងជើង នេះ បាន អាន សាស
ន៍ យូដា ជា ច្រើន ដ្បិត កន្លែង ដែល គេ ឆ្កា
ង ព្រះយេស៊ូវ គឺ នៅ ជិត ទីក្រុង ហើយ វា ត្រូ
វ បាន សរសេរ ជា ភាសា ហេព្រើរ ក្រិក និង
ឡាតាំង។
21 បន្ទាប់ មក ពួក នាយក បូជាចារ្យ របស់ ជន
ជាតិ យូដា មាន ប្រសាសន៍ ទៅ លោក ពីឡា
ត់ ថា៖ «កុំ សរសេរ ទេ ស្តេច យូដា! ប៉ុន្តែ គាត់
បាន និយាយ ថា ខ្ញុំ ជា ស្តេច សាសន៍ យូដា។
22 ពីឡាត ឆ្លើយ ថា៖ «ខ្ញុំ បាន សរសេរ អ្វី
ខ្លះ ហើយ»។
២៣ ពេល នោះ ពួក ទាហាន ពេល គេ ឆ្កាង ព្រះ
យេស៊ូ ហើយ ក៏ យក សម្លៀក បំពាក់ របស់
ព្រះអង្គ ហើយ ធ្វើ បួន ចំណែក ចែក អោយ ទា
ហាន ម្នាក់ៗ។ ហើយ អាវ វែងរ របស់ គាត់ ផ
ង ដែរ៖ ឥឡូវ នេះ អាវ នេះ គ្មាន ថ្នេរ ទេ គឺ
ត្បាញ ពី លើ ពេញ។
24 ដូច្នេះ គេ និយាយ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ ថា
កុំ ឲ្យ យើង បក វា ទេ តែ ត្រូវ ចាប់ ឆ្នោត
ឲ្យ អ្នក ណា ទៅ ដើម្បី ឲ្យ បាន សម្រេច តា
ម គម្ពីរ ដែល ចែង ថា គេ ចែក អាវ ខ្ញុំ ទៅ
ក្នុង ចំណោម ពួក គេ ហើយ សម្រាប់ អាវ រប
ស់ ខ្ញុំ គេ ចាប់ ឆ្នោត។ ហេតុ នេះ ហើយ បា
ន ជា ទាហាន ធ្វើ ការ ទាំង នេះ។
25 ឥឡូវនេះ នៅទីនោះឈរក្បែរឈើឆ្កាងរបស់ព្រះយេ
ស៊ូជាមាតា និងប្អូនស្រីរបស់មាតាព្រះអង្គ គឺនាងម៉ារី ជាភ
រិយារបស់ក្លូផាស និងនាងម៉ារីជាអ្នកស្រុកម៉ាដាឡា។
26 កាល ព្រះយេស៊ូ ទត ឃើញ មាតា របស់
ព្រះអង្គ និង សិស្ស ដែល ព្រះអង្គ ស្រឡាញ់ កំពុ
ង ឈរ ក្បែរ ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ កា
ន់ មាតា ថា៖ « នាង អើយ មើល កូន អើយ!
២៧ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ សិស្ស ថា៖ «
មើល ឃើញ ម្តាយ របស់ អ្នក! ហើយចាប់ពីម៉ោង
នោះ សិស្សនោះបាននាំនាងទៅផ្ទះរបស់គាត់។
28 បន្ទាប់ មក ព្រះយេស៊ូ ជ្រាប ថា ឥឡូវ នេះ
ការ ទាំង អស់ បាន សម្រេច ហើយ ដើម្បី
ឲ្យ បទ គម្ពីរ បាន សម្រេច ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូ
ល ថា ខ្ញុំ ស្រេក
29 ពេល នេះ គេ ដាក់ ធុង មួយ ពេញ ដោ
យ ទឹក ខ្មេះ ហើយ គេ ចាក់ ទឹក ខ្មេះ ពេញ
មួយ រួច ដាក់ លើ ហ៊ីសុប រួច ដាក់ ចូល មាត់
គាត់។
30 កាល ព្រះយេស៊ូ បាន ទទួល ទឹក ខ្មេះ ហើ
យ ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « ចប់ ហើយ ទ្រង់
ក៏ អោន ក្បាល ចុះ ចាញ់ ខ្មោច វិញ។
៣១ ដូច្នេះ ជនជាតិយូដា ដោយសារវាជាការរៀបចំ ដើម្បី
កុំឱ្យសាកសពនៅលើឈើឆ្កាងនៅថ្ងៃសប្ប័ទ (ដ្បិតថ្ងៃស
ប្ប័ទជាថ្ងៃដ៏វិសេស) បានអង្វរលោកពីឡាត សុំឱ្យបាក់ជើ
ងរបស់ពួកគេ និងដើម្បីឱ្យពួកគេត្រូវ យកទៅឆ្ងាយ។
32 ពេល នោះ ពួក ទាហាន បាន មក ដល់ ហើ
យ កាច់ ជើង អ្នក ទី មួយ និង ជើង ម្ខាង
ទៀត ដែល ត្រូវ គេ ឆ្កាង ជាមួយ គាត់។
33 លុះ មក ដល់ ព្រះយេស៊ូ ហើយ ឃើញ ថា
ទ្រង់ សុគត ហើយ គេ មិន ចាប់ ជើង ទ្រង់
ឡើយ។
៣៤ ប៉ុន្តែ ទាហាន ម្នាក់ ដែល កាន់ លំពែង បា
ន ទម្លុះ ចំហៀង គាត់ ហើយ ភ្លាមៗ នោះ មា
ន ឈាម និង ទឹក ចេញ មក។
35 ហើយ អ្នក ណា ដែល បាន ឃើញ វា បា
ន ធ្វើ កំណត់ត្រា ហើយ កំណត់ត្រា របស់ គា
ត់ គឺ ពិត ហើយ គាត់ ដឹង ថា គាត់ និយាយ
ពិត ដើម្បី អ្នក រាល់ គ្នា អាច ជឿ។
៣៦ ព្រោះ ការ ទាំង នេះ ត្រូវ បាន ធ្វើ ឡើង
ដើម្បី ឲ្យ បទ គម្ពីរ ត្រូវ បាន សម្រេច ថា ឆ្អឹ
ង របស់ គាត់ នឹង មិន ត្រូវ បាក់ ឡើយ។
៣៧ហើយ បទ គម្ពីរ មួយ ទៀត បាន ចែង
ថា ៖ « គេ នឹង មើល ទៅ លើ អ្នក ដែ
ល គេ បាន ចោះ។
38 ក្រោយ មក យ៉ូសែប ជា អ្នក ស្រុក អើរីម៉ាថា
ជា សិស្ស របស់ ព្រះយេស៊ូ ប៉ុន្តែ ដោយ សម្ងាត់

ដោយ ខ្លាច ជន ជាតិ យូដា បាន អង្វរ ពីឡា
ត់ ឲ្យ ដក ព្រះសព ព្រះយេស៊ូ ចេញ ហើយ ពី
ឡាត ក៏ ឲ្យ គាត់ ចាក ចេញ។ ដូច្នេះ គាត់ ក៏
មក យក ព្រះសព ព្រះយេស៊ូ។
39 ហើយ មាន នីកូដេម មក ដែរ ដែល ដំបូង ម
ក ឯ ព្រះយេស៊ូ ទាំង យប់ ហើយ យក ទឹក អ
ម្ពិល និង ប្រេង ក្រអូប ប្រមាណ មួយ រយ ផោ
ន។
40 រួច គេ យក ព្រះសព ព្រះយេស៊ូ មក រុំ ដោ
យ សំពត់ អំបោះ នឹង គ្រឿង ក្រអូប ដូច គេ
បញ្ចុះ តាម របៀប របស់ សាសន៍ យូដា។
៤១ ឥឡូវ នេះ នៅ កន្លែង ដែល គាត់ ត្រូវ បា
ន ឆ្កាង មាន សួន ឧទ្យាន មួយ ហើយនៅក្នុងសួន
ច្បារមានផ្នូរថ្មីមួយ ដែលជាកន្លែងដែលមនុស្សមិនទាន់បា
នបញ្ចុះនៅឡើយ។
42 ហេតុនេះហើយបានជាគេដាក់ព្រះយេស៊ូនៅទីនោះ
ព្រោះជាថ្ងៃរៀបចំរបស់ជនជាតិយូដា។ ដ្បិតផ្នូរជិតមកដ
ល់ហើយ។

ជំពូកទី 20

១ ថ្ងៃ ដំបូង នៃ សប្តាហ៍ នឹង មក ដល់ ពេ
ល ព្រលឹម ស្រាងៗ ម៉ារៀ ម៉ាក់ដាឡា នៅ ពេល ង
ងឹត ទៅ ឯ ផ្នូរ ហើយ ឃើញ ថ្ម យក ចេញ
ពី ផ្នូរ។
2 រួច នាង រត់ ទៅ ឯ ស៊ីម៉ូន ពេត្រុស និង សិ
ស្ស ម្នាក់ ទៀត ដែល ព្រះយេស៊ូ ស្រឡាញ់ ហើ
យ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «គេ បាន យ
ក ព្រះអម្ចាស់ ចេញ ពី ផ្នូរ ហើយ យើង មិន
ដឹង ថា គេ យក លោក ទៅ ឯ ណា ទេ។
៣ ដូច្នេះ ពេត្រុស និង សិស្ស ម្នាក់ ទៀត ក៏ ចេ
ញ ទៅ ឯ ផ្នូរ។
4 ដូច្នេះ គេ រត់ ទៅ ជា មួយ គ្នា ហើយ សិ
ស្ស ម្នាក់ ទៀត រត់ ចេញ ពី ពេត្រុស ហើយ
ចូល ទៅ ឯ ផ្នូរ មុន គេ។
5 គាត់ ក៏ ឈរ ចុះ ហើយ សម្លឹង មើល ទៅ ក្នុ
ង ឃើញ សម្លៀក បំពាក់ អំបោះ ដេក ប៉ុន្តែគាត់
មិនបានចូលទេ។
6 បន្ទាប់មក ស៊ីម៉ូនពេត្រុសដើរតាមគាត់ ចូលទៅក្នុងផ្នូរ
ឃើញសម្លៀកបំពាក់ធ្វើពីក្រណាត់ទេសឯក។
7 ហើយ កន្សែង ដែល នៅ ជុំវិញ ក្បាល រប
ស់ គាត់ មិន បាន ដេក ជាមួយ នឹង សម្លៀក
បំពាក់ ក្រណាត់ ទេសឯក ទេ គឺ ត្រូវ បាន រុំ
ជាប់ គ្នា នៅ កន្លែង មួយ ដោយ ខ្លួន ឯង។
៨ បន្ទាប់ មក សិស្ស ម្នាក់ ទៀត ក៏ ចូល ទៅ
ក្នុង ផ្នូរ មុន គេ ហើយ គាត់ បាន ឃើញ ហើ
យ ក៏ ជឿ។
៩ត្បិត នៅ តែ មិន បាន ដឹង បទ គម្ពីរ ថា
គាត់ ត្រូវ តែ រស់ ឡើង វិញ ។
១០ បន្ទាប់ មក ពួក សិស្ស ក៏ ចេញ ទៅ ផ្ទះ រ
បស់ ខ្លួន ម្តង ទៀត។
11 ប៉ុន្តែ ម៉ារា ឈរ នៅ ខាង ក្រៅ ផ្នូរ ដោយ
យំ ហើយ ពេល នាង យំ នាង ក៏ ឈរ ចុះ ហើ
យ មើល ទៅ ក្នុង ផ្នូរ
១២ ហើយ ឃើញ ទេវតា ពីរ រូប ស្លៀក ពាក់
ពណ៌ ស មួយ នៅ ក្បាល និង មួយ ទៀត
នៅ ជើង ជា កន្លែង ដែល ព្រះសព ព្រះយេស៊ូ
វ បាន ដាក់ ។
13 ហើយ គេ និយាយ ទៅ កាន់ នាង ថា៖ «នា
ង អើយ ហេតុ អ្វី បាន ជា នាង យំ? នាង ពោ
ល ទៅ គេ ថា៖ «ព្រោះ គេ បាន យក ព្រះអ
ម្ចាស់ របស់ ខ្ញុំ ទៅ បាត់ ហើយ ខ្ញុំ មិន ដឹង
ថា គេ យក លោក ទៅ ឯ ណា»។
14 កាល នាង និយាយ ដូច្នេះ នាង ក៏ បែរ ខ្លួ
ន ទៅ វិញ ឃើញ ព្រះយេស៊ូ ឈរ ហើយ មិន
ដឹង ថា ជា ព្រះយេស៊ូ ទេ។
១៥ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ នាង ថា៖ «
នាង អើយ ហេតុ អ្វី បាន ជា នាង យំ? តើអ្នក
ស្វែងរកអ្នកណា? នាង ស្មាន ថា ជា អ្នក ថែ សួ
ន ក៏ និយាយ ទៅ កាន់ គាត់ ថា៖ «លោក ម្ចាស់
បើ អ្នក បាន យក គាត់ មក នេះ សូម ប្រា
ប់ ខ្ញុំ ពី កន្លែង ដែល អ្នក បាន ដាក់ គាត់
ចុះ ខ្ញុំ នឹង យក គាត់ ទៅ។
១៦ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅនាងថា៖ « ម៉ារី! នាង
បែរ ខ្លួន ទៅ សួរ គាត់ ថា៖ «រ៉ាបូនី! ពោលថា
លោកគ្រូ។
17 ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅនាងថា៖ « កុំប៉ះខ្ញុំអី! ខ្ញុំមិ
នទាន់បានឡើងទៅឯព្រះបិតារបស់ខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែ ចូរទៅឯប
ងប្អូនរបស់ខ្ញុំ ហើយប្រាប់ពួកគេថា ខ្ញុំឡើងទៅឯព្រះបិតារ
របស់ខ្ញុំ ហើយជាព្រះវរបិតារបស់អ្នករាល់គ្នា។ ហើយចំ
ពោះព្រះរបស់ខ្ញុំ និងជាព្រះរបស់អ្នក។

18 នាង ម៉ារី ជា អ្នក ស្រុក ម៉ាក់ដាឡា បាន ម
ក ប្រាប់ ពួក សិស្ស ថា នាង បាន ឃើញ ព្រះ
អម្ចាស់ ហើយ ថា ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល អំពី កា
រ ទាំង នេះ ដល់ នាង។
១៩ ពេលនោះ នៅពេលល្ងាច ជាថ្ងៃដំបូងនៃសប្ដាហ៍ ដែ
លពួកសិស្សបានជួបជុំគ្នាបិទទ្វារ ព្រោះតែខ្លាចជនជាតិយូ
ដា ព្រះយេស៊ូយាងមក ហើយឈរនៅកណ្ដាល ហើយមា
នព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ « សូមអោយអ្នករាល់គ្នាមានសេច
ក្ដីសុខសាន្ត»។
២០ហើយ ពេល គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ដូច្នេះ គា
ត់ ក៏ បង្ហាញ ដៃ និង ចំហៀង របស់ គាត់ ដ
ល់ ពួក គេ។ ពេល នោះ ពួក សិស្ស សប្បាយ
ចិត្ត ពេល ឃើញ ព្រះអម្ចាស់។
21 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ម្ដង ទៀ
ត ថា៖ « សូម ឲ្យ មាន សេចក្ដី សុខ សាន្ត ដ
ល់ អ្នក រាល់ គ្នា ដូច ជា បិតា របស់ ខ្ញុំ បា
ន ចាត់ ខ្ញុំ ឲ្យ មក ខ្ញុំ ក៏ ចាត់ អ្នក ឲ្យ មក
យ៉ាង ណា ដែរ។
22 កាល ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ដូច្នេះ ហើយ ទ្រ
ង់ ក៏ ដកដង្ហើម លើ គេ ហើយ មាន ព្រះបន្ទូ
ល ទៅ គេ ថា ចូរ ទទួល ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុ
ទ្ធ ចុះ
២៣ អ្នក ណា ដែល អ្នក ធ្វើ បាប អ្នក ណា
ក៏ ដោយ អ្នក នឹង ទទួល ទោស អ្នក នោះ វិ
ញ។ ហើយ អ្នក ណា ដែល ធ្វើ បាប អ្នក
ណា ក៏ ត្រូវ រក្សា ទុក។
24 ប៉ុន្តែ ថូម៉ាស ជា សិស្ស ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម
សិស្ស ទាំង ដប់ពីរ នាក់ ដែល ហៅ ថា ឌីឌីម មិ
ន នៅ ជាមួយ ពួកគេ ទេ ពេល ព្រះយេស៊ូ យា
ង មក។
25 ពួក សិស្ស ផ្សេង ទៀត ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ «
យើង បាន ឃើញ ព្រះអម្ចាស់។ ប៉ុន្តែ លោក មា
ន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា៖ «ប្រសិន បើ ខ្ញុំ មិ
ន ឃើញ ស្នាម ដែក គោល នៅ ដៃ គាត់ ហើ
យ ដាក់ ម្រាម ដៃ ខ្ញុំ ចូល ទៅ ក្នុង ស្នាម
ដែក គោល ហើយ ដាក់ ដៃ ខ្ញុំ ចូល ទៅ ខា
ង គាត់ ទេ ខ្ញុំ មិន ជឿ ឡើយ។
26 ហើយ ប្រាំបី ថ្ងៃ ក្រោយ មក ពួក សិស្ស រប
ស់ ទ្រង់ បាន នៅ ក្នុង នោះ ម្ដង ទៀត ហើ
យ ថូម៉ាស ក៏ នៅ ជា មួយ នឹង ពួក គេ បន្ទា
ប់ មក ព្រះយេស៊ូ បាន យាង មក ទ្វារ ត្រូវ បា
ន បិទ ហើយ ឈរ នៅ កណ្ដាល ហើយ មាន
ព្រះបន្ទូល ថា៖ « សូម សន្តិភាព ដល់ អ្នក រា
ល់ គ្នា»។
27 រួច គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ថូម៉ាស ថា ចូ
រ ទាញ ម្រាម ដៃ មក ហើយ មើល ដៃ ខ្ញុំ ចូ
រ លូក ដៃ មក ខាង ខ្ញុំ ហើយ កុំ ឲ្យ មាន
ជំនឿ ឡើយ គឺ ត្រូវ ជឿ ចុះ។
28 ថូម៉ាស ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ រប
ស់ ខ្ញុំ និង ជា ព្រះ របស់ ខ្ញុំ។
29 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « ថូ
ម៉ាស អើយ ដោយ សារ អ្នក បាន ឃើញ ខ្ញុំ អ្ន
ក បាន ជឿ។ មាន ពរ ហើយ អ្នក ណា ដែល
មិន បាន ឃើញ ហើយ នៅ តែ ជឿ។
៣០ហើយ ទីសំគាល់ ជា ច្រើន ទៀត ពិតជា
បាន ធ្វើ ឲ្យ ព្រះយេស៊ូវ នៅ ចំពោះ មុខ ពួ
ក សិស្ស ទ្រង់ ដែល មិន មាន សរសេរ នៅ
ក្នុង សៀវភៅ នេះ ទេ៖
៣១ ប៉ុន្តែ ការ ទាំង នេះ ត្រូវ បាន សរសេរ ដើ
ម្បី ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា អាច ជឿ ថា ព្រះយេស៊ូ
វ គឺ ជា ព្រះគ្រីស្ទ ជា ព្រះរាជបុត្រា នៃ ព្រះ។
ហើយ ថា អ្នក រាល់ គ្នា នឹង មាន ជីវិត ដោ
យ សារ ព្រះ នាម ទ្រង់។

ជំពូកទី 21

១ ក្រោយ ពី ហេតុការណ៍ ទាំង នេះ ព្រះយេស៊ូ
បាន បង្ហាញ អង្គ ទ្រង់ ម្ដង ទៀត ដល់ ពួក
សិស្ស នៅ សមុទ្រ ទីបេរាស។ ហើយគាត់បានបង្ហាញ
ខ្លួនគាត់ដោយប្រាជ្ញានេះ។
2 មាន ស៊ីម៉ូន ពេត្រុស ថូម៉ាស ហៅ ឌីឌីម និង ណា
ថាណែល ជា អ្នក ស្រុក កាណា នៅ ស្រុក កា
លីឡេ ព្រម ទាំង កូន របស់ សេបេដេ និង សិ
ស្ស ពីរ នាក់ ទៀត របស់ គាត់។
3 ស៊ីម៉ូនពេត្រុស និយាយ ទៅ គេ ថា ខ្ញុំ ទៅ ស្ទូ
ច ត្រី។ ពួក គេ និយាយ ទៅ កាន់ លោក ថា៖
«យើង ក៏ ទៅ ជា មួយ លោក ដែរ។ ពួក គេ
ចេញ ទៅ ក្នុង សំពៅ ភ្លាម។ ហើយ យប់
នោះ គេ ចាប់ មិន បាន អ្វី សោះ។
4 លុះ ព្រឹក ឡើង ព្រះយេស៊ូ ឈរ នៅ មាត់
ច្រាំង តែ ពួក សិស្ស មិន ដឹង ថា ជា ព្រះយេ
ស៊ូ ទេ។

5 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « កូ
ន អើយ តើ អ្នក រាល់ គ្នា មាន សាច់ ទេ?
គេ ឆ្លើយ ថា ទេ!
៦ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា៖ « ចូរ បោះ អួន នៅ ខាង ស្តាំ កប៉ាល់
នោះ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង រក ឃើញ»។ ដូច្នេះ
គេ បោះ ចោល ហើយ ឥឡូវ នេះ គេ មិន អា
ច ទាញ វា បាន សម្រាប់ ត្រី ដ៏ ច្រើន
នោះ ទេ។
៧ ដូច្នេះ សិស្ស ដែល ព្រះ យេស៊ូ ស្រឡាញ់
នោះ បាន និយាយ ទៅ កាន់ ពេត្រុស ថា៖ «
គឺ ព្រះ អម្ចាស់»។ កាល ស៊ីម៉ូន ពេត្រុស បាន
ឮ ថា ជា ព្រះអម្ចាស់ គាត់ ក៏ ពាក់ អាវ អ្នក
នេសាទ ឲ្យ គាត់ (ព្រោះ គាត់ ស្រាត) រួច បោះ
ខ្លួន ទៅ ក្នុង សមុទ្រ។
៨ ហើយ សិស្ស ផ្សេង ទៀត បាន មក តាម
សំពៅ តូច មួយ។ (ដ្បិត វា នៅ មិន ឆ្ងាយ
ពី ដី ទេ ប៉ុន្តែ មាន ប្រវែង ពីរ រយ ហត្ថ) អូ
ស អួន ដោយ មាន ត្រី។
៩ ពេល មក ដល់ ដី ភ្លាម គេ ឃើញ ភ្លើង
ឆេះ នៅ ទី នោះ ហើយ ត្រី ដាក់ នៅ ទី
នោះ និង នំបុ័ង។
10 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ «ចូ
រ យក ត្រី ដែល អ្នក ចាប់ បាន ឥឡូវ នេះ
មក»។
11 ស៊ីម៉ូនពេត្រុសបានឡើងទៅ ហើយទាញអួនទៅដីដែ
លសំបូរទៅដោយត្រីធំៗ មួយរយហាសិបបី ហើយសម្រា
ប់ទាំងអស់មានច្រើនណាស់ ប៉ុន្តែអួនមិនទាន់ខូចទេ។
12 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គេ ថា៖ « ម
ក បរិភោគ ចុះ! គ្មាន អ្នក កាន់ តាម ណា ម្នា
ក់ សួរ គាត់ ថា អ្នក ជា នរណា? ដោយដឹងថាវាគឺ
ជាព្រះអម្ចាស់។
13 ពេល នោះ ព្រះយេស៊ូ យាង មក យក នំបុ័ង
ប្រទាន ឲ្យ គេ និង ត្រី ដូច គ្នា។
១៤ នេះ ជា លើក ទី បី ហើយ ដែល លោក
យេស៊ូ បាន បង្ហាញ ព្រះ អង្គ ដល់ ពួក សិស្ស
បន្ទាប់ ពី លោក មាន ព្រះជន្ម រស់ ឡើង វិញ
15 ដូច្នេះ ពេល ដែល ពួក គេ បាន បរិភោគ រួ
ច ហើយ ព្រះ យេស៊ូ មាន បន្ទូល ទៅ ស៊ីម៉ូន
ពេត្រុស ថា ស៊ីម៉ូន ជា កូន របស់ យ៉ូណាស តើ
អ្នក ស្រឡាញ់ ខ្ញុំ ជាង អ្នក ទាំង នេះ ឬ? គាត់
ទូលព្រះអង្គថា៖ «បាទ ព្រះអម្ចាស់! អ្នកដឹងថាខ្ញុំស្រឡាញ់
អ្នក។ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ « ចូ
រ ចិញ្ចឹម កូន ចៀម របស់ ខ្ញុំ»។
16 គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ជា លើក
ទី ពីរ ថា “ ស៊ីម៉ូន កូន យ៉ូណាស ស្រឡាញ់ ខ្ញុំ ឬ?
គាត់ទូលព្រះអង្គថា៖ «បាទ ព្រះអម្ចាស់! អ្នកដឹងថាខ្ញុំស្រ
ឡាញ់អ្នក។ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា
៖ « ចូរ ចិញ្ចឹម ចៀម របស់ ខ្ញុំ»។
17 គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ជា លើក
ទី បី ថា ស៊ីម៉ូន ជា កូន របស់ យ៉ូណាស តើ អ្ន
ក ស្រឡាញ់ ខ្ញុំ ទេ? ពេត្រុស ព្រួយ ចិត្ត ដោយ
សារ គាត់ និយាយ ទៅ គាត់ ជា លើក ទី
បី ថា៖ «អ្នក ស្រឡាញ់ ខ្ញុំ ឬ? លោក មាន ប្រ
សាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ «លោក ម្ចាស់ ព្រះអង្គ
ជ្រាប គ្រប់ ការណ៍ ទាំង អស់។ អ្នកដឹងថាខ្ញុំស្រ
ឡាញ់អ្នក។ ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គា
ត់ ថា៖ « ចិញ្ចឹម ចៀម របស់ ខ្ញុំ»។
18 យើង ប្រាប់ អ្នក ជា ប្រាកដ ថា កាល អ្នក
នៅ ក្មេង នោះ អ្នក បាន ក្រវាត់ ខ្លួន ឯង ហើ
យ ដើរ ទៅ តាម អ្វី ដែល អ្នក ចង់ ប៉ុន្តែ កា
ល ណា អ្នក ចាស់ អ្នក ត្រូវ លាត ដៃ ហើយ
ម្នាក់ ទៀត នឹង ក្រវាត់ អ្នក ហើយ ដឹក អ្នក
ទៅ កន្លែង ដែល អ្នក មាន។ មិនចង់
១៩ លោក មាន ប្រសាសន៍ ដូច្នេះ ដោយ បញ្ជា
ក់ អំពី ការ ស្លាប់ ដែល លោក គួរ លើក ត
ម្កើង ព្រះជាម្ចាស់។ កាល លោក មាន ប្រសាស
ន៍ ដូច្នេះ ហើយ លោក ក៏ មាន ប្រសាសន៍
ទៅ លោក ថា៖ « មក តាម ខ្ញុំ!»។
២០ ពេល នោះ ពេត្រុស ងាក មក ឃើញ សិ
ស្ស ដែល លោក យេស៊ូ ស្រឡាញ់ ដើរ តាម។
អ្នក នោះ ក៏ ផ្អៀង លើ ដើម ទ្រូង ពេល បា
យ ល្ងាច ហើយ សួរ ថា៖ «លោក ម្ចាស់ តើ អ្ន
ក ណា ដែល ក្បត់ លោក?
21 ពេត្រុស ឃើញ គាត់ ក៏ ទូល សួរ ព្រះយេ
ស៊ូ ថា៖ «លោក ម្ចាស់ តើ អ្នក នេះ នឹង ធ្វើ អ្វី?
22 ព្រះយេស៊ូ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «
ប្រសិន បើ ខ្ញុំ ចង់ ឲ្យ គាត់ នៅ រហូត ដ
ល់ ខ្ញុំ មក តើ មាន រឿង អ្វី ដល់ អ្នក? មកតាម
ខ្ញុំ។
23 បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «គា
ត់មិនត្រូវស្លាប់ទេ»។ ប៉ុន្តែ បើ ខ្ញុំ ចង់ ឲ្យ គាត់

នៅ រហូត ដល់ ខ្ញុំ មក តើ នោះ ជា អ្វី ដ
ល់ អ្នក?
២៤ នេះ ហើយ ជា សិស្ស ដែល ថ្លែង ទីបន្ទា
ល់ អំពី ការ ទាំង នេះ ហើយ បាន សរសេរ
សេចក្តី ទាំង នេះ ហើយ យើង ដឹង ថា ទីបន្ទា
ល់ របស់ លោក ពិត។
25 ហើយ ក៏ មាន រឿង ជា ច្រើន ទៀត ដែ
ល ព្រះយេស៊ូវ បាន ធ្វើ ដែល ប្រសិន បើ គេ
ត្រូវ សរសេរ គ្រប់ៗ គ្នា នោះ ខ្ញុំ គិត ថា ស្
ម្បី តែ ពិភពលោក ក៏ មិន អាច ផ្ទុក សៀវ
ភៅ ដែល គួរ សរសេរ បាន ដែរ។ អាម៉ែន។

កិច្ចការរបស់ពួកសាវក

ជំពូកទី 1

1 ឱ ធីអូភីល អើយ ខ្ញុំ បាន ធ្វើ សេចក្តី បង្រៀ
ន ពី មុន អំពី ការ ទាំង អស់ ដែល ព្រះ
យេស៊ូ បាន ចាប់ ផ្តើម ធ្វើ និង ការ បង្រៀន
2 រហូត ដល់ ថ្ងៃ ដែល គាត់ ត្រូវ បាន គេ
យក ឡើង បន្ទាប់ ពី នោះ គាត់ តាម រយ:
ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ បាន ប្រទាន បញ្ញត្តិ ដល់
សាវ័ក ដែល គាត់ បាន ជ្រើសរើស
3 ហើយ គាត់ ក៏ បង្ហាញ ខ្លួន គាត់ ថា មាន
ជីវិត តាម ចំណង់ របស់ គាត់ ដោយ ភស្តុតា
ង មិន ពិត ជា ច្រើន ដោយ គាត់ បាន ឃើ
ញ ពួក គាត់ សែសិប ថ្ងៃ ហើយ និយាយ អំ
ពី រឿង ដែល ទាក់ ទង នឹង នគរ ព្រះ
៤ហើយ ដោយ បាន ជួប ជុំ ជា មួយ នឹង ពួ
ក គេ បាន បង្គាប់ ពួក គេ ថា មិន ត្រូវ ចា
ក ចេញ ពី ក្រុង យេរូសាឡិម ឡើយ គឺ ត្រូវ រ
ង់ ចាំ ការ សន្យា របស់ ព្រះ វរបិតា ដែល ទ្រ
ង់ មាន បន្ទូល ថា អ្នក រាល់ គ្នា បាន ឮ អំ
ពី ខ្ញុំ។
5 ដ្បិតយ៉ូហានពិតជាបានជ្រមុជទឹកដោយទឹក ប៉ុន្តែ អ្នក
នឹង ទទួល បុណ្យ ជ្រមុជ ដោយ ព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធ មិន ច្រើន ថ្ងៃ ពី នេះ ទេ។
៦ ពេល ដែល គេ មក ជុំ គ្នា ហើយ គេ សួរ
លោក ថា៖ «លោក ម្ចាស់ តើ នៅ ពេល នេះ
លោក ចង់ ឲ្យ រាជាណាចក្រ អ៊ីស្រាអែល ឡើ
ង វិញ ឬ?
៧ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា វា មិន មែន សម្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ដើម្បី
ដឹង ពី ពេល វេលា ឬ រដូវ កាល ដែល ព្រះ វ
របិតា បាន ដាក់ នៅ ក្នុង អំណាច របស់ ទ្រ
ង់ ទេ។
៨ ប៉ុន្តែ អ្នក នឹង បាន ទទួល អំណាច បន្ទាប់ ពី
នោះ ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ បាន សណ្ឋិត លើ អ្ន
ក ហើយ អ្នក នឹង ធ្វើ ជា សាក្សី ដល់ យើង
ទាំង នៅ ក្រុង យេរូសាឡិម និង នៅ ក្នុង ស្រុ
ក យូដា និង នៅ ស្រុក សាម៉ារី ទាំង មូល និ
ង រហូត ដល់ ចុង បំផុត នៃ ផែនដី។
៩ហើយ កាល លោក បាន និយាយ រឿង ទាំង
នេះ ហើយ ខណ: ដែល ពួក គេ បាន មើល
នោះ លោក ត្រូវ បាន គេ លើក ឡើង។ ហើ
យ ពពក បាន ទទួល គាត់ ពី មុខ គេ។
10 ហើយ ខណ: ដែល ពួក គេ សម្លឹង មើល
ទៅ ស្ថាន សួគ៌ យ៉ាង ខ្ជាប់ ខ្ជួន ពេល លោ
ក ឡើង ទៅ មើល ចុះ មាន បុរស ពីរ នាក់
ឈរ ក្បែរ ពួក គេ ក្នុង សម្លៀក បំពាក់ ព
ណ៌ ស
11 ដែល ក៏ និយាយ ថា ៖ « អ្នក រាល់ គ្នា
ជា អ្នក ស្រុក កាលីឡេ អើយ ហេតុ អ្វី បាន
ជា អ្នក រាល់ គ្នា ឈរ សម្លឹង មើល ទៅ
លើ មេឃ? ព្រះ យេស៊ូ ដដែល នេះ ដែល ត្រូវ
បាន លើក ឡើង ពី អ្នក ទៅ ស្ថានសួគ៌ នឹង
យាង មក ដូច អ្នក រាល់ គ្នា បាន ឃើញ ទ្រ
ង់ យាង ទៅ ស្ថានសួគ៌ ដែរ។
១២ បន្ទាប់ មក ពួក គេ ត្រឡប់ ទៅ ក្រុង យេរូ
សាឡឹម វិញ ពី ភ្នំ ដើម អូលីវ ដែល ចេញ ពី
ក្រុង យេរូសាឡឹម ជា ដំណើរ ថ្ងៃ សប្ប័ទ។
13 ពេល ចូល មក ដល់ ហើយ គេ ក៏ ឡើង
ទៅ បន្ទប់ ខាង លើ ជា កន្លែង ស្នាក់ នៅ ទាំ
ង ពេត្រុស យ៉ាកុប យ៉ូហាន អនទ្រេ ភីលីព និង ថូម៉ាស
បាថូឡូមេ និង ម៉ាថាយ យ៉ាកុប ជា កូន អាលផាយ និ
ង ស៊ីម៉ូន សេឡូត និង យូដាស ជា ប្អូន របស់
យ៉ាកុប។
១៤ អ្នក ទាំង អស់ នេះ បាន បន្ត ដោយ ឯក
ភាព គ្នា ក្នុង ការ អធិស្ឋាន និង ការ អង្វរ ជា
មួយ នឹង ស្ត្រី និង នាង ម៉ារី ជា មាតា របស់
ព្រះយេស៊ូវ និង ជាមួយ នឹង បងប្អូន របស់ ទ្រង់
។
១៥ ហើយ នៅ គ្រា នោះ ពេត្រុស បាន ក្រោក
ឈរ នៅ កណ្តាល ពួក សិស្ស ហើយ មាន ប្រ
សាសន៍ ថា (ចំនួន ឈ្មោះ ទាំង អស់ មាន ប្រ
ហែល មួយ រយ ម្ភៃ)
១៦ បងប្អូន ប្រុស ទាំង ឡាយ អើយ ខគម្ពីរ
នេះ ត្រូវ តែ ត្រូវ បាន បំពេញ ដែល ព្រះវិញ្ញា
ណ បរិសុទ្ធ ដោយ ព្រះឱស្ឋ របស់ ដាវីឌ បា
ន មាន បន្ទូល មុន នឹង ទាក់ទង នឹង យូដាស
ដែល ជា ការ ណែនាំ ដល់ អ្នក ដែល បាន
យក ព្រះយេស៊ូវ។

១៧ ព្រោះ គាត់ ត្រូវ បាន រាប់ ជា មួយ នឹង
យើង ហើយ បាន ទទួល ផ្នែក នៃ កិច្ច បម្រើ
នេះ។
១៨ឥឡូវ នេះ បុរស នេះ បាន ទិញ វាល មួ
យ ដោយ ទទួល រង្វាន់ នៃ អំពើ ទុច្ចរិត គាត់
ដួល បោក ក្បាល ចំ កណ្ដាល ហើយ ពោះវៀ
ន ទាំង អស់ ក៏ ហៀរ ចេញ។
១៩ហើយ វា ត្រូវ បាន គេ ស្គាល់ ដល់ អ្នក រ
ស់ នៅ ក្រុង យេរូសាឡិម ទាំង អស់។ ដូច ដែ
ល វាល នោះ ត្រូវ បាន ហៅ តាម ភាសា
ត្រឹមត្រូវ របស់ ពួក គេ ថា អាសេលដាម៉ា ពោល
គឺ វាល ឈាម។
20 ដ្បិត មាន ចែង ទុក ក្នុង សៀវភៅ ទំនុកត
ម្កើង ថា សូម ឲ្យ ទី លំនៅ របស់ លោក ត្រូ
វ ស្ងាត់ ជ្រងំ កុំ ឲ្យ មាន អ្នក ណា រស់
នៅ ឡើយ ហើយ ប៊ីស្សព របស់ លោក ក៏ អនុ
ញ្ញាត ឲ្យ អ្នក ផ្សេង យក ទៅ។
21 ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ ក្នុង ចំណោម អ្នក ទាំ
ង នេះ ដែល បាន រួម ដំណើរ ជា មួយ នឹង
យើង រាល់ ពេល ដែល ព្រះអម្ចាស់ យេស៊ូវ
យាង ចូល ទៅ ក្នុង ចំណោម យើង
២២ ចាប់ ផ្ដើម ពី បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក របស់
លោក យ៉ូហាន រហូត ដល់ ថ្ងៃ ដដែល ដែល
លោក ត្រូវ បាន ដក ចេញ ពី យើង នោះ ត្រូ
វ តែ គេ តែងតាំង ឲ្យ ធ្វើ ជា សាក្សី ជាមួ
យ យើង អំពី ការ រស់ ឡើង វិញ របស់ លោ
ក។
23 ហើយ គេ បាន តែងតាំង ពីរ នាក់ គឺ យ៉ូសែ
ប ហៅ បាសាបាស ដែល ដាក់ នាម ថា យូស្ទុស
និង ម៉ាត់ធាស។
២៤ ហើយ ពួក គេ បាន អធិស្ឋាន ហើយ ទូល
ថា៖ «បពិត្រ ព្រះ អម្ចាស់ ដែល ជ្រាប ពី ចិត្ត ម
នុស្ស ទាំង អស់ សូម បង្ហាញ ថា តើ ព្រះអង្គ
បាន ជ្រើស រើស ពីរ នាក់ នេះ ឬ ទេ?
25 ដើម្បី ឲ្យ គាត់ បាន ចូល រួម ក្នុង កិច្ច ប
ម្រើ ផ្សាយ និង ការ ជា សាវ័ក នេះ ដែល យូដា
ស បាន ធ្លាក់ ចុះ ដោយ អំពើ រំលង ដើម្បី
ឲ្យ គាត់ បាន ទៅ កន្លែង របស់ គាត់។
26 ហើយ ពួក គេ បាន បោះ ឆ្នោត របស់ ពួ
ក គេ; ហើយឆ្នោតបានធ្លាក់ទៅលើ Matthias ហើយគា
ត់ត្រូវបានរាប់ជាមួយសាវ័កដប់មួយរូប។

ជំពូកទី 2

១ហើយ នៅ ពេល ថ្ងៃ បុណ្យ ថ្ងៃ ទី៥០ បា
ន មក ដល់ យ៉ាង ពេញ លេញ ពួក គេ បា
ន ឯកភាព គ្នា នៅ កន្លែង មួយ។
២ រំពេច នោះ ស្រាប់ តែ មាន សំឡេង បន្លឺ
ពី លើ មេឃ មក ដូច ជា ខ្យល់ បក់ បោក
មក ពេញ ផ្ទះ ដែល គេ អង្គុយ។
៣ហើយ វា បាន លេច មក ដល់ ពួក គេ នូ
វ អណ្ដាត ដែល មាន ដូច ជា ភ្លើង ហើយ
វា បាន អង្គុយ លើ ពួកគេ ម្នាក់ៗ។
៤ហើយ ពួកគេ ទាំង អស់ បាន ពោរពេញ ដោ
យ ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ហើយ បាន ចាប់ ផ្ដើម
និយាយ ជា មួយ ភាសា ផ្សេង ទៀត ដូច ជា
ព្រះវិញ្ញាណ បាន ប្រទាន ដល់ ពួក គេ។
5 ហើយ នៅ ក្រុង យេរូសាឡិម មាន ពួក សា
សន៍ យូដា ជា អ្នក គោរព កោត ខ្លាច ពី គ្រប់
ទាំង សាសន៍ នៅ ក្រោម មេឃ។
៦ឥឡូវ នេះ ពេល ឮ ដំណឹង នេះ ទៅ ក្រៅ
ប្រទេស នោះ ហ្វូង មនុស្ស បាន មក ជុំ គ្នា ហើ
យ មាន ការ ភ័ន្ត ច្រឡំ ដោយ ព្រោះ ថា គ្រ
ប់ គ្នា បាន ឮ ពួក គេ និយាយ ជា ភាសា រ
បស់ ខ្លួន។
៧ ហើយ គេ ទាំង អស់ គ្នា ងឿង ឆ្ងល់ ហើ
យ ងឿង ឆ្ងល់ ដោយ និយាយ គ្នា ទៅ វិញ
ទៅ មក ថា មើល ចុះ តើ អ្នក ទាំង អស់
នេះ និយាយ ជា សាសន៍ កាលីឡេ ទេ ឬ?
៨ ហើយ តើ យើង រាល់ គ្នា បាន ឮ យ៉ាង ដូ
ច ម្ដេច ក្នុង អណ្ដាត របស់ យើង តើ យើង
កើត មក ពី ណា?
9 ជនជាតិ ផាថៀន មេដេ ជនជាតិ អេឡាំ ព្រម ទាំ
ង អ្នក នៅ ស្រុក មេសូប៉ូតាមី និង ស្រុក យូដា
និង ក្រុង កាប៉ាដូគា នៅ ក្រុង ប៉ុនតុស និង អាស៊ី
10 ទីក្រុង Phrygia និង Pamphylia នៅ ក្នុង ស្រុក
អេស៊ីប និង នៅ ក្នុង ផ្នែក នៃ ប្រទេស លីប៊ី
អំពី ក្រុង Cyrene និង ជន បរទេស នៃ ទីក្រុង
Rome ជន ជាតិ យូដា និង អ្នក កាន់ សាសនា
គ្រីស្ត។
11 ជនជាតិ ក្រេត និង ជន ជាតិ អារ៉ាប់ យើង
ឮ គេ និយាយ ភាសា របស់ យើង អំពី កិច្ចកា
រ ដ៏ អស្ចារ្យ របស់ ព្រះ។

១២ ហើយ គេ ទាំង អស់ គ្នា ងឿង ឆ្ងល់ ហើ
យ ឆ្ងល់ ហើយ និយាយ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ ម
ក ថា តើ នេះ មាន ន័យ យ៉ាង ណា?
១៣ អ្នក ខ្លះ ទៀត និយាយ ចំអក ថា៖ «អ្នក ទាំ
ង នេះ ពេញ ដោយ ស្រា ទំពាំងបាយជូរ ថ្មី!
១៤ ប៉ុន្តែ ពេត្រុស ឈរ ជាមួយ សិស្ស ទាំង ដប់
មួយ រូប បន្លឺ សំឡេង ទៅ ពួក គេ ថា៖ «អ្នក
រាល់ គ្នា ជា អ្នក ស្រុក យូដា និង អ្នក រាល់
គ្នា ដែល រស់ នៅ ក្រុង យេរូសាឡិម អើយ ចូ
រ អ្នក រាល់ គ្នា ស្គាល់ ពាក្យ នេះ ហើយ ស្ដា
ប់ តាម ពាក្យ ខ្ញុំ ចុះ
១៥ត្បិត អ្នក ទាំង នេះ មិន ស្រវឹង ដូច អ្នក
រាល់ គ្នា ស្មាន ទេ ដោយ ឃើញ វា គឺ ជា
ម៉ោង ទី បី នៃ ថ្ងៃ។
១៦ ប៉ុន្តែ នេះ ជា សេចក្ដី ដែល ហោរា យ៉ូអែ
ល បាន និយាយ
17 ហើយ វា នឹង កើត ឡើង ថា នៅ ថ្ងៃ ចុ
ង ក្រោយ នេះ ព្រះ ទ្រង់ មាន ព្រះ បន្ទូល ថា
អញ នឹង ចាក់ ចេញ ពី ព្រះ វិញ្ញាណ របស់
យើង ទៅ លើ គ្រប់ ទាំង សាច់ ឈាម ហើ
យ កូន ប្រុស កូន ស្រី របស់ អ្នក នឹង ទាយ
ហើយ កំលោះ របស់ អ្នក នឹង ឃើញ ការ និមិ
ត្ត ហើយ មនុស្ស ចាស់ របស់ អ្នក នឹង យល់
សប្តិ:
១៨ហើយ មក លើ អ្នក បម្រើ របស់ យើង និ
ង លើ អ្នក បម្រើ របស់ ខ្ញុំ ខ្ញុំ នឹង ចាក់ ចេ
ញ នៅ ក្នុង ថ្ងៃ នៃ ព្រះ វិញ្ញាណ របស់ យើ
ង។ ហើយពួកគេនឹងទាយថា:
១៩ហើយ ខ្ញុំ នឹង បង្ហាញ ការ អស្ចារ្យ នៅ
លើ មេឃ នៅ ខាង លើ និង ទី សម្គាល់
នៅ លើ ផែនដី ខាង ក្រោម; ឈាម ភ្លើង និង ចំ
ហាយ នៃ ផ្សែង៖
20 ព្រះអាទិត្យ នឹង ប្រែ ទៅ ជា ងងឹត ហើយ
ព្រះ ច័ន្ទ ទៅ ជា ឈាម មុន ថ្ងៃ ដ៏ អស្ចារ្យ និ
ង គួរ ឲ្យ កត់ សម្គាល់ របស់ ព្រះអម្ចាស់ ម
ក ដល់
២១ហើយ ហេតុការណ៍ នឹង កើត ឡើង ថា អ្ន
ក ណា ដែល អំពាវនាវ ដល់ ព្រះ នាម នៃ
ព្រះ អម្ចាស់ នោះ នឹង ត្រូវ បាន សង្គ្រោះ។
២២ ជន ជាតិ អ៊ីស្រាអែល អើយ ចូរ ស្ដាប់ ពា
ក្យ ទាំង នេះ ចុះ! ព្រះយេស៊ូ ជា អ្នក ស្រុក
ណាសារ៉ែត ជា បុរស ម្នាក់ បាន ពេញ ចិត្ត ព្រះ
ជាម្ចាស់ ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា ដោយ អ
ព្ភូតហេតុ និង ការ អស្ចារ្យ និង ទីសម្គាល់ ដែល
ព្រះជាម្ចាស់ បាន ធ្វើ ដោយ ព្រះអង្គ នៅ ក
ណ្ដាល អ្នក រាល់ គ្នា ដូច អ្នក រាល់ គ្នា ដឹង
ដែរ ថា ៖
23 ទ្រង់ ត្រូវ បាន បញ្ជូន មក ដោយ ការ ប្រឹ
ក្សា ដ៏ តាំង ចិត្ត និង ការ ដឹង ជាមុន អំពី
ព្រះ អ្នក រាល់ គ្នា បាន យក ហើយ ដោយ
ដៃ មនុស្ស អាក្រក់ បាន ឆ្កាង ហើយ សម្លាប់
24 ព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ ព្រះអង្គបានធូ
រស្បើយពីសេចក្តីស្លាប់ទៅ ព្រោះមិនអាចចាប់ព្រះអង្គបា
នឡើយ។
25ដ្បិត ដាវីឌ និយាយ អំពី គាត់ ខ្ញុំ បាន ឃើ
ញ ព្រះអម្ចាស់ នៅ ចំពោះ មុខ ខ្ញុំ ជានិច្ច ដ្បិ
ត គាត់ នៅ ខាង ស្ដាំ ខ្ញុំដើម្បី កុំ ឲ្យ ខ្ញុំ រើ
26 ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ ចិត្ត ខ្ញុំ បាន រីក រាយ
ហើយ អណ្ដាត របស់ ខ្ញុំ ក៏ រីក រាយ។ ម្យ៉ាង
ទៀត សាច់ របស់ ខ្ញុំ នឹង បាន សូប់ ក្នុង សេ
ចក្តី សង្ឃឹម
២៧ ដោយសារ អ្នក នឹង មិន ទុក ព្រលឹង រប
ស់ ខ្ញុំ នៅ ក្នុង នរក ហើយ ក៏ មិន ចង់ ឲ្យ
ព្រះ ដ៏វិសុទ្ធ របស់ អ្នក ឃើញ ពី ការ ពុករលួ
យ ដែរ។
28 ទ្រង់ បាន ធ្វើ ឲ្យ ខ្ញុំ ស្គាល់ ផ្លូវ នៃ ជីវិត
អ្នក នឹង ធ្វើ ឱ្យ ខ្ញុំ ពោរពេញ ដោយ អំណរ
ដោយ ទឹក មុខ របស់ អ្នក ។
២៩ បងប្អូនអើយ អនុញ្ញាតឱ្យខ្ញុំនិយាយទៅកាន់អ្នកដោ
យសេរីអំពីបុព្វបុរសរបស់ព្រះបាទដាវីឌ ថាទ្រង់បានសុគ
ត និងបញ្ចុះសពហើយ ហើយផ្នូររបស់ទ្រង់នៅជាមួយយើ
ងរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ។
៣០ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ ការ ធ្វើ ជា ព្យាការី ហើ
យ ដោយ ដឹង ថា ព្រះ បាន ស្បថ ដោយ ស្ប
ថ នឹង គាត់ ថា ផល នៃ ចង្កេះ របស់ គាត់ តា
ម សាច់ ឈាម គាត់ នឹង លើក ព្រះ គ្រីស្ទ
ឡើង ឲ្យ អង្គុយ លើ បល្ល័ង្ក របស់ ទ្រង់។
31 គាត់ បាន ឃើញ ការ នេះ មុន នឹង និយា
យ អំពី ការ រស់ ឡើង វិញ របស់ ព្រះ គ្រីស្ទ
ថា ព្រលឹង គាត់ មិន ត្រូវ បាន ទុក ចោល ក្នុ
ង នរក ទេ ហើយ សាច់ គាត់ ក៏ មិន ឃើញ
ពុក រលួយ ដែរ។

32 នេះ ជា ព្រះ យេស៊ូ ដែល ព្រះ បាន ប្រោ
ស ឲ្យ រស់ ឡើង វិញ យើង ទាំង អស់ គ្នា
ជា សាក្សី។
៣៣ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ ដោយ ព្រះ ហស្ត
ស្តាំ នៃ ព្រះ បាន លើក តម្កើង ហើយ ដោយ
បាន ទទួល ពី ព្រះវរបិតា នូវ ការ សន្យា
នៃ ព្រះ វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ នោះ ទ្រង់ បាន បញ្ចេ
ញ សេចក្តី នេះ ដែល អ្នក រាល់ គ្នា បាន ឃើ
ញ និង ឮ ឥឡូវ នេះ។
៣៤ដ្បិត ដាវីឌ មិន បាន ឡើង ទៅ ស្ថានសួ
គ៌ ទេ ប៉ុន្តែ គាត់ និយាយ ខ្លួន ឯង ថា ព្រះអម្ចា
ស់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ កាន់ ព្រះអម្ចាស់ រប
ស់ ខ្ញុំ ថា សូម គង់ នៅ ខាង ស្តាំ ដៃ រប
ស់ ខ្ញុំ។
35 ដរាបណាយើងដាក់ខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នក ទុកដាក់ជើង
របស់អ្នក។
36 ដូច្នេះ ចូរ ឲ្យ វង្ស អ៊ីស្រាអែល ទាំង អស់ ដឹ
ង ជា ប្រាកដ ថា ព្រះ បាន បង្កើត ព្រះយេស៊ូ
វ តែ មួយ នោះ ដែល អ្នក រាល់ គ្នា បាន ឆ្កា
ង គឺ ទាំង ព្រះអម្ចាស់ និង ព្រះគ្រីស្ទ។
៣៧ឥឡូវ នេះ ពេល ពួក គេ បាន ឮ ដូច្នេះ ពួ
ក គេ បាន ចាក់ ដោត ក្នុង ចិត្ត ហើយ បាន
និយាយ ទៅ កាន់ ពេត្រុស និង សាវ័ក ឯ ទៀ
ត ថា៖«បង ប្អូន អើយ តើ យើង នឹង ធ្វើ អ្វី?
៣៨ បន្ទាប់មក ពេត្រុស បាន និយាយ ទៅ ពួក
គេ ថា ចូរ ប្រែចិត្ត ហើយ ទទួល បុណ្យជ្រមុជទឹ
ក អ្នក រាល់គ្នា ក្នុង ព្រះនាម នៃ ព្រះយេស៊ូវគ្រី
ស្ទ សម្រាប់ការ ផ្តាច់ បាប ហើយ អ្នក នឹង ទទួ
ល អំណោយទាន នៃ ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ។
៣៩ត្បិត សេចក្តី សន្យា គឺ មាន ចំពោះ អ្នក និ
ង ចំពោះ កូន ចៅ របស់ អ្នក និង ចំពោះ មនុ
ស្ស ទាំង អស់ ដែល នៅ ឆ្ងាយ សូម្បី តែ មនុ
ស្ស ជាច្រើន តាម ដែល ព្រះអម្ចាស់ ជា ព្រះ
របស់ យើង នឹង ត្រាស់ ហៅ។
៤០ ហើយ ដោយ ពាក្យ ជា ច្រើន ទៀត លោ
ក បាន ថ្លែង ទីបន្ទាល់ និង ដាស់តឿន ថា ៖ ចូ
រ សង្គ្រោះ ខ្លួន ឯង ចេញ ពី មនុស្ស ជំនាន់
នេះ ទៅ។
៤១ រួច មក ពួក អ្នក ដែល បាន ទទួល ព្រះបន្ទូ
ល ទ្រង់ ដោយ រីករាយ ក៏ បាន ទទួល បុ
ណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ហើយ នៅ ថ្ងៃ ដដែល នោះ
មាន មនុស្ស ប្រហែល បី ពាន់ ព្រលឹង មក
ឯ ពួក គេ។
៤២ហើយ ពួកគេ បាន បន្ត យ៉ាង ខ្ជាប់ខ្ជួន ក្នុ
ង គោលលទ្ធិ និង ការប្រកប របស់ ពួក សាវ័ក
ហើយ ដោយ ការ កាច់ នំបុ័ង និង ក្នុង ការអធិ
ស្ឋាន។
៤៣ ហើយ ការ ភ័យ ខ្លាច បាន កើត មាន ដ
ល់ គ្រប់ ព្រលឹង ហើយ ការ អស្ចារ្យ និង ទីសំគា
ល់ ជា ច្រើន ត្រូវ បាន ធ្វើ ឡើង ដោយ សាវ័
ក។
៤៤ហើយ អស់ អ្នក ដែល បាន ជឿ បាន
នៅ ជា មួយ គ្នា ហើយ មាន អ្វីៗ ទាំង អស់
ជា ទូទៅ។
45 ហើយ បាន លក់ ទ្រព្យ សម្បត្តិ របស់ ពួក
គេ ហើយ ចែក ឲ្យ មនុស្ស ទាំង អស់ តាម ដែ
ល មនុស្ស គ្រប់ រូប ត្រូវ ការ។
៤៦ហើយ ពួក គេ បន្ត ការ ឯកភាព គ្នា ក្នុង
ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ ជា រៀង រាល់ ថ្ងៃ ហើយ កា
ច់ នំបុ័ង ពី ផ្ទះ មួយ ទៅ ផ្ទះ មួយ បាន បរិ
ភោគ សាច់ របស់ ពួក គេ ដោយ ចិត្ត រីករាយ
និង នៅ លីវ
៤៧ សរសើរ តម្កើង ព្រះជាម្ចាស់ ហើយ មាន ចិ
ត្ត សប្បុរស ចំពោះ មនុស្ស ទាំង អស់។ ហើយ
ព្រះអម្ចាស់ បាន បន្ថែម ទៅ ព្រះវិហារ ជា រៀ
ង រាល់ ថ្ងៃ ដូច ជា គួរ ត្រូវ បាន សង្គ្រោះ។

ជំពូកទី 3

១ ពេល នោះ ពេត្រុស និង លោក យ៉ូហាន បាន
ឡើង ទៅ ក្នុង ព្រះវិហារ ជា មួយ គ្នា នៅ ម៉ោ
ង អធិស្ឋាន គឺ ជា ម៉ោង ទី ប្រាំបួន។
២ហើយ មាន បុរស ម្នាក់ ដែល ខ្វិន ពី ផ្ទៃ
ម្តាយ របស់ ខ្លួន មក ដែល គេ ដាក់ ជា រៀ
ង រាល់ ថ្ងៃ នៅ មាត់ ទ្វារ ព្រះវិហារ ដែល
ហៅ ថា ស្អាត ដើម្បី សុំ ទាន អ្នក ដែល ចូ
ល ក្នុង ព្រះវិហារ។
3 អ្នក ណា ឃើញ ពេត្រុស និង យ៉ូហាន រៀ
ប នឹង ចូល ទៅ ក្នុង ព្រះវិហារ ក៏ សុំ ទាន។
4 ពេត្រុស សំឡឹង មើល លោក យ៉ូហាន យ៉ាង
ជិត ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ថា៖«មើល មក យើ
ង!

៥ហើយ លោក បាន យក ចិត្ត ទុក ដាក់ ចំ
ពោះ ពួក គេ ដោយ រំពឹង ថា នឹង ទទួល បា
ន អ្វី មួយ ពី ពួក គេ។
៦ ពេត្រុស ពោល ថា៖ «ខ្ញុំ គ្មាន ប្រាក់ និង មា
ស ទេ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ បាន ឲ្យ អ្នក ដូច ជា ខ្ញុំ
ប្រគល់ ឲ្យ អ្នក ក្នុង ព្រះ នាម នៃ ព្រះ យេ
ស៊ូវ គ្រីស្ទ ជា អ្នក ស្រុក ណាសារ៉ែត ក្រោក
ឡើង ដើរ។
7 គាត់ ក៏ ចាប់ គាត់ ដោយ ដៃ ស្តាំ ហើយ
លើក គាត់ ឡើង ហើយ ភ្លាម នោះ ជើង និង ឆ្អឹ
ង កជើង របស់ គាត់ ទទួល បាន កម្លាំង។
៨ ហើយ គាត់ ក៏ ស្ទុះ ក្រោក ឈរ ហើយ ដើរ
ហើយ ចូល ទៅ ក្នុង ព្រះវិហារ ជា មួយ គេ
ហើយ ដើរ ហើយ លោត ហើយ សរសើរ តម្កើង
ព្រះ។
9 ប្រជាជន ទាំង អស់ បាន ឃើញ គាត់ ដើរ
ហើយ សរសើរ តម្កើង ព្រះជាម្ចាស់
១០ហើយ ពួក គេ បាន ដឹង ថា គឺ ជា លោ
ក ដែល បាន អង្គុយ បិណ្ឌបាត នៅ មាត់ ទ្វា
រ ដ៏ ស្រស់ ស្អាត នៃ ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ ហើ
យ ពួក គេ ពោរពេញ ទៅ ដោយ ការ ងឿង
ឆ្ងល់ និង ភ្ញាក់ផ្អើល ចំពោះ ហេតុការណ៍ ដែល
បាន កើត ឡើង ចំពោះ លោក។
11 ហើយ ខណៈ ដែល បុរស ខ្វិន ដែល បា
ន ជា សះស្បើយ បាន កាន់ ពេត្រុស និង យ៉ូ
ហាន នោះ មនុស្ស ទាំង អស់ បាន រត់ ទៅ រ
ក ពួកគេ នៅ ក្នុង បន្ទប់ ល្វែង ដែល ហៅ
ថា សាឡូម៉ូន ដោយ ឆ្ងល់ យ៉ាង ខ្លាំង។
12 ពេល ពេត្រុស ឃើញ ដូច្នេះ គាត់ ក៏ ឆ្លើយ
ទៅ ប្រជាជន ថា៖ «អ្នក រាល់ គ្នា ជា ជន ជា
តិ អ៊ីស្រាអែល អើយ ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក រា
ល់ គ្នា ងឿង ឆ្ងល់ នឹង រឿង នេះ? ឬហេតុអ្វីបាន
ជាអ្នកមើលមកយើងដោយស្មោះស្ម័គ្រ ហាក់ដូចជាយើង
បានបង្កើតបុរសនេះដើរដោយអំណាចរបស់យើងផ្ទាល់?
១៣ ព្រះ របស់ អ័ប្រាហាំ និង អ៊ីសាក និង របស់
យ៉ាកុប ជា ព្រះ នៃ បុព្វបុរស របស់ យើង បាន
លើក តម្កើង ព្រះ យេស៊ូ ជា បុត្រ របស់ ទ្រង់
។ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ប្រគល់ អ្នក នោះ ចោល
ហើយ បដិសេធ គាត់ នៅ ចំពោះ មុខ លោក
ពីឡាត ពេល គាត់ តាំង ចិត្ត ថា នឹង លែង
គាត់ ទៅ។
១៤ ប៉ុន្តែ អ្នក រាល់ គ្នា បាន បដិសេធ ចំពោះ
ព្រះ ដ៏វិសុទ្ធ និង ព្រះ ដ៏ សុចរិត ហើយ ប្រាថ្នា
ចង់ បាន ឃាតក មួយ ដែល ត្រូវ បាន ប្រទា
ន ដល់ អ្នក;
១៥ ហើយ បាន សម្លាប់ ព្រះអង្គម្ចាស់ នៃ ជីវិត
ដែល ព្រះ បាន ប្រោស ឲ្យ រស់ ឡើង វិញ
យើងជាសាក្សី។
១៦ហើយ ព្រះនាម របស់ ទ្រង់ តាម រយៈ សេ
ចក្តី ជំនឿ លើ ព្រះនាម ទ្រង់ បាន ធ្វើ ឲ្យ បុ
រស នេះ មាន កម្លាំង ដែល អ្នក រាល់ គ្នា ឃើ
ញ និង ស្គាល់ ៖ មែន ហើយ សេចក្តី ជំនឿ ដែ
ល មាន ដោយ គាត់ បាន ផ្តល់ ឲ្យ គាត់ នូ
វ ភាព ល្អ ឥត ខ្ចោះ នេះ នៅ ចំពោះ មុខ
អ្នក ទាំង អស់ គ្នា។
១៧ហើយ ឥឡូវ នេះ បងប្អូន អើយ ខ្ញុំ ដឹង ថា
អ្នក បាន ធ្វើ វា ដោយ ភាព ល្ងង់ខ្លៅ ដូច អ្ន
ក គ្រប់ គ្រង របស់ អ្នក ដែរ។
១៨ ប៉ុន្តែ ការ ទាំង នោះ ដែល ព្រះ ពី មុន បា
ន បង្ហាញ ដោយ មាត់ របស់ ព្យាការី ទាំង អ
ស់ របស់ ទ្រង់ ថា ព្រះ គ្រីស្ទ ត្រូវ រង ទុក្ខ
នោះ ទ្រង់ បាន សម្រេច ដូច្នោះ ហើយ។
១៩ដូច្នេះ ចូរ អ្នក ប្រែចិត្ត ហើយ ប្រែចិត្ត ដើម្បី
ឲ្យ អំពើបាប របស់ អ្នក ត្រូវ បាន លុប ចេញ
នៅ ពេល វេលា នៃ ភាព ស្រស់ស្រាយ នឹង
មក ពី វត្តមាន នៃ ព្រះអម្ចាស់។
២០ហើយ គាត់ នឹង ចាត់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែ
ល បាន អធិប្បាយ មក អ្នក ពី មុន មក៖
21 អ្នកណាដែលស្ថានសួគ៌ត្រូវតែទទួលរហូតដល់គ្រានៃ
ការសងសឹកវិញនៃគ្រប់ទាំងអស់ ដែលព្រះបានមានបន្ទូ
លដោយមាត់របស់ហោរាដ៏វិសុទ្ធទាំងអស់របស់ទ្រង់ ចាប់
តាំងពីពិភពលោកបានចាប់ផ្តើម។
២២ត្បិត ម៉ូសេ បាន និយាយ យ៉ាង ពិត ទៅ
កាន់ ពួក អយ្យកោ ថា ហោរា នឹង ជា ព្រះ អ
ម្ចាស់ ជា ព្រះ របស់ អ្នក នឹង លើក ឡើង ដ
ល់ អ្នក ពី បង ប្អូន របស់ អ្នក ដូច ជា ខ្ញុំ អ្ន
ក រាល់ គ្នា នឹង ឮ គាត់ ក្នុង គ្រប់ ការ ទាំ
ង អស់ ដែល គាត់ នឹង និយាយ ទៅ កាន់ អ្ន
ក។
២៣ហើយ ហេតុការណ៍ នឹង កើត ឡើង ថា គ្រ
ប់ ព្រលឹង ដែល នឹង មិន ឮ ព្យាការី នោះ នឹ

ង ត្រូវ បំផ្លាញ ចោល ពី ក្នុង ចំណោម ប្រជា
ជន។
២៤មែន ហើយ ហើយ ព្យាការី ទាំង អស់ មក
ពី សាំយូអែល និង អ្នក ដែល ដើរ ក្រោយ ម
ក ដូច ជា ច្រើន ដែល បាន និយាយ ក៏ បា
ន ទាយ ទុក ដូច គ្នា អំពី ថ្ងៃ នេះ ដែរ។
25 អ្នក រាល់ គ្នា ជា កូន របស់ ព្យាការី និង
នៃ សេចក្តី សញ្ញា ដែល ព្រះ បាន ធ្វើ ជា មួ
យ នឹង បុព្វបុរស របស់ យើង ដោយ មាន បន្ទូ
ល ទៅ អ័ប្រាហាំ ថា ហើយ ក្នុង ពូជ ពង្ស រប
ស់ អ្នក នឹង គ្រប់ ទាំង ពូជ នៃ ផែនដី។
26 ព្រះជាម្ចាស់ជាដំបូងដែលទ្រង់បានប្រោសព្រះយេស៊ូ
ជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះអង្គមក ព្រះអង្គបានចាត់ព្រះអង្គ
អោយមកប្រទានពរដល់អ្នករាល់គ្នា ក្នុងការបង្វែរអ្នករាល់
គ្នាចេញពីអំពើទុច្ចរិតរបស់ព្រះអង្គ។

ជំពូកទី 4

១ហើយ កាល ដែល ពួក គេ កំពុង និយាយ
ទៅ កាន់ ប្រជាជន នោះ ពួក បូជាចារ្យ និង មេទ័
ព នៃ ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ និង ពួក សាឌូស៊ី បាន
មក រក ពួក គេ
២ ដោយ ព្រួយ ចិត្ត ដោយ បាន បង្រៀន ប្រជា
ជន ហើយ ផ្សាយ តាម រយៈ ព្រះ យេស៊ូ អំពី
ការ រស់ ឡើង វិញ ពី សេចក្តី ស្លាប់។
3 ហើយ ពួក គេ បាន ដាក់ ដៃ លើ ពួក គេ
ហើយ ចាប់ ពួក គេ ទៅ ថ្ងៃ បន្ទាប់ ពី
ព្រោះ ឥឡូវ នេះ វា ជា ព្រឹត្តិការណ៍ ។
4 ទោះ បី ជា យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ អស់ អ្ន
ក ដែល បាន ឮ ព្រះ បន្ទូល ជា ច្រើន បា
ន ជឿ។ ហើយ ចំនួន បុរស មាន ប្រហែល
ប្រាំ ពាន់ នាក់។
៥ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា នៅ
ថ្ងៃ ស្អែក មេដឹកនាំ ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ និង អាចារ្យ រប
ស់ ពួក គេ
៦ហើយ អាណ្ណាស សម្តេច សង្ឃ កៃផា យ៉ូហាន និ
ង អាឡិចសាន់ឌឺ និង អស់ ទាំង ពូជពង្ស សម្តេ
ច សង្ឃ បាន មក ជុំ គ្នា នៅ ក្រុង យេរូសាឡិ
ម។
៧ ហើយ កាល បាន តាំង ពួក គេ នៅ កណ្តា
ល ពួក គេ សួរ ថា តើ អ្នក បាន ធ្វើ ការ
នេះ ដោយ អំណាច អ្វី ឬ ដោយ ឈ្មោះ អ្វី?
៨ លោក ពេត្រុស ដែល ពោរពេញ ដោយ ព្រះវិ
ញ្ញាណ បរិសុទ្ធ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា៖ «អ្ន
ក រាល់ គ្នា ជា អ្នក គ្រប់ គ្រង ប្រជាជន និង
ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ នៃ ជន ជាតិ អ៊ីស្រាអែល!
9 ប្រសិនបើថ្ងៃនេះយើងត្រូវបានគេពិនិត្យមើលអំពើល្អដែ
លបានធ្វើចំពោះបុរសដែលខ្សោយនោះ តើគាត់បានជា
សះស្បើយដោយរបៀបណា។
10 ចូរ ដឹង ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា និង ដល់ ប្រជា
ជន អ៊ីស្រាអែល ទាំង អស់ ថា ដោយ នូវ ព្រះ
នាម នៃ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៃ អ្នក ស្រុក ណា
សារ៉ែត ដែល អ្នក បាន ឆ្កាង ដែល ព្រះ បាន
ប្រោស ឲ្យ រស់ ឡើង វិញ សូម្បី តែ បុរស
នេះ ក៏ ឈរ នៅ ទី នេះ នៅ ចំពោះ មុខ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ដោយ សារ ទ្រង់។
11 នេះ ហើយ ជា ថ្ម ដែល មិន បាន ដាក់
នៅ លើ អ្នក សាងសង់ ដែល បាន ក្លាយ
ទៅ ជា ក្បាល ជ្រុង។
12 គ្មាន សេចក្តី សង្គ្រោះ ណា មួយ ទៀត ឡើ
យ ដ្បិត គ្មាន ឈ្មោះ ណា ទៀត នៅ ក្រោម
ស្ថានសួគ៌ ដែល បាន ប្រទាន មក ក្នុង ចំណោ
ម មនុស្ស ដែល យើង ត្រូវ បាន សង្គ្រោះ។
១៣ឥឡូវ នេះ ពេល ពួក គេ បាន ឃើញ ភា
ព ក្លាហាន របស់ ពេត្រុស និង យ៉ូហាន ហើយ
បាន យល់ ថា ពួក គេ ជា មនុស្ស មិន បា
ន រៀន សូត្រ ហើយ ល្ងង់ ខ្លៅ នោះ ពួក គេ
ភ្ញាក់ ផ្អើល គេ ក៏ ដឹង ថា គេ នៅ ជា មួយ
នឹង ព្រះយេស៊ូ។
១៤ ហើយ ដោយ មើល ឃើញ បុរស ដែល បា
ន ជា សះ ស្បើយ ឈរ ជា មួយ នឹង ពួក
គេ ពួក គេ មិន អាច និយាយ អ្វី ទាស់ នឹង
វា បាន ឡើយ។
15 ប៉ុន្តែ ពេល ដែល ពួក គេ បាន បង្គាប់ ពួ
ក គេ ឲ្យ ចាក ចេញ ពី ក្រុម ប្រឹក្សា ជំនុំ ជ
ម្រះ ហើយ ពួក គេ បាន ប្រជុំ គ្នា
១៦ ដោយ ពោល ថា តើ យើង ត្រូវ ធ្វើ យ៉ាង
ណា ចំពោះ បុរស ទាំង នេះ? ពីព្រោះតែការអស្ចា
រ្យដ៏អស្ចារ្យមួយដែលបានធ្វើដោយពួកគេ ត្រូវបានបង្ហាញ

ដល់អស់អ្នកដែលរស់នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម។ ហើយ
យើងមិនអាចបដិសេធបានទេ។
១៧ ប៉ុន្តែ ដើម្បី កុំ ឲ្យ វា រាលដាល ទៅ ក្នុ
ង ចំណោម ប្រជាជន ទៀត នោះ ចូរ យើង គំរា
ម កំហែង ពួក គេ ជា ដាច់ ខាត កុំ ឲ្យ ពួ
ក គេ និយាយ ពី ពេល នេះ ទៅ កាន់ អ្នក
ណា ក្នុង នាម នេះ។
18 ហើយ គេ ហៅ ពួក គេ មក ហើយ ហាម
មិន ឲ្យ និយាយ អ្វី ទាំង អស់ ហើយ ក៏ មិន
ត្រូវ បង្រៀន ក្នុង ព្រះនាម ព្រះយេស៊ូវ ដែរ។
19 ប៉ុន្តែ ពេត្រុស និង យ៉ូហាន បាន ឆ្លើយ ទៅ
ពួកគេ ថា តើ ត្រូវ នៅ ចំពោះ ព្រះភក្ត្រ នៃ
ព្រះ ដែរ ឬ ទេ ក្នុង ការ ស្តាប់ អ្នក ច្រើន
ជាង ចំពោះ ព្រះ ចូរ វិនិច្ឆ័យ ចុះ។
២០ត្បិត យើង មិន អាច និយាយ អ្វី ដែល
យើង បាន ឃើញ និង បាន ឮ នោះ ទេ។
21 ដូច្នេះ ពេល គេ គំរាម គេ ថែម ទៀត គេ
ក៏ លែង គេ ទៅ ដោយ រក មិន ឃើញ ពី រ
បៀប ដែល គេ ដាក់ ទោស គេ ឡើយ ដោ
យ ព្រោះ មនុស្ស ទាំង អស់ បាន លើក តម្កើ
ង ព្រះ ចំពោះ ការ ដែល បាន ធ្វើ។
22 ពី ព្រោះ បុរស នោះ មាន អាយុ លើស
ពី សែសិប ឆ្នាំ ដែល អព្ភូតហេតុ នៃ ការ ព្យាបា
ល នេះ ត្រូវ បាន បង្ហាញ ឡើង។
23 ហើយ ដោយ ត្រូវ បាន គេ អនុញ្ញាត ឲ្យ
ទៅ នោះ ពួកគេ ក៏ ទៅ ក្រុម របស់ ខ្លួន ហើ
យ រាយការណ៍ ពី ការ ទាំង អស់ ដែល ពួក
សង្ឃនាយក និង ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ បាន និយាយ
ទៅ កាន់ ពួកគេ។
២៤ហើយ កាល គេ ឮ ដូច្នោះ គេ ក៏ បន្លឺ សំ
ឡេង ថ្វាយ ព្រះ ជា មួយ គ្នា ហើយ ទូល ថា៖
«បពិត្រ ព្រះ អម្ចាស់ ទ្រង់ ជា ព្រះ ដែល បាន
បង្កើត ផ្ទៃ មេឃ ផែនដី និង សមុទ្រ និង អ្វីៗ ទាំ
ង អស់ នៅ ក្នុង ពួក គេ។
25 តើ ព្រះបាទ ដាវីឌ ជា អ្នក បម្រើ ទ្រង់ មា
ន ព្រះបន្ទូល ថា ហេតុអ្វី បាន ជា ពួក សាស
ន៍ ដទៃ ខឹង ហើយ ប្រជាជន នឹក ស្មាន តែ
រឿង ឥត ប្រយោជន៍?
26 ស្តេច នៅ លើ ផែនដី បាន ក្រោក ឈរ ហើ
យ ពួក អ្នក គ្រប់ គ្រង បាន ប្រមូល ផ្តុំ គ្នា
ប្រឆាំង នឹង ព្រះអម្ចាស់ និង ប្រឆាំង នឹង ព្រះគ្រី
ស្ទ របស់ ទ្រង់។
27 ដ្បិត ការ ពិត ទាស់ នឹង ព្រះយេស៊ូវ ជា បុ
ត្រ បរិសុទ្ធ របស់ ទ្រង់ ដែល ទ្រង់ បាន ចាក់
ប្រេង តាំង ទាំង ហេរ៉ូឌ និង ប៉ុនទាស ពីឡាត ជាមួ
យ នឹង សាសន៍ ដទៃ និង ប្រជាជន អ៊ីស្រាអែ
ល បាន មក ជុំ គ្នា
28 ដ្បិត ត្រូវ ធ្វើ អ្វី ក៏ ដោយ ដៃ របស់ អ្នក
និង ការ ប្រឹក្សា របស់ អ្នក បាន កំណត់ មុន
នឹង ធ្វើ។
២៩ហើយ ឥឡូវ នេះ ឱ ព្រះ អម្ចាស់ អើយ សូ
ម មើល ការ គំរាម កំហែង របស់ ពួក គេ ហើ
យ សូម ប្រោស ប្រទាន ដល់ អ្នក បម្រើ រប
ស់ ទ្រង់ ដើម្បី ពួក គេ នឹង និយាយ ពាក្យ រប
ស់ ទ្រង់ ដោយ ចិត្ត ក្លាហាន។
30 ដោយ លាត ដៃ អ្នក ដើម្បី ព្យាបាល ហើយទី
សំគាល់ និងការអស្ចារ្យនោះអាចនឹងធ្វើឡើងដោយព្រះ
នាមព្រះយេស៊ូវ ជាកូនដ៏វិសុទ្ធរបស់អ្នក។
៣១ហើយ កាល ដែល ពួក គេ បាន អធិស្ឋា
ន ហើយ កន្លែង ត្រូវ បាន កក្រើក ជា កន្លែង
ដែល ពួក គេ បាន ជួប ជុំ គ្នា។ ហើយ ពួក
គេ បាន ពេញ ដោយ ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ហើ
យ ពួកគេ បាន និយាយ ព្រះបន្ទូល នៃ ព្រះ
ដោយ ភាពក្លាហាន។
៣២ហើយ ពួក អ្នក ដែល មាន ជំនឿ ជា ច្រើ
ន មាន ចិត្ត តែ មួយ ហើយ នៃ ព្រលឹង តែ
មួយ ក៏ មិន បាន និយាយ ថា មាន អ្នក
ណា ម្នាក់ ដែល គួរ ឲ្យ របស់ ដែល គាត់ មា
ន នោះ ជា របស់ ខ្លួន ឡើយ។ ប៉ុន្តែពួកគេមានអ្វី
ៗទាំងអស់។
33 ហើយ ដោយ ឫទ្ធានុភាព ដ៏ អស្ចារ្យ បាន
ធ្វើ បន្ទាល់ ដល់ ពួក សាវ័ក អំពី ការ រស់
ឡើង វិញ នៃ ព្រះ អម្ចាស់ យេស៊ូ ហើយ ព្រះគុ
ណ ដ៏ អស្ចារ្យ បាន កើត មាន ដល់ ពួក
គេ ទាំង អស់ គ្នា។
៣៤ ក្នុង ចំណោម អ្នក ទាំង នោះ មិន មាន អ្ន
ក ណា ខ្វះ នោះ ទេ ព្រោះ អស់ អ្នក ដែល
មាន ដី ឬ ផ្ទះ បាន លក់ ពួក គេ ហើយ យ
ក តម្លៃ របស់ របរ ដែល បាន លក់ មក

35 ហើយ ដាក់ ពួកគេ នៅ ជើង ពួក សាវ័ក ហើ
យ បាន ចែក ដល់ មនុស្ស គ្រប់ រូប តាម ត
ម្រូវការ។
36 ហើយ យ៉ូសេ ដែល ពួក សាវ័ក ដាក់ នាម
ត្រកូល ថា បាណាបាស (ដែល ត្រូវ បាន បក
ប្រែ ថា ជា កូន នៃ ការ សម្រាល ទុក្ខ) ជា សា
សន៍ លេវី និង ជា អ្នក ស្រុក ស៊ីប
៣៧ គាត់ មាន ដី លក់ ហើយ យក ប្រាក់ ម
ក ដាក់ នៅ ជើង ពួក សាវ័ក។

ជំពូកទី 5

1 ប៉ុន្តែ មាន បុរស ម្នាក់ ឈ្មោះ អាណានាស ជា
មួយ នឹង សាភីរ៉ា ជា ប្រពន្ធ បាន លក់ កម្មសិទ្ធិ
២ ហើយ បាន រក្សា តម្លៃ មួយ ចំណែក វិញ ប្រ
ពន្ធ របស់ គាត់ ក៏ មាន សិទ្ធិ ក្នុង ការ
នោះ ដែរ ហើយ បាន យក មួយ ចំណែក ម
ក ដាក់ នៅ ជើង ពួក សាវ័ក។
៣ ប៉ុន្តែ ពេត្រុស មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «អាណានា
ស ហេតុ អ្វី បាន ជា អារក្ស សាតាំង បាន បំ
ពេញ ចិត្ត អ្នក ដើម្បី កុហក ព្រះ វិញ្ញាណ បរិ
សុទ្ធ ហើយ ដើម្បី រក្សា តម្លៃ ដី មួយ ផ្នែក វិ
ញ?
4 កាល នៅ សល់ តើ វា មិន មែន ជា របស់
អ្នក ឬ? ហើយ បន្ទាប់ ពី បាន លក់ ហើយ តើ
វា មិន ស្ថិត នៅ ក្នុង អំណាច របស់ អ្នក ឬ?
ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក យល់ ឃើញ រឿង
នេះ ក្នុង ចិត្ត? អ្នក មិន បាន កុហក មនុស្ស
ទេ ប៉ុន្តែ ចំពោះ ព្រះ។
5 អាណាណាស ឮ ពាក្យ ទាំង នេះ ក៏ ដួល
ចុះ ហើយ បោះបង់ ខ្មោច ចោល ហើយ អស់ អ្ន
ក ដែល ឮ រឿង ទាំង នេះ ភ័យ ខ្លាច យ៉ា
ង ខ្លាំង។
6 យុវជន ក៏ ក្រោក ឡើង ធ្វើ ឲ្យ គាត់ របួស
ហើយ យក គាត់ ទៅ កប់ ចោល។
៧ ហើយ ប្រហែល ជា ម៉ោង បី ក្រោយ មក ប្រ
ពន្ធ គាត់ ដោយ មិន ដឹង ថា ត្រូវ ធ្វើ អ្វី
ក៏ ចូល មក។
៨ ពេត្រុស ឆ្លើយ ទៅ នាង ថា៖ «ប្រាប់ ខ្ញុំ ថា
តើ អ្នក លក់ ដី នេះ បាន ច្រើន ឬ? ហើយ
នាង បាន និយាយ ថា បាទ សម្រាប់ ច្រើន
ណាស់ ។
៩ ពេត្រុស សួរ នាង ថា៖ «តើ អ្នក រាល់ គ្នា
បាន ព្រម ព្រៀង គ្នា ដើម្បី ល្បង ព្រះ វិញ្ញា
ណ នៃ ព្រះ អម្ចាស់ យ៉ាង ដូច ម្ដេច? មើល ចុះ
ជើង របស់ អ្នក ដែល បាន កប់ ប្ដី ឯង
នៅ មាត់ ទ្វារ ហើយ នឹង នាំ អ្នក ចេញ។
10 រួច នាង ក៏ ដួល ភ្លាម នៅ ជើង គាត់ ហើ
យ បញ្ចេញ ខ្មោច ទៅ យុវជន ក៏ ចូល មក រ
ក ឃើញ នាង ស្លាប់ ហើយ ដឹក នាង ទៅ ក
ប់ ដោយ ប្ដី។
១១ ហើយ ការ ភ័យ ខ្លាច យ៉ាង ខ្លាំង បាន
កើត មាន ដល់ ពួក ជំនុំ ទាំង អស់ ហើយ អ
ស់ អ្នក ដែល បាន ឮ រឿង ទាំង នេះ។
១២ហើយ ដោយ ដៃ របស់ ពួក សាវ័ក មាន ទី
សំគាល់ និង ការ អស្ចារ្យ ជា ច្រើន បាន កើ
ត ឡើង ក្នុង ចំណោម ប្រជាជន (ហើយ ពួក
គេ បាន ឯកភាព គ្នា នៅ រាន ហាល របស់
សាឡូម៉ូន។
13 រីឯ អ្នក ឯ ទៀតៗ ក៏ គ្មាន អ្នក ណា ហ៊ា
ន ចូល រួម នឹង គេ ដែរ តែ មនុស្ស បាន លើ
ក តម្កើង ពួកគេ។
១៤ ហើយ អ្នក ជឿ កាន់ តែ ច្រើន ឡើង
ទៅ លើ ព្រះ អម្ចាស់ គឺ ជា ច្រើន ទាំង ប្រុ
ស ទាំង ស្រី)។
15 ដល់ ម្លឹង ហើយ ដែល គេ នាំ អ្នក ជំងឺ
ទៅ តាម ផ្លូវ ហើយ ដាក់ ពួក គេ នៅ លើ
គ្រែ និង កៅអី អង្គុយ ដើម្បី ឲ្យ យ៉ាង ហោច
ណាស់ ស្រមោល របស់ ពេត្រុស ដែល ដើរ កា
ត់ តាម នោះ អាច គ្រប បាំង ពួក គេ ខ្លះ
បាន។
16 ក៏ មាន ហ្វូង មនុស្ស ចេញ ពី ទី ក្រុង ជុំវិ
ញ ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម ដោយ នាំ មនុស្ស
ឈឺ និង ពួក អ្នក ដែល មាន វិញ្ញាណ អាក្រ
ក់ មក ផង ហើយ ពួក គេ បាន ជា គ្រប់ គ្នា
។
17 ពេល នោះ លោក មហា បូជាចារ្យ និង អស់
អ្នក ដែល នៅ ជា មួយ លោក ក្រោក ឡើង
(ជា ក្រុម របស់ ពួក សាឌូស៊ី) ហើយ ពោរពេញ
ដោយ កំហឹង

១៨ ហើយ ដាក់ ដៃ លើ ពួក សាវ័ក ហើយ ដា
ក់ ពួក គេ ក្នុង គុក រួម។
១៩ ប៉ុន្តែ ទេវតា របស់ ព្រះអម្ចាស់ នៅ ពេល យ
ប់ បាន បើក ទ្វារ គុក ហើយ នាំ ពួក គេ ចេ
ញ មក ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ថា
២០ ចូរ ទៅ ឈរ ហើយ និយាយ នៅ ក្នុង ព្រះវិ
ហារ បរិសុទ្ធ ដល់ ប្រជាជន នូវ ពាក្យ ទាំង ប៉ុ
ន្មាន នៃ ជីវិត នេះ។
២១ ពេល ឮ ដូច្នេះ ក៏ ចូល ទៅ ក្នុង ព្រះវិហា
រ ទាំង ព្រលឹម ហើយ បង្រៀន។ ប៉ុន្តែ សម្ដេច ស
ង្ឃ បាន មក ដល់ ព្រម ទាំង អស់ អ្នក ដែ
ល នៅ ជា មួយ ហើយ ហៅ ក្រុម ប្រឹក្សា ជា
ន់ ខ្ពស់ និង ក្រុម ព្រឹទ្ធ សភា របស់ ជន ជា
តិ អ៊ីស្រាអែល ទាំង អស់ ហើយ បញ្ជូន ទៅ គុ
ក ដើម្បី ឲ្យ នាំ គេ មក។
22 ប៉ុន្តែ ពេល មន្ត្រី មក ដល់ រក មិន ឃើ
ញ នៅ ក្នុង គុក ក៏ ត្រឡប់ មក វិញ ប្រាប់
ថា
23 ដោយ និយាយ ថា គុក ពិត ជា បាន ឃើ
ញ យើង បិទ ដោយ សុវត្ថិភាព ទាំង អស់ ហើ
យ អ្នក យាម ឈរ នៅ ខាង មុខ ទ្វារ ប៉ុន្តែ
ពេល យើង បើក ទៅ យើង មិន ឃើញ អ្នក
ណា នៅ ក្នុង នោះ ទេ។
២៤ឥឡូវ នេះ ពេល ដែល សម្ដេច សង្ឃ និង
មេ កង ព្រះវិហារ និង ពួក នាយក បូជាចារ្យ បា
ន ឮ រឿង ទាំង នេះ នោះ ពួក គេ បាន ស
ង្ស័យ អំពី ពួក គេ ថា តើ ការ នេះ នឹង កើ
ន ឡើង ត្រង់ ណា។
25 ពេល នោះ មាន ម្នាក់ មក ប្រាប់ គេ ថា មើ
ល ចុះ បុរស ដែល ឯង ដាក់ គុក កំពុង ឈ
រ នៅ ក្នុង ព្រះវិហារ ហើយ បង្រៀន ប្រជាជន។
26 បន្ទាប់មក មេទ័ព ក៏ ទៅ ជាមួយ ពួក មន្ត្រី
ហើយ នាំ ពួក គេ ដោយ គ្មាន អំពើ ហិង្សា
ឡើយ ដ្បិត គេ ខ្លាច ប្រជាជន ក្រែង គេ ត្រូវ គ
ប់ ដុំ ថ្ម។
27 កាល គេ នាំ មក ហើយ គេ ក៏ ដាក់ គេ
នៅ ចំពោះ មុខ ក្រុម ប្រឹក្សា ហើយ សម្ដេច ស
ង្ឃ ក៏ សួរ គេ ថា
28 ដោយ និយាយ ថា តើ យើង មិន បាន បង្គា
ប់ អ្នក យ៉ាង ម៉ឺងម៉ាត់ ថា អ្នក មិន ត្រូវ ប
ង្រៀន ដោយ នាម នេះ ឬ? ហើយ មើល ចុះ អ្ន
ក បាន បំពេញ ក្រុង យេរូសាឡិម ដោយ គោ
លលទ្ធិ របស់ អ្នក ហើយ មាន បំណង នាំ ឈា
ម បុរស នេះ មក លើ យើង។
២៩ ពេល នោះ ពេត្រុស និង សាវ័ក ឯ ទៀត ឆ្លើ
យ ថា៖ «យើង គួរ តែ ស្ដាប់ បង្គាប់ ព្រះ ជា
ជាង មនុស្ស។
30 ព្រះ នៃ បុព្វបុរស របស់ យើង បាន ប្រោ
ស លោក យេស៊ូ ដែល អ្នក រាល់ គ្នា បាន
ធ្វើ គុត ហើយ ព្យួរ ក នៅ លើ ដើម ឈើ មួ
យ ដើម។
31 ទ្រង់ បាន លើក តម្កើង ដោយ ព្រះហស្ដ
ស្ដាំ របស់ ទ្រង់ ដើម្បី ធ្វើ ជា ព្រះអង្គម្ចាស់ និង
ជា ព្រះអង្គ សង្គ្រោះ សម្រាប់ ប្រទាន ការ ប្រែចិ
ត្ត ដល់ អ៊ីស្រាអែល និង ការ អត់ទោស បាប។
៣២ ហើយ យើង ជា សាក្សី របស់ គាត់ អំពី
ការណ៍ ទាំង នេះ; ហើយ ក៏ ជា ព្រះវិញ្ញាណ បរិ
សុទ្ធ ដែរ ដែល ព្រះ បាន ប្រទាន ដល់ អស់
អ្នក ដែល ស្ដាប់ បង្គាប់ ទ្រង់។
33 កាល គេ ឮ ដូច្នេះ គេ ក៏ កើត ចិត្ត ហើយ
ប្រឹក្សា គ្នា ដើម្បី សម្លាប់ គេ។
៣៤ រួច មក ឈរ នៅ ទី នោះ ម្នាក់ ក្នុង ក្រុ
ម ប្រឹក្សា ខាង គណៈផារិស៊ី ឈ្មោះ កាម៉ាលាល
ជា បណ្ឌិត ខាង ច្បាប់ មាន កេរ្តិ៍ ឈ្មោះ ក្នុង
ចំណោម ប្រជាជន ទាំង អស់ ហើយ បាន ប
ញ្ជា ឲ្យ ដាក់ ពួក សាវ័ក ចេញ ពី កន្លែង បន្តិ
ច។
35 រួច មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា អ្នក រា
ល់ គ្នា ជា ជន ជាតិ អ៊ីស្រាអែល អើយ ចូរ ប្រ
យ័ត្ន ខ្លួន ឯង នូវ អ្វី ដែល អ្នក រាល់ គ្នា មា
ន បំណង ធ្វើ ដូច ជា ប៉ះ ពាល់ ដល់ ជន
ទាំង នេះ
36 ដ្បិត មុន ថ្ងៃ នេះ ធីដាស បាន ក្រោក ឡើង
ដោយ អួត ខ្លួន ថា ជា អ្នក ណា ម្នាក់។ មាន
មនុស្សចំនួនប្រហែលបួនរយនាក់បានចូលរួមជាមួយខ្លួន
។ ហើយ អស់ អ្នក ដែល បាន ស្ដាប់ បង្គាប់
ទ្រង់ នោះ ត្រូវ ខ្ចាត់ខ្ចាយ ហើយ នាំ ឲ្យ បាត់ប
ង់ ទៅ។
៣៧ បន្ទាប់ ពី បុរស នេះ បាន ក្រោក ឡើង
នៅ ថ្ងៃ នៃ ការ យក ពន្ធ របស់ យូដាស
ជា អ្នក ស្រុក កាលីឡេ ហើយ ទាញ យក មនុ
ស្ស ជា ច្រើន មក តាម គាត់ គាត់ ក៏ ស្លាប់

ទៅ។ ហើយ អស់ ទាំង អស់ អ្នក ដែល បាន
ស្តាប់ បង្គាប់ ទ្រង់ក៏ ត្រូវ បែក ខ្ញែក គ្នា ទៅ។
៣៨ហើយ ឥឡូវ នេះ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា ចូរ ឈ
ប់ ពី មនុស្ស ទាំង នេះ ហើយ ទុក ឲ្យ ពួក
គេ នៅ តែ ម្នាក់ ឯង ចុះ ត្បិត ប្រសិន បើ កា
រ ប្រឹក្សា នេះ ឬ កិច្ចការ នេះ ជា របស់ មនុស្ស
នោះ វា នឹង ក្លាយ ជា ឥត ប្រយោជន៍។
៣៩ ប៉ុន្តែ ប្រសិន បើ វា មក ពី ព្រះ នោះ អ្ន
ក មិន អាច ផ្តួល រំលំ វា បាន ទេ។ ក្រែង
លោ អ្នក រាល់ គ្នា ត្រូវ បាន រក ឃើញ ថា
នឹង ប្រយុទ្ធ ប្រឆាំង នឹង ព្រះ។
40 ហើយ ពួក គេ បាន យល់ ព្រម ចំពោះ
លោក ហើយ កាល បាន ហៅ សាវក មក ហើ
យ វាយ ដំ ពួក គេ ហើយ នោះ ពួក គេ បា
ន បង្គាប់ កុំ ឲ្យ និយាយ ក្នុង ព្រះ នាម
ព្រះ យេស៊ូ ហើយ ឲ្យ ពួក គេ ទៅ។
៤១ហើយ ពួក គេ បាន ចាក ចេញ ពី វត្តមា
ន នៃ ក្រុម ប្រឹក្សា ដោយ រីករាយ ដែល ពួក
គេ ត្រូវ បាន រាប់ ថា សក្តិសម ទទួល រង កា
រ អាម៉ាស់ ចំពោះ ព្រះនាម ទ្រង់។
៤២ ហើយ ជា រៀង រាល់ ថ្ងៃ នៅ ក្នុង ព្រះវិ
ហារ បរិសុទ្ធ និង នៅ គ្រប់ ផ្ទះ ទាំង អស់ ពួ
ក គេ ឈប់ បង្រៀន និង ផ្សាយ ដំណឹង ល្អ
អំពី ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

ជំពូកទី 6

១ហើយ នៅ សម័យ នោះ ពេល ចំនួន អ្នក កា
ន់ តាម បាន កើន ឡើង នោះ មាន ការ រអ៊ូរ
ទាំ ពី សាសន៍ ក្រិក ប្រឆាំង នឹង សាសន៍ ហេ
ព្រើរ ដោយ ព្រោះ ស្ត្រី មេម៉ាយ របស់ ពួក
គេ ត្រូវ បាន គេ មិន អើពើ ក្នុង កិច្ច បម្រើ
ផ្សាយ ប្រចាំ ថ្ងៃ។
2 រួច អ្នក ទាំង ដប់ពីរ នាក់ បាន ហៅ សិ
ស្ស ដ៏ ច្រើន កុះករ មក ឯ ពួកគេ ហើយ និ
យាយ ថា វា មិន មែន ជា ហេតុផល ដែល
យើង គួរ ទុក ព្រះ បន្ទូល នៃ ព្រះ ហើយ ប
ម្រើ តុ នោះ ទេ។
៣ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ បងប្អូន អើយ ចូរ ក្រឡេ
ក មើល ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា នូវ បុរ
ស ប្រាំពីរ នាក់ ដែល មាន សេចក្តី រាយការ
ណ៍ ដោយ ទៀងត្រង់ ដែល ពោរពេញ ដោយ
ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ និង ប្រាជ្ញា ដែល យើង អា
ច នឹង ចាត់តាំង លើ អាជីវកម្ម នេះ។
៤ ប៉ុន្តែ យើង នឹង ថ្វាយ ខ្លួន យើង ជានិច្ច ដើ
ម្បី អធិស្ឋាន និង ដើម្បី បម្រើ ព្រះ បន្ទូល។
៥ហើយ ពាក្យ នោះ បាន ពេញ ចិត្ត ដល់ ហ្វូ
ង មនុស្ស ហើយ ពួក គេ បាន រើស យក ស្ទេ
ផាន ជា បុរស ពេញ ដោយ សេចក្តី ជំនឿ និង
នៃ ព្រះ វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ភីលីព ប្រូខូស នីកាន័រ ធីម៉ូ
ន និង ផាមេណាស និង នីកូឡា ជា អ្នក កាន់
សាសនា អាន់ទីយ៉ូក។
6 គេ បាន តាំង នៅ ចំពោះ មុខ ពួក សាវ័ក
ហើយ ពេល អធិស្ឋាន រួច គេ ក៏ ដាក់ ដៃ
លើ គេ។
៧ ហើយ ព្រះបន្ទូល នៃ ព្រះ បាន កើន ឡើង;
ហើយចំនួនពួកសិស្សបានកើនឡើងយ៉ាងច្រើននៅក្នុងក្រុ
ងយេរូសាឡឹម។ ហើយ ក្រុម បូជាចារ្យ ដ៏ ធំ មួ
យ ក្រុម បាន គោរព តាម ជំនឿ។
៨ ហើយ ស្ទេផាន ដែល ពោរពេញ ដោយ ជំនឿ
និង អំណាច បាន ធ្វើ ការ អស្ចារ្យ និង អព្ភូតហេ
តុ ដ៏ អស្ចារ្យ ក្នុង ចំណោម ប្រជាជន។
៩ ពេល នោះ មាន សាលា ប្រជុំ មួយ ចំនួន ដែ
ល ហៅ ថា សាលា ប្រជុំ របស់ ជន ជាតិ លី
បើទីន ជន ជាតិ គីរេន និង អាឡិចសាន់ឌ្រី និង អ្ន
ក ស្រុក គីលីគា និង អ្នក ស្រុក អាស៊ី ជជែក
គ្នា ជា មួយ ស្ទេផាន។
១០ហើយ ពួក គេ មិន អាច ទប់ទល់ នឹង ប្រា
ជ្ញា និង វិញ្ញាណ ដែល ទ្រង់ មាន បន្ទូល បា
ន ឡើយ។
11 រួច មក ពួក គេ បាន ដាក់ ពាក្យ ថា យើ
ង បាន ឮ គាត់ និយាយ ពាក្យ ប្រមាថ លោ
ក ម៉ូសេ និង ប្រឆាំង នឹង ព្រះ។
12 គេ បាន ញុះញង់ ប្រជាជន ព្រម ទាំង ព្រឹទ្ធា
ចារ្យ និង ពួក អាចារ្យ ឲ្យ មក រក គាត់ ហើយ
ចាប់ គាត់ ហើយ នាំ គាត់ ទៅ កាន់ ក្រុម ប្រឹ
ក្សា
13 ហើយ តាំង សាក្សី ក្លែង ក្លាយ ដែល និយា
យ ថា អ្នក នេះ ឈប់ និយាយ ពាក្យ ប្រមាថ
ដល់ ទីសក្ការៈ និង ច្បាប់ នេះ ទៀត ហើយ។
១៤ ព្រោះ យើង បាន ឮ គាត់ និយាយ ថា ព្រះ
យេស៊ូ ជា អ្នក ស្រុក ណាសារ៉ែត នឹង បំផ្លា

ញ កន្លែង នេះ ហើយ នឹង កែប្រែ ទំនៀម ទម្លា
ប់ ដែល លោក ម៉ូសេ បាន រំដោះ យើង។
15 ហើយ អស់ អ្នក ដែល អង្គុយ ក្នុង ក្រុម ប្រឹ
ក្សា ទាំង សម្លឹង មើល គាត់ យ៉ាង ខ្ជាប់ ខ្ជួន
ឃើញ មុខ គាត់ ដូច ជា មុខ ទេវតា។

ជំពូកទី 7

1 លោក មហា បូជាចារ្យ មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «
រឿង ទាំង នេះ មែន ឬ?
2 ហើយ គាត់ បាន និយាយ ថា បងប្អូន ប្រុស និ
ង ឪពុក អើយ ចូរ ស្តាប់! ព្រះ នៃ សិរី ល្អ បា
ន លេច មក ដល់ អ័ប្រាហាំ ជា បិតា របស់
យើង កាល ទ្រង់ គង់ នៅ មេសូប៉ូតាមី មុន នឹ
ង ទ្រង់ គង់ នៅ ក្រុង ឆារ៉ាន
3 រួច មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា ចូរ ចេញ
ពី ស្រុក របស់ អ្នក និង ពី ញាតិ សន្តាន រប
ស់ អ្នក ហើយ ចូល ទៅ ក្នុង ទឹក ដី ដែល
ខ្ញុំ នឹង បង្ហាញ អ្នក។
៤ រួច គាត់ ចេញ ពី ស្រុក ខាល់ដេ មក រស់
នៅ ក្រុង ខារ៉ាន ហើយ ចាប់ ពី ពេល នោះ ម
ក ពេល ឪពុក គាត់ ស្លាប់ គាត់ ក៏ ដក គាត់
ទៅ ស្រុក នេះ ដែល អ្នក រាល់ គ្នា រស់ នៅ
ឥឡូវ នេះ។
5 ហើយ គាត់ មិន បាន ប្រគល់ មរតក នៅ ក្នុ
ង នោះ ទេ មិន មែន ច្រើន ដូច ជា ដើម្បី ដា
ក់ ជើង នោះ ទេ ប៉ុន្តែ គាត់ បាន សន្យា ថា
គាត់ នឹង ប្រគល់ វា ទៅ គាត់ ទុក ជា កម្មសិ
ទ្ធិ ហើយ ដល់ ពូជ គាត់ បន្ទាប់ ពី គាត់ នៅ
តែ គ្មាន កូន។.
6 ហើយ ព្រះ បាន មាន បន្ទូល អំពី ប្រាជ្ញា
នេះ ថា ពូជ របស់ គាត់ ត្រូវ បាន ស្នាក់ នៅ
ក្នុង ទឹក ដី ចម្លែក មួយ ហើយ ត្រូវ នាំ គេ
ទៅ ជា ទាសករ ហើយ អង្វរ ពួក គេ នូវ អំ
ពើ អាក្រក់ បួន រយ ឆ្នាំ។
៧ហើយ ជា ព្រះ មាន បន្ទូល ថា ប្រជាជាតិ ដែ
ល ពួក គេ ត្រូវ ធ្លាក់ ទៅ ក្នុង ភាព ជា ទា
សករ នោះ យើង នឹង វិនិច្ឆ័យ ទោស ហើយ បន្ទា
ប់ មក ពួក គេ នឹង ចេញ មក ហើយ បម្រើ
យើង នៅ កន្លែង នេះ។
៨ហើយ គាត់ បាន ឲ្យ គាត់ នូវ សម្ពន្ធមេត្រី
នៃ ការ កាត់ ស្បែក ហើយ អ័ប្រាហាំ បង្កើត អ៊ី
សាក ហើយ បាន កាត់ ស្បែក គាត់ នៅ ថ្ងៃ
ទី ប្រាំបី អ៊ីសាក បង្កើត យ៉ាកុប ហើយ យ៉ាកុប ប
ង្កើត បាន បុព្វបុរស ដប់ពីរ នាក់។
9 ហើយ ពួក អយ្យកោ ដោយ ចិត្ត ច្រណែន បា
ន លក់ យ៉ូសែប ទៅ ស្រុក អេស៊ីប ប៉ុន្តែ ព្រះ
ទ្រង់ គង់ នៅ ជា មួយ នឹង គាត់
10 ហើយ បាន រំដោះ គាត់ ចេញ ពី ទុក្ខ លំ
បាក ទាំង អស់ របស់ គាត់ ហើយ បាន ផ្តល់
ការ ពេញ ចិត្ត និង ប្រាជ្ញា ដល់ គាត់ នៅ ចំ
ពោះ ព្រះ ភ័ក្ត្រ ព្រះចៅ ផារ៉ោន ជា ស្តេច ស្រុ
ក អេស៊ីប។ ហើយ លោក បាន តែងតាំង គាត់
ជា អភិបាល លើ ស្រុក អេស៊ីប និង ផ្ទះ រប
ស់ គាត់ ទាំង អស់។
១១ ឥឡូវ នេះ កើត មាន សេចក្តី ក្រៀម ក្រំ ពេ
ញ ស្រុក អេស៊ីព្ទ និង ស្រុក Chanaan ហើយ មា
ន ទុក្ខ វេទនា យ៉ាង ខ្លាំង ហើយ បុព្វបុរស រប
ស់ យើង រក អាហារ មិន បាន ឡើយ។
១២ ប៉ុន្តែ ពេល យ៉ាកុប បាន ឮ ថា មាន ពោ
ត នៅ ស្រុក អេស៊ីប គាត់ ក៏ ចាត់ បុព្វបុរស រ
បស់ យើង ចេញ ជា មុន សិន។
១៣ហើយ នៅ លើក ទី ពីរ យ៉ូសែប ត្រូវ បា
ន គេ ប្រាប់ ដល់ បងប្អូន របស់ គាត់; ញាតិស
ន្តានរបស់យ៉ូសែបបានស្គាល់ព្រះចៅផារ៉ោន។
14 រួច ចាត់ យ៉ូសែប ទៅ ហើយ ហៅ យ៉ាកុប
ជា ឪពុក មក ឯ គាត់ ព្រម ទាំង ញាតិសន្តា
ន ទាំង អស់ ដែល មាន បី ដប់ ប្រាំ ព្រលឹង
។
15 ដូច្នេះ យ៉ាកុប បាន ចុះ ទៅ ក្នុង ស្រុក អេស៊ី
ព្ទ ហើយ ស្លាប់ ទាំង គាត់ និង បុព្វបុរស របស់
យើង
16 ហើយ ត្រូវ បាន គេ ដឹក ទៅ ក្រុង ស៊ីគែម
ហើយ ដាក់ ក្នុង ផ្នូរ ដែល អ័ប្រាហាំ បាន ទិ
ញ សម្រាប់ ប្រាក់ មួយ ចំនួន នៃ កូន ប្រុស
របស់ អេមម័រ ដែល ជា ឪពុក របស់ ស៊ីគែម។
17 លុះ ដល់ ពេល កំណត់ នៃ សេចក្តី សន្យា
ដែល ព្រះ បាន ស្បថ នឹង អ័ប្រាហាំ នោះ ប្រ
ជាជន បាន កើន ឡើង ហើយ កើន ឡើង
នៅ ស្រុក អេស៊ីព្ទ

18 រហូត ដល់ មាន ស្ដេច មួយ អង្គ ទៀត
ក្រោក ឡើង ដែល មិន ស្គាល់ យ៉ូសែប។
19 អំពើ អាក្រក់ ដដែល នេះ បាន ប្រព្រឹត្ត ចំ
ពោះ ញាតិ សន្តាន របស់ យើង ហើយ អំពើ អា
ក្រក់ បាន អង្វរ ឪពុក របស់ យើង ដើម្បី ឲ្យ
ពួក គេ បណ្តេញ កូន តូចៗ របស់ ពួក គេ
ចេញ ដរាប ដល់ ទី បញ្ចប់ ពួក គេ មិន អាច រ
ស់ បាន។
20 នៅ គ្រា នោះ លោក ម៉ូសេ បាន ប្រសូត ម
ក ហើយ មាន សម្រស់ ស្រស់ ស្អាត ហើយ បា
ន ចិញ្ចឹម បី ខែ ក្នុង ផ្ទះ ឪពុក គាត់។
21 ពេល គេ បណ្តេញ គាត់ ចេញ បុត្រី របស់
ផារ៉ោន ក៏ យក គាត់ ទៅ ចិញ្ចឹម កូន ប្រុស រ
បស់ គាត់។
22 ហើយ ម៉ូសេ ត្រូវ បាន រៀន ដោយ ប្រាជ្ញា
ទាំង អស់ របស់ ជន ជាតិ អេស៊ីប ហើយ មា
ន ឫទ្ធានុភាព ក្នុង ពាក្យ សម្តី និង ការ ប្រព្រឹត្ត
។
២៣ហើយ កាល គាត់ មាន អាយុ សែសិប
ឆ្នាំ ហើយ នោះ វា បាន ចូល មក ក្នុង ចិត្ត
ដើម្បី ទៅ សួរ សុខ ទុក្ខ បង ប្អូន របស់ គា
ត់ ជា កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល។
២៤ ហើយ ដោយ ឃើញ ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម ពួ
ក គេ រង ការ ខុស ឆ្គង គាត់ ក៏ ការពារ គាត់
ហើយ សង សឹក ដល់ អ្នក ដែល ត្រូវ គេ ស
ង្កត់សង្កិន ហើយ វាយ ជន ជាតិ អេស៊ីប នោះ។
25 ត្បិត គាត់ បាន គិត ថា បងប្អូន របស់ គា
ត់ នឹង យល់ អំពី របៀប ដែល ព្រះ ដោយ
ដៃ របស់ គាត់ នឹង រំដោះ ពួកគេ ប៉ុន្តែ ពួកគេ
មិន យល់ ទេ។
26 ហើយ នៅ ថ្ងៃ បន្ទាប់ លោក បាន បង្ហាញ ខ្លួ
ន ដល់ ពួក គេ នៅ ពេល ដែល ពួក គេ វា
យ គ្នា ហើយ នឹង តាំង ពួក គេ ម្តង ទៀត
ដោយ មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «លោក ម្ចាស់ អ្នក
វាល់ គ្នា ជា បងប្អូន នឹង គ្នា! ហេតុ អ្វី បាន
ជា អ្នក វាល់ គ្នា ខុស គ្នា?
២៧ ប៉ុន្តែ អ្នក ដែល បាន ធ្វើ ខុស ចំពោះ អ្ន
ក ជិត ខាង បាន ដេញ គាត់ ចេញ ដោយ និ
យាយ ថា៖ «តើ អ្នក ណា បាន តាំង អ្នក
ជា អ្នក គ្រប់ គ្រង និង ជា ចៅក្រម លើ យើង?
28 តើ អ្នក នឹង សម្លាប់ ខ្ញុំ ដូច ជា អ្នក បាន
ធ្វើ ឲ្យ ជន ជាតិ អេស៊ីប ពី ម្សិល មិញ ឬ?
29 បន្ទាប់ មក លោក បាន រត់ គេច ពី លោក
ម៉ូសេ ដោយ សារ ពាក្យ នេះ ហើយ គាត់ ជា
ជន បរទេស នៅ ក្នុង ស្រុក Madian ដែល គា
ត់ បង្កើត បាន កូន ប្រុស ពីរ នាក់។
៣០ហើយ កាល សែសិប ឆ្នាំ បាន ផុត កំណត់
នោះ ក៏ មាន ទេវតា មួយ រូប របស់ ព្រះ យេ
ហូវ៉ា លេច មក នៅ ទីរហោស្ថាន នៃ ភ្នំ ស៊ី
ណា ក្នុង អណ្តាត ភ្លើង ក្នុង គុម្ពោត។
31 កាល លោក ម៉ូសេ បាន ឃើញ ដូច្នេះ គាត់
ងឿង ឆ្ងល់ នៅ ពេល ឃើញ ហើយ ពេល គា
ត់ ចូល ទៅ ជិត ដើម្បី មើល នោះ ព្រះសូរសៀ
ង របស់ ព្រះអម្ចាស់ ក៏ មក រក គាត់
៣២ ដោយ ពោល ថា យើង ជា ព្រះ នៃ បុព្វបុរ
ស របស់ អ្នក ជា ព្រះ របស់ អ័ប្រាហាំ និង
ជា ព្រះ របស់ អ៊ីសាក និង ជា ព្រះ របស់ យ៉ា
កុប។ ពេល នោះ លោក ម៉ូសេ ញ័រ រន្ធត់ ហើយ
មិន បាន ឃើញ ឡើយ។
33 ព្រះអម្ចាស់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា ចូ
រ ដោះ ស្បែក ជើង ចេញ ពី ជើង ចុះ ដ្បិត
កន្លែង ដែល អ្នក ឈរ នោះ ជា ដី បរិសុទ្ធ។
34 ខ្ញុំ បាន ឃើញ ខ្ញុំ បាន ឃើញ ទុក្ខ វេទនា រ
បស់ ប្រជាជន របស់ យើង ដែល នៅ ក្នុង
ស្រុក អេស៊ីប ហើយ ខ្ញុំ បាន ឮ សំឡេង ថ្ងូរ រ
បស់ គេ ហើយ ខ្ញុំ បាន ចុះ មក ដើម្បី រំ
ដោះ ពួក គេ។ ឥឡូវ នេះ មក យើង នឹង ចា
ត់ អ្នក ទៅ ស្រុក អេស៊ីប។
35 លោក ម៉ូសេ នេះ ដែល គេ បដិសេធ ដោ
យ ពោល ថា៖ «តើ អ្នក ណា បាន តាំង អ្ន
ក ជា អ្នក គ្រប់ គ្រង និង ជា ចៅក្រម? ព្រះជា
ម្ចាស់បានចាត់អោយធ្វើជាអ្នកគ្រប់គ្រង និងជាអ្នករំដោះ
ដោយដៃរបស់ទេវតាដែលបង្ហាញខ្លួនអោយគាត់នៅក្នុងគុ
ម្ពោត។
36 ទ្រង់ បាន នាំ ពួក គេ ចេញ បន្ទាប់ ពី
នោះ ទ្រង់ បាន សំដែង ការ អស្ចារ្យ និង ទីសំ
គាល់ នៅ ក្នុង ស្រុក អេស៊ីព្ទ នៅ សមុទ្រ ក្រហា
ម និង នៅ ទីរហោស្ថាន អស់ សែសិប ឆ្នាំ។
៣៧ នេះ ហើយ គឺ ជា លោក ម៉ូសេ ដែល បា
ន មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់ កូន ចៅ អ៊ីស្រា
អែល ថា ព្រះ អម្ចាស់ ជា ព្រះ របស់ អ្នក នឹ

ង លើក ឡើង ដល់ អ្នក ក្នុង ចំណោម បងប្អូ
ន របស់ អ្នក ដូច ជា ខ្ញុំ។ អ្នកនឹងឮគាត់។
៣៨ហើយ គឺ ជា គាត់ ដែល បាន នៅ ក្នុង
សាសនាចក្រ នៅ ទីរហោស្ថាន ជាមួយ នឹង ទេវ
តា ដែល មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ កាន់ គាត់
នៅ លើ ភ្នំ ស៊ីណា និង ជាមួយ នឹង បុព្វបុរ
ស របស់ យើង។ ដែល បាន ទទួល ព្រះ បន្ទូ
ល ដ៏រស់រវើក ដើម្បី ប្រទាន ដល់ យើង
39 ជា អ្នក ដែល បុព្វបុរស របស់ យើង មិន
ព្រម ស្តាប់ បង្គាប់ ប៉ុន្តែ បាន រុញ គាត់ ចេញ
ពី ពួក គេ ហើយ ក្នុង ចិត្ត របស់ គេ បាន ត្រ
ឡប់ ទៅ ស្រុក អេស៊ីប វិញ
40 ដោយ ប្រាប់ អើរ៉ុន ថា ចូរ ធ្វើ ជា ព្រះ រប
ស់ យើង ឲ្យ ទៅ មុន យើង ដ្បិត ចំពោះ លោ
ក ម៉ូសេ នេះ ដែល បាន នាំ យើង ចេញ ពី
ស្រុក អេស៊ីប នោះ យើង មិន បាន ទទួល អ្វី
ដែល បាន មក ពី លោក ឡើយ។
៤១ហើយ នៅ សម័យ នោះ ពួក គេ បាន ធ្វើ
កូន គោ មួយ ហើយ ថ្វាយ យញ្ញបូជា ដល់ រូ
ប ព្រះ ហើយ រីករាយ នឹង កិច្ចការ ដែល ដៃ រ
បស់ គេ ផ្ទាល់។
42 ព្រះជាម្ចាស់ បាន បែរ មក ហើយ ប្រគល់ ពួ
ក គេ ឡើង ដើម្បី ថ្វាយបង្គំ ព្រះជាម្ចាស់ នៃ
ស្ថាន បរមសុខ។ ដូច ដែល មាន ចែង ទុក ក្នុ
ង សៀវភៅ របស់ ព្យាការី ឱ ពូជពង្ស អ៊ីស្រាអែ
ល អើយ តើ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ថ្វាយ សត្វ
ដែល ត្រូវ គេ សម្លាប់ និង យញ្ញបូជា ដល់ យើ
ង ក្នុង រយៈ ពេល សែសិប ឆ្នាំ នៅ ទីរហោ
ស្ថាន ឬ?
43 មែនហើយ អ្នករាល់គ្នាបានយកព្រះពន្លានៃម៉ូឡុច និង
ផ្កាយនៃព្រះរបស់អ្នក រេមផាន ដែលជារូបដែលអ្នកបាន
ធ្វើដើម្បីថ្វាយបង្គំពួកគេ ហើយយើងនឹងនាំអ្នកទៅឆ្ងាយ
ហួសពីបាប៊ីឡូន។
៤៤ បុព្វបុរស របស់ យើង មាន ត្រសាល នៃ ទី
បន្ទាល់ នៅ ទីរហោស្ថាន ដូច ដែល លោក បា
ន តែងតាំង ដោយ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់
លោក ម៉ូសេ ដើម្បី ឲ្យ លោក ធ្វើ តាម របៀ
ប ដែល លោក បាន ឃើញ។
៤៥ ដែល បុព្វបុរស របស់ យើង ដែល បាន ម
ក បន្ទាប់ ពី បាន នាំ មក ជាមួយ នឹង ព្រះ
យេស៊ូ ទៅ ជា កម្មសិទ្ធិ របស់ សាសន៍ ដទៃ ដែ
ល ព្រះ បាន បណ្តេញ ចេញ នៅ ចំពោះ មុ
ខ បុព្វបុរស របស់ យើង រហូត ដល់ ថ្ងៃ នៃ
ព្រះបាទ ដាវីឌ។
46 ព្រះអង្គ សព្វ ព្រះហឫទ័យ នឹង ព្រះ ហើយ ច
ង់ ស្វែង រក ព្រះពន្លា សម្រាប់ ព្រះ របស់
លោក យ៉ាកុប។
47 ប៉ុន្តែ សាឡូម៉ូន បាន សង់ ផ្ទះ មួយ ដល់
គាត់។
៤៨ ទោះ បី ជា យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ ព្រះ
ដ៏ ខ្ពស់ បំផុត មិន គង់ នៅ ក្នុង ព្រះវិហារ
ដែល ធ្វើ ដោយ ដៃ ឡើយ។ ដូចដែលហោរាបាន
និយាយ
49 ស្ថានសួគ៌ ជា បល្ល័ង្ក របស់ ខ្ញុំ ហើយ ផែនដី
ជា កន្លែង ដាក់ ជើង របស់ ខ្ញុំ តើ អ្នក នឹង
សង់ ផ្ទះ អ្វី? ព្រះអម្ចាស់ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ «
ឬ អ្វី ជា កន្លែង សម្រាក របស់ ខ្ញុំ?
50 តើ ដៃ ខ្ញុំ មិន បាន បង្កើត របស់ ទាំង
នេះ ទេ ឬ?
51 អ្នក រាល់ គ្នា ដែល មាន ចិត្ត រឹង រូស និ
ង មិន កាត់ ស្បែក ត្រចៀក នោះ អ្នក រាល់
គ្នា តែង តែ ប្រឆាំង នឹង ព្រះ វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ
ដូច ជា បុព្វបុរស របស់ អ្នក បាន ធ្វើ ដូ
ច្នោះ ដែរ។
52 តើ ព្យាការី ណា ដែល បុព្វបុរស របស់ អ្ន
ក មិន បៀតបៀន? ហើយពួកគេបានសម្លាប់អ្នកដែល
បានបង្ហាញមុនការយាងមកនៃព្រះដ៏សុចរិត។ អ្នក រា
ល់ គ្នា ឥឡូវ នេះ ជា អ្នក ក្បត់ និង ជា ឃា
តក។
53 អ្នក ដែល បាន ទទួល ក្រឹត្យវិន័យ ដោយ
ការ ចាត់ ចែង របស់ ទេវតា ហើយ មិន បាន
កាន់ តាម។
54 កាល គេ បាន ឮ សេចក្តី ទាំង នេះ ហើយ
គេ រន្ធត់ ចិត្ត ហើយ ខាំ ធ្មេញ លោក។
55 ប៉ុន្តែ គាត់ បាន ពោរពេញ ទៅ ដោយ ព្រះវិ
ញ្ញាណ បរិសុទ្ធ គាត់ បាន ងើប មុខ ឡើង យ៉ា
ង មុតមាំ ទៅ លើ មេឃ ហើយ បាន ឃើញ
សិរីល្អ នៃ ព្រះ ហើយ ព្រះយេស៊ូវ បាន ឈរ
នៅ ខាង ស្តាំ ព្រះហស្ត នៃ ព្រះ
៥៦ ហើយ និយាយ ថា មើល ចុះ ខ្ញុំ ឃើញ មេ
ឃ បើក ហើយ កូន មនុស្ស ឈរ នៅ ខាង
ស្តាំ ព្រះហស្ត នៃ ព្រះ។

57 ពេល នោះ ពួក គេ ស្រែក ឡើង យ៉ាង ខ្លាំង
ហើយ ឈប់ ត្រចៀក ហើយ រត់ មក រក គា
ត់ ដោយ ឯកភាព គ្នា
58 រួច ដេញ គាត់ ចេញ ពី ទីក្រុង ហើយ យ
ក ដុំ ថ្ម គប់ គាត់ ហើយ សាក្សី ដាក់ សំលៀ
ក បំពាក់ នៅ ជើង យុវជន ម្នាក់ ឈ្មោះ សូល
59 គេ យក ដុំ ថ្ម គប់ ស្ទេផាន ទាំង អំពាវនាវ
ដល់ ព្រះ ហើយ ពោល ថា ព្រះអម្ចាស់ យេស៊ូ
អើយ សូម ទទួល វិញ្ញាណ របស់ ខ្ញុំ ចុះ។
60 ហើយ គាត់ បាន លុត ជង្គង់ ចុះ ហើយ ប
ន្លឺ សំឡេង យ៉ាង ខ្លាំង ថា ព្រះ អម្ចាស់ អើយ
សូម កុំ ដាក់ អំពើ បាប នេះ ទៅ នឹង ការ
ចោទ ប្រកាន់ របស់ ពួក គេ ឡើយ។ ពេល គា
ត់ និយាយ ដូច្នេះ គាត់ ក៏ ដេក លក់។

ជំពូកទី 8

១ហើយ សូល បាន យល់ព្រម ចំពោះ ការ
សោយទិវង្គត របស់ គាត់។ នៅ ពេល នោះ មាន
ការ បៀតបៀន យ៉ាង ខ្លាំង ប្រឆាំង នឹង ពួក
ជំនុំ នៅ ក្រុង យេរូសាឡិម។ ពួក គេ បាន ខ្ចាត់
ខ្ចាយ ទៅ តាម តំបន់ យូដា និង ស្រុក សាម៉ារី
លើក លែង តែ ពួក សាវ័ក ប៉ុណ្ណោះ។
២ ហើយ ពួក អ្នក គោរព កោត ខ្លាច បាន
នាំ លោក ស្ទេផាន ទៅ បញ្ចុះ សព លោក ហើ
យ បាន ធ្វើ ការ ទួញ សោក យ៉ាង ខ្លាំង ចំ
ពោះ លោក។
3 រីឯ ព្រះបាទ សូល លោក បាន ធ្វើ ឲ្យ ក្រុម
ជំនុំ រង្គោះរង្គើ ដោយ ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ ទាំង
អស់ ហើយ ចាប់ មនុស្ស ប្រុស ស្រី ដាក់ គុក។
៤ ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ ពួក អ្នក ដែល បាន ខ្ចាត់
ខ្ចាយ ទៅ គ្រប់ ទីកន្លែង ដែល ប្រកាស ព្រះប
ន្ទូល។
៥ បន្ទាប់មក ភីលីព បាន ចុះ ទៅ ក្រុង សាម៉ារី
ហើយ ប្រកាស ព្រះគ្រិស្ត ដល់ ពួកគេ។
៦ហើយ ប្រជាជន ដោយ ឯកភាព គ្នា បាន យ
ក ចិត្ត ទុក ដាក់ ចំពោះ ការណ៍ ទាំង ឡា
យ ដែល ភីលីព បាន និយាយ ដោយ បាន ឮ
និង ឃើញ ការ អស្ចារ្យ ដែល លោក បាន ធ្វើ
។
7 ដ្បិត វិញ្ញាណ អាក្រក់ ស្រែក ខ្លាំងៗ ចេញ
ពី មនុស្ស ជា ច្រើន ដែល នៅ ជា មួយ ហើ
យ មនុស្ស ខ្វិន ជា ច្រើន នាក់ បាន ជា
សះ ស្បើយ។
៨ ហើយ នៅ ទីក្រុង នោះ មាន សេចក្ដី អំណ
រ ជា ខ្លាំង។
៩ ប៉ុន្តែ មាន បុរស ម្នាក់ ឈ្មោះ ស៊ីម៉ូន ដែល
ពី មុន នៅ ក្នុង ទីក្រុង ដដែល នោះ បាន
ប្រើ អាបធ្មប់ ហើយ បាន ធ្វើ ឲ្យ ប្រជាជន ស្រុ
ក សាម៉ារី បន្លឺ សំឡេង ថា ខ្លួន គាត់ គឺ ជា
មនុស្ស អស្ចារ្យ ណាស់។
10 អ្នក ទាំង អស់ គ្នា បាន យក ចិត្ត ទុក ដា
ក់ តាំង ពី តូច ទៅ អ្នក ធំ បំផុត ដោយ ពោ
ល ថា អ្នក នេះ ជា ឫទ្ធានុភាព ដ៏ អស្ចារ្យ រប
ស់ ព្រះ។
១១ ហើយ ពួក គេ បាន យក ចិត្ត ទុក ដាក់
ចំពោះ គាត់ ដោយ សារ តែ គាត់ បាន ធ្វើ អា
ប ធ្មប់ ពួក គេ ជា យូរ មក ហើយ។
12 ប៉ុន្តែ ពេល ដែល ពួក គេ ជឿ ថា ភីលីព
បាន អធិប្បាយ អំពី ព្រះ រាជ្យ នៃ ព្រះ និង
ព្រះ នាម នៃ ព្រះ យេស៊ូវ គ្រីស្ទ ពួក គេ បា
ន ទទួល បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ទាំង បុរស ទាំ
ង ស្ត្រី។
13 ស៊ីម៉ូន ក៏ ជឿ ដែរ ហើយ ពេល ដែល គា
ត់ ទទួល បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ហើយ គាត់ បន្ត
ជាមួយ ភីលីព ហើយ ងឿង ឆ្ងល់ ដោយ មើល
ឃើញ ការ អស្ចារ្យ និង ទី សំគាល់ ដែល បា
ន ធ្វើ។
១៤ឥឡូវ នេះ កាល ពួក សាវ័ក នៅ ក្រុង យេរូ
សាឡិម បាន ឮ ថា ស្រុក សាម៉ារី បាន ទទួ
ល ព្រះ បន្ទូល នៃ ព្រះ ហើយ ពួក គេ ក៏ ចា
ត់ ពេត្រុស និង យ៉ូហាន ទៅ ឯ ពួក គេ
១៥ ពេល ដែល ពួក គេ ចុះ មក អធិស្ឋាន
ឲ្យ ពួក គេ ដើម្បី ឲ្យ ពួក គេ ទទួល បាន
ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ។
១៦ (ដ្បិត គាត់ មិន បាន ធ្លាក់ មក លើ អ្នក
ណា ម្នាក់ នៅ ឡើយ ទេ គឺ មាន តែ ពួក
គេ ប៉ុណ្ណោះ ដែល បាន ទទួល បុណ្យ ជ្រមុជ
ទឹក ក្នុង ព្រះនាម នៃ ព្រះ អម្ចាស់ យេស៊ូវ)។
១៧ រួច គេ ដាក់ ដៃ លើ ពួក គេ ហើយ ពួក
គេ បាន ទទួល ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ។

១៨ហើយ កាល ស៊ីម៉ូន បាន ឃើញ ថា ដោយ
ការ ដាក់ ដៃ ពួក សាវ័ក នោះ ព្រះវិញ្ញាណ បរិ
សុទ្ធ បាន ត្រូវ ប្រទាន មក នោះ ទ្រង់ ក៏ ប្រ
ទាន ប្រាក់ ដល់ ពួក គេ
១៩ ដោយ ពោល ថា សូម ប្រទាន អំណាច
នេះ មក ខ្ញុំ ផង ដើម្បី ឲ្យ អ្នក ណា ដែល
ខ្ញុំ ដាក់ ដៃ អ្នក នោះ អាច នឹង ទទួល ព្រះវិ
ញ្ញាណ បរិសុទ្ធ។
20 ប៉ុន្តែ ពេត្រុស និយាយ ទៅ គាត់ ថា៖ «លុ
យ របស់ អ្នក ត្រូវ វិនាស ទៅ ជា មួយ អ្ន
ក ហើយ ព្រោះ អ្នក គិត ថា អំណោយ ទាន រ
បស់ ព្រះ អាច នឹង ទិញ ដោយ លុយ។
២១ អ្នក មិន មាន ចំណែក ឬ ច្រើន ក្នុង រឿង
នេះ ទេ ដ្បិត ចិត្ត របស់ អ្នក មិន ត្រឹម ត្រូវ ចំ
ពោះ ព្រះ នេត្រ ព្រះ។
22 ដូច្នេះ ចូរ ប្រែ ចិត្ត ពី អំពើ ទុច្ចរិត របស់ អ្ន
ក នេះ ហើយ អធិស្ឋាន ដល់ ព្រះ ប្រសិន បើ
ប្រហែល ជា គំនិត នៃ ចិត្ត របស់ អ្នក អាច
នឹង ត្រូវ បាន អត់ ទោស ឲ្យ អ្នក។
២៣ត្បិត ខ្ញុំ យល់ ឃើញ ថា អ្នក ស្ថិត នៅ ក្នុ
ង ទឹក ប្រមាត់ នៃ ភាព ជូរចត់ និង នៅ ក្នុង
ចំណង នៃ អំពើ ទុច្ចរិត។
24 ស៊ីម៉ូន ឆ្លើយ ថា ចូរ អធិស្ឋាន ដល់ ព្រះអម្ចា
ស់ ឲ្យ ខ្ញុំ កុំ ឲ្យ សេចក្ដី ទាំង នេះ ដែល ឯ
ង បាន និយាយ មក ដល់ ខ្ញុំ ឡើយ។
២៥ហើយ ពួក គេ នៅ ពេល ដែល ពួក គេ
បាន ថ្លែង ទីបន្ទាល់ ហើយ ផ្សាយ ព្រះ បន្ទូល
នៃ ព្រះ អម្ចាស់ ហើយ ក៏ ត្រឡប់ ទៅ ក្រុង
យេរូសាឡិម ហើយ ផ្សាយ ដំណឹង ល្អ នៅ ក្នុ
ង ភូមិ ជា ច្រើន នៃ សាសន៍ សាម៉ារី។
26 ទេវតា នៃ ព្រះអម្ចាស់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ
ភីលីព ថា៖ «ចូរ ក្រោក ឡើង ទៅ ទិស ខាង
ត្បូង ដល់ ផ្លូវ ចុះ ពី ក្រុង យេរូសាឡិម ទៅ
ក្រុង កាសា ដែល ជា វាល ខ្សាច់។
27 នោះ ទ្រង់ ក៏ ក្រោក ឡើង ទៅ ហើយ មើ
ល ចុះ មាន បុរស ម្នាក់ នៃ ប្រទេស អេត្យូពី
ជា មហាតលិក នៃ អំណាច ដ៏ ធំ មួយ នៅ
ក្រោម ស្ដេច Candace នៃ ជន ជាតិ អេត្យូពី ដែ
ល មាន បន្ទុក លើ ទ្រព្យ សម្បត្តិ ទាំង អស់
របស់ នាង ហើយ បាន មក ក្រុង យេរូសាឡិម
ដើម្បី ថ្វាយបង្គំ
28 គាត់ ត្រឡប់ មក វិញ ហើយ អង្គុយ លើ រ
ទេះ របស់ គាត់ អាន ហោរា អេសាយ។
29 បន្ទាប់មក ព្រះវិញ្ញាណ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ កា
ន់ ភីលីព ថា៖ «ចូរ ទៅ ជិត ហើយ ចូល រួម ក្នុ
ង រទេះ ចំបាំង នេះ។
30 ភីលីព រត់ ទៅ ឯ គាត់ ហើយ ឮ គាត់ អា
ន ហោរា អេសាយ ហើយ សួរ ថា ៖ «តើ អ្នក
យល់ អ្វី ដែល អ្នក អាន នោះ?
31 គាត់ សួរ ថា តើ ខ្ញុំ ធ្វើ ដូច ម្ដេច បាន
ក្រៅ ពី មាន អ្នក ណា ណែនាំ ខ្ញុំ? ហើយ គា
ត់ ចង់ ឲ្យ ភីលីព ឡើង មក អង្គុយ ជាមួយ
គាត់។
32 កន្លែង នៃ បទគម្ពីរ ដែល គាត់ បាន អាន
គឺ នេះ គាត់ ត្រូវ បាន គេ នាំ ទៅ ដូច ជា
ចៀម ទៅ សត្តឃាត; ហើយ ដូច ជា កូន ចៀ
ម ល្ងង់ នៅ ចំពោះ មុខ អ្នក កាត់ វា ដូច្នេះ
ហើយ គាត់ មិន បើក មាត់ ឡើយ
33 ដោយ ការ អាម៉ាស់ របស់ គាត់ ការ វិនិច្ឆ័យ
របស់ គាត់ ត្រូវ បាន ដក ចេញ ហើយ តើ អ្ន
ក ណា នឹង ប្រកាស អំពី ជំនាន់ របស់ គាត់?
ដ្បិត ជីវិត របស់ គាត់ ត្រូវ បាន ដក ចេញ
ពី ផែនដី។
៣៤ ហើយ មហាសេដ្ឋី បាន ឆ្លើយ ទៅ ភីលីព
ថា៖ «ខ្ញុំ សូម អង្វរ អ្នក តើ អ្នក ណា ដែល
និយាយ អំពី ព្យាការី នេះ? ខ្លួន គាត់ ឬ របស់ ម
នុស្ស ផ្សេង ទៀត?
៣៥ បន្ទាប់ មក លោក ភីលីព បាន បើក មាត់
ហើយ ចាប់ ផ្ដើម នៅ ក្នុង បទ គម្ពីរ ដដែល
ហើយ អធិប្បាយ ទៅ លោក យេស៊ូ។
៣៦ ពេល ដែល ពួក គេ កំពុង តែ ធ្វើ ដំណើ
រ ទៅ នោះ ពួក គេ បាន ទៅ ដល់ ទឹក មួយ
ហើយ មហាតលិក និយាយ ថា មើល នេះ ជា ទឹ
ក! តើ អ្វី ដែល រារាំង ខ្ញុំ មិន ឲ្យ ទទួល បុ
ណ្យ ជ្រមុជ ទឹក?
37 ភីលីព មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «បើ អ្នក ជឿ
ដោយ អស់ ពី ចិត្ត នោះ អ្នក អាច នឹង បាន»
។ គាត់ ឆ្លើយ ថា៖ «ខ្ញុំ ជឿ ថា ព្រះយេស៊ូ គ្រិស្ដ
ជា បុត្រ របស់ ព្រះជាម្ចាស់»។
38 ហើយ គាត់ បាន បញ្ជា ឱ្យ រទេះ នៅ ស្ងៀ
ម ហើយ ពួក គេ បាន ចុះ ទៅ ក្នុង ទឹក ទាំ

ង ពីរ ទាំង ភីលីព និង មហាសេដ្ឋី; ហើយគាត់បា
នជ្រមុជទឹកឱ្យគាត់។
39 កាល គេ ឡើង ពី ទឹក ហើយ ព្រះវិញ្ញាណ
នៃ ព្រះអម្ចាស់ ក៏ ចាប់ ភីលីព ទៅ ឥត មាន
មហាតលិក ឃើញ គាត់ ទៀត ឡើយ ហើយ គា
ត់ បន្ត ដំណើរ ទៅ ដោយ អំណរ។
40 ប៉ុន្តែ ភីលីព ត្រូវ បាន គេ ប្រទះ ឃើញ
នៅ ក្រុង អាហ្សូត ហើយ គាត់ ដើរ កាត់ តា
ម ក្រុង ទាំង អស់ រហូត ដល់ គាត់ មក ដ
ល់ ក្រុង សេសារា។

ជំពូកទី 9

១ ព្រះបាទ សូល នៅ តែ ដក ដង្ហើម ចេញ
ពី ការ គំរាម កំហែង និង សំឡាប់ ពួក សិ
ស្ស របស់ ព្រះ អម្ចាស់ នោះ ក៏ ទៅ ឯ សម្ដេ
ច សង្ឃ
២ហើយ បាន ប្រាថ្នា ចង់ បាន សំបុត្រ ពី
លោក ទៅ ក្រុង ដាម៉ាស ទៅ កាន់ សាលា
ប្រជុំ នានា ដើម្បី ប្រសិន បើ លោក បាន រក
ឃើញ វិធី នេះ មិន ថា បុរស ឬ ស្ដ្រី ទេ នោះ
លោក នឹង នាំ ពួក គេ ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម
។
3 ពេល គាត់ ធ្វើ ដំណើរ គាត់ ក៏ ចូល មក ជិ
ត ក្រុង ដាម៉ាស ស្រាប់តែ មាន ពន្លឺ មួយ ភ្លឺ
ពី លើ មេឃ មក ជុំវិញ គាត់។
4 ហើយ គាត់ បាន ដួល ទៅ លើ ផែនដី ហើ
យ បាន ឮ សំឡេង មួយ និយាយ ទៅ កាន់
គាត់ ថា :, សូល, សូល, ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្ន
ក បៀតបៀន ខ្ញុំ?
5 គាត់ សួរ ថា តើ លោក ជា នរណា? ព្រះអម្ចា
ស់ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « ខ្ញុំ នេះ ហើយ ជា
ព្រះយេស៊ូ ដែល អ្នក បៀតបៀន អ្នក ពិបាក នឹង
ទាត់ ជាក់។
6 ហើយ គាត់ ញ័រ រន្ធត់ ហើយ និយាយ ថា៖ «
លោក ម្ចាស់ តើ លោក ចង់ ឲ្យ ខ្ញុំ ធ្វើ អ្វី? ព្រះ
អម្ចាស់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « ចូរ
ក្រោក ឡើង ទៅ ក្នុង ទីក្រុង នោះ នឹង ប្រាប់
អ្នក ពី អ្វី ដែល អ្នក ត្រូវ ធ្វើ»។
៧ ហើយ ពួក អ្នក ដែល ធ្វើ ដំណើរ ជា មួ
យ នឹង លោក ឈរ និយាយ មិន ចេញ ដោ
យ ឮ សំឡេងតែ មិន ឃើញ មនុស្ស ទេ។
៨ ព្រះបាទ សូល បាន ក្រោក ឡើង ពី ផែនដី។
ពេល បើក ភ្នែក ឡើង គាត់ មិន ឃើញ មនុ
ស្ស ទេ តែ គេ ចាប់ ដៃ នាំ គាត់ ទៅ ក្រុង
ដាម៉ាស។
៩ ហើយ គាត់ បាន បី ថ្ងៃ ដោយ មើល មិន
ឃើញ ហើយ ក៏ មិន បាន បរិភោគ ឬ ផឹក ដែរ
។
10 ហើយ មាន សិស្ស ម្នាក់ នៅ ក្រុង ដាម៉ាស
ឈ្មោះ អាណានាស; ហើយ ព្រះ អម្ចាស់ មាន ប
ន្ទូល ទៅ គាត់ ក្នុង ការ និមិត្ត មួយ ថា អា
ណានាស។ គាត់ និយាយ ថា មើល ចុះ ខ្ញុំ នៅ
ទី នេះ ព្រះអម្ចាស់!
១១ហើយ ព្រះអម្ចាស់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់
ថា៖ « ចូរ ក្រោក ឡើង ហើយ ទៅ តាម ផ្លូវ ដែ
ល ហៅ ថា ផ្លូវ ត្រង់ ហើយ សួរ ទៅ ផ្ទះ រប
ស់ យូដាស អំពី មនុស្ស ម្នាក់ ឈ្មោះ សូល
ជា អ្នក ក្រុង តាសុស ដ្បិត មើល ចុះ គាត់ អធិ
ស្ឋាន
១២ហើយ បាន ឃើញ ក្នុង ការ និមិត្ត ឃើញ
មាន បុរស ម្នាក់ ឈ្មោះ អាណានាស ចូល មក
ហើយ ដាក់ ដៃ លើ គាត់ ដើម្បី ឲ្យ គាត់ បា
ន ឃើញ។
១៣ ពេល នោះ អាណាណាស ទូល ឆ្លើយ ថា៖ «
លោក ម្ចាស់ ទូលបង្គំ បាន ឮ បុរស នេះ ជា
ច្រើន នាក់ ហើយ ថា លោក បាន ប្រព្រឹត្ត អំ
ពើ អាក្រក់ យ៉ាង ណា ចំពោះ ពួក បរិសុទ្ធ រប
ស់ ព្រះអង្គ នៅ ក្រុង យេរូសាឡឹម។
១៤ហើយ នៅ ទី នេះ គាត់ មាន សិទ្ធិ អំណា
ច ពី ពួក សង្ឃ ដើម្បី ចង អស់ អ្នក ដែល
អំពាវនាវ ដល់ នាម របស់ អ្នក។
១៥ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់
ថា៖ « ចូរ ទៅ តាម ផ្លូវ ចុះ ដ្បិត គាត់ ជា គ្រឿ
ង ដែល បាន រើស មក ខ្ញុំ ដើម្បី ដាក់
ឈ្មោះ ខ្ញុំ នៅ ចំពោះ មុខ សាសន៍ ដទៃ និង
ស្ដេច និង កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល។
16 ដ្បិត ខ្ញុំ នឹង បង្ហាញ គាត់ ពី ការ ដ៏ ធំ
ដែល គាត់ ត្រូវ រង ទុក្ខ ដោយ ព្រោះ នាម
ខ្ញុំ។

17 អាណាណាស ក៏ ដើរ ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ។ រួ
ច ដាក់ ដៃ លើ គាត់ និយាយ ថា បងប្រុស
សូល ព្រះ អម្ចាស់ សូម្បី តែ ព្រះយេស៊ូវ ដែល
បាន លេច មក ឲ្យ អ្នក ឃើញ តាម ផ្លូវ ដែ
ល អ្នក បាន មក នោះ បាន ចាត់ ខ្ញុំ ឲ្យ មក
ដើម្បី ឲ្យ អ្នក បាន ឃើញ ហើយ បាន ពេញ
ដោយ ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ។
18 រំពេចនោះ នោះ ក៏ ធ្លាក់ ពី ភ្នែក ទៅ ដូច
ជា ជញ្ជីង។ គាត់ បាន ឃើញ ភ្លាម រួច ក្រោ
ក ឡើង ទទួល បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក។
១៩ ហើយ ពេល គាត់ បាន សាច់ ហើយ គាត់
មាន កម្លាំង។ ពេល នោះ សូល មាន ថ្ងៃ ខ្លះ
ជា មួយ ពួក សិស្ស ដែល នៅ ក្រុង ដាម៉ាស។
20 ហើយភ្លាមៗនោះគាត់បានប្រកាសអំពីព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុ
ងសាលាប្រជុំនានាថាគាត់គឺជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ។
21 ប៉ុន្តែ អស់ អ្នក ដែល បាន ឮ គាត់ ភ្ញាក់
ផ្អើល ហើយ និយាយ ថា តើ នេះ មិន មែន
ជា អ្នក បំផ្លាញ ពួក អ្នក ដែល ហៅ ឈ្មោះ
នេះ នៅ ក្រុង យេរូសាឡិម ហើយ មក ទី
នេះ ក្នុង គោល បំណង ដើម្បី យក ពួក គេ
ចង ទៅ ឯ ពួក សង្ឃ ទេ?
22 ប៉ុន្តែ សូល បាន បង្កើន កម្លាំង កាន់ តែ ខ្លាំ
ង ឡើង ហើយ ធ្វើ ឲ្យ ពួក សាសន៍ យូដា ដែ
ល រស់ នៅ ក្រុង ដាម៉ាស ដោយ បង្ហាញ ថា
អ្នក នេះ គឺ ជា ព្រះ គ្រីស្ទ ណាស់។
២៣ ហើយ បន្ទាប់ ពី បាន សម្រេច ជា ច្រើន
ថ្ងៃ ជន ជាតិ យូដា បាន ប្រឹក្សា ដើម្បី សម្លា
ប់ លោក
២៤ ប៉ុន្តែ ការ រង់ចាំ របស់ គេ បាន ដឹង ថា
សូល ហើយ ពួក គេ បាន មើល ទ្វារ ទាំង យ
ប់ ទាំង ថ្ងៃ ដើម្បី សម្លាប់ គាត់។
២៥ ពេល នោះ ពួក សិស្ស ក៏ នាំ លោក ទាំ
ង យប់ ហើយ ដាក់ ក្នុង កន្ត្រក តាម ជញ្ជាំង។
26 កាល ព្រះបាទ សូល យាង មក ក្រុង យេរូ
សាឡិម ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ថា នឹង ចូល រួ
ម ជា មួយ ពួក សិស្ស ប៉ុន្តែ គេ ទាំង អស់
គ្នា ខ្លាច ទ្រង់ ហើយ មិន ជឿ ថា ទ្រង់ ជា
សិស្ស ទេ។
២៧ ប៉ុន្តែ បាណាបាស បាន យក គាត់ ហើយ
នាំ គាត់ ទៅ ឯ ពួក សាវ៉ក ហើយ បាន ប្រា
ប់ ពួក គេ អំពី របៀប ដែល គាត់ បាន ឃើ
ញ ព្រះអម្ចាស់ នៅ តាម ផ្លូវ ហើយ ថា គាត់
បាន មាន បន្ទូល នឹង គាត់ និង របៀប ដែល
គាត់ បាន ប្រកាស យ៉ាង ក្លាហាន នៅ ក្រុង
ដាម៉ាស ក្នុង ព្រះនាម នៃ ព្រះយេស៊ូវ។
28 ហើយ គាត់ នៅ ជា មួយ នឹង ពួក គេ ចូ
ល ទៅ ក្រៅ នៅ ក្រុង យេរូសាឡិម។
29 ហើយ គាត់ បាន និយាយ ដោយ ក្លាហាន
ក្នុង ព្រះ នាម នៃ ព្រះ អម្ចាស់ យេស៊ូ វ, ហើ
យ បាន ប្រកែក ប្រឆាំង នឹង ពួក ក្រិក: ប៉ុន្តែ
ពួក គេ បាន ឈាន ទៅ រក ការ សម្លាប់ គា
ត់.
៣០ ពេល បង ប្អូន ដឹង ហើយ ក៏ នាំ លោក
ចុះ ទៅ ក្រុង សេសារា ហើយ ចាត់ លោក
ទៅ ក្រុង តាសុស។
៣១ រួច មក បាន ឲ្យ ក្រុមជំនុំ សម្រាក នៅ ទូ
ទាំង ស្រុក យូដា និង ស្រុក កាលីឡេ និង ស្រុ
ក សាម៉ារី ហើយ ត្រូវ បាន សង់ ឡើង។ ហើ
យ ការ ដើរ ដោយ ការ កោត ខ្លាច ដល់
ព្រះ យេហូវ៉ា ហើយ នៅ ក្នុង ការ សម្រាល ទុ
ក្ខ នៃ ព្រះ វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ នោះ បាន ចម្រើ
ន ឡើង។
32 ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា កា
ល ពេត្រុស ដើរ កាត់ គ្រប់ ទី កន្លែង លោក
ក៏ ចុះ មក ឯ ពួក បរិសុទ្ធ ដែល គង់ នៅ
ក្រុង លីដា។
៣៣ហើយ នៅ ទី នោះ គាត់ បាន រក ឃើញ
បុរស ម្នាក់ ឈ្មោះ Aeneas ដែល បាន រក្សា
គ្រែ របស់ គាត់ ប្រាំបី ឆ្នាំ ហើយ មាន ជំងឺ ខ្វិ
ន។
34 ពេត្រុស មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ «អេ
ណាស ព្រះយេស៊ូវ គ្រីស្ទ បាន ប្រោស អ្នក ឲ្យ
បាន ជា ហើយ ចូរ ក្រោក ឡើង ហើយ ធ្វើ
គ្រែ របស់ អ្នក។ ហើយគាត់បានក្រោកឡើងភ្លាមៗ។
៣៥ ហើយ អស់ អ្នក ដែល រស់ នៅ លីដា និ
ង សារ៉ុន បាន ឃើញ គាត់ ហើយ បែរ ទៅ រ
ក ព្រះអម្ចាស់។
៣៦ ឥឡូវ នេះ នៅ ក្រុង យ៉ុបប៉េ មាន សិស្ស ម្នា
ក់ ឈ្មោះ ថាប៊ីថា ដែល តាម ការ បក ប្រែ ថា
ឌ័រកាស: ស្ត្រី នេះ ពោរពេញ ទៅ ដោយ អំពើ
ល្អ និង ការ ធ្វើ ទាន ដែល នាង បាន ធ្វើ។

៣៧ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា
នៅ គ្រា នោះ នាង ឈឺ ហើយ បាន ស្លាប់
ទៅ។ ពេល ដែល គេ លាង សម្អាត រួច គេ ក៏
ដាក់ នាង ក្នុង បន្ទប់ ជាន់ លើ។
៣៨ហើយ ព្រោះ កាល ដែល លីដា នៅ ជិត
ក្រុង យ៉ុបប៉េ ហើយ ពួក សិស្ស បាន ឮ ថា
ពេត្រុស នៅ ទី នោះ ពួក គេ ក៏ ចាត់ បុរស
ពីរ នាក់ ទៅ រក លោក ដោយ ប្រាថ្នា ចង់
ឲ្យ លោក មិន បង្អង់ យូរ ក្នុង ការ មក ឯ
ពួក គេ ឡើយ។
39 ពេត្រុស ក៏ ក្រោក ឡើង ទៅ ជា មួយ គេ។
ពេល គាត់ មក ដល់ គេ នាំ គាត់ ចូល ទៅ
ក្នុង បន្ទប់ ជាន់ លើ ហើយ ស្ត្រី មេម៉ាយ ទាំ
ង អស់ ឈរ យំ ក្បែរ គាត់ ហើយ បង្ហាញ អា
វ ធំ និង សម្លៀក បំពាក់ ដែល ឌ័រកាស ធ្វើ ពេ
ល នាង នៅ ជា មួយ ពួក គាត់។
40 ប៉ុន្តែ ពេត្រុស បាន ដាក់ ពួកគេ ទាំង អស់
គ្នា ចេញ ហើយ លុត ជង្គង់ អធិស្ឋាន។ រួច បែ
រ គាត់ ទៅ ឯ សព និយាយ ថា “តាប៊ីថា ចូរ
ក្រោក ឡើង! នាង បើក ភ្នែក ឡើង ពេល ឃើ
ញ ពេត្រុស នាង ក៏ ក្រោក ឡើង។
41 ហើយ គាត់ បាន ប្រគល់ ដៃ របស់ គាត់,
ហើយ លើក នាង ឡើង, ហើយ ពេល ដែល
គាត់ បាន ហៅ ពួក បរិសុទ្ធ និង ស្ត្រី មេម៉ាយ,
បង្ហាញ នាង នៅ មាន ជីវិត.
៤២ ហើយ វា ត្រូវ បាន គេ ស្គាល់ ទូទាំង ក្រុ
ង យ៉ុបប៉េ; ហើយមនុស្សជាច្រើនបានជឿលើព្រះអម្ចា
ស់។
៤៣ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា គា
ត់ បាន ស្នាក់ នៅ ក្រុង យ៉ុបប៉ា ជា ច្រើន
ថ្ងៃ ជា មួយ ស៊ីម៉ូន ជា ជាង ស្បែក។

ជំពូកទី 10

1 នៅ ក្រុង សេសារា មាន បុរស ម្នាក់ ឈ្មោះ កូ
នេលាស ជា នាយ ទាហាន ម្នាក់ ឈ្មោះ ក្រុម
តន្ត្រី អ៊ីតាលី
2 ជា អ្នក គោរព កោត ខ្លាច ព្រះជាម្ចាស់ ពេ
ញ មួយ ផ្ទះ ដែល បាន ធ្វើ ទាន ជា ច្រើន ដ
ល់ ប្រជាជន ហើយ បាន អធិស្ឋាន ដល់ ព្រះ
ជានិច្ច។
3 គាត់ បាន ឃើញ ក្នុង ការ និមិត្ត ជាក់ស្តែង
អំពី ម៉ោង ប្រាំបួន នៃ ថ្ងៃ មាន ទេវតា របស់
ព្រះ ចូល មក ឯ គាត់ ហើយ និយាយ ទៅ គា
ត់ ថា កូនេលាស។
៤ ពេល គាត់ ក្រឡេក មើល គាត់ គាត់ ភ័យ
ខ្លាច ហើយ សួរ ថា តើ អ្វី ទៅ លោក ម្ចាស់?
ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «បន់ស្រ
ន់ និង ទាន របស់ អ្នក បាន មក ដើម្បី រំឭក
ដល់ ព្រះ។
៥ហើយ ឥឡូវ នេះ ចាត់ មនុស្ស ទៅ ក្រុង យ៉ុប
ប៉េ ហើយ ហៅ ស៊ីម៉ូន ម្នាក់ ឈ្មោះ ពេត្រុស
6 គាត់ ស្នាក់ នៅ ជា មួយ ស៊ីម៉ូន ជាង សា
ច់ ស្បែក ម្នាក់ ដែល ផ្ទះ នៅ មាត់ សមុទ្រ គា
ត់ នឹង ប្រាប់ អ្នក ពី អ្វី ដែល អ្នក គួរ ធ្វើ។
៧ហើយ កាល ទេវតា ដែល មាន បន្ទូល ទៅ កាន់ កូនេ
លាស បាន ចាក ចេញ ទៅ នោះ គាត់ បាន ហៅ អ្នក ប
ម្រើ គ្រួសារ របស់ គាត់ ពីរ នាក់ និង ទាហាន ដ៏ ស្មោះ ត្រ
ង់ ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ ដែល រង់ចាំ គាត់ ជា និច្ច។
៨ហើយ កាល លោក បាន ប្រកាស រឿង ទាំង
នេះ ដល់ ពួក គេ ហើយ លោក ក៏ ចាត់ គេ
ទៅ ក្រុង យ៉ុបប៉េ។
9 នៅ ថ្ងៃ ស្អែក ពេល ពួក គេ ធ្វើ ដំណើរ
ទៅ ជិត ទីក្រុង ពេត្រុស បាន ឡើង ទៅ លើ
ដំបូល ផ្ទះ ដើម្បី អធិស្ឋាន នៅ ម៉ោង ទី ប្រាំមួ
យ
10 គាត់ ឃ្លាន ខ្លាំង ណាស់ ហើយ ចង់ បាន ស៊ី
ប៉ុន្តែ ពេល ដែល គេ រៀប ជា ស្រេច គាត់
ក៏ ធ្លាក់ ក្នុង អន្លង់
11 ហើយ បាន ឃើញ ផ្ទៃ មេឃ បើក ហើយ មា
ន ភាជនៈ មួយ ចុះ មក ឯ ទ្រង់ ដូច ជា ស
ន្លឹក ដ៏ ធំ មួយ ដែល ប៉ាក់ នៅ ជ្រុង ទាំង
បួន ហើយ ចុះ មក ផែនដី
12 ក្នុង នោះ មាន សត្វ ជើង បួន នៅ លើ
ផែនដី សត្វ ព្រៃ សត្វ លូន វារ និង សត្វ ស្លាប
នៅ លើ អាកាស។
១៣ មាន សំឡេង មក កាន់ លោក ថា៖ «ពេត្រុ
ស អើយ! សម្លាប់និងបរិភោគ។
១៤ ប៉ុន្តែ ពេត្រុស ទូល ថា៖ «មិន ដូច្នោះ ទេ ព្រះអ
ម្ចាស់! ខ្ញុំ មិន ដែល បរិភោគ របស់ ដែល ធម្ម
តា ឬ មិន បរិសុទ្ធ ឡើយ។

15 ហើយ សំឡេង នោះ ក៏ និយាយ ទៅ គា
ត់ ជា លើក ទី ពីរ ថា អ្វី ដែល ព្រះ បាន
សម្អាត ដែល ហៅ ថា អ្នក មិន ធម្មតា
១៦ ការ នេះ បាន ធ្វើ ឡើង បី ដង ហើយ ភា
ជន៍ ក៏ បាន ឡើង ទៅ ស្ថានសួគ៌ ម្តង ទៀត។
១៧ឥឡូវ នេះ ខណៈ ពេត្រុស បាន សង្ស័យ ក្នុ
ង ខ្លួន ឯង ថា តើ ការ និមិត្ត នេះ ដែល គា
ត់ បាន ឃើញ មាន ន័យ យ៉ាង ណា នោះ មើ
ល ចុះ ពួក អ្នក ដែល ត្រូវ បាន ចាត់ ពី កូនេ
លាស ទៅ សួរ រក ផ្ទះ របស់ ស៊ីម៉ូន ហើយ
បាន ឈរ នៅ មុខ ទ្វារ
18 រួច ហៅ មក សួរ ថា តើ ស៊ីម៉ូន ដែល
ហៅ ថា ពេត្រុស ស្នាក់ នៅ ទី នោះ ឬ ទេ?
19 កាល ពេត្រុស គិត ដល់ ការ និមិត្ត នោះ
ព្រះវិញ្ញាណ មាន បន្ទូល ទៅ គាត់ ថា មើល
ចុះ មាន បុរស បី នាក់ មក រក អ្នក។
20 ដូច្នេះ ចូរ ក្រោក ឡើង ហើយ ចុះ ទៅ ជា មួ
យ នឹង ពួក គេ ដោយ មិន សង្ស័យ ឡើយ ដ្បិ
ត ខ្ញុំ បាន ចាត់ គេ ឲ្យ មក។
21 បន្ទាប់ មក ពេត្រុស ក៏ ចុះ ទៅ ឯ អ្នក ដែ
ល បាន ចាត់ គាត់ ពី កូនេលាស មក។ ហើ
យ និយាយ ថា មើល ចុះ ខ្ញុំ ជា អ្នក ដែល អ្ន
ក រាល់ គ្នា ស្វែង រក តើ ហេតុ អ្វី បាន ជា
អ្នក រាល់ គ្នា មក?
22 ហើយ ពួកគេ និយាយ ថា ៖ « លោក កូនេ
លាស មេទ័ព ជា មនុស្ស សុចរិត ហើយ ជា អ្ន
ក គោរព កោត ខ្លាច ព្រះ ហើយ មាន សេច
ក្តី រាយ ការណ៍ ល្អ ក្នុង ចំណោម ប្រជាជាតិ
យូដា ទាំង អស់ នោះ ត្រូវ បាន ទេវតា ដ៏វិសុ
ទ្ធ ព្រមាន ពី ព្រះ ឲ្យ បញ្ជូន អ្នក ទៅ ផ្ទះ រ
បស់ គាត់ ហើយ ស្តាប់ ពាក្យរបស់អ្នក។
23 បន្ទាប់មក ព្រះអង្គ ហៅ ពួកគេ ចូល មក ស្នា
ក់នៅ។ លុះ ស្អែក ឡើង លោក ពេត្រុស ក៏ ចេ
ញ ទៅ ជា មួយ គេ ហើយ មាន បង ប្អូន
ខ្លះ មក ពី ក្រុង យ៉ុបប៉េ ទៅ ជាមួយ។
២៤ហើយ នៅ ថ្ងៃ ស្អែក បន្ទាប់ ពី ពួក គេ ចូ
ល ទៅ ក្នុង ក្រុង សេសារា។ កូនេលាស បាន រ
ង់ ចាំ ពួក គេ ហើយ បាន ហៅ ញាតិ មិត្ត ជិ
ត ស្និទ្ធ របស់ គាត់ មក ជុំ គ្នា។
25 កាល ពេត្រុស កំពុង ចូល មក កូនេលាស បា
ន ជួប គាត់ ហើយ ក្រាប ថ្វាយបង្គំ គាត់។
26 ប៉ុន្តែ ពេត្រុស ក៏ ចាប់ គាត់ ឡើង ដោយ និ
យាយ ថា៖ «ក្រោក ឡើង! ខ្ញុំខ្លួនឯងក៏ជាបុរសដែរ។
27 ពេល ដែល គាត់ និយាយ ជា មួយ គាត់ គា
ត់ ក៏ ចូល ទៅ រក ឃើញ មនុស្ស ជា ច្រើ
ន ដែល មក ជា មួយ គ្នា។
28 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «អ្ន
ក រាល់ គ្នា ដឹង ហើយ ថា ការ ដែល បុរស
ជា សាសន៍ យូដា នៅ ជាប់ នឹង សាសន៍ ឬ
មក ជា មួយ នឹង ជាតិ សាសន៍ មួយ នោះ
ជា ការ ខុស ច្បាប់ យ៉ាង ណា។ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចា
ស់ បាន បង្ហាញ ខ្ញុំ ថា ខ្ញុំ មិន ត្រូវ ហៅ អ្ន
ក ណា ម្នាក់ ថា ធម្មតា ឬ មិន ស្អាត ឡើយ។
២៩ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ ខ្ញុំ បាន មក រក អ្នក
រាល់ គ្នា ដោយ មិន បាន និយាយ អ្វី សោះ ដ
រាប ណា ខ្ញុំ ត្រូវ បាន គេ ចាត់ ឲ្យ មក៖ ហេ
តុ នេះ ហើយ បាន ជា ខ្ញុំ សួរ ពី ចេតនា
អ្វី ដែល អ្នក បាន ធ្វើ មក ឲ្យ ខ្ញុំ?
30 កូនេលាស មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «បួន ថ្ងៃ មុន
ខ្ញុំ តម រហូត ដល់ ម៉ោង នេះ។ នៅ ម៉ោង
ទី ប្រាំបួន ខ្ញុំ បាន អធិស្ឋាន នៅ ផ្ទះ របស់ ខ្ញុំ
ហើយ មើល ចុះ មាន បុរស ម្នាក់ ឈរ នៅ មុ
ខ ខ្ញុំ ក្នុង សម្លៀក បំពាក់ ភ្លឺ
៣១ហើយ បាន និយាយ ថា កូនេលាស អើយ កា
រ អធិស្ឋាន របស់ អ្នក បាន ឮ ហើយ ហើយ
ទាន របស់ អ្នក ត្រូវ បាន រំឭក នៅ ចំពោះ
ព្រះភក្ត្រ នៃ ព្រះ។
៣២ ដូច្នេះ ចូរ ចាត់ លោក ទៅ ក្រុង យ៉ុបប៉េ ហើ
យ ហៅ ទៅ ទី នោះ ថា ស៊ីម៉ូន ដែល មាន
នាម ត្រកូល ថា ពេត្រុស។ គាត់ស្នាក់នៅផ្ទះរបស់ស៊ីម៉ូ
នជាអ្នកកាត់ស្បែកនៅមាត់សមុទ្រ។ ពេលគាត់មក គាត់
នឹងនិយាយជាមួយអ្នក។
33 ដូច្នេះ ខ្ញុំ ក៏ ចាត់ អ្នក ទៅ ភ្លាម។ ហើយ អ្ន
ក បាន ធ្វើ ល្អ ហើយ ដែល អ្នក បាន មក
។ ឥឡូវ នេះ យើង ទាំង អស់ គ្នា មក ទី
នេះ នៅ ចំពោះ ព្រះ ដើម្បី ស្តាប់ សេចក្តី ទាំ
ង ប៉ុន្មាន ដែល ព្រះ បាន បង្គាប់ មក អ្នក។
៣៤ ពេល នោះ ពេត្រុស ក៏ បើក មាត់ ថា៖ «តា
ម ការ ពិត ខ្ញុំ យល់ ឃើញ ថា ព្រះ មិន គោរ
ព មនុស្ស ទេ។

35 ប៉ុន្តែ នៅ គ្រប់ ជាតិ សាសន៍ ដែល កោត ខ្លា
ច ទ្រង់ ហើយ ប្រព្រឹត្ត តាម សេចក្តី សុចរិត
នោះ ត្រូវ បាន ទទួល ជា មួយ នឹង ទ្រង់។
36 ព្រះបន្ទូល ដែល ព្រះជាម្ចាស់ បាន ចាត់ ឲ្យ
មក ដល់ កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល គឺ ជា ព្រះបន្ទូ
ល នៃ សេចក្តី សុខសាន្ត ដោយ ព្រះយេស៊ូវ គ្រី
ស្ទ (ទ្រង់ ជា ព្រះអម្ចាស់ នៃ មនុស្ស ទាំង អស់)
៣៧ ពាក្យ នោះ ខ្ញុំ និយាយ ថា អ្នក រាល់ គ្នា ដឹ
ង ហើយ ដែល ត្រូវ បាន បោះពុម្ព ទូទាំង ស្រុ
ក យូដា ហើយ ចាប់ ផ្តើម ចេញ ពី ស្រុក កា
លីឡេ បន្ទាប់ ពី បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ដែល យ៉ូ
ហាន បាន អធិប្បាយ។
38 របៀបដែលព្រះបានចាក់ប្រេងតាំងព្រះយេស៊ូវជាអ្នក
ភូមិណាសារ៉ែតដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងដោយព្រះ
ចេស្តា។ ដែលបានទៅធ្វើអំពើល្អ និងព្យាបាលអស់អ្នកដែ
លត្រូវគេសង្កត់សង្កិនពីអារក្ស។ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់គង់នៅ
ជាមួយគាត់។
៣៩ហើយ យើង ជា សាក្សី នៃ ការ ទាំង អ
ស់ ដែល លោក បាន ធ្វើ ទាំង នៅ ក្នុង ដែន
ដី របស់ សាសន៍ យូដា និង នៅ ក្រុង យេរូសា
ឡិម។ ដែល គេ សម្លាប់ ចង ក លើ ដើម
ឈើ៖
40 ព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសព្រះអង្គអោយមានព្រះជន្មរស់
ឡើងវិញនៅថ្ងៃទីបី ហើយបង្ហាញព្រះអង្គដោយបើកចំហ
។
៤១ មិនមែន ចំពោះ មនុស្ស ទាំង អស់ ទេ ប៉ុ
ន្តែ ចំពោះ សាក្សី ដែល បាន ជ្រើសរើស នៅ
ចំពោះ ព្រះ នៃ ព្រះ សូម្បី តែ ចំពោះ យើង
ដែល បាន បរិភោគ និង ផឹក ជា មួយ នឹង ទ្រ
ង់ បន្ទាប់ ពី ទ្រង់ បាន រស់ ពី សុគត ឡើ
ង វិញ។
៤២ហើយ លោក បាន បង្គាប់ យើង ឲ្យ ផ្សា
យ ដល់ ប្រជាជន ហើយ ធ្វើ ទីបន្ទាល់ ថា គឺ
ជា អ្នក ដែល ត្រូវ បាន តែងតាំង ពី ព្រះ
ឲ្យ ធ្វើ ជា ចៅក្រម នៃ សេចក្តី ស្លាប់ និង រហ័
ស។
43 ដល់គាត់ផ្តល់សក្ខីភាពដល់ពួកហោរាទាំងអស់ថា អ្នក
ណាដែលជឿលើទ្រង់ នោះនឹងទទួលការរួចពីបាបដោយ
សារព្រះនាមទ្រង់។

44 កាល ពេត្រុស កំពុង តែ និយាយ ពាក្យ ទាំ
ង នេះ ព្រះ វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ បាន សណ្ឋិត
លើ អស់ អ្នក ដែល បាន ឮ ព្រះបន្ទូល។
45 ហើយ ពួក អ្នក កាត់ ស្បែក ដែល បាន
ជឿ បាន ងឿង ឆ្ងល់ ជា ខ្លាំង អស់ អ្នក ដែ
ល មក ជា មួយ ពេត្រុស ពី ព្រោះ ការ កា
ត់ ស្បែក នោះ ក៏ ត្រូវ បាន បង្ហូរ អំណោយ
ទាន នៃ ព្រះ វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ មក លើ សាស
ន៍ ដទៃ ដែរ។
46 ដ្បិត គេ បាន ឮ គេ និយាយ ភាសា ដទៃ
ហើយ លើក តម្កើង ព្រះ។ បន្ទាប់ មក ពេត្រុស
ឆ្លើយ ថា
៤៧ តើ មាន នរណា អាច ហាម ឃាត់ ទឹក ដើ
ម្បី កុំ ឲ្យ អ្នក ទាំង នេះ ទទួល បុណ្យ ជ្រមុ
ជ ទឹក ដែល បាន ទទួល ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ
ដូច យើង ដែរ ឬ ទេ?
48 ហើយ គាត់ បាន បង្គាប់ ពួក គេ ឲ្យ ទទួ
ល បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ក្នុង ព្រះ នាម នៃ
ព្រះ អម្ចាស់។ បន្ទាប់ មក ពួក គេ បាន អធិស្ឋា
ន ឲ្យ គាត់ នៅ ថ្ងៃ ណា មួយ។

ជំពូកទី 11

១ហើយ ពួក សាវ័ក និង បង ប្អូន ដែល នៅ
ស្រុក យូដា បាន ឮ ថា ពួក សាសន៍ ដទៃ
ក៏ បាន ទទួល ព្រះ បន្ទូល នៃ ព្រះ ដែរ។
2 កាល ពេត្រុស ឡើង ដល់ ក្រុង យេរូសាឡឹម អ
ស់ អ្នក កាត់ ស្បែក ក៏ ប្រកែក នឹង លោក
៣ ដោយ ពោល ថា អ្នក បាន ចូល ទៅ ឯ ម
នុស្ស ដែល មិន បាន កាត់ ស្បែក ហើយ បា
ន បរិភោគ ជា មួយ នឹង គេ។
4 ប៉ុន្តែ ពេត្រុស បាន សើរើ រឿង នេះ តាំង
ពី ដើម ដំបូង មក ហើយ ពន្យល់ ប្រាប់ គេ
តាម លំដាប់ ដោយ មាន បន្ទូល ថា
5 ខ្ញុំ នៅ ក្នុង ក្រុង យ៉ុបប៉េ ហើយ ខ្ញុំ បាន ឃើ
ញ ការ និមិត្ត មួយ ក្នុង ភាព ភ័យ ខ្លាច មា
ន ភាជន៍ មួយ ចុះ មក ដូច ជា សន្លឹក ដ៏
ធំ មួយ ចុះ ពី លើ មេឃ ទាំង បួន ជ្រុង។
ហើយវាបានមកដល់ខ្ញុំ៖
៦ ពេល ខ្ញុំ បើក ភ្នែក មើល យ៉ាង ល្បឿន ខ្ញុំ
បាន ពិចារណា ហើយ ឃើញ សត្វ ជើង បួន

នៃ ផែនដី និង សត្វ ព្រៃ និង សត្វ លូន វារ និ
ង សត្វ ហើរ លើ អាកាស។
៧ហើយ ខ្ញុំ បាន ឮ សំឡេង មួយ និយាយ ម
ក ខ្ញុំ ថា ចូរ ក្រោក ឡើង ពេត្រុស! សម្លាប់និងបរិ
ភោគ។
8 ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ឆ្លើយ ថា មិន ដូច្នោះ ទេ ព្រះអម្ចា
ស់ អើយ ដ្បិត គ្មាន អ្វី ធម្មតា ឬ មិន បរិសុទ្ធ
ចូល ក្នុង មាត់ ខ្ញុំ គ្រប់ ពេល វេលា
9 ប៉ុន្តែ សំឡេង នោះ បាន ឆ្លើយ មក ខ្ញុំ ម្ដ
ង ទៀត ពី ស្ថានសួគ៌ ថាអ្វី ដែល ព្រះ បាន
ធ្វើ ឲ្យ ស្អាត នោះ មិន មែន ហៅ ថា អ្នក ធ
ម្មតា ទេ។
១០ ហើយ ការ នេះ បាន ធ្វើ ឡើង បី ដង
ហើយ ទាំង អស់ ត្រូវ បាន ទាញ ឡើង ទៅ
ស្ថានសួគ៌ ម្តង ទៀត។
១១ហើយ មើល ចុះ ភ្លាម នោះ មាន បុរស បី នា
ក់ បាន មក ផ្ទះ ដែល ខ្ញុំ នៅ រួច ហើយ ហើ
យ បាន ចាត់ ពី សេសារា មក រក ខ្ញុំ។
១២ ហើយ ព្រះវិញ្ញាណ បាន បង្គាប់ ខ្ញុំ ឲ្យ
ទៅ ជា មួយ នឹង គេ ដោយ គ្មាន អ្វី គួរ
ឲ្យ សង្ស័យ ឡើយ។ ម្យ៉ាង ទៀត បងប្អូន ទាំង
ប្រាំមួយ នាក់ នេះ បាន ទៅ ជាមួយ ខ្ញុំ ហើ
យ យើង បាន ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ បុរស នោះ
៖
13 ហើយ គាត់ បាន បង្ហាញ យើង ពី របៀប
ដែល គាត់ បាន ឃើញ ទេវតា មួយ នៅ ក្នុ
ង ផ្ទះ របស់ គាត់ ដែល បាន ឈរ ហើយ
មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា :« សូម ចាត់
មនុស្ស ទៅ ក្រុង យ៉ុបប៉េ ហើយ ហៅ រក ស៊ី
ម៉ូន ដែល មាន នាម ត្រកូល គឺ ពេត្រុស
១៤ តើ នរណា នឹង ប្រាប់ អ្នក នូវ ពាក្យ ដែ
ល អ្នក និង ផ្ទះ របស់ អ្នក ទាំង អស់ នឹង ត្រូ
វ បាន សង្គ្រោះ។
១៥ ហើយ នៅពេល ខ្ញុំ ចាប់ ផ្ដើម និយាយ ព្រះវិ
ញ្ញាណ បរិសុទ្ធ បាន សណ្ឋិត លើ ពួកគេ ដូច
ជា មក លើ យើង កាល ពី ដើម ដំបូង ដែរ។
16 រួច មក ខ្ញុំ នឹក ចាំ ពី ព្រះបន្ទូល នៃ ព្រះអ
ម្ចាស់ ដែល ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ថា យ៉ូហាន ពិ
ត ជា បាន ជ្រមុជ ដោយ ទឹក មែន។ ប៉ុន្តែ អ្នក
រាល់គ្នានឹងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយព្រះវិញ្ញាណបរិ
សុទ្ធ។

១៧ ត្បិត ពេល នោះ ព្រះ បាន ប្រទាន អំណោ
យ ដូច ជា ទ្រង់ បាន ធ្វើ ដល់ ពួក យើង ដែ
ល បាន ជឿ លើ ព្រះអម្ចាស់ យេស៊ូវ គ្រីស្ទ។
តើ ខ្ញុំ ជា អ្វី ដែល ខ្ញុំ អាច ទប់ទល់ នឹង
ព្រះ?
១៨ ពេល ពួក គេ បាន ឮ សេចក្តី ទាំង នេះ
ពួក គេ បាន រក្សា សេចក្ដី សុខសាន្ត ហើយ
លើក តម្កើង ព្រះ ដោយ ពោល ថា ព្រះ ក៏ ប្រ
ទាន ឲ្យ សាសន៍ ដទៃ ប្រែ ចិត្ត ដល់ ជីវិត
ដែរ។
១៩ឥឡូវ នេះ ពួក គេ ដែល បាន ខ្ចាត់ខ្ចាយ
ទៅ ក្រៅ ប្រទេស ដោយ ការ បៀតបៀន ដែ
ល កើត ឡើង អំពី ស្ទេផាន បាន ធ្វើ ដំណើ
រ ទៅ ឆ្ងាយ ដល់ ក្រុង ភេនីស ស៊ីប និង ក្រុង
អាន់ទីយ៉ូក ដោយ ប្រកាស ព្រះ បន្ទូល ដល់ អ្ន
ក ណា ម្នាក់ ក្រៅ ពី ដល់ ពួក សាសន៍ យូ
ដា ប៉ុណ្ណោះ។
២០ហើយ ពួកគេ មួយ ចំនួន ជា បុរស នៃ ប្រ
ទេស ស៊ីប និង កោះគីរេន ដែល ពេល ពួកគេ ម
ក ដល់ ក្រុង អាន់ទីយ៉ូក ហើយ បាន និយាយ
ទៅកាន់ ជនជាតិ ក្រិក ដោយ អធិប្បាយ អំពី
ព្រះអម្ចាស់ យេស៊ូ។
21 ហើយ ព្រះហស្ត នៃ ព្រះ អម្ចាស់ បាន
នៅ ជា មួយ នឹង ពួក គេ ហើយ មនុស្ស ជា
ច្រើន បាន ជឿ ហើយ បែរ មក រក ព្រះ អម្ចា
ស់។
22 រួច ហើយ ដំណឹង អំពី ការណ៍ ទាំង នេះ
បាន ឮ ដល់ ពួក ជំនុំ ដែល នៅ ក្រុង យេរូ
សាឡិម ហើយ គេ ចាត់ បាណាបាស ឲ្យ ទៅ
ឆ្ងាយ ដល់ ក្រុង អាន់ទីយ៉ូក។
២៣ ពេល ដែល គាត់ បាន មក ហើយ បាន
ឃើញ ព្រះគុណ នៃ ព្រះ នោះ មាន ចិត្ត រីករា
យ ហើយ បាន ដាស់តឿន ពួកគេ ទាំង អស់
គ្នា ថា ពួកគេ នឹង នៅ ជាប់ នឹង ព្រះអម្ចាស់
ដោយ ចេតនា។
២៤ត្បិត គាត់ ជា មនុស្ស ល្អ ហើយ ពោរពេញ
ដោយ ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ និង នៃ សេចក្ដី ជំ
នឿ។ ហើយ មនុស្ស ជា ច្រើន ត្រូវ បាន គេ
បន្ថែម ទៅ ឯ ព្រះអម្ចាស់។
25 បន្ទាប់ មក លោក បាណាបាស ចាក ចេញ
ទៅ ក្រុង តើសុស ដើម្បី ស្វែង រក សូល

26 ហើយ កាល គាត់ រក ឃើញ ហើយ គាត់
ក៏ នាំ គាត់ ទៅ ក្រុង អាន់ទីយ៉ូក។ ហើយ ហេតុ
ការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា ពេញ មួយ ឆ្នាំ ពួ
ក គេ បាន ជួប ជុំ គ្នា ជា មួយ នឹង ក្រុម
ជំនុំ ហើយ បាន បង្រៀន មនុស្ស ជា ច្រើន។ ហើ
យ ពួក សិស្ស ត្រូវ បាន គេ ហៅ ថា ជា
គ្រីស្ទាន មុន គេ នៅ ក្រុង អាន់ទីយ៉ូក។
២៧ហើយ នៅ ថ្ងៃ នេះ ពួក ហោរា បាន មក
ពី ក្រុង យេរូសាឡិម មក ដល់ ក្រុង អាន់ទីយ៉ូក
។
28 ហើយ មាន ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ
ឈ្មោះ Agabus ហើយ បាន ធ្វើ សញ្ញា ដោយ
ព្រះ វិញ្ញាណ ថា នឹង មាន សេចក្តី ក្រៀម ក្រំ
ជា ខ្លាំង នៅ ទូទាំង ពិភព លោក។ ដែល បា
ន កើត ឡើង នៅ ក្នុង ជំនាន់ របស់ លោក
Claudius Caesar។
២៩ រួច មក ពួក សិស្ស គ្រប់ គ្នា តាម សមត្ថភា
ព របស់ ខ្លួន បាន តាំង ចិត្ត បញ្ជូន ការ ស
ង្គ្រោះ ដល់ បង ប្អូន ដែល រស់ នៅ ក្នុង ស្រុ
ក យូដា។
30 គេ ក៏ បាន ធ្វើ ហើយ បញ្ជូន ទៅ ពួក ព្រឹ
ទ្ធាចារ្យ ដោយ ដៃ របស់ បាណាបាស និង សូល

ជំពូកទី 12

១ ឥឡូវ នេះ នៅ គ្រា នោះ ស្តេច ហេរ៉ូដ បាន
លើក ព្រះហស្ត របស់ ទ្រង់ ដើម្បី បង្អាក់ ពួក
ជំនុំ។
២ ហើយ គាត់ បាន សម្លាប់ យ៉ាកុប ជា ប្អូន រប
ស់ យ៉ូហាន ដោយ ដាវ។
៣ ហើយ ដោយ គាត់ ឃើញ ថា វា ពេញ ចិ
ត្ត នឹង ជន ជាតិ យូដា គាត់ ក៏ បន្ត ទៅ ទៀ
ត ដើម្បី យក ពេត្រុស ទៅ ដែរ។ (ពេលនោះគឺជា
ថ្ងៃនៃនំប៉័ងឥតមេ។)
៤ហើយ ពេល ចាប់ គាត់ ហើយ គាត់ ក៏ ដា
ក់ គាត់ នៅ ក្នុង គុក ហើយ បញ្ជូន គាត់
ទៅ ឱ្យ ទាហាន បួន នាក់ ដើម្បី រក្សា គាត់;
មានបំណងបន្ទាប់ពីបុណ្យ Easter ដើម្បីនាំគាត់ចេញទៅ
កាន់ប្រជាជន។
៥ ដូច្នេះ ពេត្រុស ត្រូវ បាន គេ ឃុំឃាំង ក្នុង គុ
ក ប៉ុន្តែ ការ អធិស្ឋាន បាន ធ្វើ ឡើង ដោយ
មិន ឈប់ ពី ក្រុម ជំនុំ ទៅ ព្រះ សម្រាប់ គា
ត់។
6 ហើយនៅពេលដែលហេរ៉ូឌចង់នាំគាត់ចេញនោះ នៅ
យប់ដដែលនោះពេត្រុសកំពុងដេកនៅចន្លោះទាហានពីរ
នាក់ ដោយចងច្រវាក់ពីរ ហើយអ្នកយាមទ្វារបានឃុំឃាំង
។
៧ ហើយ មើល ចុះ ទេវតា នៃ ព្រះ អម្ចាស់ បា
ន មក សណ្ឋិត គាត់ ហើយ ពន្លឺ មួយ បាន
ភ្លឺ នៅ ក្នុង គុក ហើយ គាត់ បាន វាយ ពេត្រុ
ស នៅ ចំហៀង ហើយ លើក គាត់ ឡើង ដោ
យ និយាយ ថា ចូរ ក្រោក ឡើង ជា ប្រញាប់។
ហើយច្រវាក់របស់គាត់បានធ្លាក់ចេញពីដៃរបស់គាត់។
៨ហើយ ទេវតា មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា ចូ
រ ក្រវាត់ ខ្លួន ហើយ ចង ស្បែក ជើង របស់ អ្ន
ក ចុះ។ ហើយដូច្នេះគាត់បានធ្វើ។ លោក មាន ប្រ
សាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ «ចូរ បោះ សម្លៀក បំពា
ក់ របស់ អ្នកហើយ មក តាម ខ្ញុំ»។
9 គាត់ ក៏ ចេញ ទៅ តាម គាត់។ ហើយមិនដឹងថា
វាជាការពិតដែលត្រូវបានធ្វើឡើងដោយទេវតា។ ប៉ុន្តែ
បាន គិត ថា គាត់ បាន ឃើញ ការ និមិត្ត មួ
យ ។
10 ពេល ដែល ពួក គេ បាន ឆ្លង កាត់ វួដ
ទី មួយ និង ទី ពីរ ពួក គេ បាន មក ដល់ ទ្វា
រ ដែក ដែល នាំ ទៅ កាន់ ទីក្រុង គាត់បានបើក
អោយពួកគេតាមគំនិតរបស់គាត់ ហើយពួកគេបានចេញ
ទៅ ហើយឆ្លងកាត់តាមផ្លូវមួយ។ ហើយភ្លាមៗនោះទេវតា
បានចាកចេញពីគាត់។
11 ពេល ពេត្រុស មក ឯ ខ្លួន គាត់ ក៏ ពោល
ថា ឥឡូវ នេះ ខ្ញុំ ដឹង ច្បាស់ ថា ព្រះអម្ចាស់ បា
ន ចាត់ ទេវតា របស់ លោក មក ហើយ បាន
រំដោះ ខ្ញុំ ឲ្យ រួច ពី កណ្ដាប់ ដៃ របស់ ស្ដេ
ច ហេរ៉ូដ និង ពី គ្រប់ ទាំង ការ រំពឹង ទុក រប
ស់ ប្រជាជន យូដា។
១២ កាល លោក បាន ពិចារណា រឿង នោះ
ហើយ លោក ក៏ មក ដល់ ផ្ទះ របស់ នាង ម៉ារី
ជា មាតា របស់ លោក យ៉ូហាន ដែល មាន នា
ម ត្រកូល ថា ម៉ាកុស។ ដែលជាកន្លែងដែលមនុស្សជា
ច្រើនបានប្រមូលផ្តុំគ្នាអធិស្ឋាន។
១៣ ហើយ ពេល ពេត្រុស គោះ ទ្វារ ទ្វារ មាន
ស្រី ក្រមុំ ម្នាក់ មក ស្តាប់ ឈ្មោះ រ៉ូដា។

14 កាល នាង ស្គាល់ សំឡេង របស់ ពេត្រុស នា
ង មិន បើក ទ្វារ ដោយ អំណរ ទេ តែ រត់ ចូ
ល ទៅ ប្រាប់ ពី របៀប ដែល ពេត្រុស ឈរ
នៅ មុខ ទ្វារ។
15 ហើយ ពួក គេ និយាយ ទៅ កាន់ នាង ថា
៖ «អ្នក ជា មនុស្ស ឆ្កួត ហើយ។ ប៉ុន្តែ នាង ប
ញ្ជាក់ ជា និច្ច ថា វា ក៏ ដូច្នោះ ដែរ។ រួច
គេ និយាយ ថា វា ជា ទេវតា របស់ គាត់។
16 ប៉ុន្តែ ពេត្រុស នៅ តែ គោះ ទ្វារ ហើយ កា
ល គេ បើក ទ្វារ ឃើញ គាត់ នោះ គេ ភ្ញាក់
ផ្អើល
១៧ ប៉ុន្តែ គាត់ ដោយ កដៃ ទៅ កាន់ ពួកគេ
ដោយ ដៃ ដើម្បី កាន់ សន្តិភាព របស់ ពួកគេ
នោះ បាន ប្រកាស ដល់ ពួកគេ អំពី របៀប
ដែល ព្រះអម្ចាស់ បាន នាំ គាត់ ចេញ ពី គុក
។ លោក មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «ទៅ ប្រាប់ យ៉ាកុ
ប និង បងប្អូន ទៅ។ គាត់ ក៏ ចេញ ទៅ កន្លែ
ង ផ្សេង។
18 លុះ ដល់ ថ្ងៃ ហើយ នោះ មិន មាន ការ
ច្របូកច្របល់ អ្វី សោះ ក្នុង ចំណោម ពួក ទា
ហាន ដែល បាន ក្លាយ ទៅ ជា ពេត្រុស។
១៩ ហើយ កាល ហេរ៉ូឌ បាន ស្វែង រក គាត់
តែ រក មិន ឃើញ នោះ ទ្រង់ ក៏ ពិនិត្យ មើ
ល ពួក អ្នក រក្សា ហើយ បាន បង្គាប់ ឲ្យ ស
ម្លាប់ ពួក គេ។ លោក ចុះ ពី ស្រុក យូដា
ទៅ ក្រុង សេសារា ហើយ ស្នាក់ នៅ។
២០ហើយ ហេរ៉ូដ មិន ពេញ ចិត្ត នឹង ពួក ក្រុ
ង ទីរ៉ុស និង ក្រុង ស៊ីដូន ជា ខ្លាំង ប៉ុន្តែ ពួក
គេ បាន មក តាម តែ មួយ ហើយ ដោយ បា
ន តាំង ប្លាស្ទុស ជា សភា ជា មិត្ត របស់ ពួ
ក គេ ប្រាថ្នា ចង់ បាន សន្តិភាព។ ព្រោះ ស្រុក
គេ ចិញ្ចឹម ដោយ ប្រទេស របស់ ស្តេច។
២១ហើយ នៅ ថ្ងៃ កំណត់ ហេរ៉ូឌ បាន ស្លៀក
សម្លៀក បំពាក់ រាជវង្ស ឡើង អង្គុយ លើ បល្ល័
ង្ក របស់ ទ្រង់ ហើយ ធ្វើ ពិធី មួយ ដល់ ពួក
គេ។
22 ប្រជាជន ស្រែក ឡើង ថា៖ «ជា សំឡេង រប
ស់ ព្រះ មិន មែន ជា សំឡេង របស់ មនុស្ស
ទេ។
២៣ ហើយ ភ្លាមៗ នោះ ទេវតា របស់ ព្រះ អម្ចា
ស់ បាន វាយ គាត់ ដោយ ព្រោះ គាត់ មិន បា
ន លើក តម្កើង ព្រះ ហើយ គាត់ ត្រូវ ដង្កូវ ស៊ី
ហើយ ក៏ ប្រគល់ ខ្មោច ទៅ។
២៤ ប៉ុន្តែ ព្រះ បន្ទូល របស់ ព្រះ បាន ចម្រើន
ឡើង ហើយ ចម្រើន ឡើង។
25 លោក បារណាបាស និង ព្រះបាទ សូល វិល
ត្រឡប់ ពី ក្រុង យេរូសាឡឹម វិញ កាល បាន បំ
ពេញ កិច្ច បម្រើ របស់ ខ្លួន ហើយ ក៏ នាំ លោ
ក យ៉ូហាន ដែល មាន នាម ត្រកូល ម៉ាកុស
ទៅ ជា មួយ។

ជំពូកទី 13

១ឥឡូវ នេះ នៅ ក្នុង សាសនាចក្រ ដែល នៅ
ក្រុង អាន់ទីយ៉ូក មាន ព្យាការី និង គ្រូ បង្រៀន មួ
យ ចំនួន។ ដូចជា បាណាបាស និង ស៊ីម្មាន ដែល
ហៅ ថា នីហ្គឺ និង លូស៊ីស ពី ក្រុង គីរេន និង
ម៉ាណាន ដែល ត្រូវ បាន លើក ឡើង ជា មួ
យ នឹង ស្តេច ហេរ៉ូឌ ជា ស្តេច និង សូល។
2 កាល គេ បម្រើ ព្រះអម្ចាស់ ហើយ តម នោះ
ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ មាន ព្រះបន្ទូល ថា ចូរ ញែ
ក បាណាបាស និង សូល ឲ្យ ខ្ញុំ ចេញ ពី គ្នា
សម្រាប់ កិច្ចការ ដែល អញ បាន ហៅ ពួក
គេ
៣ ហើយ កាល គេ តម អាហារ ហើយ អធិស្ឋាន
ហើយ ដាក់ ដៃ លើ គេ រួច គេ ក៏ ចាត់ គេ
ទៅ។
៤ ដូច្នេះ ពួក គេ ត្រូវ បាន ព្រះ វិញ្ញាណ បរិសុ
ទ្ធ ចាត់ ឲ្យ ចេញ ទៅ នោះ ក៏ ចេញ ដំណើ
រ ទៅ ឯ សេលេយូគា។ ហើយពីទីនោះពួកគេជិះទូក
ទៅកោះស៊ីប។
5 ហើយ កាល ដែល ពួក គេ នៅ ក្រុង សា
ឡាមីស ពួក គេ បាន ផ្សាយ ព្រះ បន្ទូល នៃ
ព្រះ នៅ ក្នុង សាលា ប្រជុំ របស់ សាសន៍ យូ
ដា ហើយ ពួក គេ ក៏ មាន យ៉ូហាន ជា អ្នក
បម្រើ ដែរ។
៦ហើយ កាល ពួក គេ បាន ឆ្លង កាត់ កោះ
នោះ ទៅ ក្រុង ប៉ាផូស ពួក គេ បាន រក ឃើ
ញ គ្រូ ធ្មប់ មួយ រូប ជា ហោរា ក្លែង ក្លាយ
ជា សាសន៍ យូដា ដែល មាន ឈ្មោះ ថា
Barjesus

៧ ដែល នៅ ជា មួយ នឹង អ្នក បម្រើ នៃ ប្រ
ទេស គឺ លោក Sergius Paulus ជា មនុស្ស មាន
ប្រាជ្ញា។ លោក បាន ហៅ លោក បារណាបាស និ
ង ព្រះបាទ សូល ហើយ ចង់ ស្តាប់ ព្រះបន្ទូល
របស់ ព្រះជាម្ចាស់។
8 ប៉ុន្តែ អេលីម៉ាស ដែលជាគ្រូធ្មប់ (ព្រោះឈ្មោះរបស់គាត់
តាមការបកស្រាយ) បានទប់ទល់នឹងពួកគេ ដោយព្យាយា
មបង្វែរអ្នកជំនួយការចេញពីជំនឿ។
៩ ពេល នោះ សូល (ដែល ហៅ ថា ប៉ុល ផង) ដែ
ល ពេញ ដោយ ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ក៏ សំឡឹ
ង មើល គាត់
10 ហើយ បាន និយាយ ថា ឱ អ្នក ដែល ពោរ
ពេញ ទៅ ដោយ ភាព ថោកទាប និង ការ ទុច្ចរិ
ត ទាំង អស់ កូន របស់ មារ ជា សត្រូវ នៃ សេ
ចក្តី សុចរិត ទាំងអស់ តើ អ្នក នឹង មិន ឈប់
បង្វែរ មាគ៌ា ដ៏ ត្រឹម ត្រូវ របស់ ព្រះអម្ចាស់ ឬ?
១១ហើយ ឥឡូវ នេះ មើល ចុះ ព្រះ ហស្ត នៃ
ព្រះ អម្ចាស់ ស្ថិត នៅ លើ អ្នក ហើយ អ្នក នឹ
ង ត្រូវ ខ្វាក់ មិន បាន មើល ឃើញ ព្រះអាទិ
ត្យ អស់ មួយ រដូវ កាល។ រំពេចនោះ មានអ័ព្ទ និង
ភាពងងឹតធ្លាក់មកលើគាត់។ គាត់ ក៏ ដើរ រក អ្នក
ខ្លះ ដើម្បី ដឹក នាំ គាត់។
12 ពេល នោះ អ្នក បំរើ ឃើញ អ្វី ដែល បា
ន កើត ឡើង ក៏ ជឿ ទាំង ងឿង ឆ្ងល់ នឹង
គោល លទ្ធិ របស់ ព្រះអម្ចាស់។
13 ពេល ប៉ូល និង ក្រុម គាត់ ចេញ ពី ប៉ាផូ
ស មក ដល់ ក្រុង ពើកា នៅ ប៉ាមភីលា ហើ
យ យ៉ូហាន ចេញ ពី ពួក គាត់ ត្រឡប់ ទៅ
ក្រុង យេរូសាឡិម វិញ។
14 ប៉ុន្តែ កាល ពួក គេ ចាក ចេញ ពី ក្រុង ពើ
កា ទៅ ដល់ ក្រុង អាន់ទីយ៉ូក ក្នុង ក្រុង ពីស៊ីឌា
ហើយ ចូល ទៅ ក្នុង សាលា ប្រជុំ នៅ ថ្ងៃ
សប្បទ ហើយ អង្គុយ ចុះ។
១៥ហើយ បន្ទាប់ ពី ការ អាន ក្រឹត្យ វិន័យ និ
ង ពួក ហោរា ហើយ ពួក អ្នក គ្រប់ គ្រង សា
លា ប្រជុំ បាន ចាត់ គេ មក ដោយ និយាយ
ថា អ្នក រាល់ គ្នា អើយ បើ អ្នក រាល់ គ្នា មា
ន ពាក្យ ដាស់តឿន ដល់ ប្រជាជន ចូរ និយា
យ ត ទៅ។
16 ពេល នោះ លោក ប៉ូល ក្រោក ឈរ ឡើង
ហើយ លើក ដៃ មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «ជន ជា
តិ អ៊ីស្រាអែល និង អ្នក រាល់ គ្នា ដែល កោត
ខ្លាច ព្រះ ចូរ នាំ គ្នា ស្តាប់ ចុះ!
17 ព្រះ នៃ ជនជាតិ អ៊ីស្រាអែល នេះ បាន ជ្រើ
ស រើស បុព្វបុរស របស់ យើង ហើយ លើក ត
ម្កើង ប្រជាជន នៅ ពេល ដែល ពួក គេ ស្នា
ក់ នៅ ជា ជន បរទេស នៅ ក្នុង ស្រុក អេស៊ី
ប ហើយ ទ្រង់ បាន នាំ ពួក គេ ចេញ ដោ
យ ព្រះហស្ត ខ្ពស់
18 ហើយ ប្រហែល ជា សែសិប ឆ្នាំ មក ហើយ
ទ្រង់ បាន រង ទុក្ខ ពី អាកប្បកិរិយា របស់
គេ នៅ ទី រហោស្ថាន។
19 ហើយ កាល ទ្រង់ បាន បំផ្លាញ ជាតិ សាស
ន៍ ទាំង ប្រាំពីរ នៅ ក្នុង ដែនដី ចាន់ណាន
ហើយ នោះ ទ្រង់ បាន បែង ចែក ដី របស់ ពួ
ក គេ ឲ្យ ដោយ ឆ្នោត។
២០ហើយ បន្ទាប់ មក លោក បាន ឲ្យ ពួក ចៅ
ក្រម អំពី ចន្លោះ បួន រយ ហាសិប ឆ្នាំ ដល់
ពួក គេ រហូត ដល់ ព្យាការី សាំយូអែល។
២១ហើយ បន្ទាប់ មក ពួក គេ ប្រាថ្នា ចង់ បា
ន ស្តេច មួយ អង្គ ហើយ ព្រះ បាន ប្រទាន ដ
ល់ ពួក គេ សូល ជា កូន របស់ ស៊ីស ជា បុរ
ស នៃ កុលសម្ព័ន្ធ បេនយ៉ាមីន ក្នុង ចន្លោះ សែ
សិប ឆ្នាំ។
២២ហើយ កាល ទ្រង់ ដក ទ្រង់ ចេញ ហើយ
នោះ ទ្រង់ បាន លើក ដាវីឌ ឡើង ជា ស្តេ
ច របស់ ពួក គេ គាត់ ក៏ បាន ផ្តល់ សក្ខីកម្ម
ដល់ អ្នក នោះ ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «
ខ្ញុំ បាន រក ឃើញ ដាវីឌ ជា កូន របស់ លោ
ក អ៊ីសាយ ជា មនុស្ស តាម ចិត្ត ខ្ញុំ ផ្ទាល់ ដែ
ល នឹង សម្រេច តាម បំណង ប្រាថ្នា របស់
ខ្ញុំ»។
២៣ ក្នុង ចំណោម ពូជ របស់ បុរស នេះ មាន
ព្រះ តាម ការ សន្យា របស់ លោក គឺ ព្រះ យេ
ស៊ូ ដែល ជា ព្រះអង្គ សង្គ្រោះ
២៤ ពេល លោក យ៉ូហាន បាន អធិប្បាយ ជា
លើក ដំបូង មុន ពេល លោក មក ពិធី ជ្រមុ
ជ ទឹក នៃ ការ ប្រែ ចិត្ត ដល់ ប្រជាជន អ៊ី
ស្រាអែល ទាំង អស់។
25 កាល លោក យ៉ូហាន បាន បំពេញ ផ្លូវ រប
ស់ លោក ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «
អ្នក រាល់ គ្នា គិត ថា ខ្ញុំ ជា អ្នក ណា? ខ្ញុំមិន

មែនជាគាត់ទេ។ ប៉ុន្តែ មើល ចុះ មាន ម្នាក់ មក តា
ម ខ្ញុំ ដែល ស្បែកជើង របស់ គាត់ ខ្ញុំ មិន ស
ម នឹង ដោះ ចេញ ទេ។
26 បង ប្អូន ប្រុស ៗ ជា កូន ចៅ នៃ ភាគ
ហ៊ុន របស់ អ័ប្រាហាំ ហើយ អ្នក ណា ក្នុង ចំ
ណោម អ្នក រាល់ គ្នា ដែល កោត ខ្លាច ព្រះ
នោះ ជា ព្រះ បន្ទូល នៃ សេចក្តី សង្គ្រោះ
នេះ ដែល បាន បញ្ជូន មក ឯ អ្នក រាល់ គ្នា
។
២៧ត្បិត អស់ អ្នក ដែល រស់ នៅ ក្រុង យេរូ
សាឡិម និង ពួក អ្នក គ្រប់ គ្រង របស់ ពួក
គេ ដោយ សារ ពួក គេ មិន ស្គាល់ ទ្រង់ ហើ
យ ក៏ នៅ តែ មាន សំឡេង នៃ ព្យាការី ដែ
ល បាន អាន រាល់ ថ្ងៃ សប្ប័ទ នោះ ពួក គេ
បាន បំពេញ ដល់ ពួក គេ ក្នុង ការ ផ្តន្ទាទោ
ស ទ្រង់។
28 ហើយ ទោះ បី ជា គេ រក មិន ឃើញ មូ
លហេតុ នៃ ការ ស្លាប់ នៅ ក្នុង គាត់ ក៏ ដោ
យក៏ ពួក គេ ចង់ ឲ្យ ពីឡាត់ ធ្វើ គុត គាត់។
២៩ហើយ កាល ពួក គេ បាន បំពេញ គ្រប់
ទាំង សេចក្តី ដែល បាន សរសេរ អំពី លោក
ហើយ គេ ក៏ នាំ លោក ចុះ ពី ដើម ឈើ ហើ
យ ដាក់ លោក ក្នុង ផ្នូរ។
30 ប៉ុន្តែ ព្រះ បាន ប្រោស គាត់ ឲ្យ រស់ ឡើង
វិញ
31 ហើយ គាត់ ត្រូវ បាន គេ ឃើញ ជា ច្រើ
ន ថ្ងៃ ក្នុង ចំណោម អ្នក ដែល មក ជាមួយ
គាត់ ពី ស្រុក កាលីឡេ ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម
ដែល ជា សាក្សី របស់ គាត់ ដល់ ប្រជាជន។
៣២ហើយ យើង ប្រកាស ប្រាប់ អ្នក នូវ ដំណឹ
ង ដ៏ រីករាយ អំពី របៀប ដែល សេចក្តី ស
ន្យា ដែល បាន ធ្វើ ដល់ ពួក អយ្យកោ
33 ព្រះ ទ្រង់ បាន បំពេញ ដូច គ្នា នេះ ដ
ល់ យើង រាល់ គ្នា ជា កូន ចៅ របស់ គេ ដោ
យ ទ្រង់ បាន ប្រោស ព្រះ យេស៊ូ ឲ្យ រស់
ឡើង វិញ ដូច មាន ចែង ទុក ក្នុង ទំនុក តម្កើ
ង ទី ពីរ ថា ទ្រង់ ជា បុត្រ របស់ អញ អញ
បាន បង្កើត ឯង នៅ ថ្ងៃ នេះ
៣៤ ហើយ អំពី ការ ដែល ទ្រង់ ប្រោស គាត់
ឲ្យ រស់ ឡើង វិញ ឥឡូវ នេះ លែង វិល ទៅ
រក ការ ពុក រលួយ ទៀត ហើយ ទ្រង់ មាន ប
ន្ទូល ដោយ ប្រាជ្ញា ថា អញ នឹង ប្រទាន ឲ្យ
អ្នក នូវ សេចក្តី មេត្តា ករុណា ដ៏ ប្រាកដ រប
ស់ ដាវីឌ។
៣៥ ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ គាត់ ក៏ មាន ប្រសាស
ន៍ នៅ ក្នុង ទំនុក តម្កើង មួយ ទៀត ថា អ្នក
មិន ត្រូវ រង ទុក្ខ ដល់ ព្រះ ដ៏វិសុទ្ធ របស់ អ្ន
ក ដើម្បី ឃើញ អំពើ ពុក រលួយ ឡើយ។
៣៦ ព្រោះ ដាវីឌ ក្រោយ ពី គាត់ បាន បម្រើ ជំ
នាន់ របស់ គាត់ តាម ព្រះហឫទ័យ នៃ ព្រះ
ហើយ គាត់ បាន ដេក លក់ ហើយ ត្រូវ គេ ដា
ក់ ទៅ ឯ បុព្វបុរស របស់ គាត់ ហើយ បាន
ឃើញ អំពើ ពុក រលួយ
៣៧ ប៉ុន្តែ គាត់ ដែល ព្រះ បាន ប្រោស ឲ្យ រ
ស់ ឡើង វិញ នោះ មិន ឃើញ មាន អំពើ ពុ
ក រលួយ ទេ។
៣៨ ដូច្នេះ ចូរ ដឹង ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា ជា មនុ
ស្ស ប្រុស និង បង ប្អូន ថា តាម រយៈ បុរស
នេះ ត្រូវ បាន អធិប្បាយ ដល់ អ្នក នូវ ការ
អភ័យទោស ពី អំពើ បាបៈ
៣៩ហើយ ដោយ សារ ទ្រង់ អស់ អ្នក ដែល
ជឿ បាន រាប់ ជា សុចរិត ពី គ្រប់ ទាំង អស់
ដែល អ្នក រាល់ គ្នា មិន អាច រាប់ ជា សុចរិ
ត ដោយ ក្រឹត្យ វិន័យ របស់ ម៉ូសេ ឡើយ។
40 ដូច្នេះ ចូរ ប្រយ័ត្ន ក្រែង មាន រឿង មក លើ
អ្នក ដែល ត្រូវ បាន និយាយ អំពី ក្នុង ពួក
ហោរា។
41 មើលចុះ អ្នករាល់គ្នាជាអ្នកមើលងាយ ហើយងឿងឆ្ង
ល់ ហើយត្រូវវិនាសទៅ។ ត្បិតខ្ញុំធ្វើការនៅសម័យរបស់អ្ន
ក ជាកិច្ចការដែលអ្នករាល់គ្នានឹងគ្មានជំនឿ ទោះបីជាមាន
បុរសម្នាក់ប្រកាសប្រាប់អ្នកក៏ដោយ។
42 ពេល ជន ជាតិ យូដា ចាក ចេញ ពី សា
លា ប្រជុំ ពួក សាសន៍ ដទៃ បាន អង្វរ សុំ
ឲ្យ គេ ប្រកាស ពាក្យ ទាំង នេះ នៅ ថ្ងៃ ស
ប្ប័ទ បន្ទាប់។
៤៣ ឥឡូវ នេះ ពេល ក្រុមជំនុំ បាន បែកបាក់ គ្នា
ជន ជាតិ យូដា និង អ្នក កាន់ សាសនា គ្រិ
ស្ត ជា ច្រើន នាក់ បាន ដើរ តាម ប៉ុល និង
បាណាបាស។ ដែល និយាយ ទៅ កាន់ ពួក គេ
បាន បញ្ចុះ បញ្ចូល ពួក គេ ឲ្យ បន្ត ក្នុង ព្រះ
គុណ នៃ ព្រះ។

៤៤ ហើយ ថ្ងៃ សប្ប័ទ បន្ទាប់ មក ស្ទើរ ទាំង ទី
ក្រុង បាន មក ដល់ ដើម្បី ស្តាប់ ព្រះបន្ទូល
នៃ ព្រះ។
៤៥ ប៉ុន្តែ កាល ជន ជាតិ យូដា បាន ឃើញ ហ្វូ
ង មនុស្ស នោះ មាន ចិត្ត ច្រណែន ហើយ បា
ន និយាយ ទាស់ នឹង ពាក្យ ទាំង ឡាយ ដែ
ល ប៉ុល បាន និយាយ ដោយ ទាស់ ទែង និង
ប្រមាថ។
46 បន្ទាប់មក ប៉ុល និង បាណាបាស មាន ចិត្ត ក្លា
ហាន ហើយ និយាយ ថា ៖ «ចាំបាច់ ដែល
ព្រះ បន្ទូល នៃ ព្រះ ត្រូវ បាន និយាយ ដល់
អ្នក ជា មុន សិន ប៉ុន្តែ ដោយ ឃើញ អ្នក រា
ល់ គ្នា ដក វា ចេញ ពី អ្នក ហើយ វិនិច្ឆ័យ ខ្លួ
ន ឯង ថា មិន សក្តិសម នឹង ជីវិត ដ៏ នៅ
អស់ កល្ប ជានិច្ច នោះ យើង បែរ ទៅ រក
សាសន៍ ដទៃ .
៤៧ ត្បិត ព្រះ អម្ចាស់ បាន បង្គាប់ យើង យ៉ា
ង នេះ ថា យើង បាន តាំង អ្នក ឲ្យ ធ្វើ ជា
ពន្លឺ នៃ សាសន៍ ដទៃ ដើម្បី ឲ្យ អ្នក ជា ស
ម្រាប់ សេចក្តី សង្គ្រោះ ដល់ ទី បំផុត នៃ ផែន
ដី។
៤៨ហើយ កាល សាសន៍ ដទៃ បាន ឮ ដូច្នេះ ពួ
ក គេ បាន រីក រាយ ហើយ លើក តម្កើង
ព្រះ បន្ទូល នៃ ព្រះ អម្ចាស់ ហើយ អស់ អ្នក
ដែល ត្រូវ បាន តែងតាំង ឲ្យ មាន ជីវិត ដ៏
នៅ អស់ កល្ប ជានិច្ច បាន ជឿ។
៤៩ ហើយ ព្រះ បន្ទូល នៃ ព្រះ អម្ចាស់ ត្រូវ
បាន ផ្សាយ ពាស ពេញ តំបន់។
50 ប៉ុន្តែ ជន ជាតិ យូដា បាន ញុះញង់ ស្ត្រី ដែ
ល គោរព កោត ខ្លាច និង មាន កិត្តិយស និង
ពួក មេ ក្រុង ហើយ បាន ធ្វើ ទុក្ខ បុកម្នេញ
លើ ប៉ុល និង បាណាបាស ហើយ បាន បណ្តេ
ញ ពួក គេ ចេញ ពី ឆ្នេរ សមុទ្រ។
៥១ ប៉ុន្តែ ពួកគេ បាន អង្រួន ធូលី ដី ចេញ
ពី ជើង របស់ ពួកគេ ហើយ បាន មក ដល់
ក្រុង អ៊ីកូនាម។
៥២ ហើយ ពួក សិស្ស បាន ពោរពេញ ដោយ
អំណរ និង ដោយ ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ។

ជំពូកទី 14

១ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា នៅ
ក្រុង អ៊ីកូនាម ពួក គេ បាន នាំ គ្នា ចូល ទៅ
ក្នុង សាលា ប្រជុំ របស់ ជន ជាតិ យូដា ហើ
យ បាន និយាយ ដូច្នេះ រហូត ដល់ មាន សាស
ន៍ យូដា និង សាសន៍ ក្រិក យ៉ាង ច្រើន កុះក
រ ផង ដែរ។
២ ប៉ុន្តែ ពួក សាសន៍ យូដា ដែល មិន ជឿ បា
ន ញុះញង់ សាសន៍ ដទៃ ហើយ ធ្វើ ឲ្យ ចិត្ត
គំនិត របស់ ពួក គេ អាក្រក់ ទាស់ នឹង បង
ប្អូន។
៣ ដូច្នេះហើយ ពួកគេ បាន ស្នាក់នៅ ជា យូរ ម
ក ហើយ ដោយ និយាយ ដោយ ក្លាហាន ក្នុង
ព្រះអម្ចាស់ ដែល បាន ផ្តល់ ទីបន្ទាល់ ដល់
ព្រះ បន្ទូល នៃ ព្រះគុណ របស់ ទ្រង់ ហើយ បា
ន ផ្តល់ ទីសម្គាល់ និង ការអស្ចារ្យ ដែល ត្រូវ
ធ្វើ ដោយ ដៃ របស់ ពួកគេ។
4 ប៉ុន្តែ មនុស្ស ដ៏ ច្រើន នៃ ទីក្រុង បាន បែ
ក បាក់ គ្នា ហើយ មួយ ផ្នែក នៅ ជា មួយ នឹ
ង ជន ជាតិ យូដា ហើយ ចំណែក ជាមួយ សាវ័
ក។
៥ហើយ ពេល ដែល មាន ការ វាយ លុក មួ
យ បាន ធ្វើ ឲ្យ សាសន៍ ដទៃ ទាំង ពីរ និង
សាសន៍ យូដា ជាមួយ នឹង អ្នក គ្រប់ គ្រង រប
ស់ ពួក គេ ដើម្បី ប្រើ ពួក គេ ទាំង ស្រុង
ហើយ គប់ នឹង ដុំ ថ្ម។
៦ ពួក គេ ដឹង ហើយ ក៏ គៀស ខ្លួន ទៅ ក្រុ
ង លីស្ត្រា និង ឌើបេ ជា ទី ក្រុង នៃ លីកាអា
នៀ និង ទៅ តំបន់ ដែល នៅ ជុំវិញ
៧ ហើយ នៅ ទី នោះ ពួក គេ បាន ផ្សាយ ដំ
ណឹង ល្អ
៨ ហើយ មាន បុរស ម្នាក់ អង្គុយ នៅ ក្រុង
លីស្ត្រា ដោយ ពិការ ជើង ទាំង ពិការ តាំង ពី
ក្នុង ផ្ទៃ ម្តាយ មិន ដែល ដើរ សោះ។
9 អ្នក នោះ បាន ឮ ប៉ុល និយាយ ថា អ្នក
ណា បាន មើល គាត់ យ៉ាង ខ្ជាប់ ខ្ជួន ហើយ
យល់ ថា គាត់ មាន ជំនឿ នឹង បាន ជា
១០ និយាយ ដោយ សំឡេង ខ្លាំង ថា ចូរ ឈរ
ត្រង់ ជើង ចុះ។ ហើយគាត់បានលោតហើយដើរ។

11 កាល ប្រជាជន បាន ឃើញ ការ ដែល ប៉ុ
ល បាន ធ្វើ នោះ គេ ក៏ បន្លឺ សំឡេង ឡើង
ដោយ និយាយ ក្នុង សុន្ទរកថា របស់ ក្រុង លី
កានា ថា ព្រះ បាន ចុះ មក ឯ យើង ក្នុង ល
ក្ខណៈ ដូច មនុស្ស។
១២ ហើយ គេ ហៅ បាណាបាស ថា ភព ព្រហ
ស្បតិ៍ និង Paul, Mercurius, ដោយសារតែគាត់គឺជាប្រធា
នវាគ្មិន។
១៣ ពេល នោះ បូជាចារ្យ នៃ ភព ព្រហស្បតិ៍ ដែ
ល នៅ ពី មុខ ទីក្រុង របស់ គេ បាន នាំ គោ
និង កម្រង ផ្កា មក កាន់ មាត់ ទ្វារ ហើយ នឹ
ង ធ្វើ យញ្ញបូជា ជា មួយ នឹង ប្រជាជន។
14 កាល សាវ័ក បាណាបាស និង ប៉ុល បាន ឮ
ដូច្នោះ ក៏ ជួល សម្លៀកបំពាក់ របស់ ខ្លួន ហើយ រ
ត់ ចូល ទៅ ក្នុង ចំណោម ប្រជាជន ទាំង ស្រែ
ក ថា
១៥ ហើយ និយាយ ថា៖ «លោក ម្ចាស់ ហេតុ
អ្វី បាន ជា អ្នក រាល់ គ្នា ធ្វើ ការ ទាំង នេះ?
យើង ក៏ ជា មនុស្ស តណ្ហា ដូច ជា អ្នក រា
ល់ គ្នា ហើយ ប្រកាស ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ថា
ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា ងាក ចេញ ពី ភាព ឥត
ប្រយោជន៍ ទាំង នេះ ទៅ ឯ ព្រះ ដ៏ មាន
ព្រះជន្ម រស់ ដែល បាន បង្កើត ផ្ទៃ មេឃ ផែនដី
និង សមុទ្រ និង អ្វីៗ ទាំង អស់ ដែល នៅ ក្នុ
ង នោះ។
១៦ កាល ពី អតីតកាល បាន រង ទុក្ខ គ្រប់
ទាំង សាសន៍ ឲ្យ ដើរ តាម មាគ៌ា របស់ ខ្លួន។
១៧ យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ គាត់ មិន បាន ទុក
ខ្លួន គាត់ ដោយ គ្មាន សាក្សី ទេ ដោយ គាត់
បាន ធ្វើ អំពើ ល្អ ហើយ បាន ផ្តល់ ភ្លៀង ធ្លា
ក់ ពី ស្ថានសួគ៌ និង រដូវ ផ្លែផ្កា មក បំពេញ ចិ
ត្ត យើង ដោយ អាហារ និង ភាព រីករាយ។
១៨ហើយ ដោយ ពាក្យ ទាំង នេះ បាន រារាំង
ប្រជាជន ដោយ ការ ខ្វះខាត ដោយ មិន បាន
ធ្វើ យញ្ញបូជា ដល់ ពួកគេ ឡើយ។
១៩ហើយ មាន ជនជាតិ យូដា ខ្លះ មក ពី ក្រុ
ង អាន់ទីយ៉ូក និង ក្រុង អ៊ីកូនាម ដែល បាន ប
ញ្ចុះបញ្ចូល ប្រជាជន ហើយ បាន យក ដុំ ថ្ម គ
ប់ លោក ប៉ូល ហើយ ទាញ គាត់ ចេញ ពី ទី
ក្រុង ដោយ ស្មាន ថា គាត់ បាន ស្លាប់។

20 ប៉ុន្តែ កាល ដែល ពួក សិស្ស ឈរ នៅ ជុំវិ
ញ ទ្រង់ នោះ ទ្រង់ ក៏ ក្រោក ឡើង ចូល ក្នុ
ង ក្រុង ហើយ នៅ ថ្ងៃ បន្ទាប់ ទ្រង់ ចេញ ដំ
ណើរ ជា មួយ បាណាបាស ទៅ ក្រុង ឌើបេ។
21 ហើយ កាល ដែល ពួក គេ បាន ផ្សាយ ដំ
ណឹង ល្អ ដល់ ក្រុង នោះ ហើយ បាន បង្រៀ
ន មនុស្ស ជា ច្រើន ហើយ នោះ ពួក គេ ក៏
ត្រឡប់ ទៅ ក្រុង លីស្ត្រា និង ក្រុង អ៊ីកូនាម និ
ង ក្រុង អាន់ទីយ៉ូក ម្តង ទៀត។
២២ ដោយ បញ្ជាក់ ពី ព្រលឹង នៃ ពួក សិស្ស
ហើយ ដាស់តឿន ពួកគេ ឲ្យ បន្ត ក្នុង សេច
ក្តី ជំនឿ ហើយ ថា យើង ត្រូវ ឆ្លង កាត់ សេច
ក្តី វេទនា ជា ច្រើន ចូល ទៅ ក្នុង នគរ ព្រះ
។
23 ហើយនៅពេលដែលពួកគេបានតែងតាំងពួកព្រឹទ្ធាចា
រ្យនៅគ្រប់ក្រុមជំនុំ ហើយបានអធិស្ឋានដោយការតមអា
ហារនោះ ពួកគេបានសរសើរពួកគេចំពោះព្រះអម្ចាស់ ដែ
លពួកគេបានជឿ។
២៤ហើយ បន្ទាប់ ពី ពួក គេ បាន ឆ្លង កាត់
ក្រុង ភីស៊ីឌា ហើយ ពួក គេ បាន មក ដល់
ផាមភីលា។
25 កាល គេ ប្រកាស ព្រះបន្ទូល នៅ ក្រុង ពែរ
កា ហើយ គេ ក៏ ចុះ ទៅ ក្រុង អាតាលា។
26 ហើយ បន្ទាប់ មក បាន ជិះ សំពៅ ទៅ ក្រុ
ង អាន់ទីយ៉ូក តាំង ពី ពេល នោះ មក ពួក
គេ ត្រូវ បាន គេ ណែនាំ ដល់ ព្រះគុណ នៃ
ព្រះ សម្រាប់ កិច្ចការ ដែល ពួក គេ បាន ស
ម្រេច។
២៧ហើយ ពេល ដែល ពួក គេ បាន មក ដល់
ហើយ បាន ប្រមូល ពួក ជំនុំ ជា មួយ គ្នា ពួ
ក គេ បាន សើរើ អ្វី ទាំង អស់ ដែល ព្រះ
បាន ធ្វើ ជាមួយ នឹង ពួក គេ និង ពី របៀប
ដែល លោក បាន បើក ទ្វារ នៃ សេចក្តី ជំ
នឿ ដល់ សាសន៍ ដទៃ។
28 ហើយ ពួក គេ នៅ ទី នោះ ជា យូរ ម
ក ហើយ ជា មួយ ពួក សិស្ស។

ជំពូកទី 15

១ហើយ បុរស ខ្លះ ដែល ចុះ មក ពី ស្រុក
យូដា បាន បង្រៀន ពួក បង ប្អូន ហើយ និយា

យ ថា បើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន បាន កាត់ ស្បែ
ក តាម របៀប របស់ លោក ម៉ូសេ ទេ អ្នក រា
ល់ គ្នា មិន អាច ទទួល បាន ការ សង្គ្រោះ
បាន ឡើយ។
២ ដូច្នេះ កាល ប៉ុល និង បាណាបាស មិន មាន
ការ ទាស់ ទែង គ្នា បន្តិចបន្តួច ជាមួយ នឹង ពួ
ក គេ នោះ ពួក គេ បាន កំណត់ ថា ប៉ុល និង
បាណាបាស និង ពួក គេ ខ្លះ ទៀត គួរ ឡើង
ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម ទៅ ឯ សាវក និង ពួ
ក ចាស់ ទុំ អំពី សំណួរ នេះ។
៣ហើយ ត្រូវ បាន នាំ មក តាម ផ្លូវ របស់ ពួ
ក ជំនុំ នោះ ពួក គេ បាន ឆ្លង កាត់ ក្រុង ភេ
នីស និង ស្រុក សាម៉ារី ដោយ ប្រកាស ពី ការ
ប្រែចិត្ត ជឿ នៃ សាសន៍ ដទៃ ហើយ ពួក គេ
បាន បង្ក សេចក្តី អំណរ យ៉ាង ខ្លាំង ដល់ ប
ង ប្អូន ទាំង អស់។
៤ហើយ កាល ពួក គេ មក ដល់ ក្រុង យេរូសា
ឡិម ពួក គេ បាន ទទួល ពី ពួក ជំនុំ និង ពី
ពួក សាវក និង ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ ហើយ ពួក គេ
បាន ប្រកាស អំពី គ្រប់ ទាំង ការ ដែល
ព្រះ បាន ធ្វើ ជាមួយ ពួក គេ។
5 ប៉ុន្តែ មាន ពួក ខាង គណៈផារីស៊ី ខ្លះ ដែល
ជឿ បាន ក្រោក ឡើង និយាយ ថា ត្រូវ កា
ត់ ស្បែក ពួក គេ ហើយ បង្គាប់ ពួក គេ ឲ្យ
កាន់ តាម ច្បាប់ របស់ លោក ម៉ូសេ។
៦ ហើយ សាវក និង ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ បាន មក
ជុំ គ្នា ដើម្បី ពិចារណា អំពី រឿង នេះ។
៧ហើយ កាល មាន ការ ប្រកែក គ្នា ជា ច្រើន
ពេត្រុស ក៏ ក្រោក ឡើង ហើយ និយាយ ទៅ ពួ
ក គេ ថា៖ «បង ប្អូន អើយ អ្នក រាល់ គ្នា ដឹង
ពី របៀប ដែល កាល ពី មុន នេះ ព្រះ បា
ន ជ្រើស រើស ក្នុង ចំណោម ពួក យើង ដើ
ម្បី ឲ្យ សាសន៍ ដទៃ ដោយ មាត់ របស់ ខ្ញុំ
បាន ឮ ព្រះ បន្ទូល នៃ ដំណឹង ល្អ ហើយជឿ។
៨ហើយ ព្រះ ដែល ជ្រាប អំពី ចិត្ត ទ្រង់ បាន
ធ្វើ បន្ទាល់ ដល់ ពួកគេ ដោយ ប្រទាន ព្រះវិញ្ញា
ណ បរិសុទ្ធ ដល់ ពួកគេ ដូច ទ្រង់ បាន ធ្វើ ដ
ល់ យើង ដែរ
៩ហើយ កុំ ឲ្យ មាន ភាព ខុស គ្នា រវាង យើ
ង និង ពួក គេ ដោយ ធ្វើ ឲ្យ ចិត្ត គេ បរិសុ
ទ្ធ ដោយ សេចក្តី ជំនឿ។
១០ឥឡូវ នេះ ហេតុ អ្វី បាន ជា ល្បួង ព្រះ
ឲ្យ ដាក់ នឹម លើ ក ពួក សិស្ស ដែល ទាំង
បុព្វបុរស របស់ យើង ឬ យើង មិន អាច ទ្រាំ
បាន?
១១ ប៉ុន្តែ យើង ជឿ ថា ដោយសារ ព្រះគុណ
នៃ ព្រះអម្ចាស់ យេស៊ូវគ្រីស្ទ យើង នឹង បាន ស
ង្គ្រោះ ដូច ពួកគេ ដែរ។
12 ពេលនោះ ហ្វូងមនុស្ស ទាំងអស់ បាន នៅ
ស្ងៀម ហើយ នាំ គ្នា ទៅ កាន់ បាណាបាស និ
ង ប៉ុល ដោយ ប្រាប់ ពី អព្ភូតហេតុ និង ការអស្ចា
រ្យ ដែល ព្រះជាម្ចាស់ បាន ធ្វើ ក្នុង ចំណោម
សាសន៍ ដទៃ ដោយ ពួកគេ។
១៣ហើយ បន្ទាប់ ពី ពួក គេ បាន ស្ងប់ ស្ងា
ត់ ហើយ យ៉ាកុប បាន ឆ្លើយ ថា៖ «បង ប្អូន អើ
យ ចូរ ស្តាប់ ខ្ញុំ ចុះ!
១៤ ស៊ីម្មាន បាន ប្រាប់ ពី របៀប ដែល ព្រះ
នៅ គ្រា ដំបូង បាន យាង មក ឯ សាសន៍ ដ
ទៃ ដើម្បី យក ប្រជារាស្ត្រ មួយ ចេញ ពី ពួក
គេ សម្រាប់ នាម ទ្រង់។
១៥ហើយ ការ នេះ យល់ ស្រប នឹង ពាក្យ រប
ស់ ព្យាការី; ដូចដែលវាត្រូវបានសរសេរ
16 បន្ទាប់ មក យើង នឹង វិល ត្រឡប់ មក វិញ
ហើយ នឹង សង់ ព្រះពន្លា របស់ ព្រះបាទ ដាវីឌ
ដែល ត្រូវ រលំ មក វិញ។ ខ្ញុំ នឹង សង់ កន្លែ
ង បាក់បែក នោះ ឡើង វិញ ហើយ ខ្ញុំ នឹង ដំ
ឡើង វា ឡើង។
17 ដើម្បី ឲ្យ មនុស្ស ដែល នៅ សេសសល់ អា
ច ស្វែង រក ព្រះអម្ចាស់ និង សាសន៍ ដទៃ ទាំ
ង អស់ ដែល ព្រះអម្ចាស់ បាន ហៅ នាម យើ
ង ជា ព្រះ ដែល ធ្វើ ការ ទាំង អស់ នេះ។
១៨ ការ ស្គាល់ ព្រះ គឺ ជា កិច្ចការ ទាំង អ
ស់ របស់ ទ្រង់ តាំង ពី ដើម កំណើត ពិភព
លោក។
19 ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ បាន ជា ការ កាត់
ទោស របស់ ខ្ញុំ គឺ ថា យើង មិន រំខាន ពួ
ក គេ ដែល មក ពី ក្នុង ចំណោម សាសន៍ ដ
ទៃ បាន បែរ ទៅ ព្រះ:
២០ ប៉ុន្តែ យើង សរសេរ ទៅ ពួកគេ ដើម្បី ឲ្យ
ពួកគេ ចៀសវាង ពី ការ បំពុល រូប ព្រះ និង
ពី អំពើ សហាយស្មន់ និង ពី របស់ ដែល ត្រូ
វ បាន ច្របាច់ក និង ពី ឈាម។

21 ដ្បិត ម៉ូសេ ពី ដើម មាន អ្នក ផ្សាយ នៅ
គ្រប់ ទីក្រុង នៅ គ្រប់ ក្រុង ទាំង អស់ ដែល
ត្រូវ អាន ក្នុង សាលា ប្រជុំ រាល់ ថ្ងៃ សប្ប័ទ។
22 បន្ទាប់ មក ពួក សាវ័ក និង ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ ព្រ
ម ទាំង ក្រុម ជំនុំ ទាំង មូល ក៏ ពេញ ចិត្ត
ដែរ ដោយ ចាត់ អ្នក រើស តាំង ពី ក្រុម ខ្លួន
ទៅ ក្រុង អាន់ទីយ៉ូក ជាមួយ នឹង ប៉ុល និង បា
ណាបាស។ យូដាស ដាក់ នាម ត្រកូល បាសាបា
ស ហើយ ស៊ីឡាស ជា មេ ក្នុង ចំណោម បង
ប្អូន
23 ហើយ ពួក គេ បាន សរសេរ សំបុត្រ តាម
របៀប នេះ; ពួក សាវ័ក ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ និង បង
ប្អូន ផ្ញើ សួរ សុខ ទុក្ខ បង ប្អូន ដែល ជា ជ
ន ជាតិ ដទៃ នៅ ក្រុង អាន់ទីយ៉ូក ស៊ីរី និង ក្រុ
ង គីលីគា។
24 ដូច យើង បាន ឮ ថា មាន ពាក្យ ខ្លះ ដែ
ល ចេញ ពី យើង មក ធ្វើ ឲ្យ អ្នក រាល់
គ្នា រំខាន ដោយ ពាក្យ សំដី ដែល បង្ខូច ព្រ
លឹង ដោយ ពោល ថា អ្នក រាល់ គ្នា ត្រូវ កា
ត់ ស្បែក ហើយ កាន់ តាម ក្រឹត្យវិន័យ។
25 យើង មើល ទៅ ជា ការ ល្អ ដែល យើង
បាន ប្រជុំ គ្នា ជា មួយ នឹង បញ្ជូន ពួក អ្ន
ក ដែល បាន ជ្រើស រើស មក ឯ អ្នក ជាមួ
យ នឹង បាណាបាស និង ប៉ុល ជា ទី ស្រឡា
ញ់ របស់ យើង
26 មនុស្ស ដែល បាន ប្រថុយ ជីវិត ដោយ
ព្រោះ ព្រះនាម នៃ ព្រះយេស៊ូ គ្រិស្ត ជា ព្រះអ
ម្ចាស់ នៃ យើង។
២៧ ដូច្នេះ យើង បាន ចាត់ យូដាស និង ស៊ីឡាស
ដែល នឹង ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា អំពី រឿង ដដែ
ល ដោយ មាត់។
២៨ ត្បិត វា ហាក់ ដូចជា ល្អ ចំពោះ ព្រះវិញ្ញា
ណ បរិសុទ្ធ និង ចំពោះ យើង ដែល មិន ដាក់
បន្ទុក ធំ ជាង វត្ថុ ចាំបាច់ ទាំង នេះ មក
លើ អ្នក ឡើយ។
29 ចូរ កុំ ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា ជៀស វាង ពី
សាច់ ដែល ថ្វាយ ដល់ រូប ព្រះ និង ពី ឈាម
និង ពី របស់ ដែល ត្រូវ បាន ច្របាច់ ក និង
ពី អំពើ សហាយស្មន់។ សូមសុខសប្បាយ។
30 ដូច្នេះ ពេល គេ បណ្តេញ ចេញ គេ ក៏ មក ដ
ល់ ក្រុង អាន់ទីយ៉ូក ហើយ កាល បាន ប្រមូល
ហ្វូង មនុស្ស មក ជា មួយ គ្នា ហើយ គេ ក៏
ប្រគល់ សំបុត្រ
៣១ កាល បាន អាន ហើយ នោះ គេ ត្រេក អ
រ នឹង ការ សម្រាល ទុក្ខ។
៣២ ហើយ យូដាស និង ស៊ីឡាស ដែល ជា ព្យា
ការី ផ្ទាល់ ផង ដែរ បាន ដាស់ តឿន បង ប្អូ
ន ដោយ ពាក្យ ជា ច្រើន ហើយ បញ្ជាក់ ពួក
គេ។
៣៣ហើយ បន្ទាប់ ពី ពួក គេ បាន ទុក កន្លែ
ង មួយ នៅ ទី នោះ ហើយ ពួក គេ ត្រូវ បា
ន អនុញ្ញាត ឲ្យ ទៅ ដោយ សុខសាន្ត ពី ប
ង ប្អូន ទៅ កាន់ ពួក សាវ័ក។
៣៤ ទោះ បី ជា លោក ស៊ីឡាស ស្នាក់ នៅ
ទី នោះ ក៏ ពេញ ចិត្ត។
35 ប៉ុល និង បាណាបាស ក៏ បន្ត នៅ ក្រុង អាន់
ទីយ៉ូក ដោយ បង្រៀន និង ផ្សាយ ព្រះបន្ទូល នៃ
ព្រះអម្ចាស់ ព្រម ទាំង អ្នក ឯ ទៀត ជា ច្រើន
នាក់ ទៀត ផង។
៣៦ហើយ ប៉ុន្មាន ថ្ងៃ បន្ទាប់ ពី ប៉ុល បាន និ
យាយ ទៅ កាន់ បាណាបាស ថា ចូរ យើង ចេ
ញ ទៅ សួរ សុខ ទុក្ខ បង ប្អូន យើង ម្តង
ទៀត នៅ គ្រប់ ក្រុង ដែល យើង បាន ប្រកា
ស ព្រះបន្ទូល នៃ ព្រះ អម្ចាស់ ហើយ មើល
ពី របៀប ដែល ពួក គេ ធ្វើ។
៣៧ លោក បារណាបាស សម្រេច ចិត្ត យក
លោក យ៉ូហាន ដែល មាន នាម ត្រកូល ថា ម៉ាកុ
ស។
38 ប៉ុន្តែ ប៉ុល គិត ថា មិន ល្អ ទេ ក្នុង ការ
យក គាត់ ទៅ ជា មួយ ពួក គេ ដែល បាន
ចាក ចេញ ពី ពួក គេ ពី ក្រុង ផាំភីលា ហើ
យ មិន បាន ទៅ ធ្វើ ការ ជា មួយ គេ ទេ។
៣៩ ហើយ ការ ទាស់ទែង គ្នា យ៉ាង ខ្លាំង រវា
ង ពួក គេ រហូត ដល់ ពួក គេ បែក ចេញ
ពី គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក ហើយ លោក បារ
ណាបាស ក៏ នាំ ម៉ាកុស ហើយ ជិះ សំពៅ
ទៅ កោះ ស៊ីប។
40 ហើយ ប៉ុល បាន ជ្រើស រើស ស៊ីឡាស ហើ
យ បាន ចេញ ទៅ ដោយ ត្រូវ បាន ពួក ប
ង ប្អូន ណែនាំ ដល់ ព្រះគុណ នៃ ព្រះ។
41 ព្រះអង្គ យាង កាត់ ស្រុក ស៊ីរី និង ក្រុង ស៊ី
លីគា ដោយ បញ្ជាក់ អំពី ក្រុមជំនុំ។

ជំពូកទី 16

1 បន្ទាប់មក ព្រះអង្គយាងទៅក្រុងឌើបេ និងក្រុងលីស្ត្រា
ហើយមើលចុះ នៅទីនោះ មានសិស្សម្នាក់ឈ្មោះធីម៉ូថេ
ជាកូនរបស់ស្ត្រីម្នាក់ ដែលជាជនជាតិយូដា ហើយបាន
ជឿ។ ប៉ុន្តែឪពុករបស់គាត់ជាជនជាតិក្រិចះ
2 នោះ ត្រូវ បាន រាយការណ៍ យ៉ាង ល្អ ដោ
យ បង ប្អូន នៅ ក្រុង លីស្ត្រា និង អ៊ីកូនាម។
3 គាត់ចង់អោយប៉ូលទៅជាមួយគាត់។ យក គាត់
ទៅ កាត់ ស្បែក ដោយសារ ជនជាតិ យូដា
នៅ ភូមិ ទាំង នោះ ព្រោះ គេ ដឹង ទាំង អ
ស់ ថា ឪពុក គាត់ ជា សាសន៍ ក្រិក។
៤ហើយ កាល ដែល ពួក គេ ដើរ កាត់ ក្រុង
ទាំង នោះ ពួក គេ បាន ប្រគល់ ក្រឹត្យ ក្រម
ទាំង ឡាយ ឲ្យ ពួក គេ ដើម្បី កាន់ តាម ដែ
ល ត្រូវ បាន តែងតាំង ដោយ សាវ័ក និង ពួ
ក ព្រឹទ្ធាចារ្យ ដែល នៅ ក្រុង យេរូសាឡិម។
៥ហើយ ពួក ជំនុំ ក៏ ត្រូវ បាន បង្កើត ឡើង
ដោយ សេចក្តី ជំនឿ ហើយ បាន កើន ឡើង
ជា រៀង រាល់ ថ្ងៃ។
៦ ឥឡូវ នេះ ពេល ដែល ពួក គេ បាន ទៅ
ពាសពេញ ក្រុង ព្រីគា និង តំបន់ កាឡាទី ហើ
យ ត្រូវ បាន ព្រះ វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ហាម មិ
ន ឲ្យ ផ្សាយ ព្រះ បន្ទូល នៅ អាស៊ី
៧ ក្រោយ ពី បាន មក ដល់ ស្រុក មីសៀ ហើ
យ នោះ គេ ប្រាប់ ថា នឹង ទៅ ក្រុង ប៊ីធូនា ប៉ុ
ន្តែ ព្រះវិញ្ញាណ មិន បាន រង ទុក្ខ ទេ។
៨ ហើយ ពួក គេ ដែល ឆ្លង កាត់ មីសៀ ក៏
ចុះ មក ដល់ ក្រុង ត្រូអាស។
៩ ហើយ ការ និមិត្ត មួយ បាន លេច ឡើង ដ
ល់ ប៉ូល នៅ ពេល យប់។ មាន បុរស ម្នាក់
នៅ ស្រុក ម៉ាសេដូន ឈរ ហើយ អធិស្ឋាន ថា៖
«សូម អញ្ជើញ មក ស្រុក ម៉ាសេដូន ជួយ យើ
ង ផង។
១០ហើយ បន្ទាប់ពីគាត់បានឃើញការនិមិត្តហើយ ភ្លាមៗ
នោះ ពួកយើងបានព្យាយាមទៅកាន់ស្រុកម៉ាសេដូន ដោ
យបានប្រមូលផ្តុំយ៉ាងប្រាកដ ថាព្រះអម្ចាស់បានត្រាស់
ហៅយើងឱ្យផ្សាយដំណឹងល្អដល់ពួកគេ។
11 ហេតុ នេះ ហើយ បាន ជា យើង បាន រ
ត់ ចេញ ពី ក្រុង Troas យើង បាន មក តាម
ផ្លូវ ត្រង់ ទៅ ក្រុង Samothracia ហើយ នៅ ថ្ងៃ
បន្ទាប់ ទៅ Neapolis
12 រួច ពី ទី នោះ ទៅ ដល់ ក្រុង ភីលីព ដែ
ល ជា ក្រុង សំខាន់ នៃ ផ្នែក នោះ នៃ ស្រុ
ក ម៉ាសេដូន ហើយ ជា អាណានិគម មួយ ហើ
យ យើង បាន នៅ ក្នុង ក្រុង នោះ នៅ ថ្ងៃ
ជាក់លាក់។
១៣ហើយ នៅ ថ្ងៃ សប្ប័ទ យើង បាន ចេញ
ពី ទីក្រុង តាម មាត់ ទន្លេ ជា កន្លែង ដែល មិ
ន ត្រូវ ធ្វើ ការ អធិស្ឋាន។ យើង ក៏ អង្គុយ និ
យាយ នឹង ស្ត្រី ដែល មក ទី នោះ។
១៤ ហើយ ស្ត្រី ម្នាក់ ឈ្មោះ លីឌា ជា អ្នក ល
ក់ ពណ៌ ស្វាយ នៅ ក្រុង ថាយ៉ាធារ៉ា ដែល គោ
រព ប្រណិប័តន៍ ព្រះ បាន ឮ យើង ថា ព្រះ អម្ចា
ស់ បើក ចិត្ត ឲ្យ នាង ចូល រួម នឹង សេច
ក្តី ទាំង ឡាយ ដែល មាន បន្ទូល ពី ប៉ុល
១៥ហើយ ពេល នាង ទទួល បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក
ហើយ និង ក្រុម គ្រួសារ របស់ នាង នាង បា
ន អង្វរ យើង ដោយ និយាយ ថា បើ អ្នក រា
ល់ គ្នា បាន វិនិច្ឆ័យ ខ្ញុំ ថា ស្មោះ ត្រង់ នឹង
ព្រះអម្ចាស់ ចូរ ចូល មក ក្នុង ផ្ទះ របស់ ខ្ញុំ ហើ
យ ស្នាក់ នៅ ទី នោះ។ ហើយនាងបានបង្ខាំងយើ
ង។
16 ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា
នៅ ពេល យើង ទៅ អធិស្ឋាន ស្ត្រី ក្រមុំ មួ
យ រូប ដែល មាន វិញ្ញាណ នៃ ការ ទស្សន៍ទា
យ បាន មក ជួប យើង ដែល បាន នាំ ឲ្យ
ម្ចាស់ របស់ នាង ទទួល បាន ផល ច្រើន ដោ
យ ការ និយាយ លួងលោម ថា៖
17 អ្នក នោះ ក៏ ដើរ តាម ប៉ុល និង យើង ហើ
យ ស្រែក ឡើង ថា៖ «អ្នក ទាំង នេះ ជា អ្ន
ក បម្រើ របស់ ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់ បំផុត ដែល ប
ង្ហាញ ផ្លូវ នៃ សេចក្តី សង្គ្រោះ ដល់ យើង។
១៨ ហើយ ការ នេះ នាង បាន ធ្វើ ជា ច្រើ
ន ថ្ងៃ។ ប៉ុន្តែ ប៉ូល ដោយ ព្រួយ ចិត្ត ក៏ បែរ
ទៅ ប្រាប់ វិញ្ញាណ ថា ខ្ញុំ បង្គាប់ អ្នក ក្នុង ព្រះ
នាម នៃ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ឲ្យ ចេញ ពី នាង មក
។ ហើយគាត់បានចេញមកនៅម៉ោងដដែល។
19 កាល ចៅហ្វាយ របស់ នាង ឃើញ ថា សេ
ចក្តី សង្ឃឹម នៃ ផល របស់ ខ្លួន បាន បាត់
ទៅ ហើយ គេ ក៏ ចាប់ ប៉ូល និង ស៊ីឡាស ហើ

យ អូស ចូល ទៅ ក្នុង ផ្សារ ទៅ កាន់ ពួក
មេ ដឹក នាំ។
20 រួច នាំ ពួក គេ ទៅ ឯ ចៅក្រម ទាំង ពោ
ល ថា អ្នក ទាំង នេះ ជា សាសន៍ យូដា ធ្វើ
ឲ្យ ក្រុង យើង មាន ទុក្ខ ជា ខ្លាំង
21 ហើយ បង្រៀន ទំនៀម ទម្លាប់ ដែល មិន
មាន ច្បាប់ សម្រាប់ យើង ដើម្បី ទទួល ឬ មិ
ន ប្រតិបត្តិ តាម គឺ ជា ជនជាតិ រ៉ូម។
22 មហាជន ក៏ ក្រោក ឡើង ប្រឆាំង នឹង ពួក
គេ ហើយ ពួក ចៅ ក្រម ដោះ សម្លៀក បំពា
ក់ ចេញ ហើយ បញ្ជា ឲ្យ វាយ ពួក គេ។
23 ហើយ កាល គេ ដាក់ ឆ្នូត ជា ច្រើន លើ
គេ ហើយ គេ ក៏ ចាប់ គេ ដាក់ ក្នុង គុក ដោ
យ បង្គាប់ អ្នក ទោស ឲ្យ រក្សា ពួក គេ ឲ្យ
មាន សុវត្ថិភាព
24 ដោយ បាន ទទួល ការ ចោទ ប្រកាន់ បែ
ប នេះ ហើយ ក៏ រុញ គេ ចូល ទៅ ក្នុង គុ
ក ខាង ក្នុង ហើយ ដាក់ ជើង យ៉ាង លឿន ក្នុ
ង ស្តុក។
២៥ ហើយ នៅ ពាក់ កណ្តាល អធ្រាត្រ លោក ប៉ុ
ល និង លោក ស៊ីឡាស បាន អធិស្ឋាន ហើយ
ច្រៀង សរសើរ ដល់ ព្រះ ហើយ ពួក អ្នក ទោ
ស បាន ឮ ពួក គេ។
26 រំពេច នោះ ក៏ មាន ការ រញ្ជួយ ដី យ៉ាង
ខ្លាំង ធ្វើ ឲ្យ គ្រឹះ នៃ គុក ត្រូវ រង្គោះរង្គើ ហើ
យ ភ្លាម នោះ ទ្វារ ទាំង អស់ ត្រូវ បាន បើក
ហើយ កង របស់ គេ ទាំង អស់ ត្រូវ បាន រ
លុង។
២៧ ហើយ អ្នក យាម គុក ភ្ញាក់ ពី ដំណេក ហើ
យ ឃើញ ទ្វារ គុក បើក គាត់ ក៏ ដក ដាវ ចេ
ញ ហើយ នឹង សម្លាប់ ខ្លួន ដោយ ស្មាន ថា អ្ន
ក ទោស ត្រូវ រត់ ចោល។
28 ប៉ុន្តែ ប៉ុល បាន បន្លឺ សំឡេង យ៉ាង ខ្លាំង
ថា៖ «កុំ ធ្វើ បាប ខ្លួន ឡើយ ដ្បិត យើង ទាំង
អស់ គ្នា នៅ ទី នេះ។
29 រួច គាត់ ស្រែក រក ពន្លឺ ហើយ ផុស ឡើង
ញ័រ ខ្លួន ហើយ ដួល នៅ ចំពោះ មុខ ប៉ុល និ
ង ស៊ីឡាស
30 រួច នាំ ពួក គេ ចេញ មក ហើយ សួរ ថា
លោក ម្ចាស់ តើ ខ្ញុំ ត្រូវ ធ្វើ យ៉ាង ណា ដើ
ម្បី បាន សង្គ្រោះ?
31 ហើយ ពួកគេ និយាយ ថា ចូរ ជឿ លើ ព្រះ
អម្ចាស់ យេស៊ូវ គ្រីស្ទ នោះ អ្នក នឹង បាន ស
ង្គ្រោះ ហើយ និង ផ្ទះ របស់ អ្នក
៣២ហើយ ពួក គេ បាន និយាយ ទៅ គាត់ នូ
វ ព្រះ បន្ទូល នៃ ព្រះ អម្ចាស់ និង ដល់ អ
ស់ អ្នក ដែល នៅ ក្នុង ផ្ទះ របស់ គាត់។
33 ហើយគាត់បានយកពួកគេនៅម៉ោងដូចគ្នានៃយប់ហើ
យលាងឆ្នូតរបស់ពួកគេ; ហើយគាត់បានទទួលបុណ្យជ្រ
មុជទឹកភ្លាមៗ។
៣៤ ហើយ កាល លោក នាំ ពួក គេ ចូល
ទៅ ក្នុង ផ្ទះ ហើយ លោក ក៏ យក សាច់ ម
ក ដាក់ នៅ ចំពោះ មុខ ពួក គេ ហើយ អរ
សប្បាយ ដោយ ជឿ លើ ព្រះ ពេញ មួយ ផ្ទះ។
35 លុះ ដល់ ថ្ងៃ ហើយ ចៅក្រម ចាត់ អ្នក ប
ម្រើ ឲ្យ ទៅ ប្រាប់ ថា ចូរ ឲ្យ អ្នក ទាំង
នោះ ទៅ។
36 អ្នក ចាំ យាម គុក ប្រាប់ ប៉ូល ថា៖ «ពួក
ចៅ ក្រម បាន ចាត់ អ្នក ឲ្យ ទៅ ឥឡូវ នេះ
ដូច្នេះ ចូរ ចេញ ទៅ ដោយ សុខសាន្ត។
៣៧ ប៉ុន្តែ ប៉ុល មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ
ថា៖ «គេ បាន វាយ យើង ដោយ ឥត ថ្កោល
ទោស ដោយ ចំហ ហើយ ជា សាសន៍ រ៉ូម ហើ
យ បាន ចាប់ យើង ដាក់ គុក។ ហើយ ឥឡូវ
នេះ គេ ដេញ យើង ចេញ ជា ឯកជន ឬ? មិន
ពិត; ប៉ុន្តែ សូម ឲ្យ គេ មក ដោយ ខ្លួន ឯង
ហើយ នាំ យើង ចេញ។
៣៨ហើយ ពួក អ្នក បម្រើ បាន ប្រាប់ ពាក្យ
ទាំង នេះ ទៅ កាន់ ចៅ ក្រម ហើយ ពួក
គេ ភ័យ ខ្លាច ពេល បាន ឮ ថា ពួក គេ
ជា ជនជាតិ រ៉ូម។
39 ហើយ ពួក គេ បាន មក អង្វរ ពួក គេ ហើ
យ បាន នាំ ពួក គេ ចេញ ហើយ បាន ចង់
ឱ្យ ពួក គេ ចាក ចេញ ពី ទីក្រុង។
40 ហើយ ពួក គេ បាន ចេញ ពី គុក ហើយ ចូ
ល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ របស់ លីឌា ហើយ កាល បា
ន ឃើញ ពួក បង ប្អូន ហើយ ក៏ លួង លោ
ម គេ រួច ក៏ ចេញ ទៅ។

ជំពូក 17

1 ពេល ដែល ពួក គេ បាន ឆ្លង កាត់ អាំភីប៉ូ
លីស និង អាប៉ូឡូនី ហើយ ពួក គេ បាន មក ដ
ល់ ក្រុង ថែស្សាឡូនីច ជា កន្លែង ដែល ជា សា
លា ប្រជុំ របស់ ជន ជាតិ យូដា
2 ប៉ុល ក៏ ចូល ទៅ ឯ ពួក គេ តាម របៀប
ដែល ខ្លួន បាន ប្រព្រឹត្ត ហើយ បី ថ្ងៃ សប្ប័ទ
បាន វែកញែក ជា មួយ នឹង ពួក គេ ចេញ
ពី គម្ពីរ
3 ដោយ បើក ចំហ ហើយ ចោទ ប្រកាន់ ថា
ព្រះ គ្រីស្ទ ត្រូវ តែ រង ទុក្ខ ហើយ មាន ព្រះជ
ន្ម រស់ ឡើង វិញ ហើយថា ព្រះយេស៊ូវនេះ ដែលខ្ញុំ
ប្រកាសប្រាប់អ្នករាល់គ្នា គឺជាព្រះគ្រីស្ទ។
៤ ហើយ ពួក គេ ខ្លះ បាន ជឿ ហើយ បាន រួ
ម គំនិត ជា មួយ ប៉ូល និង ស៊ីឡាស។ ហើយក្នុង
ចំណោមជនជាតិក្រិចដ៏ច្រើនកុះករ ហើយក្នុងចំណោម
ស្ត្រីធំៗមិនតិចនាក់ទេ។
៥ ប៉ុន្តែ ពួក សាសន៍ យូដា ដែល មិន ជឿ បាន
រំជើបរំជួល ដោយ សេចក្តី ច្រណែន បាន ចាប់
ពួក អ្នក ដែល ប្រព្រឹត្ត អំពើ ទុច្ចរិត មួយ ចំនួ
ន មក រក ពួក គេ ហើយ បាន ប្រមូល ក្រុម
មួយ ហើយ ធ្វើ ឲ្យ ទីក្រុង ទាំង មូល មាន កា
រ ចលាចល ហើយ បាន វាយ លុក ផ្ទះ របស់
លោក Jason ហើយ ស្វែង រក នាំ ពួក គេ ចេ
ញ ដល់ប្រជាជន។
៦ហើយ កាល គេ រក មិន ឃើញ ពួក គេ បា
ន ទាញ លោក Jason និង បង ប្អូន មួយ ចំនួ
ន ទៅ រក ពួក អ្នក គ្រប់ គ្រង ទីក្រុង ដោយ
ស្រែក ថា អ្នក ទាំង នេះ ដែល បាន បង្វែរ ពិ
ភព លោក មក វិញ ក៏ មក ទី នេះ ដែរ។
៧ ដែល យ៉ាសុន បាន ទទួល ហើយ អ្នក ទាំង
នេះ បាន ប្រព្រឹត្ត ផ្ទុយ នឹង ក្រឹត្យ របស់ សេ
សារ ដែល ថា មាន ស្តេច មួយ អង្គ ទៀត គឺ
ព្រះ យេស៊ូ។
៨ហើយ ពួក គេ បាន ធ្វើ ឲ្យ ប្រជាជន និង ពួ
ក អ្នក គ្រប់ គ្រង ក្រុង មាន ការ រំខាន ពេ
ល បាន ឮ សេចក្តី ទាំង នេះ។
៩ហើយ កាល ពួក គេ បាន ធានា ដល់ យ៉ា
សុន និង ម្នាក់ ទៀត ហើយ គេ ក៏ អនុញ្ញាត
ឲ្យ ពួក គេ ទៅ។
10 ហើយ ពួក បង ប្អូន បាន ចាត់ ប៉ូល និង
ស៊ីឡាស ទៅ ក្រុង បេរ៉ា ទាំង យប់ ភ្លាម ហើ
យ អ្នក ដែល មក ទី នោះ បាន ចូល ទៅ
ក្នុង សាលា ប្រជុំ របស់ ជន ជាតិ យូដា។
11 ទាំងនេះគឺថ្លៃថ្នូរជាងអ្នកនៅក្រុងថែស្សាឡូនីចទៅទៀ
ត ដោយពួកគេបានទទួលព្រះបន្ទូលដោយចិត្តអស់ពីចិត្ត
ហើយបានស្រាវជ្រាវព្រះគម្ពីរជារៀងរាល់ថ្ងៃ ថាតើរឿងទាំ
ងនោះមានលក្ខណៈដូច្នេះឬអត់។
១២ ដូច្នេះហើយ ពួកគេជាច្រើនបានជឿ។ ស្ត្រី កិត្តិយ
ស ដែល ជា ជនជាតិ ក្រិច និង បុរស ក៏ មិ
ន តិច ដែរ។
១៣ ប៉ុន្តែ កាល ពួក យូដា នៅ ក្រុង ថែស្សាឡូនី
ច បាន ដឹង ថា ព្រះ បន្ទូល នៃ ព្រះ ត្រូវ បា
ន ផ្សាយ ពី ប៉ុល នៅ ក្រុង បេរ៉ា នោះ ពួក
គេ ក៏ មក ទី នោះ ដែរ ហើយ ធ្វើ ឲ្យ ប្រជា
ជន មាន កម្លាំង ចិត្ត។
១៤ ហើយ ភ្លាមៗ នោះ ពួក បង ប្អូន បាន ចា
ត់ លោក ប៉ូល ទៅ ឯ សមុទ្រ វិញ ប៉ុន្តែ លោ
ក ស៊ីឡាស និង ធីម៉ូថេ ស្នាក់ នៅ នៅ ឡើយ។
15 ហើយ ពួក អ្នក ដឹកនាំ ប៉ុល បាន នាំ គា
ត់ ទៅ ក្រុង អាថែន ហើយ ទទួល បាន ប
ញ្ជា ទៅ ស៊ីឡាស និង ធីម៉ូថេ ឲ្យ មក ឯ គា
ត់ ដោយ ល្បឿន ទាំង អស់ នោះ ពួក គេ
ក៏ ចាកចេញ ទៅ។
16 ពេល ដែល ប៉ុល កំពុង រង់ចាំ ពួក គេ
នៅ ក្រុង អាថែន នោះ វិញ្ញាណ របស់ គាត់ បា
ន ញាប់ ញ័រ ក្នុង គាត់ ពេល គាត់ បាន ឃើ
ញ ទីក្រុង នេះ ត្រូវ បាន គេ ថ្វាយ បង្គំ រូប
ព្រះ ទាំង ស្រុង។
17 ដូច្នេះ គាត់ បាន ប្រកែក ក្នុង សាលា ប្រជុំ
ជា មួយ នឹង ជន ជាតិ យូដា ហើយ ជា មួ
យ នឹង អ្នក គោរព ប្រតិបត្តិ និង នៅ ផ្សារ
ជា រៀង រាល់ ថ្ងៃ ជាមួយ អ្នក ដែល បាន ជួ
ប គាត់។
18 បន្ទាប់មក ទស្សនវិទូខ្លះនៃពួក Epicureans និង
Stoicks បានជួបគាត់។ ហើយ អ្នក ខ្លះ និយាយ
ថា តើ អ្នក និយាយ អ្វី នឹង និយាយ? អ្នក
ខ្លះ ទៀត មើល ទៅ ហាក់ ដូច ជា អ្នក ចា
ត់ ទុក ព្រះ ចំឡែក ពី ព្រោះ លោក បាន ប្រ
កាស ប្រាប់ ពួក គេ អំពី ព្រះយេស៊ូវ និង ការ
រស់ ឡើង វិញ។

19 ហើយ គេ ក៏ នាំ គាត់ ទៅ ឯ អារីអូប៉ាហ្គូស
ដោយ និយាយ ថា តើ យើង អាច ដឹង ថា
តើ គោលលទ្ធិ ថ្មី នេះ ជា អ្វី ដែល អ្នក និ
យាយ?
20 ដ្បិត អ្នក បាន នាំ រឿង ចំឡែក ខ្លះ មក
ត្រចៀក យើង ដូច្នេះ យើង នឹង ដឹង ថា ការ
ទាំង នេះ មាន ន័យ យ៉ាង ណា។
21 (សម្រាប់ អ្នក ក្រុង អាថែន និង ជន បរទេ
ស ទាំង អស់ ដែល នៅ ទី នោះ បាន ចំ
ណាយ ពេល ដោយ គ្មាន អ្វី ផ្សេង ទៀត ឡើ
យ គឺ ដើម្បី ប្រាប់ ឬ ស្តាប់ រឿង ថ្មី មួយ ចំនួន)
។
22 បន្ទាប់មក ប៉ុល បាន ឈរ នៅ កណ្តាល ភ្នំ
ព្រះ អង្គារ ហើយ និយាយ ថា អ្នក រាល់ គ្នា
នៃ ក្រុង អាថែន អើយ ខ្ញុំ យល់ ឃើញ ថា អ្ន
ក រាល់ គ្នា មាន អបិយជំនឿ ពេក ហើយ។
23ដ្បិត កាល ដែល ខ្ញុំ ដើរ កាត់ ហើយ បាន
មើល ការ គោរព របស់ អ្នក ខ្ញុំ បាន រក ឃើ
ញ អាសនៈ មួយ ដែល មាន អក្សរ ចារឹក នេះ
ថ្វាយ ព្រះ ដែល មិន ស្គាល់។ ហេតុ នេះ ហើ
យ បាន ជា អ្នក រាល់ គ្នា គោរព ប្រណិប័ត
ន៍ អ្នក ណា ដោយ ព្រងើយ កន្តើយ អ្នក
នោះ សូម ប្រកាស អំពី ខ្ញុំ ដល់ អ្នក រាល់
គ្នា។
២៤ ព្រះ ដែល បង្កើត ពិភពលោក និង អ្វីៗ ទាំ
ង អស់ នៅ ក្នុង នោះ ដោយ ឃើញ ថា ទ្រ
ង់ ជា ម្ចាស់ នៃ ស្ថានសួគ៌ និង ផែនដី ទ្រង់ មិ
ន គង់ នៅ ក្នុង ព្រះវិហារ ដែល ធ្វើ ដោយ
ដៃ ឡើយ។
25 ហើយ ក៏ មិន ត្រូវ បាន គេ ថ្វាយបង្គំ ដោ
យ ដៃ របស់ មនុស្ស ដែរ ហាក់ ដូច ជា គា
ត់ ត្រូវ ការ អ្វី ទាំង អស់ ដោយ ឃើញ ថា
គាត់ បាន ប្រទាន ដល់ គ្រប់ ទាំង ជីវិត ខ្យ
ល់ ដង្ហើម និង អ្វីៗ ទាំង អស់។
២៦ហើយ បាន បង្កើត ពី ឈាម តែ មួយ
នៃ ជាតិ សាសន៍ ទាំង អស់ នៃ មនុស្ស ស
ម្រាប់ រស់ នៅ លើ ផ្ទៃ ផែនដី ទាំង មូល ហើ
យ បាន កំណត់ ពេល វេលា មុន ពេល កំណ
ត់ និង ព្រំ ដែន នៃ ទី ជម្រក របស់ ពួក គេ។
27 ដើម្បី ឲ្យ គេ ស្វែង រក ព្រះអម្ចាស់ ប្រសិន
បើ ពួក គេ មាន ចិត្ត ស្មោះ ត្រង់ ហើយ ស្វែ
ង រក ទ្រង់ ទោះ ជា ទ្រង់ មិន ឆ្ងាយ ពី យើ
ង រាល់ គ្នា ក៏ ដោយ។
28 ដ្បិត យើង មាន ជីវិត រស់ នៅ ហើយ ពើ ហើ
យ មាន ខ្លួន យើង នៅ ក្នុង ទ្រង់។ ដូច កវី រ
បស់ អ្នក រាល់ គ្នា បាន និយាយ ដែរ ថា យើ
ង ក៏ ជា ពូជ របស់ គាត់ ដែរ។
29 ដូច្នេះ ត្បិត ថា យើង ជា ពូជពង្ស របស់ ព្រះ
យើង មិន គួរ គិត ថា ក្បាល ព្រះ ប្រៀប ដូ
ច ជា មាស ឬ ប្រាក់ ឬ ថ្ម ដែល ឆ្លាក់ ដោយ
សិល្បៈ និង ឧបករណ៍ របស់ មនុស្ស ឡើយ។
៣០ហើយ ពេល វេលា នៃ ភាព ល្ងង់ខ្លៅ នេះ
ព្រះ បាន ព្រិច ភ្នែក។ ប៉ុន្តែ ឥឡូវ នេះ បញ្ជា
មនុស្ស គ្រប់ ទីកន្លែង ឲ្យ ប្រែចិត្ត
៣១ ដោយសារ ទ្រង់ បាន កំណត់ ថ្ងៃ មួយ ដែ
ល ទ្រង់ នឹង ជំនុំ ជម្រះ ពិភពលោក ដោយ
សេចក្តី សុចរិត ដោយ បុរស ដែល ទ្រង់ បាន
តែងតាំង នោះ ព្រះអង្គ បាន ប្រទាន ការ ធា
នា ដល់ មនុស្ស ទាំង អស់ ដោយ ថា ព្រះអ
ង្គ បាន ប្រោស ព្រះអង្គ អោយ រស់ ឡើង វិញ
។
32 កាល ពួក គេ បាន ឮ អំពី ការ ប្រោស ម
នុស្ស ស្លាប់ ឡើង វិញ នោះ អ្នក ខ្លះ បាន ចំអ
ក ឡកឡឺយ ហើយ អ្នក ខ្លះ ទៀត និយាយ ថា
៖ «យើង នឹង ស្តាប់ អ្នក ម្តង ទៀត អំពី រឿ
ង នេះ»។
33 ដូច្នេះ លោកប៉ូលបានចាកចេញពីក្នុងចំណោមពួកគេ
។
34 ទោះ បី ជា យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ មាន បុរ
ស ខ្លះ បាន តោង គាត់ ហើយ បាន ជឿ ក្នុ
ង ចំណោម នោះ មាន ឌីអូនីស៊ីស ជា ជន ជា
តិ អារីអូប៉ាក និង ស្ត្រី ម្នាក់ ឈ្មោះ ដាម៉ារីស និ
ង អ្នក ខ្លះ ទៀត នៅ ជា មួយ ពួកគេ។

ជំពូក 18

១ ក្រោយ ពី ហេតុការណ៍ ទាំង នេះ ប៉ូល បាន
ចាក ចេញ ពី ក្រុង អាថែន មក ក្រុង កូរិនថូស
។
២ហើយ បាន រក ឃើញ ជន ជាតិ យូដា ម្នា
ក់ ឈ្មោះ អគីឡា ដែល កើត នៅ ក្រុង ផុនទុស
ដែល មក ពី ប្រទេស អ៊ីតាលី ជា មួយ នឹង

ប្រពន្ធ របស់ គាត់ គឺ ព្រីស៊ីឡា។ (ដោយ សារ
តែ លោក Claudius បាន បញ្ជា ឲ្យ ជន ជាតិ
យូដា ទាំង អស់ ចាក ចេញ ពី ក្រុង រ៉ូម។) ហើ
យ បាន មក ឯ ពួកគេ។
3 ហើយ ដោយ សារ គាត់ ជា អ្នក ធ្វើ ដូច
គ្នា គាត់ បាន ស្នាក់ នៅ ជា មួយ នឹង ពួក
គេ ហើយ ធ្វើ ការ ព្រោះ ដោយ ការ កាន់ កា
ប់ របស់ ពួក គេ ពួក គេ ជា អ្នក ធ្វើ តង់។
៤ ហើយ គាត់ បាន វែកញែក ក្នុង សាលា ប្រ
ជុំ រាល់ ថ្ងៃ សប្ប័ទ ហើយ បាន បញ្ចុះបញ្ចូល
សាសន៍ យូដា និង សាសន៍ ក្រិក។
៥ហើយ កាល ស៊ីឡាស និង ធីម៉ូថេ បាន មក
ពី ស្រុក ម៉ាសេដូន ប៉ុល បាន ត្រូវ សង្កត់ សង្កិ
ន ដោយ វិញ្ញាណ ហើយ បាន ថ្លែង ទីបន្ទាល់
ដល់ សាសន៍ យូដា ថា ព្រះយេស៊ូវ គឺជា ព្រះ
គ្រីស្ទ។
6 ហើយ កាល ដែល ពួក គេ ប្រឆាំង នឹង ខ្លួន
ហើយ ប្រមាថ ទ្រង់ នោះ ទ្រង់ ក៏ ចាប់ អាវ រ
បស់ គាត់ ហើយ មាន បន្ទូល ទៅ ពួក គេ ថា
ឈាម របស់ ឯង ត្រូវ ធ្លាក់ មក លើ ក្បាល
ខ្លួន ឯង។ ខ្ញុំ ស្អាត ហើយ ចាប់ ពី ពេល នេះ
ទៅ ខ្ញុំ នឹង ទៅ ឯ សាសន៍ ដទៃ។
៧ រួច គាត់ ចេញ ពី ទី នោះ ហើយ ចូល
ទៅ ក្នុង ផ្ទះ បុរស ម្នាក់ ឈ្មោះ យូស្ទុស ជា អ្ន
ក គោរព ប្រណិប័តន៍ ព្រះ ដែល ផ្ទះ របស់ គា
ត់ ចូល រួម ក្នុង សាលា ប្រជុំ។
៨ ហើយ Crispus ជា អ្នក គ្រប់ គ្រង សាលា ប្រ
ជុំ បាន ជឿ លើ ព្រះ អម្ចាស់ ទាំង អស់ ពី
ផ្ទះ របស់ គាត់។ ហើយ អ្នក ក្រុង កូរិនថូស
ជា ច្រើន នាក់ បាន ឮ គេ ជឿ ហើយ ទទួ
ល បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក។
៩ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់ មាន ព្រះបន្ទូល មក លោ
ក ប៉ូល នៅ ពេល យប់ ដោយ និមិត្ត មួយ
ថា៖ « កុំ ខ្លាច អ្វី ឡើយ ចូរ និយាយ ទៅ ហើ
យ កុំ រក្សា សេចក្ដី សុខ សាន្ត របស់ អ្នក
ឡើយ។
10 ដ្បិត ខ្ញុំ នៅ ជា មួយ អ្នក ហើយ គ្មាន អ្ន
ក ណា មក ធ្វើ បាប អ្នក ឡើយ ដ្បិត ខ្ញុំ មា
ន មនុស្ស ច្រើន នៅ ក្នុង ទីក្រុង នេះ។
11 ហើយ គាត់ បន្ត នៅ ទី នោះ មួយ ឆ្នាំ
ប្រាំមួយ ខែ ដោយ បង្រៀន ព្រះ បន្ទូល នៃ
ព្រះ នៅ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ។
១២ ហើយ កាល ដែល កាលីយ៉ូ ជា អ្នក រង
នៃ ស្រុក អាខៃ នោះ ពួក សាសន៍ យូដា បា
ន បះបោរ ជា មួយ នឹង ប៉ុល ហើយ នាំ គា
ត់ ទៅ កន្លែង ជំនុំ ជម្រះ
១៣ ដោយ ពោល ថា អ្នក នេះ បញ្ចុះបញ្ចូល មនុ
ស្ស ឲ្យ ថ្វាយបង្គំ ព្រះ ផ្ទុយ នឹង ច្បាប់។
១៤ហើយ ពេល ឥឡូវ នេះ ប៉ុល ហៀបនឹង បើ
ក មាត់ លោក Gallio បាន និយាយ ទៅ កាន់ ពួ
ក យូដា ថា ប្រសិន បើ វា ជា រឿង ខុស
ឬ អំពើ ទុច្ចរិត ដ៏ អាក្រក់ ឱ ពួក សាសន៍ យូ
ដា អើយ ហេតុផល ដែល ខ្ញុំ ត្រូវ ទ្រាំ នឹង អ្ន
ក រាល់ គ្នា៖
១៥ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ វា ជា សំណួរ អំពី ពាក្យ និ
ង ឈ្មោះ និង ច្បាប់ របស់ អ្នក ចូរ មើល ទៅ ខ្ញុំ
នឹងមិនវិនិច្ឆ័យរឿងបែបនេះទេ។
១៦ ហើយ លោក បាន បណ្ដេញ ពួក គេ ចេ
ញ ពី កន្លែង ជំនុំ ជម្រះ។
១៧ ជន ជាតិ ក្រិក ទាំង អស់ បាន ចាប់ លោ
ក សូស្ថិន ជា មេ សាលា ប្រជុំ ហើយ វាយ គា
ត់ នៅ មុខ កន្លែង ជំនុំ ជម្រះ។ ហើយ Gallio មិន
ខ្វល់ពីអ្វីទាំងអស់នោះទេ។
១៨ហើយ ប៉ុល បន្ទាប់ ពី ការ នេះ បាន
នៅ ទី នោះ មួយ សន្ទុះ ហើយ បន្ទាប់ មក បា
ន ឈប់ ពី ពួក បង ប្អូន ហើយ សំពៅ ទៅ
ឯ ស្រុក ស៊ីរី ហើយ ព្រីស៊ីល និង អគីឡា ទៅ
ជា មួយ គាត់ កាត់ ក្បាល នៅ ក្រុង សេនចៀ
ព្រោះ គាត់ បាន ស្បថ។
19 លោក បាន មក ដល់ ក្រុង អេភេសូរ ហើយ
ទុក ពួក គេ នៅ ទី នោះ ប៉ុន្តែ លោក ផ្ទាល់
បាន ចូល ទៅ ក្នុង សាលា ប្រជុំ ហើយ ពិភា
ក្សា ជាមួយ ជន ជាតិ យូដា។
20 កាល គេ ចង់ ឲ្យ គាត់ នៅ ជាមួយ គេ
យូរ ជាង នេះ នោះ គាត់ មិន ព្រម ទេ។
21 ប៉ុន្តែ សូម លា ពួកគេ ដោយ និយាយ ថា ខ្ញុំ
ត្រូវ តែ ធ្វើ ពិធី បុណ្យ នេះ ដែល មក ដ
ល់ ក្នុង ក្រុង យេរូសាឡិម តាម គ្រប់ មធ្យោបា
យ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ នឹង ត្រឡប់ មក រក អ្នក វិញ បើ

សិន ជា ព្រះ ទ្រង់ សព្វ ព្រះទ័យ។ ហើយគាត់បា
នជិះទូកពីក្រុងអេភេសូរ។
22 ហើយ កាល គាត់ បាន ចុះ ចត នៅ សេ
សារា ហើយ ឡើង ទៅ សួរ សុខ ទុក្ខ ក្រុម ជំ
នុំ នោះ គាត់ ក៏ ចុះ ទៅ ក្រុង អាន់ទីយ៉ូក។
23 ហើយ បន្ទាប់ ពី គាត់ បាន ចំណាយ ពេ
ល នៅ ទី នោះ មួយ រយៈ ហើយ គាត់ ក៏
ចេញ ដំណើរ ទៅ លើ ស្រុក កាឡាទី និង ព្រី
គា ទាំង មូល តាម លំដាប់ លំដោយ ដោយ ព
ង្រឹង ពួក សិស្ស ទាំង អស់។
២៤ មាន ជនជាតិ យូដា ម្នាក់ ឈ្មោះ អប៉ូឡូស
កើត នៅ ក្រុង អាឡិចសាន់ឌ្រី ជា បុរស ពូកែ
ខាង គម្ពីរ ហើយ ខ្លាំង ពូកែ ខាង គម្ពីរ បាន ម
ក ដល់ ក្រុង អេភេសូរ។
25 បុរស នេះ ត្រូវ បាន បង្រៀន តាម មាគ៌ា
នៃ ព្រះ អម្ចាស់; គាត់ មាន ចិត្ត ក្លៀវក្លា ក្នុង វិ
ញ្ញាណ គាត់ ក៏ និយាយ និង បង្រៀន យ៉ាង ឧ
ស្សាហ៍ ពី រឿង របស់ ព្រះអម្ចាស់ ដោយ ដឹង
តែ ពី បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក របស់ លោក យ៉ូហា
ន ប៉ុណ្ណោះ។
26 ហើយ គាត់ បាន ចាប់ ផ្ដើម និយាយ ដោ
យ ក្លាហាន ក្នុង សាលា ប្រជុំ: ដែល ពេល អ័គី
ឡា និង ព្រីស៊ីល បាន ឮ ហើយ គេ ក៏ នាំ គា
ត់ ទៅ ឯ គេ ហើយ ពន្យល់ ប្រាប់ គាត់ អំពី
ផ្លូវ នៃ ព្រះ យ៉ាង ល្អិតល្អន់ ជាង។
27 ហើយ ពេល គាត់ ត្រូវ បាន គេ ចាត់ ទុ
ក ថា នឹង ឆ្លង ទៅ ស្រុក អាខៃ នោះ ពួក ប
ង ប្អូន បាន សរសេរ ដោយ ដាស់តឿន ពួក
សិស្ស ឲ្យ ទទួល គាត់: ដែល កាល គាត់ មក
ហើយ បាន ជួយ ពួក អ្នក ដែល បាន ជឿ
ដោយ ព្រះគុណ ជា ច្រើន
28 ដ្បិត គាត់ បាន បញ្ចុះបញ្ចូល សាសន៍ យូ
ដា យ៉ាង ខ្លាំង ហើយ ការ នោះ ជា សាធារណៈ
ដោយ បង្ហាញ ដោយ គម្ពីរ ថា ព្រះយេស៊ូវ គឺ
ជា ព្រះគ្រីស្ទ។

ជំពូកទី 19

១ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា កា
ល អ័ប៉ុឡូស នៅ ក្រុង កូរិនថូស ប៉ុល បាន ឆ្ល
ង កាត់ ឆ្នេរ ខាង លើ បាន មក ដល់ ក្រុង
អេភេសូរ ហើយ បាន រក ឃើញ សិស្ស ខ្លះ
២ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួកគេ ថា៖ «តើ
អ្នក រាល់ គ្នា បាន ទទួល ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុ
ទ្ធ តាំង ពី អ្នក រាល់ គ្នា បាន ជឿ ឬ? គេ ទូ
ល ព្រះអង្គ ថា៖ «យើង មិន សូវ បាន ឮ ថា
តើ មាន ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ទេ»។
3 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក គេ ថា៖ «
តើ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ទទួល បុណ្យ ជ្រមុជ
ទឹក ដល់ អ្វី? គេ ពោល ថា៖ «ទៅ បុណ្យ ជ្រមុ
ជ ទឹក របស់ លោក យ៉ូហាន»។
៤ រួច ប៉ុល បាន មាន ប្រសាសន៍ ថា យ៉ូហាន
បាន ធ្វើ បុណ្យ ជ្រមុជ ទឹក ដោយ ការ ប្រែ
ចិត្ត យ៉ាង ពិត ប្រាកដ ដោយ មាន ប្រសាសន៍
ទៅ ប្រជាជន ថា ពួក គេ គួរ ជឿ លើ ទ្រ
ង់ ដែល នឹង មក តាម គាត់ នោះ គឺ លើ
ព្រះ គ្រីស្ទ យេស៊ូវ។
5 កាល គេ ឮ ដូច្នេះ គេ ក៏ ទទួល បុណ្យ ជ្រមុ
ជ ទឹក ក្នុង ព្រះនាម ព្រះអម្ចាស់ យេស៊ូ។
៦ហើយ កាល ប៉ុល បាន ដាក់ ដៃ លើ ពួក
គេ ព្រះ វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ក៏ យាង មក សណ្ឋិ
ត លើ ពួក គេ។ ពួក គេ ក៏ និយាយ ភាសា
ដទៃ ហើយ ក៏ ទាយ។
៧ ហើយ បុរស ទាំង អស់ មាន អាយុ ប្រហែ
ល ដប់ពីរ នាក់។
៨ ហើយ គាត់ បាន ចូល ទៅ ក្នុង សាលា ប្រ
ជុំ ហើយ និយាយ យ៉ាង ក្លាហាន អស់ រយៈ ពេ
ល បី ខែ ដោយ ប្រកែក ហើយ បញ្ចុះបញ្ចូល រឿ
ង ដែល ទាក់ទង នឹង ព្រះរាជ្យ នៃ ព្រះ។
៩ ប៉ុន្តែ កាល ដែល អ្នក មុជ ទឹក មាន ចិត្ត រឹង
រូស ហើយ មិន ជឿ តែ និយាយ អាក្រក់ ពី រ
បៀប នោះ នៅ ចំពោះ ហ្វូង មនុស្ស នោះ ទ្រ
ង់ ក៏ ចាក ចេញ ពី ពួក សិស្ស ហើយ បំបែ
ក ពួក សិស្ស ដោយ ជជែក គ្នា ជា រៀង រា
ល់ ថ្ងៃ ក្នុង សាលា របស់ ទីរ៉ានុស មួយ។
១០ហើយ រឿង នេះ បាន បន្ត ដោយ ចន្លោះ
ពេល ពីរ ឆ្នាំ។ ដូច្នេះ អស់ អ្នក ដែល រស់
នៅ ក្នុង ទ្វីប អាស៊ី បាន ឮ ព្រះបន្ទូល រប
ស់ ព្រះអម្ចាស់ យេស៊ូ ទាំង សាសន៍ យូដា និង
សាសន៍ ក្រិក។

១១ ហើយ ព្រះ បាន ធ្វើ អព្ភូតហេតុ ពិសេស ដោយ ដៃ របស់ ប៉ុល
12 ដូច្នេះ ពី រូប កាយ របស់ គាត់ ត្រូវ បាន គេ យក ទៅ កន្សែង ដៃ ឈើ ឬ កន្សែង ពោះ គោ ហើយ ជំងឺ ក៏ បាន បាត់ ពី ខ្លួន ទៅ ហើយ វិញ្ញាណ អាក្រក់ ក៏ ចេញ ពី វា ទៅ។
១៣ ពេល នោះ មាន ជន ជាតិ យូដា ខ្លះ ដែល វង្វេង ស្មារតី ជា អ្នក បណ្តេញ ចេញ បាន នាំ គ្នា ហៅ ពួក អ្នក ដែល មាន វិញ្ញាណ អាក្រក់ មក ពី ព្រះ នាម ព្រះអម្ចាស់ យេស៊ូ ដោយ ពោល ថា៖ «យើង ខ្ញុំ សូម លើក តម្កើង អ្នក រាល់ គ្នា ដោយ សារ ព្រះ យេស៊ូ ដែល ប៉ុល បាន ប្រកាស។
១៤ ហើយ មាន កូន ប្រុស ប្រាំពីរ នាក់ របស់ ស្បេវ៉ា ម្នាក់ ជា សាសន៍ យូដា និង ជា ប្រធាន សង្ឃ ដែល បាន ធ្វើ ដូច្នេះ។
១៥ វិញ្ញាណ អាក្រក់ ឆ្លើយ ថា៖ «ខ្ញុំ ស្គាល់ ព្រះ យេស៊ូ ហើយ ប៉ុល ក៏ ស្គាល់។ ប៉ុន្តែតើអ្នកជានរណា?
16 ហើយ បុរស ដែល វិញ្ញាណ អាក្រក់ បាន លោត មក លើ ពួក គេ ហើយ បាន យក ឈ្នះ លើ ពួក គេ ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា ពួក គេ រត់ ចេញ ពី ផ្ទះ នោះ ទាំង អាក្រាត ហើយ ត្រូវ របួស។
១៧ហើយ ការណ៍ នេះ ត្រូវ បាន ដឹង ដល់ ជន ជាតិ យូដា និង សាសន៍ ក្រិក ទាំង អស់ ដែល រស់ នៅ ក្រុង អេភេសូរ ផង ដែរ។ ហើយ ការ ភ័យ ខ្លាច បាន ធ្លាក់ មក លើ ពួក គេ ទាំង អស់ គ្នា ហើយ ព្រះ នាម នៃ ព្រះ អម្ចាស់ យេស៊ូ ក៏ ត្រូវ បាន លើក តម្កើង។
១៨ហើយ អ្នក ដែល ជឿ ជា ច្រើន បាន មក សារភាព ហើយ បង្ហាញ ការ ប្រព្រឹត្ត របស់ ខ្លួន។
19 អ្នក ដែល ប្រើ សិល្បៈ ចង់ ដឹង ច្រើន ក៏ នាំ គ្នា យក សៀវភៅ មក ដុត នៅ ចំពោះ មុខ មនុស្ស ទាំង អស់ ហើយ បាន រាប់ តម្លៃ សៀវភៅ ទាំង នោះ ហើយ រក ឃើញ ប្រាក់ ប្រាំ ម៉ឺន ដុំ។
20 ដូច្នេះ ព្រះបន្ទូល របស់ ព្រះ បាន រីក ចម្រើន យ៉ាង ខ្លាំង ហើយ បាន ឈ្នះ។

២១ ក្រោយ ពី ការ ទាំង នេះ បាន ចប់ សព្វគ្រប់ ហើយ លោក ប៉ូល ក៏ មាន បំណង ដោយ វិញ្ញាណ គឺ កាល លោក បាន ឆ្លង កាត់ ស្រុក ម៉ាសេដូន និង ស្រុក អាខៃ ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម ដោយ ពោល ថា៖ «ខ្ញុំ បាន ទៅ ដល់ ទី នោះ ហើយ ខ្ញុំ ក៏ ត្រូវ ឃើញ ក្រុង រ៉ូម ដែរ។
22 ដូច្នេះ លោក ចាត់ អ្នក បម្រើ ពីរ នាក់ ឲ្យ ទៅ ស្រុក ម៉ាសេដូន គឺ ធីម៉ូថេ និង អេរ៉ាស្ទុស។ ប៉ុន្តែគាត់ផ្ទាល់បានស្នាក់នៅអាស៊ីមួយរដូវកាល។
២៣ ហើយ នៅ ពេល ជាមួយ គ្នា នោះ មិន មាន ការ រំជើបរំជួល អ្វី បន្តិច សោះ អំពី ផ្លូវ នោះ។
២៤ត្បិត បុរស ម្នាក់ ឈ្មោះ ដេមេទ្រាស ជា ជាងប្រាក់ ដែល បាន ធ្វើ ទីសក្ការៈ ប្រាក់ សម្រាប់ ដាយអាណា បាន នាំ ផល កម្រៃ តិចតួច ដល់ សិប្បករ។
25 គាត់ បាន ហៅ កម្មករ ដែល មាន មុខ របរ ដូច គ្នា មក ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ « លោក ម្ចាស់ អើយ អ្នក រាល់ គ្នា ដឹង ថា ដោយ សារ សិប្បកម្ម នេះ យើង ខ្ញុំ មាន ទ្រព្យ សម្បត្តិ ហើយ។
26 ម្យ៉ាងទៀត អ្នក រាល់គ្នា បាន ឃើញ និង ឮ ថា មិនមែន តែ ម្នាក់ ឯង នៅ ក្រុង អេភេសូរ ទេ ប៉ុន្តែ ស្ទើរតែ ទូទាំង ទ្វីប អាស៊ី ប៉ុល នេះ បាន បញ្ចុះបញ្ចូល ហើយ បាន បែរ ចេញ ពី មនុស្ស ជា ច្រើន ដោយ និយាយ ថា ពួកគេ មិន មែន ជា ព្រះ ដែល ត្រូវ បាន បង្កើត ឡើង ដោយ ដៃ ឡើយ។
២៧ ដូច្នេះ មិន ត្រឹម តែ នេះ ទេ យាន របស់ យើង ក៏ ស្ថិត នៅ ក្នុង គ្រោះ ថ្នាក់ ដែល ត្រូវ បាន កំណត់ ដោយ ឥត ប្រយោជន៍ ដែរ។ ប៉ុន្តែ ក៏ ថា ប្រាសាទ របស់ ទេពធីតា ដ៏ អស្ចារ្យ Diana គួរ ត្រូវ បាន គេ មើលងាយ ហើយ ភាព អស្ចារ្យ របស់ នាង ត្រូវ បាន បំផ្លាញ ដែល អាស៊ី និង ពិភពលោក ទាំង អស់ គោរព បូជា។
28 កាល គេ បាន ឮ ពាក្យ ទាំង នេះ ហើយ គេ ក៏ ខឹង ជា ខ្លាំង ហើយ ស្រែក ឡើង ថា៖ « អ្នក ក្រុង អេភេសូរ ជា អ្នក ធំ ណាស់!
29 ហើយ ទីក្រុង ទាំង មូល ពោរពេញ ទៅ ដោយ ការ ច្របូកច្របល់ ហើយ ចាប់ បាន កៃយុស

និង អើរីស្តាក ជា អ្នក ស្រុក ម៉ាសេដូន ជា គូក
ន របស់ ប៉ុល កំពុង ធ្វើ ដំណើរ ទៅ ហើយ
ក៏ ប្រញាប់ ចូល ទៅ ក្នុង រោង មហោស្រព។
៣០ហើយ កាល ប៉ុល ចង់ ចូល ទៅ ឯ ប្រជា
ជនពួក សិស្ស មិន បាន រង ទុក្ខ គាត់ ទេ។
៣១ហើយ ប្រធាន អាស៊ី ខ្លះ ដែល ជា មិត្ត រ
បស់ គាត់ បាន ចាត់ គាត់ មក ដោយ ប្រា
ថ្នា ថា គាត់ នឹង មិន ផ្សងព្រេង ខ្លួន ឯង
ទៅ ក្នុង រោងកុន ឡើយ។
32 ដូច្នេះ អ្នកខ្លះយំរឿងមួយ អ្នកខ្លះទៀតស្រែកឡើង ដ្បិ
តក្រុមជំនុំមានការភ័ន្តច្រឡំ។ ហើយផ្នែកកាន់តែច្រើនមិន
ដឹងថាហេតុអ្វីបានជាពួកគេមកជាមួយគ្នា។
33 ហើយ គេ ទាញ អាឡិចសាន់ឌឺ ចេញ ពី ហ្វូ
ង មនុស្ស ហើយ ពួក យូដា ក៏ លើក គាត់
ទៅ មុខ។ ហើយអាឡិចសាន់ឌឺបានហៅដោយដៃ ហើ
យនឹងការពារប្រជាជន។
៣៤ ប៉ុន្តែ ពេល គេ ដឹង ថា គាត់ ជា សាស
ន៍ យូដា មនុស្ស ទាំង អស់ បាន បន្លឺ សំឡេ
ង តែ មួយ អំពី រយៈ ពេល ពីរ ម៉ោង ស្រែ
ក ឡើង ថា ដាយអាណា នៃ ពួក អេភេសូរ
គឺ អស្ចារ្យ ណាស់។
35 កាល ចៅហ្វាយ ក្រុង បាន ផ្គាប់ ចិត្ត ប្រជា
ជន ហើយ គាត់ ក៏ មាន ប្រសាសន៍ ថា អ្នក រា
ល់ គ្នា នៅ ក្រុង អេភេសូរ តើ អ្នក ណា នៅ
ទី នោះ ដែល មិន ដឹង ថា ទីក្រុង អេភេសូរ
ជា អ្នក គោរព បូជា ព្រះ ដ៏ ធំ Diana និង រូ
ប សំណាក ដែល ធ្លាក់ ពី ភព ព្រហស្បតិ៍។?
៣៦ ដោយ ឃើញ ថា ការ ទាំង នេះ មិន អា
ច និយាយ ប្រឆាំង បាន អ្នក គួរ តែ នៅ ស្ងៀ
ម ហើយ មិន ត្រូវ ធ្វើ អ្វី ដោយ ញញើត ឡើ
យ។
៣៧ត្បិត អ្នក រាល់ គ្នា បាន នាំ បុរស ទាំង
នេះ ដែល មិន មែន ជា ចោរ នៃ សាសនាចក្រ
ឬ ក៏ ជា អ្នក ប្រមាថ ព្រះ របស់ អ្នក ដែរ។
៣៨ហេតុ ដូច្នោះ ហើយប្រសិន បើ ដេមេទ្រាស និ
ង ជាង សិប្បករ ដែល នៅ ជាមួយ នឹង មា
ន រឿង ទាស់ នឹង អ្នក ណា ម្នាក់ នោះ ច្បា
ប់ បើក ចំហ ហើយ មាន អ្នក តំណាងៈ ចូរ
ឲ្យ ពួក គេ ប្តឹង ទាស់ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក
។
៣៩ ប៉ុន្តែ ប្រសិន បើ អ្នក សាកសួរ រឿង
ណា មួយ ទាក់ទង នឹង បញ្ហា ផ្សេង ទៀត
នោះ វា នឹង ត្រូវ កំណត់ នៅ ក្នុង អង្គ ប្រ
ជុំ ស្រប ច្បាប់។
៤០ ត្បិត យើង ស្ថិត ក្នុង គ្រោះ ថ្នាក់ ដែល
ត្រូវ ហៅ មក សាក សួរ សម្រាប់ ការ ចលាច
ល នៅ ថ្ងៃ នេះ ដោយ គ្មាន មូលហេតុ ដែល
យើង អាច ប្រាប់ ពី ដំណើរ រឿង នៃ ការ ប្រ
ជុំ នេះ បាន ឡើយ។
៤១ កាល លោក មាន ប្រសាសន៍ ដូច្នេះ លោក
ក៏ បណ្តេញ ក្រុម ជំនុំ ចេញ។

ជំពូកទី 20

១ហើយ បន្ទាប់ ពី ការ ចលាចល ត្រូវ បាន ប
ញ្ចប់ ប៉ុល ក៏ ហៅ ពួក សិស្ស មក ឯ គាត់ ហើ
យ ឱប ពួក គេ រួច ចេញ ដំណើរ ទៅ ស្រុក
ម៉ាសេដូន។
២ហើយ កាល ទ្រង់ បាន ឆ្លង កាត់ ផ្នែក ទាំ
ង នោះ ហើយ បាន ទូន្មាន ពួក គេ ជា ច្រើ
ន ហើយ នោះ ទ្រង់ ក៏ ចូល ទៅ ក្នុង ប្រទេ
ស ក្រិច
៣ ហើយ នៅ ទី នោះ បាន បី ខែ។ ពេល ដែ
ល ជន ជាតិ យូដា មក រង់ ចាំ លោក កាល
លោក រៀប នឹង ធ្វើ សំពៅ ទៅ ស្រុក ស៊ីរី
លោក មាន បំណង វិល ត្រឡប់ ទៅ ស្រុក
ម៉ាសេដូន វិញ។
4 ហើយ នៅ ទីនោះ បាន អម គាត់ ទៅ ក្នុ
ង តំបន់ អាស៊ី Sopater of Berea; និងនៃក្រុងថែស្សា
ឡូនីច, Aristarchus និង Secundus; និង Gaius នៃ
Derbe, និង Timotheus; និង អាស៊ី ទីឈីក និង ត្រូហ្វីម។
5 អ្នក ទាំង នេះ បាន ទៅ មុន នៅ ត្រូស។
៦ហើយ យើង បាន ធ្វើ សំពៅ ចេញ ពី ក្រុ
ង ភីលីព បន្ទាប់ ពី ថ្ងៃ នៃ នំប៉័ង ឥត មេ ហើ
យ មក ឯ ពួក គេ ទៅ ក្រុង ត្រូអាស ក្នុង រ
យៈ ពេល ប្រាំ ថ្ងៃ។ កន្លែងដែលយើងស្នាក់នៅប្រាំពី
រថ្ងៃ។
៧ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី មួយ នៃ សប្តាហ៍ ពេល ពួ
ក សិស្ស មក ជុំ គ្នា កាច់ នំប៉័ង ប៉ុល បាន អ
ធិប្បាយ ដល់ ពួក គេ ដោយ ត្រៀម ខ្លួន ចេ

ញ ដំណើរ នៅ ថ្ងៃ ស្អែក។ ហើយបន្តសុន្ទរកថារប
ស់គាត់រហូតដល់ពាក់កណ្ដាលអធ្រាត្រ។
៨ហើយ មាន ពន្លឺ ជា ច្រើន នៅ បន្ទប់ ជាន់
លើ ជា កន្លែង ដែល គេ ប្រមូល ផ្ដុំ គ្នា។
9 ពេលនោះ យុវជនម្នាក់ឈ្មោះ យូធីកុស បានអង្គុយនៅ
មាត់បង្អួច ហើយដេកលក់យ៉ាងស្កប់ស្កល់។ កាលលោក
ប៉ូលកំពុងអធិប្បាយយ៉ាងយូរ គាត់បានងងុយដេក ហើយ
ដួលចុះពីលើដំបូលជាន់ទីបី ហើយត្រូវបានគេចាប់ឡើង
ស្លាប់។
10 ប៉ូល ក៏ ចុះ ទៅ ក្រាប លើ គាត់ ហើយ ឱ
ប គាត់ និយាយ ថា៖ «កុំ បារម្ភ អី! សម្រាប់ជីវិតរ
បស់គាត់គឺនៅក្នុងគាត់។
១១ ពេល គាត់ ឡើង មក ម្ដង ទៀត ហើយ កា
ច់ នំប៉័ង បរិភោគ ហើយ និយាយ គ្នា យ៉ាង យូ
រ រហូត ដល់ ភ្លឺ ទើប គាត់ ចេញ ទៅ។
១២ ហើយ ពួក គេ បាន នាំ យុវជន នោះ មក
ហើយ មិន បាន ធូរ ស្រាល បន្តិច ឡើយ។
13 ហើយ យើង បាន ទៅ មុន ដើម្បី កប៉ាល់
ហើយ ចុះ សំពៅ ទៅ ក្រុង Assos នៅ ទី
នោះ ដោយ មាន បំណង ចង់ យក លោក ប៉ូ
ល ទៅ។ ត្បិត លោក បាន ចាត់ តាំង ដូច្នេះ
ដោយ គិត ថា ខ្លួន ឯង នឹង ចេញ ទៅ។
១៤ កាល លោក បាន ជួប យើង នៅ ក្រុង
អាសុស យើង ក៏ នាំ លោក ចូល ទៅ ក្រុង មី
ទីលេណេ។
១៥ហើយ យើង បាន ជិះ ទូក ទៅ ទីនោះ ហើ
យ នៅ ថ្ងៃ បន្ទាប់ មក វាយ នឹង ឈីអូស។
ហើយនៅថ្ងៃបន្ទាប់ យើងបានទៅដល់សាម៉ុស ហើយបា
ននៅត្រូហ្គីលៀម។ ហើយ នៅ ថ្ងៃ បន្ទាប់ មក យើ
ង បាន មក ដល់ ក្រុង Miletus ។
16 ពី ព្រោះ ប៉ុល បាន តាំង ចិត្ត ធ្វើ សំពៅ
តាម ក្រុង អេភេសូរ ដោយ សារ គាត់ មិន បា
ន ចំណាយ ពេល នៅ អាស៊ី ទេ ព្រោះ គាត់
ប្រញាប់ ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម នៅ ថ្ងៃ បុ
ណ្យ ថ្ងៃ ទី៥០។
17 ហើយ គាត់ បាន ចាត់ អ្នក ពី ក្រុង មីលេ
ត ទៅ ក្រុង អេភេសូរ ហើយ ហៅ ពួក ព្រឹទ្ធាចា
រ្យ នៃ ក្រុមជំនុំ។
18 កាល គេ មក ឯ ទ្រង់ ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូ
ល ទៅ គេ ថា អ្នក រាល់ គ្នា ដឹង ហើយ ចា
ប់ តាំង ពី ថ្ងៃ ដំបូង ដែល ខ្ញុំ មក ស្រុក អា
ស៊ី តើ ខ្ញុំ នៅ ជា មួយ អ្នក រាល់ គ្នា គ្រប់ រ
ដូវ យ៉ាង ណា
19 ចូរ បម្រើ ព្រះអម្ចាស់ ដោយ ចិត្ត រាប ទាប
ហើយ ទាំង ទឹក ភ្នែក និង ការ ល្បួង ជា ច្រើ
ន ដែល បាន កើត មាន ដល់ ខ្ញុំ ដោយ សា
រ ការ កុហក នៅ រង់ចាំ ពួក យូដា
២០ហើយ ដោយ របៀប ដែល ខ្ញុំ បាន រក្សា
ទុក នូវ អ្វី ដែល មិន មាន ប្រយោជន៍ ដល់
អ្នក ឡើយ ប៉ុន្តែ បាន បង្ហាញ អ្នក ហើយ បាន
បង្រៀន អ្នក ជា សាធារណៈ ហើយ ពី ផ្ទះ មួ
យ ទៅ ផ្ទះ មួយ
21 ថ្លែងទីបន្ទាល់ទាំងសាសន៍យូដា និងសាសន៍ក្រិចផង
ដែរ ការប្រែចិត្តចំពោះព្រះ និងសេចក្ដីជំនឿចំពោះព្រះអ
ម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទរបស់យើង។
២២ហើយ ឥឡូវ នេះ មើល ចុះ ខ្ញុំ ទៅ ចង ដោ
យ វិញ្ញាណ ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម ដោយ មិន
ដឹង ពី រឿង ដែល នឹង កើត ឡើង នៅ ទី
នោះ ទេ។
23 រក្សាទុកថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានធ្វើបន្ទាល់នៅគ្រប់
ទីក្រុង ដោយនិយាយថាចំណង និងសេចក្ដីទុក្ខវេទនានៅ
ជាប់នឹងខ្ញុំ។
២៤ប៉ុន្តែ គ្មាន អ្វី ទាំង នេះ ជំរុញ ខ្ញុំ ឡើយ ហើ
យ ក៏ មិន រាប់ ថា ខ្ញុំ ជា ជីវិត របស់ ខ្ញុំ
ជា ទី ស្រឡាញ់ ចំពោះ ខ្លួន ខ្ញុំ ដែរ ដើម្បី
ឲ្យ ខ្ញុំ អាច បញ្ចប់ ដំណើរ របស់ ខ្ញុំ ដោយ អំ
ណរ និង ការ បម្រើ ដែល ខ្ញុំ បាន ទទួល ពី
ព្រះអម្ចាស់ យេស៊ូវ ដើម្បី ថ្លែង ទីបន្ទាល់ អំពី ដំ
ណឹង ល្អ នៃ ព្រះគុណ នៃ ព្រះ។.
25 ហើយ ឥឡូវ នេះ មើល ចុះ ខ្ញុំ ដឹង ថា អ្នក
រាល់ គ្នា ក្នុង ចំណោម អ្នក ដែល ខ្ញុំ បាន
ទៅ ប្រកាស អំពី នគរ ព្រះ នឹង លែង ឃើញ
មុខ ខ្ញុំ ទៀត ហើយ។
២៦ ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ ខ្ញុំ យក អ្នក ទៅ កត់
ត្រា នៅ ថ្ងៃ នេះ ថា ខ្ញុំ បាន បរិសុទ្ធ ពី ឈា
ម នៃ មនុស្ស ទាំង អស់។
២៧ត្បិត ខ្ញុំ មិន បាន គេច ចេញ ដើម្បី ប្រកា
ស ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា នូវ ការ ប្រឹក្សា ទាំ
ង អស់ របស់ ព្រះ។
28 ដូច្នេះ ចូរ ប្រុង ប្រយ័ត្ន ខ្លួន ឯង និង ហ្វូង
សត្វ ទាំង អស់ ដែល ព្រះ វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ បា
ន តាំង អ្នក ជា អ្នក ត្រួត ពិនិត្យ ដើម្បី ចិញ្ចឹ

ម ពួក ជំនុំ នៃ ព្រះ ដែល ទ្រង់ បាន ទិញ
ដោយ លោហិត របស់ ខ្លួន។
២៩ត្បិត ខ្ញុំ ដឹង ការ នេះ ថា បន្ទាប់ ពី ការ
ចាក ចេញ របស់ ខ្ញុំ ទៅ សត្វ ចចក ដ៏ សោក
សៅ នឹង ចូល ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា
ដោយ មិន ទុក ហ្វូង ចៀម ឡើយ។
30 អ្នក រាល់ គ្នា ក៏ នឹង មាន មនុស្ស ក្រោក
ឡើង និយាយ ពាក្យ អសុរោះ ដើម្បី ទាញ សិ
ស្ស ទៅ តាម គេ។
31 ដូច្នេះ ចូរ ចាំ យាម ថា ត្រឹម រយៈ ពេល បី
ឆ្នាំ ខ្ញុំ បាន ឈប់ ព្រមាន រាល់ យប់ ទាំង ថ្ងៃ
ដោយ ទឹក ភ្នែក។
៣២ហើយ ឥឡូវ នេះ បងប្អូន អើយ ខ្ញុំ សូម សរ
សើរ អ្នក ចំពោះ ព្រះ និង ចំពោះ ព្រះ បន្ទូល
នៃ ព្រះគុណ របស់ ទ្រង់ ដែល អាច ស្ថាបនា អ្ន
ក ឡើង ហើយ នឹង ប្រទាន ដល់ អ្នក នូវ មរ
តក មួយ ក្នុង ចំណោម អ្នក ទាំង អស់ ដែ
ល បាន ញែក ជា បរិសុទ្ធ។
33 ខ្ញុំ មិន ចង់ បាន ប្រាក់ ឬ មាស ឬ សម្លៀ
ក បំពាក់ របស់ មនុស្ស ឡើយ។
34 មែនហើយ អ្នករាល់គ្នាដឹងហើយថាដៃទាំងនេះបានប
ម្រើដល់តម្រូវការចាំបាច់របស់ខ្ញុំ និងដល់អ្នកដែលនៅជា
មួយខ្ញុំ។
35 ខ្ញុំ បាន បង្ហាញ អ្នក រាល់ គ្នា នូវ គ្រប់ ទាំ
ង ការ ដែល អ្នក ត្រូវ នឿយហត់ យ៉ាង
ណា ដើម្បី ជួយ អ្នក ទន់ ខ្សោយ ហើយ ត្រូវ
នឹក ចាំ ពី ព្រះ បន្ទូល នៃ ព្រះ អម្ចាស់ យេ
ស៊ូ ដែល ទ្រង់ មាន បន្ទូល ថា នោះ មាន ព
រ ច្រើន ជាង ការ ឲ្យ ជាង ទទួល។
៣៦ ហើយ ពេល គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ដូច្នេះ
គាត់ ក៏ លុត ជង្គង់ ចុះ ហើយ អធិស្ឋាន ជា មួ
យ នឹង គេ ទាំង អស់។
37 គេ ទាំង អស់ គ្នា យំ សោក ហើយ ឱន
ក្បាល ប៉ុល ហើយ ថើប គាត់
៣៨ ព្រួយ ចិត្ត ជា ខ្លាំង ចំពោះ ពាក្យ ដែល
លោក បាន មាន ប្រសាសន៍ ដើម្បី កុំ ឲ្យ គេ
ឃើញ មុខ លោក ទៀត។ គេ ក៏ ទៅ តាម សំ
ពៅ ទៅ។

ជំពូកទី 21

១ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា បន្ទា
ប់ ពី យើង ត្រូវ បាន គេ យក ចេញ ពី ពួ
ក គេ ហើយ បាន បើក ដំណើរ ទៅ ហើយ យើ
ង បាន មក តាម ផ្លូវ ត្រង់ ទៅ កាន់ កូស
ហើយ ថ្ងៃ បន្ទាប់ មក ដល់ រ៉ូដ ហើយ ពី ទី
នោះ ទៅ ប៉ាតារ៉ា
២ ហើយ ដោយ ឃើញ កប៉ាល់ មួយ កំពុង
ធ្វើ ដំណើរ ទៅ ដល់ ក្រុង ភេនីស៊ី យើង ក៏
បាន ជិះ ចេញ ទៅ។
៣ ពេល ដែល យើង បាន រក ឃើញ កោះ ស៊ី
ប ហើយ យើង ទុក វា នៅ ខាង ឆ្វេង ហើយ
បើក សំពៅ ទៅ ស្រុក ស៊ីរី ហើយ ទៅ ចត
នៅ ក្រុង ទីរ៉ុស ដ្បិត នៅ ទី នោះ សំពៅ ត្រូ
វ ដោះ បន្ទុក របស់ នាង។
4 ពេល ឃើញ សិស្ស យើង បាន ស្នាក់ នៅ
ទី នោះ ប្រាំពីរ ថ្ងៃ ហើយ គាត់ បាន ប្រាប់ ប៉ុ
ល តាម រយៈ ព្រះវិញ្ញាណ ថា គាត់ មិន ត្រូវ
ឡើង ទៅ ក្រុង យេរូសាឡឹម ឡើយ។
៥ហើយ កាល យើង បាន សម្រេច ថ្ងៃ នោះ
ហើយ យើង ក៏ ចេញ ដំណើរ ទៅ តាម ផ្លូវ រ
បស់ យើង។ គេនាំយើងរាល់គ្នាធ្វើដំណើរជាមួយប្រពន្ធ
កូន រហូតដល់យើងចេញពីទីក្រុង ហើយយើងលុតជង្គង់
នៅមាត់ច្រាំង ហើយអធិស្ឋាន។
៦ហើយ ពេល ដែល យើង បាន ឈប់ ពី
គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក យើង ក៏ ឡើង សំពៅ។
ហើយពួកគេបានត្រឡប់ទៅផ្ទះម្តងទៀត។
៧ហើយ កាល យើង បាន បញ្ចប់ ការ សិក្សា រ
បស់ យើង ពី ក្រុង ទីរ៉ុស ហើយ យើង បាន
មក ដល់ ក្រុង Ptolemais ហើយ បាន ជំរាប សួ
រ ពួក បង ប្អូន ហើយ បាន ស្នាក់ នៅ ជា មួ
យ នឹង ពួក គេ នៅ ថ្ងៃ មួយ។
៨ហើយ នៅ ថ្ងៃ បន្ទាប់ យើង ដែល ជា ក្រុម
របស់ ប៉ុល បាន ចេញ ដំណើរ ទៅ ក្រុង សេ
សារា ហើយ យើង បាន ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ រប
ស់ ភីលីព ជា អ្នក ផ្សាយ ដំណឹង ល្អ ដែល
ជា ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម ប្រាំពីរ នាក់ ហើយស្នាក់
នៅជាមួយគាត់។
៩ហើយ បុរស ដដែល នោះ មាន កូន ស្រី បួ
ន នាក់ ជា ស្រី ព្រហ្មចារី ដែល បាន ទាយ។

10 ហើយ កាល ដែល យើង បាន ស្នាក់ នៅ
ទី នោះ ជា ច្រើន ថ្ងៃ មាន ហោរា មួយ រូប ម
ក ពី ស្រុក យូដា ឈ្មោះ ថា អាកាប៊ូស។
11 ហើយ ពេល គាត់ មក ឯ យើង គាត់ ក៏ យ
ក ក្រវាត់ របស់ ប៉ុល មក ចង ដៃ ជើង ហើ
យ និយាយ ថា ព្រះ វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ មាន បន្ទូ
ល ថា សាសន៍ យូដា នៅ ក្រុង យេរូសាឡិម នឹ
ង ចង បុរស ដែល មាន ខ្សែ ក្រវាត់ នេះ ហើ
យ បញ្ជូន គាត់ ទៅ ក្នុង ដៃរបស់សាសន៍ដទៃ។
១២ ហើយ កាល យើង បាន ឮ សេចក្តី ទាំង
នេះ ទាំង យើង ទាំង អ្នក នៅ កន្លែង នោះ បា
ន អង្វរ កុំ ឲ្យ ឡើង ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម។
១៣ ពេល នោះ លោក ប៉ូល ឆ្លើយ ថា៖ «តើ អ្ន
ក រាល់ គ្នា យំ សោក ធ្វើ ឲ្យ ខ្ញុំ បាក់ ចិ
ត្ត យ៉ាង ណា? ខ្ញុំ ប្រុង ប្រៀប មិន ត្រឹម តែ
ត្រូវ ចង ប៉ុណ្ណោះ ទេ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ក៏ ចង់ ស្លាប់
នៅ ក្រុង យេរូសាឡិម ដើម្បី ថ្វាយ ព្រះនាម ព្រះ
អម្ចាស់ យេស៊ូ។
១៤ ហើយ ពេល ដែល គាត់ មិន ត្រូវ បាន
គេ បញ្ចុះ បញ្ចូល យើង បាន ឈប់ ដោយ និ
យាយ ថា ព្រះ ហឫទ័យ របស់ ព្រះ អម្ចាស់
ត្រូវ បាន សម្រេច ។
១៥ហើយ ក្រោយ ពី ថ្ងៃ នោះ យើង បាន ឡើ
ង រទេះ របស់ យើង ឡើង ទៅ ក្រុង យេរូសា
ឡិម។
16 មាន សិស្ស ខ្លះ នៃ ក្រុង សេសារា បាន
ទៅ ជា មួយ នឹង យើង ហើយ បាន នាំ មនុ
ស្ស ម្នាក់ ឈ្មោះ Mnason ពី កោះ Cyprus ជា សិ
ស្ស ចាស់ ដែល យើង ត្រូវ ស្នាក់ នៅ ជាមួយ។
១៧ ហើយ ពេល យើង មក ដល់ ក្រុង យេរូសា
ឡិម នោះ បង ប្អូន បាន ទទួល យើង ដោយ
រីករាយ។
១៨ហើយ នៅ ថ្ងៃ បន្ទាប់ ប៉ូល បាន ចូល
ទៅ រក យ៉ាកុប ជា មួយ យើង។ ហើយអ្នកចាស់
ទុំទាំងអស់មានវត្តមាន។
១៩ហើយ ពេល ដែល គាត់ បាន ជំរាប សួរ
ពួក គេ គាត់ បាន ប្រកាស ជា ពិសេស នូវ
អ្វី ដែល ព្រះ បាន ធ្វើ ក្នុង ចំណោម សាស
ន៍ ដទៃ ដោយ ការ បម្រើ របស់ គាត់។
២០ហើយ កាល ពួក គេ បាន ឮ ដូច្នេះ ពួក
គេ បាន លើក តម្កើង ព្រះ អម្ចាស់ ហើយ និយា
យ ទៅ កាន់ លោក ថា៖ «បង ប្អូន អើយ តើ
មាន ជន ជាតិ យូដា ប៉ុន្មាន ពាន់ នាក់ ដែ
ល ជឿ។ ហើយ ពួក គេ មាន ចិត្ត ខ្នះខ្នែង ចំ
ពោះ ច្បាប់ ទាំង អស់។
21 ហើយ គេ បាន ទទួល ដំណឹង ពី អ្នក ថា
អ្នក បាន បង្រៀន ជន ជាតិ យូដា ទាំង អ
ស់ ដែល នៅ ក្នុង ចំណោម សាសន៍ ដទៃ
ឲ្យ បោះបង់ ចោល លោក ម៉ូសេ ដោយ និយា
យ ថា ពួកគេ មិន គួរ កាត់ ស្បែក កូន រប
ស់ ខ្លួន ឬ មិន ឲ្យ ដើរ តាម ទំនៀម ទម្លាប់
ឡើយ។
២២ ដូច្នេះ តើ វា ជា អ្វី? ហ្វូងមនុស្សត្រូវមកជួបជុំគ្នា
ព្រោះគេនឹងឮថាអ្នកមក។
២៣ ដូច្នេះ ចូរ ធ្វើ ដូច ដែល យើង ប្រាប់ អ្នក
ថា យើង មាន បុរស បួន នាក់ ដែល ស្បថ នឹ
ង ពួក គេ។
24 ចូរ យក ទៅ បន្សុទ្ធ ខ្លួន ជា មួយ នឹង គេ
ហើយ ត្រូវ ចោទ ប្រកាន់ ជា មួយ នឹង គេ ដើ
ម្បី ឲ្យ គេ កោរ សក់ ហើយ អ្នក ទាំង អស់
គ្នា អាច នឹង ដឹង ថា រឿង ទាំង នោះ ដែល
គេ បាន ប្រាប់ អំពី អ្នក គឺ គ្មាន អ្វី សោះ។
ប៉ុន្តែ ត្រូវ ឲ្យ ខ្លួន ឯង ដើរ ដោយ សណ្តាប់ធ្នា
ប់ ហើយ កាន់ តាម ច្បាប់។
25 ដូច ជា ប៉ះ ពាល់ ដល់ សាសន៍ ដទៃ ដែ
ល មាន ជំនឿ យើង បាន សរសេរ ហើយ សន្និ
ដ្ឋាន ថា គេ មិន បាន ប្រព្រឹត្ត បែប នេះ ឡើ
យ លើក លែង តែ ពួក គេ រក្សា ខ្លួន ពី វ
ត្ថុ ថ្វាយ ដល់ រូប ព្រះ និង ពី ឈាម និង ពី
ការ ច្របាច់ក និង ពី អំពើ សហាយស្មន់។
26 បន្ទាប់មក លោកប៉ូលបាននាំបុរសទាំងនោះ ហើយ
នៅថ្ងៃបន្ទាប់ ការជំរះខ្លួនជាមួយនឹងពួកគេចូលទៅក្នុង
ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដើម្បីបញ្ជាក់ពីការសម្រេចបាននៃថ្ងៃនៃ
ការបន្សុត រហូតទាល់តែគេថ្វាយតង្វាយសម្រាប់ពួកគេម្នា
ក់ៗ។
27 លុះ ជិត ដល់ អស់ ប្រាំពីរ ថ្ងៃ ហើយ ជនជា
តិ យូដា ដែល ជា អ្នក ស្រុក អាស៊ី ពេល ឃើ
ញ ព្រះអង្គ នៅ ក្នុង ព្រះវិហារ ក៏ ញុះញង់ ប្រ
ជាជន ទាំង មូល ហើយ ដាក់ ដៃ លើ ព្រះអង្គ។
28 ជនជាតិ អ៊ីស្រាអែល អើយ ចូរ ជួយ ចុះ អ្នក
នេះ ហើយ ដែល បង្រៀន មនុស្ស គ្រប់ រូប
នៅ គ្រប់ ទី កន្លែង ដែល ប្រឆាំង នឹង ប្រជាជ

ន និង ច្បាប់ និង កន្លែង នេះ ហើយ ក៏ នាំ ជ
ន ជាតិ ក្រិក ចូល ទៅ ក្នុង ព្រះវិហារ ថែម
ទៀត ហើយ បាន បំពុល ទីសក្ការៈ នេះ។
២៩ (ដ្បិត ពួក គេ ធ្លាប់ បាន ឃើញ ជា មួ
យ នឹង គាត់ នៅ ក្នុង ក្រុង ត្រូហ្វីម ជា ជន
ជាតិ អេភេសូរ ដែល គេ ស្មាន ថា ប៉ូល បាន
នាំ ចូល ក្នុង ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ)។
30 ទីក្រុង ទាំង មូល បាន រើ ចេញ ហើយ ប្រជា
ជន ក៏ រត់ ទៅ ជា មួយ គ្នា ហើយ បាន ចា
ប់ លោក ប៉ូល ហើយ ទាញ គាត់ ចេញ ពី
ព្រះវិហារ ហើយ ទ្វារ ក៏ ត្រូវ បិទ ភ្លាម។
31 ហើយ ខណៈ ដែល ពួក គេ រៀប នឹង
ធ្វើ គុត ទ្រង់ នោះ មាន ដំណឹង មក ដល់
មេ កង ទ័ព ថា ក្រុង យេរូសាឡិម ទាំង អស់
មាន ការ ចលាចល
៣២ គាត់ ចាប់ ទាហាន និង នាយ ទាហាន រត់
ចុះ មក ឯ ពួក គេ ភ្លាម ហើយ ពេល ឃើញ
មេទ័ព និង ពួក ទាហាន គេ ក៏ រត់ ចេញ ពី កា
រ វាយ ដំ លោក ប៉ូល។
33 ពេលនោះ មេទ័ពក៏ចូលមកជិត ហើយចាប់គាត់ ហើយ
បង្គាប់គាត់ឱ្យចងច្រវាក់ពីរ។ ហើយសួរថាតើគាត់ជានរ
ណា ហើយគាត់បានធ្វើអ្វី។
34 មានអ្នកខ្លះយំរឿងមួយ ខ្លះទៀតយំក្នុងចំណោមហ្វូងម
នុស្ស។ ហើយនៅពេលដែលគាត់មិនអាចដឹងច្បាស់អំពី
ភាពចលាចលនោះគាត់បានបញ្ជាឱ្យនាំគាត់ចូលទៅក្នុង
ប្រាសាទ។
៣៥ ហើយ ពេល គាត់ ឡើង មក លើ ជណ្តើ
រ ក៏ ដូច្នោះ ដែរ ដែល គាត់ បាន កើត ចេញ
ពី ទាហាន ដោយសារ អំពើ ហិង្សា របស់ ប្រជា
ជន។
៣៦ មនុស្ស ជា ច្រើន ដើរ តាម ក្រោយ ដោ
យ ស្រែក ថា ចូរ ចេញ ទៅ ជា មួយ គាត់។
៣៧ ហើយ ពេល ត្រូវ នាំ ប៉ូល ចូល ទៅ ក្នុ
ង ប្រាសាទ គាត់ បាន និយាយ ទៅ កាន់ មេទ័
ព ថា តើ ខ្ញុំ អាច និយាយ ទៅ កាន់ អ្នក បា
ន ទេ? តើអ្នកណានិយាយថា តើអ្នកអាចនិយាយភាសា
ក្រិចបានទេ?
៣៨ តើ អ្នក មិន មែន ជា ជន ជាតិ អេស៊ីប
ដែល នៅ មុន ប៉ុន្មាន ថ្ងៃ នេះ បាន ធ្វើ ឲ្យ
មាន ការ ចលាចល ហើយ បាន នាំ មនុស្ស បួ
ន ពាន់ នាក់ ដែល ជា ឃាតក ចេញ ទៅ ក្នុ
ង ទីរហោស្ថាន ឬ?
39 ប៉ុន្តែ ប៉ុល បាន និយាយ ថា ខ្ញុំ ជា បុរស ម្នា
ក់ ដែល ជា សាសន៍ យូដា នៃ ក្រុង តើសុស
ជា ក្រុង មួយ នៅ ក្រុង ស៊ីលីគា ជា ប្រជាជ
ន នៃ ទីក្រុង ដ៏ អាក្រក់ ហើយ ខ្ញុំ សូម អង្វរ
អ្នក សូម ឲ្យ ខ្ញុំ និយាយ ជា មួយ ប្រជាជន។
៤០ ហើយ ពេល ដែល គាត់ បាន ផ្តល់ អាជ្ញាប័
ណ្ណ ដល់ គាត់ ហើយ ប៉ុល ក៏ ឈរ នៅ លើ
ជណ្តើរ ហើយ បាន ចាប់ ដៃ ទៅ កាន់ ប្រជាជ
ន។ កាល នៅ ស្ងៀម យ៉ាង ខ្លាំង លោក មាន
ប្រសាសន៍ ជា ភាសា ហេព្រើរ ថា៖

ជំពូកទី 22

1 បងប្អូន និង ឪពុក ទាំងឡាយ អើយ ចូរ ស្តាប់
ការ ការពារ របស់ ខ្ញុំ ដែល ខ្ញុំ បាន ធ្វើ ចំ
ពោះ អ្នក ឥឡូវ នេះ។
2 (ហើយ កាល គេ ឮ ថា ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូ
ល ជា ភាសា ហេព្រើរ ដល់ គេ នោះ គេ
នៅ ស្ងៀម ជាង ហើយ ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល
ថា)
3 ខ្ញុំ ពិត ជា បុរស ម្នាក់ ដែល ជា សាសន៍
យូដា កើត នៅ ក្រុង តាសុស ជា ក្រុង មួយ ក្នុ
ង ក្រុង ស៊ីលីគា ប៉ុន្តែ បាន ចិញ្ចឹម នៅ ទីក្រុ
ង នេះ នៅ ជើង កាម៉ាលាល ហើយ បាន ប
ង្រៀន តាម របៀប ដ៏ ល្អ ឥត ខ្ចោះ នៃ ច្បា
ប់ របស់ បុព្វបុរស ហើយ មាន ចិត្ត ខ្នះខ្នែង ចំ
ពោះ ព្រះអើយ ដូចអ្នករាល់គ្នាមានថ្ងៃនេះដែរ។
៤ហើយ ខ្ញុំ បាន បៀតបៀន តាម វិធី នេះ រហូ
ត ដល់ ស្លាប់ ដោយ ចង ហើយ បញ្ជូន ទៅ ក្នុ
ង គុក ទាំង បុរស និង ស្ត្រី។
5 ដូច ដែល សម្តេច សង្ឃ ធ្វើ ជា បន្ទាល់ ដ
ល់ ខ្ញុំ និង ទ្រព្យ សម្បត្តិ របស់ ពួក ព្រឹទ្ធាចា
រ្យ ទាំង អស់ ដែរ។ ខ្ញុំ ក៏ បាន ទទួល សំបុ
ត្រ ពី អ្នក នោះ ទៅ ពួក បង ប្អូន ហើយ បា
ន ទៅ ក្រុង ដាម៉ាស ដើម្បី នាំ អ្នក ដែល
នៅ ទី នោះ ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម ដើម្បី ទទួ
ល ទោស។
៦ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា នៅ
ពេល ដែល ខ្ញុំ បាន ធ្វើ ដំណើរ របស់ ខ្ញុំ ហើ

យ បាន មក ជិត ដល់ ក្រុង ដាម៉ាស ប្រហែ
ល ជា ថ្ងៃ ត្រង់ នោះ ស្រាប់តែ មាន ពន្លឺ យ៉ា
ង ខ្លាំង មក ពី លើ មេឃ ជុំវិញ ខ្ញុំ។
៧ហើយ ខ្ញុំ បាន ដួល ទៅ ដី ហើយ ឮ សំឡេ
ង មួយ និយាយ មក ខ្ញុំ ថា សូល សូល ហេតុ
អ្វី បាន ជា អ្នក បៀតបៀន ខ្ញុំ?
៨ ហើយ ខ្ញុំ បាន ឆ្លើយ ថា ព្រះអង្គ ជា នរណា?
លោក មាន ប្រសាសន៍ មក ខ្ញុំ ថា៖ « ខ្ញុំ ជា
ព្រះយេស៊ូ ជា អ្នក ស្រុក ណាសារ៉ែត ដែល អ្ន
ក បៀតបៀន»។
៩ហើយ ពួក អ្នក ដែល នៅ ជា មួយ នឹង
ខ្ញុំ បាន ឃើញ ពន្លឺ ពិត ហើយ ក៏ ភ័យ ខ្លាច។
ប៉ុន្តែ គេ មិន បាន ឮ សំឡេង របស់ ព្រះអង្គ
ដែល មាន ព្រះបន្ទូល មក ខ្ញុំ ទេ។
10 ហើយ ខ្ញុំ បាន សួរ ថា តើ ខ្ញុំ ត្រូវ ធ្វើ
អ្វី ព្រះអម្ចាស់? ព្រះអម្ចាស់ មាន ព្រះបន្ទូល មក
ខ្ញុំ ថា៖ « ចូរ ក្រោក ឡើង ទៅ ក្រុង ដាម៉ាស។
នៅ ទី នោះ នឹង ត្រូវ ប្រាប់ អ្នក អំពី គ្រប់
ការ ទាំង អស់ ដែល បាន កំណត់ ឲ្យ អ្នក
ធ្វើ។
11 ហើយ នៅពេលដែល ខ្ញុំ មិន អាច មើល
ឃើញ សម្រាប់ សិរីល្អ នៃ ពន្លឺ នោះ ដោយ ត្រូវ
បាន ដឹកនាំ ដោយ ដៃ នៃ អ្នក ដែល នៅ ជា
មួយ ខ្ញុំ នោះ ខ្ញុំ បាន មក ដល់ ក្រុង ដាម៉ាស
។
១២ ហើយ អាណាណាស ម្នាក់ ជា អ្នក គោរព
តាម ច្បាប់ ដោយ មាន សេចក្តី រាយការណ៍ យ៉ា
ង ល្អ អំពី ជន ជាតិ យូដា ទាំង អស់ ដៃ
ល រស់ នៅ ទី នោះ។
13 មក ឯ ខ្ញុំ ហើយ ឈរ ហើយ និយាយ មក
ខ្ញុំ ថា ប្អូន សូល អើយ សូម មើល មុខ អ្នក
ចុះ។ ហើយម៉ោងដដែលនោះ ខ្ញុំបានក្រឡេកមើលគាត់។
14 ហើយ គាត់ បាន និយាយ ថា ព្រះ នៃ បុព្វបុ
រស របស់ យើង បាន ជ្រើស រើស អ្នក ដើម្បី
ឲ្យ អ្នក ដឹង ពី ព្រះហឫទ័យ របស់ ទ្រង់ ហើ
យ បាន ឃើញ ថា មាន តែ មួយ ហើយ គួរ
តែ ឮ សំឡេង នៃ មាត់ របស់ គាត់។
១៥ត្បិត អ្នក នឹង ធ្វើ ជា សាក្សី របស់ គាត់ ដ
ល់ មនុស្ស ទាំង អស់ អំពី អ្វី ដែល អ្នក បា
ន ឃើញ និង បាន ឮ។

16 ហើយ ឥឡូវ នេះ ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក
នៅ? ចូរក្រោកឡើង ហើយទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយ
លាងសំអាតអំពើបាបរបស់អ្នកចេញ ដោយអំពាវនាវដល់
ព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់។
១៧ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា
នៅ ពេល ដែល ខ្ញុំ បាន មក ដល់ ក្រុង យេរូ
សាឡិម ម្តង ទៀត សូម្បី តែ ពេល ខ្ញុំ អធិស្ឋា
ន នៅ ក្នុង ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ ក៏ ដោយ ខ្ញុំ
ក៏ ស្ថិត ក្នុង ភាព ភ័យ ខ្លាច។
១៨ហើយ បាន ឃើញ គាត់ និយាយ មក ខ្ញុំ
ថា ចូរ ប្រញាប់ ចេញ ពី ក្រុង យេរូសាឡិម
ជា ប្រញាប់ ដ្បិត គេ នឹង មិន បាន ទទួល ទី
បន្ទាល់ របស់ អ្នក អំពី ខ្ញុំ ទេ។
19 ហើយ ខ្ញុំ បាន និយាយ ថា ព្រះ អម្ចាស់ អើ
យ ពួក គេ ដឹង ថា ខ្ញុំ ចាប់ ដាក់ គុក ហើយ
វាយ ពួក អ្នក ដែល ជឿ លើ ទ្រង់ នៅ គ្រ
ប់ សាលា ប្រជុំ
២០ហើយ ពេល ដែល ឈាម របស់ ស្ទេផាន ទុ
ក្ករបុគ្គល របស់ អ្នក ត្រូវ បាន បង្ហូរ ខ្ញុំ ក៏ បា
ន ឈរ នៅ ក្បែរ នោះ ហើយ យល់ព្រម ចំ
ពោះ ការ ស្លាប់ របស់ គាត់ ហើយ បាន រក្សា
សម្លៀក បំពាក់ របស់ អ្នក ដែល បាន សម្លា
ប់ គាត់។
21 ហើយ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ មក ខ្ញុំ ថា ចូ
រ ចេញ ទៅ ដ្បិត ខ្ញុំ នឹង ចាត់ អ្នក ទៅ ឯ
សាសន៍ ដទៃ
22 ហើយ ពួក គេ បាន ប្រាប់ គាត់ នូវ ពា
ក្យ នេះ ហើយ បន្ទាប់ មក បាន បន្លឺ សំឡេង
ឡើង ហើយ និយាយ ថា ៖ ចូរ ចេញ ឆ្ងាយ ពី
មនុស្ស បែប នេះ ពី ផែនដី ទៅ ព្រោះ វា មិ
ន សម នឹង គាត់ គួរ មាន ជីវិត ឡើយ។
23 ហើយ ខណៈ ដែល ពួក គេ ស្រែក ឡើង
ហើយ ដោះ សម្លៀក បំពាក់ របស់ ខ្លួន ហើយ
បោះ ធូលី ទៅ លើ អាកាស
២៤ មេទ័ព បញ្ជា ឲ្យ នាំ គាត់ ចូល ទៅ ក្នុង
ប្រាសាទ ហើយ ប្រាប់ ឲ្យ ពិនិត្យ ដោយ វាយ
ដំ ដើម្បី ឲ្យ គាត់ បាន ដឹង ថា ហេតុ អ្វី បា
ន ជា គេ ស្រែក ដាក់ គាត់។
25 ហើយ ពេល គេ ចង គាត់ ដោយ ខ្សែ ក្រវា
ត់ នោះ ប៉ុល ក៏ សួរ ទៅ នាយ ទាហាន ដែ
ល ឈរ នៅ ក្បែរ នោះ ថា តើ មាន ច្បាប់

ឲ្យ ឯង វាយ បុរស ដែល ជា ជនជាតិ រ៉ូម ហើ
យ គ្មាន ការ ថ្កោល ទោស ឬ?
26 ពេល នាយ ទាហាន ឮ ដូច្នេះ គាត់ ក៏ ទៅ
ប្រាប់ មេទ័ព ថា ចូរ ប្រយ័ត្ន នឹង ការ ដែល ឯ
ង ធ្វើ ដ្បិត បុរស នេះ ជា ជន ជាតិ រ៉ូម។
២៧ ពេល នោះ មេទ័ព ក៏ មក សួរ គាត់ ថា៖ «
ប្រាប់ ខ្ញុំ ចុះ តើ អ្នក ជា ជនជាតិ រ៉ូម៉ាំង ឬ? គា
ត់បាននិយាយថា បាទ។
28 មេទ័ព ក៏ ឆ្លើយ ថា៖ «ខ្ញុំ ទទួល បាន សេរីភា
ព នេះ យ៉ាង ច្រើន សន្ធឹក។ លោក ប៉ូល ពោ
ល ថា៖ «ខ្ញុំ កើត មក ដោយ សេរី»។
29 ភ្លាមៗនោះ គេក៏ចាកចេញពីព្រះអង្គដែលគួរពិនិត្យ
ហើយមេទ័ពក៏ភ័យខ្លាចដែរ បន្ទាប់ពីដឹងថាគាត់ជាជនជា
តិរ៉ូម ហើយដោយសារគាត់បានចងគាត់។
30 នៅ ថ្ងៃ ស្អែក ដោយ ព្រោះ គាត់ នឹង ដឹង
ច្បាស់ ថា ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា គាត់
ត្រូវ គេ ចោទ ប្រកាន់ ពី សាសន៍ យូដា គាត់
ក៏ ដោះ គាត់ ចេញ ពី ក្រុម របស់ គាត់ ហើ
យ បាន បង្គាប់ ពួក នាយក បូជាចារ្យ និង ក្រុ
ម ប្រឹក្សា ទាំង អស់ ឲ្យ បង្ហាញ ខ្លួន ហើយ
នាំ ប៉ូល ចុះ ហើយ ដាក់ គាត់ នៅ ចំពោះ មុ
ខ ពួក គេ។

ជំពូកទី 23

1 ហើយ ប៉ុល ដោយ មើល ទៅ ក្រុម ប្រឹក្សា
ដោយ អស់ ពី ចិត្ត បាន និយាយ ថា៖ «បង ប្អូ
ន អើយ ខ្ញុំ បាន រស់ នៅ ក្នុង មនសិការ ល្អ
ទាំង អស់ នៅ ចំពោះ ព្រះ រហូត ដល់ សព្វ
ថ្ងៃ នេះ។
២ហើយ សម្តេច សង្ឃ អាណាណាស បាន បង្គា
ប់ ពួក អ្នក ដែល ឈរ ក្បែរ លោក ឲ្យ វា
យ លោក ចំ មាត់។
3 រួច ប៉ុល និយាយ ទៅ គាត់ ថា ព្រះ នឹង វា
យ អ្នក ឯង កំផែង ពណ៌ស ព្រោះ អ្នក អង្គុយ
ជំនុំ ជម្រះ ខ្ញុំ តាម ច្បាប់ ហើយ បង្គាប់ ឲ្យ វា
យ ខ្ញុំ ខុស នឹង ច្បាប់ ឬ?
4 ហើយ អ្នក ដែល ឈរ នៅ ក្បែរ នោះ និយា
យ ថា៖ «តើ អ្នក ជេរ ប្រមាថ សម្តេច សង្ឃ រ
បស់ ព្រះ ឬ?
5 ប៉ុល មាន ប្រសាសន៍ ថា បងប្អូន អើយ ខ្ញុំ មិ
ន យល់ ថា គាត់ ជា សម្តេច សង្ឃ ទេ ដ្បិត
មាន ចែង ទុក មក ថា អ្នក មិន ត្រូវ និយា
យ អាក្រក់ ពី អ្នក គ្រប់ គ្រង ប្រជារាស្ត្រ រប
ស់ អ្នក ឡើយ។
៦ ប៉ុន្តែ កាល ប៉ុល បាន ដឹង ថា ផ្នែក មួយ
ជា ពួក សាឌូស៊ី និង ពួក ផារិស៊ី ឯ ទៀត
នោះ គាត់ បាន ស្រែក ឡើង នៅ ក្នុង ក្រុម
ប្រឹក្សា ថា បុរស និង បង ប្អូន អើយ ខ្ញុំ ជា ផារិ
ស៊ី ជា កូន របស់ ផារិស៊ី អំពី សេចក្តី សង្ឃឹម និ
ង ការ រស់ ឡើង វិញ នៃ មនុស្ស ស្លាប់ ខ្ញុំ
ត្រូវ បាន ហៅ មក នៅក្នុងសំណួរ។
៧ ហើយ កាល លោក មាន ប្រសាសន៍ ដូច្នេះ
ហើយ នោះ ក៏ មាន ការ ខ្វែង គំនិត គ្នា រវា
ង ពួក ផារិស៊ី និង ពួក សាឌូស៊ី ហើយ ហ្វូង ម
នុស្ស ក៏ បែក គ្នា។
8 ដ្បិត ពួក ខាង គណៈសាឌូស៊ី និយាយ ថា គ្មា
ន ការ ប្រោស ឲ្យ រស់ ឡើង វិញ ទាំង ទេវតា
ឬ វិញ្ញាណ ឡើយ ប៉ុន្តែ ពួក ផារិស៊ី សារភាព
ទាំង ពីរ។
9 ពេល នោះ មាន សម្រែក យ៉ាង ខ្លាំង ហើយ
ពួក អាចារ្យ ដែល ជា ផ្នែក របស់ ពួក ផារិ
ស៊ី ក្រោក ឡើង ហើយ និយាយ ថា យើង មិន
ឃើញ មនុស្ស អាក្រក់ នេះ ទេ តែ បើ មាន វិ
ញ្ញាណ ឬ ទេវតា មក និយាយ នឹង គាត់ កុំ
ឲ្យ យើង តទល់ នឹង គាត់ ឡើយ។ ព្រះ។
១០ហើយ ពេល មាន ការ ទាស់ ទែង គ្នា យ៉ា
ង ខ្លាំង មេទ័ព ដោយ ភ័យ ខ្លាច ក្រែង លោ
ក ប៉ូល ត្រូវ បាន គេ ទាញ ជា បំណែក
នៃ ពួក គេ ហើយ បាន បង្គាប់ ពួក ទាហាន
ឲ្យ ចុះ ទៅ ហើយ ចាប់ លោក ដោយ កម្លាំង
ពី ចំណោម ពួក គេ ហើយ នាំ លោក ទៅ ក្នុ
ង ប្រាសាទ។
11 នៅ យប់ ដែល ព្រះអម្ចាស់ បាន ឈរ ក្បែ
រ គាត់ ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល ថា៖ « ប៉ូល អើយ
ចូរ អរ សប្បាយ ចុះ ដ្បិត អ្នក បាន ថ្លែង ទីប
ន្ទាល់ អំពី ខ្ញុំ នៅ ក្រុង យេរូសាឡិម ដូច ជា
អ្នក ត្រូវ ធ្វើ បន្ទាល់ នៅ ក្រុង រ៉ូម ដែរ។
១២ហើយ ពេល ដល់ ថ្ងៃ មាន ជន ជាតិ យូ
ដា ខ្លះ បាន រួម គ្នា ចង ក ក្រោម បណ្តាសា
ដោយ និយាយ ថា ពួក គេ នឹង មិន បរិភោគ

ឬ ផឹក ឡើយ រហូត ដល់ ពួក គេ សម្លាប់
លោក ប៉ូល ទៅ។
១៣ ហើយ ពួក គេ មាន ជាង សែសិប នាក់
ដែល បាន ធ្វើ ការ ឃុបឃិត គ្នា នេះ។
14 រួច គេ មក ឯ ពួក នាយក បូជាចារ្យ និង ពួ
ក ព្រឹទ្ធាចារ្យ ទាំង ពោល ថា៖ «យើង ខ្ញុំ បាន
ដាក់ បណ្ដាសា យ៉ាង ធំ ឲ្យ យើង មិន បាន
បរិភោគ អ្វី ឡើយ ដរាប ណា យើង បាន សម្លា
ប់ ប៉ុល
១៥ឥឡូវ នេះ អ្នក ជា មួយ នឹង ក្រុម ប្រឹក្សា
បញ្ជាក់ ប្រាប់ មេទ័ព ថា គាត់ នាំ គាត់ ចុះ ម
ក ឯ អ្នក នៅ ថ្ងៃ ស្អែក ហាក់ ដូច ជា អ្នក
នឹង សួរ អ្វី បន្ថែម ទៀត អំពី គាត់ យ៉ាង
ល្អ ឥត ខ្ចោះ៖ ហើយ យើង ឬ មិន ដែល គា
ត់ ចូល មក ជិត ត្រៀម ខ្លួន នឹង សម្លាប់ គាត់
។
16 ពេល កូន ប្រុស របស់ បង ស្រី ប៉ូល បា
ន ឮ ថា គេ កំពុង រង់ចាំ គាត់ ក៏ ចូល ទៅ
ក្នុង ប្រាសាទ ហើយ ប្រាប់ ប៉ូល
17 ប៉ុល ក៏ ហៅ នាយ ទាហាន ម្នាក់ មក ហើ
យ និយាយ ថា ចូរ នាំ យុវជន នេះ ទៅ ឯ
មេទ័ព ចុះ ដ្បិត គាត់ មាន រឿង មួយ ត្រូវ ប្រា
ប់ គាត់។
18 ដូច្នេះ គាត់ ក៏ នាំ គាត់ ទៅ ឯ មេ ទ័ព ហើ
យ មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «ប៉ុល ជា អ្នក ជាប់
ឃុំ បាន ហៅ ខ្ញុំ ទៅ គាត់ ហើយ អធិស្ឋាន
ឲ្យ ខ្ញុំ នាំ យុវជន នេះ មក ឯ អ្នក ដែល មា
ន រឿង ចង់ និយាយ ទៅ កាន់ អ្នក។
១៩ ពេល នោះ មេទ័ព ក៏ ចាប់ ដៃ គាត់ ទៅ
ជា មួយ ដោយ ឡែក ហើយ សួរ គាត់ ថា តើ
លោក មាន រឿង អ្វី ប្រាប់ ខ្ញុំ?
20 ហើយ គាត់ បាន និយាយ ថា : ជនជាតិ យូ
ដា បាន យល់ ស្រប ចង់ ឱ្យ អ្នក ថា អ្នក
នឹង នាំ ប៉ូល ចុះ នៅ ថ្ងៃ ស្អែក ចូល ទៅ ក្នុ
ង ក្រុម ប្រឹក្សា នេះ ដូច ជា ពួក គេ នឹង សួ
រ អ្វី មួយ ពី គាត់ យ៉ាង ល្អ ឥត ខ្ចោះ ។
21 ប៉ុន្តែ អ្នក មិន ព្រម ចុះ ចាញ់ នឹង ពួក
គេ ឡើយ ដ្បិត នៅ ទីនោះ កំពុង រង់ចាំ គាត់
ក្នុង ចំណោម ពួក គេ ជាង សែសិប នាក់ ដែ
ល បាន ចង ខ្លួន ដោយ ពាក្យ សម្បថ ថា ពួ
ក គេ នឹង មិន បរិភោគ ឬ ផឹក ឡើយ រហូត ដ
ល់ ពួក គេ សម្លាប់ លោក ហើយ ឥឡូវ នេះ
ពួក គេ បាន ត្រៀម ខ្លួន ហើយ ស្វែងរកការស
ន្យាពីអ្នក។
22 ដូច្នេះ មេទ័ព ក៏ អនុញ្ញាត ឲ្យ យុវជន នោះ
ចេញ ទៅ ហើយ បង្គាប់ គាត់ ថា ចូរ កុំ ប្រាប់
អ្នក ណា ថា អ្នក បាន បង្ហាញ រឿង ទាំង
នេះ ដល់ ខ្ញុំ ឡើយ។
២៣ហើយ គាត់ បាន ហៅ នាយ ទាហាន ពីរ
នាក់ មក គាត់ ដោយ មាន ប្រសាសន៍ ថា ចូរ
រៀបចំ ទាហាន ពីរ រយ នាក់ ដើម្បី ទៅ ក្រុង
សេសារា ហើយ ទ័ព សេះ បី សិប នាក់ និង អ្ន
ក លំពែង ពីរ រយ នៅ ម៉ោង ទី បី នៃ យប់។
២៤ ហើយ ផ្តល់ សត្វ ដល់ វា ដើម្បី ឲ្យ គេ ដា
ក់ ប៉ូល ហើយ នាំ វា ទៅ ឯ លោក ភេលិច
ជា ទេសាភិបាល។
25 ហើយ គាត់ បាន សរសេរ សំបុត្រ តាម រ
បៀប នេះ៖
26 ក្លូឌាស លីសៀស ទៅ កាន់ ទេសាភិបាល ដ៏ ពូ
កែ បំផុត លោក ហ្វីលីក បាន ជម្រាប សួរ។
27 បុរស នេះ ត្រូវ បាន ជនជាតិ យូដា ចាប់
យក ទៅ ហើយ គួរ តែ ត្រូវ គេ សម្លាប់ ចោ
ល ខ្ញុំ ក៏ មក ជា មួយ នឹង កង ទ័ព ហើយ
បាន សង្គ្រោះ គាត់ ដោយ យល់ ថា គាត់ ជា
ជនជាតិ រ៉ូម។
28 ហើយ នៅ ពេល ដែល ខ្ញុំ ចង់ ដឹង ពី មូ
លហេតុ ដែល គេ ចោទ ប្រកាន់ គាត់ ខ្ញុំ ក៏
នាំ គាត់ ទៅ ក្នុង ក្រុម ប្រឹក្សា របស់ ពួក គេ
៖
២៩ ដែល ខ្ញុំ យល់ ឃើញ ថា ត្រូវ គេ ចោទ
ប្រកាន់ ពី ការ ចោទ ប្រកាន់ ពី ច្បាប់ របស់
គេ ប៉ុន្តែ គ្មាន អ្វី ត្រូវ ចោទ ប្រកាន់ គាត់ ស
ម នឹង ស្លាប់ ឬ ជាប់ ចំណង។
៣០ហើយ ពេល មាន គេ ប្រាប់ ខ្ញុំ ពី របៀ
ប ដែល ជនជាតិ យូដា បាន រង់ចាំ បុរស
នោះ ខ្ញុំ ក៏ ចាត់ អ្នក ភ្លាម ហើយ បាន បង្គាប់
ដល់ អ្នក ចោទ ប្រកាន់ គាត់ ផង ដែរ ឲ្យ
ប្រាប់ អ្នក ពី អ្វី ដែល ពួក គេ បាន ប្រឆាំ
ង នឹង គាត់។ លា។
៣១ ពេល នោះ ពួក ទាហាន ក៏ នាំ លោក ប៉ូ
ល ទៅ ក្រុង អាន់ទីប៉ាទ្រីស ទាំង យប់ តាម
បង្គាប់។

32 លុះ ស្អែក ឡើង គេ ចាក ចេញ ពី ពល
សេះ ទៅ ជា មួយ រួច ត្រឡប់ ទៅ ប្រាសាទ វិ
ញ។
33 ពេល មក ដល់ ក្រុង សេសារា ហើយ ប្រគ
ល់ សំបុត្រ ជូន លោក ទេសាភិបាល នោះ ក៏ ជូ
ន ប៉ូល នៅ ចំពោះ មុខ គាត់ ដែរ។
៣៤ ពេល អភិបាល បាន អាន សំបុត្រ ហើយ គា
ត់ សួរ ថា គាត់ នៅ ខេត្ត ណា។ ពេល គាត់
យល់ ថា គាត់ ជា អ្នក ស្រុក គីលីគា។
35 គាត់ បាន និយាយ ថា ខ្ញុំ នឹង ស្តាប់ អ្នក
នៅ ពេល ដែល អ្នក ចោទ ប្រកាន់ អ្នក មក
ដែរ។ លោក បង្គាប់ ឲ្យ ឃុំ ខ្លួន លោក នៅ ក្នុ
ង សាល ជំនុំ ជម្រះ របស់ ស្តេច ហេរ៉ូដ។

ជំពូកទី 24

១ហើយ ក្រោយ មក ប្រាំ ថ្ងៃ ក្រោយ មក មហា
បូជាចារ្យ អាណានាស បាន ចុះ មក ជាមួយ នឹ
ង ពួក ចាស់ទុំ ហើយ ជាមួយ នឹង អ្នក នាំ ពា
ក្យ ម្នាក់ ឈ្មោះ ថាទូលូស ដែល បាន ប្រាប់ អ
ភិបាល ប្រឆាំង នឹង ប៉ុល
២ហើយ ពេល គាត់ ត្រូវ បាន ហៅ ចេញ នោះ
Tertullus បាន ចាប់ ផ្តើម ចោទ ប្រកាន់ គាត់
ដោយ និយាយ ថា ៖ « ដោយ ឃើញ ថា
យើង រីករាយ នឹង ភាព ស្ងប់ស្ងាត់ ដោយ អ្នក
ហើយ អំពើ ដែល សក្តិសម បំផុត នោះ ត្រូវ
បាន ធ្វើ ដល់ ជាតិ នេះ ដោយ ការ ឧបត្ថម្ភ
របស់ អ្នក
៣ យើង ទទួល យក វា ជា និច្ច ហើយ នៅ
គ្រប់ ទី កន្លែង គឺ លោក Felix ដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់ បំផុត
ដោយ ការ ដឹង គុណ ទាំង អស់។
4 ទោះជា យ៉ាងណា ដើម្បី កុំ ឱ្យ ខ្ញុំ ធុញទ្រាន់
នឹង អ្នក តទៅ ទៀត ខ្ញុំ សូម អង្វរ អ្នក ថា អ្ន
ក នឹង បាន ស្តាប់ យើង អំពី ពាក្យ សន្យា រ
បស់ អ្នក ពីរបី ម៉ាត់។
៥ត្បិត យើង បាន រក ឃើញ បុរស នេះ ជា
អ្នក បង្ក ជំងឺ ហើយ ជា អ្នក ញុះញង់ ក្នុង ចំ
ណោម សាសន៍ យូដា ទាំង អស់ នៅ ទូទាំង
ពិភពលោក និង ជា មេ បក្ស ពួក ណាសារ៉ែន
៦ អ្នក ណា ដែល បាន ធ្វើ បាប ព្រះវិហារ ដែ
រ គឺ អ្នក ណា ដែល យើង បាន យក ហើយ នឹ
ង វិនិច្ឆ័យ តាម ច្បាប់ របស់ យើង។
7 ប៉ុន្តែ មេទ័ព លីស៊ីស បាន មក វាយ យើង
ហើយ ដោយ ប្រើ អំពើ ហិង្សា យ៉ាង ខ្លាំង បា
ន ដក គាត់ ចេញ ពី ដៃ យើង
៨ ចូរ បង្គាប់ អ្នក ចោទ ប្រកាន់ គាត់ ឲ្យ ម
ក ឯ អ្នក ដោយ ពិនិត្យ មើល អ្នក ណា ដែ
ល ខ្លួន ឯង អាច នឹង ដឹង អំពី រឿង ទាំង
នេះ តើ យើង បាន ចោទ ប្រកាន់ អ្នក ណា
៩ហើយ ពួក សាសន៍ យូដា ក៏ បាន ទទួល
ដែរ ដោយ និយាយ ថា រឿង ទាំង នេះ គឺ ដូច្នេះ
។
10 បន្ទាប់មក ប៉ុល បន្ទាប់ពីនោះ ទេសាភិបាលបានហៅ
គាត់ឱ្យនិយាយ គាត់បានឆ្លើយថា៖ «ដ្បិតខ្ញុំដឹងថាអ្នកបាន
ធ្វើជាចៅក្រមជាច្រើនឆ្នាំសម្រាប់ជាតិនេះ ខ្ញុំនៅតែឆ្លើយ
ដោយចិត្តរីករាយជាងមុន។
11 ដោយ សារ អ្នក អាច យល់ ថា នៅ សល់
ដប់ពីរ ថ្ងៃ ទៀត ហើយ ចាប់ តាំង ពី ខ្ញុំ ឡើ
ង ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម ដើម្បី ថ្វាយបង្គំ។
១២ ហើយ គេ ក៏ រក មិន ឃើញ ខ្ញុំ នៅ ក្នុ
ង ព្រះវិហារ ដែល កំពុង ប្រកែក នឹង អ្នក
ណា ម្នាក់ ហើយ ក៏ មិន បាន លើក ប្រជាជន
ឬ នៅ ក្នុង សាលា ប្រជុំ ឬ នៅ ក្នុង ទីក្រុង
ដែរ។
១៣ ហើយ ក៏ មិន អាច បញ្ជាក់ ពី ការ ដែ
ល គេ ចោទ ប្រកាន់ ខ្ញុំ ឥឡូវ នេះ ដែរ។
១៤ ប៉ុន្តែ នេះ ជា ខ្ញុំ សូម សារភាព ចំពោះ អ្ន
ក ថា តាម របៀប ដែល គេ ហៅ ថា សាស
នា ខុសឆ្គង ដូច្នេះ ខ្ញុំ ថ្វាយបង្គំ ជា ព្រះ នៃ បុព្វ
បុរស របស់ ខ្ញុំ ដោយ ជឿ លើ អ្វីៗ ទាំង អ
ស់ ដែល មាន ចែង ទុក ក្នុង ក្រឹត្យវិន័យ និង
តាម ព្យាការី។
១៥ ហើយ ត្រូវ មាន សង្ឃឹម ចំពោះ ព្រះ ដែល
ពួក គេ ផ្ទាល់ ក៏ អនុញ្ញាត ដែរ ថា នឹង មាន
ការ ប្រោស ឲ្យ រស់ ឡើង វិញ ទាំង មនុស្ស
សុចរិត និង ទុច្ចរិត។
១៦ហើយ នៅ ទី នេះ ខ្ញុំ អនុវត្ត ខ្លួន ឯង ដើ
ម្បី មាន សតិសម្បជញ្ញៈ ជា និច្ច ដែល គ្មាន
ការ ប្រមាថ ចំពោះ ព្រះ និង ចំពោះ មនុស្ស។

១៧ ឥឡូវ នេះ ជា ច្រើន ឆ្នាំ ក្រោយ មក ខ្ញុំ
បាន មក ដើម្បី នាំ ចង្ហាន់ ដល់ ប្រជាជាតិ រប
ស់ ខ្ញុំនិង តង្វាយ។
18 កាល ណា ជន ជាតិ យូដា ខ្លះ មក ពី ទ្វី
ប អាស៊ី បាន រក ឃើញ ខ្ញុំ បាន បរិសុទ្ធ ក្នុ
ង ព្រះ វិហារ ហើយ មិន មាន ហ្វូង មនុស្ស
ឬ ដោយ ចលាចល ឡើយ។
19 តើ អ្នក ណា គួរ នៅ ទី នេះ នៅ ចំ
ពោះ មុខ អ្នក ហើយ ជំទាស់ ប្រសិន បើ ពួក
គេ គួរ ប្រឆាំង នឹង ខ្ញុំ។
20 ឬ ម្យ៉ាង ទៀត សូម ឲ្យ អ្នក ទាំង នេះ និ
យាយ នៅ ទី នេះ ថា ប្រសិន បើ គេ បាន រ
ក ឃើញ អំពើ អាក្រក់ ណាមួយ មក លើ ខ្ញុំ
កាល ដែល ខ្ញុំ ឈរ នៅ មុខ ក្រុម ប្រឹក្សា
21 លើក លែង តែ សំឡេង តែ មួយ ប៉ុណ្ណោះ
ដែល ខ្ញុំ បាន ឈរ នៅ ក្នុង ចំណោម ពួក
គេ ថា ការ ប៉ះ នឹង ការ រស់ ឡើង វិញ នៃ
មនុស្ស ស្លាប់ ខ្ញុំ ត្រូវ បាន ហៅ មក អ្នក រា
ល់ គ្នា នៅ ថ្ងៃ នេះ។
២២ ហើយ កាល លោក ហ្វីលីក បាន ឮ សេច
ក្តី ទាំង នេះ ដោយ មាន ចំណេះ ដឹង យ៉ាង
គ្រប់ លក្ខណ៍ អំពី របៀប នោះ នោះ លោក
ក៏ បង្អង់ ពួក គេ ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ថា កា
ល ណា លោក លីសៀស មេទ័ព នឹង ចុះ មក
ខ្ញុំ នឹង ដឹង រឿង របស់ លោក អស់ ពី ចិត្ត។
២៣ហើយ គាត់ បាន បង្គាប់ នាយ ទាហាន ម្នា
ក់ ឲ្យ រក្សា ប៉ូល ហើយ ឲ្យ គាត់ មាន សេរីភា
ព ហើយ គាត់ មិន ត្រូវ ហាម អ្នក ណា ដែ
ល ស្គាល់ គាត់ ធ្វើ ការ ឬ មក ឯ គាត់ ឡើ
យ។
២៤ហើយ ក្រោយ មក ថ្ងៃ ខ្លះ ពេល លោក ភេ
លីច មក ជា មួយ នឹង ភរិយា របស់ លោក
ឈ្មោះ ឌ្រូស៊ីឡា ដែល ជា សាសន៍ យូដា នោះ
លោក បាន ចាត់ លោក ប៉ូល ឲ្យ មក ហើយ
បាន ឮ លោក អំពី សេចក្តី ជំនឿ លើ ព្រះគ្រី
ស្ទ។
25 ហើយ ខណៈ ដែល គាត់ បាន វែកញែក អំ
ពី សេចក្តី សុចរិត ភាព អត់ធ្មត់ និង ការ វិនិច្ឆ័
យ ដែល នឹង មក ដល់ នោះ ភេលីច បាន ញ័
រ ហើយ ឆ្លើយ ថា ចូរ ទៅ ផ្លូវ របស់ អ្នក
នៅ ពេល នេះ ពេល ដែល ខ្ញុំ មាន រដូវ កា
ល ដ៏ ងាយ ស្រួលខ្ញុំ នឹង ហៅ រក អ្នក។
26 គាត់ ក៏ សង្ឃឹម ដែរ ថា នឹង បាន លុយ
ពី ប៉ូល មក គាត់ ដើម្បី ឲ្យ គាត់ លែង គាត់
ហេតុ នេះ ហើយ បាន ជា គាត់ ចាត់ គាត់
ឲ្យ ញឹកញាប់ ជាង ហើយ និយាយ ជា មួយ គា
ត់។
27 ប៉ុន្តែ ពីរ ឆ្នាំ ក្រោយ មក លោក Porcius Festus
បាន ចូល ទៅ ក្នុង បន្ទប់ របស់ លោក Felix
ហើយ លោក Felix ដែល ចង់ បង្ហាញ ជនជាតិ
យូដា ដោយ ស្ម័គ្រ ចិត្ត នោះ បាន ទុក លោ
ក ប៉ូល អោយ ជាប់។

ជំពូកទី 25

1 ពេល លោក ភេស្ទុស ចូល ទៅ ក្នុង ខេត្ត
ហើយ បី ថ្ងៃ ក្រោយ មក គាត់ បាន ឡើង ពី
ក្រុង សេសារា ទៅ ក្រុង យេរូសាឡឹម។
២ ពេល នោះ លោក មហា បូជាចារ្យ និង ជា ប្រ
ធាន ជន ជាតិ យូដា ជម្រាប លោក ប៉ូល ហើ
យ អង្វរ លោក
3 ហើយ បាន ប្រាថ្នា ចង់ បាន គាត់ ដើម្បី
ឲ្យ គាត់ ចាត់ គាត់ ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម ដោ
យ រង់ចាំ ផ្លូវ ដើម្បី សម្លាប់ គាត់។
4 ប៉ុន្តែ ភេស្ទុស ឆ្លើយ ថា ប៉ុល ត្រូវ រក្សា ទុក
នៅ សេសារា ហើយ គាត់ នឹង ចេញ ទៅ ទី
នោះ ក្នុង ពេល ឆាប់ៗ។
5 ដូច្នេះ ចូរ ឲ្យ គេ មាន ប្រសាសន៍ ថា គាត់ ដែ
ល នៅ ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា អាច
ចុះ ទៅ ជា មួយ នឹង ខ្ញុំ ហើយ ចោទ ប្រកា
ន់ បុរស នេះ បើ មាន អំពើ ទុច្ចរិត ណា មួ
យ នៅ ក្នុង ខ្លួន គាត់។
៦ហើយ កាល លោក បាន នៅ ក្នុង ចំណោ
ម ពួក គេ ជាង ដប់ ថ្ងៃ ហើយ លោក ក៏
ចុះ ទៅ ឯ ក្រុង សេសារា។ នៅ ថ្ងៃ បន្ទាប់ ម
ក អង្គុយ លើ ទី ជំនុំ ជម្រះ បង្គាប់ ឲ្យ នាំ
ប៉ូល មក។
៧ហើយ ពេល គាត់ មក ជន ជាតិ យូដា ដែ
ល ចុះ មក ពី ក្រុង យេរូសាឡិម បាន ឈរ
នៅ ជុំវិញ ហើយ ដាក់ ពាក្យ គួរញញើរ ជា ច្រើ

ន ប្រឆាំង នឹង ប៉ូល ដែល ពួក គេ មិន អាច
បញ្ជាក់ បាន។
៨ កាល គាត់ ឆ្លើយ ដោយ ខ្លួន ឯង ថា ខ្ញុំ មិ
ន បាន ប្រឆាំង នឹង ច្បាប់ របស់ ជន ជាតិ
យូដា ឬ ប្រឆាំង នឹង ព្រះ វិហារ ឬ ក៏ ប្រឆាំង
នឹង សេសារ ឡើយ គឺ ខ្ញុំ បាន ធ្វើ បាប អ្វី
ទាំង អស់។
9 ប៉ុន្តែ លោក ភេស្ទុស ដោយ ស្ម័គ្រ ចិត្ត នឹង
ធ្វើ ឲ្យ ជន ជាតិ យូដា ពេញ ចិត្ត នោះ បាន
ឆ្លើយ ទៅ ប៉ូល ថា៖ «តើ អ្នក ចង់ ឡើង
ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម ហើយ នឹង ត្រូវ ជំនុំ ជ
ម្រះ រឿង ទាំង នេះ នៅ ចំពោះ មុខ ខ្ញុំ ឬ?
10 លោក ប៉ូល មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «ខ្ញុំ ឈរ
នៅ កន្លែង ជំនុំ ជម្រះ របស់ សេសារ ជា កន្លែ
ង ដែល ខ្ញុំ ត្រូវ កាត់ ទោស។ ខ្ញុំ មិន បាន
ប្រព្រឹត្ត ខុស ចំពោះ ជន ជាតិ យូដា ទេ ដូច
អ្នក ដឹង ច្បាស់ ហើយ។
11 ដ្បិត បើ ខ្ញុំ ជា អ្នក ប្រព្រឹត្ត ល្មើស ឬ បា
ន ប្រព្រឹត្ត អំពើ ដែល សម នឹង ស្លាប់ នោះ
ខ្ញុំ បដិសេធ មិន ស្លាប់ ទេ ប៉ុន្តែ ប្រសិន បើ
គ្មាន រឿង ទាំង នេះ ដែល ចោទ ប្រកាន់ ខ្ញុំ
ទេ គ្មាន អ្នក ណា អាច ប្រគល់ ខ្ញុំ ទៅ ពួក
គេ បាន ឡើយ។ ខ្ញុំ សូម អំពាវនាវ ដល់ សេ
សារ។
១២ ពេល នោះ លោក ភេស្ទុស បាន ជួប ប្រជុំ
ជា មួយ ក្រុម ប្រឹក្សា ហើយ ឆ្លើយ ថា៖ «តើ
លោក បាន ប្ដឹង ទៅ សេសារ ឬ? អ្នក ត្រូវ
ទៅ ឯ សេសារ។
១៣ហើយ ក្រោយ មក ប៉ុន្មាន ថ្ងៃ ស្តេច អគ្រីប៉ា
និង បេនីស បាន យាង មក ក្រុង សេសារា ដើ
ម្បី គោរព ដល់ ភេស្ទុស។
14 លុះ បាន ទៅ ដល់ ទី នោះ ជា ច្រើន
ថ្ងៃ ហើយ ភេស្ទុស ក៏ ប្រាប់ ពី មូលហេតុ រប
ស់ ប៉ុល ដល់ ស្ដេច ដោយ និយាយ ថា មាន បុ
រស ម្នាក់ នៅ សេសសល់ ក្នុង ចំណង ដោ
យ ហ្វីលីក
១៥ ពេល ខ្ញុំ នៅ ក្រុង យេរូសាឡឹម ពួក នាយ
ក បូជាចារ្យ និង ពួក ព្រឹទ្ធាចារ្យ របស់ ជន ជា
តិ យូដា បាន ប្រាប់ ខ្ញុំ អំពី អ្នក ណា ដោយ
ចង់ ឲ្យ មាន ការ វិនិច្ឆ័យ ទោស គាត់។
១៦ ខ្ញុំ បាន ឆ្លើយ ទៅ អ្នក នោះ ថា វា មិន
មែន ជា របៀប នៃ ជន ជាតិ រ៉ូម ដែល ត្រូវ
បញ្ជូន អ្នក ណា ម្នាក់ ឲ្យ ស្លាប់ មុន ពេល
ដែល អ្នក ដែល ត្រូវ ចោទ ប្រកាន់ ត្រូវ ប្រ
ឈម មុខ នឹង អ្នក ចោទ ហើយ មាន សិទ្ធិ
ឆ្លើយ ដោយ ខ្លួន ឯង អំពី ឧក្រិដ្ឋកម្ម ដែល
បាន ដាក់ លើ គាត់។
១៧ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ នៅ ពេល ដែល ពួក
គេ មក ដល់ ទី នេះ នោះ ខ្ញុំ ក៏ បាន អង្គុ
យ លើ កៅអី ជំនុំ ជម្រះ ដោយ មិន បង្អង់
យូរ ឡើយ ហើយ បាន បង្គាប់ ឲ្យ នាំ បុរស
នោះ ចេញ។
១៨ ពេល ដែល អ្នក ចោទ ប្រកាន់ ក្រោក ឡើ
ង គេ មិន បាន ចោទ ប្រកាន់ ណា មួយ ដូ
ច ខ្ញុំ ស្មាន ឡើយ
19 ប៉ុន្តែ មាន សំណួរ ខ្លះ ទាស់ នឹង គាត់ អំ
ពី អបិយ ជំនឿ របស់ ពួក គេ និង អំពី ព្រះ
យេស៊ូ មួយ អង្គ ដែល បាន សោយ ទិវង្គត ដែ
ល ប៉ុល បាន បញ្ជាក់ ថា មាន ជីវិត។
២០ហើយ ដោយ សារ ខ្ញុំ សង្ស័យ ចំពោះ សំ
ណួរ បែប នេះ ខ្ញុំ បាន សួរ គាត់ ថា តើ គា
ត់ នឹង ទៅ ក្រុង យេរូសាឡិម ឬ អត់ ហើយ
នឹង ត្រូវ វិនិច្ឆ័យ រឿង ទាំង នេះ។
21 ប៉ុន្តែនៅពេលដែលប៉ុលបានប្តឹងឧទ្ធរណ៍ដើម្បីទុកស
ម្រាប់សវនាការនៃ Augustus នោះខ្ញុំបានបញ្ជាឱ្យរក្សាទុក
គាត់រហូតដល់ខ្ញុំអាចបញ្ជូនគាត់ទៅសេសារ។
22 រួច អគ្រីប៉ា និយាយ ទៅ លោក ភេស្ទុស ថា
ខ្ញុំ ក៏ ចង់ ស្ដាប់ បុរស នោះ ដែរ គាត់បាននិយា
យថា ថ្ងៃស្អែក អ្នកនឹងស្ដាប់គាត់។
២៣ហើយ នៅ ថ្ងៃ ស្អែក ពេល អ័គ្រីប៉ា បាន ម
ក ដល់ ហើយ បេនីស ដោយ ចិត្ត អួត ភ្លេងភ្លា
ង ហើយ ត្រូវ បាន ចូល ទៅ ក្នុង កន្លែង សវ
នាការ ជាមួយ នឹង មេទ័ព និង ពួក មេ នៃ ក្រុ
ង តាម បញ្ញត្តិ របស់ ភេស្ទុស ត្រូវ បាន នាំ ប៉ូ
ល ចេញ។
២៤ហើយ ភេស្ទុស មាន រាជឱង្ការ ថា៖ «ស្តេច អ
គ្រីប៉ា និង អស់ អ្នក ដែល នៅ ទី នេះ ជា មួ
យ យើង រាល់ គ្នា ឃើញ បុរស នេះ ជា អ្ន
ក ដែល ពួក សាសន៍ យូដា ទាំង អស់ បាន
ប្រព្រឹត្ត ចំពោះ ខ្ញុំ ទាំង នៅ ក្រុង យេរូសាឡិម និ

ង នៅ ទី នេះ ដែរ ដោយ ស្រែក ថា គាត់ មិ
ន គួរ ធ្វើរស់នៅបានយូរ។
25 ប៉ុន្តែ ពេល ខ្ញុំ រក ឃើញ ថា គាត់ មិន បា
ន ប្រព្រឹត្ត អ្វី ដែល សម នឹង ស្លាប់ ហើយ
ថា ខ្លួន គាត់ ផ្ទាល់ បាន ប្តឹង ទៅ Augustus
នោះ ខ្ញុំ ក៏ តាំង ចិត្ត បញ្ជូន គាត់ ទៅ។
26 ក្នុង ចំណោម អ្នក នោះ ខ្ញុំ មិន មាន អ្វី
ខ្លះ ត្រូវ សរសេរ ទៅ ម្ចាស់ របស់ ខ្ញុំ ទេ។ ហេ
តុដូច្នេះហើយបានជាខ្ញុំនាំគាត់មកនៅចំពោះមុខអ្នក ហើ
យជាពិសេសនៅចំពោះមុខអ្នក ឱស្តេចអគ្រីប៉ា ថាបន្ទាប់
ពីការពិនិត្យរួចរាល់ហើយ ខ្ញុំនឹងអាចសរសេរបានខ្លះ។
២៧ ត្បិត ខ្ញុំ មើល ទៅ ហាក់ ដូច ជា មិន
សម ហេតុ ផល ក្នុង ការ បញ្ជូន អ្នក ទោស
ហើយ មិន មែន ជា ការ បញ្ជាក់ អំពី ឧក្រិដ្ឋក
ម្ម ដែល បាន ដាក់ លើ គាត់ នោះ ទេ។

ជំពូកទី 26

១ រួច អគ្រីប៉ា និយាយ ទៅ ប៉ូល ថា អ្នក ត្រូវ
បាន អនុញ្ញាត ឲ្យ និយាយ ដោយ ខ្លួន ឯង។ ប៉ូ
ល លើក ដៃ ឡើង ហើយ ឆ្លើយ ដោយ ខ្លួន
គាត់ ថា៖
2 ស្តេច អគ្រីប៉ា អើយ ទូលបង្គំ គិត ថា ខ្លួន ឯ
ង សប្បាយ ចិត្ត ព្រោះ នៅ ថ្ងៃ នេះ ទូលបង្គំ នឹ
ង ឆ្លើយ តប ចំពោះ ខ្លួន ឯង មុន នឹង ទ្រង់
ពាល់ គ្រប់ ការ ទាំង អស់ ដែល សាសន៍ យូ
ដា ចោទ ប្រកាន់ ទូលបង្គំ
3 ជា ពិសេស ដោយ សារ ខ្ញុំ ដឹង ថា អ្នក
ជា អ្នក ជំនាញ ខាង ទំនៀម ទម្លាប់ និង សំណួ
រ ទាំង អស់ ដែល មាន ក្នុង ចំណោម ជន
ជាតិ យូដា ហេតុ នេះ ហើយ បាន ជា ខ្ញុំ អង្វ
រ អ្នក ឲ្យ ស្តាប់ ខ្ញុំ ដោយ អត់ ធ្មត់។
4 របៀប នៃ ការ រស់ នៅ របស់ ខ្ញុំ តាំង ពី
ក្មេង ដែល ជា សាសន៍ ដំបូង គេ ក្នុង ចំណោ
ម ប្រជាជាតិ របស់ ខ្ញុំ នៅ ក្រុង យេរូសាឡិម
ស្គាល់ ជន ជាតិ យូដា ទាំង អស់។
5 ដែល ស្គាល់ ខ្ញុំ តាំង ពី ដើម មក ប្រសិន
បើ ពួក គេ នឹង ថ្លែង ទីបន្ទាល់ ថា បន្ទាប់ ពី
និកាយ ដែល ចង្អៀត បំផុត នៃ សាសនា រប
ស់ យើងខ្ញុំ បាន រស់ នៅ ជា ពួក ផារិស៊ី។
៦ហើយ ឥឡូវ នេះខ្ញុំ ឈរ ហើយ ត្រូវ បាន វិនិ
ច្ឆ័យ ដោយ សារ សេចក្តី សង្ឃឹម នៃ សេចក្តី
សន្យា ដែល បាន ធ្វើ ពី ព្រះ ចំពោះ បុព្វបុរ
ស របស់ យើង៖
៧ ដល់ កុលសម្ព័ន្ធ ទាំង ដប់ពីរ របស់ យើង ដែ
ល សន្យា ថា នឹង បម្រើ ព្រះ ទាំង ថ្ងៃ ទាំ
ង យប់ ភ្លាម សង្ឃឹម ថា នឹង មក។ ស្តេច អគ្រី
ប៉ា អើយ ទូលបង្គំ ត្រូវ ជន ជាតិ យូដា ចោទ
ប្រកាន់ ដោយ សេចក្តី សង្ឃឹម។
៨ ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក រាល់ គ្នា គិត ថា
ជា រឿង មិន គួរ ឲ្យ ជឿ ដែល ព្រះ គួរ ប្រោ
ស មនុស្ស ស្លាប់?
៩ ខ្ញុំ បាន គិត ដោយ ខ្លួន ឯង យ៉ាង ប្រាក
ដ ថា ខ្ញុំ គួរ តែ ធ្វើ ការ ជា ច្រើន ដែល ផ្ទុ
យ នឹង ព្រះ នាម នៃ ព្រះ យេស៊ូ ជា អ្នក
ស្រុក ណាសារ៉ែត។
10 ខ្ញុំ ក៏ បាន ធ្វើ អ្វី នៅ ក្រុង យេរូសាឡិម
ដែរ ហើយ ពួក បរិសុទ្ធ ជា ច្រើន នាក់ បាន
ជាប់ គុក ដោយ បាន ទទួល អំណាច ពី ពួក
សង្ឃ។ ពេលគេសម្លាប់ ខ្ញុំបានបញ្ចេញសំឡេងប្រឆាំងពួ
កគេ។
១១ ហើយ ខ្ញុំ បាន ដាក់ ទោស ពួក គេ ជា
ញឹក ញាប់ នៅ គ្រប់ សាលា ប្រជុំ ហើយ ប
ង្ខំ ពួក គេ ឲ្យ ប្រមាថ មើល ងាយ។ ខ្ញុំ បាន
បៀតបៀន គេ រហូត ដល់ ក្រុង នានា ដោយ
ខឹង យ៉ាង ខ្លាំង។
១២ កាល ដែល ខ្ញុំ ទៅ ក្រុង ដាម៉ាស ដោយ
មាន សិទ្ធិ អំណាច និង ការ ចាត់ តាំង ពី ពួ
ក នាយក បូជាចារ្យ
១៣ បពិត្រ ព្រះ ករុណា ជា អម្ចាស់ អើយ ទូលប
ង្គំ បាន ឃើញ នៅ ផ្លូវ ដែល មាន ពន្លឺ ពី
លើ មេឃ ពី លើ ពន្លឺ ព្រះ អាទិត្យ បំភ្លឺ ជុំវិញ
ទូលបង្គំ និង អស់ អ្នក ដែល ធ្វើ ដំណើរ ជា
មួយ ទូលបង្គំ។
១៤ហើយ ពេល យើង ទាំង អស់ គ្នា ធ្លាក់ ម
ក លើ ផែនដី ខ្ញុំ បាន ឮ សំឡេង មួយ និយា
យ មក កាន់ ខ្ញុំ ហើយ និយាយ ជា ភាសា
ហេព្រើរ ថា សូល សូល ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក
បៀតបៀន ខ្ញុំ? វាពិបាកសម្រាប់អ្នកក្នុងការទាត់ទល់នឹង
ម្ជុល។

១៥ ហើយ ខ្ញុំ បាន សួរ ថា ទ្រង់ ជា នរណា? គា
ត់ ឆ្លើយ ថា ខ្ញុំ ជា យេស៊ូ ដែល អ្នក បៀតបៀ
ន។
16 ប៉ុន្តែ ចូរ ក្រោក ឡើង ហើយ ឈរ លើ ជើង
អ្នក ដ្បិត ខ្ញុំ បាន បង្ហាញ ខ្លួន ដល់ អ្នក ក្នុង
គោល បំណង នេះ ដើម្បី តាំង អ្នក ជា អ្នក ប
ម្រើ និង ជា សាក្សី នៃ ការណ៍ ទាំង ពីរ ដែ
ល អ្នក បាន ឃើញ និង ពី រឿង ទាំង ឡា
យ ដែល ខ្ញុំ នឹង បង្ហាញ ដល់ អ្នក
១៧ ដោយ រំដោះ អ្នក ពី ប្រជាជន និង ពី សា
សន៍ ដទៃ ដែល ឥឡូវ នេះ ខ្ញុំ ចាត់ អ្នក អោ
យ ទៅ
18 ដើម្បីបើកភ្នែករបស់ពួកគេ ហើយបង្វែរពួកគេពីភាពង
ងឹតទៅពន្លឺ និងពីអំណាចនៃសាតាំងមករកព្រះ ដើម្បីពួក
គេអាចទទួលបានការអត់ទោសពីអំពើបាប និងជាមរតក
ក្នុងចំណោមពួកគេដែលត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធដោយសេ
ចក្តីជំនឿដែលមាននៅក្នុងខ្ញុំ។
១៩ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ ឱ ស្តេច អគ្រីប៉ា អើយ ទូ
លបង្គំ មិន ស្តាប់ បង្គាប់ នឹង ការ និមិត្ត នៅ
ស្ថានសួគ៌ ឡើយ៖
20 ប៉ុន្តែ បាន បង្ហាញ ដំបូង ដល់ ពួកគេ ពី ក្រុ
ង ដាម៉ាស និង នៅ ក្រុង យេរូសាឡិម និង ទូទាំ
ង ផ្ទៃ នៃ ស្រុក យូដា ហើយ បន្ទាប់ មក ដ
ល់ សាសន៍ ដទៃ ដើម្បី ឲ្យ ពួកគេ ប្រែចិត្ត ហើ
យ ងាក មក រក ព្រះ ហើយ ធ្វើ កិច្ចការ ដែ
ល ត្រូវ បាន ប្រែចិត្ត។
២១ ព្រោះ ហេតុ នេះ ហើយ បាន ជា ជន ជា
តិ យូដា ចាប់ ខ្ញុំ នៅ ក្នុង ព្រះវិហារ ហើយ
ហៀបនឹង សម្លាប់ ខ្ញុំ។
២២ ដូច្នេះ ដោយ បាន ទទួល ជំនួយ ពី ព្រះ ខ្ញុំ
បាន បន្ត រហូត ដល់ សព្វ ថ្ងៃ នេះ ដោយ
ធ្វើ បន្ទាល់ ទាំង តូច ទាំង ធំ ដោយ មិន និ
យាយ អ្វី ផ្សេង ទៀត ក្រៅ ពី ពាក្យ ដែល
ព្យាការី និង លោក ម៉ូសេ បាន និយាយ ថា នឹ
ង មក៖
២៣ ថា ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវ រងទុក្ខ ហើយ ថា ទ្រង់
គួរតែ ជា មនុស្ស ដំបូង គេ ដែល មាន ព្រះជ
ន្ម រស់ ពី សុគត ឡើងវិញ ហើយ បំភ្លឺ ដល់
ប្រជាជន និង ដល់ សាសន៍ ដទៃ។
២៤ហើយ កាល ដែល គាត់ និយាយ ដោយ ខ្លួ
ន គាត់ ដូច្នេះ ភេស្ទុស បាន និយាយ ដោយ សំ
ឡេង ខ្លាំង ថា ប៉ុល អ្នក នៅ ខាង ខ្លួន ឯង។ កា
ររៀនសូត្រច្រើនធ្វើឱ្យអ្នកឆ្កួត។
25 ប៉ុន្តែ គាត់ បាន និយាយ ថា ខ្ញុំ មិន ឆ្កួត ទេ
ភេស្ទុស ដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់ បំផុត! ប៉ុន្តែ ចូរ និយាយ ចេ
ញ នូវ ពាក្យ នៃ សេចក្តី ពិត និង ដោយ ស
ន្តោស។
២៦ត្បិត ស្តេច ជ្រាប រឿង ទាំង នេះ មុន អ្ន
ក ណា ដែល ខ្ញុំ និយាយ ដោយ សេរី ដែរ ដ្បិ
ត ខ្ញុំ ត្រូវ បាន គេ បញ្ចុះ បញ្ចូល ថា គ្មាន
រឿង ទាំង នេះ ត្រូវ លាក់ ពី ទ្រង់ ឡើយ។ ស
ម្រាប់រឿងនេះមិនត្រូវបានធ្វើនៅជ្រុងមួយ។
២៧ ព្រះបាទ អគ្រីប៉ា ព្រះអង្គ ជឿ ព្យាការី ឬ? ខ្ញុំដឹ
ងថាអ្នកជឿ។
28 ពេល នោះ អ័គ្រីប៉ា មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ប៉ុ
ល ថា៖ «អ្នក ស្ទើរ តែ បញ្ចុះ បញ្ចូល ខ្ញុំ ឲ្យ
ធ្វើ ជា គ្រិស្ត សាសនិក ហើយ។
29 ហើយ ប៉ុល បាន និយាយ ថា ខ្ញុំ សូម ថ្វា
យ ព្រះ ថា មិន ត្រឹម តែ អ្នក ប៉ុណ្ណោះ ទេ ប៉ុ
ន្តែ អ្នក ទាំង អស់ ដែល ឮ ខ្ញុំ នៅ ថ្ងៃ
នេះ ផង ដែរ គឺ ស្ទើរ តែ ទាំង អស់ ហើយ ដូ
ច ជា ខ្ញុំ ទាំង ស្រុង ដែរ លើក លែង តែ ចំ
ណង ទាំង នេះ។
៣០ហើយ កាល ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ដូច្នេះ ហើ
យ ស្តេច ក៏ ក្រោក ឡើង អភិបាល ក្រុង និង បេ
នីស និង អ្នក ដែល អង្គុយ ជា មួយ ពួក គេ
31 កាល គេ ចេញ ទៅ ឆ្ងាយ ហើយ គេ ក៏ និ
យាយ គ្នា ថា៖ «អ្នក នេះ មិន បាន ធ្វើ អ្វី ស
ម នឹង ស្លាប់ ឬ ជាប់ ចំណង ឡើយ។
32 អ័គ្រីប៉ា មាន ប្រសាសន៍ ទៅ លោក ភេស្ទុ
ស ថា៖ «អ្នក នេះ ប្រហែល ជា ត្រូវ បាន
ដោះលែង ហើយ ប្រសិន បើ គាត់ មិន បាន ប្តឹ
ង ទៅ សេសារ។

ជំពូក 27

១ហើយ កាល ដែល បាន សម្រេច ចិត្ត ថា
យើង នឹង ធ្វើ សំពៅ ទៅ ក្នុង ប្រទេស អ៊ីតា
លី ពួក គេ បាន បញ្ជូន ប៉ុល និង អ្នក ទោស
មួយ ចំនួន ទៀត ទៅ ឲ្យ ម្នាក់ ឈ្មោះ Julius
ជា មេទ័ព របស់ Augustus។

២ ហើយ យើង បាន ចូល ទៅ ក្នុង កប៉ាល់ រ
បស់ អ័ដ្រាមេតធៀម នោះ យើង បាន បើក ដំ
ណើរ ទៅ ដោយ មាន ន័យ ថា នឹង ធ្វើ ដំ
ណើរ តាម ឆ្នេរ សមុទ្រ អាស៊ី។ ម្នាក់ ឈ្មោះ អើ
រីស្តាក ជា អ្នក ស្រុក ម៉ាសេដូន នៅ ក្រុង ថែ
ស្សាឡូនីច កំពុង នៅ ជា មួយ យើង។
៣ ហើយ នៅ ថ្ងៃ បន្ទាប់ យើង បាន ទៅ ដ
ល់ ក្រុង ស៊ីដូន។ ហើយ Julius បានអង្វរប៉ូលយ៉ាងគួរ
សម ហើយបានផ្តល់សេរីភាពដល់គាត់ក្នុងការទៅជួបមិត្ត
របស់គាត់ដើម្បីពង្រឹងខ្លួនគាត់។
៤ ហើយ កាល យើង ចេញ ពី ទី នោះ ហើយ
យើង ក៏ ចុះ សំពៅ នៅ ក្រោម កោះ ស៊ីប ដោ
យ ព្រោះ មាន ខ្យល់ បក់ មក វិញ។
៥ ហើយ កាល ដែល យើង បាន ជិះ ទូក ឆ្ល
ង សមុទ្រ ស៊ីលីគា និង ប៉ាមភីលា យើង បាន ម
ក ដល់ មីរ៉ា ជា ក្រុង លីគា។
៦ហើយ នៅ ទី នោះ នាយ ទាហាន បាន រក
ឃើញ កប៉ាល់ របស់ អាឡិចសាន់ឌ្រី មួយ កំពុ
ង ធ្វើ ដំណើរ ទៅ ក្នុង ប្រទេស អ៊ីតាលី។ ហើ
យគាត់បានដាក់ពួកយើងនៅទីនោះ។
៧ហើយ កាល យើង បាន ជិះ ទូក យឺតៗ ជា
ច្រើន ថ្ងៃ ហើយ ការ ខ្វះខាត បាន មក ប៉ះ នឹ
ង Cnidus ខ្យល់ មិន បាន ធ្វើ ទុក្ខ ដល់ យើង
ទេ យើង បាន ជិះ ទូក នៅ ក្រោម កោះ Crete
ឆ្ពោះ ទៅ កាន់ ក្រុង Salmone។
៨ហើយ ដោយ ពិបាក នឹង ឆ្លង កាត់ វា ទៅ
ដល់ កន្លែង មួយ ដែល ហៅ ថា ទីជម្រក ដ៏
យុត្តិធម៌។ នៅ ជិត ទី ក្រុង ឡាសៀ។
៩ ពេល នោះ បាន ចំណាយ ពេល ច្រើន ហើ
យ ពេល ជិះ ទូក មាន គ្រោះ ថ្នាក់ ព្រោះ កា
ល តម អាហារ បាន កន្លង ផុត ទៅ ហើយ
លោក ប៉ូល ក៏ ដាស់ តឿន ពួក គេ ថា
10 ហើយ បាន និយាយ ទៅ ពួក គេ ថា លោ
ក ម្ចាស់ ខ្ញុំ យល់ ឃើញ ថា ការ ធ្វើ ដំណើរ
នេះ នឹង មាន ការ ឈឺ ចាប់ និង ការ ខូច ខា
ត ជា ច្រើន មិន ត្រឹម តែ កប៉ាល់ និង កប៉ាល់
ប៉ុណ្ណោះ ទេ ប៉ុន្តែ ក៏ ដល់ ជីវិត របស់ យើង ផ
ង ដែរ។
១១ ទោះ ជា យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ នាយ ទាហា
ន បាន ជឿ លើ ចៅហ្វាយ និង ម្ចាស់ សំពៅ
លើស ជាង ពាក្យ ដែល ប៉ុល បាន និយាយ
ទៅ ទៀត។
១២ហើយ ដោយ សារ តែ ជម្រក នោះ មិន
ងាយ ស្រួល ក្នុង រដូវរងា នោះ ផ្នែក កាន់ តែ
ច្រើន ត្រូវ បាន ណែនាំ ឱ្យ ចាកចេញ ពី ទី
នោះ ផង ដែរ ប្រសិន បើ ដោយ មធ្យោបាយ
ណា មួយ ដែល ពួក គេ អាច ទៅ ដល់ ក្រុ
ង ភេនីស ហើយ នៅ ទីនោះ ដល់ រដូវរងា ដែ
ល ជា ជម្រក របស់ កោះ ក្រេត ហើយ ស្ថិត
នៅ ខាង ត្បូង ខាង លិច និង ខាង ជើង ខា
ង លិច។
13 ហើយ កាល ដែល ខ្យល់ បក់ មក ពី ទិ
ស ខាង ត្បូង យ៉ាង តិច ដោយ ស្មាន ថា ពួ
ក គេ បាន សម្រេច គោល បំណង ហើយ
ក៏ បាត់ ពី ទី នោះ ទៅ ពួក គេ ក៏ បើក សំ
ពៅ ទៅ ជិត កោះ ក្រេត។
14 ប៉ុន្តែ មិន យូរ ប៉ុន្មាន ក៏ មាន ខ្យល់ បក់
បោក មក លើ វា ឈ្មោះ ថា Euroclydon។
១៥ ហើយ ពេល ដែល កប៉ាល់ ត្រូវ បាន ចា
ប់ បាន ហើយ មិន អាច ទ្រាំទ្រ នឹង ខ្យល់ បា
ន នោះ យើង បាន អនុញ្ញាត ឱ្យ នាង បើក ប
រ។
១៦ ហើយ រត់ ក្រោម កោះ មួយ ដែល ហៅ
ថា ក្លូដា នោះ យើង មាន ការងារ ជា ច្រើន ត្រូ
វ មក តាម ទូក៖
17 ពេលដែលពួកគេបានលើកមក ពួកគេបានប្រើជំនួយ
ដោយដាក់នៅក្រោមសំពៅ។ ហើយ ដោយ ខ្លាច
ក្រែង ពួក គេ ធ្លាក់ ចូល ទៅ ក្នុង ដី ខ្សាច់ វា
យ សំពៅ ហើយ ត្រូវ បាន គេ រុញ ដូច្នេះ។
១៨ហើយ យើង ត្រូវ បាន ខ្យល់ ព្យុះ បោកប
ក់ យ៉ាង ខ្លាំង នៅ ថ្ងៃ បន្ទាប់ ពួក គេ បាន បំ
ភ្លឺ សំពៅ។
១៩ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី បី យើង បាន ដេញ ចេ
ញ ដោយ ដៃ របស់ យើង ផ្ទាល់ នូវ ការ ទ
ប់ សំពៅ។
២០ហើយនៅពេលដែលគ្មានព្រះអាទិត្យ ឬផ្កាយជាច្រើន
ថ្ងៃបានលេចមក ហើយគ្មានខ្យល់ព្យុះតូចមួយមកលើយើ
ង នោះសេចក្តីសង្ឃឹមទាំងអស់ដែលថាយើងគួរត្រូវបាន
សង្គ្រោះត្រូវបានដកចេញ។
21 ប៉ុន្តែ បន្ទាប់ពី ឈប់ ជា យូរ មក ហើយ ប៉ូ
ល បាន ឈរ នៅ កណ្តាល ពួក គេ ហើយ និ

យាយ ថា ៖ « លោក ម្ចាស់ អើយ អ្នក រាល់ គ្នា គួរ តែ ស្តាប់ តាម ខ្ញុំ ហើយ មិន បាន ដក ខ្លួន ចេញ ពី កោះ ក្រេត ទេ ហើយ ដើម្បី ទទួល បាន គ្រោះ ថ្នាក់ និង ការ បាត់ បង់ នេះ។
២២ហើយ ឥឡូវ នេះ ខ្ញុំ សូម ដាស់តឿន អ្នក ឲ្យ មាន ចិត្ត ល្អ ដ្បិត ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា នឹង មិន មាន ការ បាត់ បង់ ជីវិត របស់ អ្នក ណា ម្នាក់ ឡើយ គឺ មាន តែ កប៉ាល់ ប៉ុណ្ណោះ។
23 ដ្បិត នៅ យប់ នេះ ទេវតា នៃ ព្រះ ដែល ខ្ញុំ ជា អ្នក ណា ហើយ ខ្ញុំ បម្រើ បាន ឈរ ក្បែរ ខ្ញុំ
២៤ ដោយ ពោល ថា កុំ ខ្លាច ឡើយ ប៉ូល! ត្រូវ នាំ អ្នក ទៅ ចំពោះ មុខ សេសារ ហើយ មើល ចុះ ព្រះ បាន ប្រទាន ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា ដែល ជិះ ទូក ជាមួយ អ្នក។
25 ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ លោក ម្ចាស់ អើយ ចូរ មាន ចិត្ត រីករាយ ចុះ ដ្បិត ខ្ញុំ ជឿ ព្រះ ថា វា នឹង បាន ដូច ដែល បាន ប្រាប់ ខ្ញុំ មក។
២៦ ទោះ បី ជា យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ យើង ត្រូវ បោះ ចោល នៅ លើ កោះ មួយ។
២៧ លុះដល់យប់ថ្ងៃទីដប់បួន ពេលដែលពួកយើងត្រូវបានបណ្តែញចុះឡើងនៅអាឌ្រីយ៉ា ប្រហែលពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រ ពួកអ្នកសំពៅបានគិតថាពួកគេបានចូលមកជិតប្រទេសខ្លះ។
28 រួច ក៏ បន្លឺ ឡើង ឃើញ វា មាន ប្រវែង ម្ភៃ ហើយ កាល គេ ដើរ ទៅ មុខ បន្តិច ហើយ គេ ក៏ បន្លឺ ឡើង វិញ ឃើញ វា មាន ដប់ប្រាំហ្វីត។
29 ពេល នោះ ដោយ ខ្លាច ក្រែង យើង ធ្លាក់ លើ ថ្ម គេ បោះ យុថ្កា បួន ចេញ ពី គ្រែង ហើយ ប្រាថ្នា ចង់ បាន ថ្ងៃ។
៣០ហើយ ខណៈ ដែល ពួក អ្នក សំពៅ ហៀប នឹង រត់ ចេញ ពី សំពៅ ពេល ដែល ពួក គេ បាន ទម្លាក់ ទូក ទៅ ក្នុង សមុទ្រ ដោយ ពណ៌ ដូច ជា គេ បោះ យុថ្កា ចេញ ពី កប៉ាល់ ខាង មុខ។
៣១ លោកប៉ូលបាននិយាយទៅកាន់នាយទាហាន និងពួកទាហានថា៖ «លើកលែងតែអ្នកទាំងនេះស្នាក់នៅក្នុងសំពៅទេ នោះអ្នករាល់គ្នាមិនអាចរួចជីវិតឡើយ។

៣២ ពេល នោះ ពួក ទាហាន បាន កាត់ ខ្សែ ទូក ហើយ ឲ្យ នាង ធ្លាក់ ចុះ។
33 លុះ ដល់ ថ្ងៃ នោះ លោក ប៉ុល បាន អង្វរ គេ ទាំង អស់ គ្នា ឲ្យ យក សាច់ ដោយ និយាយ ថា ថ្ងៃ នេះ ជា ថ្ងៃ ទី ដប់បួន ហើយ ដែល អ្នក រាល់ គ្នា បាន តម អាហារ បន្ត ទៀត ដោយ មិន បាន យក អ្វី សោះ។
34 ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា ខ្ញុំ អង្វរ អ្នក ឲ្យ យក សាច់ ខ្លះ ទៅ ព្រោះ នេះ គឺ សម្រាប់ សុខភាព អ្នក រាល់ គ្នា ត្បិត មិន មាន សក់ ជ្រុះ ពី ក្បាល អ្នក រាល់ គ្នា ឡើយ។
35 ពេល គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ដូច្នេះ គាត់ ក៏ យក នំប៉ុង មក អរ ព្រះគុណ ព្រះ នៅ ចំពោះ មុខ ពួក គេ ទាំង អស់ ហើយ កាល គាត់ កាច់ ហើយ គាត់ ចាប់ ផ្តើម បរិភោគ។
៣៦ ពេល នោះ ពួក គេ ទាំង អស់ គ្នា មាន ចិត្ត សប្បាយ ហើយ ក៏ យក សាច់ មក ដែរ។
៣៧ ហើយ យើង នៅ ក្នុង សំពៅ ទាំង អស់ ពីរ រយ បី ដប់ ប្រាំមួយ ព្រលឹង។
៣៨ ហើយ ពេល ដែល ពួក គេ បាន បរិភោគ ល្មម ហើយ គេ ក៏ បំភ្លឺ សំពៅ ហើយ បោះ ស្រូវ ចោល ទៅ ក្នុង សមុទ្រ។
39 ហើយ ពេល ថ្ងៃ ហើយ គេ មិន ស្គាល់ ដី ទេ ប៉ុន្តែ គេ បាន រក ឃើញ ព្រែក មួយ ដែល មាន ច្រាំង មួយ ដែល គេ គិត ថា បើ អាច នឹង រុញ សំពៅ ទៅ។
៤០ហើយ កាល គេ យក យុថ្កា ហើយ ពួក គេ បាន បោះ ខ្លួន ទៅ សមុទ្រ ហើយ ដោះ ខ្សែ ក្រវាត់ ចេញ ហើយ លើក សំពៅ ឡើង ទៅ នឹង ខ្យល់ ហើយ ចេញ ទៅ កាន់ ច្រាំង។
៤១ ហើយ ធ្លាក់ ទៅ កន្លែង ដែល សមុទ្រ ពីរ បាន ជួប គ្នា នោះ គេ ក៏ រត់ សំពៅ ទៅ គោក ផ្នែកខាងមុខបានជាប់គាំងយ៉ាងលឿន ហើយនៅតែមិនអាចរើចេញបាន ប៉ុន្តែផ្នែកដែលរាំងបានត្រូវបាក់ដោយកម្លាំងនៃរលក។
42 ហើយ ការ ប្រឹក្សា របស់ ពួក ទាហាន គឺ ដើម្បី សម្លាប់ អ្នក ទោស ក្រែង មាន អ្នក ណា ក្នុង ចំណោម ពួក គេ ហែល ចេញ ហើយ រត់ គេច ខ្លួន។
43 ប៉ុន្តែ មេទ័ព ដែលមានបំណាងចង់សង្គ្រោះប៉ូល បានរាំងពួកគេពីគោលបំណងរបស់ពួកគេ។ ហើយ បង្គាប់

ឲ្យ អ្នក ដែល ចេះ ហែល ទឹក ត្រូវ បោះ ខ្លួ
ន ទៅ ក្នុង សមុទ្រ ជា មុន សិន ហើយ ចុះ
ដល់ គោក
៤៤ ហើយ អ្នក ខ្លះ ទៀត នៅ លើ ទូក និង
ខ្លះ ទៀត នៅ លើ បំណែក សំពៅ។ ហេតុ ដូ
ច្នេះ ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា ពួ
ក គេ បាន រត់ គេច ខ្លួន ទាំង អស់ ទៅ
គោក។

ជំពូក 28

១ហើយ ពេល គេ រត់ គេច ខ្លួន នោះ គេ បា
ន ដឹង ថា កោះ នោះ មាន ឈ្មោះ ថា Melita។
2 ហើយ មនុស្ស ព្រៃផ្សៃ បាន បង្ហាញ សេចក្ដី
សប្បុរស ដល់ យើង មិន តិច ទេ ដ្បិត គេ បា
ន ដុត ភ្លើង ហើយ ទទួល យើង រាល់ គ្នា ដោ
យ សារ ភ្លៀង ធ្លាក់ និង ដោយ សារ ភាព ត្រ
ជាក់។
៣ហើយ កាល ប៉ុល ប្រមូល ដំបង ដាក់ លើ
ភ្លើង នោះ មាន ពស់ វែក ចេញ ពី កម្ដៅ ម
ក ជាប់ នឹង ដៃ។
៤ហើយ កាល ពួក មនុស្ស ព្រៃផ្សៃ ឃើញ ស
ត្វ ពិស ព្យួរ នៅ នឹង ដៃ ពួក គេ ក៏ និយា
យ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ ថា៖ «អ្នក នេះ ពិ
ត ជា ឃាតក មែន ទោះ បី វា បាន រត់ គេ
ច ពី សមុទ្រ ក៏ ដោយ ប៉ុន្តែ ការ សងសឹក មិ
ន មាន ជីវិត ឡើយ។
5 ហើយ គាត់ បាន អង្រួន សត្វ សាហាវ ទៅ
ក្នុង ភ្លើង ហើយ មិន មាន គ្រោះថ្នាក់ អ្វី ឡើយ
។
6 ទោះ ជា យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ ពួក គេ មើ
ល ទៅ ពេល ដែល គាត់ ហើម ឬ ដួល ស្លា
ប់ ភ្លាម ៗ ប៉ុន្តែ ក្រោយ ពី មើល មួយ រយៈ
ធំ ឃើញ ថា មិន មាន គ្រោះ ថ្នាក់ មក ដ
ល់ គាត់ គេ ក៏ ប្ដូរ ចិត្ត ហើយ និយាយ ថា គា
ត់ ជា ព្រះ។
7 នៅ ក្នុង សង្កាត់ ដដែល នោះ មាន កម្មសិទ្ធិ រ
បស់ មេ លើ កោះ ដែល មាន ឈ្មោះ ថា ផាប
លីស។ ដែល បាន ទទួល យើង ហើយ បាន ស្នា
ក់ នៅ យើង បី ថ្ងៃ ដោយ គួរ សម។
៨ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា ឪពុ
ក របស់ ផាព្រលីស បាន ឈឺ ដោយ គ្រុន
ក្ដៅ និង មាន ឈាម ហូរ ឈាម ហើយ ប៉ូល
បាន ចូល ទៅ អធិស្ឋាន ហើយ ដាក់ ដៃ លើ
គាត់ ហើយ បាន ប្រោស គាត់។
៩ ដូច្នេះ កាល បាន ធ្វើ ដូច្នេះ អ្នក ឯ ទៀត ដែ
ល មាន ជំងឺ នៅ កោះ នោះ ក៏ មក ហើយ
បាន ជា
១០ ព្រះអង្គ ក៏ បាន លើក តម្កើង យើង ដោ
យ កិត្តិយស ជា ច្រើន។ ហើយ ពេល ដែល
យើង ចេញ ទៅ ពួក គេ បាន ដឹក របស់ យើ
ង តាម ការ ចាំបាច់។
11 ហើយ បី ខែ ក្រោយ មក យើង បាន ចេ
ញ ដំណើរ ទៅ តាម កប៉ាល់ របស់ អាឡិចសា
ន់ឌ្រី ដែល បាន រដូវរងា រ នៅ លើ កោះ ដែ
ល មាន សញ្ញា សម្គាល់ គឺកាស្ទ័រ និង ប៉ូលុច។
១២ ហើយ ចុះ ចត នៅ ស៊ីរ៉ាគូស យើង បាន
ស្នាក់ នៅ ទី នោះ បី ថ្ងៃ។
13 ហើយ ពី ទីនោះ យើង បាន ទៅ យក ត្រីវិ
ស័យ មួយ ហើយ មក ដល់ Rhegium ហើយ បន្ទា
ប់ ពី ថ្ងៃ មួយ ខ្យល់ បក់ មក ពី ខាង ត្បូង
ហើយ នៅ ថ្ងៃ បន្ទាប់ មក យើង បាន មក
កាន់ Puteoli
១៤ នៅ កន្លែង ដែល យើង បាន ជួប បង ប្អូ
ន ហើយ ចង់ នៅ ជា មួយ នឹង ពួក គេ ប្រាំ
ពីរ ថ្ងៃ ដូច្នេះ ហើយ យើង បាន ទៅ ក្រុង រ៉ូម
។
១៥ហើយ ពី ទី នោះ ពេល ដែល ពួក បង ប្អូ
ន បាន ឮ អំពី យើង ពួក គេ បាន មក ជួ
ប យើង រហូត ដល់ វេទិកា Appii និង ភោជនីយ
ដ្ឋាន ទាំង បី ដែល កាល ប៉ុល បាន ឃើញ គា
ត់ បាន អរ ព្រះ គុណ ដល់ ព្រះ ហើយ មា
ន ចិត្ត ក្លាហាន។
១៦ ហើយ ពេល យើង មក ដល់ ក្រុង រ៉ូម មេទ័
ព ក៏ បញ្ជូន អ្នក ទោស ទៅ មេ កង ឆ្មាំ ប៉ុ
ន្តែ ប៉ុល ត្រូវ រង ទុក្ខ ឲ្យ នៅ ដោយ ខ្លួន ឯ
ង ជា មួយ នឹង ទាហាន ដែល រក្សា គាត់។
១៧ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា បី
ថ្ងៃ ក្រោយ មក ប៉ុល បាន ហៅ មេ នៃ សាស
ន៍ យូដា មក ហើយ ពេល ដែល ពួក គេ ម
ក ជុំ គ្នា លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ពួក

គេ ថា៖ «បង ប្អូន អើយ ទោះ បី ខ្ញុំ មិន បា
ន ប្រព្រឹត្ត អ្វី ប្រឆាំង នឹង ប្រជាជន ឬ ទំនៀ
ម ទម្លាប់ របស់ បុព្វបុរស យើង ក៏ ដោយ។ ប៉ុ
ន្តែ ខ្ញុំ ត្រូវ បាន បញ្ជូន អ្នក ទោស ពី ក្រុង
យេរូសាឡិម ទៅ ក្នុង កណ្ដាប់ ដៃ របស់ ពួក
រ៉ូម។
18 កាល ណា គេ ពិនិត្យ មើល ខ្ញុំ ហើយ
នោះ មិន អនុញ្ញាត ឲ្យ ខ្ញុំ ទៅ ទេ ព្រោះ ខ្ញុំ
គ្មាន មូលហេតុ ស្លាប់ ទេ។
១៩ប៉ុន្តែ ពេល ជន ជាតិ យូដា បាន និយាយ
ប្រឆាំង នឹង វា ខ្ញុំ ត្រូវ បាន បង្ខំ ឲ្យ ប្ដឹង
ទៅ សេសារ។ មិន មែន ថា ខ្ញុំ គួរ ចោទ ប្រ
កាន់ ជាតិ សាសន៍ របស់ ខ្ញុំ ទេ។
20 ហេតុ នេះ ហើយ បាន ជា ខ្ញុំ បាន ហៅ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ឲ្យ មក ជួប និង និយាយ ជា មួ
យ នឹង អ្នក រាល់ គ្នា ព្រោះ ខ្ញុំ ចង ខ្សែ សង្វា
ក់ នេះ ដើម្បី សេចក្ដី សង្ឃឹម របស់ ជនជាតិ អ៊ី
ស្រាអែល។
21 ហើយ ពួក គេ និយាយ ទៅ កាន់ គាត់ ថា
យើង ក៏ មិន បាន ទទួល សំបុត្រ ពី ស្រុក
យូដា អំពី អ្នក ដែរ ហើយ ក៏ មិន មាន បងប្អូ
ន ណា ម្នាក់ ដែល មក បង្ហាញ ឬ និយាយ
អាក្រក់ ពី អ្នក ដែរ។
22 ប៉ុន្តែ យើង ចង់ ឮ ពី អ្នក នូវ អ្វី ដែល
អ្នក គិត ថា សម្រាប់ អំពី ក្រុម នេះ យើង ដឹ
ង ថា នៅ គ្រប់ ទី កន្លែង ដែល វា ត្រូវ បា
ន គេ និយាយ ប្រឆាំង។
២៣ហើយ កាល គេ បាន តែងតាំង គាត់ ក្នុង
មួយ ថ្ងៃ មាន មនុស្ស ជា ច្រើន មក រក គា
ត់ ក្នុង ផ្ទះ សំណាក់ របស់ គាត់។ គាត់ បាន
ពន្យល់ និង ថ្លែង ទីបន្ទាល់ អំពី ព្រះរាជ្យ របស់
ព្រះជាម្ចាស់ ដោយ បញ្ចុះបញ្ចូល ពួកគេ អំពី ព្រះ
យេស៊ូវ ទាំង ចេញ ពី ក្រឹត្យវិន័យ របស់ លោក
ម៉ូសេ និង ពី ពួក ព្យាការី តាំង ពី ព្រឹក ដល់
ល្ងាច។
២៤ ហើយ អ្នក ខ្លះ ជឿ សេចក្ដី ដែល បាន និ
យាយ ហើយ អ្នក ខ្លះ ទៀត មិន ជឿ។
25 ហើយ កាល ដែល ពួក គេ មិន ព្រម ព្រៀ
ង គ្នា ទេ នោះ ពួក គេ ក៏ ចេញ ទៅ ក្រោយ
ពី ប៉ុល បាន និយាយ ពាក្យ មួយ ថា ព្រះ វិ
ញ្ញាណ បរិសុទ្ធ បាន មាន បន្ទូល ដោយ ហោ
រា អេសាយ ជា ហោរា ដល់ បុព្វបុរស របស់
យើង
26 ដោយ និយាយ ថា ចូរ ទៅ ឯ ប្រជាជន នេះ
ហើយ និយាយ ថា អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ឮ ហើ
យ នឹង មិន យល់ ឡើយ។ ពេល ឃើញ អ្នក
រាល់ គ្នា នឹង ឃើញ តែ មិន យល់ ឡើយ។
២៧ត្បិត ចិត្ត នៃ ប្រជាជន នេះ មាន សភាព
ទ្រុឌទ្រោម ហើយ ត្រចៀក របស់ ពួក គេ ងងឹ
ត ក្នុង ការ ស្ដាប់ ហើយ ភ្នែក របស់ ពួក គេ
បាន បិទ។ ក្រែង គេ មើល ឃើញ នឹង ភ្នែក
ឮ ដោយ ត្រចៀក ហើយ យល់ ដោយ ចិត្ត ហើ
យ គួរ ប្រែ ចិត្ត ហើយ ខ្ញុំ គួរ ប្រោស គេ
ឲ្យ ជា។
28 ដូច្នេះ ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា ដឹង ថា សេចក្ដី ស
ង្គ្រោះ នៃ ព្រះ ត្រូវ បាន បញ្ជូន ទៅ ឯ សា
សន៍ ដទៃ ហើយ ថា ពួក គេ នឹង បាន ឮ វា
។
29 កាល លោក បាន និយាយ ពាក្យ ទាំង
នេះ ហើយ ជន ជាតិ យូដា ក៏ ចាក ចេញ ទៅ
ហើយ មាន ហេតុផល យ៉ាង ខ្លាំង ក្នុង ចំណោ
ម ពួក គេ។
30 ប៉ុល បាន ស្នាក់ នៅ ក្នុង ផ្ទះ ជួល របស់
ខ្លួន អស់ រយៈ ពេល ពីរ ឆ្នាំ ហើយ បាន ទទួ
ល របស់ ទាំង អស់ ដែល ចូល មក ឯ គាត់
។
៣១ ដោយ ប្រកាស អំពី នគរ របស់ ព្រះ ហើ
យ បង្រៀន អំពី សេចក្ដី ទាំង នោះ ដែល ទា
ក់ទង នឹង ព្រះអម្ចាស់ យេស៊ូវ គ្រីស្ទ ដោយ មា
ន ទំនុក ចិត្ត ទាំង ស្រុង គ្មាន អ្នក ណា ហា
ម ឃាត់ ទ្រង់ ឡើយ។